

NÓI CHUYỆN VỚI THẾ GIỚI CỦA NGƯỜI

- Tác giả: Đào Đào Nhất Luân
- Thể loại: Ngôn tình hiện đại, tâm lý học, bí ẩn, phá án, trinh thám
- Độ dài: 100 chương
- Editor: Cà Pháo + Hà Vĩ
- Beta: Mạc Y Phi
- Poster + Ebook: Mạc Y Phi
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>
- Văn án:

Trên thế giới có hai thứ không thể nhìn thẳng.

Một là mặt trời, hai là lòng người.

Lòng người...

Là thứ minh bạch rõ ràng nhất.

Cũng nham hiểm hèn hạ nhất.

Chào mừng mọi người đến với văn phòng tâm lý Sa Mạc Cam Tuyền.

Xin hãy cho phép tôi

Được nói chuyện với thế giới của người.

♥ Mục lục ♥

[Chương 1: Sa Mạc Cam Tuyền \[1\]](#)

[Chương 2: Sa Mạc Cam Tuyền \[2\]](#)

[Chương 3: Sa Mạc Cam Tuyền \[3\]](#)

[Chương 4: Trần truồng \[1\]](#)

[Chương 5: Trần truồng \[2\]](#)

[Chương 6: Trần truồng \[3\]](#)

[Chương 7: Trần truồng \[4\]](#)

[Chương 8: Bỏ tôi là siêu nhân \[1\]](#)

[Chương 9: Bỏ tôi là siêu nhân \[2\]](#)

[Chương 10: Bỏ tôi là siêu nhân \[3\]](#)

[Chương 11: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh \[1\]](#)

[Chương 12: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh \[2\]](#)

[Chương 13: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh \[3\]](#)

[Chương 14: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh \[4\]](#)

[Chương 15: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh \[5\]](#)

[Chương 16: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh \[6\]](#)

[Chương 17: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh \[7\]](#)

[Chương 18: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh \[8\]](#)

[Chương 19: Tiểu thịt tươi và thịt đông lạnh \[1\]](#)

[Chương 20: Tiểu thịt tươi và thịt đông lạnh \[2\]](#)

[Chương 21: Tiểu thệ tươi và thệ đông lạnh \[3\]](#)

[Chương 22: Mất trí nhớ \[1\]](#)

[Chương 23: Mất trí nhớ \[2\]](#)

[Chương 24: Mất trí nhớ \[3\]](#)

[Chương 25: Mất trí nhớ \[4\]](#)

[Chương 26: Mất trí nhớ \[5\]](#)

[Chương 27: Cuồng theo dõi \[1\]](#)

[Chương 28: Cuồng theo dõi \[2\]](#)

[Chương 29: Cuồng theo dõi \[3\]](#)

[Chương 30: Cô ấy là người đa nhân cách? \[1\]](#)

[Chương 31: Cô ấy là người đa nhân cách? \[2\]](#)

[Chương 32: Cô ấy là người đa nhân cách? \[3\]](#)

[Chương 33: Cô ấy là người đa nhân cách? \[4\]](#)

[Chương 34: Cô ấy là người đa nhân cách? \[5\]](#)

[Chương 35: Cô ấy là người đa nhân cách? \[6\]](#)

[Chương 36: Mười dặm gió xuân không bằng em \[1\]](#)

[Chương 37: Mười dặm gió xuân không bằng em \[2\]](#)

[Chương 38: Mười dặm gió xuân không bằng em \[3\]](#)

[Chương 39: Linh hồn của Diệp Hân Tuyết xuyên không \[1\]](#)

[Chương 40: Linh hồn của Diệp Hân Tuyết xuyên không \[2\]](#)

[Chương 41: Linh hồn của Diệp Hân Tuyết xuyên không \[3\]](#)

[Chương 42: Linh hồn của Diệp Hân Tuyết xuyên không \[4\]](#)

[Chương 43: Muôn sông nghìn núi \[1\]](#)

[Chương 44: Muôn sông nghìn núi \[2\]](#)

[Chương 45: Muôn sông nghìn núi \[3\]](#)

[Chương 46: Hai và một nửa của tôi \[1\]](#)

[Chương 47: Hai và một nửa của tôi \[2\]](#)

[Chương 48: Hai và một nửa của tôi \[3\]](#)

[Chương 49: Tay trái tay phải một động tác chậm \[1\]](#)

[Chương 50: Tay trái tay phải một động tác chậm \[2\]](#)

[Chương 51: Tay trái tay phải một động tác chậm \[3\]](#)

[Chương 52: Tay trái tay phải một động tác chậm \[4\]](#)

[Chương 53: Rắn và kiếm \[1\]](#)

[Chương 54: Rắn và kiếm \[2\]](#)

[Chương 55: Rắn và kiếm \[3\]](#)

[Chương 56: Rắn và kiếm \[4\]](#)

[Chương 57: Lòng người thiện ác \[1\]](#)

[Chương 58: Lòng người thiện ác \[2\]](#)

[Chương 59: Lòng người thiện ác \[3\]](#)

[Chương 60: Lòng người thiện ác \[4\]](#)

[Chương 61: Lòng người thiện ác \[5\]](#)

[Chương 62: Nhân cách chủ tĩnh lại \[1\]](#)

[Chương 63: Nhân cách chủ tĩnh lại \[2\]](#)

[Chương 64: Nhân cách chủ tĩnh lại \[3\]](#)

[Chương 65: Nữ thần trinh tiết \[1\]](#)

[Chương 66: Nữ thần trinh tiết \[2\]](#)

[Chương 67: Nữ thần trinh tiết \[3\]](#)

[Chương 68: Tôi nhìn thấy nỗi lòng của người \[1\]](#)

[Chương 69: Tôi nhìn thấy nỗi lòng của người \[2\]](#)

[Chương 70: Tôi nhìn thấy nỗi lòng của người \[3\]](#)

[Chương 71: Mặt nạ nhân cách \[1\]](#)

[Chương 72: Mặt nạ nhân cách \[2\]](#)

[Chương 73: Mặt nạ nhân cách \[3\]](#)

[Chương 74: Anh là bộ ngựa, tôi là hoàng tước \[1\]](#)

[Chương 75: Anh là bộ ngựa, tôi là hoàng tước \[2\]](#)

[Chương 76: Anh là bộ ngựa, tôi là hoàng tước \[3\]](#)

[Chương 77: Thế gian này còn có linh hồn hay sao? \[1\]](#)

[Chương 78: Thế gian này còn có linh hồn hay sao? \[2\]](#)

[Chương 79: Thế gian này còn có linh hồn hay sao? \[3\]](#)

[Chương 80: Thế gian này còn có linh hồn hay sao? \[4\]](#)

[Chương 81: Cậu thần thánh thế này bạn gái cậu có biết không? \[1\]](#)

[Chương 82: Cậu thần thánh thế này bạn gái cậu có biết không? \[2\]](#)

[Chương 83: Cậu thần thánh thế này bạn gái cậu có biết không? \[3\]](#)

[Chương 84: Cậu thần thánh thế này bạn gái cậu có biết không? \[4\]](#)

[Chương 85: Anh cũng có ngày hôm nay \[1\]](#)

[Chương 86: Anh cũng có ngày hôm nay \[2\]](#)

[Chương 87: Ở đây, ở đó \[1\]](#)

[Chương 88: Ở đây, ở đó \[2\]](#)

[Chương 89: Giác mơ sáng suốt \[1\]](#)

[Chương 90: Giác mơ sáng suốt \[2\]](#)

[Chương 91: Giác mơ sáng suốt \[3\]](#)

[Chương 92: Giác mơ sáng suốt \[4\]](#)

[Chương 93: Thần tình yêu của tôi \[1\]](#)

[Chương 94: Thần tình yêu của tôi \[2\]](#)

[Chương 95: Thần tình yêu của tôi \[3\]](#)

[Chương 96: Vĩnh biệt quá khứ \[1\]](#)

[Chương 97: Vĩnh biệt quá khứ \[2\]](#)

[Chương 98: Vĩnh biệt quá khứ \[3\]](#)

[Chương 99: Vĩnh biệt quá khứ \[4\]](#)

[Chương 100: Kết thúc](#)

Chương 1: Sa Mạc Cam Tuyền [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: An Dung Ni

Cuối tháng chín, mùa hè nóng bức ở thành phố Bằng cuối cùng cũng sắp rời đi, sáng sớm và chiều muộn trở nên mát mẻ hơn, nhưng ban ngày vẫn nóng đến bốc hơi.

Kim giây quay không biết bao nhiêu vòng, Chúc Cận Niên cắt các thẻ âu bài (1) đi, cô gái trẻ tuổi ngồi đối diện nhìn đồng hồ đeo tay một cái, có vẻ như thời gian tư vấn một tiếng quá ngắn, có vẻ không thỏa mãn.

(1) Thẻ âu bài (Oh Cards) trên phương diện tâm lý học gọi là thẻ trực giác tiềm thức, là một loại công cụ kiểm tra chiếu tâm lý. Các chuyên gia cố vấn tâm lý thường dùng công cụ trò chơi tâm lý này để phân tích những vấn đề tâm lý tiềm ẩn của khách hàng (đây là chú thích của tác giả)

Tiến tới cửa, Chúc Cận Niên bỗng gọi cô ấy lại: "Cô Lâm, bây giờ tôi chỉ khuyên cô với tư cách cá nhân..."

Cô gái trẻ vẫn hơi ngơ ngác nhú mào, miệng hé mở.

"Chia tay đi."

Cô Lâm lập tức giãy nảy lên: "Nhưng... thực ra anh ấy chỉ ngoại tình duy nhất một lần vào 4 tháng trước thôi, mấy tháng gần đây anh ấy cắt đứt liên lạc với cô nàng mối tình đầu rồi, tại ả đàn bà xấu xa kia cứ cắn chặt không buông ấy chứ... Hơn nữa anh ấy đối xử với tôi rất tốt, đêm hôm đó trời mưa, tôi chỉ thuận miệng nói dối bụng, anh ấy..."

Khá nhiều phụ nữ đến "Văn phòng tâm lý Sa Mạc Cam Tuyền (2)" để nhờ tư vấn vì gặp phải loại đàn ông khốn nạn, trong mắt Chúc Cẩn Niên, đa số bọn họ đều rất vô vị, hơn nữa vấn đề của họ vốn không phải vì tâm lý hoang mang hay cảm xúc tiêu cực mà là đầu óc chập cheng. Chẳng hạn như cô Lâm đây, bạn trai ngoại tình năm lần bảy lượt, lần nào cô ấy cũng tha thứ với tâm lý "lần sau anh ấy sẽ không tái phạm nữa", nhưng lại không cam lòng.

(2) Cam Tuyền: suối ngọt, sa mạc cam tuyền: suối ngọt giữa sa mạc

Nếu thật sự quyết định chia tay, chỉ cần một cuộc điện thoại là đã chấm dứt sạch sẽ mối quan hệ này rồi, cứ tự giày vò mình về thể xác lẫn tinh thần rồi lấy cớ là "thật ra anh ấy đối xử với tôi rất tốt" để đáp lại lời đề nghị lý trí của người khác về chuyện chia tay, giống như đứng ở trên tầng cao nhất của tòa nhà rồi hét lên "Tôi muốn tự sát" nhưng lại không nhảy xuống... Đây đều là hành vi trên người người khác.

Mặc dù kiếm được nhiều phí tư vấn là chuyện tốt, nhưng cô vẫn thấy xót tiền thay cô Lâm, cách giải quyết tốt nhất là chia tay, nhưng cô ấy lại tốn 600 ngàn tiền tư vấn tâm lý. Cô Lâm đã đáp nặn thành công hình ảnh mỗi tình đầu của bạn trai mình là một phụ nữ lẳng lơ hơn cả gái "ngành", cô Lâm tả kỹ về dáng điệu, khuôn mặt, giọng nói đến mức Chúc Cẩn Niên đi ngoài đường cũng có thể nhận ra người phụ nữ xấu xí, răn rết, ác độc này từ trong đám người.

Chúc Cẩn Niên thật sự rất bội phục giác quan thứ sáu và chỉ số IQ thấp của người phụ nữ trong tình yêu. Họ có thể tìm được tài khoản ảo của con giáp thứ 13 trong số hơn 500 tài khoản Weibo khác nhau mà tên đàn ông khốn nạn theo dõi một cách nhạy cảm và chính xác, tuy nhiên trong lòng vẫn còn ảo tưởng với tên đàn ông khốn nạn dù trên đầu bị cấm cực nhiều sừng.

Bối cảnh gia đình, tính cách, kinh nghiệm... Tất cả các nhân tố cùng ảnh hưởng khiến họ khó nói lời chia tay.

Chúc Cẩn Niên bắt đắ dĩ tiển cô Lâm ra ngoài, không khỏỉ nhớ lại chặng đường làm việc gian nan suốt hai năm qua của mình.

Trước đây, cô vừa học nghiên cứu sinh vừa làm việc bán thời gian ở một cơ quan tư vấn tâm lý với mức giá trung bình trong thành phố, đầu tiên là sắp xếp các cuộc hẹn trước, sau đó từ từ tiếp nhận các trường hợp thất bại trong tình yêu, thi thố không đượ như ý muốn rồi dần dần đến vài trường hợp bị quấy rối... vậ... vậ... Dần dần tích lũy đượ vài giờ tư vấn, khi đó mục tiêu của cô là lấy đượ bằng chứng nhận chuyên gia tư vấn cấp hai, bước vào cơ quan tư vấn tâm lý cao cấp hơn, tiếp nhận những ca tư vấn có tính khiêu chiến.

Chứng nhận chuyên gia tư vấn cấp hai là đẳng cấp cao nhất của nhân viên tư vấn tâm lý trong nước, tuy nhiên mục tiêu này vẫn là nhậm trọng nhi đạo viễ (3), trước mắt trau dồi thêm kinh nghiệm vẫn quan trọng hơn.

(3) Nhậm trọng nhi đạo viễ: trích từ câu “Sỹ bất khả dĩ bất hoặng nghị, nhậm trọng nhi đạo viễ” trong luận ngữ của Khổng Tử (Kẻ sỹ không thể không chí lớn, kiên nghị, gánh vác trọng trách đi con đường dài). Ý chỉ người có chí phải có tấm lòng rộng mở, ý chí kiên cường, vì họ phải gánh vác trọng trách đi trên con đường xa, lâu dài. Trong hoàn cảnh này ý tác giả đây là mục tiêu về lâu về dài.

Hồi còn đi học Chúc Cẩn Niên đã gửi sơ yếu lý lịch đến văn phòng tâm lý Sa Mạc Cam Tuyền – văn phòng tâm lý top 1 của thành phố Bằng, ba lần đầu đều bị trả lại, ngay cả cơ hội thi viết cũng không có, đến lần thứ tư thì giành đượ cơ hội thi viết, nhưng vì bài kiểm tra không đạt yêu cầu nên không đượ phỏng vấn, tới khi gần tốt nghiệp, gửi sơ yếu lý lịch lần thứ năm, cuối cùng cũng vào đượ vòng phỏng vấn, may mắn phát hiện người phỏng vấn là đàn anh chung ban chấp hành khoa với mình - Đỗ Cách Trí, không biết có phải người ta đặc biệt khai ân hay không mà trong số hai mươi mấy người cạnh tranh với nhau, cô đã có thể bộc lộ đượ hết tài năng của bản thân, thuận lợi tiển vào Sa Mạc Cam Tuyền, trở thành một trợ lý tư vấn.

Lúc trước cô chỉ lo tích lũy số giờ tư vấn mà bỏ bê chuyện hỏi thăm tin tức nội bộ của Sa Mạc Cam Tuyền, thì ra mấy người đồng sáng lập nên văn phòng tâm lý này đều đến từ Đại học Chính Pháp (4) Đông Nam: trường cũ của cô.

(4) Chính Pháp: viết tắt của Chính trị và Pháp luật

Chẳng hạn như đàn anh Đỗ Cách Trí hơn cô hai khóa là tổng giám đốc, một trong năm nhà tâm lý học chính của văn phòng, giám đốc thương mại Gia Cát Thiên Huệ tốt nghiệp trước cô năm năm, mặc dù hai người không có duyên gặp nhau ở trường nhưng cũng rất quan tâm tới cô, còn có một vị nghe nói vừa là linh hồn vừa là người sáng lập của Sa Mạc Cam Tuyền - Nhiếp Vũ Tranh, mặc dù Chúc Căn Niên chưa thấy anh bao giờ, nhưng tên của anh đã sớm như sấm bên tai. Cô nhậm chức được hơn tháng mà chưa từng thấy anh tới phòng làm việc, đừng nói là làm việc đúng giờ giống những nhà tâm lý học chính khác. Cô đoán, chẳng qua người này chỉ treo tên lên để tăng danh tiếng cho Sa Mạc Cam Tuyền mà thôi.

Tuy cô biết bản thân vẫn còn cách văn phòng của nhà tâm lý học chính một đoạn đường thật dài, nhưng không ngờ làm trợ lý tư vấn của cơ quan tư vấn tâm lý cao cấp rồi mà vẫn gặp phải những ca tư vấn yêu đương thế này.

Lúc quẹt thẻ, cô Lâm có vẻ không thoải mái lắm, lúc hiện lên bảng “Mức độ hài lòng” cô ấy chỉ chọn mức “Bình thường”.

Chúc Căn Niên tựa vào bàn lễ tân, dáng người thướt tha, khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt hờ hững liếc nhìn ánh nắng đổ xuống bên ngoài cửa sổ sát đất kiểu Pháp, khẽ nở một nụ cười châm chọc.

Đỗ Cách Trí từ một phòng tư vấn khác đi ra. Một người phụ nữ đầy đặn, tuổi trên năm mươi cười tủm tỉm quẹt thẻ, trên bảng đánh giá "Mức độ hài lòng" bà vui vẻ chọn "Rất vừa lòng", tiện thể còn hẹn trước thời gian tư vấn lần sau.

"Phong cách mới à?" Đỗ Cách Trí xoay người, tay chỉ vào mái tóc xoắn ngắn trên xương quai xanh một chút của Chúc Cẩn Niên, so với mái tóc dài uồn lộn trước đây thì càng làm tôn lên khuôn mặt của cô, nhìn qua cũng vui tai vui mắt.

Chúc Cẩn Niên hào phóng hỏi: "Đẹp không?"

"Không tồi." Anh ta chân thành đáp.

"Cảm ơn anh."

Tiện đà, anh ta liếc qua bảng đánh giá rồi cười xảo trá: "Tiểu Niên, em không hiểu phụ nữ."

"Xin hãy chỉ bảo."

"Loại người này tới đây chẳng qua là để dốc bầu tâm sự chứ không cần biết vấn đề của mình ở chỗ nào. Gặp phải loại tình huống này, em nên chủ nhật rửa thậm tệ tên đàn ông khốn nạn kia cùng cô ấy, như vậy cô ấy sẽ cảm thấy em là tri kỷ trên đời, nói đủ tám tiếng liên tục, năm ngày một tuần, mỗi ngày đóng góp mấy ngàn vạn phí tư vấn."

"Em luôn tuân thủ nghiêm ngặt quy định giữ bí mật nội dung tư vấn, sao anh lại biết cô ấy đến để mắng mỏ tên đàn ông khốn nạn?" Chúc Cẩn Niên thích thú xoay người lại, ngược mắt nhìn anh ta.

Đỗ Cách Trí lắc đầu: "Lập trường của chuyên gia tư vấn như chúng ta nên trung lập, nhưng gặp phải loại khách này, kiểu gì em cũng đứng trên lập trường của bản thân rồi nói "nhanh chóng chia tay, ly hôn" với bọn họ, khiến họ cũng không quá hài lòng với kiểu "phục vụ" của em. Điều họ muốn là sự chấp nhận tâm lý, mà không phải đề nghị lý trí, hơn nữa chuyên gia tư vấn như chúng ta không có trách nhiệm đưa ra cách giải quyết."

"Em bỏ thân phận chuyên gia tư vấn của mình sang một bên, đứng ở lập trường bạn bè cho họ một đáp án chính xác nhưng bọn họ vẫn muốn nhảy vào hồ lửa. Loại người này không phải đến xin biện pháp để giải quyết vấn đề, họ chỉ muốn đắp nặn hình ảnh vô tội của bản thân thôi, còn những người xung quanh toàn là kẻ xấu xa, giành được sự đồng cảm và bênh vực kẻ yếu của người nghe, còn ám chỉ với bản thân: tôi rất đúng, hoàn mỹ, đáng thương, ai không yêu tôi mới là ngu ngốc. Fuck." Chúc Cận Niên lạnh lùng quay đầu lại: "Em hy vọng sau này vị khách kia đừng lãng phí tiền nữa."

"Cô ấy cũng không thiếu tiền nên mới đến chỗ chúng ta, em còn tiếc tiền hộ người ta cơ à?"

"Cũng không hẳn." Chúc Cận Niên nhận lấy cốc cà phê do cô bé Kỳ Kỳ ở quầy lễ tân đưa tới.

"Em không tiện tiết lộ nội dung cuộc nói chuyện cho anh, chỉ kể cho anh nghe một chi tiết thôi. Túi Gucci của cô ấy có vấn đề, vừa nãy cô ấy không cẩn thận dùng móng tay cào một cái, phản ứng đầu tiên lại là xem viên kim cương trên móng tay có rơi không. Tuy loại túi xách hàng hiệu này không đến mức bị móng tay cào một cái sẽ xuất hiện vết xước, nhưng đối mặt với một thứ xa xỉ như vậy, phản ứng nhìn kim cương giả trên móng tay rất khả nghi. Em cảm thấy cô ấy đang ở trong phạm vi tiêu xài cao, nhưng thu nhập và điều kiện gia đình của cô ấy thì không đủ để chèo chống cho cô ấy tiếp tục. Còn có, lúc cô ấy cho em xem ảnh của bạn trai đã để lộ vẻ mặt khát khao muốn em khen ngợi mặt mũi hấn, tuy em cảm thấy khuôn mặt của tên đàn ông kia rất bình thường, nhưng em vẫn khen hấn đẹp trai, quả nhiên cô ấy cực kỳ hưởng thụ. Trong lòng cô ấy có khát vọng được người khác thừa nhận, từ cách ăn mặc đến chi tiêu, cô ấy đều chọn theo xu hướng. Loại quán tính này khiến cô ấy cực kỳ xem trọng hạng mục "Đánh giá", nghề phong bình (5) ở Sa Mạc Cam Tuyền rất tốt, đương nhiên cô ấy sẽ thiên về chúng ta."

(5) Nghề phong bình chỉ việc đánh giá những tin đồn vô căn cứ, đánh giá về chất lượng, phẩm chất, hành vi của một ai đó hay một cái gì đó, hoặc đánh giá ảnh hưởng của một hành động.

Đỗ Cách Trí ngửi được mùi ngon nên cũng bung một cốc cà phê lên.

"Kết hợp với nội dung cuộc trò chuyện, có thể suy đoán bạn trai của cô ấy không chỉ là một tên đàn ông khốn nạn mà còn là loại người rối loạn nhân cách nguy hiểm, hấn thích thú với việc gây ảnh hưởng tiêu cực cho người khác, đồng thời còn rất đắt ý. Nếu cô ấy không nghe theo đề nghị của em thì cuối cùng sẽ có mấy kết quả sau, một là khổ sở khi bị bỏ rơi, hai là miễn cưỡng kết hôn, tương lai hối hận không kịp, kết quả thứ ba chính là con đường chết. Theo em, kết quả đầu tiên là tốt nhất với cô ấy, độc thân bảo vệ bình an."

Kỳ Kỳ nói chen vào: "Sao mà bên cạnh đàn ông khốn nạn luôn có nhiều phụ nữ thế nhỉ?"

Chúc Cận Niên nhún vai: "Em không biết là đồ ăn có hại cho sức khỏe thì thường ngon miệng à?"

Đỗ Cách Trí ôm cánh tay, trong ánh mắt nhìn cô xen lẫn vẻ bất đắc dĩ và yêu thích: "Miệng độc như vậy, sau này Dịch Kỳ thật sự dám cưới em sao?"

Hách Dịch Kỳ là bạn trai của Chúc Cận Niên, hai người đã ở bên nhau hơn một năm, họ mới chia tay gần đây. Đỗ Cách Trí còn chưa biết tin này.

Cô tự động bỏ qua ánh mắt của anh ta: "Thà vui vẻ làm chó độc thân còn hơn rơi sâu vào cạm bẫy ngọt ngào của một người đàn ông, sau đó bị tra tấn đến nổi đòi chết đòi sống."

"Đợi chút, em..." Đỗ Cách Trí ngạc nhiên: "Em trở thành chó độc thân lúc nào vậy?"

"Khoảng một hai tháng rồi."

"Chẳng phải hai người đã đến bước gặp gỡ bố mẹ hai bên và bàn chuyện cưới gả rồi sao?"

"Đúng vậy." Chúc Cẩn Niên gật đầu: "Chưa gặp bố mẹ anh ta em còn không biết anh ta là tên nhu nhược như vậy, lại còn là độc đinh ba đời, gánh vác nhiệm vụ lịch sử trọng đại: kéo dài "gen tốt" trong nhà. Bố mẹ nhà người ta đã nói rõ ràng, không cần cháu gái, chỉ cần cháu trai, mà phải là hai đứa, đồng thời còn mỉm cười mê hoặc nhìn em rồi tiết lộ rằng mình biết một tay bác sĩ siêu âm B và phẫu thuật thai sản ở bệnh viện nào đó, hứa hẹn với em rằng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lịch sử sẽ sang tên một căn nhà 70 mét vuông cho em. Em còn có thể nói gì? Tạ chủ long ân à?"

Đỗ Cách Trí nhướn mày, lắc đầu.

"Đặc điểm của cực phẩm chính là mãi mãi không biết mình là cực phẩm. Trước đây xem như mắt em bị mù, bây giờ biết rõ đó là hồ lửa mà còn nhảy vào thì sao em dám trách họ cực phẩm được nữa."

Chúc Cẩn Niên nhúu mày, cười phóng khoáng: "Em còn chưa đến mức lên núi đao xuống biển lửa vì Hách Dịch Kỳ, em đi học nhiều năm, nỗ lực kiếm tiền, tiết kiệm tiền không phải để làm công cụ sinh con cho gia đình nào đó. Bọn họ không coi em là người cũng đừng trách em trở mặt."

"Xin lỗi em, vốn anh không nhìn ra em thất tình đâu đấy, nhìn em không hề có vẻ gì là đang đau khổ cả." Đỗ Cách Trí tới gần một bước, không có Hách Dịch Kỳ, anh ta càng không cần che giấu sự yêu thích của mình với Chúc Cẩn Niên.

"Chó nuôi lâu ngày cũng có cảm tình, huống chi là người?" Đương nhiên chia tay sẽ đau khổ, nhưng Chúc Cẩn Niên đã quen kiềm chế tình cảm trong lòng, nếu nói cô có tâm lý hoang mang gì đó cần tiến hành tư vấn thì đó chắc là làm thế nào để thể hiện cảm xúc một cách tự nhiên.

Mặc dù nói như thế nhưng cô vẫn khất khe: "Niềm vui của việc nhảy ra khỏi hố lửa lớn hơn nỗi đau mù quáng lao đầu vào lửa, đau khổ một thời gian rồi cũng sẽ qua. Cuộc sống chứ có phải phim truyền hình đâu, làm gì có chuyện cả đời không quên nỗi một người?"

Di động rung lên cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ. Chúc Cẩn Niên kết thúc đề tài đúng lúc, trong mắt không rõ cảm xúc, quay lưng lại nhận cuộc gọi từ một số lạ.

"Alo, xin chào."

"Xin chào, đây là đội điều tra hình sự của chi đội 1, thành phố Bằng, chúng tôi có mấy vấn đề muốn hỏi cô, mong cô phối hợp với cuộc điều tra của chúng tôi."

"Đội điều tra hình sự...." Chúc Cẩn Niên ngẩn người, chắc không phải điện thoại lừa đảo đâu nhỉ? Sau đó có vẻ lạnh lùng và không kiên nhẫn hỏi: "Chuyện gì thế?"

Chương 2: Sa Mạc Cam Tuyền [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Xin hỏi, có phải mấy tháng trước cô đã tiếp đón một người đàn ông tên là Lư Luật Minh không?"

Xem ra đối phương không phải kẻ lừa đảo.

Mấy tháng trước, Chúc Cận Niên vẫn còn làm việc trong một trung tâm tư vấn tâm lý tên là Khu Vườn Tâm Hồn, so với vị trí và mức tiêu thụ cao của Sa Mạc Cam Tuyền thì Khu Vườn Tâm Hồn có giá cả vừa phải, những người đến đây đều là tầng lớp làm công ăn lương.

Quá trình tư vấn ngắn ngủi cho Lư Luật Minh khiến cô có ấn tượng rất sâu sắc, làm sao có thể dễ dàng quên được?

Bởi vì Sa Mạc Cam Tuyền là một trong những cơ quan cứu trợ, đánh giá và tư vấn tâm lý lấy được chứng nhận trình độ chuyên môn tâm lý ở thành phố Bằng, lại có quan hệ hợp tác với cục cảnh sát thành phố Bằng, lúc này Chúc Cận Niên chỉ nghĩ: cuối cùng Lư Luật Minh cũng được yêu cầu làm đánh giá tâm lý.

"... Đúng vậy, là tôi tiếp đón ông ta."

"Tiểu Niên." Đỗ Cách Trí ra hiệu cô đưa di động cho mình: "Xin chào, anh ở đâu? Chi đội 1 sao? À, tôi là Đỗ Cách Trí, người phụ trách văn phòng Sa Mạc Cam Tuyền, cũng là bạn thân đội phó Thẩm của các anh."

Có vẻ như người trong điện thoại đã đi mời vị lãnh đạo mà Đỗ Cách Trí vừa nhắc tới.

Tòa nhà cạnh đại học Chính Pháp Đông Nam với kí túc xá Học viện Tâm Lý và Xã Hội là ký túc xá của Học viện Hình Sự Tư Pháp, thường xuyên thiết lập quan hệ hữu nghị, mặc dù Đỗ Cách Trí không làm cảnh sát hình sự nhưng rất quen thuộc với những người trong phạm vi này, còn kiếm được không ít vụ làm ăn, hiển nhiên hai bên đều sẽ giúp nhau đôi chút.

Anh ta chờ khoảng ba mươi giây, nghe có người nhận máy lần nữa thì mới cười, mở miệng nói: "Alo, anh Thẩm, anh đúng là quý nhân hay quên đấy nhé... Bây giờ Chúc Cẩn Niên đang làm việc ở chỗ tôi. Ồ? Lại có chuyện như vậy? Đúng là không thể tin nổi! Được, bây giờ tôi sẽ đưa cô ấy qua.... Không cần đâu.... Thật sự không phiền sao? Tiện đường à? Được, vậy để cô ấy đi cùng với các anh nhé."

"Chuyện gì thế anh?" Chúc Cẩn Niên vội vã hỏi.

Sau khi cúp điện thoại, Đỗ Cách Trí trở nên nghiêm túc: "Em từng tiếp đón Lư Luật Minh sao?"

"Vâng. Ông ta... làm sao thế anh?"

"Mất tích. Bọn họ nói như vậy. Nhưng anh thấy cả đội điều tra hình sự cũng tham gia, chỉ sợ không phải mất tích, có thể là...." Đỗ Cách Trí làm động tác cắt cổ.

Dựa vào nguyên tắc tuân thủ sự riêng tư của khách hàng, Chúc Cẩn Niên nói: "Lúc đó Lư Luật Minh không tán thành đề nghị của em cho lắm, cũng không trở lại đây nữa. Sau đó ông ta có tìm chỗ khác để tư vấn hay không thì em không biết."

"Bản ghi chép tư vấn đâu?" Đỗ Cách Trí hỏi.

"Ông ta nói "Tốt rồi, không cần thiết phải tư vấn lại"."

Người trong cuộc không đồng ý tiếp tục, cô cũng không thể mạnh mẽ can thiệp, tuy có dự cảm rằng sớm hay muộn người này cũng gặp chuyện không may, chẳng qua cô không ngờ sẽ nhanh như vậy.

"Chỉ là giúp đỡ điều tra thôi, đừng căng thẳng." Anh ta nghiêng người tựa vào bên cạnh bàn phục vụ, rút tờ giấy ghi chép ra, viết biển số xe lên đó: "Anh có người quen bên chi đội 1, lát nữa em ngồi nhờ xe của bọn họ nhớ phải chào hỏi một tiếng, bọn họ sẽ giúp đỡ em. Tuy chuyên gia tư vấn tâm lý phải giữ bí mật nội dung tư vấn của khách hàng, nhưng bọn họ xảy ra chuyện, lúc cảnh sát tham gia, chúng ta cũng nên biết nói gì nói nấy, đừng lừa gạt, bản thân em phải nắm chắc."

Lần đầu tiên Chúc Cẩn Niên gặp phải chuyện như vậy, mãi mà tâm trạng vẫn không thể bình tĩnh nổi, cô hít một hơi thật sâu rồi hỏi: "Ok, khi nào xuất phát ạ?"

Đỗ Cách Trí nâng tay nhìn đồng hồ: "Chỉ sợ em không có thời gian ăn trưa." Dứt lời, anh ta đẩy tờ giấy ghi chép viết biển số xe đến trước mặt cô.

Chúc Cẩn Niên đi xuống tầng, hơi nóng phả vào mặt. Xe của cục cảnh sát chưa tới, cô đến cửa hàng tiện lợi gần đó mua một hộp salad rau quả lớn, lúc đi ra thì nhìn thấy chiếc xe thương vụ sáu chỗ gắn phù hiệu cảnh sát vừa mới dừng lại, biển số xe giống hệt cái mà Đỗ Cách Trí viết cho cô.

Kéo cửa xe ra, Chúc Cẩn Niên nhìn sang hai bên, chỉ thấy hai người cảnh sát hình sự ngồi ở ghế lái và ghế lái phụ, họ đều quay đầu nói một tiếng "Xin chào" rồi báo tên. Một người đàn ông ngồi giữa hai cái ghế đơn đang cúi đầu nhìn điện thoại, không mặc đồng phục, không biết có phải là "bạn học" mà Đỗ Cách Trí nói tới không. Thấy cô đi lên, anh nhìn một cái, hơi gật đầu, cũng không mở miệng.

Ba người trông khá trẻ, khí khái hào hùng, đặc biệt là người đang ngồi một mình kia, chỉ nhìn sườn mặt đã biết giá trị nhan sắc rất cao, nếu nhìn chính diện hẳn sẽ không tồi.

Chúc Cận Niên ngồi xuống hàng cuối cùng, chỉ nghe người lái xe - cảnh sát hình sự Lâm Duệ nói: "Đội phó Thẩm nói muốn tôi tiện đường đón một học sinh giỏi xinh xắn, lúc đầu tôi không tin, gái xinh và học giỏi giống vây cá và chân gấu (1) vậy, bây giờ mới phát hiện có thể kiêm được cả cá và chân gấu."

(1) Xuất phát từ câu thành ngữ “Cá và chân gấu không thể có cả hai” bằng nghĩa với câu một núi không thể có hai hổ, chỉ có thể chọn một trong hai (Nguồn: Baidu)

"Cảm ơn anh." Chúc Cận Niên khiêm tốn nói: "Cũng không hẳn là học sinh giỏi, khi còn học đại học, tôi từng không may bị trượt một môn tự chọn."

Lâm Duệ hỏi: "Môn tự chọn kia sẽ không phải là môn tâm lý học chứ?"

Chúc Cận Niên cúi đầu mỉm cười, xem như ngầm thừa nhận.

Lâm Duệ giống như đã đánh cuộc thắng, anh ta nói với Trần Dục ngồi bên cạnh: "Tôi đã bảo với cậu là kiểm tra môn này khó qua cửa hơn nhiều, cậu còn không tin."

Trần Dục không cam lòng yếu thế: "Đội điều tra hình sự của chúng ta cũng có “Tứ đại danh bổ” đấy nhé..."

"Tỉ lệ trượt môn tâm lý học nhất định thua trường chúng ta." Lâm Duệ nói một cách chắc chắn.

Trần Dục tò mò hỏi: "Tâm lý học khó như vậy sao?"

Đây là một ký ức không vui vẻ cho lắm, thời sinh viên của Chúc Cẩn Niên chỉ từng trượt một lần như vậy, có thể nói đây là "vết nhoe" lớn trong những năm tháng sinh viên của cô.

Cô mở miệng giải thích: "Lý thuyết trong sách vở cũng không khó, khó ở chỗ đề thi cuối kỳ. Thật khó tưởng tượng người ra đề đi sớm về khuya, mất ăn mất ngủ và có mưu đồ ác độc thế nào. Tôi đoán, ông ta lấy tiền lương làm thước đo tỉ lệ trượt môn, tỉ lệ càng cao thì tiền lương càng nhiều, cho nên mới không ngại mà liều mạng với học sinh. Nhìn đề thi của ông ta, tôi có thể đoán ông ta là tên cực kỳ biến thái, tâm lý vẩn vơ."

Người ngồi trên ghế đơn vốn không quan tâm nghe bọn họ nói chuyện phiếm bỗng ngược mắt, khá hứng thú với đề tài này.

Trần Dục cười nói: "Mấy người không tập trung nghe giảng đúng không? Cuối kỳ ra đề thi gì, thường các giảng viên trên lớp sẽ chỉ rõ trọng điểm mà nhĩ."

Lâm Duệ đáp: "Đây là chỗ kinh khủng của tâm lý học, nghe nói người ra đề và giảng viên trên lớp vốn không phải cùng một người, không có cái gọi là trọng điểm."

"Khó đến vậy sao?" Trần Dục vẫn không tin lắm.

Lâm Duệ gãi đầu: "Tôi sẽ chọn vài đề kiểm tra cậu."

"Ra đề đi."

"Tôi nhớ có một câu điền vào chỗ trống như thế này: trong số những người tốt nghiệp cùng một khóa ở trường học nào đó, có 5% số người không để lại phương thức liên lạc trong sổ lưu niệm tốt nghiệp, giả thiết rằng, trường sẽ tổ chức lễ kỷ niệm 100 năm ngày thành lập, phải chọn ngẫu

nhiên 120 người trong khóa tốt nghiệp đó để gửi thư mời, hỏi, có mấy người không nhận được thư mời?"

"6..." Trần Dục lên tiếng, sau khi suy nghĩ vài giây lại trả lời: "Không đúng! Là 0."

Lâm Duệ cười: "Xem ra đội điều tra hình sự của các cậu cũng có chút tài năng. Còn một đề nữa, lúc đó tôi nghĩ mãi cũng không ra đáp án."

"Ra đề đi!" Trần Dục vẫn còn nóng lòng muốn thử.

"Đại khái là thế này: Cậu đi dã ngoại thám hiểm với bạn trai và bạn thân của mình, kết quả trời mưa to, mấy người lạc nhau. Lúc này, cậu bỗng nhiên thấy bạn trai đứng trước cửa một hang đá vầy tay, gọi cậu qua đó trú mưa, cậu đang muốn đi thì lại nghe thấy tiếng bạn thân bảo cậu đừng đến đó, bạn thân nói rằng mình nhìn thấy thi thể bạn trai của cậu dưới chân núi, người đứng trước cửa hang đá nhất định là ma quỷ, mà lúc này bạn trai cậu phản bác, nói bạn thân mới là ma quỷ. Lâm vào tình huống khó cả đôi đường này, cậu sẽ tin ai?"

"Ồ..." Trần Dục nhíu mày, im lặng suy nghĩ, cố tình bóp cổ họng giả vờ ẻo lả: "Vậy phải làm sao bây giờ? Tôi không có bạn trai..."

Lâm Duệ tròn mắt liếc anh ta một cái: "Không biết thì cút đi!"

"Để tôi nghĩ lại..."

Một phút sau.

"Thật ra cũng không khó.... chỉ cần nắm chắc những tính cách xảo quyệt lẫn biến thái của nhân vật trong đề..." Chúc Cẩm Niên phá vỡ sự trầm mặc: "Đã là tâm lý học, vậy cần đặt bản thân vào trong đề bài bạn trai và bạn thân, nhìn xem ai có hành động không bình thường. Rõ ràng, hành động của bạn trai rất kỳ lạ, nếu anh ta nói bạn thân là ma quỷ, tức là anh ta đã biết cô

ấy chết ngay từ đầu. Người bình thường vào lúc nhìn thấy bạn gái mình đều sẽ nói chuyện lớn này trước, sau đó mới nói chuyện trứ mưa gì đó mới đúng. Cho nên tôi cảm thấy bạn thân mới đáng tin.""

"Tài tình lắm!" Lâm Duệ khen: "Thì ra là như vậy!"

Chúc Cận Niên nói: "Năm đó, làm khó tôi chính là đề bài trình bày và phân tích: giả thiết, bạn ở chung một phòng ký túc xá với Mã Gia Tước, Lâm Sâm Hạo, Lý Quốc Dương (2). Hỏi, trong bốn năm đại học, bạn sẽ giữ gìn quan hệ với ba người bọn họ như thế nào?"

(2) Những tên tội phạm giết người ở Trung Quốc

Trần Dục suất nửa đã học máu: "Đời trước đã xúc phạm bao nhiêu lộ thần (3), đời này mới có thể vào ở ký túc xá như vậy? Cô trả lời thế nào?"

(3) Lộ thần: (thần đường) vị thần trong văn hóa dân gian Trung Quốc

"Xin đôi ký túc xá."

Cho nên mới trượt môn.

Người đàn ông trẻ tuổi ngồi ghế đơn khẽ mở miệng: "Trong mắt tôi, đây là đề phân loại."

"Là đề mất mạng." Chúc Cận Niên sửa lại: "Ba người kia đều giết bạn cùng phòng không chớp mắt."

"Đáp án chung gồm ba điểm. Phân tích tổng hợp tính cách đặc thù của ba người; hiểu rõ động cơ và thủ đoạn của bọn họ; ngoài hai điểm trên, cần đối xử khác nhau giữa học tập và cuộc sống hàng ngày, tránh đụng đến vảy rồng (4) của bọn họ."

(4) Dưới cổ rồng là những khối vảy màu trắng lớn bằng bàn tay, hình lưỡi liềm, từ quan điểm giải phẫu, máu chảy từ các mạch máu chính của tim rồng đến các mạch máu khác nhau dưới vảy trắng. Vậy nên vảy rồng là bộ phận quan trọng và nhạy cảm của rồng, người muốn chạm vào vảy của nó sẽ khiến nó tức giận và sẽ làm bạn bị thương.

Chúc Cận Niên nhất thời ghen lời, cô nhìn người kia, không cam lòng mạnh miệng nói: "Sao anh biết đây là đáp án chính xác chứ? Nói không chừng cách tư duy của ông già ra đề hoàn toàn không giống anh đâu."

Đối phương không tiếp lời, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lâm Duệ vừa nghe đã hào hứng nói: "Ông già? Sẽ không phải là giáo sư Phạm siêu nghiêm khắc, một lần điểm danh mà không có mặt sẽ cho trượt luôn của trường chúng ta chứ?"

"Không phải thầy ấy. Chủ nhiệm khoa của chúng tôi vô tình tiết lộ, đề thi mấy năm nay đều do người tên Nhiếp Vũ Tranh của sở nghiên cứu can thiệp khủng hoảng cộng đồng ra đề. Nhiếp trong đôi tai, Vũ trong vây cánh, Tranh trong tranh vanh tuế nguyệt (5). Hiện tại, coi như ông già này là một trong những người lãnh đạo trực tiếp, cũng là giám sát tâm lý của chúng tôi, may mà từ trước đến nay ông ta không đi làm."

(5) Tranh vanh tuế nguyệt: năm tháng chênh vênh

Đột nhiên, hai người cảnh sát ngồi trước im bật, người đàn ông ngồi trên ghế đơn vốn nhíu mày giờ lại giãn ra, anh khẽ nở nụ cười đầy ẩn ý.

Thấy đề tài này kết thúc bất thành linh, Chúc Cận Niên khá tiếc nuối, sau đó nghĩ lại, tất cả mọi người đều thuận lợi tốt nghiệp, người ra đề là ai, tên gì, dù sao bọn họ không có duyên gặp gỡ, không thể cùng chung mối thù cũng là điều bình thường.

Chúc Cẩn Niên mở hộp salad ra chậm rãi ăn. Trong xe tràn đầy mùi hương ngọt ngào của rau quả, ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ xe chiếu vào tạo thành một loại hương vị cuối hè. Có lẽ trong xe đột nhiên im lặng quá mức, suy nghĩ của cô không khỏi quay về mấy tháng trước, nội dung tư vấn của Lư Luật Minh hiện lên rõ ràng trong đầu.

Đó là khoảng giữa tháng năm, Khu Vườn Tâm Hồn nhận được cuộc gọi tư vấn của một khách hàng, hỏi rõ ràng phí thu, sau quá trình này thì nói cần một chuyên gia tư vấn trẻ, hiền lành, am hiểu cách giải quyết tâm lý hoang mang cho thanh thiếu niên, giá cả vừa phải, muốn tiến hành nói chuyện trực tiếp và yêu cầu giải quyết vấn đề trong thời gian ngắn.

"Sang năm con tôi tốt nghiệp cấp ba, tôi phát hiện thằng bé vô cùng lo lắng vì áp lực học tập quá lớn, tôi sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến kỳ thi đại học của thằng bé nên quyết định giúp thằng bé điều chỉnh một chút." Đối phương lời ít ý nhiều nói rõ nội dung mình cần tư vấn rồi lại nhấn mạnh: "Thời gian cấp bách, phải nhanh chóng, chính xác, tàn nhẫn mới không thể làm chậm trễ thằng bé tiếp tục tập trung tinh thần ôn tập."

Khách hàng này chính là Lư Luật Minh.

Bảng ghi chép chẩn đoán ban đầu đánh dấu mấy chữ tiếng Anh "SFBT" (trị liệu ngắn tập trung vào giải pháp) được giao cho Chúc Cẩn Niên, cô nhìn bảng ghi chép một lần rồi tiếp nhận trường hợp này. Với tư cách là chuyên gia tư vấn tâm lý cấp ba (6) không lâu, cô có thể độc lập nhận mấy vụ tư vấn vốn không nhiều, vả lại cũng không khó.

(6) Ba cấp độ của tư vấn tâm lý: cấp ba (trình độ chuyên môn quốc gia), tư vấn tâm lý cấp hai (trình độ học nghề quốc gia), và tư vấn tâm lý cấp đầu tiên (trình độ nghề quốc gia, chưa mở). Là một nghề nghiệp có tri thức cao, người cố vấn trực tiếp xác định nó từ cấp độ thứ ba. Sau khi vượt qua kỳ thi của cố vấn cấp ba, bạn có thể được thăng chức trở thành một cố vấn cấp ba. Tư vấn tâm lý cấp ba được chứng nhận tại Trung Quốc từ năm 2002 và đã có trình độ chuyên môn.

Đổi đáp với ứng cử viên như vậy, Chúc Cẩn Niên tự xưng là rất có kinh nghiệm, cô vốn am hiểu tâm lý của thanh thiếu niên.

Kỳ thi đại học là một chuyện mấu chốt của đời người, chờ sau khi bạn vượt qua mới có thể phát hiện, thứ chờ bạn phía sau vẫn còn rất nhiều và lớn hơn nữa.

Đứng trước kỳ thi đại học, rất nhiều học sinh đều sẽ đột nhiên xuất hiện đủ loại vấn đề, tâm lý lo âu, hành vi khác thường, còn có thể xuất hiện chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng, khuynh hướng trầm cảm... Ảnh hưởng đến việc thi đại học là chuyện nhỏ, tổn thương đến thể xác và tinh thần của bản thân học sinh mới là chuyện lớn.

Chương 3: Sa Mạc Cam Tuyền [3]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Cô nói chuyện điện thoại với Lư Luật Minh, theo nguyện vọng của ông ta, nơi hẹn chẩn đoán tâm lý là Viên Trì Tiểu Trác.

Chẩn đoán tâm lý để xác định bước can thiệp tâm lý tiếp theo là một phân đoạn quan trọng của phương án khơi thông, không phải tất cả các chẩn đoán tâm lý đều phải cố định trong phòng tư vấn, tùy theo yêu cầu của người xin giúp đỡ, chẩn đoán tâm lý có thể được bố trí ở bất kỳ đâu mà bọn họ cho rằng an toàn, bí ẩn, thoải mái, là quán cà phê hoặc ghế đá công viên, dĩ nhiên, đa số vẫn ở trong phòng làm việc của chuyên gia tư vấn.

Tiểu Trác là một cảnh quan ở tỉnh J của thành phố Bằng, tỉnh J là tỉnh lớn chuyên sản xuất trà. Pha trà và uống trà là một phần không thể thiếu trong cuộc sống hàng ngày của người dân tỉnh J, bởi vậy cũng sinh ra rất nhiều ngành nghề liên quan. Tiểu Trác là phiên bản thu nhỏ của quán trà, giá thấp hơn quán trà, vị trí cũng rất thoải mái.

Ven sông, dưới cầu, bên cạnh hồ nước chỉ có một bàn trà nhỏ, đôi ba chiếc ghế nhựa, một bình nước và bộ ấm trà đã tạo thành Tiểu Trác. Sau hè, ban đêm là lúc kinh doanh tốt nhất, một bàn 50 tệ, ba gói trà, lượng nước sôi không giới hạn, mấy người bạn đều tụ tập đến tận nửa đêm, cũng là nơi hóng mát của rất nhiều người dân ở thành phố Bằng.

Viên Trì Tiểu Trác nằm gần trường trung học số 12 của thành phố Bằng, ở giữa là một hồ nước lớn, Tiểu Trác được bao quanh bởi hồ nước, ngoài sạp bán hoa quả thì có một số quán nướng, vừa đến gần đã cảm nhận được hơi thở nhân gian khói lửa.

Cuộc hẹn vào lúc bảy giờ rưỡi tối, Chúc Cẩn Niên đến đúng giờ, cô đi vòng quanh hồ nước thì tìm được Lư Luật Minh, nhanh chóng đánh giá ông ta một lần. Vóc người không cao, hơi mập, mặt mũi bình thường nhưng biểu cảm nghiêm khắc, ông ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần jean màu tối, tuy cũ nhưng sạch sẽ, thắt lưng đã cũ, rất nhiều chỗ mất khuy, giày da thì khá rộng, một số chỗ còn mất da.

Có thể nhìn ra được ông ta không phải là người tiêu tiền như nước, nhưng lại sẵn lòng trả một khoản tiền để mời chuyên gia tư vấn đến giải quyết vấn đề tâm lý của con trai, có vẻ cũng vì sốt ruột thương con, tình cha như núi thôi.

Đương nhiên, khả năng này cũng chứng minh, mẹ của thằng bé... Có vẻ như vì một số lý do đặc biệt mà vắng mặt.

"Tôi có nên gọi cô là cô giáo Chúc không? " Lư Luật Minh đứng lên, tỏ ra hơi thận trọng.

Chúc Cẩn Niên mỉm cười: "Ông cứ gọi tôi Tiểu Chúc là được."

"À, được. Tiểu Chúc, cô ngồi đi. Cứ gọi tôi là lão Lư." Ông ta ngồi xuống, đúng lúc bình nước đun sôi xong, ông ta vừa tráng bộ ấm trà vừa nói: "Bây giờ con tôi đang tự học buổi tối, thằng bé học ở trường trung học số 12. Một lát nữa tôi phải đến đón nó, mười rưỡi mới tan học."

Chúc Cẩn Niên để ý thấy ông ta tráng rất cẩn thận, mỗi chén trà tráng ba lần, tay cầm của tách trà cũng tráng ít nhất hai lần. Lại nhìn tay phải của ông ta, trước đầu ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa khô ráo và phồng trắng có vài chỗ tróc da, mà những ngón tay khác không có, đặc điểm này xuất hiện rất nhiều trên người giáo viên thường xuyên viết bảng.

"Bây giờ áp lực của học sinh thật sự rất lớn, mức độ chú ý của bố mẹ, trường học và xã hội vào kỳ thi đại học cũng quá lớn khiến một số người

cho rằng kỳ thi đại học là tất cả."

Cô nói theo ông ta, sau đó vào thẳng chủ đề: "Không biết biểu hiện lo âu của con trai ông là loại nào? Không ngủ được? Không ăn nổi? Hay là không thể nào tập trung?"

Lư Luật Minh mím môi, muốn nói lại thôi, giống như đang suy nghĩ nên sắp xếp câu chữ thế nào. Một lúc lâu sau, ông ta hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra: "Tôi là giáo viên dạy toán kiêm giáo viên chủ nhiệm của lớp 12/6 ở trường trung học số 17. Vợ tôi mất sớm, một mình tôi nuôi con trai, không tái hôn nữa."

Chúc Cẩn Niên vừa mới lần lượt đoán đúng hai điều này. Trước đây, đa số là phụ nữ đến tư vấn vấn đề tâm lý của con cái, lúc chính thức gặp mặt đều là cả hai vợ chồng cùng xuất hiện, bổ sung lời nói của đối phương, đồng thời người mẹ có thể cung cấp nhiều chi tiết về đứa con hơn. Trong trường hợp này, người mẹ không xuất hiện, nếu không có việc bận thì gia đình này tạm thời không có nhân vật người mẹ.

"Con tôi luôn nghe lời, cũng rất hiểu chuyện và ngoan ngoãn, mỗi ngày tôi đều yêu cầu thằng bé kể cho tôi nghe tình hình học tập trong ngày hôm đó, kể cả học cái gì, làm sai chỗ nào trong đề thi, thảo luận với bạn học những gì." Nói xong, Lư Luật Minh cẩn thận dùng nhíp kẹp vào mép chén trà nhỏ rồi đặt chén trà xuống trước mặt Chúc Cẩn Niên.

"Có thể do bị ảnh hưởng từ tôi, bản thân tôi khá thích sạch sẽ, thằng bé cũng vậy. mấy tháng gần đây tôi phát hiện bệnh sạch sẽ của nó trở nên rất nghiêm trọng, một ngày phải rửa mặt 50 - 60 lần. Tôi lên mạng tra, có vẻ thằng bé mắc hội chứng bị áp lực dồn nén trước khi thi, ôi!"

Một ngày phải rửa mặt 50 - 60 lần có thể không liên quan đến bệnh sạch sẽ. Chỉ nghe mấy câu như vậy, Chúc Cẩn Niên không thể biết được rốt cuộc có phải con trai của lão Lư mắc hội chứng áp lực dồn nén trước khi thi hay không, đa số người có hành vi giống vậy đều thuộc hội chứng rối loạn ám

ảnh cường chế. Chẳng lẽ con trai của lão Lư mắc chứng rối loạn ám ảnh cường chế?

"Con trai của ông tên là...."

"Lư Thù Chí. À... Tôi gọi nó là Tiểu Chí. Đúng rồi Tiểu Chúc, cô mau uống hết chén trà kia đi, nếu không bụi bặm rơi vào nhiều quá sẽ bẩn."

Chúc Cẩn Niên hơi sững sốt rồi bùng chén trà lên, uống một hơi hết sạch: "Tiểu Chí biết ông đi tìm chuyên gia tư vấn tâm lý không?"

"Tôi không muốn cho thằng bé biết, tôi sợ nó cảm thấy bản thân thực sự bị bệnh rồi suy nghĩ miên man, như vậy tình huống sẽ càng nghiêm trọng hơn." Lư Luật Minh nói một cách chắc chắn: "Tôi có thể xác định, thằng bé đang chịu áp lực lớn về kỳ thi đại học. Tôi muốn hỏi cô một chút, phải làm sao bây giờ, nên khuyên thằng bé thế nào, có cần mua thuốc gì cho nó uống để nhanh khỏe một chút không?"

Đa số mọi người đều hiểu sai về tư vấn tâm lý, bọn họ luôn cho rằng chỉ cần nói chuyện một lần hoặc dùng mấy loại thuốc là có thể chữa khỏi vấn đề tâm lý, bọn họ không biết rõ sự khác nhau giữa chuyên gia tư vấn tâm lý và bác sĩ tâm lý.

Chúc Cẩn Niên giải thích một cách nhã nhặn: "Thầy Lư, để tôi nói điều này. Thứ nhất, rốt cuộc có phải vì kỳ thi đại học mà Tiểu Chí có những hành vi như vậy không thì vẫn còn là ẩn số, những đáp án trên mạng không thể được coi là kết luận chính xác, rất nhiều người có vấn đề tâm lý khác hẳn những gì họ nghĩ, cũng không thể chỉ suy đoán thông qua biểu hiện. Thứ hai, chuyên gia tư vấn tâm lý không thể kê đơn thuốc cho người xin giúp đỡ, chỉ có bác sĩ tâm lý mới có quyền lực và khả năng làm điều đó. Thứ ba, tôi chưa từng gặp Tiểu Chí, chỉ nghe lời ông diễn tả và phân tích mà cho rằng cậu ấy thuộc đám người tâm lý có vấn đề nào đó là hết sức vô trách nhiệm. Cho nên, tôi đề nghị..."

"Tôi đã nói với cô rồi! Sang năm con trai tôi sẽ thi đại học! Thời gian rất gấp! Là kỳ thi đại học đó! Không thể qua loa được!" Lư Luật Minh trợn mắt, vô cùng gấp gáp gào ầm lên.

"Tư vấn tâm lý không giống làm phẫu thuật, một lần giải quyết..."

"Tôi đã lên trang web của văn phòng mấy người, còn xem cả tư liệu của cô nữa, tốt nghiệp đại học Chính Pháp Đông Nam. Tôi hỏi cô, nếu năm đó cô không thi đỗ trường đại học nổi tiếng như vậy, cô sẽ có công việc tốt và ổn định thế này sao? Hiện tại, xã hội cạnh tranh khốc liệt như vậy, bằng cấp chính là điểm xuất phát, là cánh cửa, không có thứ này, ngay cả cửa cô cũng không thể vào được đâu!"

"Tôi phải hiểu rõ toàn bộ tình huống của Tiểu Chí trước rồi mới có thể phán đoán hành vi của cậu ấy còn có nguyên nhân khác hay không, ví dụ như có bị bạo lực, đe dọa hay quấy rối gì khác không, ngoài ra..."

"Tôi là một giáo viên, nếu ngay cả đại học mà con tôi còn không lên được thì tương lai sẽ làm gì? Làm thuê à? Hay là lượm ve chai? Mặt mũi của tôi biết để ở đâu? Tôi phải đối mặt với học sinh của mình thế nào, còn có bố mẹ của bọn họ nữa?"

Mặc kệ Chúc Cẩn Niên nói gì, Lư Luật Minh giống như chưa từng nghe thấy, vẫn cứ nói theo logic của bản thân, liên tục ngắt lời cô và mạnh mẽ chuyển đề tài sang kết luận mà bản thân nhìn thấy trên mạng.

"Tiểu Chúc, lúc đó Lư Luật Minh tìm cô để tư vấn về vấn đề tâm lý gì?" Câu hỏi của Lâm Duệ tạm thời cắt ngang hồi ức của Chúc Cẩn Niên.

"Ông ta đến xin tư vấn giúp con trai, nhưng qua vài lần nói chuyện và gặp mặt, tôi phát hiện sự việc không đơn giản như ông ta miêu tả, có thể

nói, hai bố con bọn họ đều không phải đèn đã cạn dầu (1), nhất là con của ông ta - Tiểu Chí." Chúc Cẩn Niên nói thẳng.

(1) Không phải đèn đã cạn dầu: Ý chỉ người khôn khéo, xảo quyệt, khéo đưa đẩy, khó đối phó, còn nhìn xa trông rộng.

"Hai bố con đều không phải đèn đã cạn dầu..." Lâm Duệ lặp lại một lần nữa, giọng điệu đầy nghi ngờ: "Qua bước điều tra thăm hỏi sơ bộ của chúng tôi, bạn bè và hàng xóm đều nói, thân là thầy giáo nên tố chất cá nhân của Lư Luật Minh rất cao, tuy nghiêm túc nhưng khá tốt bụng, về mặt giáo dục trẻ em cũng rất ổn, đồng nghiệp trong trường cũng nói ông ta vô cùng chuyên nghiệp, cơ bản chưa từng xin nghỉ phép, nhận xét tiêu cực duy nhất là học sinh của ông ta than phiền ông ta luôn chiếm tiết thể dục và tiết âm nhạc cho tiết toán, ngay cả chút thời gian tan học cũng bị bắt cầm sách tham khảo."

Trần Dục nghe vậy nhưng không thể trách, chỉ cười nói: "Đây không phải bệnh chung của tất cả giáo viên dạy toán sao, ha ha ha! Niềm vui lớn nhất của tôi hồi cấp ba là xem giáo viên toán và giáo viên tiếng anh tranh nhau giờ lên lớp."

"Không phải như vậy." Chúc Cẩn Niên trả lời, nói sơ lược quá trình mình gặp Lư Luật Minh lần đầu tiên: "Chẳng lẽ các anh không nhận ra bản thân ông ta có vấn đề sao?"

Trần Dục suy nghĩ một chút mới nói: "Mắc bệnh sạch sẽ và luôn mong con mình tạo nên sự khác biệt?"

"Mong con mình tạo nên sự khác biệt.... Rất nhiều bố mẹ đều như vậy, bố tôi cũng thế đấy. Về phần bệnh sạch sẽ, tôi cảm thấy cũng không có gì ghê gớm, dù sao thích sạch sẽ vẫn tốt hơn bẩn thỉu." Lâm Duệ nói.

"Lấy bản thân làm trung tâm, không chế dục vọng, cảm giác cấp bách." Người đàn ông trẻ tuổi trên ghế đơn lại mở miệng.

Ba cụm từ này, Chúc Cẩn Niên cũng cảm thấy vậy.

Cô theo bản năng liếc người ngồi ghế đơn kia, lại một lần nữa tò mò, không biết người này là ai. Từ lúc lên xe đến bây giờ, hai người cảnh sát đứng trước cũng không chủ động giới thiệu, rốt cuộc anh có phải là "đội phó Thẩm" mà Đỗ Cách Trí nói đến không nhỉ?

Cô nói: "Lúc Lư Luật Minh nói chuyện, đa số câu mở đầu đều lấy từ "Tôi" và nhiều lần nhấn mạnh "Tôi cảm thấy", "Tôi cho rằng", hơn nữa cực kỳ cố chấp, không bị ảnh hưởng bởi lời nói của người khác, người có kiểu nói chuyện này đa số đều lấy mình làm trung tâm, về cơ bản sẽ không chấp nhận những nhận xét không giống với suy nghĩ trong lòng. Ông ta yêu cầu Tiểu Chí báo cáo cho ông ta mọi hành động, lời nói, bất kể mọi thứ, mục đích chính là giám thị và khống chế cuộc sống của con trai trong tay mình, kể cả những lúc ông ta không nhìn thấy. Ở chung với người như vậy, cho dù lúc đó chúng tôi chỉ nói chuyện một tiếng, tôi vẫn có cảm giác bài xích, ông ta cứ vô thức muốn khống chế người khác, kể cả tôi - người không quen thuộc với ông ta. Tôi kiên trì muốn gặp Tiểu Chí một lần, cuối cùng ông ta nói muốn tôi giả làm con gái của bạn ông ta, đến nhà ông ta làm khách."

Trần Dục tò mò quay đầu: "Cô định đi à?"

"Đương nhiên. Chúng ta không thể chỉ nghe lời nói cá nhân từ một phía mà kết luận tâm lý người nào đó có vấn đề. Nếu Tiểu Chí không tiện đến văn phòng tư vấn của tôi thì tôi có thể đến nhà cậu ấy." Chúc Cẩn Niên đáp, số giờ tích lũy càng nhiều càng có lợi đối với cô, cô nóng lòng giành được thắng lợi, nhất định cầu được ước thấy, tuy rằng chuyện này khá nguy hiểm.

Lúc đó, cô dựa theo quy định trong Khu Vườn Tâm Hồn bảo Lư Luật Minh đến phòng làm việc ký một tờ giấy xác nhận, xác định thời gian và địa điểm tới nhà chẩn đoán tâm lý, Lư Luật Minh đánh dấu tích vào ô "Đồng ý ghi âm".

Đây là điều kiện tiên quyết của chuyên gia tư vấn khi đến nhà: cam đoan đôi bên đều an toàn.

Chọn một ngày cuối tuần, Chúc Cẩn Niên đến nhà Lư Luật Minh, để trông không quá trang trọng cô sẽ mặc một bộ đồ thể thao bình thường, còn xách một giỏ táo to.

Nhà ông ta nằm trong khu dân cư được xây vào những năm 90, nhà cửa rất cũ kỹ, bên trên là những bộ quần áo được các hộ gia đình phơi nắng, nơi này đa số đều là người già và người tầm tuổi trung niên.

"Cháu tìm thầy Lư à? Thầy ấy ở tầng trên, bên tay phải." Lúc đi đến tầng bốn, một bà lão hiền lành cười híp mắt chào hỏi Chúc Cẩn Niên: "Cháu là học sinh bị thầy phạt à? Thầy Lư dạy tốt lắm đấy!"

Chúc Cẩn Niên mỉm cười đáp lại, tiểu khu yên tĩnh, hài hòa, tràn ngập phong cách cổ xưa và mùi vị của tình người như vậy rất giống ngôi nhà mái bằng nhỏ - nơi cô sống khi còn bé, ngay cả mùi nấm mốc tỏa ra từ những bức tường ố vàng lốm đốm rêu xanh cũng trở nên quen thuộc.

"Tiểu Chúc đến rồi à? Mời vào mời vào. Tiểu Chí, đây là con gái một người bạn học cũ của bố. Chào chị đi con!" Lư Luật Minh đứng chờ ở cửa, gơ tay vẫy vẫy.

Sau lưng ông ta là một cậu con trai không cao lắm, mắt hơi nhỏ, xương gò má rất cao, nhìn tổng thể cậu ta khá giống bố mình. Cậu ta cung kính khom người: "Em chào chị. Mời chị vào ngồi."

Chúc Cẩn Niên khách sáo một phen rồi cởi giày đi vào, nhìn quanh một vòng, trong lòng lặng lẽ lắc đầu.

Chương 4: Trần truồng [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Mọi thứ trong phòng gần như bị bọc kín bằng đủ loại giấy gói trong suốt.

Bộ ấm trà, ống đựng bút, hộp đựng CD được che phủ bằng túi nhựa, đệm sofa, mặt ghế, tay ghế, hộp khăn giấy, hộp thuốc bị bọc bằng màng bọc thực phẩm, lịch treo tường, tranh trang trí được bao phủ bởi lớp polyetylen (1), cả căn nhà toát lên cảm giác đè nén, giống như có một tấm màng nhựa vô hình phủ trên đỉnh đầu, chỉ có vài chậu hoa trên bệ cửa sổ là có thể tự do hít thở không khí, hấp thụ ánh mặt trời.

(1) Polyetylen (còn gọi là polyethylene hay polyethene; viết tắt: PE), là một loại nhựa nhiệt dẻo (thermoplastic) được sử dụng rất phổ biến trên thế giới.

Chúc Căn Niên đã từng tiếp xúc với kiểu người thích sạch sẽ, điểm chung của bọn họ là cường điệu sự dơ bẩn của bụi bặm, trong mắt bọn họ, những hạt bụi rất nhỏ mà mắt người khó có thể thấy đáng sợ như ruồi bọ vậy. Cô không thích qua lại với người thích sạch sẽ lắm, thứ nhất, ở trước mặt bọn họ, kiểu gì bạn cũng sẽ thấy mình rất bẩn, thứ hai, bạn sẽ phát hiện, thật ra bản thân bọn họ cũng chẳng sạch sẽ cho lắm.

"Chị uống nước đi ạ." Tiểu Chí bung một tách trà đến, sau đó giấu hai tay ra sau lưng, ngoan ngoãn đứng sang một bên, Lư Luật Minh bảo cậu ngồi, cậu mới ngồi xuống nhưng vẫn cứ cúi đầu, dường như còn hơi ngượng ngùng và xấu hổ.

Đa số những đứa trẻ được giáo dục bởi một người bố mạnh mẽ đều như thế này. Thiếu tình thương của người mẹ cũng có thể khiến họ không có cảm giác an toàn.

Chúc Cẩn Niên đặc biệt chú ý đến khuôn mặt của Tiểu Chí, vì vệ sinh quá mức mà làn da đỏ lên, vài chỗ còn có một số chấm đỏ bị vỡ và nhiễm trùng.

Nói tới đây, Chúc Cẩn Niên tạm dừng một lát rồi nói thêm: "Tôi tán gẫu với Tiểu Chí, thằng bé ít nói, không khéo nói lắm, chỉ nói với tôi rằng bố rất nghiêm khắc về với việc học tập và cuộc sống của cậu ấy. Lão Lư lại nói không ngừng nghỉ về cách "Nuôi dạy con" của ông ta, nghe đến mức khiến người ta ngạt thở, có thể nói là như ngục giam vậy. Ví dụ, Tiểu Chí gọi điện thoại, lão Lư sẽ dùng một chiếc máy phụ khác trong nhà để nghe; không được phép đi một mình đến nhà bạn học làm khách, muốn kết bạn phải dẫn về nhà để lão Lư "kiểm định"... chứ đừng nói đến việc xem TV và lên mạng, xem chương trình gì, trang web gì đều do lão Lư quy định, chỉ có thể xem tin tức trên CCTV, ngay cả đài địa phương cũng không thể xem, nhất là báo chí trong vùng và tin tức ở thành phố Bằng của chúng ta, kiên quyết không cho xem, ông ta nói sợ Tiểu Chí biết quá nhiều việc vặt vãnh sẽ quấy nhiễu đến việc học. Còn có, ông ta luôn lục lọi ngăn kéo và cặp sách của Tiểu Chí, mỗi tuần đều có một lần "tâm sự" dài một tiếng, muốn Tiểu Chí thành thật khai báo hoạt động tâm lý của bản thân."

Lâm Duệ đập vô lăng: "Thật sự giống như một nhà tù vậy!"

"Lúc lão Lư làm cơm, tôi hỏi Tiểu Chí: em có cảm thấy bố quản lý mình rất chặt không? Tiểu Chí không trực tiếp trả lời tôi mà nói cho tôi một chuyện khác, cậu ấy luôn nằm mơ, mơ bản thân không mặc quần áo chạy băng băng trên đường mà không thấy gì không ổn."

Người đàn ông ngồi ghế đơn xen vào, hỏi: "Cô giải thích giấc mơ này thế nào?"

Chúc Cận Niên trả lời ngay: "Khát vọng."

"Cụ thể một chút."

Chúc Cận Niên không rõ lai lịch của người này, không biết anh hỏi thăm hay là tra hỏi, do dự một lát, cô hít sâu một hơi rồi nói: "Freud (2) từng..."

(2) Sigmund Freud (tên đầy đủ là Sigmund Schlomo Freud (6/5/1856 - 23/9/1939) nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học.

"Đừng nói với người thường về phân tích tâm lý, nêu ý kiến cá nhân của cô đi."

Cô đang hăng hái khoe khoang thì chợt mất hứng vì bị anh đột ngột cắt ngang.

"Không mặc quần áo trong mơ hoàn toàn khác việc trần truồng ở hiện thực, không liên quan đến sự xấu hổ, hẳn là một loại tượng trưng riêng tư. Tiểu Chí bị buộc phải nói thật các hoạt động tâm lý cho bố mình, trong lòng vô cùng áp lực. Nội tâm, thân thể, hai thứ này nhìn qua thì đối lập nhưng lại không phải một nhóm từ trái nghĩa, cơ thể lõa lồ có nghĩa là nội tâm tự do. Tiểu Chí đã lấy cơ thể lõa lồ trong mơ để chống lại, vừa vận chứng minh rằng cậu ấy vẫn hướng tới tự do, không gò bó, cậu ấy khao khát được sống với trạng thái tâm lý như vậy."

Chúc Cận Niên dứt lời, đợi một lát, thấy người nọ không có ý kiến gì thì nói tiếp: "Tôi muốn thừa dịp lão Lư không ở đó, dẫn dắt cậu ấy nói ra nhiều suy nghĩ trong lòng hơn, lừa cậu ấy và nói rằng bố tôi chưa từng quản lý chuyện học hành của mình, mượn điều này hỏi cậu có muốn một người bố giống như bố tôi không. Cậu ấy nói không biết, còn bảo với tôi, hơi một tí bố cậu ấy lại chạy đến trường của cậu ấy, trốn ngoài cửa sổ hoặc góc sân thể

dục để nhìn lên cậu ấy, cậu ấy biết bố vì muốn tốt cho mình. Khi trả lời tôi, giọng của cậu ấy rất nhẹ nhàng và lễ phép, luôn cúi đầu, giống như làm sai chuyện gì đó vậy."

"Lư Luật Minh có đánh đập thằng bé không?" Anh lại đặt câu hỏi, giọng nói lạnh lạnh, nghe rất thoải mái.

"Thường xuyên, có khi còn ra tay rất nặng, thậm chí có lần đánh Tiểu Chí tới nổi chảy máu đầu, nói cái gì mà "Bên dưới gậy gộc sinh ra người con có hiếu"."

Chúc Cận Niên im lặng vài giây mới nói tiếp: "Lão Lư là một kẻ có tư duy bảo thủ, rất truyền thống, ông ta từng nói rõ với tôi và liên tục nhấn mạnh với Tiểu Chí rằng, nuôi con phòng tuổi già. Ông ta thúc giục con chỉ để con có tiền đồ, tương lai có thể làm trâu làm ngựa phụng dưỡng ông ta. Lần đầu tiên tôi nghe có bố mẹ dùng từ "Làm trâu làm ngựa" để biểu đạt vấn đề phụng dưỡng sau này, tôi thấy ông ta đang đào tạo một con rồi, một nô lệ hoàn toàn phục tùng mình, không cho phép con có bất kỳ suy nghĩ riêng nào. Tuy Lư Luật Minh tìm tôi xin tư vấn vấn đề của Tiểu Chí, nhưng tôi cho rằng vấn đề của ông ta cũng không nhỏ."

Trần Dục lắc đầu: "Chúng tôi đã thử điều tra tư liệu hộ khẩu, bố mẹ và vợ của Lư Luật Minh đã sớm qua đời, anh em thì ở thành phố khác, trước đây ông ta từng bị ngã, thất lưng vẫn luôn không tốt, thỉnh thoảng lên lớp không thể đứng thẳng. Tôi nghĩ, điều này khiến trong tiềm thức Lư Luật Minh rất ỷ lại vào con trai, cho rằng cậu ấy chính là cây gậy tương lai của mình. Ông ta làm như vậy thật sự rất cực đoan, đổi lại là tôi, tôi cũng không chịu nổi."

"Nói tóm lại, tình huống của Tiểu Chí và những miêu tả của Lư Luật Minh cũng gần giống nhau mà." Nghe đến đó, Lâm Duệ không kìm được mà xen mồm vào.

"Ngay từ đầu tôi cũng cho rằng như vậy." Chúc Cận Niên nói: "Tới gần lớp 12, áp lực học tập thực sự rất lớn, cậu ấy cảm thấy đi học quá vất vả,

không đạt được yêu cầu của bố mình. Bệnh thích sạch sẽ và sự cố chấp của người bố đã ảnh hưởng đến cậu ấy, vì không chịu nổi áp lực nên cậu ấy mới sinh ra chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, biểu hiện hành vi là không ngừng vệ sinh bản thân, dùng việc này để thỏa mãn yêu cầu "sạch sẽ" của bố mình... Cho đến khi tôi vô tình phát hiện một động tác nhỏ của cậu ấy..."

"Động tác gì?" Trần Dục truy hỏi.

Mạch suy nghĩ của Chúc Cẩn Niên lại nhẹ nhàng quay về ngày cô đến nhà chẩn đoán tâm lý.

Gần giữa trưa, lúc cô đang định tạm biệt thì Lư Luật Minh - người bạn bị trong bếp một lúc lâu mời cô ở lại ăn cơm, cô từ chối khá lâu nhưng không lay chuyển được sự cố chấp của ông ta nên đành đồng ý ở lại ăn bữa cơm rau dưa, và cũng muốn khi ăn cơm thử thăm dò Lư Luật Minh có bằng lòng thay đổi cách "theo dõi" con trai mình không.

Khi cô định đi vào toilet thì thấy Tiểu Chí đang ở bên trong rửa mặt, ngâm mặt trong nước, rửa mạnh, cứ làm nhiều lần như vậy, cô sợ cậu ấy sẽ chết chìm trong chậu rửa mặt. Khi cậu ấy phát hiện ra ánh mắt của cô thì hơi xấu hổ, vội lau mặt, nói một tiếng "Em xin lỗi" rồi ra khỏi toilet, mang theo khăn và chậu rửa mặt vào phòng bếp.

Lúc từ toilet đi ra, cô định lên nhìn xem cậu ấy còn rửa mặt nữa không nên rón rén mở hé cửa ra. Tiểu Chí đang bung nồi canh giúp bố, đúng lúc cậu ấy ngược mắt, nhạy cảm phát hiện ra.

Dù sao cũng bị phát hiện, Chúc Cẩn Niên vốn định kéo cửa ra, giả vờ như không có việc gì mà ra ngoài. Nhưng đột nhiên Tiểu Chí để lộ vẻ mặt rất kinh khủng, hai mắt tròn tròn, miệng vừa giống như đang cười vừa giống như đang mắng, bởi vì dùng quá sức, cả khuôn mặt cậu ấy trở nên vừa đỏ vừa trắng, trên trán nổi đầy gân xanh, trông rất dữ tợn, còn phun một ngụm nước bọt lớn vào trong canh.

Nói thật, Chúc Cẩn Niên bị dọa, da đầu cô run lên. Trong nháy mắt đó, nhìn qua Tiểu Chí trông khá thành thật và xấu hổ lại giống như bị quỷ ám, khác hẳn người trước đó.

"Cũng chính lúc đó tôi biết được, vấn đề tâm lý của Tiểu Chí có lẽ không đơn giản như bố cậu ấy kể." Chúc Cẩn Niên nói.

"Rốt cuộc là biểu cảm gì vậy?" Vẻ mặt Trần Dục hoang mang.

"Là thế này..." Chúc Cẩn Niên không quan tâm đến hình tượng, coi hộp salad như nồi canh mà bung trong tay, cố gắng vịn vẹo khuôn mặt cho giống vẻ mặt khi đó của Tiểu Chí.

"Wow, đệt!" Trần Dục xoay đầu lại thán phục.

Người đàn ông ngồi ghé đơn nghiêng người qua, quay đầu nhìn Chúc Cẩn Niên.

Trong tình trạng vẻ mặt của mình vịn vẹo và dữ tợn như vậy, cuối cùng Chúc Cẩn Niên cũng thấy được khuôn mặt rõ ràng của người này.

Quả thật anh rất đẹp trai, lông mày như kiếm, đôi mắt đen che giấu sự sắc bén, dưới sống mũi cao là đôi môi mỏng khẽ mím, từ khuôn mặt đến ngũ quan làm người ta nhất thời khó mà bới móc được khuyết điểm gì, trông tuần tú vô cùng, tựa như dòng suối trong giữa núi, như trăng lạnh giữa đêm, khiến người ta gặp rồi sẽ quên đi những thứ tầm thường. Những nam chính bước ra từ tiểu thuyết ngôn tình cũng được miêu tả động lòng người như vậy, đủ để tất cả những cô gái chưa trải đời vừa gặp đã yêu.

Cũng may Chúc Cẩn Niên không phải người háo sắc, nhưng sau đó cô vẫn hối hận, không nên nhất thời hí hửng mà bắt chước vẻ mặt của Tiểu Chí.

Vì đang lái xe nên Lâm Duệ không thể nhìn thấy màn "biểu diễn" của Chúc Cẩn Niên, anh ta vội vàng hỏi: "Sau đó thế nào?"

".... Không nuốt nổi đồ ăn."

Trong xe yên tĩnh lại vài giây, sau đó hai vị cảnh sát không hẹn mà cùng bật cười.

"Tôi nói với lão Lư mình phải về vạch ra một phương án khơi thông tâm lý, hy vọng ông ta cho tôi chút thời gian, đây là kế hoãn binh. Tôi cần thời gian để làm rõ, rốt cuộc Tiểu Chí là kiểu người gì."

Chúc Cẩn Niên khôi phục lại thái độ bình thường, xoa gò má: "Tôi không có cơ hội trao đổi thêm với Tiểu Chí, sau khi trở về, chỉ có thể nghe đi nghe lại đoạn ghi âm ngày đó, bỗng nhiên tôi chú ý đến một câu của Tiểu Chí."

Cô nói đến chỗ hấp dẫn nhất, trên môi là nụ cười nghiền ngẫm, cố ý hỏi: "Vừa nãy tôi thuật lại như vậy, các anh thử đoán xem là câu nào?"

"Đột nhiên cô hỏi chúng tôi như vậy, đúng là hơi... Ha ha..." Trần Dục cười khổ trả lời.

"Vị đằng trước này, anh nghĩ sao?" Chúc Cẩn Niên bỗng nhiên xuất kích, muốn làm khó người nọ một phen.

Ngay cả vài giây suy nghĩ cũng không có, anh trực tiếp trả lời: "Câu gốc của cô tôi không lặp lại được hết, chỉ nhớ ý sơ lược, hơi một tí Lư Luật Minh lại chạy đến trường học của Tiểu Chí, trốn ngoài cửa sổ hoặc góc sân thể dục nhìn lên cậu ấy."

Anh vừa nói đã đúng khiến Chúc Cẩn Niên nảy sinh mấy phần kính nể với anh, mỗi một câu của cô, anh đều nghe rõ, còn không bỏ qua chi tiết nào.

Có điều cô quả thật không thích cảm giác này lắm, người vốn kiêu ngạo và ham học hỏi như cô mà hôm nay lại bị người ta đè đầu khấp nơi.

Có lẽ do một lúc lâu không có ai đáp, anh quay sang, giọng nói trầm thấp vang lên: "Nói sai rồi à?"

Chúc Căn Niên hoàn hồn, thấp giọng đáp: "Không sai."

Trên đường đi gặp đèn đỏ, Lâm Duệ dừng xe, quay đầu hỏi dò: "Tổ trưởng, những lời này... là sao ạ?"

Tổ trưởng? Đây là chức danh gì? Có phải là tổ trưởng tổ chuyên án không? Chúc Căn Niên khó hiểu mà chớp mắt mấy cái, tạm thời tỉnh bơ.

"Lư Luật Minh là giáo viên chủ nhiệm lớp 12, đồng nghiệp phản ánh, bình thường ông ta làm việc khá chuyên nghiệp và nghiêm túc, các học sinh phản nản ông ta chỉ cần có cơ hội sẽ cầm bài tập tham khảo. Trường trung học số 12 cách trường trung học số 17 khoảng 5 km, trong lúc lên lớp, nếu "hơi một tí" đi 5 km đến trường theo dõi con vào lớp, vậy thì sẽ không khớp với đánh giá của đồng nghiệp và học sinh về ông ta. Đều là giáo viên, ông ta chỉ cần nhả nhủ một chút với chủ nhiệm lớp hoặc giáo viên bộ môn nào đó của con trai cũng có thể đạt được mục đích, cần gì đích thân làm vậy?"

Những phân tích của anh khiến Lâm Duệ tỉnh ngộ: "Tiểu Chúc cũng nhìn ra à?"

Chúc Căn Niên gật đầu: "Khi đó tôi cảm thấy Tiểu Chí có thể xuất hiện một ít ảo giác. Giống như sau khi chúng ta xem phim kinh dị vậy, lúc tắt đèn, luôn cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm, giống như có gì đó luôn trốn sau lưng, sẽ đầy máu tươi đầm đìa lao đến."

"Sau khi tắt đèn đi ngủ, cô có nhớ lại biểu cảm ngày đó của Tiểu Chí không?" Người đàn ông cực kỳ đáng ghét kia bất thành lờn lên tiếng hỏi.

Chúc Cẩn Niên âm thầm nghiên rãg, vốn đã cố không nghĩ tới, xem ra lần này không gạt ra được rồi!

Vẻ mặt kia thật sự rất hung ác và vằn vẹo, thế nên sau khi rời khỏi nhà lão Lư cô vẫn luôn suy nghĩ hàm ý của nó. Quá rõ ràng, Tiểu Chí đã không chịu nổi kiểu theo dõi và khống chế như vậy của bố mình nên trong lòng xuất hiện sự phản kháng mạnh mẽ.

"Chỉ dựa vào một đoạn ghi âm có thể xác định vấn đề tâm lý của Tiểu Chí sao?" Trần Dục tò mò.

"Dĩ nhiên không thể. Cho nên, lợi dụng thời gian không chuyên, tôi... ừm..." Cô suy nghĩ cách dùng từ cho hợp lý: "Thông qua việc âm thầm quan sát một ít hành động của Tiểu Chí, thăm dò sâu một chút..."

"Cô theo dõi cậu ấy."

Người đàn ông được gọi là "Tổ trưởng" kia không chút nề mặt nói trúng tim đen.

Bị vạch trần, Chúc Cẩn Niên hơi xấu hổ nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại, cô cãi: "Xin đừng tùy tiện đội cái mũ như vậy cho tôi. Thứ nhất tôi không lắp camera hay máy nghe trộm trong nhà cậu ấy, thứ hai không xông vào toilet nam, không vào phòng tắm nhìn trộm, thứ ba cũng không phải vì thỏa mãn sở thích vô đạo đức gì đó của mình. Nếu tôi đã nhận vụ này mà đương sự lại không thể cung cấp toàn bộ thông tin, thế thì tôi tự mình tìm hiểu các khía cạnh khách quan một chút cũng là vì công việc."

Người đàn ông kia không động đậy, tiếng nói vẫn trầm thấp nhưng đầy sắc bén: "Theo dõi người khác là hành vi trái pháp luật."

Chúc Cẩn Niên thăm thăm hỏi tổ tông nhà anh nhiều lần ở trong lòng.

"Nói thu hoạch của cô đi."

Cô hừ một tiếng tỏ vẻ bất mãn rồi tiếp tục nhớ lại.

Chương 5: Trần truồng [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Dịp tiếp theo thấy vẻ mặt giống như vậy trên mặt Tiểu Chí là lần thứ năm cô lợi dụng thời gian không chuyên theo dõi cậu ấy.

Đó là một buổi trưa, Tiểu Chí giống như bình thường, sau khi tan học thì đến ăn trưa tại một cửa hàng đồ ăn nhanh gần trường. Chúc Cận Niên đeo kính đen, tóc tai bù xù, mạo hiểm ngồi chéo cậu ấy, ở giữa cách hai chỗ ngồi.

Cô vừa ăn vừa lén nhìn Tiểu Chí, đồng thời cũng chuẩn bị chu toàn cho mình nếu bị nhận ra.

Cậu ấy ăn rất yên lặng, nhai kỹ nuốt chậm, lúc một người bưng khay thức ăn đi ngang qua không cẩn thận đụng vào khuỷu tay của cậu ấy, đối phương lịch sự xin lỗi, cậu ấy ngẩng đầu lên, mỉm cười và xua tay, có vẻ được dạy dỗ rất tốt. Nhưng mà ngay sau khi đối phương ngồi vào chỗ cách đó không xa, cậu ấy lại ngược mắt, quay đầu nhìn người nọ một cái, vẻ mặt đột nhiên thay đổi.

Cậu ấy trừng mắt lần nữa, con ngươi đảo quanh, nhếch miệng nở nụ cười mơ hồ rồi chột ngồi thẳng người dậy.

Lần này, độ vắn vẹo của vẻ mặt không khủng bố bằng lần trước, thiếu chút hung ác.

Sau khi xác định cậu ấy không phát hiện ra mình thì Chúc Cẩn Niên nghiêm túc nhìn người đàn ông vừa mới va vào cậu ấy, áo sơ mi trắng và quần tây tối màu, một chiếc cặp công văn màu đen, hình như là nhân viên văn phòng. Người này ăn rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã rời đi. Tiểu Chí cố chấp nhìn chăm chăm vào bóng lưng người nọ, cho đến khi đối phương biến mất mới nghiêng răng nghiêng lợi nói gì đó rồi lại im lặng.

Một giây sau, cậu ấy khôi phục thành một nam sinh ngại ngùng xấu hổ, chậm rãi ăn hết chút thức ăn còn lại rồi đứng dậy định đi.

Chúc Cẩn Niên để ý thấy gần cửa có bồn rửa tay, tuy nhiên một người ở nhà rửa mặt mấy chục lần như cậu ấy lại không thèm liếc mắt một cái đã đi ra ngoài.

Cô lập tức theo sau, Tiểu Chí đi một chút thì dừng lại, luôn luôn nhìn hai bên. Cảnh này hơi giống mấy bộ phim chiến tranh gián điệp. Là chứng vọng tưởng bị hại sao? Trong lòng Chúc Cẩn Niên đầy nghi ngờ, chỉ nhìn biểu hiện hiện tại của Tiểu Chí thì thực sự có chút khuynh hướng này, ví dụ, cậu ấy có thể luôn cảm thấy mình bị người khác theo dõi.

Ăn xong cơm trưa, Tiểu Chí không trở lại trường học giống các bạn khác mà men theo con đường nhỏ ngoài khuôn viên trường, đi vào trong một ngõ nhỏ khác.

Tim Chúc Cẩn Niên đập liên hồi, đi từng bước hết sức cẩn thận, sau khi rẽ vào, cô dừng lại, ló đầu nhìn. Chỉ thấy Tiểu Chí đứng cạnh một cái cây lớn, lấy hộp bút từ trong cặp ra, cầm một cây thước sắt dùng sức vẽ lên thân cây.

Cùng một vị trí cậu ấy vẽ khoảng năm sáu lần, sau đó lùi ra sau nhìn, vươn ngón trỏ như đang đếm rồi cố hết sức phun mấy ngụm nước bọt và đâm vài cái vào thân cây, trông cực kỳ phẫn nộ.

Sau khi Tiểu Chí rời đi, Chúc Cẩn Niên đứng yên tại chỗ thật lâu, khoảng mười phút sau mới chạy đến trước cái cây lớn kia. Rất nhiều chữ "chính" bị khắc lên thân cây, tính thêm mấy chữ vừa mới được vẽ thì tất cả gồm 23 chữ, tổng cộng 115 nét được viết. (1)

(1) Chữ "Chính" (正) có 5 nét, vì có 23 chữ nên có tất cả là 115 nét.

Vì sợ Tiểu Chí sẽ đột nhiên quay lại nên Chúc Cẩn Niên không ở lâu, cô lấy di động ra chụp một tấm rồi nhanh chóng rời đi.

"Tấm ảnh! Còn giữ tấm ảnh không?" Trần Dục kích động hỏi.

Chúc Cẩn Niên lắc màn hình di động đang hiển thị tấm ảnh kia.

Trần Dục vừa đưa ngón cái tỏ ý khen ngợi vừa hỏi: "Cậu ta thật sự mắc chứng vọng tưởng bị hại sao?"

"Khá giống."

"Những khía cạnh nào giống?" Người đàn ông ngồi ghế đơn đặt câu hỏi.

"Thời thơ ấu thiếu tình thương của mẹ, đầu bị va đập, chịu ảnh hưởng từ người bố, luôn thiếu những mối quan hệ cá nhân tốt đẹp, những điều này đều có thể trở thành nguyên nhân dẫn đến chứng vọng tưởng bị hại." Chúc Cẩn Niên nói: "Người mắc chứng vọng tưởng bị hại thường sống trong sợ hãi, và lại họ tin chắc có một nhóm người hay một người cụ thể nào đó đang theo dõi, giám sát và hãm hại mình, thường xuất hiện lời nói lộn xộn, không logic với tình huống. Nhưng trạng thái hàng ngày của Tiểu Chí vẫn bình thường, cũng chưa từng bị ai đó bàn tán hãm hại. Có lẽ triệu chứng này của cậu ấy bị gián đoạn?"

"Bởi vì cậu ta thực sự bị theo dõi." Khóe môi người nào đó cong lên.

Chúc Cận Niên âm thầm lườm một cái, cố tình lờ đi.

"Còn có phát hiện gì nữa không?" Anh lên tiếng hỏi, giọng điệu khá hồ hững.

"Cậu ấy sẽ vô cùng cảnh giác với người đột nhiên xuất hiện, "người" này không cố định, có khi là người qua đường trước mặt, có khi là nhân viên phục vụ trong quán ăn vặt nào đó, cũng có khi là bạn học hay giáo viên của cậu ấy. Sau khi hết cảnh giác, cậu ấy sẽ đến chỗ cái cây lớn kia. Người khiến cậu ấy cảnh giác cũng không có đặc điểm thống nhất nào, có thể cậu ấy vốn không biết, không rõ do tính chất đặc biệt nào khiến cậu ấy đột nhiên có phản ứng như vậy. Tôi vô cùng để ý... cậu ấy cảnh giác mà không phải sợ hãi, trước khi cảnh giác, cậu ấy lại hơi vui vẻ, sau đó sẽ trở nên cực kỳ phẫn nộ, làm vài động tác mang tính công kích và khinh miệt, phun nước bọt, dựng thẳng ngón giữa, vung nắm đấm,... Thỉnh thoảng còn làm động tác bắn súng vào không khí. Tôi đã quan sát cậu ấy khoảng hai tuần, phát hiện ba lần."

"Cậu ấy rửa mặt mấy lần?"

Chúc Cận Niên hít một hơi thật sâu, vẽ mặt đầy sợ hãi: "Ồ bên ngoài, cậu ấy không bao giờ rửa mặt."

Lâm Duệ bỗng nhiên búng tay một cái, giống như đoán trúng được đồ đên (2): "Ha! Mọi người nói xem có phải Tiểu Chí đa nhân cách không? Một nhân cách thích sạch sẽ, nhân cách còn lại thì không; một cái ngại ngùng, một cái thần kinh, còn chúng vọng tưởng bị hại? Một nhân cách khác của cậu ta đã ghi lại số lần mình xuất hiện trên cây!"

(2) Một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường.

Người đàn ông trên ghế đơn im lặng, không biết đang suy nghĩ hay đợi Chúc Cẩn Niên - người từng theo dõi Tiểu Chí một khoảng thời gian mở miệng khẳng định hoặc phủ định.

"Không giống." Chúc Cẩn Niên nhớ lại một lần nữa rồi nói: "Hai nhân cách của người mắc chứng đa nhân cách có phạm vi rõ ràng, thậm chí không biết sự tồn tại của nhau. Giả sử không có bệnh thích sạch sẽ thì chứng vọng tưởng bị hại là nhân cách thứ hai, "cậu ấy" khắc xong chữ lên cây rồi rời khỏi, sau đó khôi phục thành nhân cách chủ, như vậy nhân cách chủ nên có cảm giác mờ mịt giống như "Tại sao tôi lại đến đây?" "Tôi đã làm gì?" nhưng Tiểu Chí lại không có, tất cả đều rất tự nhiên, ý thức cá nhân của cậu ấy chưa từng đứt đoạn."

Trần Dục nghe xong thì châm chọc Lâm Duệ: "Ha ha, A Duệ, cậu coi như xong rồi, lại còn đa nhân cách? Nếu thật sự là đa nhân cách thì phiền phức đấy, cậu ta mà kiên quyết nói kẻ gây án là nhân cách thứ hai thì chúng ta phải làm sao?"

Gây án?!

Người nói vô tình người nghe hữu ý. Trong lòng Chúc Cẩn Niên thoáng căng thẳng, cô vẫn chưa nghe ngóng cụ thể tình huống mất tích của Lư Luật Minh, chẳng lẽ thật sự có liên quan đến Tiểu Chí?

Lư Luật Minh sẽ không bị con trai ruột của mình sát hại chứ?!

Người mắc chứng vọng tưởng bị hại nghiêm trọng có nhiều xu hướng tấn công và tự sát, nếu thật sự là Tiểu Chí làm, cô cũng không bất ngờ. Lúc này, Chúc Cẩn Niên nhớ đến lần cuối cùng gặp Lư Luật Minh, bỗng nhiên nảy sinh cảm giác đau khổ như Biển Thước gặp Tề Hoàn công. (3)

(3) Câu này được trích trong bộ Sử Ký của Tư Mã Thiên: nói về một trong tứ đại danh y của Trung Hoa tên là Biển Thước. Biển Thước sang nước Tề gặp Tề Hoàn công. Ông ba lần tâu Tề Hoàn công có bệnh trong

người, cần phải chữa trị nhưng Tề Hoàn công không tin và luôn từ chối. Đến khi Biễn Thước sang nước Tần thì không lâu sau đó, Tề Hoàn công phát bệnh và qua đời. Ý nghĩa của câu chuyện: bạn không thể tin tưởng một cách mù quáng vào chính mình, vì bạn không thể tránh được bệnh tật. Ý nghĩa của câu: mượn hai nhân vật trên để nói đến việc Lư Luật Minh quá cố chấp, không nghe lời khuyên của Chúc Cẩn Niên nên mới chịu hậu quả.

"Đưa con tôi đến chỗ của cô làm một buổi phỏng vấn đánh giá chính thức hả?" Về mặt Lư Luật Minh khá hoang mang.

"Đúng vậy, tôi cần lấy thân phận chuyên gia tư vấn để gặp mặt, nói chuyện và làm một vài trò chơi tâm lý với cậu ấy, mượn điều này xem xét vấn đề tâm lý của cậu ấy, dẫn dắt cậu ấy nói ra suy nghĩ thật sự trong lòng." Chúc Cẩn Niên ngồi trên ghế sofa ở phòng tư vấn, nghiêm túc nói.

Ông ta nhíu mày, trình trọng hỏi: "Cô phát hiện ra... vấn đề gì à?"

"Hiện giờ tôi không thể tùy tiện kết luận, chỉ có thể nói, cậu ấy đang có tình che giấu một vài tình huống thật trước mặt tôi và ông."

"Có phải nó đang yêu đương không?" Lư Luật Minh nghi ngờ híp mắt, sau đó lầm bầm: "Không thể nào... tôi không phát hiện nó đặc biệt thân thiết với nữ sinh nào cả.... Chủ nhiệm của nó cũng chưa từng đề cập với tôi..."

"Ông từng theo dõi cậu ấy sao? Hay có đến trường nhìn cậu ấy vào lớp không?" Chúc Cẩn Niên cắt ngang lời độc thoại của ông ta, hỏi nghi ngờ trong lòng mình.

"Theo dõi cái gì? Có cần thiết không?" Lư Luật Minh xua tay: "Tôi không có thời gian, bản thân tôi cũng có tiết phải dạy học. Cô đề nghị tôi đến xem biểu hiện của nó ở trường phải không? Tôi đang giảng dạy một lớp sắp tốt nghiệp, không có nhiều thời gian rảnh đâu..."

Trong lòng Chúc Cẩn Niên mơ hồ có một cảm giác, nếu Tiểu Chí thật sự mắc chứng vọng tưởng bị hại thì người cậu cho rằng sẽ "làm hại" mình có phải là Lư Luật Minh không?

Nhưng trước mặt Lư Luật Minh, Tiểu Chí có vẻ rất nghe lời, cũng chưa từng nhắc đến sự bất mãn hay sợ hãi của mình đối với bố cho người khác, điều này và chứng vọng tưởng bị hại không giống nhau lắm. Dù sao cũng không thể có một người giống Lư Luật Minh như đúc theo dõi cậu ấy cả ngày!

Chúc Cẩn Niên có thể xác định, trừ cô ra thì có vẻ như không ai khác muốn dùng cách này để thăm dò cuộc sống của Tiểu Chí.

"Tôi không muốn để Tiểu Chí biết cô là chuyên gia tư vấn tâm lý. Tôi sợ nó nghĩ rằng mình có vấn đề gì đó." Lư Luật Minh nói thẳng: "Tôi nghĩ rồi, cứ để nó liên tục rửa mặt đi, chờ thi đại học xong, áp lực biến mất thì tự nhiên sẽ không rửa nữa."

"Thầy Lư, ý ông là kết thúc việc tư vấn ư?" Chúc Cẩn Niên cảm thấy không ổn: "Vấn đề tâm lý của Tiểu Chí cần đánh giá, can thiệp và khơi thông ngay. Nếu ông cảm thấy tôi không chuyên nghiệp, tôi có thể giới thiệu cho ông một chuyên gia tư vấn có thâm niên hơn tôi, tóm lại, vấn đề của Tiểu Chí không đơn giản là "liên tục rửa mặt" như thế. Hoặc ông có thể thử đến phòng khám tâm lý của bệnh viện An Khang."

"Đùa à, bệnh viện An Khang?" Lư Luật Minh tỏ ra mâu thuẫn cực độ: "Đó là nơi điều trị bệnh tâm thần mà. Tôi dẫn con tôi đi, chẳng phải chứng tỏ con tôi là một đứa bị tâm thần sao?"

"Giữa vấn đề tâm lý và tinh thần..."

"Cô đừng nói nữa, tôi không thể dẫn Tiểu Chí đến chỗ đó được!"

Lần gặp đó kết thúc trong không khí không mấy vui vẻ, Lư Luật Minh cứ cho mình là đúng, không nghe lọt tai lời đề nghị của Chúc Cẩn Niên.

Loại người này có một đặc điểm là chỉ chấp nhận quan điểm phù hợp với tam quan của mình, bất kỳ điều gì hơi khác so với kiểu tư duy của bọn họ sẽ bị cho là đi ngược lại lẽ phải.

Về sau, Lư Luật Minh không đến tư vấn nữa, có một lần quay lại, ông ta còn nói mọi thứ rất tốt.

Tốt?

Làm sao có thể?

Dù cảm thấy vấn đề tâm lý của Tiểu Chí rất nghiêm trọng nhưng Chúc Cẩn Niên cũng không thể ép buộc Lư Luật Minh dẫn cậu ấy đến. Chuyện này đã khiến cô rối rắm rất lâu nhưng sau đó cũng dần bình thường theo thời gian.

Chương 6: Trần truồng [3]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Mấy người nói "gây án" là sao? Có thể cho tôi biết một chút không, thầy Lư... đã chết rồi sao?" Chúc Cận Niên cẩn thận hỏi.

"Sai rồi sai rồi!" Trần Dục hăng giọng: "Trước mắt còn chưa xác định được."

Cô thở dài một hơi rồi truy hỏi thêm: "Tiểu Chí đâu? Cậu ấy thế nào?"

Lâm Duệ không trả lời thẳng mà nói: "Hiện chúng tôi đang nghi ngờ Tiểu Chí có liên quan rất lớn đến sự mất tích của Lư Luật Minh. Những lời này của cô khá có giá trị, trước mắt chúng tôi vừa tiến hành đánh giá tâm lý Tiểu Chí vừa tiếp tục điều tra tung tích của Lư Luật Minh. Đến lúc vào trong cục, hãy lặp lại những nội dung mà cô biết một lần nữa, chúng tôi sẽ ghi lại kỹ càng."

"Không phải các anh nghi ngờ Lư Luật Minh bị Tiểu Chí..." Cô dừng lại một chút: "Nếu vậy, chắc là khi điều tra nhà bọn họ sẽ phát hiện ra chút manh mối."

Lâm Duệ thở dài: "Ngày 20 tháng 9, đồng nghiệp của Lư Luật Minh đến báo án, nói là bắt đầu từ ngày 16, ông ta tự dưng không lên lớp mấy ngày liền, điện thoại bàn lẫn di động đều không gọi được. Lúc cảnh sát đến nhà ông ta hỏi, hàng xóm cũng nói mấy ngày nay không nhìn thấy ông ta. Tiểu Chí tan học về thì được hỏi Lư Luật Minh đang ở đâu, cậu ấy nói bố mình ở nhà. Cảnh sát cùng cậu ấy vào nhà xem thử nhưng bên trong vốn không có

người. Tình huống cực kỳ bất thường, lại liên quan đến học sinh ở trường, cục cảnh sát bàn giao vụ án mất tích này cho chúng tôi. Nếu Tiểu Chí mắc chứng vọng tưởng bị hại nghiêm trọng thì tình huống của Lư Luật Minh càng không lạc quan."

Chúc Căn Niên nghe đến đây, cảm giác tóc gáy đều dựng đứng.

Lâm Duệ nói tiếp: "Sau cuộc điều tra, chúng tôi nghe nói khoảng thời gian từ ngày 16 đến ngày 20 tháng 9, dáng vẻ và cử chỉ của Tiểu Chí khi đến lớp đều giống như ngày thường. Từ đầu đến cuối, cậu ấy không chịu nói cho chúng tôi biết Lư Luật Minh ở đâu, cũng không trả lời câu hỏi bố cậu ấy còn sống hay đã chết, năm lần bảy lượt quả quyết bố mình ở nhà. Camera giám sát gần nhà ông ta cho thấy, chàng vạng ngày 15, Lư Luật Minh chưa từng xuất hiện sau khi tan tầm. Chúng tôi tìm kiếm khắp nhà ông ta, ngay cả những chỗ khó giấu người nhất như ngăn kéo, tủ khử trùng cũng mở ra nhưng không phát hiện được gì. Chúng tôi đã cử người dọn dẹp cống thoát nước, trước mắt còn chưa có tin tức..."

Chúc Căn Niên vỗ vào lưng anh ta: "Đừng nói nữa, đừng nói nữa, kinh khủng như phim kinh dị vậy..." Hít sâu mấy hơi, cô nói: "Lư Luật Minh từ chối lời đề nghị của tôi, đúng lúc Tiểu Chí cũng nghỉ hè, hai người họ nhất định đã mặt đối mặt suốt 24 giờ. Khai giảng xong sẽ chính thức bước vào lớp 12, không biết trong hai tháng nghỉ hè ông ta áp đặt Tiểu Chí thế nào, rất có thể khiến toàn bộ tinh thần của Tiểu Chí sụp đổ."

"Tôi nhận ra, lúc chúng tôi lấy bằng chứng, tính tấn công của Tiểu Chí rất mạnh, hơn nữa hành vi và ánh mắt đó cũng khá bất thường. Chuyện bố mình mất tích lớn như vậy, dường như cậu ấy không để ý lắm, còn muốn đi làm bài tập và học thuộc từ đơn, tôi phát hiện cậu ấy thường để lộ sự vui vẻ khi nhìn chúng tôi loay hoay bận rộn." Lâm Duệ vừa nói vừa đánh tay lái, xe giảm tốc độ mang theo chút lắc lư, chạy vào chi đội điều tra hình sự thành phố Bằng: "Nếu cậu ấy thật sự mắc chứng vọng tưởng bị hại nghiêm trọng thì khó tránh khỏi việc giám định tinh thần tư pháp." (1)

(1) Tinh thần tư pháp: (tâm thần học pháp y) là một chuyên ngành phụ của tâm thần học và liên quan đến hình sự, dân sự và tố tụng hình sự, các vấn đề kiện tụng dân sự liên quan đến bệnh tâm thần. Nhiệm vụ chính là tiến hành xác định năng lực của chủ thể và cung cấp bằng chứng y khoa cho tòa án để tạo thuận lợi cho quá trình xét xử. (Nguồn: Wikipedia)

Sau khi dừng xe, Chúc Cẩn Niên là người cuối cùng xuống xe. Vừa xoay người cố sức kéo cửa xe ra, bước được vài bước thì đúng lúc người đàn ông ngồi trên ghế đơn cũng ngoái đầu nhìn cô, bóng dáng của hai người đập vào mắt nhau.

Anh rất cao, bả vai rộng, lưng cao ngất, áo sơ mi kẻ sọc cổ điển cắt may tinh xảo được sơ vin ngay ngắn và gọn gàng trong chiếc quần dài màu xám đậm, thắt lưng màu đen vòng quanh eo, nhìn tổng thể thì phong cách khá xuất sắc. Vóc dáng cao gầy nhưng mơ hồ lộ ra đường nét của cơ bắp, vừa nhìn cũng biết là thường xuyên tập thể hình, không thua kém giá trị nhan sắc của anh.

Dáng người cao gầy của Chúc Cẩn Niên ở trong mắt anh lại giống như ánh mặt trời tươi đẹp của ngày hôm nay. Chiếc áo len kaki dài tay kết hợp với váy đen lưng cao tôn lên vòng eo mềm mại đáng yêu và bờ mông đầy đặn, nhấp nhô của cô, dưới váy là một lớp ren màu đen trong suốt làm tăng thêm vài phần gợi cảm cho đôi chân, giày cao gót hở ngón màu đen khiến hai chân trở nên thon dài hơn.

Trông cô rất quen, dường như đã từng gặp ở đâu đó. Anh xoay người lại, tiếp tục đi về trước, trong đầu cứ liên tục lóe lên một bóng dáng nào đó giống như đã từng quen biết.

Chúc Cẩn Niên đứng tại chỗ vài giây, cho đến khi Lâm Duệ đi tới cửa đại sảnh của chi đội và vẫy tay với cô thì cô mới chạy đến.

Đây là lần đầu Chúc Cẩn Niên đến chi đội điều tra hình sự. Tòa nhà có hai tông màu xanh trắng đan xen nhau, xung quanh toàn là cây cối, một

hàng xe cảnh sát đỗ ngay ngắn trong gara cách đó không xa, biển số xe của mỗi chiếc xe cảnh sát đều được đánh dấu giống với logo trên gara.

Trên bảng hướng dẫn của đại sảnh tầng một viết rõ ràng vị trí của từng phòng, còn có bản đồ phân bố tầng. Tầng một là phòng trực ban và phòng khách, tầng hai là đội điều tra số 1, tầng ba là đội điều tra số 2 và số 3, tầng bốn là phòng kỹ thuật, văn phòng tổng hợp và văn phòng lãnh đạo ở tầng năm, tầng sáu là phòng họp.

Chúc Cẩn Niên đi theo Lâm Duệ và Trần Dục vào thang máy, nhìn anh ta ấn tầng hai xong thì ấn tầng năm. Lúc đến tầng hai, Lâm Duệ và Trần Dục dẫn cô ra khỏi thang máy, người đàn ông kia vẫn đứng bên trong, xem ra là muốn đi lên tầng năm.

Trong phòng điều tra, cô nói chi tiết về tình huống mà mình biết, vì không xác định Tiểu Chí có mắc chứng vọng tưởng bị hại không nên cô rất khôn khéo, không đưa ra câu trả lời chắc chắn.

"Tiểu Chúc, cô có nhắc tới mấy địa điểm, phiền cô dẫn chúng tôi đi xác minh một chút." Lâm Duệ nói.

Chúc Cẩn Niên mỉm cười gật đầu, sau đó cô nhướn mày, nụ cười sâu hơn, sự nhay bén và khôn khéo ẩn hiện trong đáy mắt: "Rốt cuộc hành động này của tôi có bị coi là theo dõi không?"

"Ha ha, đương nhiên là không tính." Trần Dục xua tay: "Cô không có ác ý, không dùng cái này để mua bán kiếm lời, đây cũng là vì "tìm hiểu các khía cạnh" thôi!"

"OK, nếu còn vấn đề gì thì hoan nghênh đến hỏi tôi bất kỳ lúc nào, tôi nhất định sẽ phối hợp." Chúc Cẩn Niên vừa dứt lời thì nghe hai tiếng gõ cửa, một người đàn ông tóc húi cua mặc quần áo bình thường đi vào, thấy cô thì cả người như bị điểm huyệt, sững sờ đứng tại chỗ rất lâu.

"Cô! Cô là..."

"Đội phó Thẩm, người này chính là Chúc Cẩn Niên." Trần Dục giới thiệu.

Người nọ cứng đờ, trong mắt hình như có chút mất mát, một lát sau mới cười nói: "Cô chính là đàn em Tiểu Chúc mà Cách Trí nhắc tới sao? Tôi là Thẩm Tử Bình. Cô... dáng vẻ của cô rất giống một người tôi quen trước đây, vừa rồi là tôi sai, thất lễ quá."

Trần Dục trêu ghẹo: "Ha ha, đội phó Thẩm cứ thấy người đẹp đều bảo nhìn khá quen."

Thẩm Tử Bình há mồm muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại khẽ thở dài.

"Chào anh, đội trưởng Thẩm." Chúc Cẩn Niên phản ứng rất nhanh, không chú ý người ta là đội phó mà trực tiếp gọi đội trưởng, rõ ràng là đang nịnh nọt, đồng thời nghĩ thầm, hóa ra người này mới là Thẩm Tử Bình - bạn học cũ của Đỗ Cách Trí, không phải người trên xe kia.

Lâm Duệ báo lại tình huống cho Thẩm Tử Bình, Thẩm Tử Bình gật đầu, khách khí nói: "Quả thật cần phải đi xem cái cây kia. Như vậy đi, Tiểu Chúc, cô theo chúng tôi lên họp, một số cuộc điều tra tiếp theo còn cần cô hỗ trợ."

Chúc Cẩn Niên đi theo bọn họ lên tầng sáu, trong phòng hội nghị loại nhỏ đã có bảy tám người ngồi, trong đó có cả người đàn ông ngồi chung xe kia. Cô ngồi ở hàng cuối cùng, Thẩm Tử Bình và người đàn ông kia ngồi đằng trước, đối mặt với những cảnh sát hình sự khác.

Thẩm Tử Bình cười và làm động tác "mời", có vẻ là để người đàn ông kia lên tiếng trước.

"Chào mọi người. Đây không phải lần đầu tiên tôi đến đây làm đánh giá tâm lý cho người có liên quan tới vụ án, nhưng không loại trừ một số đồng chí còn chưa biết tôi." Anh nhìn quanh một vòng, hơi nhú mào, như có như không nhìn về góc nào đó ở hàng cuối cùng của phòng họp: "Giới thiệu đơn giản một chút, tôi là tổ trưởng tổ nghiên cứu tâm lý của sở nghiên cứu can thiệp khủng hoảng cộng đồng kiêm tổng giám đốc đánh giá tâm lý của văn phòng tâm lý Sa Mạc Cam Tuyền, Nhiếp Vũ Tranh. Nhiếp trong đôi tai, Vũ trong vây cánh, Tranh trong tranh vanh tuế nguyệt."

Giống như có một tia sét đánh xuống đỉnh đầu.

"Thật khó tưởng tượng người ra đề đi sớm về khuya, mất ăn mất ngủ và có mưu đồ ác độc thế nào."

"Nhìn đề thi của ông ta, tôi có thể đoán ông ta là tên cực kỳ biến thái, tâm lý vặn vẹo."

"Đề thi mấy năm nay đều do người tên Nhiếp Vũ Tranh của sở nghiên cứu can thiệp khủng hoảng cộng đồng ra đề. Nhiếp trong đôi tai, Vũ trong vây cánh, Tranh trong tranh vanh tuế nguyệt."

...

Chúc Căn Niên cúi đầu, mạnh mẽ cắn răng. Cảm giác này giống như không cẩn thận nuốt vội một cái bánh chưng vậy, kẹt trong cổ họng, không nuốt được cũng chẳng thể nhổ ra, vừa hoảng hốt vừa khó thở.

Người không biết không có tội, vì người khác liên tục gọi anh là "Tổ trưởng" nên cô đã không liên hệ anh với nghề nghiệp khác.

Cô đã ký hợp đồng lao động, cho dù là Nhiếp Vũ Tranh cũng không thể vì cô mắng anh vài câu sẽ sa thải cô ngay được. Chẳng qua, với anh mà nói thì việc tìm cái gì đó để khai trừ cô dễ như trở bàn tay, có lẽ thời gian cô ở lại Sa Mạc Cam Tuyền chẳng còn bao nhiêu.

Lúc ngẩng đầu lên lại, cô bình tĩnh như không có chuyện gì đối mặt vài giây với Nhiếp Vũ Tranh, sau đó rời mắt nhìn chỗ khác, lòng chùng xuống.

Cô cũng không có hứng thú nghe nội dung cuộc họp của bọn họ, nhưng vẫn biết được vài tin tức từ đó. Sa Mạc Cam Tuyên tư vấn và cung cấp đánh giá tâm lý chuyên nghiệp, tuy Nhiếp Vũ Tranh là một trong năm bậc thầy tâm lý đứng đầu của văn phòng nhưng chỉ phụ trách đánh giá và giám sát tâm lý, cơ bản không tư vấn tâm lý, cho nên vừa không làm việc đúng giờ vừa không thường đến.

Vì cơ quan xử án đã đồng ý chuẩn bị làm giám định tinh thần tư pháp nên mục đích chuyến đi này của Nhiếp Vũ Tranh là điều tra rõ ràng vấn đề tâm lý của Lư Thủ Chí.

Chúc Cận Niên vô cùng nhạy bén suy nghĩ, thừa dịp bây giờ tiếp xúc nhiều với Nhiếp Vũ Tranh, nói không chừng có thể moi được đề thi cuối kỳ của năm tới rồi quay về trường học cũ bán với giá cao.

"Vụ án mất tích này vẫn chưa thể định nghĩa là vụ án giết người, nguyên nhân lớn nhất là chúng ta chưa tìm được người mất tích, không thể xác định ông ta còn sống hay không." Thẩm Tử Bình đặt tay lên bàn, mười ngón tay đan vào nhau, vẻ mặt cứng lại, nói: "Tiếp theo, chúng ta có hai việc quan trọng phải làm, một là tiếp tục tìm kiếm Lư Luật Minh, hai là làm rõ tình huống tâm lý và tinh thần của Lư Thủ Chí."

Ngoài cửa phòng họp, một nữ cảnh sát kỹ thuật ló đầu vào, giơ tay ra hiệu: "Đội phó Thẩm, chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi."

"Xuất phát thôi." Thẩm Tử Bình đứng dậy nói.

Có vài người ra khỏi thang máy, một người đàn ông trung niên trông như người làm ăn giàu có và một gã đàn ông trắng trẻo đeo kính vừa nói gì đó vừa đi vào đại sảnh.

Gã đàn ông trắng trẻo đeo kính thoáng thấy mấy người bọn họ, bỗng nhiên dừng lại, mỉm cười chào hỏi: "Tổ trưởng Nhiếp, đội phó Thẩm, lại cùng nhau điều tra vụ án lớn nào à?"

Nhiếp Vũ Tranh không đáp, giống như không hề nghe thấy.

Chúc Cẩm Niên không biết rốt cuộc thái độ này của Nhiếp Vũ Tranh đối với người ta là bất lịch sự hay lạnh lùng nữa.

Thẩm Tử Bình cười cho có lệ, trên mặt khó giấu nổi vẻ khó chịu: "Ha ha, luật sư Chương."

Chương Tĩnh Minh trông không để ý đến sự lạnh lùng của Nhiếp Vũ Tranh và vẻ miễn cưỡng của Thẩm Tử Bình, hắn vẫn nho nhã lễ độ như cũ, còn chào hỏi mấy câu. Ánh mắt của hắn dừng trên người Chúc Cẩm Niên đứng phía sau, hơi sững sốt, giống như phát hiện ra lục địa mới, vội vàng hỏi: "Chi đội lại có thêm thành viên mới à, còn là người đẹp?"

"Chúng tôi nào có được may mắn này." Thẩm Tử Bình nói xong, cố ý tiến lên một bước, ngăn cản ánh mắt nhìn về phía Chúc Cẩm Niên của hắn. Thấy mấy chiếc xe đã lần lượt dừng ở cửa, anh ta chỉ tay ra ngoài, ý bảo có việc bận, dáng vẻ không muốn nói chuyện nhiều.

Chương Tĩnh Minh gật đầu rồi đi vào thang máy cùng người đàn ông trung niên giàu có.

Chúc Cẩm Niên nhìn ra được, Nhiếp Vũ Tranh và Thẩm Tử Bình đều không ưa tên luật sư họ Chương kia lắm, lúc trước cô bảo Nhiếp Vũ Tranh là kẻ cực kỳ biến thái, anh cũng không có thái độ như thế với cô, chẳng lẽ vị luật sư Chương trông hào hoa lịch sự kia đã làm chuyện gì đó quá đáng hơn với anh sao?

Từng khiến anh bị cấm sùng?

Cô suýt nữa đã bật cười vì suy nghĩ của mình.

Chương 7: Trần truồng [4]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Một lần nữa ngồi vào trong chiếc xe thương vụ, Chúc Cẩn Niên vẫn chọn hàng ghế sau, Thẩm Tử Bình và Nhiếp Vũ Tranh ngồi trên hai ghế đơn, nữ cảnh sát phụ trách chụp ảnh bằng chứng ở phòng kỹ thuật tên Vân San thì ngồi cạnh cô.

"Tiểu Chúc là... sinh viên khóa nào?" Thẩm Tử Bình bắt đầu nói chuyện.

Chúc Cẩn Niên nói năm mình tốt nghiệp, anh ta vuốt tóc ra sau, dường như đang suy nghĩ, một lát sau mới lắc đầu cười: "Nhỏ hơn chúng ta nhiều khóa như vậy... có từng bị đề thi của Vũ Tranh gây khó dễ không?"

Anh ta không nhắc tới còn tốt, vừa nhắc tới, Lâm Duệ, Trần Dục và Chúc Cẩn Niên đều cảm thấy rất xấu hổ. Tuy nhiên, từ một khía cạnh khác, điều này lại nói rõ rằng sau khi Nhiếp Vũ Tranh tiếp quản công việc ra đề môn tâm lý học thì mọi người đều biết anh đã từng "ra tay tàn nhẫn" với sinh viên.

Trong lòng Chúc Cẩn Niên thầm cảm thấy thoải mái.

Lúc này, Nhiếp Vũ Tranh chột cười mỉa: "Bất kỳ ai có IQ, EQ cao và ngày thường còn nghiêm túc nghe giảng sẽ không đến mức trong lúc kiểm tra bị đề thi của tôi gây khó dễ."

Chúc Cẩn Niên hiểu, ý của anh là IQ lẫn EQ của cô đều khá thấp và bình thường còn không nghiêm túc nghe giảng, tập trung học tập. Đối với việc này, cô khinh thường bĩu môi, nghĩ đến lúc trước mình đã mắng anh không ít lần thì tâm lý âm thầm cân bằng lại.

Đến gần trường trung học số 12, mấy chiếc xe lần lượt dừng lại. Vài người mặc thường phục phụ trách vào trường thăm hỏi, mấy người trên xe thương vụ thì để Chúc Cẩn Niên dẫn đường đi đến cạnh cái cây lớn có khắc chữ "Chính" lấy bằng chứng.

Một tiếng trước mặt trời vẫn còn rực rỡ mà lúc này những đám mây đen đến gần, dường như sắp có một cơn mưa rào đổ xuống, xung quanh trở nên mù mịt. Dù sao cũng là chuyện mấy tháng trước, con đường nhỏ lại quanh co, bốn phương tám hướng, mỗi con đường đều giống nhau. Chúc Cẩn Niên hơi quên đường, đi một chút rồi dừng lại, suy nghĩ một lát, sau đó lại đi tiếp.

Thẩm Tử Bình hơi ngậy người nhìn bóng lưng của Chúc Cẩn Niên, tâm sự chùng chát.

Giày cao gót tiếp xúc với con đường lát đá phát ra từng tiếng vang giòn giã có tiết tấu. Nhưng mà không ngờ Chúc Cẩn Niên vì nóng lòng tìm ra cái cây kia nên không chú ý giẫm lên một tảng đá hơi cao, bỗng chốc người nghiêng đi, lão đảo vài bước, cô nhanh chóng bắt lấy thứ gì đó vịn vào để đứng vững, sau khi hoàn hồn mới phát hiện "thứ gì đó" cô bắt được là một cánh tay.

Cụ thể mà nói, là cánh tay của Nhiếp Vũ Tranh.

Giống với đánh giá trực quan của cô, nhìn thì gầy nhưng thật ra rất rắn chắc. Cách một lớp vải mềm mại, vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh.

Cô thu tay, lùi về sau một bước, miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ, nhỏ giọng nói "Cảm ơn", cũng không biết anh có nghe thấy không.

Anh không đáp lại, ha ha, có vẻ là không nghe thấy.

Vừa định tiếp tục tìm thì anh cũng có phản ứng. Chỉ thấy anh phủi tay áo, chậm rãi mở miệng:

"... Lại không tìm được, không biết ai mới là người mắc chứng vọng tưởng."

Tiếng nói trầm thấp, còn mang theo chút trêu chọc và không có ý tốt.

Có thể là bị kích thích, ký ức của Chúc Cẩn Niên được triệu hồi mãnh liệt, rốt cuộc cũng tìm được đường đi chính xác, cô vui sướng chỉ vào cái cây lớn quen thuộc ở đằng trước: "Bên kia! Ở chỗ đó!"

Lúc này Thẩm Tử Bình mới trở lại bình thường, anh ta nhìn sang.

Theo hướng cô chỉ, Vân San đi qua trước, nhìn quanh cái cây một vòng rồi gật đầu với Thẩm Tử Bình: "Để tôi xác định trước một chút." Nói xong, cô ấy mở hộp đựng dụng cụ chụp ảnh ra, điều chỉnh máy ảnh một lúc rồi chụp mấy tấm.

Tiếp đó, vài người nhanh chóng bước đến. Chúc Cẩn Niên đứng sau lưng bọn họ, âm thầm đếm chữ trên cây, số lượng chữ "chính" đã tăng lên hơn 80, khoảng chừng hơn 400 nét, rốt cuộc Tiểu Chí ghi gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra mà có đến hơn 400 lần?

Thẩm Tử Bình đi sang một bên gọi điện thoại: "Alo, trạng thái hiện tại của Lư Thủ Chí thế nào? Im lặng là sao? Anh hỏi cậu ta xem tám mươi mấy chữ "chính" trên cây kia là gì."

Chúc Căn Niên mở máy tính trong di động ra, vừa mới nhập "5x" liền nghe thấy...

"417." Nhiếp Vũ Tranh nói cụ thể số nét.

Chúc Căn Niên theo bản năng nghiêng đầu nhìn anh một cái, anh nhú mày lại, nhìn chằm chằm thân cây như đang suy nghĩ. Cô vừa cong môi vừa liếc anh: "Dáng vẻ nghiêm túc của anh bây giờ giống như miếng dán màn hình điện thoại của chợ đêm (1) vậy."

(1) Đặc trưng của chợ đêm là ồn ào, náo nhiệt, rục rờ, tấp nập... Còn miếng dán màn hình thì để bảo vệ điện thoại khỏi bị trầy xước, vỡ, hư,... Vậy ý nữ chính là thái độ nghiêm túc của nam chính chỉ để che đậy, bảo vệ nội tâm thật sự của anh.

Lời nói của cô cắt ngang mạch suy nghĩ của Nhiếp Vũ Tranh, anh im lặng vài giây, nghiêng đầu nhìn con mèo ngậy thơ vô tội trên màn hình di động của cô, cười như không cười: "Vì gặp phải một chuyên gia tư vấn tâm lý nào đó học hành không tốt, kiểm tra thì trượt môn, suy nghĩ lại ngây thơ, thậm chí không làm rõ đối tượng từng đến tư vấn trước đây có mắc chứng vọng tưởng hay không nên tôi mới phải đứng ở chỗ này thu dọn hiện trường tan hoang, dĩ nhiên phải nghiêm túc hơn cô ấy một chút."

Những lời này thật sự khiến Chúc Căn Niên bùng cháy, một người phụ nữ độc miệng gặp được một tên đàn ông độc miệng hơn mình, nếu không đánh nhau sáng khoái một lần thì thật có lỗi với tạo hóa.

"Đừng quên, từ đầu đến cuối tôi chỉ gặp và nói chuyện với Tiểu Chí một lần, thời gian nói chuyện xấp xỉ 15 phút mà thôi, trong thời gian ngắn như vậy có thể phát hiện cậu ấy có gì khác thường so với người bình thường đã không quá dễ dàng. Đổi lại là người khác, chưa chắc tốt hơn tôi đâu."

"Tính thêm thời gian cô theo dõi cậu ta thì không chỉ 15 phút. Kết quả, cô vẫn chưa đưa ra được kết luận nào, đúng không?"

"Tôi có kết luận, chỉ là lúc đó không tiện nói thẳng cho Lư Luật Minh thôi." Chúc Cận Niên hất cằm giải thích.

"Kết luận của cô là gì?"

Chúc Cận Niên không chịu thua, thật ra trong lòng không chắc chắn lắm nhưng ngoài miệng vẫn cậy mạnh: "Chính là chúng vọng tưởng bị hại."

Nhiếp Vũ Tranh bình tĩnh quay người nhìn cô, chỉ cười mà không nói.

Nụ cười này thật sự khiến người ta khó chịu.

Di động của Thẩm Tử Bình kêu lên, anh ta nghe máy: "Thế nào?... Cái gì? Bố? Cậu ta cứ liên tục nói đến bố mình sao? Tám mươi mấy chữ "Chính" kia có liên quan gì đến bố cậu ta?... À, biết rồi, trước tiên cứ như vậy đi!"

Cúp máy, anh ta xòe một tay ra, xoay người, bất đắc dĩ nói với Nhiếp Vũ Tranh: "Gặp phải người như vậy, chúng tôi rất đau đầu. Nếu giống như những kẻ trước đây giả vờ tâm thần phân liệt thì thôi đi, lần này có thể bị điên thật! Cậu ta liên tục ầm ĩ muốn về nhà, nói là bố cậu ta gọi về làm bài tập. Phòng kỹ thuật phát hiện một vài vết máu ở nhà cậu ta, hơn nữa trong khe móng tay của Lư Thủ Chí cũng lấy được vết máu, qua kiểm tra đều là máu của Lư Luật Minh. Nhân viên bán hàng của cửa hàng tạp hóa dưới tầng nói, tối ngày 16, Lư Thủ Chí bỗng nhiên mua mười cuộn băng dính trong suốt, không biết dùng làm gì."

Chúc Cận Niên đứng một bên nghe mà sờn cả tóc gáy, có phần không chịu nổi kết quả này, đồng thời lại hơi hối hận vì lúc đó không tiếp tục chú ý đến cuộc sống của hai bố con họ. Cô vừa nghĩ vừa tùy ý đi qua đi lại.

Nhiếp Vũ Tranh thoáng nhìn vẻ mặt sa sút của Chúc Cận Niên, dường như nhớ đến điểm gì đó, khẽ hỏi: "Lúc Lư Thủ Chí bị thẩm vấn có từng để

lộ vẻ mặt nào đó đặc biệt không?"

"Vẻ mặt đặc biệt như thế nào?" Thẩm Tử Bình không hiểu, hỏi.

Dù đã cách xa mấy người kia năm sáu mét nhưng Chúc Cẩn Niên bỗng có một linh cảm xấu, quả nhiên, không đến vài giây thì nghe thấy Thẩm Tử Bình gọi cô lại.

"Tiểu Chúc, nghe nói cô biết bắt chước vẻ mặt khác thường của Tiểu Chí? Có thể bắt chước một lần nữa cho tôi xem không?"

Khoảnh khắc bị bán đứng kia, Chúc Cẩn Niên cảm thấy có vẻ bản thân đã thật sự đắc tội với người không nên đắc tội.

Còn có thể làm sao đây? Gặp chiêu phá chiêu thôi.

Chúc Cẩn Niên lấy sổ ghi chép và một cây bút máy từ trong túi ra, viết viết vẽ vẽ, phác họa vẻ mặt giống như đúc với Tiểu Chí. Cô kìm nén kích động muốn trừng mắt nhìn Nhiếp Vũ Tranh, khẽ mỉm cười đưa cho Thẩm Tử Bình: "Dù sao bắt chước cũng không đủ chân thật, với lại chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, vẫn nên vẽ ra sẽ trực quan hơn. Gàn giống như thế này, tôi vẽ không đẹp lắm, anh nhìn tạm nhé."

Thẩm Tử Bình nhận lấy, nhìn vào mắt cô, nhếch miệng, khẽ gật đầu rồi đi sang một bên gọi điện thoại.

Rốt cuộc Chúc Cẩn Niên có thể không cố kỵ gì mà lườm Nhiếp Vũ Tranh một cái cực kỳ hung ác.

"Không có, không ai từng thấy vẻ mặt này của cậu ta." Thẩm Tử Bình vừa ấn phím kết thúc cuộc gọi vừa nói.

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Chúc Cẩn Niên, cô nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không có đầu mối.

Đúng lúc này Nhiếp Vũ Tranh đề nghị: "Điều tra cụ thể nguyên nhân cái chết của vợ Lư Luật Minh một chút."

Thẩm Tử Bình lập tức hiểu ý: "Anh nghi ngờ có yếu tố di truyền sao? Để tôi phái người đi điều tra." Nói xong, anh ta đi tới chỗ Lâm Duệ.

Trần Dục vuốt vết cắt trên thân cây, tự lẩm bẩm: "Rốt cuộc nhiều chữ "chính" như vậy ám chỉ cái gì? Có phải mỗi lần Lư Thù Chí vọng tưởng bị bố mình làm hại sẽ chạy tới vẽ một nét không? Vì sao cậu ta không tìm vở ghi chép chứ?"

"Có thể cậu ấy sợ ghi trong vở sẽ bị Lư Luật Minh nhìn thấy." Chúc Cẩn Niên nói: "Đối với Lư Luật Minh, lục soát cặp sách của Tiểu Chí là chuyện bình thường, một khi phát hiện ký hiệu khó hiểu này ông ta chắc chắn sẽ tra hỏi đến cùng."

"Cậu ta không mắc chứng vọng tưởng bị hại." Nhiếp Vũ Tranh bỗng nhiên nói.

"Anh cực không, cậu ấy thật sự bị bệnh đó." Cô cãi lại: "Khác với những chứng bệnh vọng tưởng bị hại khác, đối tượng cậu ấy vọng tưởng không phải bị công nghệ cao khổng chế, người ngoài hành tinh đuổi giết mà là bố mình - Lư Luật Minh. Cậu ấy đã sớm xuất hiện ảo giác, "thấy" Lư Luật Minh theo dõi mình ở từng góc ngách, giờ giờ phút phút chịu đựng áp lực mà Lư Luật Minh gây ra cho mình. Mỗi lần về nhà, nhìn thấy Lư Luật Minh, áp lực của cậu ấy trở thành gánh nặng, chỉ có thể liên tục rửa mặt để giảm sức ép..."

"Cô từng tiếp xúc với mấy người mắc chứng vọng tưởng bị hại rồi à?" Anh cắt ngang phân tích của cô.

"Hai người." Kinh nghiệm của cô còn ít, từ lúc vào làm đến nay, đa số mấy người mà cô tiếp xúc đều do nhất thời nghĩ quẩn trong lòng, qua một lần cho lời khuyên, đa số bọn họ có thể khôi phục tâm trạng bình thường. Sau đó, thật không dễ dàng mới gặp hai người mắc chứng vọng tưởng bị hại được người nhà dẫn đến tư vấn, nhưng qua đề nghị của chuyên gia tư vấn có thâm niên hơn cô thì đã vào bệnh viện An Khang trị liệu.

Một người là một phụ nữ sắp qua ba mươi tuổi, nghe nói vì bị vấn đề tình cảm kích thích, mắc chứng vọng tưởng bị hại có tính gián đoạn, phát bệnh khi đang làm thuê trong một cửa hàng tạp hóa, lúc được đưa đến tư vấn, bỗng nhiên lấy ra hai đồ ăn đóng hộp của thương hiệu nổi tiếng, nói là nghi ngờ đồ đóng hộp của công ty này làm hại gia đình mình, gần đây đặc biệt muốn dùng đồ đóng hộp này để giết chết cô ta; người kia là một cụ bà khoảng sáu mươi tuổi góa chồng, sống một mình, có trình độ văn hóa rất cao, trước đây là nhân viên hóa nghiệm trong một nhà máy thực phẩm nào đó, không biết có phải xem nhiều lời đồn trong Khoảnh Khắc (2) trên WeChat hay không mà nói tủ lạnh trong nhà giấu đầy các thiết bị công nghệ cao để bắn chất phóng xạ vào người khác, khiến bà ta choáng đầu hoa mắt, suốt ngày buồn nôn.

(2) Mục Khoảnh Khắc của WeChat là nơi tương tự như dòng thời gian/newfeed của Facebook, Zalo,.. Có thể cập nhật trạng thái và đăng ảnh.

Nếu cho cô cơ hội nói chuyện với Tiểu Chí một cách thấu đáo lần nữa, cô sẽ tự tin hơn. Đáng tiếc, bây giờ không có cơ hội này.

"Được."

Câu nói bất thành linh của anh khiến Chúc Cẩn Niên sửng sốt: "... Được cái gì?"

"Đánh cược."

Xem ra anh vẫn kiên trì với suy nghĩ của mình, cho rằng Tiểu Chí không mắc chứng vọng tưởng bị hại.

Chúc Cẩn Niên ngoài miệng cười nhưng trong lòng không cười, nhìn anh: "Đánh cược gì, anh nói đi."

Ngược lại cô muốn nhìn xem, giao quyền chủ động cho anh, anh sẽ đưa ra yêu cầu gì. Nếu nhắc đến chuyện mẫu mực và phù hợp, kiểu như xin lỗi anh, mời anh ăn bữa cơm các loại, vậy thì thua cũng không sao, còn nếu nhắc đến cái gì quá trớn thậm chí là dè tiện thì cô có lý do để từ chối, đồng thời có thể sỉ nhục anh một trận.

"Ưu tiên phụ nữ." Anh đánh Thái Cực, lễ phép cho cô chọn trước.

Vấn đề khó khăn quay lại chỗ của Chúc Cẩn Niên, cô không nghĩ nhiều lắm, vốn định nói "Không được sa thải tôi" nhưng lại cảm thấy nói như vậy thật mất mặt, giống như bản thân khó khăn lắm mới được ở lại Sa Mạc Cam Tuyền vậy, sẽ khiến anh xem thường (tuy cô thật sự rất muốn ở lại lâu dài). Cô đảo mắt một vòng rồi hỏi: "Cá trích đóng hộp của Thụy Điển (3), muốn thử không?"

(3) Cá trích đóng hộp của Thụy Điển là món cá trích Baltic chua lên men và là món ăn truyền thống phía Bắc Thụy Điển. Món này được biết đến là một trong các món có mùi và vị khó ăn nhất trên thế giới.

Chương 8: BỐ tôi là siêu nhân [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Khi không có việc gì làm, cô thường hay lướt Weibo, loại đồ đóng hộp có tiếng là khó ngủ đến cực hạn này không hiểu sao lại trở nên nổi tiếng, rất nhiều video ăn thử liên tục xuất hiện, video buồn nôn nhất cô từng xem là cảnh một anh chàng ngoại quốc to khỏe tự quay vừa ăn vừa nôn, cách màn hình vẫn có thể ngửi được mùi hôi.

Đề nghị thử ăn cá trích đóng hộp của Thụy Điển này cực kỳ tàn nhẫn, có tính trừng phạt nhưng không đến mức quá đáng. Dù không có độc nhưng việc này lại khiến người ta hoàn toàn không thể chấp nhận được. Với lại ai là người ăn thử còn chưa chắc chắn.

Anh im lặng vài giây rồi mở miệng: "Ý của cô là nếu phán đoán của cô sai thì cô sẽ ăn một hộp cá trích đóng hộp Thụy Điển?"

Chúc Căn Niên ôm hai tay, ngược mắt nhìn anh, rõ ràng đang chơi xấu: "Đúng, nếu anh sai thì ăn hai hộp."

Anh nhướn mày: "Một so với hai? Không công bằng."

"Vừa rồi còn nắm chắc thắng lợi mà giờ lại sợ sao?" Cô cười mỉa khích tướng.

Anh nhìn cô thật lâu, đôi mắt đen đầy nặng nề: "Một lời đã định."

Thẩm Tử Bình trở lại sau khi hoàn thành nhiệm vụ được giao, anh ta nhìn đồng hồ: "Nếu không chúng ta đến trường học một chuyến tụ họp với bọn họ nhé?"

Nhiếp Vũ Tranh cup mắt, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Tiểu Chúc, hôm nay thật sự làm phiền cô rồi. Như vậy đi, tôi phải xe đưa cô về trước..."

"Sắp có mưa to, không bằng để Tiểu Chúc đi với chúng ta đến trường học một chuyến, chờ hết mưa hãy đưa cô ấy về." Nhiếp Vũ Tranh mở miệng ngắt lời anh ta, vẻ mặt khá hoà nhã, giọng điệu đầy chân thành.

"Ha ha, Vũ Tranh đối xử với cấp dưới đúng là thương hoa tiếc ngọc mà, tôi không suy nghĩ chu đáo rồi. Tôi cũng cảm giác sẽ có mưa nhỏ, mọi người mau lên xe đi." Thẩm Tử Bình cười trêu ghẹo, sau đó gọi mọi người tới.

"Thương hoa tiếc ngọc?" Chúc Cận Niên đi sau lưng Nhiếp Vũ Tranh lặp lại câu kia, giọng điệu đầy vẻ trào phúng, âm lượng đủ lớn để anh có thể nghe rõ ràng từng chữ: "Từ này dùng trên người tổ trưởng Nhiếp thật sự còn kinh khủng hơn phim ma."

"Không đến vài ngày nữa cô sẽ biết cái gì còn kinh khủng hơn cả phim ma." Anh cũng không quay đầu lại mà nói.

Trong lòng Chúc Cận Niên căng thẳng, nghĩ rằng anh đã quyết định sa thải mình. Lúc trước bản thân phát ngôn mạo phạm anh, muốn sửa chữa còn khó hơn lên trời, hơn nữa ăn nói khép nép, cầu xin tha thứ cũng không phải tính cách của cô, dứt khoát vò đã mẻ lại sứt (1) vậy. Vì thế, cô bước nhanh tới cạnh anh, nghiêng đầu cười: "Bây giờ điều tôi biết đó là anh phải ăn hai hộp cá trích đóng hộp của Thụy Điển."

(1) Vò đã mở lại sứt: Một khi đã có khuyết điểm, sai lầm thì mặc kệ luôn, không sửa lại, còn cố ý phát triển theo hướng tệ hơn.

"May mà cô nhắc tôi." Nhiếp Vũ Tranh tỏ vẻ cảm ơn cô, lấy di động ra ấn một dãy số: "Vương Khiêm, phiền cậu mua giúp tớ một hộp cá trích đóng hộp của Thụy Điển. Cậu không cần phải biết nguyên nhân, tóm lại là... không vào miệng tớ."

Chúc Căn Niên kìm nén cơn giận, cô đi nhanh hơn, chỉ chốc lát đã vút anh ở phía sau, ngồi vào xe trước.

Thẩm Tử Bình nhìn bóng lưng cô, dù biết rõ cô không phải người bạn cũ kia nhưng vẫn cảm thấy hôm nay giống như một giấc mộng.

Sắc trời tối đi, mưa càng lúc càng lớn.

Mấy chiếc xe chạy vào trường học dừng trước tòa nhà hành chính. Vài cảnh sát mặc thường phục dẫn giáo viên chủ nhiệm và bạn học cùng lớp đứng chờ bên trong. Ngoài thầy Lý chủ nhiệm lớp ra, mấy học sinh khác đều không biết cụ thể nhà Tiểu Chí xảy ra chuyện gì mà đến cả cảnh sát cũng tới đây, biểu cảm trên mặt họ vừa kinh ngạc vừa tò mò.

Học sinh tạm thời được sắp xếp ở một phòng khác. Trong phòng tiếp khách, những người có liên quan đều tự tìm vị trí ngồi xuống. Chúc Căn Niên vừa mới ngồi đã thấy Nhiếp Vũ Tranh đi về phía mình rồi ngồi xuống bên cạnh, cách cô khoảng 10 cm.

Trên người cô thoang thoảng mùi hương trong lành, giống như mùi của bụi hoa trong rừng, theo làn gió trong khe núi phả vào mặt, đến gần mới có thể mơ hồ ngửi thấy. Nhiếp Vũ Tranh liếc mắt nhìn cô, không nói lời nào.

Vì tỏ vẻ mình không đội trời chung với anh, Chúc Cẩn Niên đang định đổi chỗ thì nghe anh nói: "Dù có thua cũng phải thua cho rõ ràng."

Cô không biết lời này có ý gì, tạm thời không di chuyển.

Thẩm Tử Bình và phó hiệu trưởng nói chuyện một lát, cuối cùng có một người tiến vào.

"Tiểu Chí rất ngoan ..." Về mặt thầy Lý phức tạp khi biết được nội tình: "Với thành tích học tập khá giỏi thì thi các trường đại học hạng hai (2) hoàn toàn không vấn đề gì, nếu lớp 12 nỗ lực một chút có lẽ có thể đạt điểm thủ khoa. Tôi biết bố của em ấy, ông ấy cũng nhờ tôi quan tâm Thủ Chí nhiều hơn. Theo tôi thấy, Thủ Chí rất biết ơn và kính trọng ông ấy. Đúng rồi, chỗ tôi còn có một bài văn của em ấy viết lúc tham gia cuộc thi sáng tác văn học cấp trung học đầy, em ấy viết về bố mình, giành được giải nhì."

(2) Một số trường đại học hạng hai điển hình: Đại học Chiết Giang, Đại học Nam Kinh, Đại học Thượng Hải, Đại học Vũ Hán,...

Nói xong, thầy Lý lấy một bài văn trong cặp ra, Thẩm Tử Bình nhận lấy rồi đưa cho Nhiếp Vũ Tranh, Nhiếp Vũ Tranh nhìn một lát rồi đưa cho Chúc Cẩn Niên.

Thì ra là thế, anh cố ý ngồi bên cạnh để chia sẻ với cô những vật có thể tiết lộ tâm lý của Tiểu Chí.

Cô nghiêm túc cầm bài văn lên, chỉ thấy tiêu đề ghi: Bố tôi là siêu nhân.

"Từ nhỏ tôi đã mất mẹ, bố tôi chăm sóc tôi như người mẹ hiền, đồng thời cũng là một người bố nghiêm khắc. Bố có thể xách một bình ga và 5kg cải trắng lên tầng, có thể giải được một đề toán khó mà tôi không làm được trong vòng ba giây, còn tự làm được những món ăn ngon, đáng vẻ khi cầm thìa giống hệt những đầu bếp của các gian hàng thực phẩm..."

Đây là một đoạn mở đầu vận dụng phép so sánh và phương pháp tu từ xuất sắc, vừa nói rõ cảnh đời vừa dẫn dắt sang hai đoạn ví dụ tiếp theo.

Trong bài văn thường xuyên xuất hiện rất nhiều ví dụ về công ơn của bố mẹ như "Nửa đêm đưa đi bệnh viện, không ngủ không nghỉ chăm sóc", một ví dụ khác thì mới mẻ độc đáo hơn, cậu ấy nói, trong một lần mình và Lư Luật Minh đi dã ngoại ở nông thôn, không nghe người lớn khuyên bảo mà lén xuống bơi ở hồ nước, đột nhiên chân bị chuột rút, lúc sắp chết đuối thì Lư Luật Minh đã nhảy xuống cứu cậu ấy. Cảm giác chết đuối được viết hết sức chân thật, khiến người đọc đều cảm thấy nghẹt thở.

Nhưng Chúc Cận Niên phát hiện có gì đó không đúng, cô không biết Nhiếp Vũ Tranh có phát hiện ra không. Người bố mà Tiểu Chí viết so với Lư Luật Minh của thực tế có một số chỗ mâu thuẫn. Có điều, sáng tác văn không phải viết tự truyện, không ngoại trừ khả năng chém gió, 80% những bài văn của cô lúc còn đi học cũng không phải thực sự từng trải qua.

Lúc này, Nhiếp Vũ Tranh cầm một quyển sổ ghi chép của Tiểu Chí lên, mặt trên chép đầy những ghi chú.

Trần Dục hỏi thầy Lý: "Sau khi khai giảng, Tiểu Chí có chỗ nào khác với học kỳ trước không?"

"Tính cách trở nên khá kích động, tính tình tệ hơn. Khai giảng còn chưa được một tháng đã hai lần xảy ra xung động với bạn học, một lần là mắng bạn học nữ, còn một lần thì trực tiếp đánh nhau với bạn học nam." Thầy Lý đẩy mắt kính: "Tôi đang định Quốc khánh đi đến nhà thăm em ấy, nói với thầy Lư về tình huống của em ấy. Tôi biết bố em ấy yêu cầu rất nghiêm khắc với em ấy, nếu như đã lên lớp 12 thì áp lực khá lớn, tôi muốn nói với thầy Lư thả lỏng sức ép cho em ấy. Chúng tôi đều hiểu tâm trạng mong con mình tạo nên sự khác biệt nhưng về phương pháp thì cần phải chú ý một chút."

"Bạn nữ bị mắng và bạn nam bị đánh có đến đây không?" Thẩm Tử Bình hỏi.

"Có đến, ở kia kìa..." Thầy Lý chỉ ra bên ngoài.

Thẩm Tử Bình vỗ tay, Lâm Duệ hiểu ý, anh ta đi đến một căn phòng khác gọi vài học sinh vào.

Một phút sau, vài học sinh cẩn thận đi vào trong, thầy Lý lần lượt giới thiệu từng em, bọn họ theo thứ tự là lớp trưởng Tiểu Hà, Tiểu Kiện - bạn cùng bàn với Tiểu Chí, bạn học có quan hệ khá tốt là Tiểu Nghi và Tiểu Khôn, nữ sinh bị mắng là Tiểu Tiểu, nam sinh đánh nhau là Tiểu Phi.

Thẩm Tử Bình cười nói: "Các cháu đừng căng thẳng, tìm một chỗ ngồi xuống trước đã. Chú hỏi các cháu mấy vấn đề, các cháu biết thì nói biết, không biết thì nói không biết, không sao cả, chỉ nói chuyện phiếm mà thôi."

"... Dạ." Mấy học sinh thả lỏng, đua nhau ngồi xuống chờ bọn họ đặt câu hỏi.

Quá trình Tiểu Tiểu và Tiểu Phi xảy ra xung đột với Tiểu Chí đều khác thường. Theo như họ nói thì bản thân vừa không phải bạn thân vừa không có bất hòa gì với Tiểu Chí, cũng không biết vì sao cậu ấy đột nhiên nổi điên, tức giận với bọn họ, nói hai người bọn họ luôn lên lút theo dõi cậu ấy.

Theo dõi.

Một trong những nội dung của hầu hết những người mắc chứng vọng tưởng bị hại.

Chúc Cận Niên cong môi, cảm giác thắng lợi ngay trước mắt.

Nói đến việc này, Tiểu Tiểu vẫn còn rất hoang mang: "Cháu ngồi phía sau, cách chỗ của cậu ấy hai tổ, ở giữa còn có vài bạn học khác, lúc vào học rất ít nhìn về chỗ của cậu ấy, không biết vì sao cậu ấy nói cháu đang nhìn

lén cậu ấy. Ngày đó, lúc hết tiết tiếng Anh, cậu ấy giống như bị điên vậy, chạy thẳng đến chỗ cháu, dánh vè đây tức giận, bảo cháu đừng giả vờ giả vệt, sau này đừng trốn phía sau nhìn lén cậu ấy nữa. Cháu cảm thấy rất mất mặt, cậu ấy nói như vậy, người khác sẽ cho rằng cháu thâm thích cậu ấy, mà cậu ấy lại không đẹp trai, chết mất thôi!"

Tiểu Phi nói: "Cháu nhớ rất rõ, đó là tiết thể dục, chúng cháu vừa chạy xong, cháu vốn không trêu không chọc cậu ấy thế mà cậu ấy lại đấm cháu một phát từ phía sau, bảo cháu đừng theo dõi và quần lấy cậu ấy nữa, nói cái gì mà cậu ấy thật sự thấy cháu rất phiền phức. Cháu mắng cậu ấy là đồ điên rồi làm ầm lên với cậu ấy ngay tại chỗ. Sau đó cháu còn bị viết bản kiểm điểm nữa, cháu cảm thấy rất oan uổng, cậu ấy đánh cháu trước, cháu không đánh trả thì còn là đàn ông sao?"

Tiểu Nghi và Tiểu Khôn là bạn học có quan hệ khá tốt với Tiểu Chí, họ nói mình đã không còn thân với Tiểu Chí nữa, bởi vì từ lúc lên lớp 11 đến nay cứ cảm thấy cậu ấy kỳ lạ.

"Lạ chỗ nào?" Lâm Duệ truy hỏi.

Tiểu Nghi: "Không thể nói rõ được, chính là cảm giác... Cậu ấy lúc nào cũng không yên lòng, thỉnh thoảng sẽ đột nhiên nghiêm túc quan sát cháu, giống như cháu là người xa lạ vậy, ánh mắt cực kỳ kinh khủng. Vốn giữa trưa cả ba chúng cháu đều ăn cơm cùng nhau, về sau cháu nói với Khôn Tử, đừng rủ Tiểu Chí ăn cùng nữa, lúc ăn cũng không yên tâm."

Tiểu Khôn gật đầu, nói: "Còn một nguyên nhân nữa là bố cậu ấy, có lần bọn cháu hẹn nhau cuối tuần chơi bóng, bố cậu ấy không đồng ý, nhất quyết không để Tiểu Chí đi, Tiểu Chí thừa dịp bác ấy đi thăm hỏi thì lén chạy đi, còn chưa chơi được một lúc thì cậu ấy nói phát hiện bố đến, sợ tới mức bỏ chạy về nhà. Cứ vài lần như vậy, dần dần bọn cháu chơi bóng cũng không rủ cậu ấy nữa."

"Các em đã xem bài văn cậu ấy viết trong cuộc thi sáng tác văn học cấp trung học chưa?" Chúc Cần Niên xen vào hỏi, dựng thẳng tờ giấy lên, lấy

ngón tay chỉ.

"Cả lớp chúng em đều đã xem rồi." Lớp trưởng Tiểu Hà trả lời: "Trong tiết văn, thầy Lý đã để các bạn tự đọc qua một lần bài văn giành được giải thưởng, sau khi tan học còn bảo em dán lên bảng thông báo. Em nhớ rất rõ, em dán xong thì đúng lúc nghỉ lễ 1/5."

"Tiểu Chí viết hay lắm, không biết chuyện trong này có phải là thật không nữa..." Chúc Cận Niên nhìn về phía Tiểu Nghi và Tiểu Khôn: "Loại chuyện suýt nữa bị chết đuối này, cậu ấy có từng nói với các em không?"

"Là thật ạ." Hai người đồng thanh.

"Đại khái là khi nào?"

Tiểu Khôn trả lời: "Vừa vào học lớp 10 thì cậu ấy nói, hình như chuyện xảy ra vào kỳ nghỉ hè lúc lên cấp ba."

"Cậu ấy nhiều lần miêu tả cảm giác từng bị chết đuối với bọn em, những thứ cậu ấy viết trong bài văn kia, wow..." Tiểu Nghi lắc đầu: "Nghe thật khủng khiếp."

"Lần đó cậu ấy bị dọa, sau đó thì rất sợ nước, ngay cả bể bơi cũng không dám đi." Tiểu Khôn nói: "Cậu ấy nói với bọn em, hồ nước kia rất sâu, nghe nói ngày trước từng có trẻ con chết đuối. Nếu bố cậu ấy không nhảy xuống cứu thì có lẽ cậu ấy đã đi đời nhà ma rồi."

"Nước" có thể là một từ khóa, Chúc Cận Niên mơ hồ cảm thấy, dường như việc Tiểu Chí "liên tục rửa mặt" trước mặt Lư Luật Minh có vài phần liên quan đến chuyện chết đuối này.

Chương 9: Bố tôi là siêu nhân [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Thầy Lý đưa các học sinh về lớp để tiếp tục vào học, mấy người trong phòng tiếp khách đều im lặng.

Thẩm Tử Bình phá vỡ sự yên tĩnh: "Xem ra, sự khác thường của Lư Thù Chí không phải đột nhiên mà có, từ rất lâu, ít nhất là một năm trước, cậu ta đã bắt đầu lộ rõ vài vấn đề, chỉ là khi đó không ai nghĩ đến mặt xấu này."

"Hai năm trước." Nhiếp Vũ Tranh sửa.

"Hả?"

"Ít nhất hai năm trước, Lư Thù Chí đã xuất hiện một số ảo giác."

Trong lòng Chúc Cẩn Niên thầm căng thẳng, chẳng lẽ anh nghĩ giống mình? Để thăm dò, cô nói: "Tôi cảm thấy bài văn của Tiểu Chí có thể chỉ rõ vấn đề. Có một chuyện trong bài văn này, nếu Tiểu Chí thật sự tận mắt nhìn thấy thì có mâu thuẫn với tình huống thực tế của Lư Luật Minh. Ví dụ như khiêng bình ga, eo Lư Luật Minh không tốt, loại chuyện này ông ta hoàn toàn không làm được; tôi từng ăn đồ ông ta làm, nhạt nhẽo vô vị, ông ta cũng không thích phòng bếp có khói dầu, gần như tất cả đồ ăn đều chỉ dùng nước luộc, trộn chút nước tương cho xong chuyện, ăn không ngon chút nào, còn có... chuyện chết đuối, nếu tôi đoán không sai thì chắc ông ta chỉ là vịt mắc cạn, nếu hồ nước thật sự sâu như vậy, ông ta nhảy xuống cứu người chính là tự tìm đường chết."

"Ồ?" Lâm Duệ thốt lên: "Ông ta có biết bơi hay không, chúng tôi còn chưa xác minh đâu."

"Bệnh thích sạch sẽ của Lư Luật Minh rất nặng." Nhiếp Vũ Tranh nói, nghiêng đầu liếc Chúc Cẩn Niên một cái, anh cong môi tỏ vẻ tán thành: "Thường là dân thành phố trong một gia đình có điều kiện muốn học bơi sẽ đi bể bơi công cộng, hoặc là đến mấy hồ nước, sông, suối khá cạn. Nhưng trong mắt Lư Luật Minh, những chỗ đó được coi là... sạch sẽ ư?"

Trần Dục cười nói: "Tôi cũng ngại mấy bể bơi bên ngoài bản, có lẽ Lư Luật Minh càng ghét hơn."

Thẩm Tử Bình cầm lấy bài văn, nhìn một chút rồi nói: "Nói như vậy, dù Lư Thủ Chí thật sự chết đuối, Lư Luật Minh cũng không thể xuống nước cứu cậu ta, lực bất tòng tâm!"

"Nhưng bài văn này không chứng minh được gì cả." Tuy Nhiếp Vũ Tranh có cùng quan điểm với mình nhưng Chúc Cẩn Niên vẫn muốn giội cho bọn họ một chậu nước lạnh: "Phần lớn học sinh sáng tác văn học là vì sát đề, muốn được điểm cao, không phải vì bày tỏ cảm xúc thật sự về cuộc đời, thật thật giả giả, không có gì chắc chắn."

"Chết đuối và được cứu, trong hai chuyện này, cái nào sẽ là thật?" Thẩm Tử Bình lẩm bẩm: "Nếu trước giờ chuyện chết đuối này không có, Lư Thủ Chí tội gì khoác lác với hai người bạn, nếu chết đuối là thật, Lư Luật Minh lại không thể cứu cậu ta, vậy cậu ta đi lên như thế nào?"

"Nếu không thì do Lư Luật Minh đẩy cậu ấy xuống, cậu ấy bị kích động, tự mình trèo lên sau đó trở nên đa nghi." Chúc Cẩn Niên đoán mò.

Tất cả mọi người đều cho rằng cô nói đùa, dờ khóc dờ cười.

"Căn cứ vào thông tin xuất hiện trong bài văn, thử điều tra chuyện năm đó có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ." Nhiếp Vũ Tranh nói.

"Sao tôi cảm giác vụ án mất tích này còn phức tạp hơn án giết người thế nhỉ..." Thẩm Tử Bình than thở.

Chúc Cẩn Niên cũng cảm thấy khá hóc búa, dường như ý tưởng gì đó sắp xuất hiện nhưng không tìm thấy điểm đột phá, có lẽ thật sự nên trở về sắp xếp lại mạch suy nghĩ. Nhớ đến việc bản thân nhất thời không chịu thua kém mà đánh cược với Nhiếp Vũ Tranh thì hơi hối hận, cô xác định bệnh của Tiểu Chí quá sớm, còn anh vẫn giữ nguyên ý kiến với kết luận này, hơn nữa, phạm vi lựa chọn của anh thực sự lớn hơn, ngoài toàn bộ vấn đề của chứng vọng tưởng bị hại ra, đều có thể khiến anh chiến thắng.

"Ngần người cái gì, ngửi được mùi cá trích đóng hộp rồi à?" Giọng nói trào phúng vang lên ở phía cửa.

Chúc Cẩn Niên hoàn hồn mới phát hiện bọn họ đều đã ra khỏi phòng tiếp khách, chỉ có mình cô còn ngồi tại chỗ.

Cô không cam lòng yếu thế, đứng dậy lườm Nhiếp Vũ Tranh: "Tôi đang nghĩ ai đó càng ngày càng gần cá trích đóng hộp rồi, tại sao lại còn giãy giụa trước khi chết nhỉ?"

Anh khẽ cười, Chúc Cẩn Niên thấy sự xảo quyệt che giấu trong mắt anh, cô rất ghét dáng vẻ nắm chắc thắng lợi này.

Đoàn người đi ra khỏi tòa nhà hành chính, cơn mưa đã ngừng, chỉ còn sót lại những hạt mưa đọng trên lá, vẫn còn tí tách tí tách, trong không khí tràn ngập mùi hương của bùn đất và cỏ xanh sau cơn mưa. Tiếng chuông tan học của tiết cuối cùng vừa vang lên, rất nhiều học sinh lao ra cổng trường. Vì tránh đám học sinh nên mười lăm phút sau bọn họ mới chạy ra cổng trường.

Đai giảm tốc ở cổng trường khiến chiếc xe xóc nảy vài cái, vào lúc Chúc Cẩn Niên cầm điện thoại trả lời tin nhắn của bạn tốt, theo bản năng cô nhìn

ra bên ngoài, một bóng dáng quen thuộc bỗng xuất hiện trong tầm mắt.

Hách Dịch Kỳ.

Anh ta lái xe điện, đúng lúc có một cô gái mặc bộ váy trắng đi đến bên cạnh, anh ta nắm tay cô gái, hai người đang bận anh anh em em thì có vài học sinh đi ngang qua, lễ phép chào hỏi cô gái.

Xem ra cô gái kia là giáo viên trường trung học số 12, tính cách dịu dàng khéo léo, hoàn toàn trái ngược với mình.

Chúc Cận Niên ngậy người, ánh mắt chợt trở nên u ám, siết chặt tay trái rồi lại chán nản thả lỏng.

Lúc chia tay, nhận xét không khách khí nhất của Hách Dịch Kỳ với Chúc Cận Niên chính là: cao cao tại thượng, tự cho mình là đúng, bất luận anh ta biểu hiện nhiệt tình thế nào đều không nhận được phản ứng tương tự.

Chúc Cận Niên là một người rất giỏi kìm nén tình cảm thật của mình, chuyện này có liên quan đến quá trình trưởng thành của cô. Từ nhỏ được dạy dỗ nghiêm khắc, bố cô nhiều lần nhấn mạnh rằng để lộ quá nhiều tình cảm và cảm xúc trước mặt người khác sẽ ở thế bị động, thậm chí bị người ta xem thường. Lúc học trung học cô cũng từng si mê đàn anh đẹp trai, sau khi bị bố mẹ phát hiện, nhận những lời sỉ nhục từ bố mình, ông nói cô không biết liêm sỉ, tuy đây là vì để cô tập trung tinh thần học tập nhưng dùng từ quá khó nghe đã để lại cho cô một bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa.

Từ đó, cô luôn có thói quen kiềm chế niềm vui, buồn phiền lẫn nỗi sợ của mình trước mặt bố mẹ, cho dù yêu đương cũng không dám tập trung quá nhiều, sợ quá say mê sẽ giống như lời bố nói, bị đối phương coi thường. Cô tự cho là đúng mà cảm thấy, anh ta không phát hiện ra vẻ mặt đáng yêu của mình, cho nên hai người bọn họ luôn ba ngày cãi nhau trận nhỏ, năm ngày cãi nhau trận to nhưng cô vẫn chịu đựng không nhắc đến chuyện chia

tay. Bây giờ nhớ lại, bản thân và các cô gái vì vấn đề tình cảm tìm đến cô để tư vấn đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, dần chết đi được.

Một người bạn thân của Hách Dịch Kỳ từng có ý tốt nói chuyện với cô: "Cá tính của cô quá mạnh mẽ, Dịch Kỳ có cảm giác không không chế được cô. Đừng nên hiếu thắng như vậy, đàn ông chúng tôi đều thích phụ nữ ngoan một chút, dịu dàng một chút."

Đối với vấn đề này, Chúc Cẩn Niên chỉ cười gượng rồi đáp lại vài câu.

"Trước khi anh nói những lời này, tôi vẫn cho rằng "không chế" là một từ ngữ chỉ dùng cho con ngựa. Phụ nữ thông minh hay không thông minh, dịu dàng hay không dịu dàng đều dựa vào việc người mà họ gặp là ai, chỉ có kẻ ngu mới cần tìm một người có IQ thấp hơn họ thôi. Tuy thượng đế là đàn ông, nhưng vì thế mà suy ra đàn ông là thượng đế thì hoàn toàn sai, đừng dùng giá trị hạn hẹp của đàn ông để so sánh phụ nữ, các anh thích kiểu người gì là tự do của các anh, về phần tôi là kiểu người gì, chỉ cần không vi phạm pháp luật và trật tự thì không cần phải phù hợp với thẩm mỹ của bất kỳ ai."

Sau khi người bạn này bị cô phản bác đến nỗi á khẩu đã thắm nói, anh ta cảm thấy Chúc Cẩn Niên và Hách Dịch Kỳ sẽ không bền lâu.

Trong vấn đề này, ngược lại anh ta có con mắt tinh tường như đuốc.

Trước khi gặp bố mẹ Hách Dịch Kỳ, cô phát hiện trong di động của anh ta có lưu cuộc đối thoại với bạn thân mình, anh ta nói tiền trình cuộc đời của mình là trước mắt nên tìm một người thích hợp để kết hôn, Chúc Cẩn Niên chính là người thích hợp để kết hôn.

Cho đến cuối cùng, đối với anh ta, cô chỉ là người thích hợp để kết hôn.

Trước đây, cô luôn cho rằng Hách Dịch Kỳ hẹn hò với mình ít nhất là vì thích. Cái gì gọi là người thích hợp để kết hôn, cô cảm thấy rất kinh ngạc,

nếu lôi một danh sách lớn ra thì chỉ trong thành phố Bằng không có mười vạn cũng có năm vạn cô gái phù hợp với điều kiện này, chẳng lẽ cô vừa vạn chính là một phần trong số mấy vạn đó?

Sau đó, cô đề nghị chia tay, không chỉ vì cảm thấy tam quan của mình không hợp với nhà họ Hách mà hơn nữa là bản thân không thể nào tha thứ về việc anh ta đặt định nghĩa kia cho mình.

Gặp lại Hách Dịch Kỳ, trong lòng Chúc Cẩn Niên không thoải mái lắm, không ngờ anh ta lại tìm được một nửa khác của bản thân trong mấy vạn người nhanh như thế. Ngay cả người thích hợp để kết hôn cũng dễ tìm đến vậy, không biết trên đời này có người đàn ông nào coi cô là duy nhất không.

"Lái nhanh một chút, lát nữa đến giờ cao điểm thì kiêu gì cũng tắc đường." Lời nói của Thẩm Tử Bình đột nhiên cắt ngang nỗi phiền muộn của Chúc Cẩn Niên, chỉ nghe anh ta quay đầu hỏi Nhiếp Vũ Tranh: "Cậu liên tục lật vở ghi chép của Lư Thù Chí, bên trong có thông tin quan trọng gì không?"

"Nét chữ." Anh đáp qua loa.

Sau khi Chúc Cẩn Niên hoàn hồn thì bỗng nhiên bừng tỉnh, nét chữ nét người, thường thì nét chữ có thể phản ánh tính cách tiềm ẩn của một người. Cô luôn chú ý mọi thuật ngữ liên quan đến chứng vọng tưởng bị hại nhưng lại lơ là chứng cứ quan trọng gần ngay trước mắt.

"Những ghi chép này giống với chữ viết thật của Lư Thù Chí nhất. Có thể thấy được, khi viết chữ cậu ta dùng sức không đều, lúc nhẹ lúc nặng, cỡ chữ không giống nhau, một vài nét cuối bị bỏ đi, chữ kiểm chế được viết quá lớn, có chữ vượt khỏi ô vuông, thậm chí lệch ra ngoài trang giấy, khoảng cách của hai dòng chữ rất lớn."

"Điều này chứng minh cái gì?" Thẩm Tử Bình hỏi.

Nhiếp Vũ Tranh không lên tiếng, đóng vở ghi chép lại, cầm trong tay: "Khác với vẻ bề ngoài hòa nhã và hay xấu hổ, cảm xúc của cậu ta không ổn định, thích nghĩ ngợi lung tung, thiếu tự chủ, không thích bị trói buộc, tính phản loạn rất mạnh, có yêu cầu khá cao về khoảng cách giữa người với người, đặc biệt để ý đến sự riêng tư cá nhân."

Chúc Căn Niên lặng lẽ ghi nhớ một câu trong lòng: Nhắc nhở các thí sinh, chữ viết là trọng điểm của môn tâm lý học cuối kỳ sau.

Thẩm Tử Bình chặc lưỡi hai tiếng: "Một người hết lần này đến lần khác bị bố mình khống chế như thế, không cho phép bất kỳ sự riêng tư nào tồn tại. Một mặt muốn thuận theo, mặt khác kiềm chế chống lại cá tính thật của mình, nghe đã thấy mệt."

"Có một giai đoạn chữ viết xuất hiện một số thay đổi rõ rệt." Nhiếp Vũ Tranh mở một cuốn vở ghi chép khác ra, chỉ vào mấy trang trong đó: "Toàn bộ kiểu chữ bị lệch xuống phía dưới, những nội dung được ghi lại là mấy bài văn cũ của lớp 10, chắc khoảng tháng 9 hai năm trước. Loại kiểu chữ này giằng co khoảng nửa tháng, trong nửa tháng này, cảm xúc của cậu ta có phần không ổn định, có khuynh hướng chán nản và trầm cảm."

Chúc Căn Niên không biết việc này có gì không bình thường, cô giải thích thay Tiểu Chí: "Việc học của chương trình cấp ba khó hơn cấp hai, rất nhiều học sinh không thích ứng khi đứng trước sự thay đổi này, nhìn thấy thành tích khác hẳn cấp hai thì tinh thần đều xuống dốc. Hồi học cấp ba, vào lần đầu kiểm tra hàng tháng tôi suýt nữa đã trượt môn toán và vật lý, lúc đó tôi cũng chán nản khá lâu."

"Có phải lúc đó cô cũng lén mắng người ra đề thi toán và vật lý không?" Nụ cười của Nhiếp Vũ Tranh mang theo vài phần mỉa mai, anh hỏi.

Chúc Căn Niên nhe răng cười, cô lườm anh một cái.

Lâm Duệ và Trần Dục ngồi đằng trước cảm thấy rất xấu hổ.

Nhiếp Vũ Tranh không tiếp tục đề tài này nữa mà quay lại chuyện chính: "Sau khi Lư Thù Chí giành được giải thưởng của cuộc thi sáng tác văn trung học vào khoảng tháng 4, giả sử chuyện chết đuối là thật thì sẽ xảy ra vào tháng có nhiệt độ khá cao. Hai người bạn của cậu ta cũng cho rằng việc này xảy ra vào lúc nghỉ hè hết cấp hai, chuẩn bị lên cấp ba. Sau kỳ nghỉ, vừa khai giảng lớp 10 thì Lư Thù Chí rất suy sụp và hậm hực, tại sao lại trùng hợp như vậy? Gặp nạn lớn không chết, sống sót sau tai nạn, trong mắt rất nhiều người là chuyện vui."

Lúc này, cuối cùng Chúc Cẩn Niên cũng nói ra suy đoán của mình: "Tôi vẫn cho rằng chuyện chết đuối có liên quan đến việc cậu ấy bỗng nhiên bắt đầu rửa mặt liên tục vào mấy tháng trước, tôi cảm thấy cậu ấy không có bệnh thích sạch sẽ gì cả, thứ cậu ấy muốn vốn không phải sạch sẽ, e là làm như vậy có ý nghĩa tượng trưng khác."

"Chẳng lẽ chuyện chết đuối thật sự không đơn giản như vậy?" Thẩm Tử Bình sờ cằm: "Có vẻ phải thật sự điều tra một chút..."

Chương 10: Bố tôi là siêu nhân [3]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Cách phía trước không xa là tòa nhà Tùng Hải - địa điểm của văn phòng tâm lý Sa Mạc Cam Tuyền, từ góc độ này đã có thể thấy rõ những biển quảng cáo khổng lồ và dòng chữ "Nói chuyện với thế giới của người" của Sa Mạc Cam Tuyền.

Trước khi xuống xe, Chúc Cận Niên bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, hừ lạnh một tiếng, vỗ vào lưng ghế đằng trước một cái, khẽ nói: "Thật ra lần đánh cược này không công bằng với tôi."

"2:1 tiền đặt cược, rốt cuộc ai mới không công bằng?" Nhiếp Vũ Tranh ung dung ngồi dựa vào ghế, nghiêng đầu hỏi.

"Tôi không phải cảnh sát, không thể trực tiếp tham gia điều tra, nhưng anh thì có thể chỉ huy hướng điều tra của bọn họ theo suy nghĩ của mình, còn có thể nhìn thấy Tiểu Chí, trực tiếp nói chuyện và biết rõ suy nghĩ của cậu ấy." Cô bỗng nhiên chơi xấu, gian trá híp mắt, nhấn mạnh lại với anh: "Việc này không công bằng với tôi."

"Tôi không đề nghị đánh cược, tiếp tục hay không, quyền quyết định là ở cô." Anh ngược mắt, ánh mắt khá bình tĩnh.

Chúc Cận Niên mừng rỡ làm kẻ vô trách nhiệm, đang muốn xuống xe thì lại nghe anh nói: "Biết rõ mình sẽ thua nên mới đổi ý, thật sự có thể dừng lại để tránh tổn hại, tôi hiểu mà."

"Không phải tôi nhận thua. Không gặp được Tiểu Chí, chỉ có thể nói bóng nói gió theo mấy người, việc này chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả."

"Cho cô gặp Lư Thù Chí sẽ chỉ biến tiến độ trở thành người thua cuộc của cô nhanh hơn thôi." Anh không chút khách sáo đáp trả.

Chúc Cận Niên thật sự sắp bị cái miệng độc không ai bì nổi của anh làm tức chết: "Anh có thể để tôi gặp Tiểu Chí một chút, tiện thể nói chuyện với cậu ấy không?"

"Cô không phải luật sư, không có quyền hẹn gặp cậu ta một mình." Nhiếp Vũ Tranh nhú mày: "Cô xuất thân từ đại học Chính Pháp, vì sao cứ thích làm mấy chuyện trái pháp luật thế?"

Chúc Cận Niên nghẹn lời, mím môi, ngạo nghễ nói: "Anh có thể để tôi gặp cậu ấy không? Nếu có thể, chuyện đánh cược tất nhiên sẽ tiếp tục, hai chúng ta có chơi có chịu, nếu không thì dẹp đi!"

"Nếu tôi nói tôi có thể?" Anh nhú mày nhìn cô.

"Anh thật sự có thể sao?" Cô không tin.

"Nhiều nhất chỉ cho cô nửa tiếng." Anh cười: "Nếu cô sợ thì thôi."

"Ai sợ chứ?" Cô trừng mắt, "Anh có bản lĩnh thì dẫn tôi đi gặp cậu ấy đi."

Nhiếp Vũ Tranh nâng tay làm động tác "OK".

Chúc Cận Niên vừa mới xoay người muốn đi, lại quay đầu chỉ lên phía trên: "Đến cũng đến rồi, anh không định đi lên lộ mặt à?"

Anh ngồi tại chỗ, thờ ơ với lời đề nghị của cô, không quan tâm lắm, chỉ hỏi: "Thông báo tuyển dụng của mùa hè này có bao nhiêu người mới tới?"

Cô định thăm dò xem mình có thể ở lại lâu dài hay không, cố ý nói: "Tổng cộng có bốn người bao gồm cả tôi. Ba người khác lần lượt là Chương Tương, cô ấy làm trợ lý tư vấn cho chị Thiên Huệ. Trước mắt Cung Hồng Tiêu làm ở phòng quản lý, Nhiều Kỳ Kỳ thì làm ở quầy lễ tân."

"Hiện tại Sa Mạc Cam Tuyền vẫn còn một chuyên gia tâm lý chính chưa chọn trợ lý sao?"

Chúc Cận Niên bỗng nhiên hít một hơi thật sâu. Sa Mạc Cam Tuyền có tổng cộng năm chuyên gia tâm lý chính, mỗi người sẽ chọn một trợ lý, dù là trợ lý cũng cần có trình độ chuyên nghiệp rất cao. Trước mắt, trừ Nhiếp Vũ Tranh ra thì bốn chuyên gia tâm lý đều đã có trợ lý riêng của mình...

Đương nhiên Nhiếp Vũ Tranh hiểu sự im lặng đột ngột của cô, anh khẽ cười rồi nói: "Xem ra tôi thật sự nên đến văn phòng nhiều hơn, để tránh chuyện "gặp gỡ" trợ lý mới của mình mà lại "không biết". Nếu không phải ngẫu nhiên thấy trong tủ hồ sơ thì dù hôm đó người trợ lý như cô có yêu cầu tôi giám sát tâm lý, tôi cũng không biết ai sẽ đến."

Chúc Cận Niên suy nghĩ mãi vẫn không hiểu lời nói này của anh, tóm lại là anh có sa thải mình không nhỉ?

Trở lại văn phòng, cô thấp thỏm bất an khá lâu, ngày hôm sau, lúc nói chuyện phiếm với đồng nghiệp, cô cố ý nhắc tới chuyện trợ lý của Nhiếp Vũ Tranh, bây giờ mới biết được "trợ lý của Nhiếp Vũ Tranh" luôn tự mình triển khai công việc tư vấn, nếu trợ lý trước từ chức để thi lên tiến sĩ, cô mới có cơ hội tiến vào.

Đỗ Cách Trí nghe cô nói sơ lược về cuộc gặp với Nhiếp Vũ Tranh từ đầu đến cuối thì cười cô suy nghĩ quá nhiều: "Em không biết anh ấy là chuyện rất bình thường. Anh ấy hơn anh bảy khóa, nói cách khác, anh mới tốt

nghiệp cấp hai, người ta đã tốt nghiệp đại học, được cử đến Đế Đô học nghiên cứu, anh chưa từng thấy anh ấy ở trường."

"Lớn hơn anh bảy khóa..." Chúc Cẩn Niên tính toán, Đỗ Cách Trí lớn hơn mình hai khóa, vậy Nhiếp Vũ Tranh chính là "lão đàn anh" hơn mình chín khóa: "Tính như vậy, anh ta đã là người đàn ông 35, 36 tuổi, xấp xỉ 40 rồi?"

Đỗ Cách Trí lắc đầu: "Người ta học đại học năm 15 tuổi, năm nay nhiều nhất mới 30 thôi."

Chúc Cẩn Niên như nuốt phải quả trứng gà, bị nghẹn phải trợn mắt há hốc mồm... phải nhảy liên tục bao nhiêu lớp mới có thể thi đại học sớm như vậy?

"Năm đó, anh ấy là nhân vật nổi tiếng nhất của trường Chính Pháp Đông Nam, hồi học năm hai, chỉ nhờ vào bài luận văn về sự biến đổi năng lượng tâm lý (1) mà được đi New York tham gia diễn đàn tâm lý Skinner (2), anh ấy là người tham dự nhỏ tuổi nhất từ trước tới nay, lúc đó mấy tờ báo của nước Mỹ đều đưa tin. Đúng rồi, anh ấy và mấy vị bậc thầy khác đều thuộc học phái Carl (3), em nói về Freud với anh ấy, đương nhiên anh ấy không thích nghe."

(1) Sự biến đổi năng lượng học của psyc là một thuật ngữ tâm lý phân tích. Sự phân bố năng lượng tinh thần trong toàn bộ cấu trúc tâm lý và hiện tượng dịch chuyển từ một cấu trúc tâm lý này sang cấu trúc tâm lý khác. Sự phân bố năng lượng xuyên suốt hệ thống tinh thần được xác định theo nguyên tắc tương đương và nguyên tắc cân bằng. (Nguồn: Baidu)

(2) Burrhus Frederic Skinner (20/3/1904 - 18/8/1990), thường được gọi là BF Skinner, là một nhà tâm lý học người Mỹ, tác giả, nhà phát minh và triết gia xã hội. Ông là giáo sư tâm lý học Edgar Pierce tại Đại học Harvard từ năm 1958 cho đến khi nghỉ hưu năm 1974

(3) Lý thuyết đặc điểm về hướng ngoại-hướng nội là một chiều hướng trọng tâm thuộc về tâm lý học nhân cách. Thuật ngữ hướng nội và hướng ngoại được truyền bá bởi nhà tâm lý học Carl Jung. Carl Gustav Jung (26/7/1875 - 6/6/1961) là một bác sĩ tâm thần, một nhà tâm lý học Thụy Sĩ. Nổi tiếng nhờ thành lập một trường phái Tâm Lý học mới có tên là "Tâm Lý Học Phân Tích" (Analytical psychology) nhằm phân biệt với trường phái "Phân Tâm Học" (Psychoanalysis) của Sigmund Freud.

"Hóa ra do một người đứng về phía Freud, một người đứng về phía Jung, hai vị đại thần này không hợp nhau, chả trách em cảm thấy mình và anh ta cũng không hợp nhau. Anh ta có lịch sử đen tối gì không, kể cho em nghe đi?"

"Anh thật sự không biết lịch sử đen tối nào cả, chỉ biết lúc anh ấy ở trường, dù tuổi còn nhỏ nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến danh hiệu hotboy của mình. Ha ha... chuyện này cũng do một đàn chị nói với anh, đây, em xem đi." Nói xong, Đỗ Cách Trí tìm lịch sử trò chuyện trong WeChat rồi đưa cho Chúc Căn Niên xem..

Chỉ thấy ID có tên "Thỏ tai dài" của một đàn chị bình luận như sau: "*Lúc đó ấy mà, Nhiếp Vũ Tranh đứng chung với đám bạn cùng lớp râu ria xồm xàm, trông vừa non nớt vừa gọn gàng, là đàn anh tiểu thịt tươi ngàn năm hiếm có của chúng ta.*"

Hotboy? Lại còn đàn anh tiểu thịt tươi... Chúc Căn Niên toát mồ hôi.

Đỗ Cách Trí sờ cằm: "Nghe nói năm tư, hình như anh ấy còn tham gia một cuộc thi đấu cho hạng mục gì đó, đạt giải nhất cấp quốc gia cho nhóm U19. Anh quên rồi..."

"Nhảy quảng trường (4)?" Chúc Căn Niên hỏi.

(4) Nhảy quảng trường: một loại vũ đạo thể dục mà mọi người thường tham gia. Có rất nhiều yếu tố khiêu vũ, bao gồm múa dân tộc, khiêu vũ hiện

đại, múa đường phố, khiêu vũ Latin và vân vân.

Đỗ Cách Trí nghe xong thì không nhịn được bật cười thành tiếng: "Em đừng nói vậy, tính tình của anh ấy rất khiêm tốn, sau khi tốt nghiệp, không ai biết tin tức gì của anh ấy. Anh muốn mở một văn phòng tư vấn tâm lý, qua Thiên Huệ làm mối mới biết anh ấy. Anh ấy muốn làm một loại đánh giá tâm lý mà các văn phòng tâm lý khác không có, bọn anh thì muốn tư vấn, vì thế mới có Sa Mạc Cam Tuyền của hiện tại. Anh ấy còn có một thân phận khác là chuyên gia phân tích tâm lý, bọn anh làm đánh giá tâm lý, ít nhất cần ba người đánh giá, anh ấy đã có quyền "một phiếu bác bỏ", trong rất nhiều vụ án hình sự liên quan đến đánh giá tâm lý, anh ấy còn là một thành viên của nhóm chuyên gia. Trước đây có một vụ án nào đó âm ỉ rất lớn, anh ấy cho rằng động cơ của kẻ tình nghi tồn tại vấn đề, từ chối ký vào bảng báo cáo đánh giá, hình như đến giờ cũng chưa có kết quả, vẫn luôn kéo dài."

"Vụ án không giải quyết được thì cũng không công bằng với gia đình nạn nhân! Sao anh ta không nghĩ đến người ta một chút?"

"Không trách anh ấy được, nghe nói không tìm ra kẻ tình nghi mới là nguyên nhân chủ yếu kéo dài vụ án. "

Tính tình xấu xa, quả nhiên là phong cách của anh. Chúc Cẩn Niên oán thâm, hừ lạnh một tiếng.

Đỗ Cách Trí hơi lo lắng mà thăm dò: "Nhìn thấy nhân vật nổi tiếng như vậy mà không có chút cảm xúc nào sao?"

"Cảm xúc quá sâu sắc, đúng là đau thấu tâm can." Cô khẽ đấm hai cái vào ngực, cũng không trả lời câu hỏi thăm dò của anh ta, chỉ coi như nói đùa: "Hi vọng lúc anh ta muốn sa thải em, đàn anh Đỗ hãy nói giúp em vài câu!"

"Yên tâm đi, anh ấy rất ít nhúng tay vào việc bố trí nhân sự của bọn anh. Hơn nữa, ngay cả chút độ lượng đó mà anh ấy cũng không có thì làm sao công tác tâm lý được?"

"Tiểu Niên, ở đây ở đây!" Lan Khiết Phi vui vẻ vẫy tay về phía cửa.

Những ai thật sự thân thiết với Chúc Cẩn Niên đều biết cô không thích người ta gọi mình là Tiểu Chúc, nghe giống như "Tiểu Trư" (5) vậy, ví dụ như Lan Khiết Phi, lúc ở bên ngoài đều gọi cô là Tiểu Niên, khi ở riêng đều thân thiết gọi cô là "Cẩn Niên".

(5) Tiểu Trư: Bé heo, heo nhỏ.

Lan Khiết Phi là bạn đại học với Chúc Cẩn Niên, điển hình của kiểu người dễ thương nhưng khá ngốc nghếch, lúc học đại học chính là loa phát thanh của trường, bây giờ cô ấy đang làm người dẫn chương trình của tiết mục nói chuyện đêm khuya ở đài phát thanh: "Gỗ cửa trái tim bạn".

Nếu mấy ngày trước biết được Nhiếp Vũ Tranh giống như nam chính bước ra từ trong tiểu thuyết ngôn tình, vậy Lan Khiết Phi là nữ chính tiểu bạch bước ra từ trong tiểu thuyết, có lẽ cô ấy chính là "kiểu mà đàn ông thích" trong miệng người bạn thân của Hách Dịch Kỳ. Chúc Cẩn Niên thậm chí nghĩ tới, nếu Nhiếp Vũ Tranh không để lại ấn tượng hồng bét như vậy với cô, có thể cô sẽ giới thiệu Lan Khiết Phi cho anh, không chừng có thể biến thành một tình yêu tràn ngập bá đạo XX cuộc hôn nhân máu chó, cũng không biết anh còn độc thân không nhỉ?

Trong kỳ nghỉ dài của lễ Quốc khánh, mọi người đều muốn được thoải mái, cô không nên nghĩ về chuyện đánh cược của mình với Nhiếp Vũ Tranh, ra ngoài uống ly cà phê, ăn cơm với bạn bè mới là việc đúng đắn.

Trò chuyện một lát thì lại nói đến Hách Dịch Kỳ.

Lan Khiết Phi tròn tròn mắt, nói rất cẩn thận: "Thật ra, lúc hai người còn ở bên nhau, trước đây tớ từng thấy anh ta đi mua sắm với một cô gái, dáng vẻ rất thân mật, tớ.... không dám nói cho cậu biết, sợ cậu đau lòng."

Chúc Cẩn Niên khá kinh ngạc, sững sốt hồi lâu mới lắc đầu nói: "Cậu thật sự là chị em tốt của tớ."

"Đừng khách khí." Lan Khiết Phi thoải mái mỉm cười: "Dù sao cậu và anh ta cũng đã chia tay, vậy thì đừng so đo nhiều làm gì."

Chúc Cẩn Niên miễn cưỡng gật đầu, cảm giác trong lòng càng thêm khó chịu. Không biết nhìn người là một phương diện, cô phát hiện, tuy bản thân làm nghề tư vấn tâm lý nhưng vẫn không thể nhìn thấu lòng người, thật sự rất mất mặt.

Cô bắt đầu lo lắng về vụ đánh cược.

Nếu Nhiếp Vũ Tranh thật sự dẫn cô đi gặp Tiểu Chí, cảnh sát đều không hỏi được nguyên nhân thì cô phải hỏi kiểu gì?

Cũng không biết bọn họ điều tra thế nào mà lại không kiếm được chút tin tức gì. Bây giờ Chúc Cẩn Niên mới nhận ra mình hết sức bị động, nhất thời cật lực đi đánh cược, hiện giờ hối hận không kịp nữa rồi, sớm biết vậy đã cược mời ăn cơm, như vậy còn đơn giản hơn một chút.

Nhưng nghĩ lại, ăn cơm cùng bàn với Nhiếp Vũ Tranh chưa chắc dễ chịu hơn việc ăn cá trích đóng hộp Thụy Điển.

"Cậu đang nghĩ gì vậy?" Lan Khiết Phi nâng cằm, chớp mắt hỏi.

Chúc Cẩn Niên lắc đầu, bung cốc nước chanh lên uống. Nhìn người bạn tốt giống như thỏ trắng nhỏ, cô bỗng nhiên có một linh cảm... thật ra thủ

đoạn của kẻ ngốc đáng yêu đều khá đơn thuần và đơn giản, có khi cách đơn giản nhất chính là cách tốt nhất.

"Gần đây tớ phải gặp mặt một vị khách, cơ hội chỉ có một lần, vậy phải làm sao trong thời gian ngắn nhất nhìn thấu tâm lý đối phương?"

"Khay cát (6), thẻ âu bài... Ừ... thôi miên khá nguy hiểm, có thể thử các loại thôi miên đơn giản như hình ảnh hoặc lời thoại."

(6) Khay cát: được sử dụng rộng rãi để xác định và giải quyết vấn đề tâm lý, dưới sự hướng dẫn của một bác sĩ tâm thần, người điều trị sẽ thiết lập các mô hình theo ý muốn của bệnh nhân, bác sĩ điều trị sẽ căn cứ vào tình tiết hoặc bộ dạng để đánh giá một số khía cạnh tâm lý.

"Tớ có thể chỉ có nửa tiếng, nói không chừng còn ngắn hơn. Xây dựng lòng tin phải tốn chút thời gian, đâu có nhiều thời gian hướng dẫn cậu ấy chơi trò chơi?"

Lan Khiết Phi gãi gáy mình, mím môi suy nghĩ một lát rồi nở nụ cười: "Lấy giấy ra vẽ tranh đi! Cậu quên rồi à? Kinh điển nhất và trực tiếp nhất là: căn nhà, cây cối, con người!"

Hiểu rồi!

Hai mắt Chúc Cẩn Niên sáng lên, vỗ mạnh lên vai cô ấy: "Cậu đã giúp tớ một việc lớn! Đi nào, tớ mời cậu ăn cơm!"

"Tuyệt quá!" Lan Khiết Phi hớn hờ ra mặt: "Tớ muốn đến cửa hàng đồ ăn Mexico mới mở."

"Cậu thật đúng là không biết khách khí..." Ngoài miệng Chúc Cẩn Niên chê bai nhưng vẫn vui vẻ kéo cô ấy rời khỏi quán cà phê.

Đảo mắt đã đến thời gian làm việc, Chúc Cẩn Niên đúng hạn đến phòng làm việc, pha tách cà phê rồi ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, cầm ipad lật xem lịch trình làm việc mấy ngày tới của mình.

Mười giờ sáng nay phải khơi thông tâm lý cho một khách hàng nữ đã hai lần đến đây - cô Hạ, sau khi chia tay bạn trai, cô ta luôn buồn bực không vui. Sáng mai làm hướng dẫn hỏi đáp tâm lý miễn phí cho một trường trung học gần đây với vài đồng nghiệp khác. Chiều ngày kia có một vụ mới, xem thông tin tư vấn ban đầu, có vẻ là tư vấn về chứng mộng du.

Chương 11: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Khoảng mười giờ, một cô gái trẻ ăn mặc hợp thời và dáng hoàng đi đến, ngựa quen đường cũ tới phòng tư vấn của Chúc Cẩn Niên.

"Hi, Tiểu Hạ." Chúc Cẩn Niên đứng dậy đón tiếp, cười chào hỏi cô ta.

Điều kiện gia đình của cô Hạ không tồi, công việc cũng tốt, nhưng bạn trai cũ lại là một tên ăn com mềm (1), không có ý chí tiến thủ, còn rất mê gái.

(1) Ăn com mềm: cách nói châm biếm những người đàn ông ăn bám phụ nữ

Sau khi bọn họ chia tay, cô Hạ vẫn sống trong đau buồn khổ sở, mỗi đêm đều mơ thấy anh ta, sau khi tỉnh mộng cũng không ngủ được nữa, tuy liên tục vương vào mấy vấn đề rối rắm nhưng xem ra Chúc Cẩn Niên hoàn toàn không cần phải bối rối. Ví dụ như cô Hạ xuất sắc như vậy, vì sao anh ta không yêu cô ta chứ? Vì sao anh ta vụng trộm với những kẻ thứ ba có điều kiện không bằng cô ta? Vì sao cô ta chưa làm chuyện xấu gì mà hết lần này tới lần khác lại gặp phải người như thế? Vân vân...

"Trông sắc mặt cô không tệ." Chúc Cẩn Niên ngồi xuống nói: "Gần đây tâm trạng ổn định lại rồi à?"

"Hồi trước tôi rất bận, có khi tăng ca đến rạng sáng, không có thời gian nghĩ đến chuyện khác. Ba tháng này thành tích của tôi khá tốt nên nhận được số tiền thưởng rất cao, tuần trước tôi đi một chuyến đến Palau (2), mới về hôm thứ sáu." Cô Hạ nói xong bỗng nhiên nhíu mày: "Tôi không tìm lòng được mà lục Weibo của anh ta, trong phần tin nhắn tôi phát hiện có lẽ anh ta vừa có niềm vui mới..."

(2) Palau (còn được gọi là Belau hay Pelew), tên đầy đủ là Cộng hòa Palau, là một đảo quốc ở Tây Thái Bình Dương. Nước này bao gồm gần 250 hòn đảo tạo thành dãy đảo phía tây của quần đảo Caroline thuộc vùng Micronesia, và có diện tích 466 km². Đảo đông dân nhất là Koror.

Có vẻ khi bạn trai cũ vừa có niềm vui mới, mỗi người phụ nữ hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ để ý.

Cô Hạ liên tục nói mình thường vào Weibo của bạn trai cũ lục lại mấy "Sự tích vẻ vang", thậm chí là mỗi ID nhắn tin hay like cho anh ta, cô Hạ đều phải ấn vào xem rõ ràng.

"... Tôi còn xem Weibo của niềm vui mới kia, phát hiện cô gái đó chỉ là một viên chức nhỏ, có lẽ tiền lương một tháng chỉ khoảng ba đến bốn ngàn. Tôi luôn nghĩ, nếu anh ta biết tôi thăng chức sau nửa năm chia tay, lương một năm được 30 vạn, anh ta sẽ có cảm tưởng thế nào, có hối hận không? Anh ta vốn có thể được hưởng 30 vạn này. Tiểu Chúc, cô nói xem?"

Vấn đề này thật không thể tưởng tượng nổi, Chúc Căn Niên hỏi theo mạch suy nghĩ của cô ta: "Ý cô là, nếu anh ta trở về tìm cô, hoặc hai người còn chưa chia tay, cô vẫn sẵn lòng đưa 30 vạn cho anh ta?"

"Đương nhiên là không rồi." Cô Hạ nhanh chóng lắc đầu: "Tôi chỉ muốn biết anh ta có hối hận khi biết cuộc sống của tôi cao hơn một bậc sau khi rời khỏi anh ta không, vấn đề này liên tục làm phiền tôi."

Chúc Cẩn Niên cúi đầu suy nghĩ một lát: "Anh ta hối hận không kịp, biết vậy chẳng làm, đối với chúng ta mà nói thì có ý nghĩa gì đâu? Cô nghĩ giành được sự thừa nhận của anh ta, niềm yêu thích của anh ta thì bản thân mới có giá trị sao? Trên thực tế, ông chủ và khách hàng của cô chắc chắn quan trọng hơn anh ta nhiều. Cô vẫn không vượt qua được điểm mấu chốt này là vì không cam lòng, cô chinh phục được khả năng cạnh tranh của đồng nghiệp, khách hàng khó tính nhưng lại không chinh phục được một kẻ ăn bám. Cô và người đàn ông này hoàn toàn là hai loại người, một người ở trong thành phố lớn dốc sức làm việc, tự lực cánh sinh, một người chỉ dựa vào việc ăn bám, cách theo đuổi của mỗi người đều khác nhau, cách sống cũng khác nhau. Việc này giống như tranh vẽ trên tường trong nhà nguyện Sistina (3), không phải những người đàn ông đáng khinh chỉ thích xem tranh khiêu dâm rồi gật đầu nói tốt mới là nghệ thuật. Có vài thứ, nếu không có khiếu thẩm mỹ thì cũng chẳng thể thưởng thức được, bởi vậy tôi chưa từng thấy bậc thầy nào phải vẽ mấy bức tranh khiêu dâm để chứng minh giá trị của mình cả!"

(3) Nhà nguyện Sistina (tiếng Latinh: Sixtinum) là nhà nguyện nổi tiếng nhất trong Điện Tông Tòa, là nơi dùng tổ chức các Mật nghị Hồng y để bầu chọn một giáo hoàng mới. Nhà nguyện nổi tiếng với kiến trúc và trang trí của trần nhà đã được vẽ trên tường bởi các nghệ sĩ vĩ đại nhất thời Phục hưng, gồm có Michelangelo, Raphael, Bernini, và Sandro Botticelli.

Dù so sánh hơi dung tục nhưng những câu nói này rất có lý.

Chúc Cẩn Niên vừa nói những lời này cho cô Hạ lần bản thân nghe. Hách Dịch Kỳ là quá khứ, cho dù bây giờ anh ta khóc lóc nước nở quay trở về tìm cô, cô cũng không chấp nhận thân phận "một trong số mấy vạn người thích hợp để kết hôn" kia, thế nên vì nhìn thấy anh ta có niềm vui mới mà cảm giận tức tối thì thú vị chỗ nào chứ.

Cô Hạ ngậy người một lát rồi nặng nề gật đầu.

"Khi cô có suy nghĩ muốn lục lại Weibo của bạn trai cũ, đừng ngại viết lên tờ giấy một số ưu điểm và ưu thế của mình, rồi viết những khuyết điểm

của anh ta và những điểm khiến cô tức giận ở bên cạnh, làm phép so sánh, hít một hơi thật sâu, sau đó quyết định xem bản thân có muốn vào Weibo của người ta nữa không. Cô có thể làm được không?" Chúc Cẩn Niên nhìn vào mắt cô ta, khẽ hỏi.

Cô ta tỏ ra hơi do dự, tạm thời không trả lời.

Thời gian tư vấn đã hết, Chúc Cẩn Niên chỉ có thể nói: "Nếu cô có thể chuyển chút hứng thú từ tò mò cuộc sống của anh ta sang làm quen với người bạn trai mới, cô sẽ nhanh chóng phát hiện niềm vui mới lẫn niềm vui cũ của anh ta đã không thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cô nữa."

"Tôi sẽ cố gắng." Cô Hạ nhún vai, sau khi nói cảm ơn thì đứng dậy ra về.

Chúc Cẩn Niên tiễn cô ta ra khỏi phòng tư vấn, Kỳ Kỳ đứng ở quầy lễ tân giờ tay ra hiệu khiến cô chú ý: "Chị Chúc, có người tìm chị này!"

"Chắc hẳn mình không có cuộc hẹn trước nào khác vào buổi sáng mà nhỉ..." Cô nói thầm rồi nhìn theo hướng ngón tay của Kỳ Kỳ.

Trên chiếc sofa đơn, toàn bộ nửa thân trên của người nọ gần như bị một tờ báo mở rộng che khuất. Dù vậy, Chúc Cẩn Niên vẫn có loại cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Cô đi qua, có lẽ do người nọ nghe được tiếng giày cao gót giẫm trên sàn nhà càng ngày càng gần nên chậm rãi bỏ tờ báo xuống.

Là Nhiếp Vũ Tranh.

Anh hơi nâng cằm, hờ hững đối diện với cô, khuôn mặt vẫn đẹp trai như cũ. Áo sơ mi trắng được thiết kế đơn giản và chiếc quần đen dài, khi anh mặc lên người trông vừa lão luyện vừa tràn ngập khí chất thời thượng.

Trái tim của Chúc Cẩn Niên đập thành thịch, cảm giác mất bình tĩnh không tên này khiến cô cực kỳ khinh bỉ bản thân, ngay lập tức nhìn xuống anh một cách tự nhiên, nhướn mày hỏi: "Anh đến để gặp mặt nhân viên mới sao?"

"Tìm được Lư Luật Minh rồi."

Chúc Cẩn Niên sửng sốt, vội vàng hỏi: "Ông ta còn sống..." Dừng một chút, cô tỉnh táo lại, thấp giọng hỏi: "Ông ta vẫn khỏe chứ?"

"Ông ta ở trong thùng nước trên nóc nhà bỏ hoang, cả người quần đầy băng dính, không phát ra tiếng cũng không thể động đậy." Biết rõ cô nóng lòng muốn biết sự sống chết của Lư Luật Minh, anh còn nói chậm rãi, đến câu cuối cùng, anh ngước mắt nhìn cô: "May mà... còn sống."

Trong phút chốc, bả vai căng cứng của cô được thả lỏng, một tay đặt trước ngực, ánh mắt để lộ chút vui vẻ: "Tốt quá..."

"Được không?" Anh hỏi lại.

Cô dừng lại, chẳng hiểu tại sao lại nháy mắt mấy cái.

Sau quá trình giải cứu và khôi phục sự tỉnh táo, Lư Luật Minh cũng không nói cho cảnh sát mọi chuyện đều do con trai làm. Ông ta dựa vào thức ăn và một chút nước Tiểu Chí đưa lên để duy trì tính mạng, lúc được cứu đã thoi thóp, ngay cả sức để nói chuyện cũng không có. Trán của ông ta có vết thương, chắc là trước khi bị nhốt đã đánh nhau với Tiểu Chí, trên băng dính trời ông ta có rải rác dấu vân tay của Tiểu Chí, nhân chứng vật chứng đều có đủ, chứng minh tất cả chuyện này đều do Lư Thù Chí gây nên.

"Là giam giữ hay cố ý giết người nhưng chưa thực hiện được... hiện tại Lư Thù Chí không chịu nói rõ động cơ và quá trình phạm tội. Bây giờ cậu ta đang bị giam ở trại giam, chỉ có thể cho cô nửa tiếng gặp mặt, cô có đi

không?" Anh đứng dậy, sự chênh lệch về chiều cao khiến cô không thể không cúi đầu nhìn xuống anh sang ngang đầu lên.

"Cũng đủ." Chúc Cẩn Niên nói một cách đầy tự tin, chậm rãi đến quầy lễ tân dặn dò Kỳ Kỳ vài câu, nếu hôm nay có vụ khác thì chuyển sang sau một giờ chiều.

"Chị Chúc, người kia là ai thế? Đẹp trai quá! Bạn trai mới của chị à?!" Kỳ Kỳ nháy mắt hỏi, vì kích động mà hai gò má đỏ ửng lên.

"... Quả thật rất đẹp trai." Chúc Cẩn Niên quay đầu nhìn thoáng qua Nhiếp Vũ Tranh đang đi về phía giá để tạp chí, không chút giả mồm mà tán thành, sau đó chuyển chủ đề: "Anh ta chính là Nhiếp Vũ Tranh, một trong những ông chủ của chúng ta. Em và chị giống nhau, đều là người mới đến nên chưa từng gặp anh ta, khó tránh vì khuôn mặt mà nảy sinh chút cảm tình, nhưng thật ra anh ta là một người vô cùng đáng sợ."

"Đáng sợ sao? Em không thấy vậy. Anh ấy ở đằng kia đợi chị nửa tiếng đó, nói chuyện cũng rất lễ phép, trông khá kiên nhẫn và dịu dàng..."

Kiên nhẫn? Dịu dàng?

Loại tính từ tốt đẹp này sao có thể dùng trên người Nhiếp Vũ Tranh chứ?

"Đó là bởi vì..." Chúc Cẩn Niên nghẹn lời, việc này không thể giải thích rõ ràng trong chốc lát được, hơn nữa bản thân cô còn không thể nói chuyện của Tiểu Chí ra ngoài. Cô phẩy tay, kết thúc đề tài: "Tóm lại... em ít xem phim thần tượng thôi!"

Đỗ Cách Trí đi ra lấy đồ chuyển phát nhanh, đúng lúc thấy Chúc Cẩn Niên bước vào thang máy thì thuận miệng hỏi lễ tân: "Cô ấy đi đâu thế?"

"Em không rõ lắm." Kỳ Kỳ trả lời: "Chị Chúc đi ra ngoài với Nhiếp tổng rồi."

"Nhiếp tổng... Nhiếp Vũ Tranh đến đây à?"

"Vâng! Nhiếp tổng siêu đẹp trai luôn! Ngay cả chị Chúc cũng nói anh ấy rất đẹp trai đó." Hai tay Kỳ Kỳ ôm mặt, ánh mắt đầy si mê.

Đỗ Cách Trí hơi nhú mày, bỗng nhiên có loại cảm giác nguy hiểm không tên.

Trong thang máy, Nhiếp Vũ Tranh nhìn đồng hồ, mở miệng châm chọc hành động tán gẫu lè mề của cô với người ở quầy lễ tân: "Cô đã dùng mất 4 phút 28 giây rồi đấy."

Chúc Cẩn Niên không đồng ý, vội phản kích: "Cái gọi là "nửa tiếng" phải là thời hạn tôi gặp mặt Tiểu Chí."

Xuống tầng một, Chúc Cẩn Niên chờ mãi vẫn không thấy chiếc xe thương vụ cảnh sát lần trước tới đón mình, vừa quay đầu, một chiếc Audi A8L màu đen chậm rãi chạy đến rồi dừng lại trước mặt cô. Có thể do muốn cho thoáng, bốn cửa sổ xe đều mở ra, cô chớp mắt hỏi: "Xe của anh à?"

Anh nhìn cô một cái, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Tiện đường."

Cô vòng ra phía sau, ngồi đằng sau ghế lái, chỗ này được mệnh danh là vị trí có hệ số an toàn cao nhất.

Khác với sự đối chọi gay gắt lần trước, dọc đường đi đến trại giam, hai người đều không có hứng thú mở miệng nói chuyện với nhau trong một khoảng thời gian dài.

Trại giam cách nội thành một quãng đường kha khá, trong xe rất mát mẻ nhưng Chúc Cần Niên vẫn cảm thấy hơi chán, nhìn xung quanh một lát mới tìm ra vấn đề.

"Xe anh có nhạc không? Mở nghe một chút đi."

"Không có."

"Có radio chứ?"

Tay phải của anh rời khỏi vô lăng, ấn nút bên cạnh một cái. Ngón trở thon dài, khớp xương rõ ràng, vừa đủ mỹ cảm của nhà nghệ thuật lẫn sự cường tráng của người đàn ông.

"... Trước đây, quân đội Mỹ tuyên bố nước Mỹ đã trục xuất hai máy bay chiến đấu Syria ra khỏi nơi đóng quân của bộ đội đặc chủng Mỹ tại thành phố phía Đông Bắc của Kazakhstan..."

"Mau đổi cái khác đi." Chúc Cần Niên chưa nghe được mấy câu đã không kiên nhẫn nổi: "Dân thường nhỏ bé không có hứng thú với tình hình thế giới."

"Thế giới hưng thịnh hay diệt vong thì dân thường cũng phải có trách nhiệm."

"Nước Mỹ và Syria không phải "thế giới" của chúng ta."

"Cùng một thế giới, cùng một giấc mơ."

"Giấc mơ của tôi không rộng lớn đến mức kéo dài qua Thái Bình Dương đi quan tâm Mỹ."

"Nhân vô viễn lự, tất hữu cận ưu." (4)

(4) Một câu nói của Khổng Tử. Ý chỉ người không biết lo lắng sâu xa, ắt có ngày sẽ gặp phiền phức.

Chúc Cẩn Niên sắp tức chết trước miệng lưỡi trơn tru của anh: "Anh..."

Cô cố kìm lời nói độc ác sắp ra khỏi miệng, hít một hơi thật sâu, an ủi mình đừng so đo với anh. Có lẽ cứng chọi cứng là không thể thực hiện được, vậy thì...

"Tổ trưởng Nhiếp, anh đòi đòi đi mà." Cô dụ dằng làm nũng với anh.

Cô có thể cảm thấy rõ ràng bả vai của Nhiếp Vũ Tranh chột cứng đờ, sau đó anh bỗng nhiên đập phanh.

Theo quán tính, cả người cô úp sấp lên mặt sau của ghế lái, vài giây sau mới ngời thẳng lên, để lộ nguyên hình của mình: "Anh làm cái gì thế?"

"Đèn đỏ." Anh đáp.

Chúc Cẩn Niên không tin mà nhìn về phía trước, sau đó phát hiện anh không lừa cô.

"Anh không đòi đòi, tôi sẽ tự mình đòi đấy nhé." Mềm không được, chỉ có thể dùng cứng thôi.

Nhiếp Vũ Tranh nghiêng đầu: "Bây giờ rất nguy hiểm."

"Xe có chạy đâu." Cô phản bác rồi rướn người ra đằng trước, dùng sức vặn lung tung nút điều chỉnh, thuận lợi đổi sang kênh khác, một khúc nhạc nhẹ vang lên, cô đắc ý ngồi lại vị trí cũ.

Không gian ở ghế sau rất rộng, cô thoải mái ngồi tựa lưng vào ghế, quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Khúc nhạc nhẹ kéo dài không bao lâu thì âm thanh của người dẫn chương trình vang lên...

"Xin chào các bạn thính giả, sau phần nhạc nhẹ, chúng ta hãy trở lại chương trình và nối máy với cuộc gọi của người tiếp theo... Xin chào? Alo, chào anh, xin hỏi anh gặp chuyện gì khó khăn nhỉ?"

Ồ, xem ra tiện tay chuyển một cái lại chuyển sang chương trình tâm lý? Lan Khiết Phỉ từng nói muốn mời cô đến làm khách quý, giải đáp một số thắc mắc tâm lý nên cô phải nghe một chút.

"Chào MC! Tôi phải cảm ơn viên thuốc Rocket 1 giờ! Một lần nữa nó đã khiến tôi tìm lại sự tự tin của đàn ông! Trước đây tôi làm được một nửa đã mềm nhũn, không cứng được nữa, hầy! Làm thế nào cũng không lên nổi! Không thể thỏa mãn vợ tôi khiến cô ấy còn đòi ly hôn với tôi!"

Không phải chứ... Khóe miệng Chúc Cẩn Niên giật giật.

Chương 12: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Thì ra cô thích nghe cái này." Nhiếp Vũ Tranh gạt đầu ra vẻ đã hiểu.

"Tôi không..." Chúc Cẩn Niên vừa định giải thích thì bị giọng nói vừa lớn vừa kích động của người đàn ông trong radio ngắt lời...

"Từ khi dùng Rocket 1 giờ và khoảng hai đợt trị liệu, tôi đã "một lần lên tới cùng"! Hàng trăm kiểu! Hoàn toàn không dùng được! Một đêm ba bốn lần cũng không thành vấn đề! Liên tục thay đổi năm sáu tư thế, mỗi tư thế đều cực kỳ mãnh liệt! Vợ tôi túm lấy thành giường, xé ga giường, bị tôi ép phải hét lên, giường cũng muốn sập! Cô ấy mừng rỡ, còn không ngừng khen tôi, nói giống như quay về lúc tuần trăng mật vậy... À không! So với khi đó còn mạnh mẽ hơn gấp trăm lần!"

Cô nghe không nổi nữa, nhanh chóng lao tới vặn nút điều chỉnh đài lại lần nữa.

"Tôi muốn được tư vấn một chút..."

"Được, cô gái, cô muốn được tư vấn về vấn đề gì?"

"Tôi và chồng tôi kết hôn 5 năm cũng chưa mang thai, cả nhà chúng tôi đều rất sốt ruột, tôi muốn hỏi chuyên gia vừa này một chút..."

"Vâng, vậy xin hỏi tần suất làm tình của cô và chồng thế nào?"

"Trước kia, một tuần chúng tôi làm hai ba lần, bây giờ..."

Đèn xanh sáng lên, chiếc Audi màu đen cũng chạy theo dòng xe phía trước, Chúc Cẩn Niên cảm thấy lúng túng gấp bội, cô biết nếu lại rướn người lên đòi đòi thì thật sự là tự tìm đường chết, vội dùng sức vỗ lưng ghế trước mặt.

"Muốn nghe tin tức quốc tế à?" Trong giọng nói của Nhiếp Vũ Tranh mang theo ý trêu chọc.

"Muốn!" Chúc Cẩn Niên kiên định nói.

Vài giây sau, một giọng nam nghiêm túc và đứng đắn của người dẫn chương trình truyền đến: "Căn cứ vào các cuộc thăm dò dư luận trong phạm vi cả nước, một chính trị gia nặng ký khác của Đảng Cộng Hòa, Alain Juppé (1) đã tuyên bố tham gia bầu cử tổng thống...."

(1) Alain Marie Juppé, sinh năm 1945, là một chính trị gia người Pháp, ông đã là chủ tịch chính đảng đảng liên minh vì phong trào nhân dân từ năm 2002 đến 2004. Ông đã đảm nhiệm chức vụ bộ trưởng ngoại giao Pháp từ năm 2011 đến 2012. Ông cũng từng là thủ tướng Pháp từ năm 1995 đến năm 1997 dưới thời tổng thống Jacques Chirac và giữ chức bộ trưởng Bộ Quốc phòng và Cựu chiến binh từ năm 2010 đến 2011.

Chúc Cẩn Niên thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu gây khó dễ cho anh: "Cái gì mà bán thuốc, chữa vô sinh... Tại sao trong xe anh chỉ toàn loại kênh này thế?"

"Là ai đụng vào nút chỉnh kênh?" Nhiếp Vũ Tranh hỏi lại.

"Người trong xe là dạng gì thì nghe chương trình dạng đó." Cô cả vú lấp miệng em, cực kỳ ngang ngược kết luận.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn ra cô đang tức nước vỡ bờ, dựa vào sự thành thực và chừng chặc của anh, dĩ nhiên sẽ không nhàm chán mà tranh luận hay đấu võ mồm với cô nữa, chỉ nhanh chóng nhìn lướt qua cô trong gương chiếu hậu, cô đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng lỗ tai lại bị nhuộm sang màu hồng phấn e lệ.

Chúc Cẩn Niên tự điều chỉnh một lát, hắng giọng đá "chuyện radio" sang một bên: "Bây giờ loại tình huống này còn cần đánh giá tâm lý cho Tiểu Chí sao? Hay là nói đồng thời tiến hành đánh giá tâm lý và đánh giá tinh thần?"

"Tôi sẽ làm đánh giá tâm lý cho Tiểu Chí trước, nếu xác định hành vi của cậu ta không thuộc loại chương ngại tâm lý mà là có vấn đề về phương diện tinh thần thì việc đánh giá tư pháp tinh thần mới có thể bắt đầu." Anh trả lời: "Mấy ngày gần đây tôi có nhận được vài phản hồi, Thái Mỹ Thực - vợ của Lư Luật Minh từng mắc chứng vọng tưởng bị hại, khi Lư Thủ Chí khoảng 3 tuổi, bà ta đã chết."

Hai mắt Chúc Cẩn Niên sáng lên: "Có chắc là chứng vọng tưởng bị hại không?"

Nhiếp Vũ Tranh biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì: "Chắc."

"Biểu hiện cụ thể là..."

"Bà ta là một giáo viên dạy hóa, từng tuyên bố Lư Luật Minh dùng loại mảnh khốe công nghệ cao khống chế mình, cũng hạ độc trong đồ ăn thức uống của mình, dẫn đến việc bà ta bị ngộ độc chì mãn tính ít nhất một năm. Bà ta đến cục cảnh sát ít nhất năm lần, cầm đơn truyền nước của bệnh viện nói mình đang tiến hành điều trị loại bỏ chì, yêu cầu cảnh sát dẫn chồng mình là Lư Luật Minh đến thăm vấn rồi nhốt vào tù. Một ngày nào đó sau khi hết giờ làm, bà ta bỗng nhiên mất tích, hai ngày sau, trong một nhà máy bỏ hoang ở ngoại thành tìm được thi thể của bà ta, từ dấu vết trên hiện

trường cho thấy, bà ta leo lên thang sắt ngoài nhà máy, rơi xuống từ khoảng tầng ba và bỏ mình, không thể phán định được là bất ngờ trượt chân hay tự sát, ngoại trừ cảnh sát, xung quanh không có dấu vết của ai khác từng đến."

Chúc Cẩn Niên nhú mày, tự lằm bằm: "Quái lạ, vì sao quân xanh (2) của bà ta cũng là Lư Luật Minh? Rốt cuộc ông ta có đức hạnh hay tài cán gì mà khiến cho vợ và con của mình đều không bình thường..."

(2) Quân xanh là kẻ thù tưởng tượng, kẻ thù giả, là nhân vật không tồn tại, được chủ thể thiết kế, xây dựng để chiến đấu nhằm đạt được mục tiêu.

Nhiếp Vũ Tranh không thích thảo luận chuyện cuộc sống hàng ngày với người khác, anh cầm lấy một túi tài liệu đựng bản sao bút lục (3) của người trong cuộc từ chỗ ghế lái phụ, đưa cho Chúc Cẩn Niên.

(3) Bút lục là một thuật ngữ trong ngành Luật Pháp, là văn bản chi tiết ghi lại lời nói của một nhân chứng, nghi phạm hình sự, hoặc người có liên quan.

"Có thể xem sao?" Cô hỏi khá cẩn thận.

"Cái này sẽ giúp cô hiểu rõ toàn bộ tình huống gia đình của Lư Thủ Chí."

Chúc Cẩn Niên nghe xong thì lập tức mở túi ra, nghiêm túc xem từng tờ một. Vốn tưởng rằng bên trong sẽ đầy những lời tố cáo từ người thân và bạn bè của Thái Mỹ Thực về Lư Luật Minh, nào là bạo lực gia đình, ngoại tình, quấy keo kiệt các loại, ai ngờ tình huống của những người này cung cấp lại khiến người ta bó tay.

Thái Mỹ Thực kết hợp với Lư Luật Minh có phần giống Phan Kim Liên và Võ Đại Lang trong truyện Thủy Hử, chẳng qua kết quả hoàn toàn khác với cặp kia. Dáng vẻ Thái Mỹ Thực rất đẹp nhưng mất mẹ từ bé, gia cảnh không tốt lắm. Tính tình bà ta lại cao ngạo, thường tự so sánh mình với

Tình Văn (4) trong "Hồng Lô Mộ", nói mình cũng là "Tâm cao ngất, thân lại thấp hèn" (5). Trước khi kết hôn với Lư Luật Minh, bà ta đã sống chung với một tên công tử bột gia cảnh rất tốt và có thai, nhưng cuối cùng bị vứt bỏ, chuyện bà ta từng sinh con đã truyền ra, khi đó vẫn còn bị người ta khinh thường và ghét bỏ.

(4) Tình Văn là người hầu của Bảo Ngọc tại Di Hồng viện và là a hoàn có nhan sắc xinh đẹp nhất phủ, vượt trội hẳn những kẻ khác, vẻ người rất giống Đại Ngọc và đôi lúc được ví với Tây Thi. Nàng vốn tính tình tinh ranh, đài các lại đánh đá, kiêu ngạo, là người duy nhất dám đấu khẩu với Bảo Ngọc khi bị cậu trách mắng, nhưng lại luôn hết lòng ủng hộ Bảo Ngọc. Tâm tư trong sáng đẹp đẽ, có tố chất của vẻ đẹp kim ngọc, cao quý. Vương Phu nhân nghi ngờ Tình Văn lẳng lơ quyến rũ Bảo Ngọc nên đuổi nàng ra khỏi phủ. Uất ức, đau khổ vì oan uổng và phải chịu nhục nhã, Tình Văn qua đời vì bệnh lao ít lâu sau khi ra khỏi Di Hồng viện. Sau khi nàng chết, Bảo Ngọc rất thương xót, làm bài Văn tế nữ thần hoa phù dung.

(5) Tâm cao ngất, thân lại thấp hèn: chỉ sự kiêu ngạo hoặc mơ ước phi thực tế.

Bà ta mang theo nỗi phẫn nộ và không cam lòng, trải qua sự giới thiệu của người khác gả cho Lư Luật Minh - một thanh niên lớn tuổi, mặt mũi bình thường, gia cảnh cũng không tốt lắm. Sau khi kết hôn, người ngoài thấy bọn họ tôn trọng nhau như khách, trên thực tế, vài người bạn khá thân với Thái Mỹ Thực cho biết, bà ta rất chướng mắt Lư Luật Minh, lúc tân hôn có lần từng từ chối ngủ chung với ông ta trong một phòng.

Bà ta thường xuyên trang điểm xinh đẹp đi ra ngoài nhảy đầm, càng tôn lên một Lư Luật Minh có vẻ giống như Võ Đại Lang không xứng đôi với mình, khi đó đã có không ít người truyền nhau chuyện bà ta ngoại tình với người đàn ông khác bên ngoài. Bốn năm sau khi bọn họ kết hôn, Thái Mỹ Thực mới mang thai, lời đồn "đứa bé không phải của Lư Luật Minh" nổi lên bốn phía, bạn bà ta nói, bắt đầu từ lúc đó, bà ta đã có phần không bình thường, lúc mang thai thường nói Lư Luật Minh cho mình uống thuốc phá thai, muốn đẩy bà ta xuống tầng, muốn hại bà ta một xác hai mạng gì đó.

Về điểm này, bạn bè của Lư Luật Minh cho rằng tình cảm của hai người bọn họ sau khi kết hôn quả thật không tốt, Lư Luật Minh nhiều lần nhân mạnh với Thái Mỹ Thục rằng ông ta không so đo hiềm khích trước kia mà chấp nhận bà ta, bà ta nên biết điều một chút, phải nghe lời ông ta làm một người phụ nữ nội trợ bình thường. Mỗi lần Thái Mỹ Thục ra ngoài nhảy đầm đều về rất muộn, Lư Luật Minh luôn đợi bà ta, nhất định phải đích thân đón mới được, thật ra Thái Mỹ Thục có rất ít cơ hội hẹn hò, thậm chí là qua đêm với người đàn ông khác.

Nhưng dù vậy, Lư Luật Minh vẫn sơ suất. Một người bạn rất thân với Thái Mỹ Thục nói bà ta đã thẳng thắn với mình rằng bản thân bà ta từng có một khoảng thời gian ngoại tình với người đàn ông khác, cho nên không chắc rốt cuộc đứa bé có phải của Lư Luật Minh không, hơn nữa ham muốn độc chiếm và tư tưởng kiểm soát của Lư Luật Minh rất mạnh, cho nên Thái Mỹ Thục sợ ông ta muốn hại mình.

Sau khi sinh con, Thái Mỹ Thục bắt đầu phát phì, sự mệt mỏi và cơ thể biến dạng khi mang thai khiến bà ta không có cách nào ra ngoài xã giao hay nhảy đầm như trước, rất nhiều người nhìn thấy bà ta, câu nói đầu tiên đều là: "Cô thay đổi rất nhiều, tôi không nhận ra cô nữa."

Bộ dạng của Tiểu Chí rất giống Lư Luật Minh, cho nên đứa bé này là con ông ta đã là sự thật không thể tranh cãi. Thái Mỹ Thục rất khó chịu khi Tiểu Chí khóc hay náo loạn, mâu thuẫn với Lư Luật Minh tăng lên, gặp chút buồn phiền trong cuộc sống thì không khống chế được cảm xúc, luôn nói ông ta hại mình.

Bạn thân của Thái Mỹ Thục nói, bà ta bắt đầu trở nên không bình thường chính xác là vào hôm bọn họ ăn xong bữa sáng ở một quán ăn, ngẫu nhiên gặp mặt người bạn trai cũ của Thái Mỹ Thục, chính là tên công tử nhà giàu từng vứt bỏ bà ta, đúng lúc hần bước ra từ một nhà hàng xa hoa, tác phong vẫn nhanh nhẹn, người vợ bên cạnh ăn mặc hợp thời, dáng người thướt tha, còn nắm tay một cô bé đáng yêu, mắt to, để tóc mái bằng. Thái Mỹ Thục nhận ra hần, mà hần không biết do cố ý hay thật sự đã quên, lại không nhận ra bà ta, gia đình ba người đi qua trước mặt bọn họ rồi lên một chiếc Cadillac.

Người bạn vẫn nhớ rõ ánh mắt khi đó của Thái Mỹ Thục. Khiếp sợ, yêu thích, ngưỡng mộ, xấu hổ, ghen ghét đan xen, còn thở ra một hơi thật dài mới nói: "Đời này của tớ! Sai lầm rồi! Hết rồi! Mất rồi!"

Sau đó, Thái Mỹ Thục trở nên kỳ lạ, lên lớp cũng không chuẩn bị tốt, dần dần bố mẹ học sinh có ý kiến, trường học cho bà ta về nhà tĩnh dưỡng rồi nhờ một giáo viên dạy hóa khác nhận lớp của bà ta.

Vì sĩ diện, Lư Luật Minh không đưa Thái Mỹ Thục đi xin giúp đỡ tâm lý hay bác sĩ tâm thần, chỉ để bà ta tiếp tục ở nhà với con và làm việc nhà. Vì bệnh thích sạch sẽ của Lư Luật Minh rất nghiêm trọng, Thái Mỹ Thục không thể không lau dọn đồ đạc trong nhà nhiều lần, bà ta không rảnh một phút nào, hơn nữa thường xuyên nói với người khác, nếu chỗ nào làm không tốt, Lư Luật Minh sẽ muốn bà ta chết.

Vì không có thu nhập, cuộc sống càng trở nên túng thiếu, Lư Luật Minh kiểm soát "quyền hành tài chính" trong nhà, mức sống và trạng thái tinh thần của Thái Mỹ Thục đồng loạt giảm xuống, không có sức lực xoay chuyển trời đất. Bà ta không ngừng tiếc nuối quá khứ, từ chối nhìn vào thực tế, cả ngày chỉ biết suy nghĩ miên man.

Chuyện sau này như lời Nhiếp Vũ Tranh đã nói lúc đầu, chứng vọng tưởng bị hại của Thái Mỹ Thục ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng không còn đường quay về.

Sau khi xem xong, trong lòng Chúc Cẩn Niên khá phức tạp. Đối với mẹ ruột của Tiểu Chí, cậu ấy là một đứa trẻ không được chào đón, Thái Mỹ Thục đổ toàn bộ sự oán trách về tình trạng hiện nay của mình lên Lư Luật Minh và sự ra đời của Tiểu Chí, trong lòng bà ta vẫn có giấc mộng ngồi tit trên cao, vượt hẳn mọi người, sau khi vỡ mộng không kịp nhìn rõ thực tế, hủy hoại bản thân, còn trực tiếp mang đến cho Tiểu Chí một tuổi thơ không có mẹ bầu bạn.

Tâm cao ngất, thân lại thấp hèn? Có lẽ rất nhiều người đều có tâm trạng như vậy. Sau khi mối tình đầu thất bại, nếu Thái Mỹ Thục không sa ngã mà cố gắng tự lập, đứng lên đi tìm một cuộc hôn nhân phù hợp với mình, có lẽ kết cục đã khác, còn nếu sau khi kết hôn, Thái Mỹ Thục và Lư Luật Minh có thể sống được ngày nào hay ngày đấy, nhường nhịn lẫn nhau thì hiện giờ cũng có thể miễn cưỡng duy trì một cuộc sống yên ổn của đôi vợ chồng già.

Chúc Cẩn Niên lại lục lợi túi tài liệu lần nữa nhưng không thấy tài liệu về chuyện chết đuối năm đó, có vẻ chuyện lần đó còn chưa điều tra rõ ràng.

"Nếu một số người vốn chưa chuẩn bị tốt để làm bố mẹ thì dứt khoát đừng sinh con. Sinh rồi lại không nuôi dưỡng được, hại cả đời đứa con thể thảm, bản thân cũng xuống dốc thì tốt cái gì." Cô đặt túi tài liệu thật nặng sang bên cạnh, trong lòng đầy cảm xúc nhưng chỉ nói được một câu này.

Thấy đã sắp đến nơi, Nhiếp Vũ Tranh đứng lúc nhắc nhở cô: "Lần này cô dùng thân phận từng là chuyên gia khơi thông tâm lý của Lư Thủ Chí để gặp cậu ta 30 phút, trò chuyện là chính, không được phép công kích tâm lý với cậu ta hay sử dụng mảnh khỏe khác mà chỉ có nhân viên thẩm vấn mới có thể dùng, cậu ta không có nghĩa vụ phải nói, ngoài ra cũng có quyền giữ im lặng. Đây là một nguyên tắc của nhân viên phân tích tâm lý, phải phân biệt rõ với cảnh sát."

"Tôi có thể nắm chắc, anh yên tâm." Trong lòng Chúc Cẩn Niên khá kích động: "Vả lại, mảnh khỏe thẩm vấn gì đó, tôi cũng không phải cảnh sát hình sự chuyên nghiệp, dù muốn cũng sẽ không dùng."

Cuối đường là cửa chính của trại giam số hai ở thành phố Bằng, môi trường bên trong tĩnh mịch, cây xanh rợp bóng, còn có thể thường xuyên nghe thấy tiếng hót êm tai của chim chóc.

"Môi trường rất tốt..." Lúc Chúc Cẩn Niên xuống xe còn xúc động nói.

Nhiếp Vũ Tranh ngược mắt, thấy vẻ mặt say mê của cô, trực tiếp hất một chậu nước lạnh: "Thế nào, cũng muốn đến ở một thời gian?"

Chúc Căn Niên lườm anh: "Không muốn."

"Tổ trưởng Nhiếp đại giá quang lâm đến chỗ này của chúng tôi đúng là rộng đến nhà tôm! Lần trước cục trưởng Trần còn đặc biệt nhắc đến anh, nói anh tuổi trẻ tài cao, tương lai rộng mở đấy!"

Đồn trưởng của trại giam là một người phụ nữ trung niên, mặt mày tươi tắn đón tiếp anh, giọng nói vang dội, mấy vị lãnh đạo bên cạnh bà ta cũng lần lượt chào hỏi Nhiếp Vũ Tranh.

Lời nói chôn quan trường, ngoài khoa trương ra thì đều dễ nghe và êm tai như vậy.

Trông đồn trưởng dường như khá thân thiết với Nhiếp Vũ Tranh, cứ liên tục nói chuyện với anh suốt quãng đường.

Chúc Căn Niên nghe thấy đồn trưởng nói: "Lư Thù Chí coi như phối hợp, thỉnh thoảng không kiềm chế được cảm xúc sẽ ném đồ đạc loạn xạ, nhưng không có khuynh hướng tự hại bản thân hoặc tự sát. Cậu ta thường xuyên nói với quản ngục của chúng tôi cái gì mà bố dẫn cháu đi đại loại như vậy, có đôi khi nhìn rất đáng thương, không biết vì sao lại làm chuyện này."

~~~ Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nhìn chung, sự tương tác của nam nữ chính trong truyện này sẽ khá thoải mái, không ngược.

Chương 13: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh [3]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Nhiếp Vũ Tranh và Chúc Cẩn Niên không dùng thân phận nhân viên thẩm vấn, vì vậy Tiểu Chí cũng không đến phòng thẩm vấn theo sự sắp đặt của trình tự thẩm vấn mà đến chỗ gặp mặt luật sư trước khi tuyên án.

"Tôi tự vào."

"Cô tự vào."

Hai người bọn họ mở miệng cùng lúc, quan điểm nhất quán lạ thường.

Chúc Cẩn Niên gật đầu, Nhiếp Vũ Tranh đứng trên hành lang nhìn cô đi vào dưới sự bảo vệ của hai người quản ngục.

Trong căn phòng lớn, Tiểu Chí mặc đồng phục của trại giam đứng ở giữa, phía sau là một người quản ngục cao lớn. Cậu cực kỳ tiêu tụy, gầy đi rất nhiều, rõ ràng là một thiếu niên 18 tuổi nhưng lại bần thiêu và suy sụp như một gã lang thang sắp 30 tuổi. Cậu rất căng thẳng, hai tay xoa xoa một cách máy móc, giống như đã từng quen biết Chúc Cẩn Niên nhưng không nhớ nổi là đã gặp ở đâu.

Chúc Cẩn Niên theo bản năng sửa sang làn váy, trang phục hôm nay của cô khác hoàn toàn với phong cách thể thao giản dị lần đó.

"Tiểu Chí, chào em, em còn nhớ chị không?"

Tiểu Chí ngớ ra, nhìn cô thật lâu, bỗng nhiên giống như nhận ra điều gì đó, cậu ấy chỉ vào cô, "A" một tiếng rồi xông tới nhưng bị quản ngục không chế.

Cậu cúi đầu, yên tĩnh lại, bắt đầu căn môi, dáng vẻ ngượng ngùng và xấu hổ giống hệt như lần đầu Chúc Cẩn Niên gặp cậu. Đột nhiên, cậu lại ngẩng đầu, nhếch miệng cười một cách quỷ dị và nhìn chằm chằm vào Chúc Cẩn Niên, dường như đang nhìn cô nhưng ánh mắt cứ như xuyên thấu qua người cô nhìn ra phía sau.

Chúc Cẩn Niên nhìn ra đằng sau, chỉ có hai người quản ngục. Cũng nhờ bộ đồng phục phẳng phiu của quản ngục cho cô thêm chút can đảm, nếu không cô nhất định sẽ lùi đến cạnh cửa.

"Chị! Tôi biết chị... Ha ha, tôi biết..." Cậu ấy hư đang độc thoại.

"Em biết?"

"Đừng giả vờ, tôi biết chị, ừ, ừ, tôi biết." Hai mắt Tiểu Chí tròn tròn, gật đầu liên tục, cậu duỗi cổ ra: "Tôi biết bí mật của chị, chị cho rằng tôi không nhìn ra sao?"

"Bí mật của chị?"

"Chị chính là con mắt nhìn lên tôi... Hừ hừ." Tiểu Chí bỗng nhiên mỉm cười khiến Chúc Cẩn Niên cảm thấy rất quen thuộc, cậu ấy đã từng để lộ nụ cười này trong cửa hàng đồ ăn nhanh.

Con mắt? Chẳng lẽ trong mắt cậu, cô không phải là một người cụ thể mà là một bộ phận sao? Trong lòng Chúc Cẩn Niên sinh nghi, nhớ tới chuyện trong nhà Tiểu Chí, lập tức chủ động giải thích: "Chị là con gái của một người bạn cũ của bố em, chúng ta đã gặp nhau lúc ở nhà em."

"Không phải!" Tiểu Chí lên tiếng ngắt lời cô: "Chị là con mắt của bố tôi! Chị đang nhìn tôi!"

"Tại sao em lại nói như vậy, có thể nói cho chị biết không?" Chúc Cẩn Niên kiên nhẫn hỏi.

Tiểu Chí giống như giành được thắng lợi mà hất cằm lên, giống một đứa bé giữ bí mật không chịu nói cho người lạ, cậu thở gấp, ánh mắt đầy mờ mịt.

Sau đó, cho dù Chúc Cẩn Niên có hỏi gì thì cậu cũng không chịu mở miệng, luôn đề phòng cô, còn bật cười không ngừng. Cậu vốn là người không giỏi nói chuyện, hiện tại càng vui vẻ trước sự im lặng này.

Nhiếp Vũ Tranh ngồi trong phòng theo dõi, đôi mắt với hình ảnh giống như một vở kịch câm, anh chỉ lẳng lặng chờ hành động tiếp theo của Chúc Cẩn Niên.

"Mấy ngày nay cậu ta vào đây, theo như tôi quan sát..." Đồn trưởng ngồi bên cạnh nói: "Những tên cố ý điên điên khùng khùng giả vờ tâm thần phân liệt để thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật khác với kẻ tình nghi, cậu ta không giả vờ, trạng thái tinh thần thật sự bất thường, hơi có tính gián đoạn và lặp lại, đôi mắt cậu ta không giống chúng ta lắm, có thể nhìn thấy gì đó mà chúng ta không thể thấy, dĩ nhiên cái cậu ta nhìn thấy chắc chắn là ảo giác."

"Đưa ra một ví dụ đi." Nhiếp Vũ Tranh đề nghị.

"Cậu ta luôn có thể nhìn thấy bố mình, thỉnh thoảng nhiều hơn một người! Hơn nữa, cậu ta dùng danh từ cũng rất kỳ lạ, chúng ta nói người, đều là "một người, hai người", hoặc là "một vị nào đó, mấy vị nào đó", cậu ta thì sao? Lại nói cái gì mà "một miếng bố", "hai khối bố" đại loại như thế,

cho dù gặp ma nhưng cũng chưa từng nghe nói là một miếng ma, một khối linh hồn gì đó cả!"

"Bố' cậu ta đã xuất hiện ở chỗ nào?"

Đồn trưởng phẩy tay: "Sự xuất hiện không phải là vô căn cứ, cậu ta cho rằng vài người quản ngục là bố mình, giống như vừa rồi, chuyên gia tâm lý anh dẫn đến kia bị cậu ta nói thành con mắt của bố mình. Lúc cậu ta mới vào, cứ muốn vẽ ký hiệu gì đó lên tường nhưng bị người của chúng tôi ngăn cản, ở chỗ chúng tôi tuyệt đối không cho phép hành vi này."

Vẽ ký hiệu... chẳng lẽ lại vẽ chữ "Chính"?

"Ồ? Cô ấy muốn làm gì vậy?" Đồn trưởng chỉ vào màn hình theo dõi.

Ánh mắt Nhiếp Vũ Tranh quay lại màn hình, chỉ thấy Chúc Cẩn Niên lấy từ trong túi xách ra một tờ giấy trắng, đặt lên chiếc bàn ở giữa phòng, nhân tiện đưa cho Tiểu Chí một cây bút lông màu đen.

"Đầu cơ trục lợi (1)." Nhiếp Vũ Tranh lập tức hiểu ý, anh lên tiếng bình luận, mặc dù dùng nghĩa xấu nhưng trên môi lại nở nụ cười vui vẻ.

(1) Đầu cơ trục lợi: lợi dụng cơ hội để kiếm lợi riêng một cách không chính đáng

Tiểu Chí cầm bút, hơi do dự, một lúc lâu sau mới chậm rãi vẽ lên giấy những thứ Chúc Cẩn Niên muốn cậu vẽ như ngôi nhà, cây cối và con người. Cô vừa mới nói, trừ những thứ này, nếu còn muốn vẽ gì khác thì cũng có thể.

Mười phút sau, cậu đẩy bức tranh của mình tới trước mặt cô: "Này... cho chị."

Chúc Cẩn Niên nhìn lướt qua, hơi nhú mày lại... Bức tranh này rất có tính khiêu chiến, đủ để trở thành vụ án tâm lý học "Căn nhà, cái cây, con người" kinh điển, chỉ là có rất nhiều ký hiệu cô nhất thời không kịp phản ứng, vẫn nên trở về tìm kiếm trong sách thôi.

Khoan đã, nếu cô không nghĩ ra, người làm phân tích tâm lý chuyên nghiệp như Nhiếp Vũ Tranh có thể không nhỉ...

Đây là ý định của cô, sao lại muốn cho anh nhúng tay vào? Chúc Cẩn Niên khinh bỉ bản thân. Thấy thời gian sắp hết, cô chỉ có thể rời đi trước, lén xếp lại bức tranh ngớ ngẩn của Tiểu Chí rồi bỏ vào túi xách, định tự mình nghiên cứu một phen.

Đâu nghĩ đến, quản ngục đưa cô đến thẳng phòng theo dõi, vừa mở cửa ra, chỉ thấy Nhiếp Vũ Tranh và đồn trưởng ngồi ở trong, hình ảnh theo dõi trước mặt bọn họ đúng là căn phòng vừa rời cô và Tiểu Chí gặp nhau.

Trong lòng Chúc Cẩn Niên hiểu rõ bảy tám phần, muốn buột miệng nói câu "Anh theo dõi tôi làm gì" với Nhiếp Vũ Tranh, nhưng miễn cưỡng nuốt vào rồi đổi sang vẻ mặt tươi tỉnh, quanh co lòng vòng hỏi đồn trưởng: "Chắc là vừa rồi tôi không có lời nói hay hành vi nào không thỏa đáng nhỉ?"

"Không có không có! Cô yên tâm, cái này đều dựa theo trình tự quy định của chúng tôi." Đồn trưởng cười trả lời.

"Mọi người gặp mặt kẻ tình nghi đều cần phải theo dõi toàn bộ quá trình sao?" Cô giả vờ tò mò: "Cả tổ trưởng Nhiếp cũng cần?"

"Việc này phải dựa theo tình huống." Đồn trưởng kiên nhẫn giải thích: "Nếu là luật sư biện hộ, anh ta có quyền yêu cầu gặp một mình, chúng ta không thể nghe lén. Với nhân viên xử án, camera ghi hình của chúng tôi sẽ bị lấy đi kiểm tra, tất nhiên tổ trưởng Nhiếp cũng sẽ bị giám sát và nghe lén."

Chúc Cẩn Niên đã hiểu, cô gạt đầu trầm nghĩ, xem ra cô không giấu bức tranh kia được rồi.

Nhiếp Vũ Tranh đứng dậy, cầm chìa khóa xe trong tay như đang định đi. Cô bước mấy bước để đuổi kịp, hỏi: "Tổ trưởng Nhiếp không nói chuyện vài câu với Tiểu Chí sao?"

"Cậu ta có rào cản giao tiếp với người lạ, tôi đã gặp cậu ta hai lần, cậu ta coi tôi thành cảnh sát, mức độ bài xích rất cao, không sẵn lòng để lộ hoạt động tâm lý nào. Hiện giờ chỉ có cô mới có thể khiến cậu ta ngồi yên tại chỗ vẽ tranh mười phút."

"Anh nghe thấy không, cậu ấy nói tôi là... con mắt." Chúc Cẩn Niên dừng một chút, bổ sung thêm: "Con mắt của Lư Luật Minh."

Nhiếp Vũ Tranh xoay người, dùng tay ra hiệu "Xin dừng bước, tạm biệt" với đồn trưởng rồi quay người lại ý bảo Chúc Cẩn Niên đi cùng anh, đồng thời hỏi: "So sánh trạng thái tinh thần của cậu ta khi này với lần đầu tiên cô gặp cậu ta, cô thấy thế nào?"

Chúc Cẩn Niên thương tiếc lắc đầu, im lặng một lát mới nói: "Lời nói của cậu ấy không giống người có trình độ nhận thức bình thường. Cậu ấy có mạch logic riêng của mình, có thể tạm thời kiểm soát cơ thể, nhưng cảm giác đúng và sai đối với một số sự việc lại rất mơ hồ, và lại mạch logic kia của cậu ấy, tôi cảm giác... cũng khá quái dị."

"Một trong những phạm vi của bệnh tâm thần và chương ngại tâm lý là đương sự tự hiểu và không tự hiểu." Nhiếp Vũ Tranh cụp mắt rồi lại ngược mắt, dù bốn bề đều là bóng râm khiến cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng những trạm gác và lưới sắt trên tường vây cách đó không xa lại một lần nữa nhắc nhở họ, nơi này không phải chỗ để thả lỏng.

"Không thể tránh được việc đánh giá tinh thần tư pháp cho Lư Thù Chí, nhưng phải biết rõ nguyên nhân khiến tâm lý và tinh thần của cậu ta khác

thường."

"Để làm khó sinh viên của học kỳ này sao?" Chúc Cẩn Niên châm biếm ngược lại.

Anh không giận, trái lại còn cười: "Có phải cô muốn biết tôi sớm hơn một chút không?"

"Đúng vậy, hồi tiếc vì gặp quá muộn." Cô tự giễu: "Nói không chừng còn có thể được 99 điểm."

"Là một thí sinh thi trượt..." Anh nhú mày lườm cô: "Cô còn nhất quyết cho rằng cậu ta mắc chứng vọng tưởng bị hại ư?"

Chúc Cẩn Niên bị chặn họng.

"Lên xe." Anh đi về phía xe của mình, không nói đến chuyện đánh cược.

Vào giờ phút này, Chúc Cẩn Niên cảm thấy anh vốn không cần tiền đặt cược đó, đối với anh, sự nhất thời cậy mạnh của cô chỉ giống như trò chơi trẻ con. Cô cũng thông minh mà không đề cập đến, vẫn ngồi ghế sau, sau khi xe chạy thì lấy bức tranh của Tiểu Chí từ trong túi ra.

Tình hình thế giới vẫn còn đang vang lên trong radio, có thể do không muốn khuấy rầy dòng suy nghĩ của cô, anh vặn nhỏ âm lượng lại.

Bức tranh này có thể bao hàm đa số trạng thái nội tâm của Tiểu Chí, đối với Chúc Cẩn Niên thì rất có giá trị, với cảnh sát cũng như vậy, nói không chừng còn liên quan đến hình phạt cuối cùng của Tiểu Chí.

Tuy cô có chút máu liều nhưng dù sao cũng biết đạo lý quan trọng của con người, nhiều lần do dự, cuối cùng lấy điện thoại ra chụp mấy tấm hình

chi tiết và toàn cảnh, sau đó để bức tranh vào trong túi tài liệu ở trên ghế lái phụ, ý tứ rất rõ ràng: để lại bằng chứng cho cảnh sát sử dụng.

Nhiếp Vũ Tranh - người vẫn đang tập trung lái xe thấy động tác của cô thì liếc mắt một cái về phía ghế lái phụ.

"Cô có kết luận gì à?" Anh thấp giọng hỏi.

"Tạm thời chưa có, tôi muốn trở về từ từ nghiên cứu."

"Lần sau khi nào cô rảnh?"

"Anh muốn làm gì?" Chúc Cận Niên đề phòng hỏi.

"Cần phân tích tâm lý, tôi muốn nghe quan điểm của cô." Anh im lặng, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng: "Chẳng lẽ cô cho rằng là hẹn hò?"

"Sáng thứ năm." Giọng điệu của anh thật sự làm người ta khó chịu, Chúc Cận Niên lạnh lùng trả lời: "Ngày mai lần ngày kia tôi đều không rảnh."

Anh gật đầu: "Nhiều người đến tư vấn à?"

"Còn có thể ứng phó." Cô đáp, trong chốc lát thì hỏi anh: "Anh mang danh là ông chủ mà lại ít đến phòng làm việc, như vậy có ổn không đấy?"

"Trọng tâm của tôi là đánh giá tâm lý. Về phần tư vấn, giống như cô nói... Nhiều người hoàn toàn có thể ứng phó."

"Anh điều tra lâu như vậy, đồng thời cũng có thể là người đầu tiên nhìn thấy kết quả điều tra của cảnh sát." Chúc Cận Niên lại gây khó dễ: "Chẳng lẽ anh không có suy nghĩ gì sao?"

"Có." Anh đáp: "Tôi cần thêm một ít chi tiết để có thể chứng thực suy luận của mình."

Trong lòng Chúc Cẩn Niên dâng lên một cảm giác gấp gáp, giống như một thí sinh đang múa bút thành văn, khi thời gian của cuộc thi còn lại 5 phút thì chợt phát hiện đối thủ ngồi bên cạnh đã làm xong câu hỏi kèm theo.

Lúc gặp đèn đỏ trên đường, Chúc Cẩn Niên thấy anh chuyển cái gì đó ra sau cho mình, vừa cúi đầu thì thấy trong tay anh cầm một chiếc điện thoại.

"Số điện thoại." Anh giải thích: "Không phải lần nào tôi cũng “tiện đường”."

"Cách anh xin số điện thoại của phụ nữ không thú vị chút nào." Cô nhận lấy di động, trên màn hình đã là trang danh bạ của điện thoại.

"Hề là cách xin số điện thoại thú vị thì mục đích đều không đơn giản đâu trợ lý Chúc." Ý là mục đích của anh rất đơn giản, đó là tiện liên hệ công việc.

Chúc Cẩn Niên nghĩ thầm, nếu anh không đến phòng làm việc, lại không làm tư vấn tâm lý, e rằng sau lần "liên hệ công việc" này, xác suất bọn họ liên lạc lại là rất thấp, đa số vào dịp lễ Tết, có khi không cẩn thận cô sẽ gửi cho anh một loạt tin nhắn chúc Tết như: *"Tôi sợ tiếng pháo đêm ba mươi quá lớn, sợ quá nhiều lời chúc mừng năm mới vào mừng một.."* gì gì đó.

Cô vừa nghĩ vừa nhập vào số điện thoại văn phòng của mình.

Như vậy, cách xin số điện thoại không hề thú vị mới xứng với loại điện thoại văn phòng nhàm chán này chứ.

Lúc trả lại di động, cô thấy anh tranh thủ cúi đầu liếc nhìn một cái, bộ dạng không có vẻ gì là bất mãn.

Đúng vậy, liên hệ công việc cái gì, có thể tìm được người trong thời gian làm việc là được.

Chương 14: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh [4]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Hai ngày tiếp theo, ngoại trừ nhiệm vụ phụ đạo tâm lý cho trường học ra thì Chúc Cẩn Niên đều nhốt mình trong văn phòng nghiên cứu bức tranh của Tiểu Chí, lật xem rất nhiều sách giáo khoa cũ, lên mạng tra xét không ít tư liệu, hình ảnh nội tâm của Tiểu Chí dần trở nên đầy đủ hơn trước mắt cô.

Chiều thứ tư, một vị khách dự định làm tư vấn mộng du đến. Cô ta đeo khẩu trang và mặc chiếc váy trắng, cách ăn mặc vô cùng giản dị, gọn gàng, để mái bằng ngang lông mày, phía sau buộc tóc đuôi ngựa khá dài, không biết cô ta dùng loại nước hoa nào, mùi hương rất đặc biệt nhưng Chúc Cẩn Niên không thích lắm. Làm người ta chú ý là trên cổ tay trái đeo một chiếc vòng tay tạo hình khoa trương nhưng lại theo phong cách Rock & Roll, dường như không phù hợp với cách ăn mặc của cô ta cho lắm.

"Chào cô, tôi tên Hân Tuyết, cô gọi tôi là Tiểu Hân hoặc là Tiểu Tuyết đều được." Cô ta mỉm cười, tự giới thiệu với Chúc Cẩn Niên, rất thoải mái và phóng khoáng. Giọng nói của cô ta trầm và hơi khàn, hơn nữa vẫn không tháo khẩu trang xuống, không biết có phải do bị cảm cúm không.

"Chào cô." Chúc Cẩn Niên đưa danh thiếp của mình ra.

"Tôi từng thấy ảnh cô trên trang web phòng làm việc của mọi người." Hân Tuyết rất lễ phép nhận lấy bằng hai tay: "Không thể không nói, người thật còn đẹp hơn ảnh. Con người ai cũng yêu cái đẹp, có thể giống với đa số mọi người, tôi có xu hướng là thăng thần bộc lộ nỗi lòng với một chuyên gia tư vấn vui tai vui mắt."

Một lời nói nịnh hót cẩn thận lại không khoa trương quá lộ khiến người nghe xong đều cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Vừa rồi lúc Hân Tuyết nhận danh thiếp, Chúc Cẩn Niên ra sức nhìn chăm chăm tay trái của cô ta, quả nhiên, trực giác phụ nữ rất chuẩn, dưới vòng tay có tạo hình khoa trương là mấy vết sẹo dữ tợn, nhìn hướng, chắc là do cắt cổ tay để lại.

Cô không khỏi nghĩ, chẳng lẽ Hân Tuyết cũng là một người phụ nữ ngu ngốc từng chịu tổn thương tình cảm nên tìm đến việc tự sát?

"Giấc ngủ của cô không tốt sao?" Cô khéo léo hỏi, còn thuận tiện tăng bốc Hân Tuyết: "Da cô đẹp quá, mắt cũng không có quầng thâm, không giống người bị vấn đề về giấc ngủ quấy nhiễu."

Nói đến chuyện này, sắc mặt Hân Tuyết thay đổi, cô ta cúi đầu, dường như đang sắp xếp lại câu chữ: "Thẳng thắn mà nói, tôi cảm thấy... mình bị mộng du."

"Cảm thấy... Nói cách khác, không có ai từng tận mắt trông thấy, chính cô cũng không chắc chắn cho lắm à?" Chúc Cẩn Niên truy hỏi.

"Đúng vậy, tôi thuê trọ trong một tiểu khu. Chủ nhà tách căn hộ kia thành ba phòng, tôi ở một phòng trong số đó, vì quy luật làm việc và nghỉ ngơi khác nhau nên chưa thể làm quen với hai người khách thuê khác." Hân Tuyết mở miệng nói: "Tôi ở trong một vũ đoàn tư nhân, có khi đoàn chúng tôi cũng sẽ đến nơi khác biểu diễn, lúc ở tạm trong nhà nghỉ hoặc khách sạn, mấy chị em ở cùng tôi đều không phát hiện lúc tôi ngủ sẽ vô thức ngồi dậy, chính tôi... ừm... Có thể thỉnh thoảng sẽ mộng du."

"Làm sao cô phát hiện mình bị mộng du?"

"Lần đầu tiên tôi nảy sinh nghi ngờ là... vào mùa đông năm ngoái, tối đó tôi có giặt chút quần áo, vì rất lạnh nên tôi muốn chơi đi động một lát, trước khi gần đi ngủ mới ra ban công chung phơi đồ. Mà ngày đó, tôi chơi xong thì ngủ thiếp đi, sáng hôm sau thức dậy mới phát hiện quần áo đã phơi xong." Về mặt Hân Tuyết đầy sợ hãi: "Lúc đầu tôi tưởng là người cùng thuê trọ nào đó thuận tay giúp đỡ, cảm thấy rất xấu hổ, vừa định viết một tờ giấy cảm ơn nhét vào khe cửa phòng họ lại phát hiện giỏ quần áo đang để trong phòng mình! Dù bọn họ có giúp tôi phơi quần áo thì cũng không thể để giỏ vào trong căn phòng đã khóa cửa của tôi được!"

Nghe như chuyện ma vậy.

"Một số người có chấp niệm rất mạnh, đột nhiên nửa đêm đầu tranh để thức dậy phơi quần áo, sáng hôm sau quên toàn bộ cũng không phải không có." Chúc Cẩm Niên nói xong lại nghĩ tới Lan Khiết Phi, cô nàng này là một fan siêu cuồng của câu lạc bộ bóng đá Bayern Munich, có lần cô nàng đang xem trận Champions League thì ngủ thiếp đi, có thể do không cam lòng nên đã bất thành linh tinh lại đúng lúc thấy tỉ số cuối cùng, sau khi đăng trạng thái lên Weibo thì lại ngủ say như chết, thế mà ngày hôm sau lại ầm ĩ nói ai đó hack nick mình.

"Nếu lần đầu tiên do trí nhớ tôi không tốt thì những chuyện giống vậy xuất hiện mấy lần sau đó không thể không khiến tôi nghi ngờ." Hân Tuyết nói: "Buổi sáng, tôi cầm hộp thức ăn nhanh tối qua còn thừa lại chạy ra cửa thì quên ấn nút khởi động máy nướng bánh mì, thế mà ngày hôm sau lại có bánh mì, ngoài ra... có lần tôi cố ý thử bản thân, đặt chiếc điện thoại hết pin lên bàn, hôm sau thức dậy đã đầy pin! Giống như có ma vậy!"

Chúc Cẩm Niên cảm thấy, dù nhà cô thật sự có ma thì người khởi xướng cũng là một cô Tấm cần cù.

Hân Tuyết chìm trong hồi ức, hai tay đan vào nhau, hơi siết chặt lại: "Trước khi đi ngủ tôi cố ý lau sạch tất cả dấu vân tay trên màn hình điện thoại, nhưng cô biết không... tôi đã thấy dấu vân tay in trên màn hình điện thoại, chúng đều là của tôi!"

Nói xong, cô ta dựng thẳng ngón cái bên tay phải lên, chỗ đó có một vết sẹo nghiêng, rất sâu, cho dù dùng mắt thường cũng có thể dễ dàng phân biệt dấu vân tay của ngón tay này.

Chúc Cận Niên suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Cho nên cô cảm thấy cứ đến nửa đêm bản thân sẽ mộng du."

Hân Tuyết nhún vai, có vẻ đành chịu: "Tôi muốn biết rốt cuộc bản thân sẽ làm gì khi mộng du, có nguy hiểm không, ngoài ra có phải có suy nghĩ riêng của mình không... Tôi thậm chí còn thử lắp camera ở trong phòng mình, ghi lại tất cả những lúc mộng du, nhưng chỉ cần tôi quay phim thì chưa bao giờ mộng du."

Lúc này, Chúc Cận Niên nhanh chóng ám chỉ: "Quả thật mộng du sẽ mang đến chút hoang mang, nhưng theo lời cô miêu tả thì thời gian mộng du của cô đều là trước khi đi ngủ mà chưa làm xong công việc, có thể nói là đang giúp bản thân làm xong một chuyện. Cho nên việc này không nguy hiểm, cũng không kỳ lạ, đều phù hợp với quy luật sinh hoạt của cô, không xuất hiện ảnh hưởng tiêu cực nào đến sinh hoạt cá nhân của cô. Có lẽ trong cuộc sống hàng ngày cô là một người khá cố chấp?"

Hân Tuyết gật đầu khẳng định: "Vâng, tôi rất cố chấp, có phần bướng bỉnh, thỉnh thoảng còn rất để ý mấy chuyện vụn vặt."

"Mỗi người đều có cá tính riêng, cho nên thế giới của chúng ta mới đặc sắc như vậy." Chúc Cận Niên dùng một nụ cười thoải mái để giảm bớt tâm trạng căng thẳng quá mức của Hân Tuyết: "Áp lực tâm lý là nguyên nhân của đa số chứng mộng du, 80% - 90% hành vi mộng du đều đại diện cho những suy nghĩ thật trong lòng. Có thể thấy được suy nghĩ thật sự của cô chẳng qua là hoàn thành việc chưa làm xong, điều đó chứng minh, thật ra cô là một người hiền lành." Dứt lời, cô lại nói một cách hài hước: "Nếu lúc cô mộng du mà đi giết người cướp của, đó mới thật sự là vấn đề!"

"Thì ra là như vậy! Có thể tôi thật sự quá cố chấp." Hân Tuyết thở phào nhẹ nhõm: "Nhưng mà... Tôi sợ sau này mình kết hôn bị chồng phát hiện ra chứng bệnh này.... Hầy!"

"Mộng du chẳng phải cả đời, cũng không phải "môn học bắt buộc" mỗi ngày của cô. Vừa rồi cô nói quy luật nghỉ ngơi và làm việc của mình khác nhau, tôi đề nghị, về sau từ từ điều chỉnh một chút: ngủ đúng giờ, dậy đúng giờ, tập nhảy một mõi thì dừng lại, tăng cân cũng không có gì ghê gớm. Hơn nữa, dù thỉnh thoảng vẫn còn, hãy thẳng thắn với bạn đời của mình, nếu ngay cả điều này anh ta cũng không chấp nhận được thì không xứng với từ "bạch đầu giai lão". Phải biết rằng, đàn ông ngủ ngáy có thể phiền hơn nhiều so với loại thỉnh thoảng mộng du làm việc nhà của cô, hơn nữa bọn họ có thể ngáy mỗi ngày, lại còn càng ngáy càng lớn tiếng!"

Để tăng cường luận chứng, Chúc Cẩn Niên còn bắt chước mà ngáy vài tiếng.

Hân Tuyết không kìm được khẽ bật cười thành tiếng.

"Điều gì khiến cô cảm thấy bị quấy nhiễu, rốt cuộc là chuyện có thể bị mộng du hay e sợ người khác phát hiện mình mộng du nên cảm thấy mất mặt?"

Hân Tuyết suy nghĩ một chút mới nói: "Tôi cũng không rõ lắm, cứ luôn cảm thấy có áp lực vô hình nào đó, thỉnh thoảng trong lòng rất hoang mang."

"Quả thật rất nhiều vấn đề tâm lý đều xuất hiện do áp lực." Có đôi khi vấn đề tâm lý của khách hàng và sự miêu tả hay biểu hiện hành vi của họ vốn là hai chuyện khác nhau. Nghĩ đến đây, Chúc Cẩn Niên lại gần điều chỉnh góc độ của ghế tựa cho cô ta một chút: "Chúng ta hãy chơi một trò chơi tưởng tượng đơn giản, thả lỏng một chút, cũng dẹp cái gọi là cảm xúc "hoang mang" trong đầu cô sang một bên, thế nào?"

Hân Tuyết gần như nửa nằm nửa ngồi, hai tay đặt trên bụng mình: "Được."

"Cần tháo khẩu trang không?"

"Không được! Ặc... ý tôi là, tốt nhất là đừng, tôi bị cảm, không muốn lây cho cô."

"Ok, Tiểu Tuyết, cô có thể nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể, hãy tưởng tượng cô đang men theo con đường nhỏ dẫn đến một căn nhà." Chúc Cẩn Niên thử sử dụng đối thoại hình ảnh (1), bắt đầu tháo gỡ nội tâm của Hân Tuyết: "Có thể cho tôi biết, cô thấy căn nhà chưa? "

(1) Đối thoại hình ảnh: là một loại kỹ thuật tư vấn tâm lý và điều trị được sáng lập bởi nhà tâm lý học Trung Quốc Chu Kiến Quân. Thông qua hướng dẫn người chơi làm tưởng tượng, lý giải mâu thuẫn tâm lý trong tiềm thức của người chơi, tiến hành sửa chữa hình ảnh của tiềm thức, do đó đạt tới hiệu quả trị liệu (đây là chủ thích của tác giả)

"À... tôi thấy được. Một căn nhà mái một tầng, giống như tự xây."

"Mời cô vào."

"Cửa đóng rồi, tôi không có chìa khóa, làm sao để vào được đây?"

"Chìa khóa ở ngay trong túi của cô, cô thử mở cửa ra đi."

"Ồ, được, mở ra rồi, có thể bên trong không có đèn, rất tối, tôi không nhìn thấy gì cả."

Chúc Cẩn Niên nhíu mày: "Chúng tôi mở đèn lên ngay. Ok, cô thấy rõ chưa?"

"Ừm, đã thấy được rồi. Tuy bên ngoài nhìn qua rất nhỏ nhưng bên trong khá rộng rãi, chia làm hai phòng, có hai cánh cửa, một cái thì mở, cái khác thì đóng."

"Thử đi vào lại xem."

"Được... Bên trong rất đẹp, đồ nội thất đều làm từ gỗ, ga giường lẫn rèm cửa là màu hồng nhạt, trên bàn trà nhỏ có một lọ hoa cắm đầy hoa tươi, trên tường còn treo rất nhiều tranh, tôi đứng cạnh cửa sổ nhìn ra có thể thấy cây cối bên ngoài."

"Phòng này khá ổn, giống như nơi ở của một cô gái. Hoa trên bàn là loại gì vậy?"

"Đủ loại luôn, hoa hồng, hoa hướng dương, cát cánh... Rất nhiều, đẹp lắm."

Chúc Cận Niên gật đầu cổ vũ: "Cô có thể chọn một đóa hoa để mang theo, đi thôi."

"Thế thì tốt quá! Ôi chao, được rồi, tôi muốn lấy hoa hồng, nhưng mỗi đóa hoa hồng đều có gai trên cành, tôi sẽ không cầm nó đi!"

"Được, vậy cô ra ngoài và đi đến phòng khác nhìn xem."

Hân Tuyết im lặng một lát, sau đó nhíu mày: "Tôi không thể mở cửa ra, gõ một lúc mà không ai mở cửa."

"Cánh cửa trông như thế nào?"

"Không giống với cánh cửa của căn phòng vừa nãy, cửa này màu đen, rất dày, không có ổ khóa hay tay cầm, không biết mở ra từ đâu. À, tôi biết rồi, có thể đây không phải một căn phòng, chắc là lối vào tầng hầm!"

"Trong tầng hầm sẽ có thứ gì nhỉ? Cô có thể đoán thử không?"

"Cửa đóng nên tôi không vào được, chỉ cảm giác sẽ là cái gì đó rất đáng sợ, ví dụ như rồng hoặc yêu quái bị phong ấn, hoặc là thứ gì đó bị nguyên rửa... Trời ạ, kinh khủng quá."

Chúc Căn Niên cảm giác được sự bất an của cô ta, đúng lúc ngừng dẫn đường rồi nói tiếp: "Có lẽ là một đồng vàng bạc châu báu đấy? Đã không có duyên thấy thì coi như thôi đi. Cô vui lòng lùi về căn phòng kia, nhìn rèm cửa sổ hồng nhạt và cảnh đẹp bên ngoài... Thế nào, cảm giác không tệ chứ?"

"Đúng vậy, vẫn là phòng này tốt, vừa sạch sẽ vừa có ánh mặt trời, tôi thích lắm."

...

Kết thúc đối thoại hình ảnh, Hân Tuyết mở mắt ra, dường như vẫn còn đang đắm chìm trong căn phòng âm áp kia.

"Cảm ơn cô, cô Chúc, trước đây tôi vẫn rất lo lắng bệnh mộng du của mình là vấn đề lớn mất thể diện, nhưng sau khi nói chuyện với cô một lát, tôi cảm thấy cũng không có gì đáng ngại."

Chúc Căn Niên cười, thầm nghĩ rằng, từ việc sử dụng đối thoại hình ảnh có thể thấy được Hân Tuyết tưởng tượng ra hoa hồng, cửa sổ, cánh cửa,... Chứng tỏ cô ta có tính tình lạc quan nhưng từng gặp đả kích về mặt tình cảm, không hiểu rõ về bản thân, nội tâm có góc bế tắc, trong lòng tồn tại nhiều nỗi sợ, tưởng tượng ra căn phòng quá mức tốt đẹp có nghĩa là cô ta còn có khuynh hướng tâm thần. Đáng lưu ý hơn nữa là cô ta thấy trên tường treo tranh, hình ảnh này có liên quan đến mặt nạ nhân cách (2) của thuyết Jung, dường như bên ngoài có một loại yêu cầu mãnh liệt với cô ta, cô ta không thể không dựa theo yêu cầu đó mà đeo mặt nạ nhân cách cho mình.

(2) Mặt nạ nhân cách là một trong những lý thuyết phân tâm học của Jung và cũng được gọi là nguyên mẫu chung của Jung. Nhà tâm lý học người Thụy Sĩ tin rằng nội dung của bất tỉnh tập thể chủ yếu là nguyên mẫu. Có bốn nguyên mẫu nổi bật nhất: Anima, Animus, mặt nạ và bóng tối. Jung đã viết trong cuốn sách "Ý định ban đầu và vô thức tập thể": Mặt nạ nhân cách là những sự thích nghi cá nhân hoặc phương pháp mà bạn tin rằng được sử dụng để chống lại hệ thống thế giới. (Đây là chú thích của tác giả)

Cô dạy Hân Tuyết một vài cách thả lỏng bản thân và làm thế nào để dùng ánh mắt tích cực nhìn mọi thứ xung quanh, Hân Tuyết thật sự rất vui vẻ, còn chưa đi đã dùng di động đăng nhập vào trang web của phòng làm việc, trên bảng đánh giá điện tử, cô ta tick vào phía sau ô "Rất hài lòng" và gửi đi.

"Tạm biệt!" Cô ta đi tới cửa rồi xoay người lại cười, giơ tay tạm biệt.

Chúc Căn Niên giơ tay vẫy, chợt nhìn thấy chiếc vòng tay khoa trương của Hân Tuyết, cứ cảm thấy trên người cô ta còn có câu chuyện nào đó. Khi đó Chúc Căn Niên không nghĩ rằng lần tư vấn về mộng du này, Hân Tuyết chỉ là một nhân vật đặc biệt của khúc dạo đầu mà thôi.

Chúc Căn Niên ngồi trong phòng nghỉ một lát, khi trở lại văn phòng thì đúng lúc điện thoại vang lên.

Cô nhẹ nhàng nhắc ống nghe, giọng nói dịu dàng vang lên: "Alo, xin chào, đây là văn phòng tâm lý Sa Mạc Cam Tuyền, tôi là..."

"Chúc Căn Niên." Gọi cả tên họ, không mang theo chút cảm tình cá nhân, nghiêm túc và đứng đắn như một giáo sư đại học lên lớp điểm danh.

"Nhiếp... Tổ trưởng." Chúc Cận Niên thay đổi giọng điệu, cười như không cười, so với "Nhiếp tổng" thì thân phận của anh vẫn phù hợp với cách gọi "Tổ trưởng" hơn.

"Mười giờ sáng mai, phòng họp chi đội."

Trong lúc anh nói chuyện, Chúc Cận Niên nhanh chóng ấn nút hiển thị cuộc gọi đến, phát hiện anh cũng sử dụng máy bàn, có lẽ là điện thoại bàn trong văn phòng.

"Anh tiện đường không?" Cô trêu chọc anh.

"Không tiện đường." Đúng như dự đoán, anh chẳng phong độ chút nào.

Chúc Cận Niên cười: "Được rồi, tôi sẽ cố hết sức đến đúng giờ."

Anh lập tức tiếp lời: "Phải đến đúng giờ."

"Có thể lấy hóa đơn giao thông đến tìm phòng tài vụ để thanh toán không?" Cô cố tình tranh cãi.

"Có thể." Anh trả lời, tốc độ chậm lại: "Cô ngồi máy bay đến đi, tôi trả tiền."

Không có thành ý!

Nếu không phải không có thời gian chơi đùa với anh, cô thật sự sẽ ngồi máy bay đi tới đi lui một chuyến, cầm vé máy bay bắt anh thanh toán.

Cúp máy, cô mở cuốn sổ ghi chép đầy chữ ra, trầm nghĩ, ngược lại cô muốn xem thử Nhiếp Vũ Tranh có thể phân tích ra được kết luận gì mà trong sách không có.

Chương 15: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh [5]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Chín giờ sáng hôm sau, Chúc Cẩn Niên đến phòng làm việc chọn lý do "Phối hợp điều tra với cảnh sát" trong đơn xin nghỉ rồi gửi cho Đỗ Cách Trí. Không tới một lát, quả nhiên anh ta từ chối yêu cầu xin nghỉ rồi gõ cửa văn phòng của cô: "Anh nghe nói Vũ Tranh dẫn em đi làm một vụ đánh giá tâm lý, em muốn đến chi đội nên cũng coi như công việc, không tính là nghỉ phép. Đúng rồi, vẫn chưa tìm ra manh mối sao?"

"Đúng lúc em có liên quan đến chuyện này." Chúc Cẩn Niên cảm thấy anh ta dùng từ không chính xác, theo cô thấy, Nghiệp Vũ Tranh không cần sự hỗ trợ của cô: "Bọn họ tập trung vào việc phân tích tâm lý của nghi phạm vì trước mắt động cơ của nghi phạm không quá rõ ràng. Lát nữa em mới qua."

Đỗ Cách Trí cười nói: "Được rồi, đi đi."

Chúc Cẩn Niên làm động tác "OK".

"Đúng rồi..." Anh ta tiến lên vài bước rồi ngồi xuống ghế xoay trước bàn làm việc, ngược mắt nhìn cô. Hôm nay cô mặc chiếc váy len màu đỏ, thắt lưng đen bao quanh vòng eo càng tôn lên làn da trắng nõn của cô.

"Cuối tháng có rảnh không?"

Chúc Cẩn Niên chớp mắt: "Dạ?"

"Có một buổi họp mặt nhỏ, em có muốn tham gia không? Có thể làm quen với mấy người trong giới lẫn ngoài giới."

"Đều là bạn học của anh, em sẽ không đi đâu." Chúc Cẩn Niên mỉm cười: "Trừ anh ra, có lẽ em cũng không biết ai, em không quen với trường hợp như vậy lắm."

Đỗ Cách Trí xua tay: "Cũng không phải đều là bạn học cùng khóa với anh, trên mấy khóa lẫn dưới mấy khóa đều có, Thẩm Tử Bình có nói nếu rảnh cũng sẽ tham gia."

Đây là một cách mời khá khéo léo và thông minh, nếu một mình Đỗ Cách Trí hẹn cô ra ngoài ăn cơm hay dạo chơi linh tinh gì đó thì mục đích quá rõ ràng, khi hai người đơn độc ở chung mà không tìm được đề tài để tiếp tục thì có vẻ khá lúng túng, nhưng nếu cùng với một đám người thì không giống vậy. Mọi người trêu chọc đùa giỡn nhau, lúc ở chung sẽ nhẹ nhõm và thoải mái hơn, nói không chừng còn có người giúp đỡ tác hợp.

Chúc Cẩn Niên cũng không ngốc, trong lòng cô đã hiểu rõ vài phần về ý tứ của Đỗ Cách Trí. Đàn anh vẫn luôn đối xử không tệ với cô, lúc ở trường cô từng gặp bạn gái anh ta. Lúc đó chỉ cảm thấy mình và anh ta là bạn học bình thường giúp đỡ lẫn nhau, sau khi vào Sa Mạc Cam Tuyền làm việc, nghe nói bạn gái Đỗ Cách Trí vì muốn ra nước ngoài nên đã chia tay với anh ta, sau này ngay cả loại người ngốc nghếch như Lan Khiết Phi cũng nhìn ra Đỗ Cách Trí muốn thọc gậy bánh xe. Bây giờ Đỗ Cách Trí đã biết cô quay lại tình trạng độc thân nên áp dụng một ít hành động cũng là chuyện sớm muộn.

Nhớ lại ngày nhìn thấy Hách Dịch Kỳ và bạn gái mới của anh ta ở cổng trường, Chúc Cẩn Niên nhìn dáng vẻ đường đường chính chính của Đỗ Cách Trí, khéo môi cong lên: "Chắc là có rảnh."

"Vậy được, đến lúc đó hẹn lại nhé." Đỗ Cách Trí gật đầu nhìn đồng hồ, tâm trạng có vẻ rất tốt: "Anh có hẹn một khách hàng lúc chín rưỡi, anh ra ngoài trước đây."

"Tạm biệt."

Dưới đáy lòng có một tiếng nói vang lên: Phát triển kiểu tình yêu văn phòng chẳng sáng suốt chút nào.

Thôi, tùy duyên vậy. Chúc Cẩn Niên không phải kiểu người thích ra vẻ, nếu cô và Đỗ Cách Trí ở bên nhau, cảm thấy anh ta quả thật không tồi thì tiếp tục phát triển cũng không phải chuyện xấu, nếu cảm thấy anh ta không hợp với mình, cùng lắm thì từ chối khéo lòng tốt của anh ta, anh ta cũng không phải loại đàn ông keo kiệt như vậy.

Chín giờ hai mươi phút, Chúc Cẩn Niên rời khỏi tòa nhà, cô nhìn quanh xem có chiếc taxi nào chạy đến không. Khu vực sầm uất có rất nhiều ô tô, chỉ là... khá ít taxi. Cô đã tiết kiệm được một khoản tiền, dự định sang năm mua xe thay vì đi bộ, chắc mất khoảng mười vạn là cùng.

Đang nghĩ ngợi thì một chiếc Audi màu đen đang chậm rãi chuyển hướng từ trong dòng xe cộ, đèn xe nhấp nháy, vũng vàng đổ trước mặt cô.

Loại xe trông khá quen nhưng trong thành phố cũng không phải chỉ mình anh lái loại xe này. Cô hơi sững sờ, liếc chiếc xe đỗ trước mặt, mãi đến khi người lái xe hạ cửa sổ xe xuống cô mới nhìn rõ, quả thật là Nhiếp Vũ Tranh.

Có thể do ánh mặt trời hôm nay hơi chói mắt nên anh phải đeo kính râm, gương mặt vốn đã đẹp trai bị kính râm che lấp, ngược lại dẹt hoa trên gáy.

(1)

(1) Dẹt hoa trên gáy: ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn

Cô hơi ngạc nhiên, chẳng những vì dung mạo đẹp trai đập vào mắt mà còn người "không tiện đường" như anh sao có thể đúng lúc xuất hiện ở đây thế nhỉ?

"Cô muốn ngăn người đến khi cảnh sát giao thông đến viết hóa đơn phạt sao?" Anh nhú mào, tháo kính râm xuống, chỗ này cũng không thể dừng xe trong khoảng thời gian dài.

"À." Chúc Cấn Niên hoàn hồn, theo bản năng kéo cửa xe ra, ngồi xong mới phát hiện mình ngồi xuống ghế lái phụ.

Cô xoa chớp mũi, khẽ lảm bảm: "Anh... không phải không tiện đường sao?"

"Tôi sợ một mình cô..." Anh nói được nửa câu thì ngừng lại, nghiêng đầu liếc cô một cái.

Không phải chứ, anh lo lắng một mình cô đi đường đến chi đội không an toàn ư? Nực cười! Chúc Cấn Niên cũng nhú mào, nhìn qua, anh không giống kiểu người sẽ bận tâm đến an nguy của người khác.

"... Thật sự ngồi máy bay tới." Anh nói ra nửa câu sau, trên môi là nụ cười đầy mỉa mai.

"Anh thật sự hiểu rõ tôi." Những lời này phát ra từ nội tâm của Chúc Cấn Niên.

Khóe môi Nhiếp Vũ Tranh cong lên, không nói tiếp.

Chúc Cấn Niên cảm thấy vô nghĩa, cô nhìn xung quanh thì thấy bông hoa nhỏ màu tím rơi bên cạnh chân, trên tay ghế bằng da đặt đế lót cốc ở giữa, bên dưới còn đè mấy thứ gì đó giống danh thiếp... Bỗng nhiên, mắt cô sáng lên, sờ vào hướng gió của điều hòa, xúc cảm có phần lạnh lẽo, sau khi suy nghĩ vài giây, cô nói: "Cà phê còn chưa uống xong đã phải nghe người ta lái nhái, chắc khó chịu lắm nhỉ? Quả thật ngồi trong xe vẫn yên tĩnh hơn."

Câu nói không đầu không đuôi khiến Nhiếp Vũ Tranh không khỏi nghi ngờ đầu nhìn cô một cái: "Ý cô là sao?"

Chúc Căn Niên cười gian xảo: "Lúc đầu anh ngồi ở quán cà phê ngoài trời TUTU đối diện tòa nhà phải không? Có phải có vài người bắt chuyện hoặc trực tiếp xin cách liên lạc của anh không?"

Một lần nữa lời nói này khiến Nhiếp Vũ Tranh phải nhìn cô bằng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Chúc Căn Niên nhặt một cái gì đó từ bên cạnh chỗ ngồi lên: "Đóa hoa nhỏ màu tím này khiến tôi nhận ra, rất có thể anh đã đỗ xe ở nơi nào đó đối diện, lúc chưa đóng cửa sổ nên nó trùng hợp rơi vào. Bên đường có hai hàng cây xanh giống hệt nhau, chúng phát triển khá tươi tốt, loài hoa này sẽ nở rộ mỗi khi đến mùa này, rất đẹp, nhưng từ xưa đến nay loài hoa này không nở cạnh tòa nhà văn phòng. Tiếp đó, tôi thấy anh tiện tay đặt đế lót cốc hình tròn ở giữa tay ghế, còn chưa gỡ bao bì ra."

Nói xong, cô chỉ tay: "... Có vẻ giá rất rẻ, nhưng không hiểu tại sao trong xe lại xuất hiện đế lót cốc, không phù hợp với lễ thường chút nào, có vẻ anh vừa cầm lấy nó không lâu, nhưng anh vốn không cần thứ này nên không có khả năng do anh mua, như vậy chỉ có thể là được nhận miễn phí. Nhặt trên đường? Bạn đưa? Tất nhiên đều không có khả năng, anh chưa đến mức phải tham lam chút lợi nhỏ này. Chỉ có một khả năng... đó là quà tặng."

Cô ngừng lại, nhìn anh một cái như muốn chứng thực.

Cảm nhận được cái nhìn chăm chú của cô, anh mở miệng: "Nói tiếp đi."

Cô nhếch mép, khá bất mãn với câu trả lời của anh nhưng vẫn nói tiếp: "Dù sao thì không thể mua một căn nhà tặng một cái đế lót cốc được? Chỉ nói về giá, có thể những thứ anh mua cũng không đắt lắm, đối với người buôn bán thì việc tặng cốc mà không nhận được đồng nào cũng không phải gánh nặng, nhưng ở một mức độ nhất định vẫn có thể tạo ra mục đích thu

hút tiêu dùng. Kiểu doanh nghiệp nào lựa chọn tặng đế lót cốc cho người tiêu dùng khi họ đang mua sắm thì tương đối hợp lý đây? Đương nhiên tôi có thể nghĩ đến cốc. Sẽ không có ai vì được tặng đế lót cốc mà đi mua một cái cốc cả. Tôi cảm thấy, doanh nghiệp làm vậy là để quảng bá thứ trong cốc..." Cô vỗ tay rồi vui vẻ nói tiếp: "Sau khi gom hết vào một chỗ, cốc nước, đế lót... Tôi nghĩ đến đồ uống, dựa vào sự hiểu biết nông cạn của tôi về anh, anh không bao giờ đi uống trà sữa và nước trái cây mà mấy cô gái thích uống, cho nên có thể loại trừ mấy quán đồ ăn nhẹ và đồ uống khác, sau đó tôi nghĩ đến mấy quán cà phê đối diện."

"Không, cô rất hiểu tôi. Đừng quên cô từng xác định tính cách của tôi là "Tâm lý vận vẹo siêu cấp biến thái" một cách sâu sắc." Nhiếp Vũ Tranh nói chen vào.

Chúc Cận Niên trợn mắt, không thêm đề ý đến anh: "Cho nên quà tặng đế lót cốc này hẳn là một trong những hoạt động quảng bá của quán cà phê nào đó."

Dứt lời, cô cầm đế lót cốc lên xem thử, quả nhiên trông thấy logo của TUTU in trên mặt khác, bên dưới đế lót đúng là đề mấy tám danh thiếp mà cô vừa mới phát hiện.

"Ở quán cà phê kia anh có thể trực tiếp nhìn thấy cửa ra vào của tòa nhà Tùng Hải cho nên không thể nào là mấy quán khá xa được. Có tổng cộng ba quán gần tòa nhà. Một trong số đó cũng chính là quán cà phê TUTU ngồi ngoài trời mà tôi vừa nói, rất gần chỗ đỗ xe, tiện cho anh nhìn thấy tôi sau khi tôi đi ra ngoài, anh có thể lái xe đến phía trước rồi quay đầu xe lại. Haha, cảm ơn anh." Cô không thành thật mà vừa giả vờ cười vừa nói cảm ơn.

Anh không động đậy: "Tiếp tục."

"TUTU là một quán cà phê mới khai trương, trong quán này có rất nhiều người ôm ấp giấc mơ lập nghiệp tự tập, tất nhiên cũng có một vài nhân viên văn phòng như tôi chẳng hạn, thỉnh thoảng cũng đến chỗ đó ăn chút

sandwich. Anh lái chiếc xe đẹp như vậy, xuống xe rồi tới chỗ ngồi, một số người cho rằng anh đến tìm nhà đầu tư cho dự án, điều đó khiến bọn họ cảm thấy có cơ hội. Cho phép tôi mạo muội nhìn thử những tấm danh thiếp anh nhận được..." Chúc Cẩn Niên vươn tay cầm lấy một đồng danh thiếp, cười nói: "Ba nam, sáu nữ, trong đó, sáu người phụ nữ đều viết thêm tên tài khoản Weibo của mình ở mặt sau danh thiếp. Tôi đoán đúng rồi, hẳn là muốn hẹn..."

Cô kịp thời ngậm miệng, nuốt chữ "hò" đang định nói kia xuống bụng rồi mới nói tiếp: "Muốn kết bạn Weibo với anh, không có việc gì thì tán gẫu vài câu rồi khen ngợi một chút, số phụ nữ ảo tưởng về chuyện phát triển mối tình của mình nhiều hơn gấp đôi số người tìm anh đầu tư để lập nghiệp."

Đặt chúng lại chỗ cũ, Chúc Cẩn Niên tiếc nuối suy nghĩ, xếp danh thiếp dưới đế lót cốc làm gì? Đoán chừng sau khi xuống xe thì anh sẽ vứt hết cho xem.

Đèn vàng nhấp nháy, Nhiếp Vũ Tranh lái chậm lại, khi đèn đỏ sáng lên thì đúng lúc xe dừng sau vạch trắng, anh quay đầu nhìn cô: "Làm sao cô biết tôi vừa quay lại xe?"

"Điều hòa." Chúc Cẩn Niên trả lời: "Lúc vừa lên xe, tôi phát hiện nhiệt độ trên xe thấp hơn bên ngoài rất nhiều, sau khi xe chạy, anh vẫn luôn không đóng cửa sổ, bởi vậy khí lạnh đều thoát ra ngoài hết. Từ bên đường quay đầu xe lại đây, nếu không tắc đường thì nhiều nhất mất hơn một phút, giả sử anh trực tiếp lái xe từ quán cà phê ngoài trời tới đây, trong một phút ngắn ngủi mở điều hòa làm lạnh, sau đó tắt điều hòa đi rồi mở cửa sổ, đây không phải là không có việc gì làm nên muốn tìm chút chuyện để lãng phí tiền bạc ư? Khi vừa mới lên xe, rất nhiều người lái xe đều có thói quen mở hết cửa sổ cho thoáng, lần trước lúc đến trại giam cũng như vậy. Cho nên tôi cảm thấy, vì tránh những tấm danh thiếp của người khác, hẳn là anh đã sớm lên xe, vì không muốn tiếp tục nhận danh thiếp nên không mở cửa sổ mà chọn mở điều hòa để duy trì sự mát mẻ trong xe, sau khi thấy tôi ra ngoài, anh lái xe chạy đến bên cạnh, đồng thời tắt điều hòa, mở cửa sổ cho thoáng."

Cô nói xong thì hít một hơi thật sâu, đặt đóa hoa nhỏ màu tím trong lòng bàn tay, nâng tay để bên cửa sổ xe, một cơn gió thổi qua, hoa nhỏ bay đi theo gió, cô phẩy tay xong thì quay đầu hỏi: "Tôi nói đúng chứ?"

Nhiếp Vũ Tranh không trả lời, chỉ bình tĩnh đối mặt với cô, trông cô vừa xinh đẹp lại đầy sức sống, trong mắt tràn ngập tự tin và sự nhạy bén, còn có phần bừng bình.

"Nhìn chăm chăm tôi làm gì?" Cô bắt mắt rời mắt đi, sau đó lại trêu chọc anh: "Tôi thành công thu hút sự chú ý của anh à?"

Anh cup mắt rồi nhìn về phía trước, ngón trở gõ từng cái từng cái lên vô lăng như đang chờ đèn đỏ đếm ngược: "Được rồi, cô thử phân tích xem vì sao tôi muốn đích thân đến đón cô đi."

"Dù sao cũng không phải vì muốn theo đuổi tôi." Cô khoa trương nhún vai, tỏ vẻ chỉ đây đểch quan tâm!

Ngón trở của anh ngừng gõ, trong xe trở nên rất yên tĩnh.

"Nếu đúng thì sao?"

Tim Chúc Cẩn Niên đập lỗ một nhịp, giống như rất lạnh, cô rụt vai lại: "Ban ngày ban mặt đừng kể chuyện ma."

Bên trong xe lại trở nên yên tĩnh, cô hơi bất an, Lan Khiết Phỉ luôn bảo cô là kiểu người nói chuyện không khoan nhượng, không chừa đường sống, bây giờ bầu không khí chợt trở nên đông cứng, nhưng... cô chắc chắn anh đang nói đùa.

"Hôm qua đã có kết quả điều tra chuyện chết đuối của Lư Thù Chí." Nhiếp Vũ Tranh đổi đề tài.

Được rồi, thật sự là nói đùa... Chúc Cẩn Niên yên tâm.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Cách anh Nhiếp trêu chọc phụ nữ khá đặc biệt, giận giận giận.

Chương 16: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh [6]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Vẫn là phòng họp lần trước, Chúc Cẩn Niên cũng giống lần trước ngồi một chỗ hẻo lánh ở hàng cuối cùng, chống cằm, híp nửa mắt nhìn Nhiếp Vũ Tranh.

Đúng là vui tai vui mắt nhưng mà quá cao để chạm tới, vừa rồi cô nhìn thấy anh không nể tình ném một chồng danh thiếp vào trong thùng rác bên cạnh thang máy, còn đầu anh cầm theo để lót cốc giá rẻ, thuận tay bỏ trong ngăn kéo của phòng trà để phục vụ đại chúng.

Ánh mắt của anh nhanh chóng đảo qua khuôn mặt cô: "Chỗ khó của vụ án này là trạng thái tâm lý của Lư Thù Chí, đồng thời cũng là trọng điểm. Trợ lý của tôi - Chúc Cẩn Niên là người thứ nhất phát hiện nghi phạm có khả năng tồn tại chương ngại tâm lý, thời gian tiếp xúc với nghi phạm cũng sớm hơn chúng ta."

Đợi chút, thế mà anh lại nói cô là trợ lý của mình trước mặt mọi người, Chúc Cẩn Niên kinh ngạc chớp mắt mấy cái. Tuy rằng trên danh nghĩa thì đúng là vậy.

"Trong trại giam, cô ấy hướng dẫn nghi phạm vẽ tranh..." Nhiếp Vũ Tranh hất cằm về phía màn hình: "Đối với chúng ta, bức tranh này rất quý giá. Tôi cũng tin một vài phán đoán và ý kiến của cô ấy sẽ khiến tình tiết vụ án càng thêm sáng tỏ."

Nói nghe hay thật đấy, Chúc Cẩn Niên cũng không kìm được mà muốn đứng lên vỗ tay cho anh. Hóa ra anh tới đón cô là vì muốn nhìn bức tranh cô đã hướng dẫn Tiểu Chí vẽ, thế nên mới làm lái xe miễn phí cho cô một lần, suýt thì cô cảm động rồi quên luôn vụ đánh cược cá trích đóng hộp Thụy Điển giữa bọn họ.

Hi vọng anh quên rồi.

"Tiểu Chúc, cô lên phía trước này ngồi đi." Thẩm Tử Bình mỉm cười vẫy tay với cô.

Chúc Cẩn Niên cười gượng rồi ngồi xuống mấy hàng trước.

Thẩm Tử Bình khôi phục vẻ mặt nghiêm túc: "Lư Thù Chí miêu tả vụ việc mình chết đuối rất mơ hồ, có thể nói là gây khó khăn khá lớn cho việc điều tra của chúng ta. Nhưng mà..." Anh ta vừa chuyển đề tài vừa lấy túi vật chứng ra, bên trong đựng một tờ báo đã cắt, nửa mới nửa cũ: "Không biết ai gửi cái này tới đây cho chúng ta..."

Nhiếp Vũ Tranh nhú mày, tối qua anh chỉ nghe Thẩm Tử Bình nói trong điện thoại rằng vụ chết đuối có manh mối, không ngờ còn xuất hiện thêm thứ này nữa.

Thấy anh để lộ vẻ mặt này, Thẩm Tử Bình thoải mái lắc đầu: "Đã điều tra rồi, qua kiểm tra đo lường không xuất hiện dấu vân tay, camera giám sát gần đây cũng không thể tìm được người đã gửi email. Ôi, dân thành phố này vừa nhiệt tình vừa thần bí." Anh ta không quan tâm cho lắm: "Chúng tôi thử điều tra tiếp từ thông tin được cắt từ báo, quả thật tìm được ít thứ về vụ chết đuối của Lư Thù Chí, không biết việc lần này có ảnh hưởng gì lớn đến tâm lý và tinh thần của cậu ta không. Cậu xem trước đi."

Nhiếp Vũ Tranh nhận lấy báo cáo rồi nhanh chóng xem qua một lần.

Chúc Cẩn Niên rất tò mò, cô dán mắt vào mấy tờ giấy trong tay anh. Vừa ngược mắt, anh chợt phát hiện ánh mắt của cô, trực tiếp đối mắt với cô, khuôn mặt đẹp trai, đôi mắt đen như đầm nước, thời gian dường như ngừng lại tại khoảnh khắc này, trong mắt cô đều là anh. Tim cô đập nhanh hơn một chút, không khỏi rời mắt nhìn sang chỗ khác nhưng anh lại đi về phía cô.

Đặt báo cáo trong tay cô, Nhiếp Vũ Tranh không nói lời nào đã quay đi.

Chúc Cẩn Niên mở ra nhìn vài đoạn, sau đó không khỏi thở dài.

Trong quãng thời gian Tiểu Chí nghỉ hè chỉ có một tin tức đề cập đến việc chết đuối. Nhân vật chính là người đàn ông bình thường có tài bơi lội, gần 30 tuổi, trong tin tức nói rằng người đàn ông đó là quân nhân giải ngũ, thấy việc nghĩa hăng hái cứu hai người rơi xuống nước, nhưng bản thân sức cùng lực kiệt không bơi lên bờ được, cuối cùng để lại một đứa con trai cả 3 tuổi và con trai nhỏ chỉ sáu tháng tuổi trong nhà.

Cảnh sát nhân dân phá án đến nơi đó hỏi thăm một vài hàng xóm thì tìm được người chứng kiến và người biết rõ tình hình. Bọn họ nói, một đứa trẻ mười mấy tuổi không nghe người ta khuyên bảo mà chạy đến hồ nước bơi lội, không biết vì sao lại chìm xuống nước, một người đàn ông trung niên vừa gọi người cứu con của mình vừa tự nhảy xuống hồ cứu người, rõ ràng ông ta không biết bơi, thế là hai người cùng giãy giụa trong nước. Một người đàn ông dám làm việc nghĩa đi ngang qua, cuối cùng hy sinh bản thân để cứu hai bố con bọn họ. Nhưng đáng giận là sau khi hai bố con này tỉnh lại, nhân lúc hỗn loạn mà lặng lẽ rời khỏi đó, còn chẳng cảm ơn nổi một câu. Có người chứng kiến nhớ rất rõ ràng, người đàn ông trung niên gọi con trai của mình là "X Chí".

"Bởi vậy có thể thấy được hai bố con được cứu có khi là Lư Luật Minh và Lư Thù Chí. Tờ báo bị cắt tám phần do người chứng kiến khi đó hoặc người thân, bạn bè nào đó của người hy sinh bản thân cứu người gửi đến." Thẩm Tử Bình nói.

Lâm Duệ nói: "Chúng tôi lên mạng tìm kiếm, bên dưới tin tức có rất nhiều bình luận của cư dân mạng, quan điểm khá giống nhau, đều rửa hai người được cứu chết đi."

Thẩm Tử Bình nghi ngờ: "Tôi không hiểu, rõ ràng người khác cứu mình, vì sao Lư Thủ Chí lại cho rằng được bố cứu?"

"Đây có lẽ là nguyên nhân khiến triệu chứng bắt đầu rửa mặt liên tục của Tiểu Chí nặng thêm." Chúc Căn Niên thử đoán: "Tôi từng quan sát, từ trước đến nay cậu ấy không rửa mặt lúc ở ngoài, chỉ khi về nhà gặp bố mới rửa mặt hết lần này đến lần khác. Hơn nữa, cách cậu ấy rửa mặt không giống với chúng ta lắm, thỉnh thoảng còn vùi cả khuôn mặt vào trong nước. Hiện giờ nghĩ lại, có lẽ chẳng phải cậu ấy rửa mặt mà là vô thức mô phỏng lại cảm giác chết đuối năm đó. Tôi đoán, xuất phát từ những suy nghĩ khác, Lư Luật Minh không nói mình cứu cậu ấy, cuối cùng tẩy não thành công."

Lâm Duệ không hiểu: "Xuất phát từ... suy nghĩ gì?"

Chúc Căn Niên tạm thời vẫn chưa nghĩ ra. Lúc này, chỉ nghe Nhiếp Vũ Tranh trả lời: "Lư Luật Minh là một người sĩ diện, hơn nữa có tính yêu cầu quyền uy rất cao với bản thân, ông ta vẫn luôn muốn hoàn toàn, tuyệt đối kiểm soát Lư Thủ Chí, đây là một cơ hội tuyệt vời. Khiến con trai tin mình là người cứu cậu ta một mạng, điều đó làm con trai hoàn toàn phục tùng mình. Cho nên, ông ta lựa chọn việc nhanh chóng dẫn con rời khỏi hồ. Bởi vậy, Lư Thủ Chí chắc chắn không biết sự thật của chuyện lúc đó, dù sau này mơ hồ nhìn thấy tin tức trên mạng hay từ nơi nào khác, sau khi nảy sinh nghi ngờ cũng không thể không chọn tin tưởng lời nói dối của bố mình, đây là nguyên nhân vì sao cậu ta cảm thấy chán nản rồi từ từ hồi phục sau khi khai giảng lớp 10. Nhận qua lưu thanh (1), từ khi khai giảng, loại tâm trạng này phản ánh rõ ràng trong chữ viết của cậu ta."

(1) Nhận qua lưu thanh: người rời đi hoặc chết nên để lại một cái tên.

"Có phải hèn hạ quá rồi không?" Chúc Căn Niên không thể tưởng tượng nổi.

Nhiếp Vũ Tranh mỉm cười nhìn cô: "Từ lâu cô đã nói hai bố con bọn họ cũng không phải đèn đã cạn dầu. Quên rồi à?"

"Đó chỉ là cảm giác của tôi."

"Cảm giác của cô rất chuẩn."

Nhiếp Vũ Tranh tán thành với cô, mặt trời mọc từ hướng Tây sao? Chúc Cẩn Niên chớp mắt mấy cái, có lẽ đây là một kiểu châm chọc khác của anh thôi.

"Nhưng..." Chúc Cẩn Niên hoạnh hộc: "Những lời anh nói đều là suy đoán chủ quan, chứng cứ đâu?"

"Cô có nghĩ tới cái gọi là "theo dõi" của Lư Luật Minh với Lư Thù Chí chẳng phải vì để cậu ta tập trung học tập mà là sợ cậu ta sẽ nhìn thấy tin tức năm đó không?" Nhiếp Vũ Tranh hỏi lại.

"Ý anh là sao?"

"Nếu chỉ sợ ảnh hưởng đến học tập thì có thể thông qua việc quy định thời gian lên mạng và giải trí, vì sao Lư Luật Minh muốn nghe lén điện thoại của cậu ta, ngăn cản cậu ta lên mạng và nghiêm cấm xem tin tức lẫn báo đài trong vùng ở thành phố Bằng?" Nhiếp Vũ Tranh nhìn xung quanh một vòng, hơi nhướn mày: "Tôi đã sớm nghi ngờ, trên tin tức và báo đài trong vùng ở thành phố Bằng có điều gì đó khiến Lư Luật Minh không muốn con trai nhìn thấy."

Thẩm Tử Bình lại hít một hơi thật sâu: "Thường thì tin tức và báo đài ở thành phố Bằng đều chú ý đến chuyện lớn nhỏ xảy ra trong vùng, gặp phải chuyện giống vậy còn có thể xâu chuỗi với tin tức trước kia."

Trần Dục vỗ đùi: "Trăm phương ngàn kế đó... Tôi từng xem một bộ phim, có một cô gái bỏ thuốc độc vào trong vôi nước nào đó, mất một năm dán mắt vào người chồng, cấm anh ta không được uống nước trong vôi kia. Đến khi quyết định thủ tiêu anh ta thì mới mặc kệ anh ta lấy nước từ chỗ đó, kết quả khiến anh ta chết vì trúng độc."

Nhiếp Vũ Tranh gạt đầu, vẻ mặt rất nghiêm nghị: "Lư Luật Minh là kẻ hoang tưởng, thật ra việc vợ tự sát đã gây đả kích rất lớn với ông ta, kích thích cảm giác tự ti, cô độc và ham muốn kiểm soát của ông ta, ông ta trút hận thù của mình với Thái Mỹ Thực và cảm giác bất lực về cuộc sống tầm thường lên người Tiểu Chí, thứ ông ta nuôi dưỡng không phải con trai mà là con rối."

"Sự thật sẽ không bị vùi lấp." Chúc Cận Niên chắc chắn: "Nhất định Tiểu Chí đã mơ hồ biết được sự thật năm đó, nhưng lại sợ hãi sự ép buộc của Lư Luật Minh, bắt bản thân đồng ý với ý kiến của ông ta, khi rửa mặt sẽ vùi đầu vào trong nước để vừa mô phỏng lại vụ chết đuối vừa giảm bớt áp lực tâm lý."

Đến bước này, câu đố Tiểu Chí thường xuyên rửa mặt rốt cuộc cũng có lời giải. Mọi người không hện mà cùng thở dài, nhất thời không khí trong phòng hội nghị trở nên khá áp lực.

Nhiếp Vũ Tranh đứng trước màn hình màu trắng, anh ấn điều khiển trong tay, bức tranh của Tiểu Chí xuất hiện trên màn hình, sự im lặng bị phá vỡ, cảnh sát ngồi dưới nghị luận khá sôi nổi.

"Vẽ cũng không đẹp lắm."

"Ngôi nhà, cây cối và con người, tôi từng xem trên TV, mấy chuyên gia tâm lý sẽ dựa vào mấy hình ảnh này để phân tích."

"Trông hơi rối."

...

Trên tờ giấy, chỗ màu trắng còn thừa rất ít, giữa bức ảnh là một ngôi nhà chiếm 1/3 diện tích tờ giấy, cái cây chếch về bên phải, con người ở bên trái.

Chỗ trống bên phải bầu trời vẽ mặt trời, ở giữa mặt trời có một con mắt, bên trái bầu trời vẽ một vầng trăng khuyết và ba ngôi sao.

Cây là thứ đầu tiên Tiểu Chí vẽ ra, thân cây thô to, chạc cây lác đác và mấy chiếc lá dong đưa sắp rơi, gốc cây xơ xác không có sức sống. Ở giữa thân cây, Tiểu Chí vẽ hốc cây, trong hốc còn có một con vật gì đó, không rõ là chim cú mèo hay sóc, hoặc thứ gì khác.

Thứ tiếp theo cậu ấy vẽ là căn nhà nhưng bị cây che một chút, căn nhà được tạo thành từ nóc nhà hình tam giác và tường hình vuông, không có cửa ra vào lẫn cửa sổ, cũng không có ống khói, chỉ vẽ một con mắt ở giữa nóc nhà hình tam giác, giống như con mắt vẽ ở giữa mặt trời kia. Từ nét bút có thể thấy Tiểu Chí rất cố gắng mô tả căn nhà vừa đơn giản vừa kỳ quái, đường nét thô và xấu, một nét vẽ khá nhiều lần, cho nên cả căn nhà này trông có vẻ rất nổi bật trên tờ giấy trắng.

Góc dưới của cây và căn nhà bị cái gì đó na ná tường vây hoặc hàng rào bao quanh, không nhìn thấy vị trí của mặt đất.

Con người nhỏ ở bên trái cũng vẽ rất đơn giản, đầu và tứ chi tạo thành, không thấy thân thể. Tỷ lệ hình tròn của đầu rất lớn, bị tô đen một nửa, bên dưới dùng một kiểu dáng giống chữ "Giới" (2) để vẽ tứ chi, bàn tay và chân dùng bốn hình e-lip để thể hiện, trong đó trên bàn tay còn vẽ năm ngón tay, giống như năm cây tăm cắm vào một củ khoai tây.

(2) Chữ Giới: 𠂇

"Thông qua việc diễn giải bức tranh này, tôi đoán trạng thái trước mắt của Lư Thù Chí là... " Nhiếp Vũ Tranh hơi ngừng một chút: "Tuổi tâm lý

thấp hơn tuổi thật, cộng thêm cả sự kiềm chế và phản kháng mãnh mẽ, rơi vào ảo tưởng không thể tự thoát ra được, tinh thần lẫn nhân cách đều sụp đổ, trong lòng tràn ngập cảm giác tội ác."

Chúc Cẩn Niên mở laptop, mím môi, kết luận của anh gần giống với cô, không biết mạch suy nghĩ của anh và mình... Nghĩ tới đó, theo bản năng cô ngược mắt, đúng lúc anh cũng nhìn qua, thật giống như giáo viên vừa muốn nêu câu hỏi thì gặp được một học sinh chủ động đối mặt, anh không có ý tốt mỉm cười: "Đối với bức tranh này, Tiểu Chúc có thể hiểu và phân tích thấu đáo hơn tôi, cho nên tôi muốn mời cô ấy phân tích cụ thể ý nghĩa của những tình tiết trong bức tranh này cho mọi người nghe."

"Tôi nào có con mắt tinh tường như được giống tổ trưởng Nhiếp, không dám bêu xấu." Chúc Cẩn Niên nhanh chóng từ chối.

Anh tiếp chiêu rồi ấn điều khiển, trên bức tranh bỗng xuất hiện rất nhiều ký hiệu màu đỏ bắt mắt: "Đây là những chỗ tôi cho rằng đáng để phân tích, tôi sẽ nêu ý kiến của mình, cô có thể bảo dừng bất cứ lúc nào, bổ sung hoặc nói ra quan điểm của mình, được không?"

"OK." Chúc Cẩn Niên làm động tác "mời".

"Cả tờ giấy được vẽ gần kín hết, diện tích trống còn lại không lớn. Thứ đầu tiên Lữ Thù Chí vẽ là cây, tiếp theo là căn nhà, cuối cùng là người. Cây đại diện cho hoàn cảnh, căn nhà đại diện cho gia đình, người đại diện cho bản thân. Trong tiềm thức của cậu ấy, ảnh hưởng của hoàn cảnh và gia đình đối với cậu ấy cực kỳ to lớn, thậm chí đến nỗi không chịu nổi gánh nặng, bởi vậy "bản thân" bị kiềm chế đến mức cực hạn. Khoảng cách giữa cây và căn nhà, nhìn theo góc độ phân tích tâm lý học, nó đại diện cho khoảng cách của mối quan hệ giữa các thành viên gia đình, quá xa cách hay quá thân thiết đều chứng tỏ sự bất hòa. Trong bức tranh này, cái cây gần như che khuất một nửa căn nhà..." Nhiếp Vũ Tranh gập ngón tay, gõ vào các vị trí tương ứng trên màn hình: "Điều này có ý nghĩa gì?"

Lâm Duệ đáp: "Dựa vào việc quá thân thiết, không có bí mật gì, Lư Luật Minh và cậu ta sống nương tựa lẫn nhau, giống như biến thành một thể!"

"Không phải." Chúc Cẩn Niên nhìn về phía anh ta, giải thích: "Điều này chứng tỏ trong tiềm thức, cậu ấy cảm giác mình bị bố chi phối quá nhiều, thật ra quan hệ bố con rất căng thẳng." Nói xong, cô chỉ vào căn nhà trên màn hình: "Các anh để ý mà xem, căn nhà kia rất kỳ lạ, nét vẽ nóc nhà và tường vừa dày vừa xấu, hơn nữa thiếu những thứ quan trọng trong cuộc sống thực, không ai dựng căn nhà như vậy để ở."

Thẩm Tử Bình gật đầu: "Đúng vậy, không có cửa sổ thì làm sao thông khí được?"

"Hơn nữa cũng không có ống khói." Trần Dục nói.

"Khép kín là thứ khiến người ta ấn tượng nhất về căn nhà này." Nhiếp Vũ Tranh nói tiếp: "Không cửa ra vào, không cửa sổ, người bên ngoài không vào được, người bên trong cũng không ra được, hơn nữa bên ngoài còn có một bức tường bao quanh. Đây là thế giới nội tâm của Lư Thù Chí, tư tưởng tự vệ rất mạnh, hơn nữa từ chối giao tiếp, càng từ chối tương tác tình cảm."

"Tức nước vỡ bờ." Lâm Duệ thoải mái nói: "Hầu như mỗi ngày phải báo cáo suy nghĩ cho bố mình, báo cáo càng nhiều thứ không muốn nói cũng càng nhiều."

"Đường nét của nóc nhà và bức tường quá dày, chỉ có người suy sụp tinh thần, thậm chí bệnh nhân tâm thần giai đoạn đầu mới có thể vẽ như vậy." Kết luận này là Chúc Cẩn Niên thấy trên mạng, nhưng cô không gắn đường nét dày này với trạng thái tinh thần tồi tệ, xem ra cô phải giao vấn đề khó khăn này cho người khác...

"Tổ trưởng Nhiếp, vì sao kiểu người này lại vẽ ra những nét dày như thế?"

Cô có phần muốn nhìn bộ dạng Nhiếp Vũ Tranh bị làm khó, sau đó vắt hết óc đổi đề tài.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Những phân tích của Tiểu Niên thật sự thành công thu hút sự chú ý của anh Nhiếp.

Chương 17: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh [7]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Cô thất vọng rồi, Nhiếp Vũ Tranh không bị làm khó.

"Tôi vừa nói rồi, căn nhà đại diện cho gia đình. Gia đình là nguồn gốc cảm giác an toàn ban đầu của hầu hết động vật quần cư, cũng như con người. Trong bức tranh này, mọi người nhìn thấy đường chân trời không?" Nhiếp Vũ Tranh hỏi mọi người nhưng ánh mắt lại nhìn Chúc Cẩn Niên, sau đó lại trả lời ngay: "... Không có. Lư Thù Chí chỉ có thể thông qua một không gian không có mặt phẳng cơ bản để liên tục nhấn mạnh hình dáng của căn nhà, nói cho bản thân và người khác rằng đây là "gia đình" mang lại cho cậu ta cảm giác an toàn, thật ra trong lòng cậu ta, loại cảm giác an toàn của gia đình này xưa nay không tồn tại. Nghiên cứu cho thấy, nhiều người mắc bệnh tâm thần có tính công kích và hưng cảm (1) đều thiếu cảm giác an toàn, thiếu cái gì thì khao khát cái đó là chuyện thường tình."

(1) Hưng cảm hay mania là một tâm trạng hưng khởi cao bất thường hoặc dễ bị kích thích, cáu kỉnh, khuấy động hoặc đầy năng lượng. Trong một ngữ cảnh nào đó, nó có nghĩa trái ngược với trầm cảm. Hưng cảm là một triệu chứng để chẩn đoán một số bệnh tâm thần (Theo Wikipedia).

Nhiếp Vũ Tranh cầm lấy túi hồ sơ trong tay, chỉ vào ba chữ "Thái Mỹ Thực" trên túi, động tác phóng khoáng tự nhiên: "Tuổi nhỏ mất mẹ, đa số cảm giác an toàn của Lư Thù Chí đã biến mất cùng với sự ra đi của mẹ, trong quá trình trưởng thành, ảnh hưởng của bố đối với cậu ta không phải "bảo vệ" mà là áp bức. Có thể nói, cậu ta là một người "trong lòng không có

tận cùng", giống như bức tranh này, khát vọng một gia đình vững chắc nhưng phải đứng ở một nơi không có đường chân trời."

Nghe xong lời phân tích này của anh, trong phòng hội nghị vang lên vài tiếng thở dài.

"Lại nói cái cây này." Mạch suy nghĩ của Nhiếp Vũ Tranh vẫn còn tiếp tục: "Thân cây thô to nhưng chạc cây đều là cành khô, lá héo úa, người vẽ kiểu cây này đều khá hướng nội, thậm chí là hậm hực bi quan, vật lộn giữa ảo tưởng và sự thật, có khuynh hướng tấn công mạnh mẽ."

Thẩm Tử Bình trực tiếp chỉ về phía trước: "Cái hốc ở giữa thân cây kia là..."

"Người trưởng thành sẽ không vẽ thứ này." Chúc Cận Niên chen mồm vào: "Hơn nữa, trong hốc cây còn có một con sóc, cái này..."

"Chim cú mèo." Nhiếp Vũ Tranh sửa.

"Rõ ràng là sóc."

"Chim cú mèo."

Mắt cô trừng lớn, nhìn lại: "Giống chim cú mèo ở điểm nào chứ?"

"Được rồi, là sóc." Nhiếp Vũ Tranh nhìn cô rồi đành nhượng bộ một bước: "Cái này không quan trọng."

Biết hai người bọn họ mâu thuẫn, Lâm Duệ bật cười, dùng khuỷu tay chọc Trần Dục rồi nháy mắt, Trần Dục cũng cười theo.

Chúc Cận Niên chợt thấy hơi xấu hổ, cô cúi đầu không nói gì nữa.

"Trong bức tranh này có vài chỗ mà trẻ con mới có thể miêu tả chi tiết nên tôi đoán tuổi tâm lý thấp hơn nhiều so với tuổi thật." Nhiếp Vũ Tranh trở lại chuyện chính, cũng vạch ra từng vị trí cụ thể: "Cú mèo... À sóc trong hốc cây, mặt trời, mặt trăng và ngôi sao xuất hiện cùng lúc trên không trung, chỗ vẽ người không rõ giới tính, hơn nữa, chỗ này..."

Anh lại chỉ vào thân cây.

Mọi người cùng tập trung ánh mắt vào vị trí kia, Chúc Cẩn Niên ngẩng đầu, bỗng nhiên phát hiện sự khác thường, đúng, trước đó cô vẫn không chú ý tới.

Ở đoạn giữa thân cây rõ ràng có hai nhánh cây nhỏ.

Làm sao một cái cây bình thường có thể đột nhiên mọc ra nhánh trên thân cây, nhánh phải mọc trên đỉnh của chạc cây mới đúng.

"IQ của Lư Thủ Chí ở mức bình thường, kiểu thân cây "phức tạp" này cho thấy trí tuệ của cậu ta bị trẻ hóa." Nhiếp Vũ Tranh nói tiếp: "Một người trưởng thành vẽ tác phẩm có ký hiệu của trẻ con, một mặt là kết quả của việc kiềm nén bản thân quá mức, mặt khác cũng chứng tỏ hành động của cậu ta không thể đoán trước được như một đứa trẻ không hiểu chuyện."

Thấy anh tạm dừng, Chúc Cẩn Niên giơ tay ra hiệu: "Tôi có quan điểm khác về sự xuất hiện cùng lúc của ngôi sao, mặt trăng và mặt trời."

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu nhìn về phía cô, trong mắt đã sớm không còn sự lạnh lùng đầy thù địch khi lần đầu gặp mặt: "Xin chỉ bảo."

"Tiểu Chí vẽ mặt trời ở góc phải, mặt trăng ở góc trái. Chính giữa mặt trời có một con mắt, nhìn qua như yêu quái, nhưng ngôi sao và mặt trăng lại không sửa gì khác, không có chỗ nào kỳ lạ. Lúc tôi đến trại giam, cậu ấy nói tôi là con mắt của Lư Luật Minh, trong bức tranh này, cậu ấy vẽ mắt ở giữa mặt trời và giữa nóc nhà khác nhau, tôi cho rằng cái này có ý nghĩa rất

quan trọng." Tốc độ nói của Chúc Cẩn Niên nhanh hơn ngày thường rất nhiều nhưng vẫn không đuổi kịp suy nghĩ cuồn cuộn xuất hiện lúc này, cô không thể không dừng lại, sắp xếp mạch suy nghĩ lần nữa rồi mở miệng: "Mặt trời được coi là chúa tể của vạn vật, có rất nhiều ý nghĩa tượng trưng, trong một gia đình, mặt trời chính là người bố, mặt trăng là người mẹ, đứa con là ngôi sao. Mặt trời trong bức tranh này rất có thể là Lư Luật Minh trong lòng Lư Thù Chí."

Thẩm Tử Bình vội vàng hỏi: "Nóc nhà thì sao?"

"Nóc nhà ở trên cùng của căn nhà, trong một căn nhà khép kín, nó giống như nắp hộp bánh quy vậy, đóng nắp một cái thì không thể ra vào. Tôi cảm thấy nóc nhà là người bố trong lòng Tiểu Chí, cho nên cậu ấy cũng vẽ một con mắt ở trên."

Chúc Cẩn Niên lật sổ ghi chép, thuận tay vén một bên tóc ra sau tai, lông mi rủ xuống, sống mũi rất thanh tú, cổ áo hình tròn để lộ đường nét của xương quai xanh, cô đeo một sợi dây chuyền nhỏ bằng bạc, mặt dây chuyền hình ngọc trai, đúng lúc rơi vào khe rãnh ngực làm người ta phải mơ màng.

Ánh mắt Nhiếp Vũ Tranh nhất thời cứng lại, có lẽ lời nói chế nhạo trên xe của Chúc Cẩn Niên đã một câu thành sấm (2): "Tôi thành công thu hút sự chú ý của anh à?"

(2) Một câu thành sấm: lời tiên tri sẽ được thành hiện thực.

Vương Khiêm - một trong số ít những người bạn thân của anh, trước khi kết hôn từng hình dung dấu hiệu thích một người phụ nữ với anh, anh ta nói rất nông cạn, nào là càng nhìn càng xinh đẹp, sau đó không ngán nổi, dù cô ấy cố tình gây sự với cậu, dùng giọng nói nũng nịu mà bình thường cậu thấy hết sức ghê tởm để chơi xấu, cậu chẳng những không bài xích mà còn cảm thấy cực kỳ ám áp.

"Sa vào tình cảm dễ khiến IQ của con người trở nên thấp đi, logic và sức phán đoán giảm xuống, sau đó xuất hiện ảo giác như vậy, đây là kết quả từ ảnh hưởng kép của hormone và gợi ý tâm lý."

Lúc đó, Nhiếp Vũ Tranh đã dùng tư duy của một nhà phân tích tâm lý chuyên nghiệp giải thích cho Vương Khiêm nguyên nhân sinh ra hiện tượng này.

Vương Khiêm chỉ cười không nói rồi xoay người dắt tay tình yêu cả đời bước vào cánh cửa hôn nhân, sau đó cả hai di cư đến Châu Âu.

Có lẽ hộp cá trích đóng hộp Thụy Điển được Vương Khiêm tự tay mua kia đã không cần dùng nữa.

Sau khi Chúc Cận Niên ngồi trên xe nói chính xác quỹ đạo hành động và nguyên nhân của anh, mức độ chú ý và muốn tìm tòi nghiên cứu sâu của anh đối với cô đã nhiều hơn vài phần, cô gái này từng gặp khó khăn trước đề thi của anh, sau đó còn hình dung anh là kẻ "cực kỳ biến thái", rất thú vị.

Nhưng mà càng nhìn càng xinh đẹp.

Đây là một tín hiệu khá nguy hiểm.

"Tổ trưởng Nhiếp?" Chúc Cận Niên quơ quơ tay.

Không phản ứng.

"Khụ khụ!" Cô hắng giọng: "TỔ TRƯỞNG NHIẾP!"

Nhiếp Vũ Tranh nhắm chặt mắt, khôi phục lại từ trạng thái ngây người, khẽ nâng cằm tỏ vẻ mình đang nghe.

"Lời tôi vừa nói, anh đồng ý không?"

"Lặp lại lần nữa đi." Mặt anh không cảm xúc yêu cầu cô: "Bắt đầu từ đoạn con mắt trên nóc nhà."

Kỳ lạ, anh có nghe không đây? Chúc Cẩn Niên hơi khó hiểu, cô thở sâu rồi lặp lại một lần nữa: "Đối với Tiểu Chí, Lư Luật Minh vừa là ân nhân, tạo điều kiện cho cậu ấy trưởng thành giống như mặt trời, vừa là người khởi xướng mang đến áp lực, phong tỏa cậu ấy, mà chính cậu ấy không hề khát vọng "ràng buộc" chung một chỗ với bố mình, do đó, đại diện cho "bản thân" là con người không vẽ bên cạnh mặt trời mà lại vẽ bên trái tờ giấy, hơn nữa còn cách xa căn nhà, cây cối, bức tường. Anh... hiểu không?"

"Tiếp tục." Lần này anh không ngây người, đương nhiên hiểu được.

"Phía trên con người chính là mặt trăng và ngôi sao. Trong tiềm thức, Tiểu Chí khát vọng tình thương của mẹ." Chúc Cẩn Niên nói: "Thế nhưng, mặt trăng cậu ấy vẽ không phải trăng tròn, đủ thấy tình cảm phức tạp của cậu ấy đối với mẹ, vừa khao khát vừa nghe được những nhận xét không quá tốt từ chỗ bố mà có sự xa cách và đề phòng, thậm chí là... căm ghét. Mảnh khoe khác với biểu hiện trẻ hóa, mặt trời, mặt trăng, ngôi sao đồng thời xuất hiện là sự hiểu biết của Tiểu Chí về bố mẹ, thật đáng tiếc, trong lòng cậu ấy, bất luận là bố hay mẹ đều rất hỗn loạn, không hoàn mỹ. Tổ trưởng Nhiếp... anh thấy thế nào?"

Nhất thời, phòng họp trở nên im lặng, mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời của Nhiếp Vũ Tranh.

Mười giây ngắn ngủi mà Chúc Cẩn Niên lại cảm thấy giống như một tiếng trôi qua.

"Tôi đồng ý." Khoe môi Nhiếp Vũ Tranh cong lên, chậm rãi đi đến phía bên kia màn hình.

Rõ ràng đồng ý, tại sao còn bảo người ta nói hai lần, hừ. Chúc Cẩn Niên lên thờ phào một hơi, vừa nãy lúc nhắc lại cô còn tưởng rằng anh sẽ đột nhiên chỉ ra điểm mâu thuẫn hay chỗ nào sai sót, chỉ hại dây thần kinh của cô bị kéo căng, sợ xấu mặt.

"Trên tranh chỉ vẽ duy nhất một con người." Anh giơ tay chỉ vào vị trí của con người: "Với số nét ít ỏi, đủ để tôi đi đến kết luận cuối cùng về trạng thái tinh thần của cậu ta."

"Làm sao để thấy được điều này?" Thẩm Tử Bình tò mò hỏi.

"Đầu tiên là giới tính, tiếp đó là kết cấu và cuối cùng là chi tiết." Nhiếp Vũ Tranh lấy bút ra, chỉ về phía đầu của con người: "Giới tính, vừa rồi tôi đã phân tích, người này không có giới tính đặc trưng nào, kiểu tóc, quần áo hay dáng người đều không chứng tỏ "nó" là nam hay nữ, thậm chí ngay cả quần áo "nó" cũng không có."

Trần Dục nghi ngờ: "Có phải cậu ta cảm thấy vẽ đến bức tranh cuối cùng quá phiền phức nên không muốn vẽ cụ thể không?"

"Chú ý nhìn tay của con người này." Ngòi bút của Nhiếp Vũ Tranh chỉ vào chỗ cánh tay: "Chẳng những vẽ bàn tay mà còn vẽ cả năm ngón tay. Nếu thực sự không kiên nhẫn thì không cần vẽ cụ thể các ngón tay."

"Nhưng "nó" không có thân thể." Trần Dục chưa từ bỏ ý định mà truy hỏi: "Chỉ có tứ chi thôi."

"Đúng vậy, không có cổ, không có thân thể, chỉ có tứ chi." Chúc Cẩn Niên gật đầu.

Lâm Duệ tấm tắc hai tiếng: "Căn bản không phải một con người hoàn chỉnh."

Nhiếp Vũ Tranh gạt đầu một cái, khen ngợi: "Bản thân họa sĩ phải nhận thức được nhân vật đại diện cho tác phẩm của mình, đầu quá lớn, thiếu cân đối, không có cổ và cơ thể, chính là hình ảnh một "con người" không hoàn chỉnh, không có "chủ định". Lư Thủ Chí có thể khắc họa ngón tay nhưng không khắc họa một người sống bình thường phải có cổ và cơ thể, đây là phản ứng tự đánh mất hình ảnh cơ thể, chứng minh cậu ta... không có lý trí đáng nói. Lúc nhốt Lư Luật Minh, cậu ta cũng bị bao vây trong trạng thái này, kiểu hành vi này là kết quả của dục vọng tấn công bị bộc phát trong lòng cậu ta."

Ngay sau đó, anh bật một đoạn ghi âm rồi nhìn về phía Chúc Cận Niên: "Đây là đoạn đối thoại của Tiểu Chí và một quản ngục sau khi chúng tôi rời khỏi trại giam..."

Chúc Cận Niên ngẩn ra, giống với mọi người, đều lắng lòng xuống để tập trung nghe, chỉ sợ để sót chữ nào.

"Bố tôi rất lợi hại, bố biết bảy mươi hai phép biến hóa, nhưng bố không nói với tôi ông ấy sẽ biến thành cái gì, tôi là con của ông ấy, tôi đều biết hết. Cô gái kia là con mắt của bố, cô ta đến nhìn tôi cũng chính là bố đến nhìn tôi, ông ấy cho rằng tôi không biết. Bố à! Con nhìn thấy con mắt của bố, còn có thể nhìn thấy tay của bố, miệng của bố, còn có bố nữa! Bố tôi phân tán ra, thật sự tách ra, vì muốn theo dõi tôi mà biến thành rất nhiều người, còn chia mình thành nhiều mảnh..."

Trong lòng Chúc Cận Niên, hai điểm vốn không liên quan gì đến nhau bỗng nhiên được nối lại. Có phải mỗi lần Tiểu Chí phát hiện bố mình biến thành một người hay một thứ gì đó đều sẽ viết một nét và dùng chữ "Chính" để đếm không? Chúc Cận Niên nhớ bạn của Tiểu Chí đã nói rằng, lúc bọn họ chơi bóng với nhau, lúc nào Tiểu Chí cũng đột nhiên lấy lý do "Bố tớ tới tìm" rồi vội vàng về nhà, có lẽ không phải Lư Luật Minh chạy đến trường học tìm cậu ấy mà là cậu ấy thấy được "Bố" mình.

Loại cảnh tượng này chỉ cần tưởng tượng một chút đã cảm thấy quá kinh khủng.

Chương 18: Nghìn lời vạn chữ không bằng một bức tranh [8]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Trong đoạn ghi âm, quản ngục bỗng nhiên cắt ngang lời nói vô nghĩa của Tiểu Chí, cố ý hỏi cậu ấy: "Bây giờ bố cậu đang ở đâu?"

"Ông ấy ở nhà." Tiểu Chí nói: "Ngồi trong phòng khách."

"Đều ở đó suốt sao?"

"Đương nhiên. Mỗi ngày ông ấy đều ngồi ở đó nhìn tôi, ông ấy rời mắt mình ra ngoài, không tự mình nhìn thấy thì không thể đi. Con mắt của ông ấy ở bên ngoài, biết chưa? Sẽ biến hóa và nấp xung quanh tôi. Thật ra tôi rất tự giác, tôi muốn học đại học, muốn rời khỏi nhà, bố tôi không thể phân tán liên tục, một ngày nào đó ông ấy cũng không tìm lại cơ thể của mình được. Tôi tìm bố suốt, muốn cố định ông ấy lại, tôi muốn biết rốt cuộc ông ấy phân tán ra thành bao nhiêu mảnh, biến thành bao nhiêu thứ. Lúc nghỉ hè, tôi nhìn thấy rất nhiều mảnh bố ở nhà đi qua đi lại, một đống lớn luôn, rất nhiều, nhiều lắm. Tôi muốn ghép bố tôi và cố định lại, tôi cảm thấy ông ấy rất mệt, tôi cũng mệt."

Người quản ngục kia khinh thường nói: "Cậu còn muốn ghép ông ta lại ư? Ha ha."

"Đúng, rất khó." Tiểu Chí trả lời một cách khó khăn: "Bố tôi cứ chuyển động mãi, đi lại không ngừng, đổi qua đổi lại, chỉ khi ngủ mới khá cố định."

Nghe xong lời này, Chúc Cẩn Niên cảm thấy sống lưng lạnh ngắt nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại, cô tự hỏi vì sao Tiểu Chí có ảo giác như vậy.

Đúng rồi... Lúc nghỉ hè, thân là một giáo viên dạy toán, có phải Lư Luật Minh sẽ gọi một vài học sinh đến nhà học thêm không? Mà Tiểu Chí lại ảo giác toàn bộ học sinh là Lư Luật Minh?

Điều này có thể giải thích vì sao chỉ trong khoảng thời gian hai tháng ngắn ngủi chữ "Chính" Tiểu Chí viết lại đột nhiên tăng lên, trước đây, cậu ấy vẫn luôn ảo giác vài người nào đó là Lư Luật Minh, mà trong lúc nghỉ hè, vì gần lên lớp 12, Lư Luật Minh nghiêm khắc với cậu ấy hơn, theo dõi cũng nhiều hơn khiến bệnh tình của cậu ấy thêm nghiêm trọng, ảo giác một đám người đều là Lư Luật Minh!

Cái này... không phải chứng vọng tưởng bị hại! Mà là...

Danh từ nọ bỗng nhiên hiện rõ trong đầu Chúc Cẩn Niên.

"Cậu ta điên rồi!" Lâm Duệ buồn bực lắm bầm.

"Hội chứng hoang tưởng nhận thức." Nhiếp Vũ Tranh điều chỉnh cách dùng từ của mình: "Cụ thể mà nói là..."

Chúc Cẩn Niên trở nên nghiêm túc, vội vàng nhìn anh, chờ anh nói ra phán đoán cuối cùng.

"Hội chứng hoang tưởng Fregoli." (1)

(1) Hội chứng Fregoli rất hiếm và thường được coi là một biến thể của hội chứng Capgras. Hội chứng Capgras hay hoang tưởng Capgras là một chứng bệnh lạ gây rối loạn nhận diện. Người mắc phải bệnh này có ảo tưởng sai lầm về những vấn đề, con người, sự vật xung quanh họ.

Danh từ này khiến nhóm cảnh sát khó hiểu, đồng loạt nhìn nhau. Trong lòng Chúc Căn Niên hơi hồi hộp, danh từ này đập mạnh vào não cô, sinh ra cảm giác đồng cảm và tán thành mạnh mẽ. Không sai, vừa nãy đúng là danh từ này hiện lên trong đầu cô.

Hội chứng hoang tưởng Fregoli còn được gọi là hội chứng thể thân, người bệnh thường cho rằng những người bên cạnh họ do cùng một người nguy trang hoặc biến thân, kiểu rối loạn nhận dạng này rất hiếm thấy, hiện nay đã được xem là người mắc bệnh tâm thần sinh ra ảo giác.

Những người mắc hội chứng hoang tưởng Fregoli cũng tồn tại đồng thời chứng vọng tưởng bị hại, bất luận là mặt mũi hay giới tính của người khác, ở trong mắt người bệnh thì chính là hóa thân của người nào đó mà họ cho rằng sẽ hãm hại mình, nhưng bệnh tình của người bệnh vượt quá mức bình thường, một khi vọng tưởng hoàn toàn mở rộng thì rất dễ nảy sinh hành vi tấn công mang tính bạo lực.

Nhiếp Vũ Tranh giải thích cái gì gọi là hội chứng hoang tưởng Fregoli cho mọi người, sau đó nói: "Lư Thủ Chí là người hướng nội, chịu đựng sự kìm hãm và ảnh hưởng của Lư Luật Minh nên kỹ năng giao tiếp cá nhân rất kém, tồn tại chứng ngại xã giao nhất định. Trong cuộc sống, bất kể mọi thứ đều bị bố mình theo dõi, dần dần hình ảnh cụ thể của người khác bị xóa bỏ, trong thế giới của cậu ta chỉ còn lại bản thân và Lư Luật Minh."

Chúc Căn Niên âm thầm thở dài: "Cách Lư Luật Minh giáo dục Tiểu Chí rất bạo lực, nghe nói trước đây còn đánh cậu ấy đến mức đầu rơi máu chảy. Có lẽ loại chấn thương này đã ảnh hưởng đến đại não, khiến hướng phát triển của cậu ấy trở nên tệ hơn, ngay từ đầu, cậu ấy cho rằng mình gặp người nào đó thì tất cả bọn họ đều do Lư Luật Minh biến thành. Tiểu Chí giống như một quả bóng, Lư Luật Minh liên tục thổi khí vào bên trong, quả bóng càng lúc càng lớn, cuối cùng... nổ tung."

"Cậu ta muốn thoát khỏi sự trói buộc của Lư Luật Minh, muốn giết ông ta?" Lâm Duệ hỏi, điều này có thể có liên quan đến động cơ gây án.

"Đây không phải động cơ của cậu ta." Đúng lúc này Nhiếp Vũ Tranh phản đối.

Mọi người đều dùng ánh mắt thăm dò nhìn về phía anh.

"Khi trò chuyện với quản ngục, Lư Thù Chí nói rất rõ ràng, cậu ta muốn "cố định" lại Lư Luật Minh." Nhiếp Vũ Tranh điều chỉnh tiến độ của đoạn ghi âm rồi phát lại mấy đoạn đối thoại cuối cùng: "Cậu ta cho rằng chỉ khi Lư Luật Minh ngủ thì mới "cố định", thời gian còn lại đều biến thành những người khác. Chúng ta có thể hiểu thế này: Khi Lư Luật Minh nằm bất động, Lư Thù Chí mới cho rằng ông ta là một con người ba chiều, còn những lúc khác, trong mắt Lư Thù Chí, ông ta giống như đám nhân vật hai chiều trong truyện tranh hay mảnh giấy phủ trên người những người khác... Đây là kết quả của chúng vọng tưởng được mở rộng đến trạng thái hoàn toàn của Lư Thù Chí."

Lâm Duệ nói một cách khó mà tin nổi: "Cậu ta muốn bỏ mình không nhúc nhích nữa để đạt được hiệu quả của việc "cố định"?"

"Không sai." Nhiếp Vũ Tranh nói: "Cuối cùng, chúng vọng tưởng thể thân đã khiến Lư Thù Chí rơi vào trạng thái không lý trí, cậu ta muốn thông qua việc "cố định" Lư Luật Minh để đạt được mục đích: thoát khỏi sự theo dõi. Khi làm việc này, cậu ta đã ở giai đoạn vọng tưởng hoàn toàn, không thể phân biệt hành vi của mình có thể gây ra hậu quả."

Thẩm Tử Bình tiêu hóa lời của anh trong chốc lát rồi chậm rãi gật đầu: "Vì không muốn bị bỏ mình theo dõi nữa nên cậu ta chọn cách cố định ông ta thật chặt chẽ, suýt nữa đã chết rồi, động cơ này đúng là..."

Vẻ mặt Lâm Duệ như phát hiện ra lục địa mới: "Điên rồi..."

"Trạng thái không lý trí..." Thẩm Tử Bình nắm được điểm quan trọng: "Nói như vậy, nhất định phải đánh giá tinh thần tư pháp à?"

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu: "Tôi sẽ viết một bản báo cáo dựa theo tài liệu về quá trình phát triển tâm lý và trạng thái tinh thần trong giai đoạn gần đây của Lư Thù Chí, khi mọi người mời bộ phận thẩm định đến làm đánh giá tinh thần cho cậu ta, việc quét não và nhập viện quan sát cũng không thể thiếu."

"Làm phiền anh rồi." Thẩm Tử Bình cười.

Chúc Căn Niên quay đầu, khẽ hỏi Lâm Duệ: "Có phải bây giờ tất cả nghi phạm thường thích xin đánh giá tinh thần tư pháp không?"

"Một lần đánh giá là 5000 vạn đấy, chúng tôi đâu có nhiều kinh phí phá án như vậy để cho bọn họ làm đánh giá? Muốn giả bệnh tâm thần, không có cửa đâu!" Lâm Duệ lắc đầu, hất cằm về phía Nhiếp Vũ Tranh: "Loại người giống như Lư Thù Chí này... Hành vi rõ ràng rất kỳ lạ nên tổ trưởng Nhiếp mới tham gia, bị anh ấy nhận định có chứng ngại tâm lý nghiêm trọng hoặc là tinh thần có vấn đề thì chúng tôi chắc chắn sẽ đồng ý với việc xin đánh giá."

Trần Dục ngồi bên cạnh nghe được bọn họ nói chuyện thì lại gần tiếp lời: "Lúc đánh giá, việc tham khảo báo cáo của tổ trưởng Nhiếp rất quan trọng. Đánh giá tinh thần là đuổi theo kết luận, ví dụ, rốt cuộc cô có hành vi năng lực hay không, gây án trong trạng thái nào, mà báo cáo của tổ trưởng Nhiếp lại thiên về quá trình tâm lý sinh ra sự khác thường của nghi phạm hơn, cung cấp chứng cứ mang tính mâu chốt cho việc suy luận và kết luận."

Chúc Căn Niên không hiểu, hỏi: "Quá trình thật sự quan trọng như vậy sao?"

Trần Dục cười khà khà hai tiếng, ra vẻ thần bí nói: "Đương nhiên quan trọng rồi..."

Lâm Duệ đưa ra một ví dụ: "Còn nhớ vụ án hoa hậu giảng đường bị tạt axit sunfuric đến nỗi hồng mắt siêu thê thảm năm trước không? Sau khi tên

tội phạm bị bắt đã nói rằng lúc mình tỏ tình bị từ chối, nhất thời xúc động mới làm vậy. Có lẽ do nhà hấn cũng có chút "quan hệ" nên đã mời một vị luật sư... Đúng rồi, chính là gã Chương Tĩnh Minh ý, chúng ta đã từng gặp rồi đấy."

Chương Tĩnh Minh? Luật sư Chương? Chúc Căn Niên nghĩ ra rồi, có lẽ là người lần trước Nhiếp Vũ Tranh và Thẩm Tử Bình đều không thích cho lắm kia.

Lâm Duệ nói tiếp: "Tội phạm tích cực bồi thường còn hơn mấy kiểu đập đầu nhận sai gì đó, trông có vẻ thành tâm hối lỗi. Vài phóng viên đưa đủ loại tin về tên tội phạm này, nào là từ nhỏ đạo đức và học vấn tốt, nào là hiếu thuận ông bà..."

"Tôi còn nhớ." Chúc Căn Niên gật đầu, khi đó chuyện này là tiêu đề của thành phố Bằng, lúc đó cô cảm thấy có "thành tâm hối lỗi" như thế nào cũng không bồi thường được vẻ ngoài như hoa của con gái nhà người ta, nếu chuyện này xảy ra trên người cô, không chừng cô sẽ bất chấp mọi thứ mà thủ tiêu tên đàn ông kia trước. Nhớ lại một lát, cô nói: "Nhưng phán quyết cuối cùng cho tên tội phạm cũng không nhẹ mà."

"Phán mười lăm năm tù!" Lâm Duệ vô cùng hả giận mà trả lời.

Trần Dục nói: "Hấn giờ trò khôn vặt, dùng mọi mảnh khốc chính vì muốn giảm nhẹ mức án. Không biết ông bố của hấn tìm đâu ra địa chỉ của tổ trưởng Nhiếp, mang không ít "đồ tốt" tới cửa, có ý định nhờ tổ trưởng Nhiếp làm đánh giá, nói con của ông ta thật sự mắc chứng trầm cảm gì đó."

Nói về chuyện này, Lâm Duệ khá hào hứng: "Ha ha ha! Vậy mà hấn lại đi tìm tổ trưởng Nhiếp! Đúng là ngu thì chết! Mọi quan hệ nhân quả và nghi phạm của vụ án này rất rõ ràng, ban đầu tổ trưởng Nhiếp vốn không bị yêu cầu tham gia, bởi vậy, khi Nhiếp tổ trưởng nói muốn "xem" một số tài liệu điều tra, tôi cũng thuận tiện photo một số bài báo cho anh ấy."

Trần Dục nói: "Sau khi tổ trưởng xem xong thì gọi điện thoại cho đội phó Thẩm, đề nghị bổ sung thêm ba điểm nữa vào quá trình điều tra. Một là hồ sơ trên mạng của tội phạm, hai là kiểm tra lại camera giám sát ở những vị trí hoạt động ra vào của hoa hậu giảng đường trong vòng một tuần trước khi gặp chuyện không may, còn hỏi thăm chợ thú cưng, hoa điều (2) và nhân viên vệ sinh gần chỗ ở của tội phạm."

(2) Hoa điều: là một loại chim quý hiếm ở Châu Phi, có kích thước nhỏ và màu sắc tươi sáng

Nói đến chuyện này, ký ức của Lâm Duệ còn khá mới mẻ: "Chúng tôi điều tra thêm một thời gian thì phát hiện trong hồ sơ một tháng trước, tên tội phạm liên tục tìm hiểu về mức án phạt của việc tạt axit sunfuric gây bỏng da, trong biên bản giao dịch của Taobao vào nửa năm trước khi xảy ra vụ án cho thấy hắn mua hai mươi đôi găng tay cường lực chống axit và kiềm; một vài con buôn ở chợ hoa điều nhớ lại và nói rằng, trong nửa năm này, tên tội phạm đã liên tục mua chim nhỏ, mèo nhỏ và chó nhỏ ít nhất năm lần; nhân viên vệ sinh thì nói có lần không đeo găng tay dọn dẹp thùng rác, kết quả ngón tay bị bỏng bởi cái gì đó, trong đồng rác nhiều lần xuất hiện xác chó và mèo chết, đều vô cùng thê thảm; mặt khác, một tuần trước khi hoa hậu giảng đường gặp chuyện không may, tên tội phạm đã bắt đầu theo dõi cô ấy, hơn nữa còn liên tục ngừng đầu tìm vị trí của camera."

Chúc Căn Niên bừng tỉnh: "Đã lập kế hoạch từ trước ư?"

Lâm Duệ gật đầu: "Ít nhất nửa năm trước, hắn đã bắt đầu lợi dụng chức vụ để mua axit sunfuric, sau đó luyện tập thử trên người động vật nhỏ, cuối cùng nhắm vào vẻ bắt mắt của hoa hậu giảng đường, cố ý tỏ tình, sau đó thừa dịp cô ấy không chú ý liền hắt axit sunfuric lên mặt. Khoảng thời gian trước chúng tôi nghe nói hoa hậu giảng đường kia mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng, nhiều lần tự tử không thành. Ôi..."

Chương 19: Tiểu thịt tươi và thịt đông lạnh [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Nhận định của tổ trưởng Nhiếp về tên tội phạm là rối loạn nhân cách chống đối xã hội (1). Động cơ của việc dùng axit sunfuric hắt vào hoa hậu giảng đường không phải do tội tình bị từ chối mà đơn giản là cảm thấy vui sướng nếu gây tổn thương cho người khác, đây là một loại tâm lý trả thù xã hội. Bởi vậy, tích cực xin lỗi, bồi thường và chứng trầm cảm gì đó tất cả là mây bay. Vào lần thẩm vấn đầu tiên, tòa án chấp nhận chứng cứ bổ sung mà chúng tôi đã gửi cho viện kiểm sát, lấy việc "dùng thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn gây chấn thương nghiêm trọng tạo thành thương tật nặng cho người khác, xử phạt ngồi tù có thời hạn mười năm trở lên, tù chung thân hoặc tử hình" làm căn cứ phán quyết mười lăm năm, tội phạm không phục rồi kháng án, cuối cùng vẫn giữ phán quyết ban đầu."

(1) Rối loạn nhân cách chống đối xã hội: (Antisocial personality disorder-ASPD) là một trạng thái không bình thường của nhân cách, biểu hiện chủ yếu bằng sự khó khăn hoặc không thích ứng thường xuyên với các quy tắc đạo đức xã hội và pháp luật, đây là một dạng trong nhóm bệnh rối loạn nhân cách.

Trần Dục nhìn Nhiếp Vũ Tranh bằng ánh mắt sùng bái: "Nếu không phải tổ trưởng Nhiếp đề nghị để tội phạm tích cực bồi thường như vậy, cộng thêm "quan hệ xã hội" của người nhà hắn cũng chỉ có thể ngồi tù 3 - 5 năm. Cho nên, cô nói xem "quá trình" có quan trọng không?"

"Nếu không đi biểu quà thì sau khi đánh giá có thể sẽ không bị phán nặng như vậy." Chúc Căn Niên nói thầm nhưng cũng cảm thấy sáng khoái vô cùng: "Ý trời đó..."

"Nói đến việc này, cô không biết gia đình nhà kia nham hiểm thế nào đâu!!" Lòng Lâm Duệ đầy căm phẫn nói: "Bọn họ đến nhà tổ trưởng Nhiếp còn lén lút ghi âm! Cố ý cắt đoạn cuối cùng tổ trưởng Nhiếp từ chối nhận quà biếu kia! Lúc tòa án thẩm vấn bỗng nhiên lấy ra, cắt câu lấy nghĩa nói tổ trưởng Nhiếp chê quà ít, lợi dụng việc công trả thù cá nhân! Quấy nhiễu việc điều tra vụ án! Nói chúng tôi thông đồng làm bậy, xử oan hấn!"

"Sau đó thì sao?" Chúc Căn Niên truy hỏi.

Lâm Duệ cười: "Bọn họ không ngờ tổ trưởng Nhiếp đã để lại một tay (2), khi đó cũng ghi âm, còn là bản đầy đủ cơ."

(2) Để lại một tay: chỉ việc giấu đi một vài bản lĩnh, thủ đoạn, từ này chỉ những người thâm tàng bất lộ, khôn ngoan, không bao giờ thể hiện hết sức mạnh và người khác không thể đoán trước.

Chúc Căn Niên sững sốt, sau đó cô bật cười: "Tôi đã bảo rồi mà, nếu nói về nham hiểm thì anh ta sẽ không thua."

Lúc này, Thẩm Tử Bình vỗ tay, cắt ngang tiếng thì thầm của nhóm cảnh sát: "Ok, chuyện của Lư Thủ Chí coi như đã xác định, tan họp nào." Dứt lời, anh ta lặng lẽ vỗ bả vai của Nhiếp Vũ Tranh tỏ ý cảm ơn, lại nhìn về phía Chúc Căn Niên: "Lúc vụ án mở phiên tòa, hoan nghênh Tiểu Chúc đến dự thính."

"Được, tôi sẽ tiếp tục chú ý." Chúc Căn Niên đứng dậy nói.

Mọi người đều đứng lên thu dọn tài liệu và đồ dùng văn phòng trên bàn. Điện thoại của Nhiếp Vũ Tranh rung lên, anh liếc nhìn màn hình, không nghe máy ngay. Điện thoại vẫn rung liên tục, anh đến một góc phòng yên tĩnh, ngón cái quẹt một phát trên màn hình.

"Alo."

"Chồng à! Cuối cùng anh cũng nghe máy rồi chồng ơi!" Trong điện thoại vang lên giọng nói lo lắng của một cô gái.

Nhiếp Vũ Tranh nhíu mày, im lặng vài giây, rõ ràng đang điều chỉnh cảm xúc: "Có việc gì sao?"

"Gần đây anh bận lắm à, em không biết nên luôn làm phiền anh, nhưng mà... Lâu như vậy anh..."

"Tôi đang họp." Giọng nói của Nhiếp Vũ Tranh bỗng nhiên trở nên rất lạnh lùng, trên mặt dường như xuất hiện lớp băng sương: "Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây."

"Đợi chút chồng ơi! Vậy... tối nay anh có về ăn cơm không? Mẹ em có mua cá mú nghệ anh thích ăn này, anh muốn nấu canh hay hấp?"

Nhiếp Vũ Tranh im lặng vài giây mới bình tĩnh trả lời: "Không về."

Cô gái trong điện thoại rất thất vọng rồi đành im lặng.

Bỗng nhiên có tiếng âm ỉ vang lên, điện thoại bị ngắt. Nhiếp Vũ Tranh đợi tại chỗ một lát, điện thoại rung lên lần nữa, vẫn là dãy số vừa rồi, anh nghe máy, nghe một hồi mới lên tiếng đáp "Ừ" rồi cúp điện thoại, bỏ vào trong túi.

Vừa xoay người, chỉ thấy Chúc Cận Niên đã thu dọn đồ đạc xong, cô cầm túi xách đi về phía cửa phòng họp.

"Chúc Cận Niên." Anh lên tiếng gọi cô lại.

"Hả?" Chúc Cận Niên rất thức thời, cô tuyệt đối không cho rằng đại thần Nhiếp Vũ Tranh sẽ làm tài xế miễn phí đưa cô về văn phòng lần nữa. Cô

nghĩ, sẽ không phải nhắc đến chuyện cá trích đóng hộp Thụy Điển chứ?

Sau lưng chợt lạnh toát, cô không nhin được mà cắn môi một cái.

Anh nhìn lướt qua túi của cô: "Tôi có thể xem laptop của cô không?"

Thì ra là thế. Cô thở phào nhẹ nhõm, mím môi, cúi đầu tìm rồi đưa cho anh.

Giống như cô nghĩ, anh mở ra và tập trung xem cách giải thích của cô trong mấy ngày nay về bức tranh kia. Chúc Cẩn Niên yên lặng đứng một bên, ôm hai tay chờ anh. Chỉ thấy lông mi của Nhiếp Vũ Tranh rủ xuống, sống mũi có vẻ lập thể hơn, giống như kiệt tác tâm đắc nhất của các nhà điêu khắc ở thời kì văn hóa Phục Hưng. Chúc Cẩn Niên không chú ý mà nhìn anh nhiều hơn một chút, sau khi phát hiện ra thì nhanh chóng rời mắt đi, thầm nghĩ, sao mình lại giống với những kẻ háo sắc thế này?

Một lát sau, anh khép laptop lại: "Có phiên nếu tôi sao chép một bản từ máy tờ này không?"

"Anh cứ tự nhiên." Chúc Cẩn Niên không phải người hẹp hòi, anh muốn sao chép đã chứng minh bản ghi chép của cô có giá trị, đối với cô đây là sự thừa nhận.

Nhiếp Vũ Tranh chỉ vào cầu thang một cái ý bảo cô đi cùng.

Chúc Cẩn Niên thoáng do dự rồi mới bước đi, cùng anh một trước một sau đi đến văn phòng tổng hợp ở tầng năm.

Cô gái trẻ tuổi ngồi trước máy tính trong phòng in, mắt thấy có người tiến vào lập tức đứng lên, ánh mắt dừng trên người Nhiếp Vũ Tranh, bỗng cô ta ngây người, khuôn mặt đỏ lên: "Ô... tổ trưởng Nhiếp, anh muốn photo sao?"

"Phiền cô photo hai bản giúp tôi." Về mặt Nhiếp Vũ Tranh vẫn như thường, mở laptop ra, nói cho cô ta phạm vi của sổ trang cần photo.

"Được ạ." Cô gái trẻ nhanh chóng nhận lấy và đi đến trước máy photocopy làm việc, có khi còn ngược mắt lên nhìn lén anh một cái, rõ ràng là vẻ mặt say mê. Dường như Nhiếp Vũ Tranh không để ý đến ánh mắt này lắm, tùy tiện cầm một tờ giấy thông báo về vụ án ở bên cạnh lên xem.

Chúc Căn Niên đang dựa vào cửa nhìn thấy rõ ràng, nhớ đến chuyện vừa nãy mình mới gặp người và kiểu xưng hô "Đàn anh tiểu thịt tươi" năm ấy của đàn chị nào đó về anh thì cảm thấy khá buồn cười.

Đâu phải tiểu thịt tươi, rõ ràng là miếng thịt đông lạnh.

"Tổ trưởng Nhiếp, đã xong rồi ạ." Cô gái sắp xếp xong bản photo rồi đưa cho anh.

Anh để tờ thông báo xuống, gơ hai tay nhận lấy: "Cảm ơn."

Lúc Nhiếp Vũ Tranh trả lại laptop cho Chúc Căn Niên, cô còn tranh cãi với anh một chút: "Nếu về sau phần này được trích dẫn vào luận văn hoặc tài liệu giảng dạy nào đó của anh thì tôi có được nhận tiền nhuận bút không?"

Anh nghiêng đầu nhìn cô, tạm thời không trả lời, giống như đang tính toán cái gì đó, trong mắt ẩn chứa chút vui vẻ xen lẫn nguy hiểm, bỗng nhiên mở miệng nói: "Sẽ không bạc đãi cô."

Chúc Căn Niên khó hiểu, tuy vẫn cảm thấy anh có ý tưởng nham hiểm gì đó nhưng tạm thời không đoán ra. Một khi đã như vậy, cô không ngại mặt dày tiếp: "Tiền nhuận bút tính thế nào?"

"Nửa hộp cá trích đóng hộp Thụy Điển."

Chúc Cẩn Niên nháy mắt mấy cái: "Cái gì... Ý anh là sao?"

"Vì cô thua nên vốn phải ăn một hộp. Xét thấy những ghi chép này, tôi quyết định miễn cho cô một nửa." Anh làm ra vẻ ban ơn.

"Tôi thua đâu mà thua?" Chúc Cẩn Niên lập tức cãi lại: "Hội chứng hoang tưởng Fregoli của Tiểu Chí có tồn tại yếu tố vọng tưởng bị hại, đó là phiên bản plus của chứng vọng tưởng bị hại! Anh không thể "Bạch mã phi mã" (3) được. Tôi không thua, anh cũng không được coi là thắng, dựa vào tiền đặt cược 2:1 của chúng ta, tôi ăn một nửa thì anh ăn một hộp."

(3) Bạch mã phi mã (白马非马) (ngựa trắng không phải là ngựa) là mệnh đề triết học nổi tiếng của Công Tôn Long, một trong những nhà biện luận xuất sắc ở thời nhà Triệu.

"Bạch mã phi mã?" Anh nhú mào, chuẩn bị vài giây rồi hỏi cô: "Giả sử đây là một đề thi, đáp án chính xác là hội chứng hoang tưởng Fregoli, mà đáp án của cô là chứng vọng tưởng bị hại, cô cho rằng tôi có thể cho cô mấy điểm?"

Chúc Cẩn Niên nói không chút suy nghĩ: "Tôi trả lời một nửa, ít nhất cũng 50 điểm."

Nhiếp Vũ Tranh rất vừa lòng với kiểu đáp án mua dây buộc mình này của cô, nhắc nhở: "50 điểm chính là thất bại."

"Chỉ cần không phải 0 điểm đã được coi là không tệ rồi." Cô cố chấp nói.

"Tôi sẽ cho cô 0 điểm."

Cô bất mãn nhú mào: "Anh cho điểm hà khắc quá rồi, rốt cuộc thì trên tay anh không còn ai có thể đạt yêu cầu sao?"

Anh không tranh cãi với cô mà hỏi ngược lại: "Tôi hỏi cô, cô là gì?"

"Cái gì?" Cô cảm thấy đây là một cái bẫy, tạm thời không trả lời, hỏi lại anh: "Anh nói xem tôi là gì?"

"Là người."

Dường như Chúc Cẩn Niên thấy một con quạ đen kêu quác quác bay qua đỉnh đầu, cô liếc mắt xem thường, thấp giọng nói: "Vô vị."

Anh nhìn cô: "Nếu dựa vào kiểu tư duy và logic của cô, trả lời là nước cũng có thể được 70 điểm."

"... Hả?" Về mặt Chúc Cẩn Niên đây khó hiểu.

"Bởi vì cơ thể con người 70% là nước."

"Sao có thể vậy..." Ý thức được bản thân sắp tự bê đá đập lên chân mình, Chúc Cẩn Niên lập tức câm miệng.

"Đúng, sao có thể vậy?" Nhiếp Vũ Tranh đến gần để nhìn cô: "Người là người, nước là nước, không thể vì cơ thể người chứa nước mà nói nước là 70% của người. Cũng như không thể vì trong hội chứng hoang tưởng Fregoli tồn tại chứng vọng tưởng bị hại mà cho rằng chứng bị hại vọng tưởng là 50% đáp án chính xác."

Chúc Cẩn Niên nghe mà đau đầu, cô im lặng một lát, đảo mắt rồi lấy điện thoại ra đăng nhập Taobao, sau khi tìm tòi một hồi thì nói: "Mua một hộp cá trích đóng hộp Thụy Điển mất khoảng 200 tệ, anh bảo tôi ăn một nửa, vậy là ăn hết 100 tệ, nửa hộp 100 tệ còn lại anh chắc chắn sẽ không ăn, đồ đi cũng lãng phí. Dù sao cũng giữa trưa rồi, không bằng thế này nhé, tôi mời anh ăn cơm, đến một nơi có trung bình 100 tệ/người, chúng ta cứ chọn đồ khoảng 200 tệ ăn cho xong chuyện, về phần cái hộp kia... Nếu không thì

anh trả lại hàng đi. Đều tốn 200 tệ thì không cần cố chấp là ăn đồ hộp hay cái khác, anh nghĩ sao?"

Nhiếp Vũ Tranh vốn không có hứng thú cá cược với người khác, cũng không ép cô phải ăn hộp cá trích đóng hộp Thụy Điển trong truyền thuyết, cô ăn nói khéo léo như vậy, chơi xấu một cách hợp tình hợp lý khiến anh nghĩ đến câu nói kia của Vương Khiêm: "Dù cô ấy cố tình gây sự với cậu, dùng giọng nói nũng nịu mà bình thường cậu thấy hết sức ghê tởm để chơi xấu, cậu chẳng những không bài xích mà còn cảm thấy cực kỳ ám áp."

Trái lại ám áp không thấy đâu nhưng cô nói muốn mời ăn cơm thì anh không bài xích.

"Cô quyết định đi."

Thấy Nhiếp Vũ Tranh mãi không trả lời, Chúc Cẩn Niên vốn đang vắt hết óc nghĩ mình nên ứng phó như thế nào nếu anh kiên trì muốn cô xử lý nửa hộp cá trích, nghe thấy anh đột nhiên thốt ra bốn chữ này, phút chốc cô có phần mở cờ trong bụng, gần như đã quên lần trước bản thân từng cảm thấy ngồi ăn chung bàn với anh cũng là một loại giày vò.

Vui sướng qua đi, sau khi lấy lại tinh thần, Chúc Cẩn Niên khá lúng túng.

Thành phố Bằng to như vậy, nhà hàng có trung bình 100 tệ/người nói tốt không tốt, nói xấu cũng không xấu, quan trọng là cô và Nhiếp Vũ Tranh đi ăn trưa, nếu không muốn quá xấu hổ khi ăn, vậy thì không thể đến những chỗ quá tình cảm, giống như đi hẹn hò vậy. Tốt nhất là một nơi tràn ngập hương vị phố phường, dù hai người có ngồi chung bàn cũng sẽ không bị người ta hiểu lầm là người yêu.

Dù sao cũng là mình tốn kém, cô sẽ không để Nhiếp Vũ Tranh ăn thoải mái và suôn sẻ đâu. Nghĩ như vậy, trong đầu Chúc Cẩn Niên chợt nảy ra một kế hoạch.

Nhiếp Vũ Tranh cài dây an toàn xong, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại của cô vẫn là con mèo, chẳng qua là đổi sang con khác. Xem ra cô rất thích mèo. Hình như anh không nhìn thấy trên đầu cô tỏa ra một ngọn lửa nham hiểm nhỏ, chỉ hỏi: "Đi đâu?"

"Ặc..." Chúc Cẩn Niên ngừng suy tính trong lòng, cô hắng giọng rồi mới trả lời: "Đường Bát Quái, khu Nam Sơn."

Khi cười, bên môi anh để lộ nếp nhăn: "Về trường cũ ôm ấp tình cảm à?"

Khu Nam Sơn đúng là chỗ thị trấn đại học (4), đường Bát Quái cách Đại học Chính Pháp Đông Nam rất gần, vô cùng sầm uất, nhà hàng, cửa hàng bách hóa, quán karaoke, tiệm net đều có đủ hết, là chỗ tốt cho các sinh viên dạo phố cuối tuần, giải trí hoặc liên hoan.

(4) University Town đề cập đến một mô hình thị trấn, dân cư được hình thành bởi giáo dục đại học. Trong quá trình phát triển, quy mô của trường đại học đã dần dần mở rộng, một số trường đại học tập hợp lại, làm cho các khu vực xung quanh của trường đại học hoặc chính trường đại học đó trở thành một thị trấn có quy mô nhất định.

"Xem như vậy đi." Chúc Cẩn Niên cũng cười.

~~~ Đôi lời của Mạc Y Phi: Bất mí chút cho chị em đỡ hoang mang, nam chính sạch lắm nhé, sạch bong luôn, chả có vợ con gì cả, người yêu còn chẳng có ý chứ. Còn vì sao có người gọi anh ấy là chồng thì chị em cứ đọc tiếp sẽ hiểu.

Chương 20: Tiểu thịt tươi và thịt đông lạnh [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Đường Bát Quái vẫn sầm uất như trước, radio vang lên tiếng giảm giá ưu đãi không dứt bên tai, hơi nóng và khói bếp của các quầy hàng cá nướng bằng than phả tới trước mặt.

Càng đi xuống càng khó đỗ xe, Nhiếp Vũ Tranh đỗ xe ở ngã rẽ rồi hai người đi bộ. Dọc đường đi, từng gương mặt trẻ tuổi đan xen nhau, tiếng nói cười đến và đi, Chúc Cẩn Niên cảm thấy như mình vừa quay về thời sinh viên.

Ngay đằng trước là bảng hiệu lớn "Lẩu bò Tứ Xuyên", Chúc Cẩn Niên hất cằm: "Chỗ đó."

Nhà hàng lẩu cay hàng đầu này vừa may phù hợp với yêu cầu "100 tệ/người" của cô, hồi còn đi học, đến đây một chuyến đã coi như rất xa xỉ, sau khi đi làm, mức giá này chỉ tính là bình thường nhưng cô lại ít khi tới nữa.

Lan Khiết Phi từng nói: "Con người ấy mà, ti tiện lắm." Chúc Cẩn Niên lại càng hiểu rõ: "Điều này giống như tâm lý của người đàn ông khi theo đuổi nữ thần, càng khó có được càng yêu thích, tuy nhiên một khi đã theo đuổi được rồi thì sẽ biến thành loại cơm trắng có thể ăn mỗi ngày."

Kẻ ngốc như Lan Khiết Phi lại cảm thấy, sẽ luôn có một người đàn ông ngay cả khi đã theo đuổi bạn được rồi vẫn còn xem bạn như ẩm thực Kaiseki (1), suốt đời khó ăn được mấy lần.

(1) Kaiseki Ryori (懷石料理) là tên gọi của một bữa ăn truyền thống được coi là tinh tế và phức tạp nhất trong nghệ thuật ẩm thực Nhật Bản. Đây thường là một bữa tiệc để chiêu đãi khách quý và thể hiện lòng hiếu khách của người chủ nhà. Kaiseki Ryori có nguồn gốc từ nghệ thuật trà đạo truyền thống Nhật Bản từ thế kỷ 16, nhưng sau đó phát triển thành một phong cách ăn uống phổ biến trong giới quý tộc Nhật Bản.

Chúc Cẩn Niên nghĩ, điều này có thể là nguyên nhân vì sao rất nhiều kẻ ngốc có thể làm nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình. Mà kiểu người nói chuyện với người khác còn cảm thấy mình tốt đẹp như cô đây, có phải là số mệnh của nữ phụ nghìn năm không nhỉ?

"Kiểu nhà hàng này khá náo nhiệt, rất có hương vị tình người, có thể khiến anh cảm nhận được cái gì gọi là từ công chúng đến công chúng (2)." Trước khi đi vào, Chúc Cẩn Niên đề phòng Nhiếp Vũ Tranh trước, lại hỏi quanh co lòng vòng: "Anh thường tới con phố này không?"

(2) Từ công chúng đến công chúng là phương pháp lãnh đạo và phương pháp làm việc của hàng ngũ Đảng Cộng sản Trung Quốc. Cách tiếp cận này dựa trên chủ nghĩa duy vật lịch sử, các quan điểm của quần chúng, cũng là biện chứng duy vật ứng dụng cụ thể của lý thuyết về kiến thức trong công việc thực tế. Phương pháp lãnh đạo và quan điểm của quần chúng là từ "Một số vấn đề về phương pháp lãnh đạo" của Mao Trạch Đông. (Theo Baidu)

Không cần suy nghĩ cũng biết, loại người chỉ ở hậu trường làm nghiên cứu và phân tích như Nhiếp Vũ Tranh không thể thường xuyên đến mấy chỗ như vậy đi dạo.

"Tôi giỏi chấp nhận những điều mới." Anh cũng quanh co lòng vòng trả lời cô.

... Vậy là từ trước đến nay chưa từng tới.

Hừ, không ăn thịt đông lạnh của khói lửa nhân gian. Chúc Cẩn Niên nhún vai, đẩy cánh cửa thủy tinh của nhà hàng ra. Còn chưa bước vào thì mùi thịt bò trộn tiêu phả tới, trong sảnh khá ồn ào, tiếng bát đĩa va chạm xen lẫn với tiếng lẫn của xúc xắc, quả nhiên rất náo nhiệt.

"Anh có thể ăn cay không?" Cô cố ý hỏi.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn xung quanh một vòng, mỉm cười: "Một chút."

Chúc Cẩn Niên đoán không nổi cái anh gọi "một chút" đến cùng là trình độ nào.

"Trai xinh gái đẹp, chỗ này chỗ này! Mời đi theo tôi!" Ông chủ vui vẻ tự mình tiến lên phục vụ, vừa dẫn đường vừa cười hề hề trò chuyện: "Người đẹp này nhìn quen nhỉ, có cảm giác trước đây từng gặp, nhưng lại xinh đẹp hơn trước nhiều, thị lực của tôi hơi kém nên không nhận ra được! Muốn ngồi phòng riêng hay là...?"

"Sảnh lớn là được rồi, chỉ có hai người chúng tôi." Chúc Cẩn Niên nghiêng đầu nhìn anh, dáng người và khí chất của một người đàn ông được thử thách thông qua áo sơ mi trắng tay dài, nếu không đủ cường tráng thì trông có vẻ rộng thùng thình, nếu quá cơ bắp lại làm người ta cảm thấy lưng hùm vai gấu, anh không những chịu được thử thách của chiếc áo sơ mi trắng đơn giản mà còn biến thứ đồ đơn giản như vậy tạo nên cảm giác đẹp trai và lịch sự.

Cô lại nhìn những nam sinh ăn đến nổi mồ hôi đầm đìa trong sảnh lớn, họ đều dứt khoát cởi áo ra, không khỏi lén lút nở nụ cười gian xảo... Nóng chết anh nóng chết anh!

Sau khi ngồi xuống, cô liên tục tự chọn đồ, cô nhớ rõ vừa nãy có hỏi Nhiếp Vũ Tranh có thể ăn cay được không, tuy đáp án của anh là "một chút" nhưng vẫn chọn một nồi lẩu "cay trung bình", đây là giới hạn ăn cay của cô.

Cô muốn nhìn thấy bộ dạng chật vật của Nhiếp Vũ Tranh, cay đến cổ họng bốc khói, nóng đến nổi mồ hôi đổ như mưa.

Nhiếp Vũ Tranh rất bình tĩnh nhìn xung quanh, cả ba nam sinh bàn bên cạnh đều cười trần, trong thời tiết mát mẻ của tháng 10 nhưng mồ hôi vẫn đổ như thác, vừa lớn tiếng thảo luận về trận đấu bóng rổ của khoa sáng nay vừa chấm miếng thịt bò đỏ vào trong đĩa gia vị chấm, sau đó nhét vào miệng, nóng đến mức hít thở liên tục, tay thì không ngừng gấp miếng bao tử bò cay nóng tiếp theo từ trong nồi.

Nhiệt huyết thanh xuân giống như nồi lẩu cay, khiến bạn rơi lệ, đổ mồ hôi, nôn nóng khó nén nhưng bạn lại rất thích cảm giác thần bí mới mẻ này, không biết đôi đũa sẽ gặp được cái gì tiếp theo, chính vì trong bát không có gì nên bạn mới vui vẻ chấp nhận tất cả, quyết đánh đến cùng.

Tuổi càng tăng, đồ trong bát ngày càng nhiều, bạn phải bắt đầu cân nhắc chọn lựa, đến cuối cùng khi bát đầy, không ăn nổi mà ngược lại đồ chẳng hết, bạn có thể đột nhiên nhớ lại những năm tháng trong bát trống trơn và đám người thô tục cùng ăn cơm với mình.

Anh cup mắt nhìn Chúc Cẩn Niên, cô đang miệt mài chọn thực đơn, không phát hiện ánh mắt vừa biết rõ tất cả vừa chạy theo như vệt (3) này.

(3) Chạy theo như vệt: dùng để nói về tình huống nhiều chàng trai (cô gái) cùng theo đuổi một người khác phái.

"Tổ trưởng Nhiếp, anh gọi thêm không?" Chúc Cẩn Niên chọn xong mới đưa thực đơn cho anh, phải khách sáo một chút.

Nhiếp Vũ Tranh tùy ý nhìn lướt qua rồi lấy bút chọn hai món chay.

Nồi lẩu nhanh chóng được bung lên, nồi đỏ đỏ tỏa ra mùi hương cay xè, chỉ ngửi thôi Chúc Cẩn Niên cũng cảm giác cả người nóng lên. Cô dùng

thìa khuấy, mùi thơm và hơi nóng cùng bốc lên.

Đề mục đích của mình trông không quá rõ ràng như vậy, cô rất kiên nhẫn rót cho anh một chén trà, còn lên tiếng trò chuyện: "Xin chỉ báo một chút, anh biết Tiểu Chí mắc hội chứng hoang tưởng Fregoli từ khi nào?"

Nhiếp Vũ Tranh gạt đầu cảm ơn, nâng chén trà lên nhưng không uống: "Bắt đầu từ lúc cô nói mình theo dõi cậu ta, nhìn thấy cậu ta viết từ "Chính"."

Chúc Cẩn Niên ngẩn ra, sau đó hơi giận dữ nói: "Không phải theo dõi!" Nói xong, lại có phần không nói nên lời về tâm trạng không ổn định của mình, cứ như trong tay anh đang cầm một cái que chọc mèo, mà cô chính là con mèo kia.

"Sao có thể sớm như vậy?" Cô không cam lòng, anh thực sự chỉ dựa vào chút hồi tưởng cô nói mà có thể phán đoán được chính xác như vậy: "Sao anh không nói là mình đã đoán được từ câu đầu tiên tôi nói ra lúc lên xe?"

"Hình như ngay từ đầu mấy người không bàn tán về vụ án." Anh nhìn cô.

Chúc Cẩn Niên không sợ hãi nhìn thẳng anh: "Anh từng gặp kiểu vụ án này trước đây rồi à?"

"Lần đầu tiên."

"Thế vì sao..."

"Gần đây tôi đang làm một chủ đề về hội chứng hoang tưởng Crapgras, với tư cách là triệu chứng ngược lại của nó, hội chứng hoang tưởng Fregoli chắc chắn cũng là một trong những đối tượng nghiên cứu." Nhiếp Vũ Tranh giải thích: "Có lẽ phải nói là tôi rất may mắn, hai loại chứng ngại tâm lý

này đều thuộc loại ngàn năm có một, thậm chí cô còn không biết nó có tồn tại hay không."

Hội chứng hoang tưởng Capgras và hội chứng hoang tưởng Fregoli, các bạn sinh viên thân ái, trọng tâm mới vào cuối kỳ lại tới nữa rồi này!

Chúc Căn Niên nói thầm trong lòng, đổ toàn bộ những miếng thịt bò lên cái thìa lớn và nhúng vào trong nồi lẩu.

Sau đó, cô ngạc nhiên nhìn Nhiếp Vũ Tranh bỏ thêm ba thìa tương ớt vào trong đĩa gia vị chấm.

Có phải anh không biết tương ớt của nhà hàng này lợi hại thế nào không? Chúc Căn Niên vừa trợn tròn mắt nhìn anh vừa thật cẩn thận bỏ thêm một thìa tương ớt vào trong bát của mình.

Miếng thịt bò non mềm chín khá nhanh, khi dùng thìa gấp lên, màu sắc đã thay đổi. Chúc Căn Niên không ra tay mà vờ vĩnh mời anh nếm trước.

Anh nếm một miếng, có lẽ chê không đủ vị, lại bỏ thêm hai thìa tương ớt nữa vào trong đĩa gia vị chấm.

Chúc Căn Niên hít một hơi thật sâu, dùng đầu đũa chấm một ít tương ớt trong bát của mình, liếm một cái, cảm giác nóng rát thiêu đốt từ đầu lưỡi lan tràn lên trên mặt lưỡi, cô có phần khó hiểu nhìn anh, giờ tay lên dùng ngón út gãi đầu lông mày, cảm giác hoang mang giống như bị bài thi của anh làm khó mấy năm trước.

Nếu cô biết bố mẹ của Nhiếp Vũ Tranh đến từ hai tỉnh đứng đầu về không cay không vui thì sẽ chẳng mờ mịt như bây giờ.

Thịt bò, bao tử bò, viên thịt bò lần lượt vào nồi, Chúc Căn Niên chưa ăn được hai miếng đã buồn bực đổ mồ hôi. Cô lấy tay làm quạt, quạt mấy cái ở

bên tai rồi ngược mắt nhìn Nhiếp Vũ Tranh, đúng lúc anh mở hai khuy ở cổ áo ra.

Phát hiện ánh mắt của cô, Nhiếp Vũ Tranh không để ý lắm khẽ hỏi: "Gọi chút đồ uống nhé?"

Chúc Căn Niên cắn vào đầu lưỡi tê dại: "Được được."

Thấy Nhiếp Vũ Tranh không phản đối, cô giờ vầy vầy, một cô gái phục vụ đi tới:

"Phiền cô lấy hai chai Sprite..."

"Một chai Sprite bình thường, một chai Sprite ướp lạnh vị bạc hà." Nhiếp Vũ Tranh ngẩng đầu nhìn người phục vụ, mỉm cười: "Cảm ơn."

"Ặc..." Cô gái phục vụ sững sốt một chút, trong mắt rõ ràng hơi kinh ngạc trước vẻ đẹp của anh: "Tôi lấy ngay đây ạ."

Chúc Căn Niên rất khinh bỉ loại hành vi dựa vào giá trị nhan sắc gây thiện cảm này của anh, nhưng không thể không thừa nhận cái này dùng rất được, ngày trước gọi mãi mới mang đồ uống đến, bây giờ còn chưa đến ba mươi giây đã thấy nhân viên phục vụ bước đến và đặt hai chai Sprite lên bàn bọn họ.

Chúc Căn Niên nhìn thân chai Sprite màu xanh vị bạc hà ướp lạnh, nhanh chóng đưa tay cầm đến trước mặt mình. Cô cay muốn chết, cần mát lạnh một chút, tuy chai nước ướp lạnh vị bạc hà này Nhiếp Vũ Tranh muốn nhưng cô nghĩ rằng anh sẽ không mở miệng đòi lại.

Thấy cô tự giác cầm chai nước ướp lạnh vị bạc hà đi, anh rất bình tĩnh mở chai Sprite bình thường ra ngửa đầu uống mấy ngụm.

Chúc Cẩn Niên lười giữ hình tượng thực nữ gì đó ở trước mặt anh, dù sao cô vốn không phải. Vì thế cũng trực tiếp bỏ vào miệng uống, mới uống hai ngụm, lập tức cảm thấy không đúng.

Khi chất lỏng lướt qua, độ cay trong miệng được tăng lên một bậc với đủ loại cảm giác thiêu đốt. Cô run bắn lên, vì sao, rõ ràng là uống Sprite bạc hà ướp lạnh mà lại giống như uống nước ớt... Cay, cay quá, cay quá!!!

Lúc ăn cay mà lại uống Sprite bạc hà ướp lạnh thì chẳng khác nào muốn 3000 cái mạng, đây là cảm giác đau thấu tâm can nhất của những người sợ ý ăn một cách trộn lẫn như vậy.

Chúc Cẩn Niên che miệng, đầu lưỡi vừa cay vừa tê, giống như viên kẹo nổ có vị mù tạc vậy, khóc không ra nước mắt, dường như cô đã quên Nhiếp Vũ Tranh là một tên khốn nạn và nham hiểm.

"Cô sao vậy?" Nhiếp Vũ Tranh biết rõ còn cố hỏi, vẻ mặt đầy quan tâm.

"Không có gì!" Cô vọt chết còn mạnh miệng, cậ mạnh nói.

Cô rất nghi ngờ, thật ra toàn bộ chuyện này do Nhiếp Vũ Tranh tương kế tựu kế, âm mưu gặp chiêu ra chiêu.

Đồ uống thì không thể uống nữa, Chúc Cẩn Niên không muốn anh phát hiện bản thân lúng túng, chỉ có thể giả vờ không có gì, tiếp tục "lạnh nhạt" ăn tiếp. Càng ăn cô càng cảm thấy nóng, có cảm giác vãi vốc sau lưng bị mồ hôi thấm ướt, cổ áo tròn lại càng nóng, có thể cảm thấy từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy từ cổ xuống. Nhiếp Vũ Tranh đứng dậy rời đi, Chúc Cẩn Niên thấy anh đi về phía toilet thì nhanh chóng rút hai tờ khăn giấy lau lớp mồ hôi trên cổ, lấy gương ra nhìn mặt mình, đánh lại chút phấn trên mặt mình.

"Cô nóng lắm à?" Tiếng của Nhiếp Vũ Tranh vang lên trên đỉnh đầu, cô hoảng hốt khi phát hiện anh đã cởi chiếc áo sơ mi dài tay, chỉ mặc áo T-shirt

ngắn tay màu trắng, nhìn qua rất mát mẻ.

"Không... Không nóng." Cô tiếp tục mạnh miệng, ném gương vào trong túi. Thật là hỏng bét, hôm nay cô mặc váy nên chẳng cởi được, huống chi vải len nóng hơn vải cotton!

"Tôi nóng." Nhiếp Vũ Tranh ngồi xuống lần nữa, vắt áo sơ mi lên ghế, vẻ mặt thản nhiên, dùng cằm ra hiệu cho cô nhìn mấy nam sinh cởi trần ở bàn bên cạnh, lại bắt đầu trêu chọc con mèo: "Cô có thấy phiền không nếu tôi giống bọn họ?"

"Phiền! Anh có thể đừng cởi ra mà!" Chúc Cẩn Niên nghiêng răng cảnh cáo anh.

"Còn tưởng rằng cô đặc biệt dẫn tôi đến đây là vì muốn xem bộ dạng tôi cởi trần ra trần." Nhiếp Vũ Tranh cười lắc đầu: "Xem ra tôi hiểu lầm rồi."

Nhìn những nam sinh cởi trần ngồi mấy bàn bên cạnh, chai Sprite bạc hà ướp lạnh trên bàn mình, áo T-shirt ngắn tay của anh, lại sờ cái lưng gầy như ướm đằm đằng sau, Chúc Cẩn Niên muốn cắn nát răng mình luôn rồi.

Cái gọi là tự chọn lẩu cay, quỳ cũng phải ăn cho hết, lúc thanh toán người phục vụ nói với cô rằng đã thanh toán rồi.

Cô ngạc nhiên trừng mắt nhìn Nhiếp Vũ Tranh, nhất thời không biết nên nói gì, vừa mới thốt ra được một chữ "Anh..." thì anh đã gập ngón tay, gõ vào tờ hóa đơn thanh toán đè dưới kính, tiếp lời:

"250 (4) của cô, tôi trả giúp cô."

(4) 250 đồng nghĩa với đồ ngốc

Lời này đầy ý châm chọc, Chúc Cẩn Niên theo bản năng nhìn tờ hóa đơn một cái, những món cô chọn cộng thêm hai đĩa đồ chay Nhiếp Vũ Tranh chọn và hai chai Sprite, vừa đúng 250 tệ!

Cô sốc, ván này mình... hoàn toàn thất bại.

Chương 21: Tiểu thịt tươi và thịt đông lạnh [3]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Cho nên, cậu đã biến thành hotdog, vì một cơn gió vô tình thổi đến mà quang vinh bị cảm suốt một tuần à?" Trong điện thoại, Lan Khiết Phi dờ khóc dờ cười, cô ấy vốn định mời Chúc Cẩn Niên làm khách quý mới của "Gỗ cửa trái tim bạn" sau khi sửa đổi một chút vấn đề, ai ngờ nghe được nỗi khổ chất chứa của bạn mình: "Cậu tự bê đá đập lên chân mình à, biết rõ anh ta là một người rất khó đối phó mà cậu còn đi sờ mông hỏ làm gì?"

Chúc Cẩn Niên hít mũi, giọng nói hơi khàn khàn xen lẫn chút yếu ớt: "Tớ thề sau này không bao giờ dính một xu một hào nào với anh ta nữa, chỉ cần anh ta xuất hiện ở đâu, tớ nhượng bộ lui binh, dù xui xẻo đến mức gặp nhau trên đường, tớ cũng phải cung kính dừng lại, mời vị Đại Phật này cút đi trước!"

"Ha ha ha ha!" Lan Khiết Phi vui mừng khôn xiết: "Thật khó tin, trên đời này còn có người đàn ông có thể chèn ép được cậu!"

"Không thể nói như vậy, tớ cũng không phải Võ Tắc Thiên, người đàn ông nào sẵn sàng tặng cho tớ 500 vạn thì tớ bảo đảm sẽ ngoan ngoãn."

Lan Khiết Phi nhắc nhở cô: "Nhưng Nhiếp Vũ Tranh chỉ bỏ ra 250 tệ đã khiến cậu ngoan ngoãn rồi."

Chúc Cẩn Niên giận đến mức suýt thì cúp máy, nhớ tới lời mời của Đỗ Cách Trí, cô đôi đề tài: "Này, cuối tuần cậu có rảnh không? Cùng tớ tham gia một buổi họp mặt đi?"

"Được, đúng lúc tớ đang rảnh. Nhiều nam hay nhiều nữ? Có trai đẹp không?"

Chúc Cẩn Niên dờ khóc dờ cười: "Cái này quan trọng lắm à?"

Lan Khiết Phi cười hì hì, hai người lại trêu đùa vài câu rồi cúp máy.

Đi họp lớp chung với Đỗ Cách Trí, Chúc Cẩn Niên cảm thấy mục tiêu quá lớn, ngộ nhỡ trở thành đối tượng trêu chọc của người khác sẽ không tốt lắm, cô gọi Lan Khiết Phi đến, ba người cùng nhau xuất hiện thì trông bình thường hơn. Không biết làm sao, gần đây cô cứ cảm thấy mình và Đỗ Cách Trí thiếu một chút gì đó, quan hệ bên ngoài không tồi, là bạn bè rất tốt nhưng muốn phát triển thành người yêu với anh ta thì luôn có lớp ngăn cách ở giữa, cũng có thể là cô còn đang chờ đợi điều gì đó.

Chờ cái gì? Cô thật sự không biết.

Điện thoại nội bộ vang lên, tiếng Kỳ Kỳ từ trong ống nghe truyền đến: "Chị Chúc, có người tìm chị này."

Chúc Cẩn Niên lên tiếng, Kỳ Kỳ chuyển điện thoại vào, chỉ nghe một giọng nữ giống như đã từng quen vang lên: "Cô giáo Chúc, tôi là Tiểu Tuyết, còn nhớ tôi không?"

Tiểu Tuyết... À, là Hân Tuyết, cô gái tư vấn về bệnh mộng du không lâu trước đây: "Nhớ rồi. Thế nào, gần đây giấc ngủ tốt hơn nhiều không?" Cô hỏi thăm một cách khéo léo.

"Ừ, tốt hơn nhiều rồi." Giọng của Hân Tuyết vẫn khàn khàn như vậy nhưng ngữ điệu nhẹ nhàng: "Nói chuyện với cô một chút giúp tâm trạng thả lỏng kha khá, dựa theo đề nghị của cô, tôi tích cực điều chỉnh thời gian làm việc và nghỉ ngơi của mình, không thức đêm nữa, bây giờ ngủ một giấc đến rạng sáng, cảm giác rất thoải mái. Tôi đặc biệt gọi điện thoại đến để cảm ơn cô, không biết gần đây cô có bận không, tối thứ sáu ở quảng trường Bách

Nạp có buổi biểu diễn kỷ niệm 30 năm thành lập của công ty GM, chúng tôi làm vũ công cho một minh tinh, tôi tặng cô hai tấm vé, đến lúc đó có thể đến xem."

"Đây đều là việc tôi phải làm, cô khách khí quá rồi." Chúc Cẩn Niên từ chối.

"Đừng ngại, đúng lúc trong tay tôi có hai tấm vé. Cô thấy như vậy được không, tôi gửi cho đơn vị chuyển phát nhanh để họ chuyển vé tới văn phòng của cô nhé!"

Thịnh tình không thể chối từ, Chúc Cẩn Niên đồng ý: "Vậy cảm ơn nhé, tôi nhất định sẽ đi cổ vũ."

Hân Tuyết cười: "OK, tôi không làm phiền nữa, bye bye!"

"Được, tạm biệt."

Lần đầu khơi thông tâm lý có hiệu quả rõ rệt như vậy, Chúc Cẩn Niên có chút cảm giác thành tựu.

"Em cực kỳ thích đi ra ngoài dạo phố với anh, mỗi lần đi đều có cảm giác thành công và đặc ý vì có một cao phú soái (1) đi cạnh." Bên ngoài khu đồ nữ ở tầng hai của trung tâm thương mại nào đó, một cô gái trẻ tuổi mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình và chiếc quần jean rách ôm cánh tay của Nhiếp Vũ Tranh, vui vẻ nói.

(1) Cao phú soái: cao to, giàu có, đẹp trai. Cụm từ này chuyên dùng để chỉ mấy anh chàng đại gia vừa trẻ đẹp, vừa giàu có, lại vừa trí thức.

"Đây là nguyên nhân vì sao ba năm đại học không ai quan tâm đến em đây." Nhiếp Vũ Tranh tỉnh bơ.

"Đó là vì mắt của mấy nam sinh trong trường đều bị mù rồi!" Rõ ràng cô gái kia rất khó chịu.

Nhiếp Vũ Tranh không nể mặt mà vạch trần lần nữa: "Bọn họ không mù mà là do em cao."

"Từ nhỏ nhìn mặt của anh để lớn lên, ánh mắt của em đương nhiên phải cao rồi."

"Anh nói là chiều cao."

Nhiếp Vũ Thiến cao 1m75 giống như bị đánh thần chú đứng im, chờ người tại chỗ. Sau một lúc lâu, cô ấy nói to: "Em muốn đoạn tuyệt quan hệ anh em với anh! Vĩnh viễn không qua lại!"

"Thế này có thể trở nên thấp hơn à?" Nhiếp Vũ Tranh nâng tay sờ tóc cô ấy, rõ ràng có phần cứng chiều.

Bị anh trai vuốt tóc, Nhiếp Vũ Thiến tiếp tục đi về phía trước: "Em cũng không tính là quá cao, những người trong đội bóng chuyền còn cao hơn em mười mấy hai mươi centimet đấy, em thấy các cô ấy cũng đã có bạn trai rồi."

"Nhìn mặt mũi." Nhiếp Vũ Tranh lại châm ngòi cơn thịnh nộ của cô.

Nhiếp Vũ Thiến chỉ vào mặt mình: "NHƯNG EM KHÔNG XẤU!"

Nhiếp Vũ Tranh giơ tay, ngón trỏ chỉ vào ba cái túi đựng quần áo mới: "Thảm mỹ về thời trang của em rất thâm thẳm, sao không dứt khoát đến khu đồ nam trên tầng đi?"

"Em cũng muốn mặc váy mà." Nhiếp Vũ Thiên ngược mắt nhìn anh một cách đáng thương: "Nhưng khi mặc váy thì phải đi giày cao gót, đi giày cao gót thì sẽ cao hơn 1m80..."

"Mua thôi."

"Mua cái gì ạ?"

"Váy và giày cao gót."

"Em không..." Nhiếp Vũ Thiên vừa muốn từ chối thì chợt liếc mắt thấy một chiếc váy trông cũng không tệ trên người ma nơ canh trong một cửa hàng đồ nữ, cô ấy quay đầu lại nhìn cho rõ, dùng khuỷu tay chọc Nhiếp Vũ Tranh một cái: "Anh trai, nếu không thì thế này, em mặc váy và giày cao gót giả làm thực nữ cho anh xem, anh nói cho em biết đề thi cuối kỳ anh muốn ra về vấn đề gì nhé?"

"Về nhà thôi." Nhiếp Vũ Tranh xoay người.

"Hừ!" Nhiếp Vũ Thiên bước vài bước đuổi theo: "Anh không nói cho em cũng không sao, lần trước em từng nhìn thấy một bài đăng trong diễn đàn của trường, nói là dự đoán chính xác đề thi của môn tâm lý học cuối kỳ, rất nhiều người đẩy lên top, nói là chủ thớt có đường tắt nên nắm được hướng đi của đề thi rất chuẩn..."

Nhiếp Vũ Tranh cười mỉa: "Nội dung là gì?"

"Em không biết..." Nhiếp Vũ Thiên lắc đầu: "Muốn xem nội dung phải nộp 10 đồng tiền vàng cho diễn đàn, đắt quá nên em không mở."

Nhiếp Vũ Tranh không đồng ý, anh đi thẳng đến thang máy.

"Sáng mai anh đưa em về trường đi, tiết kiệm cho anh chút tiền xăng." Nhiếp Vũ Thiển nhìn giờ: "Dù sao nhà của anh cũng không có người khác phái nào khác đến chơi ngoài em và dì giúp việc theo giờ."

Nhiếp Vũ Tranh không tiếp lời, lái xe đưa cô về nhà.

Xe chạy vào đường Di Hòa, dừng trước một căn nhà hai tầng cũ có phong cách phương Tây. Đường Di Hòa tọa lạc ở khu kiến trúc dân quốc, phong cách kiến trúc dung hợp giữa cận đại và nét đặc sắc của phương Tây, so với bất động sản mới nổi lên trong nội thành mấy năm gần đây thì nơi này quả là hơi cũ, nhưng vẫn hơn hẳn một ngôi nhà đơn có sân nhỏ, cảnh vật xung quanh đơn giản, yên tĩnh và đẹp đẽ, nhiều cường hào vọng tộc như rác muốn mua một tòa biệt thự mà cũng khó tìm được phòng nguyên.

(2)

(2) Phòng nguyên là tài nguyên được thuê hoặc bán. Thuật ngữ này chủ yếu tập trung vào các đại lý bán nhà ở, khách sạn hoặc các cơ quan phát triển bất động sản.

Tòa nhà kiểu phương Tây lạc hậu này là chỗ năm ấy ông nội của Nhiếp Vũ Tranh ở khi xuống phía Nam, mấy năm trước, Nhiếp Vũ Tranh đã tân trang lại nội thất và định cư tại đây. Nhiếp Vũ Thiển, người đang học tại trường Đại học Chính Pháp Đông Nam hể là đi ra ngoài ăn uống mà lười quay về trường đều đến đây ở một đêm cho xong chuyện.

Mới xuống xe đã thấy một bóng dáng quen thuộc đang tựa vào cửa, âu phục giày da, có vẻ buồn ngủ, bên người còn đặt vali.

"Vương Khiêm?"

Vương Khiêm trợn mắt, thấy hai người bọn họ thì khá sửng sốt rồi lại thở dài: "Nhiếp Vũ Tranh, tớ còn tưởng rằng hiếm khi cậu dẫn một cô gái đẹp về nhà vào buổi tối, bản thân làm khách không mời mà đến, ai ngờ nhìn kỹ hóa ra là Tiểu Thiển."

"Kỳ lạ, an ninh trật tự ở đây chắc là rất tốt, những người không có phận sự làm sao vào được nhỉ?" Nhiếp Vũ Thiên cũng nhận ra anh ta nên nói đùa.

"Con nhóc kia, miệng độc giống hệt anh trai em vậy." Vương Khiêm khó chịu: "Tốt xấu gì anh Khiêm đây trước khi ra nước ngoài cũng là nhân vật có máu mặt ở thành phố Bằng, nhà của bạn cũ cũng không vào được, tôi công lẫn lộn nhiều năm như vậy. Hơn nữa bây giờ anh là "Hoa kiều về nước", được chưa nào?"

"Hoa kiều vứt bỏ vợ con về nước, có việc gì muốn làm à?" Nhiếp Vũ Tranh mở cửa, Vương Khiêm đuổi lưng đi vào: "Không phải cậu bảo tớ mua cá trích đóng hộp Thụy Điển à? Tớ tự mình quay về đưa cho cậu đấy."

"Tình bạn của tớ và cậu không đủ khiến cậu vượt một chặng đường dài như vậy." Nhiếp Vũ Tranh coi thường lời ngon tiếng ngọt của anh ta: "Kinh doanh?"

Vương Khiêm bắt đầu dĩ lắc đầu, người bạn già này của anh ta đúng là thẳng thắn, ngay cả giả vờ cảm động cũng không thể: "Thành phố Bằng có một hạng mục lớn, tớ phải cố gắng nỗ lực mới có thể lấy được."

Nhiếp Vũ Thiên ôm khăn tắm và quần áo để thay bước ra, chen vào nói: "Lấy được phải mời khách đấy."

Vương Khiêm cười hì hì: "Nhất định rồi. Vài năm không gặp, Tiểu Thiên của chúng ta đã học đại học, nhưng mà rảnh rồi lại đến chỗ anh trai của em qua đêm, vừa nhìn đã biết không có bạn trai."

"Hai người là đồ đáng ghét!" Nhiếp Vũ Thiên trợn mắt rồi lao vào phòng tắm.

Vương Khiêm tuyệt đối không khách khí, tìm chút đồ uống trong tủ lạnh rồi mở ra uống ngay, chậm rãi đến trước cửa sổ Pháp thật lớn, híp mắt nhìn ra xa, nhánh sông Chương Giang vắt ngang dưới đáy mắt, cảnh đêm dưới sông hết sức mê người, bên bờ sông là trung tâm thương mại của thành phố Bằng, đèn neon đủ mọi màu sắc, phác họa nên sự sầm uất. Anh ta rất thích vị trí này, nếu phải chọn nơi lập gia đình, anh ta nhất định sẽ chọn nơi này.

"Vũ Tranh, tuần trước tớ thấy trong nhóm cựu sinh viên nói cuối tuần tổ chức họp lớp. Cậu biết không?"

"Cậu cho rằng tớ sẽ quan tâm đến nhóm cựu sinh viên sao?"

"Ồ!" Vương Khiêm vỗ ót một cái: "Tớ đã quên cậu là một tên khôn vô tình vô nghĩa, hoa khôi của ban chúng ta năm đó là Tiểu Nguyệt Nguyệt kéo cậu tham gia nhóm cựu sinh viên nhưng chưa từng thành công, còn lên khóc mấy lần."

"Có chuyện này à?" Nhiếp Vũ Tranh nhú mày.

"Đương nhiên." Vương Khiêm uống hết đồ uống rồi ngấm nghĩa cái chai trống không: "Rốt cuộc thì lúc nào cậu có thể mở lòng với mọi người, liên lạc với chúng tớ và bạn cùng trường một chút thế?"

"Tớ khác mấy người." Trước mặt người bạn cùng lớp hơn mình 4 tuổi này, một người 15 tuổi đã học đại học nói một cách rất thành thật.

Vương Khiêm liếc mắt xem thường, hừ một tiếng: "Khó khăn lắm mới về nước một chuyến, tớ định qua đó chơi."

Nhiếp Vũ Tranh đứng bên cạnh anh ta, im lặng nhìn cảnh sông phía xa một lát rồi quay đầu hỏi: "Người phụ trách hạng mục mà cậu muốn cạnh tranh là người thân của bạn học nào?"

"Ồ trong mắt cậu, tớ là tên đàn ông toan tính thiệt hơn như vậy à? Chẳng lẽ tớ không thể tham dự bữa tiệc vì muốn gặp lại mối tình đầu của mình sao?"

"Từ trước đến nay trình độ vô tình vô nghĩa và khốn nạn của cậu không thua gì tớ."

"Tớ thật sự bị cậu đánh bại, cậu có thể làm như không biết gì một chút không, đừng chuyện gì cũng nhìn thấu như vậy?" Vương Khiêm giơ tay đầu hàng, vỗ bả vai của Nhiếp Vũ Tranh: "Cậu của Tiểu Nguyệt Nguyệt - hoa khôi của ban chúng ta chính là người phụ trách hạng mục. Thế nào, muốn cùng tớ đuổi theo những hồi ức trôi qua như nước một đi không trở lại không?"

"Con người nên nhìn về phía trước." Nhiếp Vũ Tranh vẫn không thay đổi suy nghĩ.

Vương Khiêm biết tính tình của anh, nhất định sẽ không tham gia mấy buổi họp mặt này nên không miễn cưỡng nữa. Sau khi Nhiếp Vũ Thiên đi ra, anh ta cũng tắm rửa rồi làm tổ ở một góc của sofa, với mục đích rất cao cả, anh ta cầm ipad vào trong nhóm cựu sinh viên nói chuyện với Tiểu Nguyệt Nguyệt, thuận tiện bổ sung thông tin cơ bản của người tham gia họp lớp.

Nhiếp Vũ Thiên lại gần hỏi anh ta: "Anh tham gia họp lớp có phải là muốn gặp lại những nữ thần mà các anh từng cùng nhau theo đuổi không ạ?"

"Chắc." Anh ta đấm ngực, cố ý nói tiếng địa phương của quê nhà Hồ Nam: "Em gái Thiên, anh nói cho em biết một sự thật, lúc đó trong trường bọn anh chỉ tồn tại nữ thần từng ngủ với anh và nữ thần theo đuổi anh trai em, về phần nữ thần bọn anh cùng nhau theo đuổi... Không tồn tại, căn bản không tồn tại."

"Đồ cuồng tự kỷ." Nhiếp Vũ Thiến bấu môi, nhìn danh sách họp lớp trên màn hình: "Xem ra chẳng có mấy cô gái đi, rõ ràng do các anh không có sức quyến rũ."

"Hầy, cũng đúng, trừ hoa khôi của ban năm đó là Tiểu Nguyệt Nguyệt và đàn em Hoa Trinh nhỏ hơn chúng ta một khóa ra thì những cô gái như: Lưu Oanh Oanh, Lan Khiết Phi, Chúc Cẩn Niên, Giang Thúy... Ha ha, anh đều không biết, có thể do nhập học trễ hơn bọn anh nhiều năm..." Vương Khiêm còn chưa dứt lời, ipad trong tay bỗng nhiên bị người khác lấy đi, anh ta ngó ra, vừa ngẩng đầu thì thấy Nhiếp Vũ Tranh - người mới nãy còn đang ở trên máy chạy bộ, không biết từ khi nào đã đứng phía sau anh ta.

"Khi nào tổ chức họp lớp?" Nhiếp Vũ Tranh trả ipad lại cho anh ta.

"Thứ bảy tuần này."

"Thú vị lắm!" Khóe môi Nhiếp Vũ Tranh cong lên, làm một động tác "mời".

"Thông tin cơ bản của tớ, cậu đều nắm được rồi chứ?"

"Cậu..." Vương Khiêm hiểu ý, anh ta trợn tròn mắt chỉ vào anh: "... Không thể nào?"

Nhiếp Vũ Tranh không nói gì mà đi về chỗ máy chạy bộ.

Vương Khiêm sờ cằm, quay đầu sang nói với Nhiếp Vũ Thiến: "Anh trai em muốn tham gia buổi họp lớp! Đêm nay anh không thể ngủ được, anh muốn sáng mai tận mắt chứng kiến cảnh tượng mặt trời mọc từ phía Tây."

Chương 22: Mất trí nhớ [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Chị Chúc, đồ chuyên phát nhanh em đặt ở đây nhé." Em gái Kỳ Kỳ ở quầy lễ tân gõ cửa đi vào rồi đặt một chiếc túi giấy lên trên cái tủ thấp cạnh cửa văn phòng của Chúc Cẩn Niên.

"Cảm ơn em." Chúc Cẩn Niên đi qua mở túi ra, bên trong quả nhiên là hai tấm vé dự tiệc tối kỷ niệm 30 năm thành lập của công ty bất động sản GM, trên mặt vé in hình mấy minh tinh, nữ ca sĩ Amy ở giữa chắc chắn nổi bật nhất, hai năm trước cô ấy từng tham gia chương trình tài năng của một đài truyền hình nào đó với tư cách là một ca sĩ không chuyên, đạt được giải á quân, sau đó dựa vào ngoại hình và giọng hát xuất sắc, trong giới ca hát vẫn được xem là phát triển không tồi, tuy không thể so với những siêu sao Hồng Kông nhưng lại có một nhóm thiếu nam thiếu nữ điên cuồng vì cô ấy.

Chúc Cẩn Niên nhớ, Kỳ Kỳ có vẻ rất thích Amy, khi ca khúc mới của Amy lọt vào bảng xếp hạng, Kỳ Kỳ còn kêu gọi cô bình chọn giúp.

Cô ra khỏi văn phòng, đặt một tấm vé ở trước mặt Kỳ Kỳ: "Em xem đây là cái gì?"

"Trời ạ! Amy này!" Quả nhiên, hai mắt Kỳ Kỳ tỏa sáng.

"Buổi tối đi chơi với chị nhé." Chúc Cẩn Niên nói xong thì quay về văn phòng, lại nghe phía sau vang lên tiếng la hét đầy hưng phấn của Kỳ Kỳ...

"Chị Chúc! Chị chính là chị ruột của em! Rất cảm ơn chị! Em hạnh phúc quá!!"

Chúc Cẩn Niên mỉm cười lắc đầu.

Bảy giờ rưỡi tối, Chúc Cẩn Niên và Kỳ Kỳ đi đến quảng trường Bách Nạp, đông người phết đầy chữ.

Buổi diễn kéo dài hai tiếng, Amy lên sân khấu cuối cùng, Chúc Cẩn Niên tìm Hân Tuyết trong số sáu nữ vũ công, cũng khá khó khăn trong việc nhận ra cô ấy. Họ nhảy rất sôi động, Chúc Cẩn Niên nghĩ rằng sau khi buổi biểu diễn kết thúc thì tới chào hỏi một chút để chứng tỏ mình có đến cổ vũ.

Sau khi hết chương trì, Kỳ Kỳ bận đi tìm Amy xin chữ ký còn Chúc Cẩn Niên vòng ra phía sau sân khấu, thấy mấy nữ vũ công ban nãy thì nhanh chóng đi qua, vừa tìm được Hân Tuyết, cô giơ tay vẫy: "Hi, các cô nhảy rất đẹp, tôi nhìn đến nổi ngây người. Cảm ơn vé của cô nhé, đêm nay tôi và bạn tôi đều rất vui vẻ."

Hân Tuyết mờ mịt chớp mắt rồi hỏi: "Cảm ơn nhưng cô là...?"

Chúc Cẩn Niên sững sốt, nghĩ rằng gần đây cô cũng không thay đổi kiểu tóc mà, vì sao cô ta không nhận ra mình?

"Tôi là Chúc Cẩn Niên của văn phòng Sa Mạc Cam Tuyền."

Hân Tuyết cười xấu hổ, giống như hoàn toàn không nhớ ra. Những đồng nghiệp của cô ấy cũng cảm thấy quái lạ, dùng ánh mắt tò mò quan sát Chúc Cẩn Niên.

Chúc Cẩn Niên cũng rất xấu hổ, không biết vì sao mấy ngày trước mới nói muốn tặng vé mà hôm nay bỗng nhiên không quen biết mình. Đầu óc cô xoay chuyển nhanh, rất nhiều người đến làm tư vấn tâm lý đều không muốn để người khác biết chuyện này, có lẽ là vì như thế nên lần trước Hân Tuyết

mới đeo khẩu trang. Cô thấy có lỗi, vội gật đầu: "Có thể do tôi nhận nhầm người, ngại quá."

"Không sao." Hân Tuyết thoải mái nói.

Chúc Cẩn Niên xoay người rời đi, đi vài bước lại quay đầu nhìn bọn họ, Hân Tuyết cũng đứng lúc nhìn qua, cô gật đầu nhưng Hân Tuyết không đáp lại, vẫn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cô.

"Chị Chúc! Em xin được chữ ký rồi!" Trong đám người phía trước, Kỳ Kỳ vui sướng vỗ tay.

"Chị đến đây." Trong chốc lát, Chúc Cẩn Niên không có cách nào nghiên cứu kỹ thái độ xa lạ của Hân Tuyết, cô bước đến chỗ Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ kéo cánh tay của Chúc Cẩn Niên, líu ríu nói cảm giác hưng phấn của mình tối nay, Chúc Cẩn Niên không yên lòng, rầu rĩ đi về phía trước.

"Người đẹp này, dường như chúng ta đã từng gặp nhau phải không?" Một người đàn ông đi ngang qua rồi dừng lại, quay đầu nhìn Chúc Cẩn Niên.

"Hả?" Chúc Cẩn Niên hoàn hồn, cô nhìn về phía người nói chuyện, giống như đã từng quen biết nhưng tạm thời cô không nhớ nổi.

"Tôi nhớ ra rồi, ở chi đội điều tra hình sự." Người nọ mỉm cười, lấy từ trong ngực ra một cặp danh thiếp, rút một tấm đưa cho cô: "Chào cô, tôi là Chương Tĩnh Minh."

À, đúng rồi, là vị luật sư mà Nhiếp Vũ Tranh không muốn nhìn thấy.

"Chào anh..." Chúc Cẩn Niên đưa hai tay nhận lấy danh thiếp, vốn định lấy tấm danh thiếp trong túi ra trao đổi nhưng vừa nghĩ đến thái độ của

Thẩm Tử Bình và Nhiếp Vũ Tranh, cô lập tức từ bỏ ý định này một cách khôn khéo: "Ngại quá, tôi tạm thời ra ngoài nên không mang theo danh thiếp."

"Ha ha, không sao, có duyên sẽ gặp lại." Trông Chương Tĩnh Minh cũng không để bụng, hấn giờ tay làm động tác tạm biệt.

Chúc Căn Niên nhìn thấy trong tay hấn cũng có một tấm vé dự tiệc kỷ niệm, thì ra hấn trùng hợp tham gia.

Chúc Căn Niên cũng không để khúc nhạc đệm nhỏ này trong lòng, cái cô để ý là thái độ kỳ lạ của Hân Tuyết.

Ngày hôm sau, cô bàn giao nhiệm vụ cho Kỳ Kỳ, nếu có người phụ nữ tên là Hân Tuyết gọi điện thoại đến thì cứ đưa cho đối phương số di động của cô.

Chế độ nghỉ ngơi của văn phòng Sa Mạc Cam Tuyền rất có tình người, nếu hai ngày cuối tuần không hẹn trước thì chuyên gia tư vấn có thể hưởng thụ kì nghỉ gấp đôi, nếu có thì hoãn lại đến thứ hai, nghỉ bù thêm hai ngày. Cuối tuần này Chúc Căn Niên không có khách nên cô có thể nghỉ ngơi hai ngày.

Cho đến buổi chiều khi cô chuẩn bị ra ngoài họp lớp, Hân Tuyết vẫn không gọi điện thoại để giải thích một câu.

Đỗ Cách Trí đỗ xe ở bên ngoài tiểu khu, đã tiện đường đón Lan Khiết Phi. Chúc Căn Niên ngồi vào ghế sau, còn không quên khen bạn tốt một câu: "Oa, cậu ăn mặc giống như cô công chúa nhỏ vậy."

"Đáng ghét!" Lan Khiết Phi lườm cô.

"Hai người đẹp tham gia họp lớp cùng anh đúng là tăng thêm thể diện cho anh." Đỗ Cách Trí cười nói rồi khởi động xe: "Vốn đã đặt trước hai

mười ghế lô lớn cho hai mươi người ở Marriott (1), hôm qua mới tăng thêm hơn mười người, đã đổi thành tầng một của một sảnh tiệc nhỏ, là tiệc buffet, có thể chứa được bốn mươi người."

(1) Marriott International là một công ty khách sạn đa quốc gia đa dạng do Mỹ quản lý và nhượng quyền thương mại danh mục đầu tư rộng lớn của các khách sạn và các cơ sở lưu trú liên quan.

"Nhiều vậy ạ?" Lan Khiết Phi kinh ngạc.

Đỗ Cách Trí thoáng im lặng, không biết suy nghĩ cái gì, một lúc lâu sau mới nói: "Nghe nói Vũ Tranh muốn đến nên hơn mười mấy bạn học nữ đều đăng ký tham gia."

Nhiếp Vũ Tranh - người từ trước đến giờ không hứng thú với kiểu hoạt động này, vậy mà lần này lại đồng ý tham gia, người khác đều cho rằng là kết quả lời mời của Vương Khiêm, nhưng Đỗ Cách Trí không nghĩ vậy.

Anh ta từ chỗ của Thẩm Tử Bình biết được, Nhiếp Vũ Tranh ở chi đội công khai tuyên bố Chúc Cẩn Niên là trợ lý của mình, trước đây, trợ lý trên danh nghĩa sẽ không theo Nhiếp Vũ Tranh làm việc, cho dù cần ba nhà tâm lý học nổi tiếng cùng tiến hành nghiệp vụ đánh giá tâm lý, trợ lý nhiều nhất cũng chỉ ở phía sau sửa sang hồ sơ mà thôi. Bởi vậy, Đỗ Cách Trí nhạy cảm cảm thấy, sự tham dự của Nhiếp Vũ Tranh có liên quan đến Chúc Cẩn Niên.

Chúc Cẩn Niên quan sát Lan Khiết Phi từ trên xuống dưới một lần, càng cảm thấy hôm nay cô nàng đơn thuần và mềm mại giống như bé thỏ trắng nhỏ, cô nghĩ thầm, dù oan gia ngõ hẹp nhưng kẻ ngốc này ở cạnh loại đàn ông phúc hắc như Nhiếp Vũ Tranh không chừng sẽ cọ xát ra tia lửa, không phải tiểu thuyết và phim truyền hình đều viết như vậy sao?

"Nếu Nhiếp Vũ Tranh thật sự đến thì tớ sẽ dẫn cậu đi làm quen với anh ta." Cô ghé vào bả vai bạn tốt nói thầm: "Tớ có cảm giác cậu sẽ là kiểu anh ta thích."

"Hả? Tớ ư?" Lan Khiết Phi ngạc nhiên, không khỏi kêu lên: "Sao cậu biết anh ấy sẽ thích tớ..."

Đỗ Cách Trí không nghe thấy các cô nói thềm cái gì, vui vẻ hỏi trước: "Ai thích Tiểu Lan của chúng ta thế? Anh ghen tị quá."

"Người thích em nhiều lắm, lớn thì ông chú 40 tuổi, nhỏ thì tiểu thịt tươi 18 tuổi, đàn anh Đỗ ăn giấm chua của em làm gì, ha ha..." Lan Khiết Phi nói đầy sâu xa.

"Ái chà, còn tiểu thịt tươi cơ đấy..." Chúc Cẩn Niên khinh thường nói: "Thật sự nên đặc ý."

"Không tin thì thôi." Lan Khiết Phi ngẩng đầu.

Ba người cùng nhau đi vào sảnh tiệc nhỏ của Marriott, đã có rất nhiều bạn học tới trước, tốp năm tốp ba nói chuyện với nhau về tình hình cuộc sống và công việc của mình mấy năm gần đây, tiếng nói cười ồn ào, bầu không khí khá thân thiết.

Đỗ Cách Trí biết một vài người trong đó nên dẫn bọn cô đi qua chào hỏi, sau đó giới thiệu làm quen lẫn nhau. Chúc Cẩn Niên cảm thấy khả năng xã giao của anh ta thật sự rất tốt, chẳng trách có thể kéo không ít "vụ làm ăn".

Trong nhóm cựu sinh viên, có nội viện mà cũng có ngoại viện, đa số mọi người làm nghề cảnh sát, thẩm phán, luật sư,... Tất nhiên cũng có một vài người tự mình khởi nghiệp làm ông chủ.

Đỗ Cách Trí chỉ cho bọn cô xem từng người một: "Người kia là Dương Mẫn của viện kiểm sát... Người mặc váy đen kia làm trong trung tâm dịch vụ hành chính... Tiểu Nguyệt - người bên cạnh rèm cửa sổ là đàn chị lớn tuổi nhất, có lẽ cùng khóa với Vũ Tranh và Vương Khiêm..." "Thỏ tai dài"

chính là người mặc váy đỏ kia, anh từng cho em xem đoạn tin nhắn rồi đó, em nhớ không?"

Đang nói, bỗng nhiên cách đó không xa mấy có mấy giọng nữ liên tục vang lên

"Đến rồi!"

"Không thể nào?! Thật sự đến kìa!!"

"Là anh ấy sao?"

"Thật sự là anh ấy!"

Chúc Cẩm Niên bị bọn họ dọa, nếu không làm rõ tình hình còn tưởng rằng vị hoàng đế hay siêu sao nào đó đến.

Cô nhìn về phía cửa, Nhiếp Vũ Tranh mặc bộ tuxedo màu đen và một người đàn ông xa lạ mặc âu phục giản dị màu xám bạc cùng nhau đi vào, đều mang dáng vẻ tinh anh. So với hình tượng tai to mặt lớn của mấy đàn ông chung khóa thì hai người này quả thật vô cùng trưởng thành.

Nhiếp Vũ Tranh liếc mắt một cái đã xác định được chỗ của Chúc Cẩm Niên, anh nhìn về phía cô.

Cô mặc chiếc áo len màu xám rộng thùng thình, ở dưới là váy tua rua dài bằng da màu đen, vạt áo len ở trước được sơ vin vào trong váy làm nổi bật đường cong của bờ hông và vòng eo, giày cao gót và túi xách đều là màu đen, màu sắc có vẻ hài hòa, đầy cảm giác thời thượng. Toàn bộ mái tóc của cô được vắn ra sau, khuôn mặt trang điểm đơn giản, màu môi hồng đào càng tôn lên làn da trắng nõn và dung mạo xinh đẹp.

"Vương Khiêm, Vũ Tranh, các cậu đến rồi." Tiểu Nguyệt - hoa khôi năm đó của ban tiến lên chào hỏi, hiện tại đã là mẹ của hai đứa con nhưng nhìn thấy người mình từng thầm mến năm đó, cô ta vẫn khá hồi hộp.

Mục đích của Vương Khiêm vốn là Tiểu Nguyệt nên lập tức tán gẫu trên trời dưới biển với cô ta, Nhiếp Vũ Tranh xoay người đi về phía Chúc Cẩn Niên.

"Anh ấy đi tới kìa." Lan Khiết Phi giật cánh tay của Chúc Cẩn Niên.

"Nhiếp tổng, khéo thật." Anh còn chưa đến gần, Chúc Cẩn Niên - người nóng lòng nổi tư hồng đã mở miệng nói: "Làm quen một chút, đây là bạn tốt của tôi, Lan Khiết Phi, hiện tại cô ấy đang làm người dẫn chương trình ở đài phát thanh, chính là chương trình nói chuyện ban đêm "Gỗ của trái tim bạn" ấy, nói không chừng anh còn chưa từng nghe đâu. Khiết Phi, vị này là Nhiếp Vũ Tranh - một trong những người sáng lập nên văn phòng của bọn tớ, còn kiêm chức tổ trưởng tổ nghiên cứu tâm lý của sở nghiên cứu can thiệp khủng hoảng cộng đồng, anh ấy..."

Muốn khen anh vài câu nhưng lại không tìm thấy lời hay ý đẹp nào, trong đầu toàn hiện lên những từ "Gian trá", "Độc ác", "Nham hiểm"... Chúc Cẩn Niên cảm giác rất khó giải quyết, giới thiệu một người như vậy cho cô bạn thân giống như thỏ trắng nhỏ của mình có phải là không quá phúc hậu không nhỉ?

"Chào anh." Lan Khiết Phi ngược mắt nhìn Nhiếp Vũ Tranh, tuy vị Đại Phạt này gần ngay trước mắt nhưng cô ấy cảm thấy hai người như cách xa nghìn dặm: "May mắn là tôi từng nghe Tiểu Niên nhắc đến anh."

"Lúc cô ấy nhắc đến tôi đã dùng những từ ngữ xúc phạm nào vậy?" Tiếng nói mê người, nhưng những lời thốt ra lại không thể coi thường.

Lúc Nhiếp Vũ Tranh mở miệng, không khí bạn bè thân thiết trong phút chốc đã hạ xuống đến nỗi đóng băng, sợi dây tư hồng nhỏ mà Chúc Cẩn

Niên cố ý nói cứ như vậy bị anh cứng rắn chặt đứt.

Lan Khiết Phi vô tội chớp mắt, dùng ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ nhìn Chúc Cẩn Niên, những lời này cô nên tiếp thế nào bây giờ?

"Nhiếp tổng thật biết nói đùa, ừm ha ha ha..." Chúc Cẩn Niên che miệng giả vờ cười, anh thật sự là một lão hồ ly sắc bén!

"Tôi mang theo tâm trạng kính nể, chia sẻ chuyện của Tiểu Chí từ đầu đến cuối cho người bạn tốt này của tôi, anh sáng suốt uy phong, đôi mắt tinh tường như đuốc, phá giải câu đố tâm lý của cậu ấy, thật sự khiến tôi nhận được sự dạy bảo..."

Mặt Nhiếp Vũ Tranh không cảm xúc, cũng không biết tại sao trên không trung tự dưng xuất hiện âm thanh thuyết minh của một vở kịch ngắn: Lừa dối... Bắt lấy kẻ lừa dối này...

"Vũ Tranh! Cậu đến thật à? Ha ha ha!" Thẩm Tử Bình vội vàng đi tới, cắt ngang lời chào hỏi tràn ngập hư tình giả ý giữa bọn họ.

Thấy Nhiếp Vũ Tranh xoay người rời đi với Thẩm Tử Bình, Chúc Cẩn Niên thở phào nhẹ nhõm, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lan Khiết Phi: "Đi thôi, chúng ta tìm góc nào đó yên tĩnh để ăn uống."

Chương 23: Mất trí nhớ [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Người tổ chức buổi họp lớp cầm micro bắt đầu xây dựng bầu không khí bằng cách phát một đồng vé xổ số, cứ cách nửa tiếng lại quay trúng thưởng một lần, mọi người vui chơi giải trí đã đời còn được nhận phần thưởng nên đều rất vui vẻ.

Vương Khiêm cười, hai tay đút trong túi quần, nhìn thấy Nhiếp Vũ Tranh chậm rãi quay lại: "Để tớ đoán xem, hai người đẹp với hai phong cách khác nhau kia, người nào là mặt trời mọc từ phía Tây của cậu nhỉ..."

Nhiếp Vũ Tranh liếc nhìn bóng lưng của Chúc Cẩn Niên một cái rồi quay sang nhìn bạn tốt: "Xin cứ tự nhiên."

"Người mặc váy đen kia..." Vương Khiêm nhìn về phía Chúc Cẩn Niên: "Không có khả năng. Nếu như cậu thích kiểu này thì năm đó cậu đã có một chân trong đoàn quân theo đuổi Hòa Thi Nhụy rồi."

Hòa Thi Nhụy...

Những lời này khiến bóng đèn trong đầu Nhiếp Vũ Tranh tỏa sáng, đúng rồi, lúc mới gặp Chúc Cẩn Niên, hóa ra cảm giác quen thuộc này là vì dáng vẻ của cô giống Hòa Thi Nhụy đến bảy tám phần. Năm đó, cái tên Hòa Thi Nhụy mặc dù như sấm bên tai nhưng anh không có ấn tượng sâu sắc về mặt mũi của người này, cho nên đối với Chúc Cẩn Niên chỉ có cảm giác giống như đã từng quen biết, nhưng lại không nhớ nổi là đã gặp ở đâu.

"Tôi đoán là người mặc váy hồng phấn kia." Vương Khiêm hất cằm về phía Lan Khiết Phi: "Chim nhỏ nép vào người, đơn thuần đáng yêu, giống như đào mật, mới vừa nhìn đúng là thổ trắng nhỏ khiến người ta thương tiếc, 80% đã khơi dậy ý muốn bảo vệ chôn giấu nhiều năm của cậu?"

"Cậu hiểu rõ tớ quá nhỉ." Lời nói của Nhiếp Vũ Tranh mang hàm ý trào phúng.

"Trông rất dễ đối phó." Vương Khiêm không nghe ra ẩn ý trong lòng nói của anh, anh ta sờ cằm: "Muốn tớ dạy cho cậu mấy chiêu không, trăm lần thử chính xác trăm lần đấy?"

"Không cần, không dùng được."

"Vậy tớ đi qua chào hỏi thổ trắng nhỏ một chút nhé?" Lo lắng qua vài ngày nữa bản thân sẽ quay lại Châu Âu nên Vương Khiêm định làm quen trước một chút, giả vờ đi tới chỗ kia.

"Đứng lại."

"Đừng nói với tớ cậu đang thẹn thùng." Anh ta ôm ngực: "Tớ sẽ nôn mất."

"Tìm gương soi bộ dạng như mãnh hổ sống chuồng bây giờ của cậu đi, đừng nói là thổ, sói xám lớn cũng bị cậu dọa luôn rồi."

"Ôi ôi, đau lòng ư?" Vương Khiêm mỉm cười, vốn định nói đùa vài câu thì đột nhiên vẻ mặt của anh ta cứng lại, hơi nhíu mày một cái: "Cậu xem, kia có phải... Chương Tĩnh Minh không?"

Nhiếp Vũ Tranh nhìn theo hướng của anh ta, sau đó gật đầu.

"Chắc..." Vương Khiêm hoàn toàn đã quên vài giây trước mình còn đang chế nhạo Nhiếp Vũ Tranh, nặng nề hừ một tiếng. Nhìn ra được, anh ta cũng không muốn gặp Chương Tĩnh Minh lắm: "Sao còn chưa bắt hẩn ngồi tù thế..."

"Thiếu chứng cứ." Nhiếp Vũ Tranh trả lời đơn giản.

"Còn chưa tìm được Thi Nhụy à?"

Anh thấp giọng nói: "Sống không thấy người, chết không thấy xác."

Khi đó, Hòa Thi Nhụy là người đẹp có tiếng ở Đại học Chính Pháp Đông Nam, nói phổ thông một chút thì chính là hoa hậu giảng đường, người theo đuổi nhiều không đếm xuể, không ai không biết, nở mày nở mặt vô cùng, nhưng cô ta lại đột nhiên mất tích. Chương Tĩnh Minh - người từng điên cuồng theo đuổi, theo dõi và quấy rầy cô ta nhiều lần bị nghi ngờ có liên quan đến sự mất tích của cô ta, nhưng vẫn chưa tìm được manh mối có ích, Hòa Thi Nhụy cũng không xuất hiện nữa, giống như Nhiếp Vũ Tranh nói, sống không thấy người, chết không thấy xác.

Mười năm trước, đám người Thẩm Tử Bình, Hà An Bang vừa mới vào cục cảnh sát đúng lúc nhận vụ án này, từng gắng hỏi Chương Tĩnh Minh không biết bao nhiêu lần. Chương Tĩnh Minh cũng không phải ngồi không, trong nhà có chút quan hệ, cuối cùng Thẩm Tử Bình, Hà An Bang bị nói là xâm phạm danh dự cá nhân, suýt thì không xoay chuyển được, cực kỳ âm ỉ.

Nói đến chuyện này, Vương Khiêm nặng nề thở dài, anh ta khá xúc động: "Trước đây tớ từng hiểu lầm cô ấy, nhìn thấy cô ấy đẹp, lại nhiều người theo đuổi như vậy nên cho rằng cô ấy là một bình hoa. Sau này, trong lúc diễn ra hoạt động của hội học sinh, chúng tớ có gặp nhau, qua lại vài lần, tớ phát hiện cô ấy rất thông minh, có thể nói là tài mao song toàn. Cậu có nhớ lần đi hoạt động hỗ trợ giảng dạy ở Xương Đô không? Theo tớ được biết, cô ấy cũng đăng ký nhưng không đi được, nghe nói là gia đình phản đối. Bây giờ nghĩ lại, nếu như lúc đó được đi, có thể chuyện đó sẽ không xảy ra. Tạo hóa trêu ngươi, quá đáng tiếc. Lạ lùng nhất là Chương Tĩnh

Minh lại sống vui vẻ an nhàn như vậy, tớ có linh cảm vào ngày tìm được Hòa Thi Nhụy, hẳn sẽ ngồi tù."

Vương Khiêm ra nước ngoài nhiều năm nên sẽ không biết rõ một số tình huống, nhưng trong lòng Nhiếp Vũ Tranh thì biết mấy năm nay, bề ngoài Chương Tĩnh Minh tỏ ra nhã nhặn thân thiện nhưng chẳng yên tĩnh chút nào, việc xấu đầy ra đầy, Thẩm Tử Bình và mấy cảnh sát hình sự cấp dưới của anh ta hận hẳn đến nghiền răng nghiền lợi, ai mà không muốn bắt hẳn ngồi tù chứ?

"Ôi..." Vương Khiêm nhú mày, chuyển đề tài: "Chương cận bã đi tới chỗ thở trắng nhỏ của cậu kia."

Chúc Cẩn Niên, Lan Khiết Phi và Đỗ Cách Trí ngồi cùng nhau, vừa tán gẫu vừa thưởng thức đồ ăn ngon. Lan Khiết Phi thừa dịp Đỗ Cách Trí bị người ta kéo đến chỗ khác uống rượu, thấp giọng nói với Chúc Cẩn Niên: "Nhiếp Vũ Tranh thường nhìn tới chỗ chúng ta đây."

"Nhìn cậu đó." Chúc Cẩn Niên đưa tay véo má của cô ấy.

"Không, tớ cảm thấy..." Lan Khiết Phi suy nghĩ đơn giản, nhìn sự việc đoán thẳng vấn đề: "Hình như anh ấy thích cậu."

"Phụt..." Chúc Cẩn Niên không nghĩ tới bản thân cũng có ngày phun đồ uống mới vừa vào miệng.

"Ánh mắt anh ấy nhìn cậu không giống nhau." Lan Khiết Phi lấy tờ khăn giấy đưa cho cô, sau đó nói tiếp: "Thỉnh thoảng cậu rời khỏi chỗ để lấy đồ ăn, anh ấy nhìn qua đây không thấy cậu thì hai mắt sẽ đảo sang chỗ khác của sảnh, tìm được chỗ của cậu thì mới rời mắt đi. Tuy ngồi cách chúng ta khá xa nhưng tớ cảm thấy khoảng cách của anh ấy với cậu rất gần."

"Cậu nói đầy ý thơ như vậy khiến tớ chẳng ăn nổi nữa rồi." Chúc Cẩn Niên khó nói, cả ba lần cô lấy đầy đĩa đồ ăn đều bị anh nhìn thấy ư?

"Cậu yên tâm, anh ta chỉ muốn bắt thóp để chế nhạo và sỉ nhục tớ thôi, đừng hiểu sai ý."

"Cậu không tin thì thôi." Lan Khiết Phỉ bĩu môi, nhìn qua cực kỳ đáng yêu, Chúc Cẩn Niên lại muốn véo má cô ấy.

"Lại gặp mặt rồi." Giọng nói này rất quen tai.

Chúc Cẩn Niên ngẩng đầu, vì tối hôm qua mới gặp nên cô nhanh chóng nhận ra: "Chào anh, luật sư Chương."

Chương Tĩnh Minh mỉm cười, đẩy kính một cái: "Rất vinh hạnh khi cô còn nhớ tôi. Tính ra chúng ta đã gặp nhau ba lần, cô biết tên của tôi, mà ngay cả họ của cô là gì tôi cũng không rõ. Như thế không công bằng đâu nhé."

Chúc Cẩn Niên đứng lên: "Tôi..."

Bỗng nhiên có người nắm lấy cánh tay cô, còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo ra cửa, cô vốn định kêu lên nhưng sau khi nhìn rõ vị "khách không mời mà đến" này là Nhiếp Vũ Tranh thì khá kinh ngạc, lời vừa rồi của Lan Khiết Phỉ lần lượt lặp đi lặp lại trong đầu cô, cho nên cô còn chưa quyết định là đi hay dừng thì khuôn mặt đã ửng đỏ.

Sau khi bạn của bạn nói rằng chắc chắn có ai đó thích bạn, bất luận bạn không tin sự thật này thế nào, bạn vẫn sẽ vô thức coi trọng nó, sau đó theo bản năng quan sát người này nhiều hơn với ý định tìm ra một vài bằng chứng xem có phải người ta thích bạn không.

"Ồ kìa." Lan Khiết Phỉ vừa kinh ngạc vừa vui mừng chớp mắt, cô ấy lầm bầm: "Tớ đã nói anh ấy thích cậu mà..."

Cuộc nói chuyện bị cắt ngang, Chương Tĩnh Minh đứng tại chỗ, cặp mắt không biết suy nghĩ cái gì, vẻ mặt khá u ám.

Vương Khiêm ở bên ngoài mười bước cũng tràn ngập kinh ngạc, nhìn bóng lưng của Nhiếp Vũ Tranh, lại nhìn Lan Khiết Phỉ ngồi ở chỗ cũ, anh ta thả lỏng, biết mình đã đoán sai nhưng vẫn cảm thấy khó tin nên không khỏi lẩm bẩm: "Chắc chắc... Nếu cậu thật sự thích kiểu này thì tại sao trước đây lại không thêm đề ý đến Hòa Thi Nhụy?"

"Người kia rất nguy hiểm." Nhiếp Vũ Tranh đưa cô tới đại sảnh rồi mới buông tay, những năm gần đây, số phụ nữ đến báo án rằng bị Chương Tĩnh Minh theo dõi ít nhiều cũng có khí chất giống Hòa Thi Nhụy năm đó. Trái lại, cô gái đi với Chúc Cận Niên, "Thỏ trắng nhỏ" trong miệng Vương Khiêm rõ ràng không phải loại người Chương Tĩnh Minh yêu thích.

Chúc Cận Niên cố gắng khiến mình tỉnh táo lại, để khuôn mặt không quá đỏ: "Rất nguy hiểm... là sao?"

"Hắn là một kẻ bám đuôi."

Cuồng theo dõi?! Cô ngăn người, suy nghĩ xem có nên nói chuyện ngày hôm qua cho Nhiếp Vũ Tranh nghe không, mím môi do dự một lát, cô nói sơ lược cho anh chuyện mình ngẫu nhiên gặp Chương Tĩnh Minh.

Nhiếp Vũ Tranh có loại dự cảm chẳng lành, nhưng mặt ngoài không để lộ gì nhiều, chỉ hỏi: "Cô ăn no rồi à?"

"Vẫn chưa."

"Ăn ba đĩa lớn đồ nóng cộng thêm hai phần thịt bò bít tết nướng mà còn chưa lấp đầy dạ dày của cô ư?" Nhiếp Vũ Tranh lùi ra sau một bước, đánh giá cô từ trên xuống dưới: "Hay là vì hôm nay nên cô đặc biệt nhịn đói ba ngày ba đêm?"

Anh vừa hỏi như vậy, trái lại trong lòng Chúc Cẩn Niên khá bình tĩnh, xem ra anh thường nhìn cô hoàn toàn là để tìm cơ hội châm chọc đả kích, Lan Khiết Phi nói cái gì mà "Hình như anh ấy thích cậu" chứ, đơn giản là kẻ ngốc tự tưởng tượng ra thôi.

"Tôi là một người rất thành thật, đóng phí liên hoan rồi tất nhiên phải ăn chứ. Dù sao, tổ trưởng Nhiếp cũng thích mời người 250 ăn cơm, dĩ nhiên không ngại ăn nhiều thịt ít cá, phần kia của anh cứ để tôi ăn giúp, thế nào?" Chúc Cẩn Niên vỗ bụng, trong lời nói chứa đầy gai.

"Nếu cô còn nuốt trôi thì tôi không có ý kiến gì."

"Nhưng mà tôi hi vọng tổ trưởng Nhiếp đừng tính toán cuối cùng tôi đã ăn bao nhiêu đĩa thức ăn, điều này ảnh hưởng nhiều đến sự phát huy của con người đây."

"Tốc độ đĩa trống không của khu tự phục vụ quá nhanh, tra xét sự thật là thói quen cá nhân của tôi."

Đó không phải là tất cả những gì cô ăn! Chúc Cẩn Niên vừa muốn cãi lại thì thấy Đỗ Cách Trí vội vàng đi ra tìm mình, nhìn thấy Nhiếp Vũ Tranh trước mặt cô, đầu tiên vẻ mặt của anh ta hơi cứng lại, sau đó đổi thành nụ cười trước sau như một: "Hi, đàn anh Vũ Tranh."

"Tóm lại, cô hãy nhớ kỹ lời nhắc nhở của tôi." Nhiếp Vũ Tranh nghiêm túc khuyên bảo cô, ngược mắt nhìn Đỗ Cách Trí một cái rồi quay lại nhìn cô, im lặng vài giây, cảm xúc trong mắt có phần không rõ, anh gật đầu với Đỗ Cách Trí, không có ý trò chuyện nhiều rồi xoay người trở về sảnh tiệc.

"Hai người... nói chuyện gì vậy?" Đỗ Cách Trí bước đến bên cạnh Chúc Cẩn Niên, giả vờ thoải mái hỏi.

"Anh biết Chương Tĩnh Minh không?"

"Từng nghe nói, lời đồn về hấn không tốt lắm. Anh phát hiện hôm nay hấn cũng đến..." Đỗ Cách Trí vừa nói vừa quay về với Chúc Cẩn Niên: "Trước đây anh từng nghe Thẩm Tử Bình nhắc tới, nói hấn là một kẻ nhả nhận khôn nạn, còn dùng tới từ "Tâm lý biến thái" nữa cơ. Anh chỉ muốn nhắc em, làm quen với những bạn học khác không phải chuyện xấu nhưng tốt nhất là cách xa Chương Tĩnh Minh một chút. Thẩm Tử Bình vẫn luôn cảm thấy hấn có liên quan đến vụ án mất tích năm đó của hoa hậu giảng đường, không biết lúc học ở trường em có từng nghe nói chuyện này không?"

"Em chưa từng nghe nói."

"Anh cũng không rõ lắm, có người nói tìm được, có người nói cô ấy bị bán đi, cũng có người nói cô ấy có thể đã sớm..." Đỗ Cách Trí nhún vai: "Chuyện bao nhiêu năm trước rồi mà vẫn không hỏi thăm được nguyên nhân."

Dường như Chúc Cẩn Niên hơi dăm chiêu mà gật đầu, tuy rằng khi tiếp xúc với Nhiếp Vũ Tranh cô luôn gặp xui xẻo, nhưng đối với vấn đề thị phi này, cô vẫn rất rõ ràng, nếu không phải anh xuất hiện kịp lúc, tạm thời đưa cô ra ngoài thì vừa rồi cô có thể tiết lộ thông tin cá nhân cho Chương Tĩnh Minh. Chốc nữa phải vớt danh thiếp của hấn đi mới được!

Trở lại đại sảnh, Lan Khiết Phi cười xấu xa chọc chọc cô, cúi xuống bên tai cô, hỏi: "Sao lại quay về với đàn anh Đỗ? Có phải Nhiếp Vũ Tranh thổ lộ với cậu không? Nhìn tư thế vừa rồi... Anh ấy kabadon (1) cậu à?"

(1) Kabadon: chỉ hành động của một chàng trai đẩy một cô gái vào tường rồi đập tay lên đó.

"Cái gì với cái gì hả..." Chúc Cẩn Niên đẩy cô ấy ra: "Sức tưởng tượng của cậu cũng quá phong phú rồi."

"Lúc hai người vừa mới đi ra ngoài, tớ lên Baidu tìm kiếm anh ấy, sau đó cảm thấy rất ngẫu. Nếu cậu không rảnh tới tham gia chương trình của tớ thì có thể giúp tớ mời anh ấy không?"

"Ngay cả tư vấn anh ta cũng không thường làm, bảo anh ta tham gia chương trình chuyện nhà của cậu, giải đáp mấy đề tài gì mà: làm sao đây chồng của tôi ngoại tình, vợ của tôi lãnh cảm (2) linh tinh gì đó, anh ta đồng ý giải quyết mới là lạ! Anh ta chẳng những không nghiêm túc trả lời vấn đề mà còn có thể tư vấn người gọi điện đến nỗi người ta suy sụp luôn, ảnh hưởng hình tượng chương trình của các cậu." Chúc Cận Niên cảm thấy Lan Khiết Phi suy nghĩ viển vông, dừng một chút mới hỏi: "Đúng rồi, cậu thật sự không bị sét đánh với anh ta?"

(2) Người bị lãnh cảm sẽ không cảm thấy có hứng thú hoặc mất đi sự hưng phấn khi quan hệ tình dục, thậm chí còn có cảm giác sợ hãi khi quan hệ (dùng cho nữ giới)

"Anh ấy và tớ vốn không phải người cùng một thế giới." Lan Khiết Phi từ chối "ý tốt" của Chúc Cận Niên, thấp giọng nói: "Ngược lại cậu có thể thử xem, tớ cảm thấy anh ấy hợp với cậu hơn đàn anh Đỗ."

Chúc Cận Niên mím môi, từ chối cho ý kiến. Theo bản năng ngược mắt tìm vị trí của Nhiếp Vũ Tranh, chợt phát hiện Chương Tĩnh Minh đứng trong góc nào đó nhìn chăm chăm vào mình. Cô vội vàng rời mắt, trong lòng mơ hồ hơi buồn phiền.

Chương 24: Mất trí nhớ [3]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Mười giờ rưỡi, buổi họp lớp bước vào phần cuối, người tổ chức rút dây số của giải nhất. Chỉ thấy người đàn ông vẫn luôn ở bên cạnh Nhiếp Vũ Tranh đứng lên, vui sướng vẫy tờ vé số trúng giải trong tay.

"Wow, Vương Khiêm trúng thưởng lớn rồi, ha ha..." Nhiều người xung quanh ồn ào, đồng loạt vỗ tay chúc mừng.

Sau khi giải nhất xuất hiện, buổi họp lớp chính thức kết thúc, mọi người đều rời đi. Lúc Chúc Cẩn Niên và Lan Khiết Phi đứng chờ xe của Đỗ Cách Trí ở lối ra cách bãi đỗ xe dưới tầng hầm không xa thì thấy Vương Khiêm bê theo hai hộp đồ, một lớn một nhỏ đi về phía bọn cô.

"Xin chào hai người đẹp." Anh ta dừng lại trước mặt bọn họ.

Hai người đều không quen anh ta, chỉ có thể mỉm cười gật đầu, trò chuyện vài câu đại loại như đàn anh đi đường cẩn thận.

"Thỏ trắng nhỏ, cái này cho cô." Vương Khiêm đặt phần thưởng đạt giải nhất vừa nãy xuống bên chân Lan Khiết Phi, sau đó quay đầu cười với Chúc Cẩn Niên, đưa cho cô một hộp khác có khối lượng nhỏ hơn một chút: "Cô Chúc, cái này... tặng cho cô."

"Xin lỗi anh, chúng tôi..." Hai người chẳng hiểu ra sao, vừa mừng vừa lo từ chối nhưng anh ta xua tay, đúng lúc Nhiếp Vũ Tranh lái xe tới, anh ta làm động tác "tạm biệt" rồi ngồi vào ghế lái phụ.

"Lò vi sóng nhập khẩu Châu Âu..." Lan Khiết Phỉ ngồi xổm xuống: "Anh ta đưa cái này cho tớ làm gì? Còn có, vì sao anh ta lại gọi tớ là thỏ trắng nhỏ?!"

Chúc Căn Niên áng chừng chiếc hộp nhỏ trên tay, cũng chẳng hiểu gì cả.

"Chu đáo quá nhỉ." Vương Khiêm vừa lên xe, Nhiếp Vũ Tranh lập tức lạnh lùng châm chọc.

"Hai chúng ta biết nhau cũng mười mấy năm rồi nhỉ? Đây là lần đầu tiên tớ phát hiện cậu bước từ trên bàn thờ xuống, đi vào trong thế giới phồn hoa của chúng tớ."

Vương Khiêm không đề bụng: "Cái lò vi sóng kia, ha ha ha... nhập khẩu Châu Âu, tớ mà mang về không bị vợ mắng chết mới là lạ, cứ giống như ra nước ngoài chơi, kết quả vác về một hộp đồ gia dụng made in China, mà nhà cậu cũng không thiếu cái gì, để ở chỗ cậu cũng phí của. Đưa toàn bộ cho Chúc Căn Niên như thế... có vẻ tận tâm quá, mỗi người một cái công bằng hơn. Nhưng mà, cậu có chắc là cô ấy sẽ không tức giận đến mức ngủ không yên khi nhận món quà đó không?"

"Món quà do cậu đưa mà." Nhiếp Vũ Tranh đùn đẩy trách nhiệm: "Không phải tớ."

Có kẻ ngốc mới cho rằng là tôi đưa.

Vương Khiêm chỉ cười không nói.

Sau khi Chúc Căn Niên và Lan Khiết Phỉ lên xe, thức thời không nói chuyện Vương Khiêm đưa quà cho bọn cô, thật ra Đỗ Cách Trí từ xa đã thấy, cũng thông minh mà không nói gì trên xe, làm như không biết. Thế nhưng những suy đoán mơ hồ trong lòng dường như đã trở thành sự thật,

anh ta vốn nắm chắc thắng lợi, bây giờ lại trở nên hơi nguy hiểm, cảm giác gấp gáp và mất mát đan xen.

Sau khi về nhà, Chúc Cẩn Niên đặc biệt gọi điện thoại hỏi Kỳ Kỳ: "Có tin nhắn trên điện thoại hay trang web tìm chị không?"

"Trên trang web có một vị khách họ Hạ hẹn lịch vào sáng ngày kia, cái khác... tạm thời không có ạ."

"Chị biết rồi." Chúc Cẩn Niên đặt điện thoại xuống, hạ thấp lưng ghé dựa mềm mại rồi nằm đắp mặt nạ, xem ra Hân Tuyết vẫn thế, không có ý định giải thích chuyện tối hôm qua, đã như vậy, lúc đi làm cô sẽ gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm, cũng tiện thể xác nhận một chút, có phải Hân Tuyết có nguyên nhân đặc biệt gì đó phải giả vờ như không biết cô trước mặt người khác không, sau này khi tình cờ gặp ngoài đường, cô cũng có thể phối hợp giả vờ như không quen biết.

Trước khi đi ngủ, cô đột nhiên nhớ tới "món quà" Vương Khiêm đưa cho, cẩn thận mở gói đồ ra, bỏ hết mấy lớp giấy bọc, bên trong còn được đóng gói bằng nhựa, mở ra lần nữa mới nhìn thấy bộ mặt thật của thứ đồ bên trong kèm theo mùi hôi quỷ dị.

Cá trích đóng hộp Thụy Điển.

Tám hộp.

Cô nắm tay, nghiến răng ra sức mắng: "Nhiếp Vũ Tranh, anh là thằng khốn!" Cầm hộp lên, vừa định mở cửa ném vào trong thùng rác ở tầng dưới thì bỗng nhiên dừng bước.

Trên mạng bán một hộp 200 tệ đấy.

Chúc Cẩn Niên trở về phòng, vào WeChat của Tiểu Sâm - một người bạn cùng lớp hồi trung học chuyên order hàng Châu Âu, hỏi có thể gửi cô

ấy nhờ bán chút đồ không, hai người chia 2:8. Tiểu Sâm nhanh chóng đồng ý, chỉ là sau khi nghe nói đồ cô muốn nhờ bán thì dờ khóc dờ cười.

Mười phút sau, Chúc Cẩn Niên nhìn trạng thái mới của Tiểu Sâm ở Khoảnh Khắc: "*Cá trích đóng hộp Thụy Điển - thứ đồ thịnh hành của giới thử ăn, hiện có 8 hộp, 200 tệ một hộp, giao hàng Giang Chiết Hồ (1), hoan nghênh các bạn của "E sợ thiên hạ không đủ loạn" tranh nhau mua."* Bên dưới còn thêm mấy tấm ảnh chi tiết cô vừa chụp.

(1) Giang Tô, Chiết Giang và Thượng Hải.

Thật muốn chụp lại màn hình rồi gửi cho Nhiếp Vũ Tranh quá... Chúc Cẩn Niên cắn môi dưới, phát hiện mình không giữ phương thức liên lạc của anh, xem ra nếu lần sau gặp lại có thể phải hỏi WeChat của anh, ít nhất vào một ngày nào đó trong tương lai, cô mới có thể khoe khoang một chút với anh rằng mình đã tùy cơ ứng biến ra sao, biến món quà nhỏ thâm độc của anh thành mấy tờ tiền giấy màu hồng.

Trưa thứ hai lúc chín giờ rưỡi, cô Hạ đẩy cửa văn phòng của Chúc Cẩn Niên, ngồi xuống rất lâu cũng chưa mở miệng, nhiều lần muốn nói lại thôi.

Chúc Cẩn Niên cũng không vội, buổi sáng Đỗ Cách Trí tặng cô một hộp trà Thiết Quan Âm, cô chậm rãi pha trà, đưa một chén cho cô Hạ và một chén cho mình.

Sau đó, cô lấy một chiếc hộp nhỏ ra đặt ở giữa khay trà, lên tiếng trước: "Đây là bánh bích quy mạn việt quất (2) của cô bé Kỳ Kỳ ở quầy lễ tân tự làm, kết hợp với trà thì khá ngon."

(2) Mạn việt quất hay Nam việt quất, là một loài cây bụi thấp xanh quanh năm, cũng có thể mọc theo dạng dây bò trên đất, thuộc chi Việt quất, phân chi Oxycoccus, đôi khi cũng được xem theo một chi riêng là

Oxycoccus. nam việt quất thường mọc dại ở các vùng đầm lầy phân hóa ở miền ôn đới Bắc bán cầu.

"Ồ, cảm ơn cô." Cô Hạ hoàn hồn, im lặng một lát mới nói: "Tiểu Chúc, tôi nói chuyện này... Ặc... Tôi và anh ấy quay lại rồi, mới tuần trước thôi."

Chúc Căn Niên đã sớm đoán được chuyện đi này của cô Hạ chắc chắn có liên quan đến người bạn trai cũ, nhưng lại không ngờ cô ta lại nhảy vào trong hố lửa lần nữa. Cô hiểu rõ, là một chuyên gia tư vấn thì không có quyền can thiệp vào quyết định về tình cảm của khách hàng, quay lại cũng tốt, ly hôn cũng được, cô chỉ phụ trách lắng nghe những lời trong lòng họ, lúc thích hợp có thể đưa ra một ít đề nghị để điều chỉnh cảm xúc.

"Có thể nói cho tôi nghe đã xảy ra chuyện gì không?" Cô hỏi: "Là điều gì thúc đẩy cô quyết định quay lại với anh ta?"

"Vào một buổi tối nọ, tôi và bạn đi đến quán bar thì gặp được bạn của anh ấy. Người bạn kia nói với tôi, anh ấy vẫn luôn cảm thấy rất có lỗi với tôi, mặc dù gặp gỡ những cô gái khác nhưng vẫn thường nhắc đến tôi. Sau khi trở về, tôi cứ nghĩ đến chuyện này suốt, hôm sau không tìm lòng được mà gọi điện cho anh ấy." Vẻ mặt của cô Hạ đan xen sự xấu hổ lẫn niềm vui sướng, có vẻ cô ta vừa rồi rầm vừa vui vẻ trước việc tái hợp với người yêu cũ: "Nhận được điện thoại của tôi, anh ấy mừng lắm, chúng tôi trò chuyện suốt nửa tiếng, anh ấy nói rằng mình sắp đến thành phố Thiệu công tác. Hai ngày sau anh ấy gọi điện thoại nói rằng có mua quà cho tôi."

"Quà gì?" Chúc Căn Niên rất tò mò, bàn về thu nhập thì cô Hạ cao hơn người đàn ông kia nhiều, là kiểu quà gì sẽ khiến cô ta động lòng? Túi Gucci loại mới nhất? Vòng cổ kim cương?

"Ngọc trai." Cô Hạ đáp, cúi đầu lấy từ trong túi ra một chiếc túi giấy nhỏ cỡ như phong bì thông thường, Chúc Căn Niên cho rằng bên trong là vòng cổ ngọc trai, khi nhận lấy rồi mở ra mới giật mình phát hiện, bên trong là hơn mười viên ngọc trai lớn nhỏ không đều, còn xiêu xiêu vẹo vẹo, hơi vàng, chỉ có một viên khá tròn.

"Cái này... mọc ra từ trong con trai à?" Chúc Cẩn Niên hỏi.

Cô Hạ gật đầu: "Anh ấy nói cái này do chính tay anh ấy mọc ra từ hai con trai."

Chúc Cẩn Niên cười cho có lệ, bỏ ngọc trai vào phong bì rồi trả lại cho cô Hạ: "Sau đó thì sao?"

"Tôi hỏi anh ấy về chuyện bạn gái mới, anh ấy nói đó không phải tình yêu mới, chỉ là bạn bình thường, anh ấy từng nghĩ đến chuyện tiến thêm một bước phát triển quan hệ, nhưng vì cảm thấy còn tình cảm với tôi nên mới gạt bỏ suy nghĩ đó." Về mặt của cô Hạ lộ ra chút đắc ý, cô ta nói tiếp: "Tôi phát hiện anh ấy vẫn giống như trước đây, rất chú ý đến một số chi tiết khi nói chuyện với tôi."

"Ví dụ?"

"Ví dụ như trong điện thoại chúng tôi hẹn sáu giờ tối mai gặp nhau, trước khi cúp máy, cô sẽ nói như thế nào?"

"Tạm biệt? Ngày mai gặp?"

Cô Hạ cười: "Anh ấy sẽ nói "Tối mai sáu giờ gặp"."

Chúc Cẩn Niên nháy mắt mấy cái, khẽ hỏi: "Điều này có ý nghĩa đặc biệt gì sao?"

"Chúng tôi anh ấy rất để ý đến thời gian này, bởi vì đây là thời gian hẹn tôi, anh ấy sẽ nhấn mạnh điểm này, không phải ngày mai, không phải sáng ngày mai, cũng không phải chiều, mà là sáu giờ tối mai." Cô Hạ nói một cách nghiêm túc.

Phụ nữ đã chìm đắm trong tình yêu thì mười con trâu cũng không kéo lại được. Chúc Cận Niên vẫn không biết kết luận này có ý nghĩa sâu xa gì về tình cảm, điều cô quan tâm hơn là: "Như vậy sau khi tái hợp, tâm trạng của cô thế nào? Có còn mất ngủ hay ăn không ngon không?"

"Không." Cô Hạ lắc đầu: "Mặc dù thỉnh thoảng tôi cũng nghi ngờ bản thân, vì sao phải đồng ý tái hợp, cảm thấy hơi mất mặt, nhưng... Tâm trạng của tôi thực sự rất tốt, đây là sự thật không thể tranh cãi. Cô biết không, ngày đó tôi và anh ấy nói chuyện điện thoại, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt xong, đồng nghiệp đều hỏi tôi có phải trúng xổ số không, sao có thể vui vẻ như vậy."

Chúc Cận Niên chú ý đến đuôi lông mày nhướng lên đầy vui sướng của cô ta, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, khẽ hỏi: "Anh ta từng bắt cá hai tay, về điểm này, bây giờ cô thấy thế nào?"

Vấn đề này làm khó cô Hạ, suy nghĩ hồi lâu, cô ta nói: "Anh ấy vẫn chưa trưởng thành, tuổi tâm lý của đàn ông đều nhỏ hơn tuổi phụ nữ, rất nhiều người hơn 30 tuổi vẫn giống như đứa trẻ. Tôi cho rằng, có một ngày anh ấy trưởng thành thì sẽ biết bản thân muốn gì, ai mới là người thật sự thích hợp với mình, khi đó anh ấy sẽ ổn định hơn. Tôi cảm thấy, việc tôi và anh ấy chia tay, với anh ấy mà nói xem như một thất bại, không biết có phải vì vậy mà anh ấy trưởng thành hơn không."

Đã là chó thì không thể thay đổi được thói quen hay ăn phân của nó! Chúc Cận Niên mĩa mai trong lòng.

"Cô Hạ, nếu quyết định này khiến tâm trạng cô trở nên tốt hơn thì tạm thời chuyện này vẫn khá có lợi với cô. Nhưng mà tôi có một đề nghị..." Chúc Cận Niên cân nhắc xem nên nói như thế nào: "Bất cứ chuyện gì cũng phải có một tiêu chuẩn, nếu thấp hơn tiêu chuẩn thì không cần phải kiên trì. Giả sử, tôi nói là giả sử... loại chuyện lần trước lại xảy ra, cô nên phân biệt rõ ai có thể trở nên trưởng thành, ai giống như mãi mãi không lớn, chỉ biết chơi đùa. Kiên trì là một loại phẩm chất đáng quý, buông bỏ có khi lại rất

sáng suốt. Bằng cấp của cô cao như vậy, năng lực công tác ưu việt như thế, xứng đáng để người đàn ông xuất sắc quý trọng cả đời."

Cô Hạ sững sốt rất lâu, giống như đang tự hỏi và suy nghĩ về lời nói của cô, cuối cùng cô ta chậm rãi gật đầu.

Lại trò chuyện một ít việc vụn vặt về bạn trai, thời gian tư vấn một tiếng nhanh chóng kết thúc, cô ta lấy điện thoại ra nhìn giờ một chút rồi đứng lên nói tạm biệt.

Thời gian màn hình sáng lên quá ngắn, không thể thấy rõ, chỉ thấy trên hình nền có vẻ là một tấm ảnh chụp chung.

"Là anh ta sao?" Chúc Cận Niên cười hỏi.

"... Đúng vậy." Cô Hạ còn hơi xấu hổ.

Chúc Cận Niên tiễn cô ta đến cửa thang máy, lúc đi ngang qua quầy lễ tân, cô ta còn khen món bánh bích quy Kỳ Kỳ tự làm rất ngon.

Khi quay lại chỉ thấy Kỳ Kỳ nằm sấp trên bàn nói: "Wow, hôm nay cô Hạ giống như ăn thuốc kích thích vậy. Trước kia, lúc cô ấy đến, mắt cũng không thèm nhìn em một cái, càng không chủ động chào hỏi với mọi người. Chị Chúc, chị thật sự quá lợi hại, nhưng mà chị khơi thông cô ấy thành công như vậy, về sau 80% là cô ấy không đến nữa."

Chúc Cận Niên bất đắc dĩ lắc đầu, nhớ tới điều gì đó mới hỏi: "Nghe nói em là người thành phố Thiệu? Ở đó ngọc trai có đắt không?"

"Chị muốn hả? Để em bảo bố mua vài cân cho chị chơi!"

"Không cần, chị chỉ muốn biết cái đó bao nhiêu tiền thôi."

Kỳ Kỳ nói không ngừng nghỉ: "Rẻ lắm ạ, bây giờ đều nuôi dưỡng được, nếu là cỡ bình thường chắc khoảng một viên 20 tệ, nếu may mắn, có thể lấy được hai mươi mấy viên ngọc trai trong một con trai đấy, còn chất lượng... phải xem vận may. Rất nhiều du khách đến chỗ của bọn em du lịch đều sẽ thử nghiệm trò mở trai lấy ngọc, một lần 50 tệ, hai con trai, ngọc trai lấy được đều là của chị. Em cảm thấy đánh bạc còn lãi hơn lấy ngọc trai, nếu chị có cơ hội đến thành phố Thiệu du lịch thì em dẫn chị đi chơi nhé."

Chúc Cẩn Niên trở lại văn phòng, nhìn hộp bánh bích quy còn nguyên thì không khỏi buồn cười. Một người phụ nữ tri thức với thu nhập một năm 50 vạn lại cảm động trước ngọc trai 20 tệ, chỉ vì quay lại với bạn trai cũ mà vui đến mức nhai không khí cũng cảm thấy hương vị ngọt ngào.

Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, lúc phụ nữ nếm trải sự ngon ngọt của tình yêu, dù là núi đao biển lửa cũng sẽ phấn đấu quên mình.

Cảm khái xong, Chúc Cẩn Niên liếc nhìn đồng hồ treo tường rồi nhắc ông nghe lên, tìm số điện thoại của Hân Tuyết để lại lúc đăng ký hẹn trước và gọi điện.

Chương 25: Mất trí nhớ [4]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Alo, xin chào."

"Xin chào Hân Tuyết, tôi là Chúc Cận Niên của Sa Mạc Cam Tuyền."

"Cô giáo Chúc, chào cô!" Giọng điệu của Hân Tuyết nghe khá thân thiết giống hồi trước: "Tôi thứ sáu cô có đến xem biểu diễn không? Chúng tôi làm vũ công cho Amy, bầu không khí rất tốt!"

"Tôi có đi mà, cô không nhìn thấy tôi à?" Chúc Cận Niên giả vờ thoải mái mỉm cười.

"Thật ư? Người bên dưới sân khấu nhiều lắm, cho dù là người đẹp như cô giáo Chúc thì tôi ở trên sân khấu cũng chưa chắc có thể thấy." Hân Tuyết cũng cười: "Ôi, tôi còn sợ công việc của cô bạn quá, không có thời gian cơ. Có phải cô đến cùng với bạn trai không?"

Trong lòng Chúc Cận Niên khá khó hiểu, cố ý thăm dò cô ta: "Cảm ơn cô, tôi hiếm khi nghe mình tình hát ở khoảng cách gần như vậy, sau khi kết thúc tôi có đến hậu trường tìm cô nhưng nhiều người lắm, rất ồn ã, tôi gọi cô mấy tiếng nhưng cô không nghe thấy."

Hân Tuyết nghe xong, dường như đang nhớ lại, một lát sau mới nói: "Ôi chao, có vẻ như tôi thật sự nghe thấy có người gọi mình, chỉ là tôi không biết đó là cô. Xin lỗi cô."

Có vẻ Hàn Tuyết vốn không nhớ rõ chuyện đó, tự tìm cho mình một lối thoát, Chúc Cẩn Niên càng nghi ngờ hơn: "Không sao, lúc đó thực sự rất ảm ỉ nên tôi đã về trước. Hôm nay gọi điện thoại cho cô không phải vì việc này mà để nói một tiếng cảm ơn thôi."

"Khách sáo quá."

Đặt điện thoại xuống, Chúc Cẩn Niên hơi mờ mịt, trong điện thoại rõ ràng Hàn Tuyết khá thân thiết với cô nhưng lại không giải thích chuyện buổi biểu diễn ngày đó, là vì bên cạnh có người khác nên không tiện giải thích sao?

Thôi, Hàn Tuyết cảm thấy thoải mái, tâm trạng ổn định là được.

Cô không biết là Hàn Tuyết không phải hoàn toàn không nhận ra. Sau khi cúp máy, vẻ mặt của Hàn Tuyết rất phức tạp, trong mắt cũng mang theo chút do dự, muốn gọi lại nhưng rồi đành phần nộ đặt di động xuống.

Luồng khí lạnh xen lẫn với những cơn mưa dứt quãng từ phương Bắc kéo tới liên tục trong mấy tuần, giống như trước kia, thành phố Bằng nhanh chóng bước vào mùa đông.

Trung tuần tháng 12, chương trình "Gõ cửa trái tim bạn" của Lan Khiết Phi chính thức bổ sung thêm vai trò nhà tư vấn tâm lý, mỗi tối chủ nhật đều sẽ có một chuyên gia tư vấn làm khách mời, giải đáp ngay tại chỗ những vấn đề tâm lý và nghi hoặc của thính giả.

Lan Khiết Phi nói với cô, "Gõ cửa trái tim bạn" sắp điều chỉnh giờ phát sóng, từ nửa đêm thành mười giờ tối để thu hút người nghe, hai chương trình đầu tiên sau khi thay đổi thời gian sẽ mời hai nhân vật nặng ký khác nhau, một người là khách quý trong thời gian dài của chương trình "Đương

sự đặc biệt" thuộc đài phát thanh tỉnh, nhà tư vấn tâm lý nữ nổi tiếng Thụy Quân, người kia tất nhiên là Nhiếp Vũ Tranh.

"Giám đốc của bọn tớ đích thân ra tay, nhờ vả người có tài ăn nói là hiệu trưởng mới mời được anh ấy. Để tạo được hiệu quả cho chương trình, toàn bộ câu hỏi của bọn tớ đều trải qua sàng lọc, mấy câu hỏi như có phải chồng tôi ngoại tình không, hay thích một người đã lập gia đình gì đó mà cậu nói lúc trước đều sẽ không xuất hiện." Lan Khiết Phi rất đắc ý mà nói với cô: "Bảo đảm với cậu, nhất định cực kỳ vẻ vang... Ồ không, là dễ nghe mới đúng."

"Có bệnh gì khó chữa cứ dững cằm ném bom bừa bãi lên người anh ta đi." Chúc Cẩn Niên u ám đề nghị.

Mấy ngày nay trên mạng xuất hiện kha khá tin tức, vụ án của Tiểu Chí đã xác định thời gian công khai thẩm tra xử lý, đến lúc đó mang theo chứng minh thư đến tòa án trung cấp là có thể dự thính.

Vì thế, Chúc Cẩn Niên đặc biệt gọi điện thoại cho Thẩm Tử Bình để hỏi kết quả giám định tinh thần của Tiểu Chí. Anh ta nói là tâm thần phân liệt loại hoang tưởng.

Lúc nghỉ trưa, cô lên mạng tìm chút tin tức liên quan đến vụ án của Tiểu Chí, không biết giới truyền thông đào được từ đâu mà biết tin Tiểu Chí bị nghi ngờ mắc chứng tâm thần phân liệt, khiến nhiều cư dân mạng suy đoán và chất vấn một cách vô trách nhiệm. Có một cư dân mạng nói, bây giờ nghi phạm hơi một tí lại bị tâm thần phân liệt để trốn tránh sự trừng phạt của pháp luật, cơ quan cảnh sát còn bao che cho nghi phạm; còn một cư dân mạng khác nói, quản giáo bệnh nhân tâm thần quá kém dẫn đến việc bọn họ nhiều lần làm tổn thương đến người khác, thậm chí là giết người, sau đó không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật, rất bất công với người bị hại và gia đình của họ...

Đứng trước tòa án trung cấp của thành phố Bằng, Chúc Cẩn Niên vẫn hơi hồi hộp.

Tòa án trong mắt người thường vốn là một nơi nghiêm túc và thần thánh, hơn nữa tòa án trung cấp của thành phố Bằng có khí thế to lớn, nghiêm túc và trang nghiêm. Thời gian mở phiên tòa chưa đến, một vài phóng viên đã chờ ở bên ngoài tòa án hình sự, vì khi thẩm tra xử lý không cho phép tùy tiện chụp ảnh và quay phim, bọn họ quyết định ở bên ngoài tòa án nắm chắc thời gian phỏng vấn một vài người dân đến dự thính và những người liên quan đến vụ án.

"Xin chào, cô đến dự thính sao?" Một nữ phóng viên chìa micro về phía cô.

Chúc Cẩn Niên nhìn logo in trên micro, hóa ra là kênh pháp chế của thành phố Bằng.

"Đúng vậy."

"Về chuyện người họ Lư nào đó đã giam cầm và ngược đãi bố của mình, cuối cùng đánh giá tinh thần tư pháp kết luận cậu ta tồn tại chương ngại tinh thần, cô có muốn chia sẻ với chúng tôi một chút nghi vấn và quan điểm của mình không?"

Chúc Cẩn Niên biết phóng viên muốn kiểu đáp án nào, nhưng nữ phóng viên này rõ ràng chọn sai người rồi.

"Chuyện cô nói, tôi không có nghi vấn gì, không phải bất kỳ ai cũng có thể nói lung tung rằng mình có bệnh tâm thần, tôi tin tưởng cơ quan cảnh sát, viện kiểm sát và tòa án sẽ cho chúng ta một đáp án rõ ràng."

Đúng là câu trả lời tràn ngập năng lượng tích cực, cô tự vỗ tay cho mình.

Sau khi đi vào phòng xử án, cô nhìn thấy Nhiếp Vũ Tranh ngồi ở hàng ghế dự thính đầu tiên. Là người tham gia điều tra vụ án, việc anh đến đây so với bất cứ ai cũng hợp lý hơn.

Anh mặc tuxedo màu đen, áo vest không cài khuy để lộ sơ mi màu xanh bên trong. Vì đang nghe điện thoại nên tạm thời không phát hiện cô đứng ở phía trên vài bước.

Tối qua cô nhận được tin nhắn của Tiểu Sâm, cá trích đóng hộp Thụy Điển đã bán được bảy hộp, sau khi phân chia thì lợi nhuận cô nhận được là 1120 tệ.

"Hi, tổ trưởng Nhiếp." Có thể là tâm trạng tốt nên vừa thấy anh cúp máy, cô đã chủ động đi tới chào hỏi.

Anh ngược mắt nhìn cô, trong mắt không chút sợ hãi, chỉ thản nhiên gật đầu, hất cằm sang bên cạnh: "Chào buổi chiều, ngồi đi."

Chúc Căn Niên nhìn ngó hai bên, suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống: "Thật là vinh hạnh, anh còn giữ chỗ giúp tôi cơ đấy." Dứt lời, cô cố ý lấy di động ra: "Ồ, nhận được lời nhắc từ tài khoản Alipay... Chuyển khoản 1120 tệ này, thật không ngờ cá trích đóng hộp Thụy Điển hôm như vậy lại bán rất tốt, thế mà chỉ còn một hộp."

"Chúc mừng cô, một tháng gần ngủi mà buôn bán lãi không đến trăm triệu." Nhiếp Vũ Tranh nghiêng đầu nhìn cô, khóe mắt để lộ ý cười.

Chúc Căn Niên trừng mắt: "Mới hơn một ngàn mà, trăm triệu lúc nào?!"

Anh gật đầu: "Cho nên tôi mới nói... không đến trăm triệu."

Chúc Căn Niên há mồm, biết rõ anh đang châm chọc mình nhưng thật sự không bới được lỗi nên đành kìm nén đến mức luống cuống.

"Lần sau, khi đánh cược với người khác thì đừng chọn tiền cược độc ác như vậy, không phải mọi bên thắng đều có tâm địa lương thiện đâu."

Tâm địa lương thiện? Anh đang nói mình sao?

"Chính vì tổ trưởng Nhiếp tâm địa lương thiện, bụng tử tướng có thể chống được thuyền (1), cho nên tôi quyết định về sau chỉ đánh cược với anh, tuyệt đối không kéo người khác vào." Chúc Cận Niên vừa nói vừa dùng ví tiền Alipay mua một thời son có màu hot nhất năm nay của thương hiệu nào đó.

(1) Bụng tử tướng có thể chống được thuyền: ý bảo phạm là người chức càng cao thì càng phải rộng lượng, bao dung hoặc mô tả sự vĩ đại của một người.

Khóe môi của Nhiếp Vũ Tranh cong lên: "Vinh hạnh quá."

"Đúng rồi, anh có WeChat không?" Chúc Cận Niên lườm anh, chờ tất cả cá trích đóng hợp đều bán sạch, cô nhất định phải lên mặt trong Khoảnh Khắc một chút, đồng thời cài đặt chế độ để chỉ có anh mới nhìn thấy.

Nhiếp Vũ Tranh liếc cô một cái, im lặng vài giây mới lên tiếng: "Vấn đề này khiến tôi nhớ đến nhận xét sâu sắc của cô về mục đích thật sự của một người hy vọng trao đổi tài khoản Weibo với tôi lần trước."

"Nhận xét gì?"

Anh chỉ cười không đáp.

Chúc Cận Niên hồi tưởng một lúc thì bỗng nhiên nhớ đến ngày đó, mình đã thoát ra từ "hẹn" sau đó nuốt từ "hò" lại. Cô liếc mắt xem thường: "Tóm lại là có không hả?"

"Không có."

"Sao có thể?" Cô hơi khó chịu, anh thật sự còn đang ôm ấp mục đích khác sao?

"Không cho thì thôi!"

Còn chưa dùng gây chọc mèo thì con mèo này đã tức giận rồi.

Xem ra phải vỗ về ngay.

Nhiếp Vũ Tranh bỗng nhiên đưa di động cho cô.

"Gì nữa?" Cô tức giận hỏi, một tay cầm di động của anh giống như đang cầm củ khoai nóng bỏng tay.

"Tải giúp tôi đi."

Chúc Cận Niên chớp mắt, mở khóa màn hình ra thì phát hiện trong điện thoại thật sự không có WeChat. Vốn còn đang tức giận bỗng chốc tiêu tan hết. Cô vào App Store rồi tìm được phần mềm, nhìn thấy tên người dùng và mật khẩu nhảy ra thì lên tiếng hỏi: "ID của anh là gì?"

Anh đọc tên người dùng và mật mã.

Nhấn "Tải xuống", Chúc Cận Niên bỗng nhiên phản ứng lại: "Đợi chút, anh đã có ID, vì sao lại bảo tôi tải giúp anh? Chẳng lẽ mấy phần mềm khác cũng do người khác tải giúp anh à?"

Anh cầm di động nhìn thoáng qua: "Chứng minh với cô, tôi quả thật chưa bao giờ tải app này."

"Tiện lắm, sao anh không tải nhỉ?" Chúc Cẩn Niên thấy anh có không ít những app hấp dẫn khác, chỉ thiếu mỗi công cụ chat này thì không khỏi tò mò.

Anh nghiêm túc trả lời: "Nếu sử dụng WeChat mà có thể giải quyết mọi chuyện thì không cần phải cô một câu tôi một câu từ từ trò chuyện."

Cách tư duy của đàn ông không giống với phụ nữ, Chúc Cẩn Niên chỉ cảm thấy dù một cuộc điện thoại có thể nói xong việc nhưng cũng chưa xong hoàn toàn, hơn nữa từ từ trò chuyện từng câu vốn không phải chuyện gì quan trọng.

Cô cố ý tranh cãi: "Bây giờ các công cụ chat phổ biến đều có thể gọi điện qua mạng, nếu có wifi cũng được trò chuyện miễn phí."

Anh lại bày ra vẻ mặt khám phá hết tất cả: "Cô dùng những app này gọi qua mạng mấy lần?"

Chúc Cẩn Niên bị anh hỏi khó thì đành nói cho có lệ vài câu, quyết định từ bỏ việc giải thích.

Anh đăng ký xong rồi đưa di động cho cô: "Tự thêm đi."

Chúc Cẩn Niên lười gõ tài khoản dài ngoằng của mình vào nên dùng cách đơn giản và thú vị nhất, một tay cầm di động, đồng thời lắc lắc để thêm tài khoản của nhau: "Anh xem..." Cô trả di động cho anh, chỉ vào màn hình: "Nếu anh muốn thêm người khác, thì nhấn vào chỗ này... Cũng có thể lắc lắc giống như tôi vừa nãy vậy..."

Nhiếp Vũ Tranh giống như không nghe thấy, trực tiếp cắt di động vào túi: "Tôi không thêm người khác."

"Ồ, được rồi..." Mặt nóng dần mông lạnh, Chúc Cẩn Niên hơi xấu hổ, rời mắt nhìn sang phía khác, vài giây sau đột nhiên tròng mắt, ngực giống

như bị móng vuốt mèo cào một cái. Này, đợi chút! Cái gì gọi là "Không thêm người khác"? Chẳng lẽ trong WeChat anh chỉ định thêm một mình cô?

Cô hơi hoảng hốt, lén liếc nhìn anh, sườn mặt của anh vẫn đẹp trai và lạnh lùng như vậy, nhưng câu nói vừa rồi thật sự khiến người ta mơ màng.

Cô rất muốn hỏi Nhiếp Vũ Tranh, vì sao không thêm người khác, ngại phiền toái hay vì người thân, bạn bè bên cạnh cũng không thích dùng WeChat? Nhưng mà, đã như vậy, tại sao anh lại đồng ý tải app này cũng chỉ thêm một mình cô?

Không thể nghĩ sâu xa nữa.

Thân là chuyên gia tư vấn tâm lý, Chúc Cẩn Niên rất rõ nhược điểm của phụ nữ... luôn thích bỏ não bằng những hàm nghĩa đằng sau một câu nói lơ đãng hay hành động ngẫu nhiên của đàn ông, như cô Hạ nói cái gì mà "Tối mai sáu giờ gặp" là vì còn tình cảm với người trước, cho nên cô ta mới cảm thấy câu chia tay này có hàm nghĩa sâu sắc.

Có lẽ, câu "Không thêm người khác" của Nhiếp Vũ Tranh không có ý gì khác, ý của anh có thể là toà án thẩm vấn sắp bắt đầu, tạm thời không muốn động vào di động.

Khi thời gian mở phiên tòa đến, Chúc Cẩn Niên bắt đầu tập trung vào toà án thẩm vấn, cố gắng không nghĩ đến chuyện vừa rồi nữa.

Thật ra việc thẩm tra xử lý của vụ án rất buồn tẻ và dài dòng, trong thực tế khá hiếm thấy những cảnh tượng hai bên đối chọi gay gắt, từng đợt cao trào xuất hiện như trong phim truyền hình hoặc phim điện ảnh. Bị cáo Tiểu Chí đã không ra tòa vì phải nhập viện điều trị, Chúc Cẩn Niên không khỏi nhớ lại trường hợp vụ án một lần nữa rồi khẽ thở dài.

Kết quả thẩm tra đã có, Tiểu Chí gây án khi không thể phân biệt hành vi của mình, được miễn hình phạt hình sự, nhưng phải cưỡng chế nhập viện

điều trị. Đêm đó kênh pháp chế của thành phố Bằng phát sóng tin tức này, đoạn phỏng vấn kia của Chúc Cẩn Niên cũng được đưa vào trong tin tức.

Trước TV, Chương Tĩnh Minh không ngừng nhìn chăm chăm vào màn hình, tay phải cầm một chiếc vòng tay bằng gỗ trầm hương, ngón cái chọc vào từng hạt châu, trên môi vẽ ra một nụ cười kỳ lạ:

"Thi Nhụy... Là cô sao... Ha ha, là cô..."

Trên màn hình của chiếc laptop đặt lên bàn trà hiện ra trang web giới thiệu vắn tắt về những chuyên gia tư vấn của Sa Mạc Cam Tuyền, trình duyệt đang dừng ở trang tư liệu của Chúc Cẩn Niên.

Chương 26: Mất trí nhớ [5]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Chủ nhật, Lan Khiết Phi sửa sang xong bộ sưu tập các câu hỏi rồi in ra làm hai phần, một phần mình giữ, phần còn lại khác đưa cho Nhiếp Vũ Tranh.

Chương trình nhận được sự hưởng ứng không tệ sau buổi phát sóng ngày hôm qua, rất nhiều cư dân mạng và thính giả để lại tin nhắn rằng thích hình thức mới như vậy trên trang web đài phát thanh và truyền hình, bày tỏ sự hài lòng và kỳ vọng về nội dung phát sóng. Buổi chiều, Lan Khiết Phi đặc biệt gọi điện thoại cho Chúc Cẩn Niên, bảo cô buổi tối có rảnh thì nhất định phải nghe chương trình hôm nay một chút.

"Tớ mua vé xem phim lúc tám rưỡi tối rồi, lúc hết phim cũng đã mười rưỡi."

"Với ai?"

"Một mình."

"Chó độc thân."

Chúc Cẩn Niên dờ khóc dờ cười: "Cậu có phát thức ăn chó (1) cho tớ không?"

(1) Thức ăn cho chó: bên Trung gọi những người FA là chó độc thân, thức ăn cho chó chỉ sự an ủi đối với FA (nói đùa ai đó hoặc tự mình mua

cho mình để an ủi) trước những hành động tình cảm của các cặp đôi yêu nhau.

"Trước đây đã nói với cậu rồi mà, chúng tớ mời Nhiếp Vũ Tranh đến, tối nay anh ấy làm khách quý." Lan Khiết Phi nói.

"Vì sao tớ nhất định phải nghe chương trình anh ta làm khách quý?"

"Nhưng mà tớ dựa theo lời cậu dặn, đưa cho anh ấy mấy câu hỏi khó trả lời nhất. Cậu không nghe chẳng phải có lỗi với tớ sao?"

"Được rồi, trên đường về nhà tớ sẽ nghe một chút."

Rạp chiếu phim khá nhiều người, mấy đôi tình nhân thân mật, vài người bạn thân nói nói cười cười, ra vào đều có đôi có cặp. Một mình đến xem phim khiến Chúc Cẩn Niên thật sự cảm thấy bản thân là chó độc thân, mua một phần bỏng ngô và cốc coca làm thức ăn cho chó, khi phim bắt đầu, cô nhanh chóng đi theo đám đông vào phòng chiếu phim, trong lúc đó còn tùy tiện chụp mấy tấm ảnh đăng lên Khoảnh Khắc: *"Có phải vì bộ phim siêu hot gần đây là zombie kinh dị nên mọi người đều cùng nhau đến xem không nhỉ? Chó độc thân ăn thức ăn cho chó vị bơ, tịch mịch như tuyết..."*

Bộ phim bắt đầu, quả nhiên vô cùng đặc sắc, tiết tấu chặt chẽ, tình tiết gây rung động lòng người, từng mắc xích móc vào nhau, đồng thời vạch trần một mặt xấu xa của con người. Chúc Cẩn Niên quên đi cơn giận lúc trước của mình, đắm mình trong tình tiết, mãi đến khi phụ đề kết thúc xuất hiện mới thở phào, tuy chưa thỏa mãn nhưng đồng thời trái tim giống như bị đào một cái lỗ, run rẩy vì sự phức tạp của tình người.

Ra khỏi phòng chiếu phim đã là mười giờ bốn mươi phút, cô nhớ đến lời dặn của Lan Khiết Phi nên mở radio trên di động lên, điều chỉnh đến tần số radio của thành phố Bằng.

Chỉ nghe tiếng nói ngọt ngào của Lan Khiết Phỉ vang lên: "Sau đây, chúng ta hãy đến với một tin nhắn xin giúp đỡ cuối cùng của một cư dân mạng nhiệt tình. Tôi là một thanh niên 32 tuổi chưa kết hôn, tự nhận là đáng vẻ cũng không tệ. Mấy năm trước, lúc tôi vừa tốt nghiệp đại học, một đàn em năm nhất điên cuồng theo đuổi tôi, mặc dù tôi rời trường đi đến nơi khác làm việc, cô ấy vẫn dũng cảm bày tỏ tình cảm với tôi. Cô ấy ăn mặc khá quê mùa, đáng vẻ cũng bình thường nhưng tính tình không tệ. Khi đó tôi khá cô đơn nên thử yêu đương với cô ấy mấy tháng ở nơi đất khách (trong lúc đó chưa từng gặp mặt), nhưng tôi không quan tâm đến cô ấy lắm, cứ luôn cảm thấy kiểu con gái này thật rẻ tiền. Tôi có quen biết và ngưỡng mộ một cô gái trong công ty, khi đó đúng lúc sắp đến Tết Nguyên Đán, cô ấy nói muốn ngồi xe lửa đến chỗ tôi, tôi cảm thấy rất phiền nên chia tay luôn. Sau đó, tôi thuận lợi theo đuổi được cô gái trong lòng, nhưng về sau bởi vì một số nguyên nhân, tình cảm của tôi vẫn không được như ý, công việc cũng không có gì khởi sắc. Tôi từ chức, về trường học của thành phố tìm một công việc, ngẫu nhiên nghe nói về tình huống hiện tại của cô ấy. Không ngờ, tình trạng sau khi cô ấy tốt nghiệp rất ổn, vào làm trong một công ty nước ngoài, tôi mới biết bố cô ấy là một cán bộ rất có quyền lực, cô ấy khá giỏi về giao tiếp xã hội, hiện tại lương một năm cực cao, cuộc sống tốt hơn tôi nhiều. Tôi thấy được tám hình gần đây của cô ấy từ chỗ bạn học, biết lái xe, dùng túi LV, biết trang điểm, trông rất xinh đẹp. Sau khi tôi trở về, tâm trạng luôn cực kỳ kém, người phụ nữ tôi từng bỏ rơi trước đây bây giờ lại tốt như vậy, tôi cảm thấy rất kỳ lạ. Nếu lúc trước tôi không chia tay với cô ấy, có thể tình trạng của tôi sẽ không xui xẻo như vậy, hoặc cô ấy sẽ không thăng quan tiến chức thuận lợi đến thế. Tôi nghe nói cô ấy còn chưa có bạn trai, muốn theo đuổi cô ấy một lần nữa nhưng lại không thể hạ thấp bản thân được. Bây giờ tôi phải làm thế nào đây?"

Đây là kiểu người gì vậy? Chúc Cận Niên thầm mắng trong lòng, tự mình đa tình, luôn cho rằng bản thân đúng, tình trạng bây giờ của người ta thế nào thì liên quan gì tới anh ta? Anh ta lại đang bối rối vì chuyện không thể hạ thấp bản thân theo đuổi cô ấy, rốt cuộc anh ta nghĩ mình là ai?!

Cô vừa đi tới tàu điện ngầm vừa tăng âm lượng di động, ngược lại cô muốn nghe xem Nhiếp Vũ Tranh sẽ trả lời tên đàn ông khôn nạn này thế nào.

"Cư dân mạng này, con người sẽ vì tuổi tác tăng lên, kinh nghiệm phong phú mà sinh ra những quan điểm không giống nhau với một số chuyện..."

Không ngờ giọng nói của Nhiếp Vũ Tranh trong radio lại dễ nghe như vậy, không thua gì người dẫn chương trình của đài phát thanh: "Điều này cũng giống như khi chúng ta còn bé đều thích ô tô điều khiển từ xa màu sắc rực rỡ trong tủ kính của cửa hàng, để có được chúng, chúng ta có thể cố gắng được điểm cao hoặc sắm vai đứa trẻ ngoan ngoãn trong vài ngày. Nhưng đến tuổi này, những chiếc xe hơi đồ chơi tuyệt đẹp mà chúng ta cất ở trong phòng đều trở thành phế phẩm, chẳng có chút giá trị nào cả. Khi bạn đứng trên mặt đất, bạn có thể chú ý đến con kiến, nhưng khi bạn đứng trên đỉnh núi thì ngay cả những sinh vật nhỏ bé đó cũng không nhìn thấy nữa, trái lại sẽ hướng tới chim chóc và mặt trời. Ngày hôm qua không thể giữ lại, tập trung vào trước mắt và công việc hiện tại, một vài chuyện vặt vãnh có thể sẽ không biến thành sự hỗn loạn trong lòng, nói không chừng còn có thể đạt được cơ hội tốt hơn."

Xuất sắc! Đây đúng là phong cách của Nhiếp Vũ Tranh!

Toàn bộ lời nói của anh không có từ ngữ nào thô tục, cách dùng từ sắc bén, so sánh cay độc, ý nghĩa ẩn sâu sau khi phiên dịch ra thì khá khó nghe... Bạn cư dân mạng này, vốn trước đây cô gái kia thích anh là vì cô ấy chưa thấy các bộ mặt của xã hội, gửi gắm tình cảm sai người. Hiện tại người ta hiểu biết sâu rộng, với cô ấy mà nói anh chỉ giống như phế phẩm, muốn loại bỏ lịch sử đen tối này mãi mãi. Sự buồn phiền trước mắt của con gái nhà người ta có lẽ là tiếp tục mua túi LV hay đổi sang mua Hermès, còn anh, cái đồ hàng vĩa hè mà lại đòi bồi rồi có nên chủ động gào to một tiếng rồi dắt người ta từ trên ô tô sang trọng xuống không. Đừng không biết xấu hổ mà cả ngày nghĩ đến những chuyện vô ích và ảo tưởng này nữa, hãy tìm một công việc thật tốt để sống tạm rồi hẵng nói sau.

Chúc Cận Niên không khỏi bật cười thành tiếng, không biết tên đàn ông để lại tin nhắn trên mạng kia có nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Nhiếp Vũ Tranh không.

Bỗng nhiên, cô nhớ tới cô Hạ, kiểu phụ nữ tri thức như cô ta vốn có thể đứng ở đỉnh núi, hướng tới chim chóc nhưng vẫn cứ khom người đi tìm những con muỗi từng đốt mình. Chỉ hi vọng "bạn gái cũ" trong miệng tên đàn ông trên mạng này có thể thấy rõ sự chênh lệch, coi lịch sử đen tối này như một quyển sách giáo khoa.

Sau tiếng nhạc và vài đoạn quảng cáo, chương trình bước sang thời gian đặt câu hỏi qua điện thoại.

Chúc Căn Niên đi vào trạm tàu điện ngầm, một chuyến tàu điện ngầm vừa mới rời đi. Từ hình phản chiếu trên cửa thoát hiểm bằng thủy tinh đóng chặt, cô lơ mơ thấy một gương mặt quen thuộc nào đó vụt qua sau lưng mình rồi đi mất, lúc sau cô nhìn lại nhưng không thấy gì.

Bởi vì hơi ngẩn ngơ, cộng thêm môi trường âm ỉ nên hai câu hỏi trước đó cô không nghiêm túc nghe lắm, người thứ ba gọi điện đến đường dây nóng của "Gỗ cửa trái tim bạn", một giọng nói đặc biệt vang lên: "Chào Tiểu Phi, chào khách mời của chương trình. Tôi nghe xong mấy kỳ chương trình của mọi người, cố lấy can đảm gọi điện thoại đến để kể lại những chuyện đã làm phiền tôi."

Khàn khàn, hơi trầm, thậm chí khá giống đàn ông nhưng lại là giọng nói của một cô gái.

Còn giống Hân Tuyết.

"Cảm ơn sự công nhận của bạn, chúng tôi sẽ tiếp tục cố gắng." Lan Khiết Phi trả lời.

"Không biết mọi người đã xem bộ phim nước ngoài "Mối tình đầu lần thứ 50" chưa?" Người gọi điện thoại đến xin tư vấn tự hỏi trả lời: "Nữ chính gặp tai nạn nên đầu óc bị thương, trí nhớ chỉ có thể duy trì trong một ngày, đến buổi tối, sau một giấc ngủ thì hoàn toàn không nhớ rõ chuyện

hôm qua, từ đầu đến cuối, trí nhớ của cô ấy dừng lại ở ngày gặp chuyện không may đó."

"Tôi xem rồi." Lan Khiết Phi trả lời, đúng lúc cô ấy từng xem bộ phim này với Chúc Cẩn Niên: "Bạn thánh giả này, chẳng lẽ chuyện làm bạn phiền lòng giống với nữ chính sao?"

"Đúng vậy, nhưng mà... Tôi không nghiêm trọng như cô ấy, hoặc là tôi còn nghiêm trọng hơn cô ấy, hầy!" Người xin ý kiến thở dài rồi mới nói tiếp: "Tôi mất trí nhớ có tính khoảng cách, nhưng thỉnh thoảng mất trí nhớ dài hơn một ngày. Tôi thường xuyên ngủ dậy và tưởng hôm nay là thứ hai nhưng vừa nhìn ngày lại phát hiện là thứ năm, mà tôi lại hoàn toàn không nhớ rõ mấy ngày này mình đã làm gì, trải qua thế nào. Nhưng chuyện trước thứ hai tôi còn nhớ được. Dù sao, cứ lặp đi lặp lại, lúc nhớ lúc quên, ngay cả bản thân tôi cũng không biết, rốt cuộc mình sẽ nhớ cái nào, quên cái nào. Một số người quen thường chào hỏi tôi, mà tôi không nhớ được bọn họ là ai, tôi biết bọn họ lúc nào, đương nhiên cũng có người quen trách tôi, nói rằng đã hẹn xong với tôi một việc nào đó nhưng tôi không làm được, sau đó còn giả vờ không nhớ ra."

Thật sự rất giống Hân Tuyết!

Chúc Cẩn Niên nhớ lần đầu tiên Hân Tuyết đến tư vấn là vì cảm thấy mình bị mộng du, nên trong một miêu tả là sáng sớm thức dậy nhưng lại không nhớ được chuyện nào đó mình làm tối hôm qua cũng cho rằng cái này là mộng du.

Lan Khiết Phi tò mò hỏi: "Tình huống bạn nói bắt đầu từ khi nào? Từ nhỏ đã như vậy à?"

"Chắc là trước và sau kỳ thi đại học, cụ thể thì tôi không nhớ rõ lắm."

Dù sao Lan Khiết Phi cũng tốt nghiệp khoa tâm lý, cô ấy lập tức hỏi: "Bạn còn nhớ tất cả những chuyện trước khi thi đại học không?"

"Không ít lắm, tôi vẫn còn nhớ."

"Đầu bạn từng bị thương sao?"

"Không hề." Đối phương nói rất chắc chắn.

Lan Khiết Phi hỏi tiếp: "Bạn từng đến bệnh viện kiểm tra chưa?"

"Tôi đến rồi, não bộ của tôi không có máu bầm, bị sưng hay khối u gì đó. Bác sĩ cho rằng tôi mắc chứng tâm lý mất trí nhớ, đề nghị tôi đến phòng khám tâm lý hoặc thôi miên để tìm ra nguyên nhân chính xác gây ra chứng mất trí nhớ gián đoạn này. Mà tôi cảm thấy mình chưa từng bị chấn thương tâm lý nào, cuộc sống cũng gió êm sóng lặng, từng gặp phải thất bại nhưng tôi nhận thấy mình hoàn toàn có thể chịu đựng được, không cần thiết đi gặp bác sĩ tâm lý. Tôi còn cảm thấy vì không tìm ra được chứng bệnh của mình mà rất buồn phiền. Tôi có nên đi Đế Đô cầu thầy trị bệnh không?"

Cô ta nói xong rồi chờ câu trả lời của Lan Khiết Phi.

"Không biết thầy Nhiếp có đề nghị gì với cảnh ngộ của bạn thánh giả này không?" 80% là Lan Khiết Phi không biết tiếp tục như thế nào nên ném luôn cho Nhiếp Vũ Tranh.

Nhiếp Vũ Tranh lạnh nhạt mở miệng: "Đề nghị của tôi là nếu mắc chứng tâm lý mất trí nhớ nên đi làm tư vấn tâm lý hoặc gặp bác sĩ tâm lý trước."

Chúc Cận Niên hơi buồn cười, luẩn quẩn một vòng lại quay về điểm ban đầu.

Ai ngờ, người xin ý kiến nói: "Nói đến tư vấn tâm lý, lúc trước có một cô gái đã rất nhiệt tình quan tâm đến tôi, cô ấy là người của Sa Mạc gì đó Tuyền, sau đó, tôi tìm kiếm thử thì thành phố chúng ta thực sự có một văn

phòng tâm lý tên là Sa Mạc Cam Tuyền. Tôi nghĩ, có lẽ tôi đã đi tư vấn tâm lý, chẳng qua là... tôi quên mất."

Thật sự là Hân Tuyết!!

Chúc Cẩn Niên sững sốt, tàu điện ngầm dừng lúc đến trạm, cô nhanh chóng lên trước. Dường như tín hiệu không ổn định, trong radio có chút tạp âm, cộng thêm tiếng nói chuyện của mọi người xung quấy nhiễu nên chỉ có thể nghe thấy tiếng đứt quãng của Nhiếp Vũ Tranh nói thôi miên gì gì đó.

Chờ chương trình của Lan Khiết Phi kết thúc, cô sẽ gọi điện hỏi cô ta tên người xin ý kiến tuần này, xác nhận là Hân Tuyết rồi hẵng nói sau.

Lúc tàu điện ngầm ngừng ở trạm tiếp theo thì có vài người bước xuống, Chúc Cẩn Niên tìm một chỗ trống ngồi xuống, trong lúc vội vàng muốn gửi WeChat cho Lan Khiết Phi chợt cảm thấy có người đứng trước mặt mình, vẫn đứng ở đó không di chuyển, theo bản năng cô ngước mắt lên, đột nhiên sau lưng lạnh toát.

Là Chương Tĩnh Minh!

Hắn khoác chiếc áo đen nhìn cô từ trên cao xuống, vẻ mặt trông hơi kỳ lạ, thấy cô phát hiện ra mình thì khẽ mỉm cười: "Xem phim một mình, ngồi tàu điện ngầm một mình, đàn em Chúc không cảm thấy cô đơn à?"

Chương 27: Cuồng theo dõi [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Nếu ngồi tàu điện ngầm chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt, vậy sao hắn lại biết cô xem phim một mình? Cô đột nhiên nhớ tới lúc vừa vào trạm tàu điện ngầm, mình đã vô tình thấy một gương mặt khá quen, là hắn sao?

"Người kia rất nguy hiểm."

"Hắn là một kẻ bám đuôi."

Lời nhắc nhở của Nhiếp Vũ Tranh hiện lên rõ ràng trong đầu khiến Chúc Cẩn Niên nhất thời ném chuyện người xin ý kiến trên radio có phải Hân Tuyết hay không ra sau đầu.

Cô là mục tiêu mới của hắn sao? Trong lòng Chúc Cẩn Niên viết đầy dấu chấm hỏi.

Nhưng mà bây giờ không phải lúc suy nghĩ chuyện này. Chúc Cẩn Niên miễn cưỡng mỉm cười, nói dối hắn: "Luật sư Chương, khéo quá. Hôm nay bạn trai tôi có chút việc nên không thể đi cùng tôi, nhưng tôi đã hẹn với anh ấy lát nữa gặp nhau ở cửa trạm để... cùng về nhà."

"Vậy sao?" Chương Tĩnh Minh hỏi lại, vẻ mặt kiêu trong lòng biết rõ đầy châm chọc.

"Đúng vậy." Chúc Cẩn Niên kiên trì đến cùng.

Qua thêm mấy trạm, Chương Tĩnh Minh không hề có ý bước xuống, hành khách trong toa lục tục giảm dần, chỗ trống rõ ràng nhiều lên nhưng hắn vẫn không di chuyển, chỉ đứng chắn trước mặt Chúc Cận Niên.

Chúc Cận Niên dùng túi xách che di động, dùng ngón cái nhanh chóng gõ chữ ở trên bàn phím màn hình, soạn tin nhắn: "*Tôi đứng ở cửa ra của trạm tàu điện ngầm Hương Hồ, trong người hơi khó chịu, anh có thể đến đón tôi không?*", sau đó nghĩ lại, nếu cô dừng ở trạm Hương Hồ, chẳng phải Chương Tĩnh Minh sẽ biết nhà của cô ở gần đây sao?

Vì thế, cô đổi Hương Hồ thành Mục Thôn cách xa đó hai trạm, nhớ tới địa chỉ của Cung Hồng Tiêu - đồng nghiệp vào văn phòng cùng đợt cách chỗ này khá gần, do dự một lát mới gửi tin nhắn cho anh ta.

Cũng không biết bây giờ anh ta có rảnh không.

Đèn báo của trạm Mục Thôn bắt đầu nhấp nháy, sắp đến trạm rồi, Chúc Cận Niên bám vào tay vịn để đứng lên: "Ngại quá, tôi xuống trước đây. Tạm biệt."

"Mục Thôn?" Chương Tĩnh Minh đẩy mắt kính một cái, khẽ nói: "Gần đây đều là phố thương mại, giá nhà đắt đến kinh người, đàn em Chúc, trong hai người cô và bạn trai, ai ở khu nhà cao cấp này thế? Ha ha."

Chúc Cận Niên không quan tâm đến hắn mà nhanh chóng đi ra cửa.

Chương Tĩnh Minh chậm rì rì đi theo cô.

"Luật sư Chương cũng ở khu nhà cao cấp à?" Chúc Cận Niên lạnh lùng hỏi.

"Đúng lúc tôi cũng xuống trạm này." Hắn thản nhiên trả lời.

Trái tim của Chúc Cẩn Niên thất lại nhưng nhanh chóng bình tĩnh. Cô có thể xác định, mình bị Chương Tĩnh Minh theo dõi.

Đầu tiên, hẳn biết tên cô, bởi vậy có thể tiến thêm một bước biết thông tin công việc, năm tốt nghiệp của cô, vân vân...

Thứ hai, cô quyết định ra ngoài xem phim chỉ vì tối qua khi lướt Weibo nhìn thấy rất nhiều người đề cử trong nhóm mua hàng. Cô chia sẻ một bài review phim của tài khoản Weibo có dấu V (1), còn kèm thêm một câu "Tối mai đi xem". Hẳn có thể biết được Weibo của cô đa phần là từ chỗ bạn học, thậm chí là bạn cùng lớp nào đó, có lẽ đã lặng lẽ chú ý từ rất lâu.

(1) Dấu V để xác nhận những tài khoản của người nổi tiếng, người có nhiều lượt theo dõi trên Weibo. Cũng giống kiểu dấu tích xanh của Facebook.

Còn có, nếu hẳn đã biết Weibo của cô thì có thể tìm ra những nhà hàng, rạp chiếu phim và quán cà phê cô thường đi cùng Lan Khiết Phi và bạn bè trong Weibo từ trước, cho nên hẳn ở rạp chiếu phim chờ cô xuất hiện cũng không phải không có khả năng.

Ngoài mặt, sự xuất hiện của hẳn rất đột ngột, nhưng cẩn thận nghĩ lại, hẳn là trước đó hẳn đã lặng lẽ làm rất nhiều "công tác chuẩn bị" rồi. Đây có phải là một kẻ bám đuôi "Một phút trên sân khấu bằng mười năm làm việc dưới sân khấu" (2) không?

(2) Một phút trên sân khấu bằng mười năm làm việc dưới sân khấu: chỉ những hình ảnh tốt bên ngoài được tạo ra bởi nhiều năm kinh nghiệm.

Không giống như những người bí mật theo dõi người khác, kẻ bám đuôi bao gồm cả hai loại thuộc tính là theo dõi và quấy rối, chỉ theo dõi và nhìn trộm không thể thỏa mãn nội tâm bọn họ. Một khi bị quần quýt, người trong cuộc sẽ rất buồn phiền, gặp phải một kẻ bám đuôi có tư tưởng cực đoan thì

thậm chí còn nguy hiểm tới tính mạng. Chương Tĩnh Minh là người cuồng theo dõi hay kẻ bám đuôi có tư tưởng cực đoan?

Chúc Cẩn Niên khá lo lắng bước ra khỏi trạm tàu điện ngầm, đúng lúc này Cung Hồng Tiêu nhắn tin trả lời: "*Được, cô ổn chứ, chờ tôi một lát.*"

Tảng đá trong lòng cô rơi xuống, nhưng thấy Chương Tĩnh Minh đứng cách mình hơn hai bước, không có ý đi về phía trước nữa thì trái tim thất lại.

"Chắc chắc..." Có thể do phát hiện cô đang nhìn mình, hấn lắc đầu: "Người bạn trai này thật sự không xứng chức cho lắm, thế mà lại đến trễ, để bạn gái đêm khuya đứng chờ ở đây một mình."

Chúc Cẩn Niên giả vờ tò mò: "Tại sao luật sư Chương không đi về?"

"Tôi và cô giống nhau, tôi cũng chờ người." Hấn cười.

Trong lòng Chúc Cẩn Niên điên cuồng mắng hấn khó bảo, vô sỉ biến thái.

Qua mười phút, Chúc Cẩn Niên nhìn những chiếc xe đi qua đi lại trên đường cái, trông đến mòn con mắt. Không biết khi nào Cung Hồng Tiêu mới đến, rõ ràng Chương Tĩnh Minh cố ý không đi, bây giờ nhiều hơn một phút cô cũng cảm thấy giày vò.

Di động rung lên, là Lan Khiết Phi, có vẻ cô ấy đã kết thúc chương trình. Cô bật điện thoại lại rồi nghe máy: "Alo... Tớ... bây giờ tớ đang ở cửa ra trạm Mục Thôn. Hả? Cái gì?! Đúng! Chính là như vậy! Cậu với Nhiếp... Hai người làm sao mà biết tớ... Được... Được!!! Tớ không đi, tớ đứng ở trạm này chờ hai người!"

Chúc Cẩn Niên cúp điện thoại, trái tim đập liên hồi.

Trong điện thoại, Lan Khiết Phỉ nói bây giờ cô ấy đang ngồi xe của Nhiếp Vũ Tranh, mười phút sau cả hai sẽ đến đón cô... Vậy mà bọn họ biết cô bị bám đuôi.

Cô cũng không xin họ giúp đỡ, làm sao bọn họ biết được nhỉ?

Không biết tại sao, qua vài phút Chương Tĩnh Minh bỗng nhiên xoay người, bước hai bước về phía cô, vẻ mặt khó có thể tin nổi: "Bạn trai cô là Nhiếp Vũ Tranh à?"

Chúc Căn Niên sửng sốt, nhanh chóng nhìn xung quanh một chút, chỉ thấy Nhiếp Vũ Tranh đứng ở đầu kia của cầu vượt, anh đang nhanh chóng đi về phía này. Chỗ cửa ra của tàu điện ngầm không có khu đỗ xe, có lẽ anh dừng xe ở đối diện.

"Đúng vậy." Cô giả vờ bình tĩnh trả lời.

Chương Tĩnh Minh bỗng nhiên cười rộ lên: "Cô chắc chứ?"

Chúc Căn Niên sợ bị đánh lừa nên không nói gì nữa.

"Anh ta đã có vợ. Tình cảm bọn họ không tốt nên đã sớm ở riêng, mọi người đều biết mà." Hai tay Chương Tĩnh Minh đặt trong túi áo khoác, vẻ mặt đầy châm chọc, hắn ngược mắt nhìn Nhiếp Vũ Tranh càng ngày càng gần, nói như thật: "Không biết anh ta nói thật với cô chưa? Đây là cười lừa tìm ngựa đày, không hổ là Nhiếp Vũ Tranh... Ha ha."

Chúc Căn Niên nhất thời nghẹn lời, trong lòng lại vô cùng khiếp sợ. Cô không ngờ Nhiếp Vũ Tranh đã kết hôn... Đợi chút, có thể tin lời của Chương Tĩnh Minh không? Có phải hắn cố ý nói những lời này để lừa cô không?

"Người đàn ông như Nhiếp Vũ Tranh, cho dù có vợ thì phụ nữ muốn ở bên anh ấy cũng không ít." Chúc Căn Niên bày tỏ thái độ không sao cả, nói

kiểu ba phải: "Yêu đương thôi mà, nghĩ xa như vậy làm gì? Chỉ cần bây giờ anh ấy ở bên tôi, tôi mặc kệ anh ấy có vợ hay không, có bao nhiêu bà vợ, ha ha!"

Dứt lời, cô nhanh chóng chạy về phía Nhiếp Vũ Tranh, giống như đứa bé nhìn thấy bố mẹ mình đến đón trong ngày đầu tiên đi nhà trẻ, đến trước mặt anh, cô ôm lấy cánh tay của Nhiếp Vũ Tranh và kéo anh đi theo hướng anh bước tới, trong nháy mắt hóa thân thành tội phạm bắt cóc: "Đừng nói chuyện! Đừng nhúc nhích! Đi theo tôi! Không phải sàm sỡ anh đâu! Lên xe tôi sẽ giải thích với anh!"

Bởi vì động tác này của cô, cánh tay của Nhiếp Vũ Tranh đúng lúc chạm vào bộ ngực mềm mại, theo từng bước đi cứ liên tục cọ xát.

Rốt cuộc ai sàm sỡ ai đây?

Đương nhiên, Nhiếp Vũ Tranh sẽ không giãy ra mà để cô tùy ý ôm cánh tay đi một mạch đến trước xe, cô mở cửa sau xe ra rồi chui vào, anh đứng bên ngoài xe, khóe miệng hơi cong lên, giống như con mèo sau khi ăn vụng xong nhưng chưa thỏa mãn.

Chương Tĩnh Minh còn đứng ở phía đường đối diện cửa ra, vẻ mặt u ám nhìn về hướng Chúc Cận Niên lên xe, trong miệng khẽ lẩm bẩm: "Thi Nhụy, cô đừng hòng chạy thoát..."

Chúc Cận Niên ở ghế sau quả nhiên thấy Lan Khiết Phi, thấy cô bước vào, Lan Khiết Phi ôm lấy cô: "Thế nào? Tên biến thái kia không làm gì cậu chứ?"

"Không hề, tớ ổn mà." Nguy hiểm đã qua, Chúc Cận Niên khôi phục thái độ bình thường, vội vàng gọi điện thoại cho Cung Hồng Tiêu nói mình vừa mới ngồi nhờ xe của bạn, đã gây thêm rắc rối cho anh ta rồi liên tục xin lỗi.

Cung Hồng Tiêu không trách cô, chỉ bảo Chúc Cẩn Niên phải mời anh ta một bữa tiệc lớn xa hoa để bồi thường.

Trong lòng Chúc Cẩn Niên rất áy náy, nếu không phải vừa rồi tình huống khẩn cấp, cô sẽ không làm phiền người khác như vậy, xem ra lúc đi làm cần phải giải thích với người ta một chút.

Ghế trước lồm xồm, Nhiếp Vũ Tranh ngồi vào, hỏi địa chỉ của từng người rồi im lặng lái xe.

"Đúng rồi, làm sao hai người biết tớ bị theo dõi?"

Lan Khiết Phi có vẻ kích động hơn Chúc Cẩn Niên rất nhiều, mở tấm ảnh cô gửi trong Khoảnh Khắc trước khi vào phòng chiếu phim ra: "Là Nhiếp tổng phát hiện Chương Tĩnh Minh trong tấm ảnh cậu chụp loạn, nghi ngờ hắn theo dõi cậu. Tớ mới vừa biết, thì ra người này có rất nhiều tiền án theo dõi, mấy cô gái từng bị hắn bám theo vì áp lực tinh thần quá lớn mà đã từ chức, chuyển nhà, cao chạy xa bay đấy. Hắn là luật sư, đặc biệt có khả năng thanh minh cho mình, hoặc đánh chết không thừa nhận, hoặc nói mình theo đuổi đối phương, không phải bám đuôi quấy rối, dạy mãi không sửa, cùng lắm chỉ tạm giam vài ngày, cảnh sát cũng không có biện pháp bắt hắn."

Chúc Cẩn Niên nhớ tới lời của Chương Tĩnh Minh nói Nhiếp Vũ Tranh đã có vợ, xét thấy nhân phẩm hắn thấp kém như vậy thì rất có thể là nói bậy bạ. Thật ra Nhiếp Vũ Tranh có vợ hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến cô, nhưng không biết vì sao cô vẫn muốn chứng thực một chút.

"Tổ trưởng Nhiếp, lần này thật lòng cảm ơn anh. Lẽ ra kết thúc chương trình anh có thể về nhà sớm một chút, vì tôi mà hại anh về trễ như vậy, không biết người nhà anh có để ý không, anh nói xin lỗi họ giúp tôi nhé."

Không biết anh có nghe ra sự thăm dò trong lời nói của cô không, anh không tiếp lời mà chỉ hỏi: "Vì sao lại dừng sớm hơn hai trạm tàu điện"

ngâm?"

Thăm dò thất bại, trong lòng Chúc Cẩn Niên khá giống bị mèo cào, ngừng vài giây cô mới trả lời: "Sau khi ra khỏi trạm Mục Thôn, người nhiều, camera cũng nhiều, nếu hấn không phải phần tử khủng bố liều lĩnh thì chắc sẽ không đến mức làm chuyện gì tổn hại đến thân phận ở nơi đông người. Hơn nữa, tôi muốn thăm dò hấn một chút, tóm lại là hấn có biết bây giờ tôi đang ở đâu không, nếu hấn đã biết chỗ ở của tôi, chắc chắn sẽ không theo tôi xuống Mục Thôn. May mắn, hấn cũng không biết tôi ở khu Hương Hồ."

Nhiếp Vũ Tranh nhú mày, nếu hôm nay Chương Tĩnh Minh đã không che giấu hành vi theo dõi Chúc Cẩn Niên thì chứng minh hấn đã liệt cô vào mục tiêu quấy rối tiếp theo. Tạm thời có thể hấn không biết địa chỉ của cô, nhưng không có nghĩa là hấn mãi mãi không biết.

Vấn đề khó giải quyết rồi.

Trước đây, anh từng nghe Thẩm Tử Bình và mấy cảnh sát trẻ dưới quyền được điều đến cục cảnh sát than phiền về chuyện xấu của Chương Tĩnh Minh, bây giờ xem ra, người này không vào tù thì tạm thời sẽ không có một ngày yên.

Thấy Nhiếp Vũ Tranh mãi không mở miệng, Chúc Cẩn Niên thay đổi đề tài: "Tớ vừa nghe xong tiết mục của hai người, thật sự rất hay, nhất là đoạn tổ trưởng Nhiếp châm chọc kẻ cuồng tự kỷ kia, sáng khoái lắm! Không biết hai người thấy người gọi điện đến xin tư vấn bị chứng mất trí nhớ kia thế nào?"

"Nghe rất ảo, không biết là thật hay giả." Lan Khiết Phi nói: "Nếu là thật thì nên kiểm tra toàn diện nguyên nhân hình thành một chút thì tốt hơn, bệnh hay quên như vậy, lỡ ngày nào đó vay người khác mấy vạn, ngày hôm sau coi như tất cả chưa từng xảy ra thì không phải gặp họa sao?"

"Hình như tớ đã từng tiếp đãi một vị khách, tình huống người đó miêu tả na ná người trên radio kia, nhưng lúc đó tớ không nghĩ tới khả năng cô ấy mắc chứng mất trí nhớ này." Chúc Cẩn Niên nói, một khi tư vấn, cô cần phải giữ bí mật nội dung tư vấn của Hân Tuyết, nhưng Hân Tuyết lại chuyển sang dùng hình thức gọi điện để hỏi ý kiến của Lan Khiết Phi và Nhiếp Vũ Tranh, cô cảm thấy vẫn cần phải nói rõ một chút. Lan Khiết Phi gật đầu: "Ngày mai tớ sẽ tìm lại dãy số gọi đến, cậu kiểm tra thử xem rốt cuộc có phải không nhé."

Vì tạm thời không xác định được danh tính của người xin giúp đỡ trong radio nên về nội dung tư vấn của Hân Tuyết, Chúc Cẩn Niên không tiết lộ nhiều nữa

Chương 28: Cuồng theo dõi [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Lan Khiết Phỉ xuống xe trước, Nhiếp Vũ Tranh dừng xe trước cổng tòa nhà Nhã Mai gần công viên Hương Hồ, từ trong gương chiếu hậu kiểm tra thử xem đằng sau có xe taxi hay xe tư nhân nào luôn đi theo không, sau khi xác nhận Chương Tĩnh Minh không theo kịp, anh tắt máy, ấn vài cái trên màn hình di động rồi đưa ra đằng sau cho Chúc Cẩn Niên.

Cô nhận lấy, nhìn thấy giao diện là danh bạ, phía dưới tên của "Chúc Cẩn Niên" là vị trí của tiền tố "công việc" biểu thị số điện thoại văn phòng của cô, ở dưới mới thêm một mục "cá nhân" để cô điền vào.

Chúc Cẩn Niên ngoan ngoãn gõ số di động của mình vào, nhân cơ hội này lén mở WeChat của anh ra, lại phát hiện trong danh bạ vẫn chỉ có mình cô.

Cô hơi hốt hoảng, vội vàng đóng app rồi trả lại di động.

Có lẽ anh cho rằng cô quen dùng WeChat liên hệ nên mới giữ lại app này, còn với người khác thì gọi điện để giải quyết nhỉ?

Nghĩ như vậy, cô lại yên tâm hơn.

Giọng nói đầy trào phúng xen lẫn lạnh lùng của Nhiếp Vũ Tranh chợt vang lên: "Chân còn có thể đi không đây? Muốn tôi dìu cô lên không?"

"Lá gan của tôi không nhỏ như vậy đâu!" Chúc Cẩn Niên lườm anh một cái, mở cửa xuống xe, để chứng tỏ mình đi nhanh, cô còn cố ý nhảy hai cái tại chỗ, trông vô cùng buồn cười. Đi được vài bước thì quay đầu lại nhìn, xe vẫn dừng ở đó, cô tò mò quay lại và gõ vào cửa sổ xe.

"Tại sao anh còn chưa đi?"

"Tôi cần xác định Chương Tĩnh Minh không đứng trước cửa nhà đón cô." Cửa sổ xe hạ xuống, Nhiếp Vũ Tranh để lộ nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa.

Chúc Cẩn Niên bị anh nói như vậy thì sau lưng lạnh toát. Cẩn môi dưới, cô nói một cách gượng gạo: "Tổ trưởng Nhiếp, có thể phiền anh..."

Còn chưa nói xong anh đã kéo cửa sổ xe lên.

Chúc Cẩn Niên nhếch miệng, xoay người muốn đi thì chợt nghe thấy tiếng chọt mở của cửa xe.

Anh chậm rãi đi tới đứng bên cạnh cô, hất cằm về phía cửa vào của tòa nhà Nhã Mai một cái, anh muốn làm chuyện giống với nội dung nhờ cậy sự giúp đỡ từ anh của cô.

Nhìn bóng dáng cao lớn cách mình một bước, cô thầm nghĩ, có Nhiếp Vũ Tranh ở bên thì khi lên tầng sẽ an tâm hơn, cho dù có một phần tử phạm pháp nào đột nhiên lao đến, tốt xấu gì anh cũng có thể làm lá chắn.

"Sau này đừng gọi tôi là tổ trưởng Nhiếp."

"Thế phải gọi anh là gì?" Chúc Cẩn Niên hỏi lại rồi bước lên trước.

"Tùy cô." Anh cùng đứng chờ thang máy với cô, giọng nói hơi trầm.

"Được rồi..." Chúc Cẩn Niên suy nghĩ một chút mới lên tiếng: "... Lão Nhiếp."

"Tạm biệt." Nhiếp Vũ Tranh xoay người bỏ đi.

Trong lòng Chúc Cẩn Niên vừa bực mình vừa buồn cười, thấy anh thật sự càng đi càng xa, cô nóng nảy, giậm chân kêu to: "Này! Nhiếp Vũ Tranh, tên khốn kiếp này! Không được đi!"

"Nhiếp Vũ Tranh, tên khốn kiếp này..." Anh lặp lại, dừng bước rồi xoay người: "Thì ra tên của tôi dài như vậy cơ à?"

Mấy câu qua lại này tràn ngập hàm ý tán tỉnh ve vãn.

Chúc Cẩn Niên ở tầng 22, mỗi buổi sáng đi làm vào giờ cao điểm thì đi thang máy xuống phải mất năm phút. Ở nơi này hơn hai năm, ấn tượng sâu nhất của cô là lần sét đánh vào nửa đêm nào đó, tiếng nổ vô cùng lớn như thể lao thẳng từ đỉnh đầu xuống khiến cô tỉnh giấc. Cô cũng không quen thân gì với hàng xóm, chỉ biết một gia đình năm người ở dãy đối diện, gồm một cặp người già, cặp vợ chồng làm thuê và một đứa bé chen chúc ở trong căn nhà 20 - 30 mét vuông, họ đặt hai chiếc giường tầng, quanh năm trong nhà rất u ám. Ở thành phố Bằng, cặp vợ chồng nhỏ làm thuê có thể mua được một căn nhà như vậy đã không dễ, Chúc Cẩn Niên không biết mình phải phấn đấu mấy năm nữa mới có thể mua được một căn nhà như vậy.

Có thể là trong thang máy hơi bí nên Nhiếp Vũ Tranh kéo caravat ra, cởi bỏ khuy áo thứ nhất trên cổ áo.

"Mùa hè sẽ mở điều hòa." Chúc Cẩn Niên chỉ về phía trước, nói một câu không đầu không đuôi.

Cô không biết rốt cuộc bản thân muốn nói gì... Chỗ tôi ở cũng khá tốt ư?

"Chỗ cửa ra vào chỉ có một bảo vệ." Trong không gian nhỏ hẹp và khép kín, giọng nói của Nhiếp Vũ Tranh dễ nghe như trong radio vậy: "Lúc chúng ta đi vào, anh ta đang ngủ gà ngủ gật."

Ý của những lời này là yếu tố an ninh của nơi cô ở rất thấp.

Chúc Cận Niên lại cảm thấy mình bị theo dõi chỉ là tạm thời, người ta không đến mức giờ giờ phút phút đều ẩn náu xung quanh cô.

"Tôi hiểu ý của anh, sau này khi đi làm và cuối tuần ra ngoài tôi sẽ chú ý, cố gắng không đi một mình, cũng không đến những góc hẻo lánh không có camera." Cô dùng lý do thoái thác để trả lời.

Nhiếp Vũ Tranh nghiêng đầu nhìn sườn mặt của cô, không nói gì.

Hôm nay đi ra ngoài cô gần như để mặt mộc, không kẻ mắt cũng không trang điểm giống ngày thường, trang phục và màu môi thay đổi, trái lại xinh đẹp hơn một chút, qua vẻ ngoài của cô, Nhiếp Vũ Tranh cũng có thể mơ hồ nhớ lại Hòa Thi Nhụy oai phong ở trường học năm đó.

Cô nữ sinh xinh đẹp, sắc bén và thẳng thắn kia luôn có tác phong kiêu ngạo, mạnh mẽ, đi đến đâu cũng hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của người khác.

Đối với sự mất tích của Hòa Thi Nhụy, nhiều năm như vậy anh rất ít quan tâm, rốt cuộc Chương Tĩnh Minh và vụ án mất tích có liên quan đến đâu, anh chỉ biết được một phần từ trong cơn oán giận của Thẩm Tử Bình. Nếu Chương Tĩnh Minh không có tình cảm đặc biệt với Hòa Thi Nhụy thì vì sao hẳn lại bắt đầu chú ý đến Chúc Cận Niên? Nếu Chương Tĩnh Minh và vụ án mất tích có liên quan rất lớn, liệu Chúc Cận Niên có thể trở thành một Hòa Thi Nhụy thứ hai không?

Lúc trước, khi Vương Khiêm về nước tham gia họp lớp từng nói ngày tìm được Hòa Thi Nhụy, Chương Tĩnh Minh ở khá gần nhà giam.

Loại giả định tội lỗi này không phù hợp với tinh thần điều tra hình sự.

"Đến rồi." Cửa thang máy mở ra, Chúc Cận Niên thò người nhìn một cái, trong hành lang trống không, không có ai cả.

Nhiếp Vũ Tranh bước một bước ra khỏi thang máy rồi dừng lại, không có ý đi tiếp về phía trước để tiễn cô.

"Cảm ơn anh, lúc về nhớ lái xe chậm một chút nhé." Chúc Cận Niên giống một con nai nhỏ nhanh nhẹn, sau khi ra thang máy thì giúp anh ấn nút xuống tầng.

"Chúng ta đánh cược lần nữa chứ?" Anh bỗng nhiên lên tiếng.

Chúc Cận Niên chớp mắt: "Đánh cược gì?"

"Chúng mất trí nhớ."

Điều Nhiếp Vũ Tranh ám chỉ chính là người phụ nữ đã xin giúp đỡ trong radio, người bị cô nghi ngờ là Hân Tuyết.

"Tôi không đánh cược với anh." Cô từ chối một cách gian trá: "Thứ nhất, người xin giúp đỡ trong radio tự phán đoán, không phải phán đoán của tôi, dùng cái này để đánh cược, tôi sợ mình sẽ thua không dậy nổi. Thứ hai, lần trước anh đã nhắc nhở tôi sau này đừng đánh cược với người khác nữa. Anh đã quên rồi sao?"

Anh nhú mày: "Thua một lần quả nhiên thông minh hơn rồi."

"Lần trước tôi đâu có thua." Chúc Cận Niên nhấn mạnh.

"Được, coi như cô không thua." Lời này Nhiếp Vũ Tranh nói ra giống như chiều theo lòng tự ái của cô, vô hình gây chọc mèo lại bắt đầu chuyển

động, ngọn lửa nhỏ trong lòng Chúc Cẩn Niên bùng lên.

"Anh đang giở phép khích tướng với tôi sao?"

"Đối tượng khích tướng là quân vua, không phải là quân tốt khúm núm."

"Trong cờ vua, quân tốt chỉ có thể tiến tới không thể lùi, mà quân vua lại lẫn trốn."

"Cho nên cô là quân vua hay quân tốt?" Giả dụ đây là một trò chơi cờ vua, anh bắt đầu chiếu tướng.

"Tôi là quân vua."

Lại chiếu tướng... "Cho nên cô cũng lẫn trốn."

"Không phải." Chúc Cẩn Niên ngụy biện: "Quân vua luôn là một trong những quân cờ chết cuối cùng, nếu may mắn, quân vua của bên thắng lợi còn có thể miễn chết đấy."

"Đối với cô mà nói, đánh cược với tôi còn đáng sợ hơn chết cơ à?" Lời nói này đã chiếu tướng lòng tự ái nhỏ của Chúc Cẩn Niên.

"Muốn đánh cược cũng có thể, vậy anh đứng ở bên "chúng mất trí nhớ", hễ là tất cả kết quả không phù hợp với chúng mất trí nhớ đều coi như tôi thắng, thế nào?" Chúc Cẩn Niên cố ý đưa ra yêu cầu quá đáng, bất luận Nhiếp Vũ Tranh có đồng ý hay không thì đều không có tổn thất gì với cô.

"Được."

Nhiếp Vũ Tranh đồng ý rất dứt khoát.

Dù sao, anh tham gia vụ cá cược này không phải để thắng được tiền đặt cược gì đó, trước khi bắt được Chương Tình Minh, anh không thể để Chúc Cẩn Niên liên tục bị theo dõi và quấy rầy. Dựa vào tính cách của cô, e rằng sau đó sẽ tự mình điều tra những câu đố tâm lý khó khăn của người trong cuộc, tất cả những điều này đều cho Chương Tình Minh cơ hội lợi dụng.

"Trong điều kiện tiên quyết là tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc bảo mật và sự đồng ý của người trong cuộc, tôi sẽ tham gia vào việc chẩn đoán tâm lý của cô ấy, trong giai đoạn sau, tôi đều phải biết tất cả các lần kiểm tra, khơi thông của người trong cuộc và đích thân tham dự. Đừng quên, bất luận đối ngoại hay đối nội thì cô đều là trợ lý tư vấn tâm lý của tôi."

Chúc Cẩn Niên khá giật mình: "Ý của anh là muốn cùng tôi tạo thành một nhóm và khơi thông tâm lý cho Hân Tuyết?"

Anh im lặng xem như ngầm thừa nhận.

"Giá tư vấn của anh rất cao! Cũng không chắc Hân Tuyết sẽ sẵn lòng trả cái giá này đâu. Anh hơi ép mua ép bán (1) rồi đấy."

(1) Ép mua ép bán: là hành vi mua bán hàng hoá bằng vũ lực hoặc đe dọa buộc người khác cung cấp dịch vụ hoặc buộc người khác chấp nhận dịch vụ trong giao dịch hàng hóa.

"Vụ này trong bộ phận của tôi là miễn phí."

Chúc Cẩn Niên nghi ngờ nhìn anh, tiếp đó giống như phát hiện lục địa mới, hai mắt sáng lên: "Anh chuẩn bị dùng ví dụ này làm đề thi cuối kỳ năm nay sao?"

Loại tư duy logic này của cô khiến Nhiếp Vũ Tranh không khỏi tự hỏi, dựa vào thái độ ra đề thi nghiêm túc và cẩn thận của bản thân, rốt cuộc đã mang đến bao nhiêu bóng ma tâm lý cho các sinh viên khóa trước? Anh tiến lên một bước, đặt tay trái lên vách tường bên cạnh Chúc Cẩn Niên, hơi

ngiêng người, thấp giọng hỏi: "Rốt cuộc năm đó cô thi được bao nhiêu điểm mà hận tôi đến vậy hả?"

Ánh sáng lờ mờ của hành lang làm dịu đi ngũ quan đầy hào khí của Nhiếp Vũ Tranh, anh nhìn cô, rõ ràng không hề chạm vào bất kỳ chỗ nào của cô, ngay cả một góc áo cũng chưa đụng đến nhưng tư thế này lại khiến Chúc Căn Niên cảm giác máu toàn thân xông thẳng lên não, mặt nóng đến nỗi dường như có thể rán trứng.

Sự mập mờ thoáng chuyển động, cô giả vờ bình tĩnh: "59!"

"Cô nên hận người sửa đề thi." Anh mỉm cười.

Chúc Căn Niên xoa chớp mũi, màu đỏ trên mặt đã lan tới tai, cô chẳng hận ai cả, chỉ hận mình bây giờ mặt đỏ tai hồng, cô không dám ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của anh, sợ vẻ mặt ửng đỏ này để lộ trái tim bối rối.

"Đều đã qua lâu như vậy, ai rảnh rồi mà nhớ kỹ những việc nhỏ này chứ." Cô đáp, cố gắng ổn định giọng nói của mình.

"Đây không phải việc nhỏ, nếu cô có thể nhớ cả đời thì chính là vinh hạnh của tôi."

"Ai muốn nhớ cả đời? Ngày mai ngủ dậy tôi sẽ quên toàn bộ."

"Tôi có thể làm gì để cô nhớ lâu một chút không?" Anh hỏi, Chúc căn Niên đang cúi đầu có thể cảm giác được cơ thể của anh đang ép xuống thấp hơn, môi chỉ cách đỉnh đầu cô 1 centimet.

Chúc Căn Niên im lặng, ngược mắt đón nhận ánh mắt của Nhiếp Vũ Tranh, lại nhanh chóng cup mắt xuống, đầu óc hoàn toàn không thể suy nghĩ được.

Mập mờ giằng co vài giây, anh nhìn đồng hồ, dừng lại đúng lúc rồi lùi ra một bước: "Không còn sớm nữa, chúc ngủ ngon."

"Tạm biệt!" Như được đại xá, cô lấy chìa khóa ra vội vàng mở cửa, "rầm" một tiếng đóng cửa lại, tựa vào cánh cửa đằng sau, nhất thời rơi vào hoảng hốt, ngẩn người nhìn về khoảng trống trước mặt.

Di động rung lên khiến cô hoàn hồn, thoáng nhìn qua, là Lan Khiết Phi gọi đến.

"Cậu về nhà rồi à?"

"Vừa về." Chúc Cẩn Niên đổi dép lê, ngồi đàn người trên sofa, vừa rồi quả thực dùng hết sức lực mới chống đỡ được động tác và vẻ mặt chọc người của Nhiếp Vũ Tranh. Cho nên vừa rồi cô vẫn suy nghĩ, là anh cố ý trêu chọc cô hay bản thân tự mình đa tình?

"Nhanh vậy à?" Giọng nói của Lan Khiết Phi nghe có phần tiếc nuối: "Tớ tưởng là sau khi bóng đèn là tớ đây xuống xe trước, hai người sẽ đi đến bờ sông hóng gió, trò chuyện, ăn một bữa ăn khuya rồi uống ít rượu gì đó chứ."

"Cậu nhìn xem đã mấy giờ rồi? Hơn nữa, tớ nói chuyện với Nhiếp Vũ Tranh chưa đến mười câu đã muốn ra tay đánh anh ta, sao có thể uống rượu với nhau, cậu không sợ sau khi tớ say rượu sẽ mất trí.... Hừ hừ, thật sự mượn rượu để tăng thêm can đảm đánh nhau với anh ta một trận sao?" Nét ửng đỏ trên mặt Chúc Cẩn Niên chưa tan hết, nóng lòng giả vờ vô tội, rất kích động mà nói.

"Tớ cũng không biết cậu bạo lực như vậy..." Lan Khiết Phi bị khí thế của cô dọa, dạn dò cô nhanh nghĩ ngợi rồi cúp máy.

Chúc Cẩn Niên đặt điện thoại xuống, đang định đi tắm thì di động rung lên lần nữa, là một dãy số lạ.

"Alo... xin chào?"

"Cần Niên thân ái, xung quanh yên tĩnh như vậy, có thể thấy cô đã về nhà rồi nhỉ?" Giọng nói của một người đàn ông xa lạ vang lên.

Chúc Cần Niên hơi sửng sốt, sau khi phản ứng lại thì trực tiếp cúp máy rồi lập tức chặn số. Tim cô đập cực nhanh, có loại cảm giác bất an quét tới. Cô đột nhiên hơi sợ hãi, sau khi tắt máy lại vội vàng tắt đèn đi.

Chương 29: Cuồng theo dõi [3]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Mấy ngày nay khi đi làm, Chúc Cẩn Niên cảm thấy mình giống như một tên trộm, trước khi mở cửa thì nhìn mắt mèo, trước khi ra khỏi cửa tòa nhà cũng nhìn xung quanh một lượt, chỉ sợ Chương Tĩnh Minh bỗng nhiên đi ra từ xó xỉnh nào đó mỉm cười chào hỏi với cô.

Nhìn tình hình mấy ngày nay khá yên tĩnh, có vẻ hần còn chưa phát hiện chỗ ở của cô.

Cô sàng lọc người theo dõi Weibo của mình một lượt xem có xuất hiện người nào là Chương Tĩnh Minh không rồi hăng nói, hần muốn xem Weibo của cô thì nhất định phải theo dõi.

Việc riêng là việc riêng, việc chính vẫn phải làm. Lan Khiết Phi gửi cho cô số điện thoại của người xin tư vấn ngày đó, đối chiếu với ID người gọi của Hân Tuyết, quả nhiên giống nhau như đúc.

Dưới sự gợi ý của Chúc Cẩn Niên, Lan Khiết Phi gọi điện thoại cho Hân Tuyết, lấy cớ là người dẫn chương trình của đài phát thanh gọi lại để hỏi thăm, hỏi xem cô ta có muốn đi tư vấn tâm lý không và muốn giới thiệu một nhà tâm lý tư vấn cho cô ta.

Lúc Hân Tuyết nghe máy thì đúng lúc hoàn thành xong một đoạn múa, cô ta đang ngồi một chỗ nghỉ ngơi uống nước. Cuộc gọi quái lạ này khiến cô ta dở khóc dở cười: "Cô là... Tiểu Phi? Tiểu Phi của chương trình "Gỡ

cửa trái tim bạn"? Ha ha, sao có thể chứ? Tôi chưa từng gọi điện đến đường dây nóng của các cô, rốt cuộc cô gọi nhằm số hay là kẻ lừa đảo thế?"

"Bạn thính giả này, nếu bạn không tin lời tôi nói thì có thể tìm bản ghi âm của chương trình đêm chủ nhật nghe thử, trên trang web chính thức của chúng tôi có đó." Lan Khiết Phi không phải không nghĩ tới tình huống này cho nên đã sớm nghĩ cách trả lời: "Vì nội dung bạn nói với chúng tôi là chứng mất trí nhớ nên việc bạn không nhớ chuyện đã gọi đến đường dây nóng, chúng tôi đều có thể hiểu. Tôi hi vọng bạn có thể nhanh chóng nhớ lại."

Đầu bên kia, Hân Tuyết im lặng khá lâu mới lên tiếng: "... Như vậy à, thế thì để tôi... tôi xem thử."

Cúp máy, cô ta vẫn không quá tin tưởng nên đành lên mạng tìm thử số điện thoại đường dây nóng của chương trình "Gõ cửa trái tim bạn", sau đó lục lại cuộc gọi nhờ trong di động của mình, sững sốt tìm được thông tin cuộc gọi vào khoảng thời gian mà Lan Khiết Phi nói.

Cô ta bắt chập việc luyện múa, nhanh chóng lên trang web chính thức của đài phát thanh và truyền hình thành phố Bằng tìm bản ghi âm ngày đó, kéo đến gần cuối của đoạn ghi âm, một lát sau liền nghe thấy nội dung xin giúp đỡ của mình.

Cô ta ngây người, cảm giác như đang ở trong mơ vậy.

Ngày đó người gọi đến đường dây nóng này... sao có thể là mình? Cái gì cứ vài ngày thì mất trí nhớ? Mình vốn không hề mất trí nhớ! Ngày hôm qua, hôm kia, thậm chí chuyện ba ngày trước, cô ta đều nhớ rõ ràng, kể cả chủ nhật tuần trước, cô ta cũng có thể nhớ được đại khái mình đã trải qua như thế nào!

Buổi sáng lẫn buổi chiều cô ta đều đang tập múa để kiểm soát cân nặng, giữa trưa ăn ngô luộc và chút salad, vì đúng lúc đang trong kỳ kinh nguyệt

nên ban đêm thắt lưng đau kinh khủng, không thể không đun chút nước đường đỏ và long nhãn để uống rồi đi ngủ sớm...

Chẳng lẽ lại mộng du?

Người mộng du sẽ gọi điện thoại sao? Sẽ nói những lời đầy logic và rõ ràng như vậy ư? Mang theo nghi vấn, cô ta nhanh chóng gọi điện thoại cho Chúc Cẩn Niên.

Nhìn thấy số điện thoại người gọi đến, Chúc Cẩn Niên hơi bất ngờ. Cô giả vờ không biết gì mà nghe máy, lễ phép chào hỏi: "Alo, xin chào, văn phòng Sa Mạc Cam Tuyền xin nghe, tôi là chuyên gia tư vấn tâm lý Chúc Cẩn Niên."

"Xin chào, cô giáo Chúc, cô còn nhớ tôi không? Tôi... Tôi là Hân Tuyết!" Giọng nói khá đặc biệt, mang theo chút vội vàng.

"Tất nhiên là nhớ rồi. Tiểu Tuyết, gần đây cô thế nào?"

"Bệnh mộng du của tôi hình như càng nghiêm trọng hơn. Tôi.... Muốn gặp cô để nói chuyện trực tiếp, cô có rảnh không?"

Chúc Cẩn Niên ngắm nghía chiếc bút mình cầm: "Mười một giờ sáng mai tôi rảnh."

"Được, tôi sẽ đúng giờ đến gặp cô."

Chúc Cẩn Niên nhắc ống nghe của điện thoại văn phòng lên, nghĩ một chút lại bỏ xuống, cô lấy di động ra, mở WeChat, tìm tên Nhiếp Vũ Tranh rồi gửi tin nhắn.

"Đang bận à?"

Không biết bây giờ trong danh bạ WeChat của anh tăng thêm mấy người rồi?

Di động rung lên, được rồi... Quả nhiên, anh không phải người đàn ông thích dùng công cụ chat. Nhưng mà... anh không biết là từ từ trò chuyện từng câu sẽ có thời gian để hòa hoãn, có thể cân nhắc cách dùng từ và giọng điệu hơn nhiều sao?

"Alo." Giọng nói của Chúc Cẩn Niên lộ ra chút bất đắc dĩ và lười biếng.

"Có chuyện gì?" Tiếng nói trầm thấp lạnh lạnh nhưng rất êm tai.

"Người xin anh tư vấn về chứng mất trí nhớ ngày đó thực sự từng là khách hàng của tôi. Tiểu Phỉ bảo cô ấy nghe bản ghi âm chương trình hôm đó xong thì cô ấy gọi điện thoại cho tôi, một mặt có thể hoàn toàn không nhớ được bản thân đã gọi đến đường dây nóng của chương trình, mặt khác cô ấy muốn nói chuyện trực tiếp với tôi." Chúc Cẩn Niên chậm rãi lên tiếng: "Lúc cô ấy đến tư vấn, tôi sẽ hỏi cô ấy có đồng ý cho anh tham gia không. Tôi không thể vì đánh cược hay đấu tranh để giành chiến thắng mà chia sẻ khách hàng với anh, cho dù anh là nhà nghiên cứu và phân tích tâm lý chuyên nghiệp cũng không thể."

"Tốt chất chuyên môn và đạo đức nghề nghiệp của cô khiến tôi cảm động." Nhiếp Vũ Tranh nói: "Chờ tin tốt của cô."

Chúc Cẩn Niên miễn cưỡng cười hai tiếng rồi nói tạm biệt.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn thời lượng cuộc gọi ngắn ngủi 56 giây trên màn hình di động, khóe môi cong lên.

Trước đây, anh phản cảm nhất là có người tán gẫu những chuyện khác trong khi nói chuyện chính, nhưng khi Chúc Cẩn Niên nói chuyện điện thoại với mình, ngoại trừ nói mấy việc chính ra thì cô hoàn toàn không tán gẫu khiến anh có chút tiếc nuối vì chưa thỏa mãn.

Con người thực sự là động vật chủ quan.

Một bên khác trên ghế sofa, vẻ mặt Thẩm Tử Bình đông cứng, giống như lâm vào trong hồi ức gì đó, rất lâu sau mới hoàn hồn: "Cậu... gọi điện thoại xong rồi à?"

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu, đặt di động xuống bên cạnh.

"Thấy cậu nhìn chăm chăm vào di động, tôi còn tưởng là cậu muốn nhận cuộc điện thoại khác cơ." Thẩm Tử Bình bung trà nóng lên uống một ngụm, hắng giọng nói: "Cậu bỗng nhiên đưa ra đề nghị khởi động lại việc điều tra vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy khiến tôi rất bất ngờ. Thật ra, cô ấy xem như là một khúc mắc của tôi, năm đó, vụ án đầu tiên tôi tiếp nhận khi trở thành cảnh sát hình sự chính là vụ án mất tích của cô ấy. Trước mắt, cô ấy chỉ có thể giống như số người mất tích khác trên cả nước, bị ghi vào cơ sở dữ liệu ADN, nếu xuất hiện một thi thể nữ không rõ danh tính nào đó thì mới có thể được đối chiếu. Nghĩ lại... đã mười năm rồi, cũng không có một thi thể nào để đối chiếu."

"Rốt cuộc khúc mắc của cậu là bản thân vụ án mất tích hay là người mất tích?" Nhiếp Vũ Tranh ngược mắt nhìn mấy lá trà từ từ chìm xuống trong chén.

Thẩm Tử Bình cười ha ha: "Trong lòng cậu biết rõ thì đừng cố tình nói ẩn ý để kích thích tôi. Cũng không lừa cậu, hồi trung học tôi và Hòa Thi Nhụy đã là bạn cùng lớp, tôi vẫn luôn rất thích cô ấy. Vì vậy, tôi vừa hi vọng tìm được cô ấy vừa hi vọng không lấy cô ấy ra đối chiếu với hình dạng của một cái xác! Đúng rồi..." Anh ta ngồi thẳng lưng, quay đầu nhìn Nhiếp Vũ Tranh: "Chúc Cẩn Niên - người lần trước phối hợp điều tra, đáng vẻ cô ấy cũng rất giống Hòa Thi Nhụy, khi đó vừa trông thấy cô ấy, tôi đã choáng váng."

Nhiếp Vũ Tranh nghiêng đầu nhìn anh ta: "Vì vậy, cô ấy bị Chương Tĩnh Minh nhắm tới, cũng không khiến người ta bất ngờ cho lắm."

"Cái gì?!" Thẩm Tử Bình trợn mắt: "Tên khốn nạn này, hần..."

"Sau khi Hòa Thi Nhụy mất tích, vì sao cứ cậu khẳng khẳng với manh mối về Chương Tĩnh Minh thế?"

"Là vì sự theo dõi và quấy rối của Chương Tĩnh Minh đã khiến Hòa Thi Nhụy không chịu nổi kiểu phiền nhiễu này!" Thẩm Tử Bình khá kích động: "Chúng tôi từng hỏi rất nhiều người bạn bên cạnh Hòa Thi Nhụy, kể cả mấy người bạn cùng kí túc xá, cô ấy nhiều lần bị dọa đến phát khóc, trốn trong kí túc xá không dám ra ngoài. Hần ảo tưởng Hòa Thi Nhụy là bạn gái mình, viết nhật ký bí mật gì đó miêu tả lung tung những chuyện hần làm với cô ấy, rất rõ ràng, không hề có giới hạn; lúc lén theo dõi hành tung của cô ấy, hần thậm chí... Hầy! Không nói nữa, ghê tởm. Hần rất say mê Hòa Thi Nhụy, theo tôi thấy đã đạt tới trình độ biến thái, nếu đàn em Chúc là mục tiêu mới của hần, chắc chắn hần sẽ giẫm lên vết xe đổ. Cô ấy ở khu nào? Để tôi liên lạc với mấy anh em của cục cảnh sát, đặc biệt chú ý đến Tiểu Chúc một chút."

"Trị phần ngọn không trị tận gốc." Nhiếp Vũ Tranh phản đối: "Cơ chế tâm lý của kẻ cuồng theo dõi là dựa vào phản ứng lớn của nạn nhân làm thú vui, phản ứng càng lớn thì sự cổ vũ bọn họ nhận được càng mạnh. Nếu có thể, tôi muốn biết rõ nội dung điều tra về Chương Tĩnh Minh của cậu năm đó, một khi phát hiện điểm đột phá, mời cậu lập tức khởi động lại cuộc điều tra."

"Nếu cậu bằng lòng hỗ trợ, đương nhiên tôi không thể chối từ, tôi hi vọng tên khốn kia vào tù hơn bất kỳ kẻ nào." Thẩm Tử Bình lập tức đứng lên, đi đến bên bàn làm việc nhắc ông nghe: "Tiểu Lưu, cậu sửa sang lại tài liệu của vụ án số 060412 trong máy tính của tôi rồi đưa đến chỗ tôi nhé."

"Thời gian cách mười năm, cậu còn có thể đọc được số hiệu của vụ án, không biết do trí nhớ tốt hay là tình cảm sâu sắc nữa." Trong mắt Nhiếp Vũ

Tranh giấu giếm ý cười.

"Hừ, cậu lại thế nữa rồi." Thẩm Tử Bình bất đắc dĩ nói.

Nửa tiếng sau, Tiểu Lưu chuyển tài liệu đến, Thẩm Tử Bình bỗng nhiên bừng tỉnh, nhìn Nhiếp Vũ Tranh, "Ồ" một tiếng thật dài: "Có dụng ý khác! Hoa hậu giảng đường là quá khứ, người nào đó mới là hiện tại nhỉ?"

Nhiếp Vũ Tranh chẳng nói đúng sai, nhận lấy tài liệu rồi gật đầu xem như tạm biệt.

Văn phòng lại trở nên yên tĩnh, Thẩm Tử Bình nắm chặt tay thành nắm đấm, bả vai run lên, dáng vẻ của Hòa Thi Nhụy lại hiện lên rõ ràng trước mắt, nhất thời, tình yêu, khổ sở, xót xa, đau đớn và nỗi tiếc nuối đan xen, một mối tình thâm mến khắc cốt ghi tâm, dù bây giờ đã có vợ con nhưng nghĩ đến chuyện không biết người đó ở nơi nào, cảm giác phức tạp này giống như sóng lớn tát vào bờ đê, ba chữ khi còn trẻ chưa nói ra đã trở thành chấp niệm suốt đời của một người đàn ông.

Đến gần 11 giờ, Chúc Cẩm Niên bảo dì lao công dọn dẹp đồ uống thừa trên bàn trà của văn phòng rồi ngồi chờ Hân Tuyết.

Sáng nay cô thật sự rất bận, tổng cộng có hai người đến tư vấn. Người thứ nhất là một người đàn ông trẻ bị bố mẹ ép tới, nhìn qua khoảng hai mươi mấy tuổi, nguyên nhân là bây giờ đang yêu đương với một người phụ nữ hơn 50 tuổi, còn định kết hôn nữa. Người thứ hai trước đây đã tới một lần, hơn nữa không hài lòng lắm với cách khơi thông của Chúc Cẩm Niên - cô Lâm, về cơ bản, nội dung xin giúp đỡ giống với lần trước, tuy bạn trai và bạn gái cũ thực chất không trực tiếp qua lại gì nhưng vẫn luôn dây dưa thông qua WeChat và QQ.

Lúc này Chúc Cẩn Niên đứng ở phía trung lập, tập trung lắng nghe, phân tích tâm trạng ẩn trong bát nhìn trong nồi của đàn ông, mạnh mẽ lên án bạn gái cũ, nhưng vẫn gợi ý cho cô Lâm, kiên nhẫn của con người cũng có hạn, lúc nên quyết định tốt nhất nên quyết định, đỡ phải lãng phí thanh xuân.

Lần này, cô Lâm tỏ ra rất vừa lòng.

Mười một giờ rồi nhưng Hân Tuyết chưa tới.

Chúc Cẩn Niên lại đợi mười lăm phút phút, vẫn không có ai.

Lúc mười một rưỡi, cô gọi điện thoại cho Hân Tuyết: "Xin chào Tiểu Tuyết, có chuyện gì phải kéo dài thời gian sao? Có cần sửa lại giờ tư vấn của chúng ta không?"

"... Xin hỏi, cô là ai thế?" Giọng điệu khá lạnh nhạt.

Không lẽ...

"Tôi là Chúc Cẩn Niên."

"Ngại quá, có thể cô tìm nhầm người rồi."

"Tôi tìm Hân Tuyết." Chúc Cẩn Niên thử.

"Nhưng tôi không biết cô." Hân Tuyết đáp.

Thấy cô ta định cúp máy, trong đầu Chúc Cẩn Niên bỗng nhiên thoáng lóe lên, vội hỏi: "Có phải chủ nhật tuần trước cô gọi điện đến đường dây nóng của chương trình phát thanh không?"

Bên kia thoáng chốc im lặng: "... Sao cô biết?"

Vậy mà cô ta lại nhớ được chuyện chủ nhật tuần trước?

Kiểu mất trí nhớ gián đoạn này quá mức kỳ lạ, Chúc Cẩn Niên đều khá nghi ngờ với hai cách nói "Mất trí nhớ" và "Mộng du" này, cô có một suy đoán lớn mật.

Chương 30: Cô ấy là người đa nhân cách? [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Vào cuối buổi hội thảo học thuật, di động của Nhiếp Vũ Tranh bỗng nhiên rung lên. Nếu là hồi trước, cuộc gọi không đúng lúc này chắc chắn sẽ bị anh mặc kệ, nhưng con người là động vật chủ quan.

Nhiếp Vũ Tranh rời khỏi chỗ ngồi, đi đến hành lang khá yên tĩnh bên ngoài phòng họp.

"Không quấy rầy anh chứ?" Chúc Cẩn Niên hoàn toàn không biết gì về sinh hoạt của anh, hai lần chủ động liên lạc với anh đều dùng câu mở đầu khách sáo như vậy.

"Không." Cho dù có cũng là không.

Giọng nói của Chúc Cẩn Niên lộ ra chút kích động: "Anh từng tiếp xúc với người đa nhân cách chưa?"

Nhiếp Vũ Tranh ngược mắt suy nghĩ hai giây, chậm rãi đi đến cạnh cửa sổ: "Cho đến hiện tại, tôi từng tiếp xúc với một người đa nhân cách, ngoài nhân cách chủ, ba nhân cách bị tách ra thành ba tính cách khác nhau, ngay cả tuổi tác cũng có sự khác biệt rất lớn."

Tạm dừng một chút, anh hỏi: "Cô đột nhiên hỏi tôi như vậy là muốn tôi chỉ bảo hay định cung cấp cho tôi trường hợp có thể phân tích vụ án?"

"Nếu như cả hai cùng có đủ cả thì sao?"

Trong lòng Nhiếp Vũ Tranh đã đoán được một chút, còn cố ý hỏi: "Ai là người đa nhân cách?"

"Người mất trí nhớ ý." Cô trả lời: "Tôi đã hẹn cô ấy hôm nay đến chỗ tôi tư vấn, nhưng cô ấy lại không nhớ rõ tôi là ai. Nhưng cô ấy nhớ được chủ nhật tuần trước mình gọi điện đến chương trình "Gõ cửa trái tim bạn", nói không chừng bây giờ cô ấy còn nhớ anh."

Nhiếp Vũ Tranh cười: "Chỉ dựa vào cái này mà cô cho rằng cô ấy là người đa nhân cách ư?"

"Đây chỉ là giả thiết lớn mật của tôi thôi, sau đó phải cẩn thận chứng thực nữa."

"Tinh thần đáng khen."

Bên kia im lặng vài giây: "... Bây giờ tôi càng nghe càng không hiểu rốt cuộc anh khen tôi hay châm chọc tôi."

"Khen cô." Ý cười trong mắt Nhiếp Vũ Tranh không giảm.

Chúc Cẩm Niên cười cho có lệ: "Ha ha, tôi không tin."

"Cho tôi số điện thoại của cô ấy."

"Anh... Làm gì?"

"Rèn sắt khi còn nóng."

Cô vẫn không hiểu: "Cái gì?"

Đối với cô, anh rất kiên nhẫn: "Nhân lúc cô ấy còn nhớ tôi thì phải xác minh giả thiết lớn mật của cô một chút."

Lúc cô gửi số điện thoại đến, cuộc hội thảo bên trong vừa kết thúc. Nhiếp Vũ Tranh trở lại phòng họp cất luận văn suu tầm vào cặp, sau khi các chuyên gia và học giả tham gia cuộc hội thảo đều gần như rời khỏi phòng họp thì anh mới gọi điện.

"Xin chào, tôi là Nhiếp Vũ Tranh."

"Nhiếp Vũ Tranh..." Đối phương chần chừ một chút rồi bỗng nhiên "ồ" một tiếng: "Anh là thầy Nhiếp? Anh... có chuyện gì không?"

"Cô gọi điện thoại đến đường dây nóng của chương trình nói mình mắc chứng mất trí nhớ gián đoạn, nhưng não bộ chưa từng chịu tổn thương. Gần đây, nhóm nghiên cứu của chúng tôi đúng lúc đang nghiên cứu vấn đề này, chúng tôi cần một vài ví dụ thực tế để làm phong phú luận điểm. Tôi nghĩ, cô đã có lòng xin giúp đỡ nhưng lại không muốn đi tư vấn tâm lý hoặc phòng khám bệnh, thế thì trong điều kiện tiên quyết là không tiết lộ thông tin cá nhân, cô có sẵn lòng nói rõ chi tiết với tôi một chút không?"

"Thầy Nhiếp..." Trong điện thoại, Hân Tuyết muốn nói lại thôi, lúc sau mới nói tiếp: "Chuyện mất trí nhớ này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của tôi, nhưng tôi lại sợ bị người khác phát hiện, cho rằng đầu óc tôi có tật gì đó. Để nhắc nhở mình, thỉnh thoảng tôi sẽ ghi một vài chuyện quan trọng vào vở, nhưng chuyện ghi lại tôi thường sẽ không quên, chẳng hiểu tại sao mấy chuyện và người khác luôn nhắc nhở tôi thì tôi lại thật sự quên. Dù sao tôi cũng không thể ghi vào vở những chuyện ăn uống vệ sinh của mình. Còn có, mấy ngày nay tôi cảm thấy... Tôi đã đi tìm chuyên gia tư vấn, bởi vì vừa nãy hình như có một chuyên gia tư vấn họ Chu gọi điện thoại qua hỏi tôi vì sao lại lỡ hẹn, mà tôi thật sự không nghĩ ra. Tôi rất buồn rầu, sắp điên rồi, thật đó."

"Chuyên gia tư vấn tâm lý Chúc Cẩn Niên. Chúc trong chúc phúc." Nhiếp Vũ Tranh sửa lại, lộ rõ tâm lý bao che khuyết điểm.

"Đúng! Chính là cái tên này! Thật ra, cô ấy... đi tìm tôi không chỉ một lần, mà vốn tôi không biết cô ấy, hoặc là... đã quên quá trình quen biết cô ấy." Hân Tuyết bỗng nhiên ngừng một lát mới hỏi: "Nói như vậy, anh cũng biết cô ấy à?"

"Cô ấy là vừa là chuyên gia tư vấn tâm lý của cô, đồng thời cũng là trợ lý của tôi. Lúc cô tìm cô ấy để tư vấn thì phải nhận chuyện gọi đến chương trình xin giúp đỡ. Khi cô gọi đến chương trình xin giúp đỡ của tôi và người dẫn chương trình thì lại phải nhận chuyện đi tư vấn tâm lý. Có thể nói, trước mắt, tổng cộng cô đã xin giúp đỡ từ ba người, cô ấy, tôi và người dẫn chương trình Tiểu Phi."

"Trời ạ!" Hân Tuyết hoảng sợ.

Bây giờ phải bắt đầu rèn sắt khi còn nóng: "Một khi đã như vậy, cô có đồng ý để tôi và Chúc Cẩn Niên phụ trách khơi thông tâm lý hoang mang của cô không?"

"Đồng ý! Không chỉ anh muốn biết, tôi cũng rất muốn biết rốt cuộc mình đã nói gì với cô ấy..." Hân Tuyết rất hoảng hốt: "Thầy Nhiếp, chúng ta... có thể gặp nhau không? Ý tôi là, tôi, Chúc Cẩn Niên và anh, ba người cùng gặp nhau?"

"Đương nhiên có thể. Nhưng để tránh đến lúc đó cô quên đoạn đối thoại này của chúng ta, bây giờ cô hãy làm theo những gì tôi nói."

"Được, anh nói đi, anh cần tôi làm gì?"

Địa điểm gặp mặt là quán cà phê Lam Hải đối diện tòa nhà Tùng Hải. Chúc Cẩn Niên tới sớm và gọi một cốc Cappuccino. Nắng chiều ấm áp xuyên qua cửa sổ kiểu Pháp rơi lên một nửa bàn tròn nhỏ, một nhánh cây

cát cánh cắm trong bình hoa hình tròn, lấp lánh và rõ ràng dưới ánh mặt trời.

Trong quá trình chờ đợi, cô mở Weibo ra, định xem thử trên newfeed có gì mới không thì chợt thấy ba tin nhắn riêng của một người chưa theo dõi.

Ấn vào xem thử, tin nhắn tới từ một ID lạ không có ảnh đại diện: hello4009.

[hello4009]: Cẩn Niên thân ái, em thật là thơm, dùng nước hoa nữ Burberry London sao? Chỉ cần ngửi thấy mùi vị của em, phía dưới của tôi đã cực kỳ cứng.

[hello4009]: Em mặc đồ đen nhìn rất trắng, tôi không nhìn được mà nghĩ, có phải áo lót và quần lót của em cũng là màu đen không? Nếu vậy thì quá hoàn mỹ, tôi sẽ say đến chết ở giữa khe rãnh ngực của em!

[hello4009]: Em là người phụ nữ tôi phải "làm" trong cuộc đời này.

Nói năng đê tiện như thế! Thật sự là cay mắt.

Chúc Cẩn Niên liếc nhìn chiếc áo khoác len màu đen mình vắt trên tay cầm của ghế dựa, nhíu mày lại.

Có phải Chương Tĩnh Minh không? Hôm nay, hắn thấy cô mặc áo khoác màu đen ở đâu? Làm sao ngửi được mùi nước hoa của cô? Có lẽ là... Hắn đã theo dõi cô nhiều ngày, thậm chí gặp thoáng qua, do mấy ngày gần đây cô buông lỏng cảnh giác nên không hề hay biết?

Phía sau truyền đến những tiếng bước chân vững vàng, Chúc Cẩn Niên hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn, Nhiếp Vũ Tranh đã đến, anh mặc bộ âu phục màu xám kiểu áo khoác dài, trông khá đẹp trai và cao quý, lúc đi qua cô, mùi vị của nắng cũng lướt qua theo.

Anh kéo ghế ra ngồi xuống đối diện cô, khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: "Đợi lâu rồi."

Ánh mặt trời chiếu vào bờ vai anh, giống như phong nền của quán cà phê, đều là màu ấm.

Chúc Căn Niên ngược mắt nhìn anh, miễn cưỡng nở nụ cười, tỏ vẻ mình không để bụng.

Anh cúi đầu, lật xem menu viết tay của quán cà phê, mắt cũng không nâng mà chỉ hỏi: "Có tâm sự à?"

"Anh xem này." Chúc Căn Niên đẩy di động của mình sang, đồng thời nghiêm túc quan sát vẻ mặt của anh.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn thoáng qua màn hình rồi nhú mày lại, ngược mắt nhìn cô, tiếp đó rời mắt về phía chiếc áo khoác len màu đen bên cạnh, xác định một lát, bỗng nhiên, anh lại quay đầu, nhanh chóng liếc nhìn đường cái bên ngoài mấy lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Chúc Căn Niên.

"Tôi phải đi báo cảnh sát." Chúc Căn Niên nghiêm túc nói.

"Cho dù chứng cứ vô cùng xác thực thì hình phạt nặng nhất của pháp luật dành cho loại hành vi này chỉ là tạm giam mười ngày, phạt 500 tệ." Đầu ngón tay của Nhiếp Vũ Tranh chỉ vào màn hình: "Đây là nguyên nhân Chương Tĩnh Minh dạy mãi không sửa."

Chúc Căn Niên ngạc nhiên: "Chẳng lẽ cứ để như vậy?! Anh xem những lời của hắn kia!"

"Đương nhiên không thể." Nhiếp Vũ Tranh nhìn cô: "Để tôi xử lý."

Chúc Cẩn Niên định hỏi anh rốt cuộc muốn xử lý như thế nào, chợt thấy Hân Tuyết đi vào quán cà phê, lời đến bên miệng lại nuốt xuống, chỉ có thể bỏ chuyện này sang một bên: "... Cảm ơn."

"Nói sớm rồi." Anh đáp.

"Hả?"

Nhiếp Vũ Tranh nhìn cô, khoe môi cong lên, cũng không giải thích nhiều.

Tóm lại anh muốn xử lý như thế nào? Đợi chút, dường như anh rất để ý đến chuyện cô bị quấy rối? Thật ra anh có thể buông tay mặc kệ chuyện này, dù sao giữa cô và anh không có quan hệ lợi hại hay thân thiết gì cả... Chúc Cẩn Niên hơi ngẩn người, Hân Tuyết đeo khẩu trang đến gần chào hỏi với cô, lúc này cô mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng ngẩng đầu cười nói: "Đến rồi à? Mời ngồi."

Hân Tuyết nhất thời không biết nên ngồi chỗ nào, cô ta nhìn hai bên mang theo vài phần ngạc nhiên, chỉ vào Nhiếp Vũ Tranh: "Ừm... Người này là..."

Nhiếp Vũ Tranh thoải mái, cô gái trẻ tuổi mặc áo khoác lông màu đỏ trước mặt này đang ở trong giai đoạn hoàn toàn không nhớ rõ mình.

"Đây là Nhiếp Vũ Tranh, một trong những nhà tâm lý học của Sa Mạc Cam Tuyền chúng tôi." Chúc Cẩn Niên giới thiệu: "Lúc cô xin giúp đỡ trong chương trình 'Gõ cửa trái tim bạn', anh ấy đã nghe điện thoại của cô với tư cách là khách quý của chương trình. Nếu cô từng nghe chương trình hẳn là biết."

"Xin chào." Nhiếp Vũ Tranh lạnh lùng nói, giọng điệu giải quyết việc chung khiến người ta có cảm giác xa cách rất mạnh, hoàn toàn khác hẳn khi

nói chuyện với Chúc Cẩn Niên: "Ngày hôm qua, thông qua điện thoại, chúng ta đã hẹn thời gian và địa điểm gặp nhau."

Hân Tuyết đứng ngây người tại chỗ một lát, dường như vẫn không nhớ ra nội dung trò chuyện với Nhiếp Vũ Tranh ngày hôm qua. Cô ta do dự rồi lựa chọn ngồi ở vị trí bên cạnh Chúc Cẩn Niên, hai tay đan vào nhau đặt lên bàn, cúi đầu, trông rất cô đơn và buồn bực.

Chúc Cẩn Niên mơ hồ ngửi được mùi nước hoa quen thuộc trên người cô ta, không khỏi xoa chớp mũi, có thể do sở thích cá nhân khác nhau nên cô vẫn không thể thích nổi mùi này.

Cô ngược mắt nhìn Nhiếp Vũ Tranh - người ngồi đối diện, chỉ thấy Nhiếp Vũ Tranh đang quan sát Hân Tuyết bên cạnh, ánh mắt kia mang theo sự đánh giá, mãi không rời đi.

"Cô mang di động không?" Một lát sau anh mở miệng hỏi.

Hân Tuyết ngẩng đầu, lúc trả lời có hơi căng thẳng, vừa tìm vừa nói: "Tôi có mang."

Nhiếp Vũ Tranh hát cầm về phía chiếc di động cô ta tìm ra và để lên bàn: "Mở nơi lưu trữ ghi âm ra, tìm bản ghi âm đặt tên của tôi. Nếu không ngại, hãy bật âm lượng lớn nhất."

Nghe như đang làm ảo thuật. Chúc Cẩn Niên hứng thú mà nhìn về phía Hân Tuyết.

Chỉ thấy Hân Tuyết chân chừ một chút, cuối cùng nghe theo lời anh nói, phát hiện bản ghi âm này trong nơi lưu trữ ghi âm của mình. Cô ta trợn mắt, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Vũ Tranh, lại nghiêng đầu nhìn Chúc Cẩn Niên, mang theo chút vội vàng và thăm dò rồi ấn phát ghi âm.

"Vâng... tôi là Hân Tuyết. Bởi vì trí nhớ tôi không tốt nên phải ghi âm nhắc nhở mình một chút. Tôi đồng ý với Nhiếp Vũ Tranh sẽ tiến hành nghiên cứu và điều tra tình huống đặc biệt của mình, vì trước đó tôi từng xin giúp đỡ từ một chuyên gia tư vấn tâm lý họ Chúc nhưng đã quên hết, cho nên tại đây, tôi còn đồng ý để thầy Nhiếp và cô giáo Chúc cùng nhau khơi thông và hiểu rõ toàn bộ tình huống cụ thể của tôi. Xong, vậy nhé."

Chúc Cẩm Niên nhìn về phía Nhiếp Vũ Tranh, gật đầu với anh tỏ vẻ khen ngợi. Biện pháp này của anh không tệ lắm, bất luận hôm nay là Hân Tuyết quên Nhiếp Vũ Tranh hay Chúc Cẩm Niên, hoặc là hai người đều bị lãng quên, bản ghi âm này đều có thể chứng minh cô ta đồng ý để hai người bọn họ cùng nhau tham gia điều tra chứng mất trí nhớ của cô ta. Với cách này thì đỡ phải giải thích cho nhau cả buổi.

"Trưa hôm qua ghi âm...." Hân Tuyết thì thào nói như đang lẩm bẩm, ánh mắt lộ ra chút nghi ngờ và bất an: "Kỳ lạ, hôm qua lúc nào thì tôi..."

"Hoàn toàn không nhớ được hả?" Nhiếp Vũ Tranh hỏi.

Hân Tuyết lắc đầu: "Cái này giống như một người có giọng nói giống tôi, lấy điện thoại của tôi ghi âm đoạn này vậy."

Chương 31: Cô ấy là người đa nhân cách? [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Nhiếp Vũ Tranh bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô ta, quan sát kỹ ánh mắt của cô ta cho dù là một chuyển động nhỏ nhất: "Cô quên hết rồi à?"

"Thật sự không nhớ rõ!" Hân Tuyết nói một cách chắc chắn rồi quay sang xin sự giúp đỡ của Chúc Cẩn Niên - người từng qua lại vài lần: "Cô giáo Chúc, rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tôi luôn cho rằng mình sẽ mộng du khi ngủ, bây giờ lại làm nhiều chuyện lạ lùng như vậy, tôi sẽ không bị bệnh tâm thần chứ?"

"Hân Tuyết, không nghiêm trọng như vậy, cô đừng suy nghĩ bậy bạ." Chúc Cẩn Niên đưa tay vỗ bả vai của cô ta để giảm bớt cảm xúc vừa căng thẳng vừa sợ hãi: "Vì tuân theo nguyên tắc giữ bí mật mà trước đó tôi không nói cho Nhiếp Vũ Tranh nội dung tư vấn của cô, giờ cô đã đồng ý để anh ấy tham gia nên tôi có nói một số việc xảy ra giữa tôi và cô từ khi tôi biết cô cho đến nay. Cô cũng nghe xem có còn nhớ được gì không nhé."

"Được, cô nói đi!"

"Lần đầu tiên cô đến tìm tôi là vì nghi ngờ mình bị mộng du." Chúc Cẩn Niên nói đơn giản tình huống tư vấn lần đó: "Sau đó, phòng làm việc của chúng tôi hỏi thăm lại thì cô nói rằng cảm thấy không tồi, còn gọi điện thoại cho tôi, tặng tôi hai tấm vé và bảo tôi đi xem buổi diễn của cô."

"Cái này tôi nhớ được!" Hân Tuyết nóng lòng chứng minh, vội vàng nói.

Chúc Cẩn Niên vỗ lưng cô ta như trấn an: "Ngày đó, tôi thật sự đã đi xem buổi diễn kia, cô làm vũ công cho Amy, sau khi buổi diễn kết thúc, tôi đi tìm và chào hỏi cô nhưng cô không biết tôi, còn hỏi tôi là ai. Tôi đã nghĩ, chắc cô không muốn để người khác biết mình đi tư vấn tâm lý nên giả vờ nhận nhầm người rồi đi trước. Hôm sau, tôi gọi điện thoại cho cô, cô lại nói sau khi diễn xong chẳng thấy tôi. Trong những quá trình này, bây giờ cô nhớ được chuyện nào?"

Hân Tuyết lập tức trả lời: "Tôi nhớ mình đã tặng vé cho cô, cũng nhớ cô gọi điện thoại cho tôi nói cô muốn chào hỏi tôi, nhưng người nhiều và âm thanh hỗn tạp nên tôi không nghe thấy cô gọi."

"Đó chỉ là thử cô thôi, quả nhiên cô không nhớ được chuyện tôi đã đi tìm cô. Cô mất đi một đoạn trí nhớ ở giữa..." Chúc Cẩn Niên gật đầu như đang suy nghĩ: "Vậy cô có nhớ chuyện làm vũ công cho Amy không?"

"Giống như nhớ nhưng lại giống như không nhớ..." Hân Tuyết nói: "Tuy Amy là minh tinh nổi tiếng từ chương trình tìm kiếm tài năng nhưng tốt xấu gì cũng coi như có danh tiếng, tôi vốn định múa xong thì đi xin chữ ký của cô ấy nhưng cuối cùng lại không muốn đi. Nói ra rất kì lạ, sau khi lên sân khấu thì tôi không nhớ gì nữa. Tôi tập múa nhiều, thỉnh thoảng mất luôn cảm giác, lúc tập xong lại hoàn toàn không biết mình vừa tập mấy lần nên cũng không để ý lắm."

"Trí nhớ của cô có tính gián đoạn, tuy nhiên, phần cô nhớ được khá mạch lạc, theo phân tích logic cũng không tính là hỗn loạn." Nhiếp Vũ Tranh cho cô ta ăn một viên thuốc an thần: "Điều này chứng tỏ trạng thái tinh thần và năng lực của cô đều rất bình thường, vậy nên đừng lo lắng về vấn đề này."

Hân Tuyết bình tĩnh lại: "Nói như vậy tôi chỉ mất trí nhớ thôi sao?"

Nhiếp Vũ Tranh không trực tiếp trả lời cô ta mà hỏi lại: "Buổi trưa hôm qua, trong lúc từ mười hai giờ đến mười hai giờ rưỡi, cô đang làm gì?"

Khoảng thời gian này vừa đúng lúc anh gọi điện cho Hân Tuyết, đồng thời yêu cầu cô ta ghi âm lại làm chứng cứ.

"Tôi hơi buồn ngủ, không ăn trưa mà ngủ trưa luôn, đến hơn hai giờ chiều mới dậy. Nhưng lại không thấy đói." Hân Tuyết vẫn có khuynh hướng nghĩ mình bị mộng du, chưa từ bỏ ý định mà hỏi: "Có phải tôi lại mộng du không? Tôi đã tìm kiếm trên mạng, những chuyện làm trong lúc mộng du thì khi tỉnh lại hoàn toàn không nhớ cũng là điều dễ hiểu."

Chúc Căn Niên theo bản năng nhìn Nhiếp Vũ Tranh, anh cũng đúng lúc nhìn sang, hơi lắc đầu, ý bảo cô đừng kết luận gì gây hiểu lầm cho Hân Tuyết. Anh lấy một bảng khảo sát tâm lý trong cặp ra, đưa cho Hân Tuyết điền vào.

"Dựa vào tiêu đề cô thấy, hãy điền suy nghĩ đầu tiên của mình, không cần lo lắng có phù hợp với giá trị đại chúng hay không. Không cần ký tên, chúng tôi có trách nhiệm giữ bí mật, căn cứ vào thỏa thuận, nếu tiết lộ thì có thể tìm tôi đòi bồi thường."

Những tùy chọn trong bảng rất đơn giản, chủ yếu là các từ "không bao giờ, thỉnh thoảng, thường xuyên" hoặc là "có, không", nhưng cách xây dựng câu hỏi lại có thể thăm dò trạng thái tâm lý của người xin giúp đỡ, có câu hỏi được các nhà tâm lý học đặc biệt xây dựng dựa vào tình huống phản ứng của người xin giúp đỡ, mang đặc trưng của tính phổ biến và tính cá nhân, do đó Sa Mạc Cam Tuyền quy định, bảng khảo sát tâm lý đều được người xin giúp đỡ điền tại chỗ, không cho phép chụp hình và quay video.

Hân Tuyết vừa điền vừa nói chuyện phiếm với Nhiếp Vũ Tranh, anh hỏi cô ta một số câu hỏi về mùa, giấc ngủ, quy luật ăn uống và nghỉ ngơi, Chúc Căn Niên cũng không xen mồm vào, chỉ ngồi yên tại chỗ nghe, cứ cảm thấy anh vòng qua vòng lại như muốn điều tra gì đó.

"Tôi đi vệ sinh một chút." Chờ cô ta điền vào khoảng trống của bảng, Chúc Căn Niên đứng dậy, thuận tiện mang theo di động của mình.

Trong phòng vệ sinh, cô gửi cho Nhiếp Vũ Tranh một tin nhắn: "*Bây giờ nên làm gì?*"

Chỉ chốc lát sau, anh nhắn lại: "*Tiếp xúc với chúng ta bây giờ là Hân Tuyết - người xin cô giúp đỡ. Tôi cần tiếp xúc với Hân Tuyết - người xin chương trình "Gỗ cửa trái tim bạn" giúp đỡ, sau đó xem thử kết quả điền vào bảng của cô ấy mới có thể kết luận.*"

"Không biết khi nào cô ấy mới thật sự nhớ ra anh. Đúng rồi, ở cổ tay của cô ấy có một vết sẹo như vết cắt để lại, anh thử hỏi xem là chuyện gì xảy ra, có lẽ sẽ liên quan đến chuyện cô ấy "Mất trí nhớ"."

"Chụp một tấm ảnh gặp mặt của tôi và cô ấy để giữ lại làm bằng chứng đi."

"Được."

Chúc Cận Niên ra khỏi phòng vệ sinh, lặng lẽ vòng đến bên cạnh bàn của bọn họ, chụp mấy tấm ảnh rồi còn quay một đoạn video.

Lúc trở về lần nữa, cô thoáng nghe thấy Hân Tuyết đang nói: "... Trừ mấy chuyện hai người nói ra, những cái khác tôi đều nhớ rất rõ, trước giờ không có chuyện gọi điện đến chương trình "Gỗ cửa trái tim bạn" xin giúp đỡ rồi nói trí nhớ gián đoạn mấy ngày gì gì đó. Tôi trải qua từng ngày, không thể nhảy trực tiếp từ thứ hai đến thứ sáu. Tôi cũng thấy rất kỳ lạ, tại sao lại nhắc đến điều này khi mộng du nhỉ, ôi! Con người lúc đang nằm mơ luôn có đủ loại, ba hoa chích chòe..."

Thấy cô đến gần, Nhiếp Vũ Tranh rất tự nhiên đứng lên, vòng qua bàn, kéo chiếc ghế Chúc Cận Niên ngồi ban nãy ra sau một chút, hai tay phủ lên lưng ghế như đang chờ cô ngồi vào.

Chúc Cận Niên vừa mừng vừa lo, cô nói cảm ơn rồi ngồi xuống.

Thật sự đáng sợ, đến nỗi sau khi ngồi xuống cô vẫn ở trong trạng thái mất hồn hơn một phút, như lạc vào cõi tiên, trong đầu lặp đi lặp lại một câu hỏi: Vì sao anh phải làm vậy?

Về mặt Nhiếp Vũ Tranh vẫn như cũ: "Tôi sẽ quan sát khoảng một tuần nữa, đến lúc đó rồi liên lạc lại sau."

Chúc Cận Niên nghe Nhiếp Vũ Tranh nói những lời này mới hoàn hồn, bưng cà phê lên uống một ngụm rồi nói với Hân Tuyết: "Ừ, trước tiên nghe theo lời anh ấy nói đã, nếu xảy ra kiểu "Mộng du" này nữa thì cứ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào... Hoặc là Nhiếp... Nhiếp Vũ Tranh."

"Được." Hân Tuyết gật đầu.

Chúc Cận Niên nhìn về phía Nhiếp Vũ Tranh, dùng giọng điệu thăm dò, nói: "Vậy thì chúng ta..."

Anh không tiếp lời, chỉ đối mặt với cô, trong mắt chứa chút ý cười.

Chẳng lẽ vừa rồi thất lễ bị anh phát hiện ư? Chúc Cận Niên đã hiểu, nhất định là anh cố ý làm động tác kia để trêu ghẹo cô! Cô lờm anh một cái, bĩu môi rồi vẫy tay: "Thanh toán thanh toán!"

Thấy tay Nhiếp Vũ Tranh vừa chuyển động, cô đã làm động tác "dừng": "Lần này đừng tranh với tôi, không thể mỗi lần đều ăn chùa uống chùa của anh được."

Anh không nói gì, cũng không lấy ví ra, chỉ rút một tờ khăn giấy từ trong một hộp hình chữ nhật ở góc bàn, gấp lại một nửa và nhẹ nhàng đặt bên cạnh cốc cà phê của cô.

Chúc Cận Niên cảnh giác đứng lên, tay phải cầm khăn giấy, tay trái sờ mặt mình, sợ trên mặt dính vết bẩn gì đó. Hân Tuyết chớp mắt nhìn cô một

cái, mỉm cười và chỉ vào miệng cô. Cô hiểu ý, vội vàng dùng khăn tay lau, thì ra vừa rồi uống một ngụm cà phê nên bọt biến thành "râu bạc".

Vừa ngược mắt lên đã thấy Nhiếp Vũ Tranh đưa thẻ tín dụng cho cô nàng phục vụ.

Hay cho một chiều giường đông kích tây!

Nhìn theo Hân Tuyết lên taxi, Chúc Căn Niên phát hiện Nhiếp Vũ Tranh vẫn đang nhìn về hướng chiếc xe rời đi, hình như còn rất "lưu luyến không rời". Thấy anh vẫn chưa rời mắt, cô cố ý hỏi: "Anh cảm thấy thế nào? Giống bị đa nhân cách không?"

"Lúc cô vắng mặt, tôi đã hỏi cô ấy vài vấn đề. Cô ấy nhớ rõ chuyện mấy ngày và mấy tháng gần đây, có thể nói rõ ràng hoạt động của mình và một số việc mình có ấn tượng sâu sắc, cũng nhớ được một số việc từng trải qua trước kỳ thi đại học. Mà đối với chuyện không có ký ức này, ví dụ như xin giúp đỡ từ chương trình "Gỗ cửa trái tim bạn", trò chuyện với tôi, vân vân... Bất kể tôi nhắc nhở, gợi ý, tái hiện như thế nào, cô ấy đều không có phản ứng. Theo tính gián đoạn của trí nhớ thì thật sự phù hợp với đặc điểm của chứng rối loạn tâm lý tách biệt." Nhiếp Vũ Tranh trả lời.

"Lúc cô ấy gọi điện đến chương trình đã nói, trước và sau kỳ thi đại học mới xuất hiện triệu chứng "mất trí nhớ" này, chứng tỏ loại mất trí nhớ này không phải từ nhỏ đã có mà là một ngày nào đó chợt xuất hiện, tôi cảm thấy chứng mất trí nhớ không phải đột nhiên xuất hiện mà do cô ấy!"

Nhiếp Vũ Tranh nghe xong thì như có điều suy nghĩ: "Bỗng nhiên xuất hiện nhân cách thứ hai?"

"Thi đại học thất bại hoặc là bị đả kích gì đó rất lớn nên nhân cách thứ hai liền xuất hiện." Chúc Căn Niên đoán.

"Hiện giờ còn quá sớm để kết luận, nhân cách chủ yếu hoặc thứ yếu và khoảng thời gian xuất hiện không liên quan."

"Đúng rồi, chuyện vết sẹo thì sao?"

"Do bạn bè làm chuyện có lỗi với cô ấy, cụ thể thì cô ấy không muốn nói nhiều."

"Giống với suy đoán lúc trước của tôi. "

Nhiếp Vũ Tranh yên lặng vài giây mới hỏi: "Lần trước tư vấn cô ấy cũng đeo khẩu trang à?"

"Ừ."

"Cô đã thấy bộ dạng cô ấy không đeo khẩu trang chưa? "

"Thấy rồi. Không có khiếm khuyết gì." Bị anh hỏi như vậy, Chúc Căn Niên cũng cảm thấy khá kỳ lạ.

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu rồi rơi vào suy tư.

Chúc Căn Niên nhìn giờ: "Vậy... tôi về văn phòng trước nhé?"

Anh hất cằm về hướng đường kẻ cho người đi bộ: "Đi thôi."

"Chỉ băng qua một con đường mà thôi, không cần phiền phức." Chúc Căn Niên nhìn chiếc xe anh dừng cách đó không xa, anh đưa cô qua rồi quay lại, cô cảm thấy rất lãng phí thời gian của anh.

"Thật sự không phiền đâu." Nhiếp Vũ Tranh quay đầu lại và nói, chân đã bước ra ngoài.

Bây giờ, đối với anh mà nói Chúc Cẩn Niên không phải phiền toái, về sau cũng không phải, giống như khi cô gọi điện thoại hỏi có quấy rầy anh không vậy, cho dù có quấy rầy cũng là không phải.

Chúc Cẩn Niên nhìn bóng lưng cao lớn và thẳng tắp của anh, đáng đập mang lại cảm giác an toàn mạnh mẽ như trong tất cả các bộ phim truyền hình và tiểu thuyết. Cô bỗng nhiên nhớ tới mấy tin nhắn riêng mình vừa nhận được, không chần chừ nữa mà nhanh chóng đi theo.

"Chụp màn hình những tin nhắn kia rồi gửi cho tôi." Bên dưới tòa nhà, trước khi đi, anh lên tiếng dặn.

"Được." Chúc Cẩn Niên đồng ý, giơ tay vẫy tỏ ý tạm biệt.

Lúc chờ thang máy, cô dành chút thời gian chụp màn hình lại, thuận tiện chặn ID người gửi.

"Chị Chúc, Đồ tổng tìm chị." Vừa nhìn thấy cô, Kỳ Kỳ vội vẫy tay rồi nhắc.

Chúc Cẩn Niên ừ một tiếng rồi đi đến văn phòng của Đồ Cách Trí, gõ cửa.

"Đàn anh, có chuyện gì vậy ạ?"

"Chuyện Lư Luật Minh không phải đã sớm xử lý xong rồi sao?" Cánh cửa sổ Pháp đăng sau Đồ Cách Trí vừa vặn đối diện với đường cái, chắc hẳn vừa rồi anh ta đã nhìn thấy cảnh nói chuyện ngắn của Chúc Cẩn Niên và Nhiếp Vũ Tranh ở trước cửa quán cà phê.

Lần trước họp lớp, Đồ Cách Trí đã có cảm giác Nhiếp Vũ Tranh đối xử với Chúc Cẩn Niên không bình thường, nhất thời, cảm giác nguy cơ tăng

lên. Chúc Cẩn Niên ngày càng giống hạt cát không nắm được khiến gần đây anh ta thấy hơi mất mát.

Chúc Cẩn Niên cũng nhận ra sự để ý của anh ta nhưng bây giờ chỉ có thể giả ngu. Cô cũng không phải không suy nghĩ, nhưng cô thấy anh ta rất ít khi khiến mình động lòng, làm bạn, làm anh trai đều là lựa chọn thích hợp hơn so với làm người yêu. Cũng may, anh ta rất thông minh lại hiểu tình người, sẽ không tùy tiện chọc phá lớp giấy này, duy trì quan hệ tốt đẹp của hai người, hơn nữa cô cũng rất quý trọng quan hệ như vậy.

"Một khách hàng mới." Chúc Cẩn Niên nhún vai: "Có thể nói, trời đưa đất đây, cô ấy đã nhờ em giúp đỡ, đồng thời cũng nhờ Nhiếp tổng giúp đỡ."

"Vũ Tranh cũng làm tư vấn tâm lý à?" Đỗ Cách Trí khá bất ngờ, tiện thể mỉm cười và nói: "Khách hàng có bao nhiêu vốn liếng mới mời được anh ấy chứ?"

"Không phải chuyện tiền bạc. Em không thể tiết lộ tình huống cụ thể của khách hàng cho anh." Chúc Cẩn Niên hơi có lỗi nói: "Trước mắt tiến hành chẩn đoán tâm lý xong thì hơi khó giải quyết, tình huống của cô ấy phức tạp hơn những gì em tưởng."

"Được rồi." Đỗ Cách Trí xua tay, tỏ ý mình sẽ không truy hỏi mà chuyển sang đề tài khác: "Đối với vụ án khó giải quyết này, em còn có thời gian nhận vụ khác không? Nếu có, hiện tại anh có một vụ lớn muốn giới thiệu cho em, nếu giải quyết thành công thì đảm bảo kiếm được lời."

Chương 32: Cô ấy là người đa nhân cách? [3]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Chẳng lẽ kiểm lời còn tốt hơn hộp cá trích Thụy Điển miễn phí sao? Trong lòng Chúc Căn Niên nghi ngờ, suy nghĩ một chút vẫn nói: "Tuy khó giải quyết nhưng cũng không quá khẩn cấp. Chỗ anh có khách hàng lớn như thế nào ạ? Thử nói chút em xem."

"Một tên thô hào." Đỗ Cách Trí nở nụ cười gian xảo: "Lần đầu tư vấn nói là thường xuyên mơ thấy cùng một con ác mộng, theo kinh nghiệm phân tích trước đây của anh, loại chuyện này đều có liên quan đến một khoảng thời gian họ từng trải qua và không muốn nhắc tới hoặc xem như chưa từng xảy ra, đa số đều là chuyện thẹn với lòng. Một nữ khách hàng đã giới thiệu anh ta đến, ra tay rất hào phóng, nếu em có thể giúp anh ta thành công giải quyết chuyện này, anh nghĩ thù lao sẽ không ít, về sau anh ta còn có thể giới thiệu những người trong giới đến đây khơi thông. Thế nào, có định nhận không?"

Chúc Căn Niên cũng nở nụ cười gian xảo giống anh ta: "Đương nhiên nhận chứ, chuyện này tạo phúc lợi cho bản thân và phòng làm việc, em không thể từ chối."

"OK!" Đỗ Cách Trí gật đầu: "Lát nữa anh sẽ bảo Phở Công đưa cho em cách liên lạc, tình huống cụ thể gì đó, em và Phở Công trao đổi trước đi, đúng bệnh hốt thuốc mới có thể giải quyết nhanh chóng."

Chúc Căn Niên đáp một tiếng rồi quay về văn phòng của mình, ghi chép lại tình hình gặp mặt hôm nay.

Chỉ lát sau, Vương Phổ Công - người chịu trách nhiệm về buổi tiếp khách lần đầu cầm theo một trong những bản sao của biên bản chẩn đoán ban đầu đến. Anh ta có thân hình cao lớn và mập mạp, làn da rất trắng, khuôn mặt tươi cười trời sinh nhưng ánh mắt rất tinh ranh và lợi hại, khách hàng nào thích hợp cho ai, khách hàng nào nên giao cho Đỗ Cách Trí quyết định đều nắm bắt rất chuẩn.

"Tiểu Chúc, đây là cách liên lạc với anh Khang. Khoản kiểm được nên mời tôi và Đỗ tổng ăn một bữa cơm đây."

"Cảm ơn, chắc chắn rồi." Chúc Cẩn Niên cười: "Anh ta bị ác mộng gì quấy rầy?"

"Anh ta chỉ nói sơ qua thôi, nói là cứ mơ thấy một con ma đứng ở đầu giường." Nhìn vẻ mặt cố nhin cười của Vương Phổ Công, anh ta cũng cảm thấy giấc mơ này quá kỳ ảo.

"Ma..." Chúc Cẩn Niên nhíu mày: "Ặc... ma nam hay ma nữ? Vì sao anh ta đoán được thứ kia là ma mà không phải sinh vật khác... Chẳng hạn như khi đột?"

Vương Phổ Công bị làm khó, há to miệng, cuối cùng không nhin được cười khà khà: "Cái này... cô phải hỏi anh Khang kia chứ. À, đúng rồi, tốt nhất cô nên gọi anh ta là Khang tổng."

Chúc Cẩn Niên gật đầu, sau khi Vương Phổ Công ra ngoài, cô lập tức gọi điện thoại cho anh Khang.

"Xin chào Khang tổng, tôi là chuyên gia tư vấn tâm lý của Sa Mạc Cam Tuyền, Chúc Cẩn Niên. Không biết bây giờ anh có rảnh nói chuyện với tôi về điều anh lo lắng không, hoặc chúng ta hẹn thời gian rồi gặp mặt nói chuyện?"

"Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của tôi, nhất định phải giải quyết ngay mới tốt. Cô có rảnh chờ một lát không, tôi đến văn phòng của các cô để nói luôn?" Anh Khang này có vẻ là người nóng tính, tỏ ý muốn gặp mặt ngay.

Chúc Căn Niên nhìn giờ: "Được."

Bốn mươi phút sau, một người đàn ông trẻ tuổi gõ cửa văn phòng, anh ta khoảng hơn 30 tuổi, dáng vẻ đàng hoàng chỉ là hơi đen, cách ăn mặc cũng không quá lò lằng, áo khoác màu đen và quần jean không nhìn ra nhãn hiệu khiến anh ta trông không giống một tên "Thổ hào", có điều khi chìa khóa hãng BMW anh ta cầm trong tay và cả chiếc túi Hermès dành cho nam cùng đặt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh đã làm Chúc Căn Niên tin người này đúng là thổ hào.

Anh Khang tên đầy đủ là Khang Kiên Dương, hiện giờ làm phó giám đốc công ty bất động sản GM của bố anh ta. Công ty bất động sản GM? Chúc Căn Niên nghe khá quen tai, chợt nhớ mình từng đi dự bữa tiệc kỷ niệm 30 năm thành lập của bọn họ, sau đó phát hiện sự khác thường của Hân Tuyết.

Anh ta đã kết hôn hơn một năm, sau khi kết hôn thì ở Tiêu Dao Du với vợ. Tiêu Dao Du ở lưng chừng núi Nam Sơn, ngoại thành của thành phố Bằng, nhà đơn có sân, là khu vực nhỏ tập trung biệt thự của thổ hào, dân chúng bình thường cũng chỉ có một suất đi tham quan. Dáng vẻ anh ta khác với thổ hào trong ấn tượng, Khang Kiên Dương không có tình khoe của, có thể trong mắt các thổ hào, biệt thự, xe sang, vật phẩm xa xỉ rất bình thường nhưng trong mắt chúng ta thì khó có thể kiểm soát, cho nên lúc bọn họ nhẹ nhàng nói đến mấy thứ này sẽ khiến những người khó mà có được chúng cảm thấy bọn họ đang khoe khoang tiền bạc.

Khang Kiên Dương ngồi trên chiếc sofa đối diện, nhìn tư thế ngồi chắc là bình thường tính cách cũng khá cầu thả.

Trò chuyện vài câu việc nhà, hỏi thăm lẫn nhau đồng thời xây dựng cảm giác tin tưởng giữa chuyên gia tư vấn và người xin giúp đỡ. Có thể do thấy Chúc Cẩn Niên quá trẻ, dường như Khang Kiên Dương hơi thất vọng, ý cười trên mặt và lời nhỉnh hót giả dối khiến cô thấy khó chịu.

"Khang tổng cũng thích vận động và thám hiểm ngoài trời sao?" Một lát sau, cô giả vờ vô tình hỏi.

"Sao cô biết?" Nhìn ra được Khang Kiên Dương hơi ngạc nhiên, nụ cười trên mặt thoáng trở nên chân thật hơn nhiều: "Bình thường công việc của tôi rất bận, không có sở thích gì, chỉ ở nhà nghịch chút hoa cỏ quý hiếm, thỉnh thoảng mới ra ngoài thám hiểm. Thế nào, cô cũng có sở thích này ư? Đã đi những chỗ nào rồi?"

"Chẳng qua là thấy được chiếc đồng hồ anh đeo trên tay nên cảm thấy chỉ có người yêu thích leo núi, thám hiểm mới có thể thích những chức năng này của đồng hồ, nếu không, một người kinh doanh thành công giống như anh chắc là sẽ theo phong cách buôn bán mới đúng. Từ mức độ mài mòn của dây đồng hồ, chiếc đồng hồ này còn có ý nghĩa kỷ niệm. Ý kiến nông cạn cá nhân thôi, nếu nói không đúng, anh cứ coi như là một câu nói đùa." Chúc Cẩn Niên lạnh nhạt đáp, vừa rồi cô chú ý, với thổ hào mà nói giá của chiếc đồng hồ ngoài trời màu đen lộ ra từ cổ tay áo của Khang Kiên Dương tuyệt đối không được coi là đắt đỏ, trước kia Hách Dịch Kỳ cũng muốn mua một cái có nhãn hiệu này, chẳng qua khi đó cái giá hơn 8000 tệ đã tính là xa xỉ với anh ta. Ngoài ra, những đặc trưng khác như màu da và dáng người của Khang Kiên Dương cũng giống người thường xuyên vận động bên ngoài.

Khang Kiên Dương cười, không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Chúc Cẩn Niên đã tôn trọng hơn một chút, anh ta đốt điếu thuốc, hít sâu mấy hơi: "Tôi là người thích thám hiểm, núi lửa, hang động, cao nguyên, khu không người, tôi đều đã đi hết rồi."

"Quá giỏi..." Cô để lộ chút yêu thích và ngưỡng mộ: "Anh có mục tiêu tiếp theo chưa?"

"Công việc bận, áp lực lớn, hơn nữa tôi sắp làm bố, cũng đã nhiều năm không đi ra ngoài rồi. Tuổi trẻ bồng bột ấy mà! E là sau này không có thời gian và cơ hội "đặt mình vào nguy hiểm" nữa."

Trò chuyện một lát nữa, anh ta lập tức đi vào chủ đề: "Cũng không biết chuyện gì xảy ra, từ sau khi tôi kết hôn đã bắt đầu mơ thấy ác mộng, luôn mơ thấy một con ma đứng ở đầu giường, mỗi lần mơ thấy cái này, tôi đều bị dọa đến nổi tỉnh ngủ."

"Ma nam hay ma nữ?" Chúc Cận Niên vẫn tò mò về điều này.

"Không biết. Kiểu ma quỷ này còn phân biệt nam nữ sao?" Khang Kiên Dương không thể tin nổi, hỏi lại.

Chúc Cận Niên hơi lúng túng, vội vàng hỏi thêm: "Ác mộng này đã kéo dài bao lâu? Máy ngày xuất hiện một lần? Còn có nội dung gì khác? Chẳng lẽ cả buổi tối đều chỉ có một hình ảnh sao, không nhất thiết tỉnh lại mới kết thúc ư?"

Hai ngón tay của Khang Kiên Dương kẹp điều thuốc hơi vẩy vẩy: "Không nhiều, hình như chỉ vài giây, cũng không dài. Không phải mỗi ngày đều mơ, từ lần thứ nhất bắt đầu mơ thấy con ma kia tính đến nay khoảng bảy, tám lần. Có khi nằm mơ cái khác được một nửa thì bỗng nhiên hình ảnh kia bật ra, giống như cô đang xem TV được một nửa thì tín hiệu lộn xộn rồi một tấm hình ma quỷ được phát xen vào, cực kỳ kinh khủng. Tôi còn mời thầy phong thủy đến xem căn phòng cưới kia của tôi, theo lời anh ta, tôi thay đổi vài vật dụng trong nhà, còn mua mấy tấm bùa đặt phía dưới mấy món đồ nữa. Con mẹ nó, chẳng có tác dụng gì gì."

Nghe miêu tả thật sự rất kinh khủng, Chúc Cận Niên nghĩ, nếu cô năm lần bảy lượt mơ thấy cái này thì 80% sẽ phát điên.

Như Đỗ Cách Trí đã nói trước đây, một người lặp đi lặp lại cùng một giấc mơ đều có nguyên nhân từ thực tế. Mọi người đều sợ ma, nhưng tới bây giờ chưa có ai thật sự nhìn thấy, nói tóm lại đều là tự mình dọa mình.

"Có thể hình dung cụ thể hình ảnh anh thấy được không?"

Khang Kiên Dương lại đốt một điếu thuốc, vẻ mặt vừa khó xử vừa lo lắng, qua vài giây mới cất lời: "Một con ma không rõ mặt mũi, mặc bộ đồ trắng đầy máu, cứ đứng thẳng tắp ở đó, không làm gì, hình như đang nhìn tôi. Còn tôi chỉ nằm ở trên giường, không để ý vợ tôi có nằm cạnh hay không. Trong mơ, cách sắp xếp trong phòng giống với phòng ngủ của tôi, mặt trời nửa sáng nửa tối, cho nên tôi cảm thấy rất kinh khủng. Lần đầu nằm mơ tôi đã coi thường, loại cảnh tượng này, cô nói xem, còn hơn những bộ phim kinh dị, nằm mơ hơn mấy lần tôi có cảm giác không ổn. Nói đến cũng lạ, chỉ mình tôi có thể nằm mơ, từ trước đến nay vợ tôi không bị thế. Trừ chuyện này thì không có gì bất thường xảy ra, tôi nghĩ vấn đề chắc chắn không phải ở phong thủy."

Anh ta sẽ không trải qua chuyện thẹn với lòng nào liên quan đến mạng người chứ... Chúc Căn Niên nói thầm trong lòng.

"Trước khi gặp ác mộng, anh có đi đến chỗ nào đặc biệt hoặc làm chuyện gì đặc biệt không?"

"Ăc... Ý cô là sao?"

"Ví dụ như anh trở về từ cửa hàng nào đó, hoặc là sau khi uống say thì đi ngủ rồi gặp phải giấc mơ này?"

Khang Kiên Dương hít một hơi thật sâu: "Lần đầu tiên tôi nằm mơ thấy ma là khi say rượu!"

Chúc Căn Niên vội vàng xác nhận, khẽ hỏi: "Mấy lần sau thì sao? Có phải cũng trong trạng thái say rượu không?"

"Mấy ngày trước khi gặp ác mộng này, tôi không uống rượu, cũng không đi đến chỗ nào đặc biệt, bận rộn cả một ngày ở công ty như thường rồi trở về, tắm rửa, lên mạng, đi ngủ."

"Cảnh trong mơ ít nhiều bắt nguồn từ thực tế, chúng ta sẽ chỉ mơ thấy những thứ mình từng thấy hoặc biết cụ thể hình dạng, một người chưa từng thấy cá mập, mơ thể nào cũng không thấy cá mập được. Ác mộng cũng vậy, nó là cách xử lý chấn thương tâm lý mà bộ não nhận được trong cuộc sống hàng ngày của mọi người như tiếc nuối, sợ hãi hoặc là một chuyện gây ấn tượng rất sâu sắc, cuối cùng là phản ứng."

Chúc Căn Niên hắng giọng: "Anh Khang, trong giấc mơ của anh xuất hiện vài dấu hiệu đáng chú ý. Một là máu, hai là quần áo màu trắng, ba là không di chuyển. Không biết trước đây anh có trải qua chuyện gì đặc biệt liên quan đến ba thông tin này không? Nói cách khác, có chuyện nào luôn làm anh khó chịu trong lòng mà có dính dáng đến ba thông tin này không?"

"Máu, quần áo màu trắng, không di chuyển..." Khang Kiên Dương chậm rãi nhớ kỹ mấy chữ này, dường như rơi vào trong hồi ức.

Một lát sau, vẻ mặt anh ta thay đổi: "Không lẽ..."

"Anh nhớ đến cái gì?" Chúc Căn Niên nhìn anh ta, hỏi.

"Trước khi tôi kết hôn... từng qua lại với vài cô bạn gái." Rõ ràng, Khang Kiên Dương đã giữ bí mật số lượng bạn gái, tuy nhiên điều này có lẽ không ảnh hưởng gì nhiều: "Có một cô khá dính người, nói mình mang thai rồi bảo tôi cưới cô ta, khi đó tôi còn chưa muốn kết hôn nên để cô ta đi phá. Cô ta không chịu, chúng tôi lập tức ầm ỹ... Ầm ỹ khá dữ dội, cô ta rất tức giận, lao vào đánh tôi. Tôi đã không cẩn thận đẩy cô ta một cái..."

Tình tiết khá giống nhiều phim truyền hình, Chúc Căn Niên nhẹ nhõm: "Đứa bé... mất rồi à?"

Khang Kiên Dương gầy tàn thuốc, ánh mắt lộ ra chút khinh thường: "Đâu có đứa bé nào, cô ta dọa tôi thôi!"

"Sau này thế nào?"

"Cô ta bị đung vào mũi, lúc đó máu mũi chảy liên tục, vừa khéo mặc đồ màu trắng khiến ngực đầy máu, còn nằm sấp trên mặt đất giả chết, không đứng dậy. Tôi đưa cô ta đi bệnh viện, trên đường cô ta liên tục mắng tôi, nói mặt mũi cô ta hồng hết rồi, muốn tôi chịu trách nhiệm với cô ta cả đời." Anh ta hít một hơi thuốc rồi chậm rãi phun ra: "Nói là mặt mũi hồng hết, ngược lại không đến mức nghiêm trọng như vậy, nhưng xương mũi thật sự bị gãy, tôi đã thanh toán tiền thuốc men và viện phí, còn cho cô ta tiền phẫu thuật thẩm mỹ. Cô ta thấy tôi muốn chịu hết tất cả chi phí nên con mẹ nó chĩnh hết những chỗ bản thân cảm thấy không đẹp, tồn của ông đây ba mươi mấy vạn mới bỏ qua, sau đó chưa từng xuất hiện nữa."

Chúc Căn Niên hơi khó hiểu: "Chuyện này gây tổn thương rất lớn đến anh à?"

"Tổn thương thì chưa nói tới, chỉ cảm thấy khá khó chịu thôi. Hầy! Bỏ tôi mắng tôi không biết bao nhiêu lần!" Khang Kiên Dương ngậm thuốc, xua tay: "Cũng đã năm, sáu năm cô ta không xuất hiện rồi, chĩnh đẹp như vậy, nói không chừng bây giờ còn tốt hơn tôi. Dù bây giờ tôi không kết hôn với cô ta, nhưng cô ta tiêu nhiều tiền của tôi như vậy, tôi không có cảm giác hổ thẹn nào với cô ta hết, cô mà không nhắc đến máu, đồ trắng, không di chuyển gì đó, tôi cũng sẽ không nhớ đến, sao có thể biến thành một con ma, lặp đi lặp lại khiến tôi nằm mơ được?"

"Anh còn có thể nhớ được chuyện khác liên quan đến ba thông tin này không?"

Khang Kiên Dương đảo mắt, sửng sốt một hồi, cứ như vừa nghĩ đến cái gì đó, miệng há ra rồi khép lại. Một lúc lâu sau, anh ta dập tắt tàn thuốc, gãi

đầu: "Tạm thời không nghĩ ra cái gì khác."

Chúc Cẩn Niên nghĩ một chút: "Tôi có hai đề nghị, Khang tổng, anh tham khảo một chút. Đề nghị đầu tiên là thôi miên, thông qua cách gọi lại lời ám chỉ của phần ký ức có thể bị anh lãng quên hoặc không muốn nhớ lại; thứ hai là chủ động nói chuyện. Lúc nằm mơ, vai diễn của anh luôn bị động, vì sợ hãi, anh chỉ có thể liên tục "nằm trên giường" nhìn nó, nếu lần sau lại mơ thấy "con ma" kia, anh đừng ngại, cố lấy hết can đảm hỏi nó, rốt cuộc sự xuất hiện của nó muốn đánh thức, nhắc nhở anh cái gì, dù sao cũng là mơ, cơ thể của anh cũng sẽ không chịu tổn thương vật lý nào, đúng chứ? Muốn giải quyết cơn ác mộng này, nhất định phải biết chỗ ám chỉ của sự thật. Trong thực tế, anh xử lý tốt chuyện liên quan đến nó thì tự nhiên nó cũng sẽ biến mất."

Nhìn ra được Khang Kiên Dương rất nghiêm túc suy nghĩ lời của Chúc Cẩn Niên, anh ta gật đầu hai lần: "Thôi miên gì đó tôi chưa từng thử, nghe khá mơ hồ, coi như thôi đi. Ngược lại, đề nghị thứ hai của cô rất thú vị. Trước đó tôi bị hình ảnh kia dọa nên toàn nghĩ ngợi lung tung, hôm nay nghe phân tích của cô, đều là ám chỉ từ thực tế. Lần sau, được thôi, nếu lại gặp ác mộng, tôi sẽ xông lên đánh toi bởi người kia luôn, để xem con mẹ nó rốt cuộc là thứ đồ chơi nào giả ma giả quỷ!"

Xem ra anh ta không chịu thôi miên.

Chúc Cẩn Niên khẽ nở nụ cười, cứ cảm thấy anh Khang này còn có chuyện gì chưa nói, mà chuyện này có liên quan đến ác mộng đó, anh ta hoàn toàn không sợ, nếu không cách xung hô của thứ trong mơ sẽ không từ "ma" biến thành "người".

"Nếu anh nhớ được thì có thể thử tự mình giải quyết xem, nếu không thể vượt qua thì đừng ngại nói với tôi, có lẽ tôi có thể nói cho anh cách giải quyết."

"Ok, tôi có thể xử lý tốt." Khang Kiên Dương tràn đầy tự tin trả lời, rõ ràng đã có một kế hoạch tốt.

Chúc Cẩn Niên nghĩ, có lẽ anh ta đã sớm đoán được là chuyện gì, chỉ cần bản thân anh ta có thể cư xử đúng đắn chuyện mình vẫn không bỏ xuống được kia thì cơn ác mộng sẽ biến mất.

Trên thực tế, chuyện này không trôi qua mà về sau sẽ còn tạo thành cơn sóng cực lớn.

Chương 33: Cô ấy là người đa nhân cách? [4]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Một buổi sáng nào đó của một tuần sau, ở cổng tòa nhà Nhã Mai nhìn thấy xe của Nhiếp Vũ Tranh khiến Chúc Cẩn Niên hơi kinh ngạc, cô khép lại cổ áo khoác, đứng đưa chiếc túi vải đựng sandwich và sữa, rề rà không đi tiếp. Mãi đến khi Nhiếp Vũ Tranh - người ngồi trên ghế lái tự mình mở cửa xuống xe, một tay khoác lên cửa xe, khẽ hất cằm, dùng loại ánh mắt "cô đang lãng phí thời gian của tôi" nhìn Chúc Cẩn Niên thì cô mới nhanh chóng đi qua.

Đẹp trai và cao lớn thì đứng ở đâu cũng giống một đại thần, ép được không khí xung quanh. Khi cô đi đến trước mặt anh đã không khống chế được sự rung động trong lòng.

"Anh... đổi nghề khai hắc (1) rồi à?" Dù vậy, cô vẫn miệng chớ không mọc ra ngà voi, cẩn thận vỗ cửa xe: "Đắt lắm à? Đến văn phòng mất bao nhiêu tiền?"

(1) Khai hắc là ngôn ngữ game. Dùng giọng nói hoặc mặt đối mặt để nói chuyện gọi là khai hắc. Khai hắc khá phổ biến trong cái loại trò chơi như 3C, Dota, Liên Minh Huyền Thoại, Vương Gia Vinh Diệu,...

"Muốn tôi mở cửa xe giúp cô à?" Nhiếp Vũ Tranh nhú mày.

Chúc Cẩn Niên cười, vòng sang bên kia rồi ngồi vào. Sau khi qua hai cột đèn giao thông, Chúc Cẩn Niên hỏi: "Tôi có thể uống sữa trên xe anh không?"

"Bụng rỗng không nên uống sữa."

"Vậy tôi ăn sáng trước nhé?"

"Bụng rỗng không nên ăn sáng." Rõ ràng anh đang cố tranh cãi.

Muốn trò chuyện vui vẻ mà khó khăn quá... Chúc Cận Niên từ bỏ, chinh lưng ghế thấp xuống, cắn ống hút, vừa uống từng ngụm sữa vừa buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giữa dòng xe, Nhiếp Vũ Tranh lái không nhanh không chậm, cho dù có người chen lên trước hay phanh xe gấp, anh cũng bình tĩnh nhả nhận, lạnh lùng ung dung.

Ngày mai là Giáng Sinh, một số nhân viên trong các cửa hàng đang bận rộn dán những tấm áp phích màu đỏ và trang trí cây thông Noel. Đối với chó độc thân như Chúc Cận Niên mà nói, ý nghĩa của ngày lễ chỉ là hẹn bạn bè đi đến trung tâm thương mại tranh giành quần áo, giày dép và mỹ phẩm giảm giá, đột nhiên cô nhớ đến Giáng Sinh năm trước, bản thân vốn đã hẹn Hách Dịch Kỳ ăn cơm và đi dạo phố, nhưng anh ta bỗng nhận được thông báo tăng ca nên cho cô leo cây, cô hơi giận, cả đêm tiêu hết hai tháng tiền sinh hoạt trong trung tâm thương mại, bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ.

Ngay lúc Chúc Cận Niên đầu óc mờ mịt định ngủ, giọng nói của Nhiếp Vũ Tranh vang lên bên cạnh: "Đã tra ra địa chỉ IP quấy rối rồi, chính là địa chỉ của Chương Tĩnh Minh."

"Bắt hẩn đi!" Cô kích động quay đầu: "Hiểu pháp luật mà phạm pháp, lại còn phạm phải tội dâm ô và thấp kém như vậy, loại người này cần phải phạt nặng."

Nhiếp Vũ Tranh nhíu mày. Mấy ngày nay, anh đã nghiên cứu tài liệu điều tra vụ án mất tích năm đó của Hòa Thi Nhụy và chợt phát hiện, dù Chương Tĩnh Minh có suy nghĩ dâm dăng, khôn nặn dâm ô với cô ta nhưng

lại ít có cơ hội tiếp xúc, hơn nữa, từ lâu cô ta đã đề phòng Chương Tĩnh Minh, bất kể là dụ dỗ, cưỡng hiếp hay tấn công, bất kỳ lúc nào cũng có sinh viên đi lại trong sân trường, thiếu điều kiện thiên thời địa lợi. Hơn nữa, nếu Chương Tĩnh Minh đã sớm có được Hòa Thi Nhụy trong tay, vì sao sau nhiều năm như vậy lại cảm thấy hứng thú với Chúc Cẩn Niên - người có vài phần giống với cô ta chứ?

"Đã tạm giam năm ngày rồi, hôm nay sẽ thả ra. Nhưng mà quấy rối phụ nữ là thói quen nhiều năm không đổi của hắc, với hắc mà nói, tạm giam mấy ngày là chuyện bình thường."

"Không phải chứ..." Nghe nói hắc bị tạm giam, trong lòng Chúc Cẩn Niên vui vẻ một chút, không ngờ đả kích theo nhau tới. Từ từ, thế hắc xuất hiện ở cửa nhà cô có phải cũng vì cái này không? Thật ra, hắc hoàn toàn không cần phải làm như vậy, thật ra sở nghiên cứu và nhà cô là trồng đánh xuôi kèn thổi ngược, phí xăng không nói, còn rất tốn sức lực. Hắc để lộ hứng thú quá rõ ràng, cô không phải là sinh viên nhỏ chưa trải đời, không chút kinh nghiệm giang hồ gì đó, nhưng trong lòng vẫn hơi thấp thỏm, tuy vậy vẫn xen lẫn chút vui sướng không sao nói rõ được.

Cô nghĩ, nếu Nhiếp Vũ Tranh thực sự có suy nghĩ kia, cô sẽ giả ngu hay trốn tránh, hoặc quan sát một phen trước rồi quyết định nhỉ? Điều làm cô cảm thấy giật mình là cô không bài xích, không muốn lãng tránh, cũng cảm thấy làm bạn bè bình thường với anh khá tốt, chuyện này hoàn toàn khác với Đỗ Cách Trí.

Nhưng mà gần đây Nhiếp Vũ Tranh không tuân thủ luật chơi, đừng suy nghĩ vớ vẩn thì hơn.

"Tôi qua tôi nhận được cuộc gọi của Hân Tuyết." Anh lại mở miệng lần nữa, cắt ngang suy nghĩ của cô.

Chúc Cẩn Niên tạm thời quên đi kẻ kinh tởm Chương Tĩnh Minh: "Sau một tuần cô ấy đã nhớ tới anh rồi à?"

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu, nhớ lại cuộc nói chuyện của hai người trong điện thoại.

"Thầy Nhiếp... Tôi là Hân Tuyết." Giọng nói của Hân Tuyết tràn ngập lo lắng và uể oải: "Ngại quá, là tôi thất hẹn, có thể là chúng ta đã gặp nhau nhưng tôi quên mất. Tôi lại không nhớ ra mấy ngày nay mình đã làm gì, thầy có thể nói với tôi không?"

"Chúng ta đã gặp nhau." Nhiếp Vũ Tranh trả lời: "Lúc gặp mặt, cô cũng không nhận ra tôi."

"Trời ạ! Cái này... sao có thể chứ?"

Nhiếp Vũ Tranh ấn nút ghi âm: "Mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì khiến cô có ấn tượng sâu sắc?"

"Tôi chỉ nhớ giữa trưa khi anh gọi điện đến hẹn địa điểm và thời gian gặp mặt ngày hôm sau. Tôi vừa ngủ dậy thì nhớ mỗi điều này, nhìn thời gian thì phát hiện đã qua mấy ngày rồi. Tôi cũng không muốn đã muộn như vậy mà còn quấy rầy anh, nhưng tôi thật sự rất muốn xác nhận một chút."

"Địa chỉ email của cô là gì?"

"Được. 202954XXX@qq.com... Ặc... Anh muốn gửi cái gì vậy?"

Tay trái của Nhiếp Vũ Tranh nhanh chóng chạm vài cái trên bàn phím: "Cô xem thử đi."

"Ảnh?... Ôi! Người ngồi đối diện tôi là...?"

"Là tôi."

Giọng nói của Hân Tuyết như phát điên lên: "... Tôi không có bất kỳ ký ức nào!"

"Loại chương ngại trí nhớ khi đứt khi nối này của cô xảy ra sau kỳ thi Đại học, tất cả chuyện trước kỳ thi Đại học cô đều nhớ phải không?"

"Đúng vậy!"

"Tùy tiện nói vài chuyện xem."

"Tôi là người thành phố Lương Túc tỉnh Y, gần 23 tuổi. Lúc nhỏ sức khỏe không tốt lắm, trông cũng thấp, tôi được mẹ đưa đi học múa xem thử có thể cao thêm không. Cô giáo cũng cho rằng nền tảng của tôi không tệ, cô ấy là bạn của mẹ tôi nên rất quan tâm đến tôi, đồng thời cũng khá nghiêm khắc. Công việc của bố mẹ tôi đều rất bận, họ làm việc suốt ngày, trái lại hồi lớp 4 tôi đã biết nấu cơm rồi, lợi hại đúng không? Thành tích học tập của tôi khá bình thường, không thích học lắm, cũng không nghĩ tới chuyện đi thi đại học. Khi ấy đi học có vài người theo đuổi tôi... Hồi trung học tôi có hẹn hò với một người bạn trai nhưng đã chia tay rồi. Tôi tùy tiện thi đại học, thành tích rất kém nên không muốn đi học nữa. Thành phố Bằng xem như là một thành phố lớn, cũng khá gần Lương Túc của chúng tôi, tôi đã đến đây và vẫn luôn ở trong nhóm múa thương mại. Đây là bát cơm thanh xuân, tiền kiếm được không tệ nhưng chắc chắn không lâu dài. Tôi cũng thường xuyên suy nghĩ, sau 30 tuổi sẽ làm gì? Sau 40 tuổi làm gì? Tôi cũng lập kế hoạch sơ lược, tôi muốn tiết kiệm nhiều tiền, sau này buôn bán nhỏ hoặc lập một đoàn múa đi biểu diễn... Nhưng mà những chuyện này đều hơi ảo tưởng, trước mắt không thể thực hiện được."

Hân Tuyết nói những chuyện cô ta từng trải qua trong giai đoạn trưởng thành, lời nói giống với lần gặp trước, điều này chứng minh đoạn ký ức trước kỳ thi Đại học vẫn còn ở trong đầu cô ta và tiếp tục kéo dài, chỗ ký ức bị lỗi và đứt đoạn thực sự bắt đầu từ sau kỳ thi Đại học. Từ lần gặp mặt và nói chuyện qua điện thoại, Nhiếp Vũ Tranh phát hiện Hân Tuyết không quá quan tâm đến thành tích của kỳ thi Đại học, sự thành bại của kỳ thi này

không phải là chuyện có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cô ta, vậy thì vì sao ký ức khác thường của cô ta lại xảy ra "sau kỳ thi Đại học"?

Đây là một điểm đáng ngờ.

"Lần trước cô nói mình đã làm kiểm tra não bộ, ở bệnh viện nào vậy?"

"... Một bệnh viện ở quê tôi."

"Làm mục gì?"

"CT não."

"Chỉ có CT?"

"Phải."

"Cho nên lúc đó cô chỉ đi khám ở khoa não à?"

"Đúng vậy."

"Đã thử thôi miên chưa?"

"Chưa."

Nhiếp Vũ Tranh cố ý nhắc lại chuyện xưa: "Trên cổ tay trái của cô có một vết sẹo, có thể nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra không?"

Nhắc tới chuyện này, Hân Tuyết lại dùng giọng điệu thoải mái, hoàn toàn khác với lần gặp trước: "Cái này à... không phải vết sẹo, từ nhỏ đã có rồi, nhìn thoáng qua rất giống một vết sẹo, tôi thường xuyên bị người khác

hỏi như vậy, tôi định làm một hình xăm ở đó để giảm bớt hiểu lầm của người khác."

Chúc Cẩn Niên nghe xong đoạn ghi âm anh lưu trong di động, trong lòng suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: "Những miêu tả khác đều giống nhau, chỉ có vết sẹo này, câu trả lời và thái độ của cô ấy ở hai lần hoàn toàn khác. Tôi không phải pháp y, nhìn thoáng qua cũng không thấy được vết sẹo kia do con người gây ra hay bẩm sinh, nhưng có sự khác biệt thì đã chứng minh có vấn đề, nói không chừng là điểm đột phá quan trọng gì đó."

Nhiếp Vũ Tranh gãi đúng chỗ ngứa: "Sau kỳ thi Đại học, chắc chắn cô ấy đã trải qua một chuyện đủ để ảnh hưởng cả đời, chuyện này trực tiếp dẫn đến sự khác thường của cô ấy. Hoặc là thực sự đã quên hoặc cố gắng trốn tránh."

"Nói đến cũng lạ." Chúc Cẩn Niên cong môi: "Nếu nói là đa nhân cách, tính cách của hai người vẫn sẽ hơi khác nhau, chẳng hạn như một người hoạt bát, một người cực kỳ yên tĩnh, một người thích vẽ tranh, một người từ trước đến nay chưa từng vẽ tranh nhưng ca hát không tệ... Có điều khi Hân Tuyết nhớ được tôi và anh, tính cách ở bên ngoài và trong giọng nói đều không khác lắm. Quan trọng hơn là, ký ức từ nhỏ đến lớn rất nhất quán, xử lý công việc hiện tại khá nhất quán, vòng bạn bè cũng nhất quán... Tôi thật sự mơ hồ."

Dứt lời, Chúc Cẩn Niên xoa trán, sáng sớm mà mạch suy nghĩ đã rối loạn rồi.

"Việc cô ấy nói kiểm tra não bộ cũng có vấn đề, nếu không rõ nguyên nhân của chứng suy giảm trí nhớ, ngoài CT ra, cô ấy còn phải làm EEG (2) và kiểm tra chức năng thần kinh tự chủ, hơn nữa, rất nhiều bệnh nhân mắc chứng suy giảm trí nhớ đều sẽ do khoa nội thần kinh tiếp nhận và chẩn bệnh, mà không phải khoa não như cô ấy nói." Ngược lại, Nhiếp Vũ Tranh hồ hững hơn cô nhiều, bình tĩnh chỉ ra: "Về thông tin của Hân Tuyết, toàn bộ đều bắt nguồn từ chính cô ấy. Cô ấy giấu giếm che đậy điều gì, chúng ta

đều không nắm được, người thân, bạn bè bên cạnh và đồng nghiệp của cô ấy, từ trước giờ chúng ta chưa tiếp xúc với ai."

(2) EEG: điện não đồ là dụng cụ thử nghiệm y học ghi lại những xung điện từ các neuron trong não có thể nhận được từ da đầu. Đa số thử nghiệm điện não đồ là để định dạng chứng động kinh. (theo Wikipedia)

Cô lắng nghe rồi gật đầu đồng ý. Rất nhiều người đến làm tư vấn tâm lý đều sẽ không ủy thác toàn bộ thông tin cơ bản, ngay cả tên đầy đủ cũng không chịu tiết lộ chứ đừng nói là dẫn chuyên gia tư vấn vào trong vòng bạn bè của mình.

"Ý của anh là tiến hành tìm hiểu sâu về các khía cạnh các của cô ấy ư?"

"Cô ấy nóng lòng muốn làm rõ nguyên nhân ký ức khác thường của mình, nhưng chúng ta không hỏi được thứ gì khác có giá trị từ trên người cô ấy. Có khi, người khác miêu tả khách quan hơn, dù nhìn qua sự thật có vẻ không có khả năng nhưng cũng là sự thật."

Xe rẽ vào một con đường khác, ngay phía trước không xa là tòa nhà Tùng Hải.

Trước khi xuống xe, đầu óc Chúc Cẩn Niên thoáng xoay chuyển, cô mỉm cười thăm dò: "Cảm ơn anh, không tiện đường mà lại đưa tôi đi làm."

"Tiện đường." Anh ngược mắt nhìn cô, khuôn mặt vốn đẹp trai lại nhiễm chút hơi thở trêu ngươi. Nhịp tim của cô hơi không ổn định, rõ ràng khi mới gặp chỉ cảm thấy anh là một người rất nghiêm túc lạnh lùng, vậy tại sao lúc này khi đối mặt với anh lại cảm thấy có chút hơi thở yêu nghiệt, giống như Bạch Cốt Tinh làm hại Đường Tăng trong Tây Du Ký vậy, nhanh chóng hút cô vào đầm sâu nước xoáy.

Anh cũng không đến văn phòng làm việc đúng giờ, rõ ràng sẽ không tiện đường.

"Vây... Tạm biệt nhé." Cô giơ tay vẫy.

"Sáu giờ tan tầm à?"

Loại câu hỏi này, chẳng lẽ...

Chúc Cẩn Niên chân chừ một chút: "Phải, thường là sáu giờ."

Tay phải anh làm động tác "gọi điện", Chúc Cẩn Niên lại không rõ ý nghĩa sâu xa của động tác này, là có chuyện cần liên lạc qua điện thoại hay là tan tầm chờ điện thoại của anh nhỉ?

Nhìn cô đi vào tòa nhà, Nhiếp Vũ Tranh gọi điện thoại cho Thẩm Tử Bình, sau đó khởi động xe chạy về hướng chi đội điều tra hình sự.

Giữa đường, di động trong túi công văn rung lên, Nhiếp Vũ Tranh cũng không nghe ngay. Đến chỗ đèn đỏ, anh lấy di động ra nhìn thoáng qua cuộc gọi nhỡ, vừa rồi không nghe là đúng, ai biết có phải giống như lần trước không, trực tiếp gọi anh là "chồng" ...

Ngay lúc này, điện thoại rung lên lần nữa, đối phương lại gọi tới, tên người gọi là "Trịnh Văn Tú".

Phía trước, đèn xanh đã sáng lên, anh đeo tai nghe bluetooth rồi ấn nút nghe.

Chương 34: Cô ấy là người đa nhân cách? [5]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Tiểu Nhiếp, là cô."

"Chào cô, cô giáo Trịnh."

"Có thể xin em bớt chút thời gian tới thăm con gái cô không? Gần đây tình hình của con bé khá tệ, cô thấy hơi khó kiểm soát. Vừa nãy con bé thừa dịp bọn cô không chú ý lại gọi điện cho em. Hầy! Cô sợ con bé lại..."

Thái độ của Nhiếp Vũ Tranh không buông lỏng chút nào: "Cô hiểu rõ tình hình của cô ấy hơn em, sự xuất hiện của em không thể giúp bệnh tình của cô ấy thuyên giảm, ngược lại có thể kích thích mạnh đến tâm trạng nào đó của cô ấy, đừng uống rượu độc giải khát (1). Đề nghị của em vẫn luôn là tin tưởng bệnh viện, giao cho bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp."

(1) Uống rượu độc giải khát: Dùng chỉ giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả về sau.

Trịnh Văn Tú nhắm mắt làm ngơ: "Con gái của cô còn chút ảo tưởng không thực tế với em, cô cảm thấy đây là tâm bệnh, phải trị bằng liệu thuốc tâm hồn!"

"Em không phải liệu thuốc tâm hồn của cô ấy, cô ấy nảy sinh sự đồng cảm với em mới có ảo tưởng hôn nhân. Cởi chuồng càn người buộc chuồng, bất kỳ sự đáp lại nào của em đều là dung túng, trị phần ngọn không trị được gốc, về lâu về dài, một khi cô ấy không chiếm được nhiều tâm lý an ủi và

thỏa mãn từ chỗ em thì sẽ phát triển theo hướng tệ hơn. Trước mắt, điều em có thể làm được chính là không vạch trần, không phủ nhận để duy trì tình hình hiện tại của cô ấy, tránh để cô ấy có hành vi quá khích, hại người hại mình. Chính vì thế, người không rõ đầu đuôi mọi chuyện có hiểu lầm với tình trạng hôn nhân của em mà em vẫn chưa phủ nhận. Em nghĩ đây đã là giới hạn của mình rồi."

Bên kia im lặng thật lâu mới lên tiếng lần nữa: "... Cô biết nỗi lo lắng và hi sinh của em. Ôi! Là cô sốt ruột thay đứa con gái yêu, gây khó dễ cho em quá rồi!"

Kết thúc cuộc gọi, trong mắt Nhiếp Vũ Tranh bình tĩnh không chút gợn sóng. Đến chi đội, Thẩm Tử Bình đang ngồi bên cạnh một cảnh sát hình sự tên Tiểu Chu, nghe thấy tiếng bước chân thì ngẩng đầu: "Đến rồi à? Thứ cậu bảo tôi điều tra ở đây. Thành phố Lương Túc... Tôi còn nhớ Hòa Thi Nhụy là người Lương Túc, chẳng lẽ có liên quan đến cô ấy?"

"Không phải." Nhiếp Vũ Tranh đáp đơn giản.

Thẩm Tử Bình nghe đến nỗi mơ hồ, vừa định hỏi lại thì bỗng nhiên Tiểu Chu chỉ vào màn hình: "Đã tìm ra thông tin... Tuổi "Hân Tuyết" từ 20 đến 23, sống lành mạnh, quê quán ở thành phố Lương Túc, có mười người. Chỗ này của chúng ta, kể cả tạm trú là bốn mươi lăm người. Tổng cộng là năm mươi lăm người."

Nhiếp Vũ Tranh lần lượt xem ảnh chụp của họ, bên trong không có Hân Tuyết - người anh đã từng gặp.

Là phẫu thuật thẩm mỹ, chỉnh đến mức thay đổi hoàn toàn hay là có gì khác mờ ám?

Quả nhiên, bỏ qua cô ta và tra xét từ những khía cạnh khác thì lập tức xuất hiện vấn đề.

Trong hệ thống hộ tịch nhất thời không tra được thông tin cụ thể của Hân Tuyết, Nhiếp Vũ Tranh thay đổi phương pháp, sao chép số điện thoại của Hân Tuyết trong ghi chú: "Giúp tôi tìm chủ nhân số điện thoại và danh sách vũ công của Amy trong buổi tiệc tối kỷ niệm 30 thành lập công ty GM."

"Cái này dễ mà." Thẩm Tử Bình gọi vài cú điện thoại, chỉ chốc lát sau đã nhận được câu trả lời.

Tiểu Chu đăng nhập vào hòm thư công cộng của đội, ấn mở một email mới nhận tên là "Văn phòng múa Điềm Vận".

Văn phòng múa Điềm Vận thành lập vào bốn năm trước, hiện có hai mươi một thành viên cố định, họ tiếp nhận các buổi biểu diễn thương mại, hội nghị thường niên và biên đạo. Tổng cộng có bảy người tham gia tiệc tối kỷ niệm 30 năm thành lập công ty GM, trong danh sách xuất hiện "Hân Tuyết".

"Ồ, thật sự gọi là Mary Ji Si, ma lạt kê ti (2)! Ha ha ha!" Tiểu Chu nói đùa.

(2) Ma lạt kê ti (Gà cay) tên một món ăn, có cách phát âm gần giống từ Mary Ji Si. Hai từ này xuất xứ từ một tiểu phẩm hài kinh điển "Đóng gói như thế" trong chương trình Xuân Vãn năm 1995 của CCTV do các diễn viên: Cung Hân Lâm, Triệu Lệ Dung và Mạnh Vi thể hiện. (theo Baidu)

Theo như lời anh ta thì danh sách này không chính thức, tên tiếng Anh và tên tiếng Trung đều có, rất có thể cái bọn họ đăng ký chỉ là nghệ danh. Đi tư vấn tâm lý không dùng tên thật là chuyện rất bình thường, chẳng trách hệ thống hộ tịch không tra ra được.

Tiểu Chu dựa theo số điện thoại làm việc của văn phòng, liên hệ với Hedy - người phụ trách văn phòng: "Cô ấy nói bình thường mọi người đều

quen lấy nghệ danh để xưng hô qua lại, tên họ thật của Hân Tuyết là Kiều Di Đồng."

Lúc này, Thẩm Tử Bình nhận được tin tức, anh ta nhìn thoáng qua, khẽ nói: "Chủ nhân dãy số này cũng là Kiều Di Đồng."

"Kiều Di Đồng, để tôi kiểm tra..." Tiểu Chu truy cập vào hệ thống: "Tổng trưởng Nhiếp, anh xem có phải người này không?"

Nhiếp Vũ Tranh nhìn thông tin đăng ký ở cục cảnh sát thành phố Lương Túc của Kiều Di Đồng, chính xác là "Hân Tuyết". Anh liếc nhanh qua mấy phần khác của tài liệu, bỗng nhiên ánh mắt chợt âm u, hơi nhíu mày.

Thẩm Tử Bình ngó vào nhìn: "Cô gái này có tiền án đấy!"

Nhiếp Vũ Tranh cầm ống nghe của điện thoại bàn lên, dùng tay làm động tác "mời", mỉm cười nói: "Cảm ơn."

Thẩm Tử Bình cười ha hả, nói: "Cậu đúng là không khách sáo chút nào!" Dứt lời, anh ta tìm số điện thoại liên quan đến văn phòng cục cảnh sát của thành phố Lương Túc, gọi điện hỏi một chút, sau khi cúp máy thì lắc đầu: "Không đơn giản! Không ngờ bối cảnh của cô gái này lại rất phức tạp. Khi đó, cô ta chưa chấp trái phép một gã đàn ông có các tội danh như cưỡng hiếp tập thể, hút ma túy, nghe nói là bạn trai cô ta. Vì có hành động tự thú, hơn nữa lúc chưa chấp bạn trai cũng không biết hắn đang bị cơ quan công an truy nã, cộng thêm kém một tháng nữa mới đủ 18 tuổi nên xử lý nhẹ, không "dính vào"."

Tiểu Chu tò mò hỏi: "Cô ta cũng bị dụ dỗ sao?"

"Không, kết quả kiểm tra nước tiểu lúc đó cho thấy cô ta chưa hút ma túy."

Vết sẹo ở cổ tay do bạn bè mà chịu tổn thương rất lớn, hai điểm này đều đúng. Từng có tiền án là nguyên nhân tác động lớn đến tâm lý cô ta sao? Nhiếp Vũ Tranh suy nghĩ vài giây: "Hiện tại bạn trai của cô ấy ở đâu?"

"Sau khi cưỡng chế cai nghiện thì đi đòi nhà ma rồi. Nói ra thì cũng không dễ dàng, bạn trai hút ma túy, vậy mà cô ta lại có thể may mắn thoát khỏi sự dụ dỗ, không biết do may mắn hay là năng lực mạnh mẽ nữa." Thẩm Tử Bình nói, tạm ngừng một chút, anh ta hỏi: "Rốt cuộc tại sao cậu lại điều tra cô ta?"

"Tạm thời chuyện này thuộc quyền cá nhân của cô ấy." Nhiếp Vũ Tranh khéo léo giữ vững nguyên tắc bảo mật của việc tư vấn tâm lý.

"Trông cậu cũng không giống người sẽ nhiệt tình giúp người khác khơi thông tâm lý." Không hỏi được nên Thẩm Tử Bình không kìm lòng được lên tiếng châm chọc.

"Ồ trong mắt cậu, tôi máu lạnh như vậy à?"

Thẩm Tử Bình nhún vai: "Trước kia quả thật đúng là thế, nhưng hiện giờ tôi cảm thấy cậu... hơi thay đổi."

Nhiếp Vũ Tranh nhướn mày, nghiêng đầu, liếc nhìn bóng dáng mình phản chiếu trên kính thủy tinh, rõ ràng vẫn giống như trước đây: "Thay đổi thế nào?"

"Dễ gần hơn rồi." Thẩm Tử Bình vỗ bả vai của anh, còn lại gần để người: "Nồng đậm mùi vị tình người."

Nhiếp Vũ Tranh không quan tâm, giơ tay lên xem như tạm biệt rồi đi ra ngoài.

Xuống tầng một, đúng lúc đội trưởng chỉ đội 1 - Vương Nhất Thần và mấy cảnh sát chìm áp giải vài người cả trai lẫn gái, áo mũ không chỉnh tề

ngắn người đi tới, nhìn thấy Nhiếp Vũ Tranh từ trong thang máy đi ra thì gật đầu chào hỏi, khách khí nói: "Tổ trưởng Nhiếp, lâu rồi không gặp. Gần đây bận lắm à, đến văn phòng tôi uống chén trà nhé?"

"Không đâu, là anh bạn mà." Nhiếp Vũ Tranh gật đầu, mỉm cười.

Vương Nhất Thần xua tay, chỉ vào đám nam nữ này, nói: "Trước đây còn tốt, vừa bắt mấy người trượt băng (3) này, sau đó có thể sẽ hơi bận."

(3) Trượt băng: chỉ những người sử dụng Methamphetamine. Đây là một loại thuốc gây nghiện kích thích mạnh mẽ đến các hệ thống nhất định của não. Cấu trúc hóa học giống với amphetamine, nhưng nó có ảnh hưởng lớn hơn đến hệ thần kinh trung ương của não.

Nghe xong lời này, Nhiếp Vũ Tranh ngược mắt nhìn những người trẻ tuổi còn đang trong trạng thái phê thuốc kia, trên người bọn họ tản ra một mùi hương kỳ lạ, dù không phải mùi thối nhưng không dễ ngửi, lại còn khá quen. Phản ứng sinh lý của vài chàng trai cũng chưa biến mất, mấy cô gái càng không cảm thấy ngượng, bên trong áo khoác đều trống không, không hề biết xấu hổ. Bọn họ nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vũ Tranh, biểu cảm trên mặt vừa tham lam vừa say đắm, toát ra loại cảm xúc khao khát.

Một cảnh sát hình sự phát hiện ra thì quát lớn: "Nhìn cái gì? Đi theo tôi! Mau lên!"

Vương Nhất Thần đốt điếu thuốc, chỉ vào đám người nghiện thuốc kia, Nhiếp Vũ Tranh hiểu ý gật đầu, giơ tay tỏ ý "tạm biệt" rồi xoay người rời đi.

Nghe Nhiếp Vũ Tranh nói xong, Chúc Cẩn Niên hơi ngạc nhiên, rơi vào suy tư, cô cảm thấy Hân Tuyết có nhiều bí ẩn, đồng thời lại lo lắng, nếu điều tra sâu ắt sẽ đụng đến một số quyền cá nhân, không biết Hân Tuyết có

sẵn lòng để cô nắm được toàn bộ quá khứ của cô ta không, cô ta có muốn biết sự thật về chúng "Mất trí nhớ", "Mộng du" của mình không.

Hơn nữa, có thể một Hân Tuyết muốn, một cái khác thì không...

"Chúng ta cần trung cầu ý kiến của cô ấy một chút, nếu cô ấy không đồng ý tiếp tục, vậy cứ qua loa cho xong chuyện, chúng ta cũng không cần thiết và không có quyền hạn để tiếp tục điều tra." Chúc Cẩn Niên đặt di động xuống, quay sang gọi điện thoại cho Hân Tuyết.

Cũng không biết bây giờ cô ta có nhớ mình không nữa.

"À, cô là... người đó, Chúc Cẩn Niên à?" Ôi, cô ta không nhớ.

"Đúng vậy." Đối mặt với một Hân Tuyết "xa lạ", Chúc Cẩn Niên lại khá hồi hộp, cô hắng giọng rồi mới nói: "Tôi và thầy Nhiếp đã thảo luận và nghĩ rằng chỉ từ mô tả của cô mà suy đoán nguyên nhân sinh ra hiện tượng mất trí nhớ còn khá khó khăn, cho nên hiện tại có hai phương án, tôi cung cấp cho cô tham khảo một chút nhé. Một là thôi miên, cô có thể nhớ lại một số chuyện cũ cô không muốn đối mặt và bí mật chôn sâu dưới đáy lòng. Hai là tiến thêm một bước, mở lòng hơn với chúng tôi, để chúng tôi đi sâu, tìm hiểu một chút quá khứ của cô. Đương nhiên, cô cũng có thể từ bỏ việc tư vấn và quyền hạn khơi thông, chúng tôi cũng sẽ giữ bí mật."

Hân Tuyết im lặng một lát, không đưa ra lựa chọn gì, chỉ hỏi: "Cô nói xem... có phải tôi bị đa nhân cách không?"

Chúc Cẩn Niên ngẩn ra.

"Trước đây... cho tới bây giờ, tôi chưa từng nghĩ đến khả năng này. Mấy ngày nay tôi có lên mạng tìm, cảm thấy tình huống này thật sự rất giống mình, tôi và một người tôi hoàn toàn không quen dùng chung cơ thể, vào lúc tôi không biết mà xuất hiện và trải qua sinh hoạt của cô ta. Tôi thấy rất sợ, tôi sẽ không bị cô ta bóp chết chứ? Trong tương lai, vào một ngày nào

đó, tôi có thể sẽ không xuất hiện nữa sao? Thế thì đáng sợ quá! Hai người có thể giúp tôi không? Có thể khiến "cô ta" biến mất không?"

Chúc Cận Niên còn chưa đáp lời, Hân Tuyết lại vội vàng hỏi: "Đúng rồi! Cái đó, "cô ta" có biết không? "Cô ta" có từng nói với cô là mong tôi biến mất không?"

"Tiểu Tuyết, trước khi còn chưa hoàn toàn xác nhận thì đừng suy nghĩ bậy bạ. Bất kỳ chẩn đoán tâm lý nào cũng không thể trải qua vài lần nói chuyện mà xuất hiện kết luận chính xác tuyệt đối được, lùi một nghìn bước mà nói, đa nhân cách không phải chuyện xấu, cũng không có tình huống mà một nhân cách nào đó bỗng nhiên biến mất do ý chí của nhân cách khác." Chúc Cận Niên chậm rãi nói, cố gắng tạo bầu không khí nhẹ nhàng để cảm xúc của Hân Tuyết không kích động như vậy: "Cho nên chúng tôi cần xác nhận, cô có cảm thấy khó chịu với tình hình bây giờ không? Có muốn tư vấn tiếp không? Có sẵn lòng để chúng tôi tiếp tục tìm hiểu tình huống của cô không? Nếu trong lúc tư vấn tâm lý đề cập đến một ít quyền cá nhân, cô có thể thẳng thắn thành khẩn không?"

"Tôi bằng lòng!" Hân Tuyết trả lời ngay: "Nếu tôi thật sự biến thành một người đa nhân cách, xin cô hãy giúp tôi!"

Chúc Cận Niên rèn sắt khi còn nóng: "Được. Vậy tôi hỏi cô, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trước và sau kỳ thi Đại học của cô?"

"Thật sự không có chuyện đặc biệt nào khác xảy ra! Nếu việc không thi đại học đối với người khác mà nói là một thất bại, thì đối với tôi thật sự không đáng nói đến, vì vậy, tội gì tôi mất trí nhớ hoặc bị tâm thần phân liệt chứ!" Hân Tuyết sốt ruột nói.

"Về mặt tình cảm... Bạn trai cô có từng gây tổn thương cô không, hoặc là mang đến cho cô phiền phức gì đó lớn?" Chúc Cận Niên thử hỏi.

"Tôi chưa từng có bạn trai."

Đối mặt với một Hân Tuyết hỏi ba lần không biết, Chúc Cẩn Niên không hề cảm thấy bất ngờ, cuối cùng cô xác nhận một lần nữa: "Câu trả lời của cô đều là sự thật sao?"

"Tuyệt đối không lừa cô, tôi cũng rất muốn biết, rõ ràng bản thân không bị kích thích gì, sao có thể biến thành như vậy?"

Chúc Cẩn Niên đoán, giả sử Kiều Di Đồng thật sự bị đa nhân cách thì rất có thể là vì khó chấp nhận bản thân từng có tiền án, suýt thì ngồi tù nên đã tách ra một nhân cách khác, một nhân cách hoàn toàn không biết chuyện này để xem như bỏ sung tâm lý, tạm thời được yên lòng.

Phán đoán kiểu này có vẻ rất hợp tình hợp lý.

Chương 35: Cô ấy là người đa nhân cách? [6]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Gần giữa trưa, Nhiếp Vũ Tranh trở lại sở nghiên cứu. Trên hành lang, vài nhà nghiên cứu cầm sách đi ngang qua và gật đầu với nhau. Trợ lý của anh - Hồng Viễn Lam đã in lịch thi cuối kỳ và đưa đến văn phòng anh.

"Tổ trưởng, nghe đâu trên diễn đàn trường có một bài đăng về trọng tâm của bài kiểm tra môn tâm lý học cuối kỳ năm nay, muốn xem phải trả tiền cho diễn đàn, gần đây thường hay bổ sung thêm vài nội dung mới, bây giờ gần như mọi người đã biết hết rồi." Hồng Viễn Lam hỏi: "Anh có muốn tránh cái gọi là "trọng tâm" này không ạ?"

Không rõ trọng tâm của lần kiểm tra này do cư dân mạng nào vạch ra? Nhiếp Vũ Tranh nhớ Vũ Thiên từng nhắc đến chuyện này nhưng lúc đó anh trực tiếp bỏ qua, không ngờ bây giờ càng ngày càng nghiêm trọng, đã biết gần hết rồi.

"Để tôi xem thử." Nhiếp Vũ Tranh chỉ vào màn hình máy tính.

Hồng Viễn Lam đăng nhập vào diễn đàn, tìm bài đăng đó cho anh xem: "Chính là cái này... anh xem đi. "Chữ viết tay tâm lý (*1*), cách kiểm tra rất có thể là cho chữ viết sao chép để sinh viên viết trạng thái tâm lý của tác giả, các thí sinh hãy ôn tập nội dung tâm lý học thanh thiếu niên nhé", "Hội chứng ảo tưởng Capge và hội chứng ảo tưởng Fregoli", cách kiểm tra rất có thể là đưa ra định nghĩa của cả hai, cho biểu hiện và lời nói của người nào đó để thí sinh đoán xem người đó mắc hội chứng nào", "Vẽ và phân tích ngôi nhà, cái cây, con người, đây là đề thi quan trọng nhất, cũng dễ khiến bạn trượt môn nhất"..."

(1) Chữ viết tay tâm lý: các nhà nghiên cứu dựa trên “chữ viết tay” để phân tích những đặc điểm về tính cách của nhà văn khác nhau. Nó thường được coi là nhân vật tiếp xúc với tiềm thức, cảm xúc, tâm trạng, suy nghĩ của người viết.

Nhìn được một nửa, khóe miệng Nhiếp Vũ Tranh hơi cong lên, tuy ID của người đăng không để lộ thân phận thật nhưng tính chất trực tiếp của "trọng tâm kiểm tra" này quá mức rõ ràng khiến anh nhận ra đây là ai.

Khoan hãy nói, cô thực sự đã đoán đúng 70% - 80% phạm vi kiểm tra cuối kỳ của tháng sau.

Thật là đáng yêu.

Hồng Viễn Lam vốn cho rằng dựa vào tính cách trước sau như một của Nhiếp Vũ Tranh sẽ không nghĩ là nó đúng, đồng thời mở miệng chế giễu và xem thường phần trọng tâm này, ai ngờ, khi nhìn thấy, anh chẳng những không bất mãn mà còn nở nụ cười thần bí khó lường, trong lòng Hồng Viễn Lam đầy dấu chấm hỏi: "Phần trọng tâm này có thể tin được không ạ?"

"50%." Nhiếp Vũ Tranh trả lời.

Hồng Viễn Lam thầm khen ngợi, có thể đoán đúng suy nghĩ của ông chủ, 50% là đỉnh lắm rồi!

"Là... Vũ Thiển, em gái anh sao ạ?" Anh ta không khỏi cười lớn: “Đã lớn rồi mà nghịch ngợm quá đi mất.”

Anh ta nói xong, sự vui vẻ trong mắt Nhiếp Vũ Tranh càng đậm hơn, vậy mà anh lại lên tiếng phụ họa: "Đúng vậy, đã lớn rồi mà còn nghịch ngợm như vậy."

Hồng Viễn Lam chỉ hiểu chuyện khác thường này là một người anh trai vô cùng dung túng và cưng chiều em gái mình.

Nhiếp Vũ Thiển - người đang học tiết cuối cùng trên lớp bỗng nhiên hắt xì một cái, cô xoa mũi, trong sự quan tâm và nhắc nhở của bạn cùng phòng tốt bụng mà mặc chiếc áo khoác dày đặt bên cạnh lên.

Việc này tạm thời bỏ qua, Hồng Viễn Lam đang muốn đi ra ngoài thì Nhiếp Vũ Tranh gọi anh ta lại.

"Ba, bốn năm trước, chúng ta và vài chuyên gia của Viện Y Học tỉnh được cử đi các sở cai nghiện làm nghiên cứu quán tính tâm lý và sinh lý về những người tái phát, tìm tài liệu của văn phòng tỉnh khi đó rồi gửi cho tôi đi."

Trong lòng Hồng Viễn Lam đầy nghi ngờ: "Báo cáo nghiên cứu về tính giai đoạn của chủ đề đó anh đã nộp lên lâu rồi, chẳng lẽ một vòng mới lại bắt đầu? Ặc... Đúng rồi, tôi nhớ lần trước rõ ràng anh đã tỏ ý không tham gia kiểu nghiên cứu này nữa mà."

"Qua vài ngày có thể tôi phải đi công tác một chuyến, đúng lúc cần tài liệu này."

Hồng Viễn Lam gật đầu, anh ta tìm bản gốc ở một dãy tài liệu trong hộp lưu trữ rồi giao cho Nhiếp Vũ Tranh.

"Cô nói rất đúng, đổi vị trí để suy nghĩ, nếu người khác muốn áp đặt một người đàn ông tuy điều kiện tốt nhưng tôi không thích cho tôi, để tôi ở bên anh ta cả đời thì không thể chấp nhận nổi. Tôi yêu cầu con gái tôi như vậy, nhất định đã làm con bé khó chịu. Làm mẹ ai cũng hi vọng con cái sống tốt, chẳng lẽ vì bản thân không bị người khác hỏi đến nỗi phiền nên kiên quyết bảo con gái số khổ của tôi kết hôn ư? Trước đó tôi thật sự quá ích kỷ, có lẽ

là duyên phận của con gái tôi chưa đến thôi!" Một người phụ nữ nhã nhặn đeo kính đứng lên: "Tâm trạng của tôi tốt hơn nhiều rồi. Cảm ơn cô, Tiểu Chúc."

"Tạm biệt bà Chung." Chúc Cẩn Niên đứng lên, tiễn người khách cuối cùng của buổi chiều, nhìn đồng hồ một cái, đã sáu giờ, ngoài cửa sổ, cảnh đêm ở thành phố Bằng được tạo thành từ các loại đèn neon.

Mang theo chút may mắn, chút chờ mong, chút hồi hộp, cô kéo cửa chớp lên nhìn xuống dưới tầng, vì khoảng cách quá xa nên không rõ trong dòng xe có xe của Nhiếp Vũ Tranh không. Chương Tĩnh Minh đã được thả ra, hành động sáng nay của anh cho thấy anh không muốn để cô bị quấy rối lần nữa, rõ ràng có ý muốn bảo vệ cô. Nhìn ra xa trong chốc lát, cô hít một hơi thật sâu, thất vọng ngồi lên sofa, xoa trán và nghĩ thầm: Bây giờ mình đang vui vẻ chờ mong sự xuất hiện của anh ấy sao?

Đây là một loại suy nghĩ theo quán tính, ngầm tỏ rõ sự chuyển biến về thái độ và quan điểm của cô với Nhiếp Vũ Tranh.

Đang nghĩ ngợi, màn hình di động chợt sáng lên.

Nhiếp Vũ Tranh: “*Hai mươi phút nữa tôi đến.*”

Không chào hỏi, không thăm dò, đơn giản trực tiếp, giống như một cây cung bắn thẳng mũi tên nhọn trúng vào lòng người.

Từ sở nghiên cứu đến đây, với anh mà nói thì không tiện đường như vậy.

Suy nghĩ của Nhiếp Vũ Tranh giống như lòng dạ Tư Mã Chiêu (2), cô đã hiểu rõ. Chúc Cẩn Niên có thể cảm giác được tần suất tim mình đập nhanh hơn, gò má cũng bắt đầu nóng lên, rõ ràng không phải thiếu nữ đôi mươi mới biết yêu nhưng lại giống một cô bé bình thường cảm nhận được niềm vui và bồi hồi. Cô không trả lời ngay mà đi vào nhà vệ sinh với vẻ mặt hoảng hốt, trong đầu nghĩ ngợi trăm lần, vừa trở về lại ngồi lì trên sofa, một

lúc lâu sau mới hiểu rõ câu: Anh chỉ mỉm cười nói một tiếng "Xin chào" với em mà ngay cả tên của con chúng ta em cũng đã nghĩ xong rồi.

(2) Lòng dạ Tư Mã Chiêu: Ý nói âm mưu hoặc dã tâm đã hoàn toàn lộ rõ, ai ai cũng biết.

Trước đây, lúc Hách Dịch Kỳ theo đuổi cô, cô cũng không mất bình tĩnh như vậy. Dù sao chuyên nghiên cứu tâm lý, cô hiểu rõ điều này có ý nghĩa gì, nếu cô thử chấp nhận và đáp lại thì tình cảm của cô với Nhiếp Vũ Tranh rất có thể sẽ mãnh liệt hơn Hách Dịch Kỳ gấp mấy lần.

Điện thoại văn phòng vang lên cắt ngang suy nghĩ của cô.

"Alo, xin chào."

"Cô giáo Chúc, tôi là Khang Kiên Dương."

"Khang tổng, vừa khéo, chúng tôi đang định ngày mai gọi hỏi thăm anh đây." Nhận điện thoại của anh ta, trong lòng Chúc Cận Niên khá tò mò, không biết rốt cuộc anh ta đã chiến thắng ác mộng hay lại mơ thấy thứ gì mới.

"Lần trước trò chuyện với cô, tôi đã loại bỏ một số chuyện cũ không tốt, dù sao cứ là chuyện áy náy trong lòng, tôi đều gỡ bỏ hết, nên hòa giải thì hòa giải, nên bồi thường thì bồi thường, mấy ngày nay không nằm mơ gì nữa, giấc ngủ cũng tốt hơn trước. Tôi phát hiện tư vấn tâm lý rất thú vị, lát nữa cô có rảnh không? Tôi muốn mời cô ăn bữa cơm rồi trò chuyện một chút."

Đúng lúc cô đang muốn hòa hoãn cảm xúc của mình, Chúc Cận Niên đồng ý lời mời của Khang Kiên Dương, tiện thể nhắn tin lại cho Nhiếp Vũ Tranh.

"Ngại quá, tối nay tôi có hẹn ăn cơm với một vị khách. Chờ bữa ăn kết thúc tôi sẽ tự mình về. Cảm ơn anh."

Chỉ một lát sau, anh nhấc lại: *"Đã biết."*

Lái xe sang một bên, anh gọi điện thoại cho Thẩm Tử Bình: "Hãy bảo cảnh sát tuần tra đặc biệt chú ý đến hành động của Chương Tĩnh Minh, hấn vừa ra khỏi trại giam, tâm lý đè nén và phản kích sẽ khiến hấn làm một số chuyện quá khích để đạt được cảm giác thỏa mãn lần nữa."

Thẩm Tử Bình đồng ý: "Cứ giao cho tôi, hấn có hành vi khác thường nào thì tôi sẽ lập tức thông báo cho cậu."

Khoảng sáu giờ rưỡi, Chúc Căn Niên đi bộ đến một quán ăn mới mở gần tòa nhà, Khang Kiên Dương đã đến.

Trông anh ta có sức sống hơn tuần trước nhiều, hơn nữa cách nói chuyện cũng trở nên khá chân thành: "Trước đây, tôi luôn nghĩ rằng nằm mơ sẽ không có lý do, không ngờ lại có thể liên quan đến cuộc sống hiện thực. Xem ra "ban ngày suy nghĩ đêm về nằm mơ" cũng không phải lời nói vô căn cứ! Có phải chuyên gia tư vấn như các cô có thể tháo gỡ mọi giấc mơ không?"

"Bây giờ, rất nhiều học giả nghiên cứu về giấc mơ vẫn dựa trên cuốn "Phân tích giấc mơ" của Freud, nếu anh có hứng thú với phương diện này thì lúc rảnh rỗi có thể xem thử, nhưng không phải tất cả giấc mơ nhất định phải tháo gỡ. Giống như giấc mơ đã ảnh hưởng đến cuộc sống hàng ngày và tâm trạng mà anh nói trước đó, chúng ta có thể thử phân tích nó, phá giải nó để cuộc sống của chúng ta quay lại bình thường. Nếu chỉ mơ thấy mình bay trên trời, hẹn hò với người đẹp hoặc đi xuyên về thời kỳ khủng long, vậy đừng ngại hưởng thụ nó, dù sao cũng là một kỷ niệm kỳ ảo và tốt đẹp." Chúc Căn Niên đưa ra một ví dụ thoải mái để đề tài trở nên ít tính học thuật hơn.

"Bây giờ tôi đang hẹn hò với người đẹp, đợi lát nữa phải véo mình xem có đang nằm mơ không mới được." Miệng lưỡi trơn tru là thói quen của Khang Kiên Dương.

Chúc Cận Niên nhìn chiếc đồng hồ thể thao lộ ra từ cổ tay áo của anh ta thì hơi suy nghĩ, cô cười, khéo léo dẫn dắt đề tài: "Anh có thể nói về việc bồi thường những chuyện áy náy trong mấy ngày nay không? Thật sự có liên quan đến các thông tin trong giấc mơ kia sao?"

Khang Kiên Dương nhú mày suy nghĩ một lát rồi khá đắc ý: "Thật ra ngày đó, sau khi cô gợi ý sự liên quan của cảnh trong mơ và hiện thực, tôi đã nghĩ tới một chuyện nhưng không xác định cụ thể là chuyện nào. Ví dụ như trong việc kinh doanh, tôi từng chèn ép các công ty khác, nhưng đây là ngành nghề cạnh tranh, cá lớn nuốt cá bé, cô không thể cứ đi thẳng được. Sau này tôi đã hỏi thăm một chút, khi đó có một người phụ trách hạng mục công ty vì không thể trúng thầu nên bị đuổi việc, nhất thời nghĩ quẩn, muốn bắt cóc con của ông chủ cho hả giận, giờ đã ngồi tù; lại ví dụ như cá nhân tôi, tuổi trẻ không hiểu chuyện, đã làm tổn thương tình cảm của mấy cô gái, tôi còn lôi kéo vài người bạn thân uống rượu, kết quả một người bạn tự lái xe về rồi xảy ra chuyện, đến bây giờ vẫn chưa đứng lên được... Cứ như vậy, người nào tôi cũng bồi thường hết, tốn không ít tiền, tung lưới rộng mà, ha ha ha!!"

Trong lòng Chúc Cận Niên lén thở dài, xem ra anh ta vốn không hiểu ý của cô: "Khang tổng, sự xuất hiện của một kết quả nào đó do rất nhiều điều kiện chủ quan và khách quan cùng nhau xúc tác và thúc đẩy, nếu anh kéo toàn bộ cảnh ngộ của người khác lên người mình thì sẽ chỉ rơi vào trong một loại quấy nhiễu khác. Người phụ trách cạnh tranh thất bại phải đi bắt cóc, chắc chắn không có liên quan đến chiến lược kinh doanh của anh, người anh em lái xe sau khi say rượu kia dù uống rượu với người khác cũng sẽ liêu lĩnh giống vậy thôi, còn những cô gái bị tổn thương tình cảm, nếu anh thật sự định bồi thường thì cũng nên dùng tình cảm để báo đáp chứ không phải dùng tiền."

"Cái này..." Khang Kiên Dương giật mình, nhất thời ghen lời.

Chương 36: Mười dặm gió xuân không bằng em [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Nhiều lần bị ác mộng quấy phá, chúng ta cần tìm ra nguyên nhân trong hiện thực trước, bước tiếp theo, không phải là bồi thường vật chất như anh nghĩ mà là làm sao thông qua đó để điều chỉnh tâm lý, bình thần đối mặt với nó, nhìn thẳng vào nó, để nó không ẩn núp trong tiềm thức của anh hay thỉnh thoảng xuất hiện khiến anh khó chịu nữa." Chúc Cận Niên vén tóc ra sau tai theo thói quen, cụp mắt suy nghĩ một lát rồi nói: "Để tôi cho anh một ví dụ, một vị khách năm mươi mấy tuổi nói với tôi, mỗi khi gặp áp lực lớn ông ta sẽ mơ thấy cơn mưa máu rơi xuống, chất lượng giấc ngủ quanh năm rất kém..."

Ví dụ này khiến Khang Kiên Dương có hứng thú, không thể chờ đợi được mà hỏi cô: "Sau đó thế nào?"

Chúc Cận Niên nói tiếp: "Tôi hỏi ông ấy vì sao khẳng định là máu mà không phải sắc tố đỏ hoặc sốt cà chua? Ông ấy nói, khi mơ thấy cơn mưa máu, ông ấy cực kỳ đau đớn, vì ông ấy mắc chứng sợ máu, hơn nữa từ bé cũng rất ghét màu đỏ, cho nên chưa từng ăn bất kỳ đồ ăn gì màu đỏ, kể cả thịt đỏ, người thầy đã muốn nôn, vì vậy nhiều năm qua chỉ ăn cá."

Khang Kiên Dương không quan tâm đến thức ăn ngon, ném dưa xuống rồi đoán: "Ồ! Đây là nguyên nhân thật sự cho cơn ác mộng của ông ta!"

"Cũng không phải." Chúc Cận Niên lắc đầu: "Giả thiết chứng sợ máu là nguyên nhân cơ thể, nhưng ghét màu đỏ không nhất thiết vì sợ máu. Ông ấy ghét màu đỏ, ngửi được mùi đồ ăn có màu đỏ thì buồn nôn, nhất định có yếu tố tâm lý. Lần thứ hai đến tư vấn, tôi che mắt ông ấy, giả vờ kiểm tra

khứu giác của ông ấy có bình thường không, tôi cho ông ấy ngửi một loại đồ ăn, đồng thời hỏi ông ấy đó là cái gì, ông ấy nói có lẽ là bánh kem. Tôi quan sát nét mặt của ông ấy, không hề có dáng vẻ buồn nôn. Nhưng lúc ông ấy nhìn thấy bánh kem lập tức đề lộ vẻ mặt khó chịu... Bởi vì trên chiếc bánh phủ thêm lớp kem màu đỏ. Điều này chứng tỏ khứu giác của ông ấy giống người bình thường, cũng có khả năng phân biệt đồ ăn màu đỏ, sở dĩ cảm thấy buồn nôn là vì mắt thấy được màu đỏ. Tôi cảm thấy nguyên nhân ông ấy gặp ác mộng rất có thể nhất quán với nguyên nhân ghét màu đỏ."

Khang Kiên Dương nghe rất nghiêm túc, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt của Chúc Căn Niên.

"Bất kỳ ai yêu ghét thứ gì đó cũng không phải bẩm sinh, giống như một đứa bé không sợ bóng tối, cũng không biết một viên kim cương quý giá hơn quả bóng, sau khi lớn lên, được dạy dỗ, có kinh nghiệm cuộc sống và giá trị xã hội, bọn họ sẽ xuất hiện logic riêng của mình. Tôi hướng dẫn ông ấy nhớ lại rốt cuộc là lúc nào bản thân bắt đầu ghét màu đỏ, từ khi nào phát hiện mình sợ máu, ông ấy nói hồi nhỏ không từ chối bất kỳ loại đồ ăn nào, nhưng vào khoảng mười tuổi, cứ thấy màu đỏ thì cực kỳ khó chịu." Chúc Căn Niên nhìn bát súp gà và nắm đũa sậm trước mắt, nói tiếp: "Mười tuổi, rõ ràng là mốc thời gian rất quan trọng. Tôi hỏi ông ấy trước năm mười tuổi có từng xảy ra chuyện gì khiến ông ấy cảm thấy cực kỳ khó chịu không. Ông ấy nói có."

"Chuyện gì?" Hai vai Khang Kiên Dương rụt lại, tròn tròn mắt hỏi.

"Khi đó ông ấy còn ở quê, hồi nhỏ... khoảng chừng sáu tuổi từng nuôi một con chó vàng lớn, mối quan hệ rất tốt. Sau này, không biết vì sao, bố mẹ ông ấy muốn bắt con chó đi, con chó kia hiểu được nên vội bỏ chạy, không bao giờ về nhà nữa. Qua vài ngày, mẹ ông ấy nói sẽ dẫn ra bờ sông chơi, ông ấy đã đi, con chó vẫn luôn trốn ở bờ sông thấy ông ấy, vội nhảy ra thì bị một sợi dây thừng đã sớm được đặt sẵn ở đó lồng vào cổ, móc lên, nó liên tục giãy giụa, giống như cầu cứu ông ấy nhưng rồi ngạt thở đến chết. Ông ấy nói khi đó bản thân rất ngạc nhiên, cả người tê rần, gần như không thể thở nổi, trơ mắt nhìn bố mẹ đặt con chó đã chết xuống, lấy máu, chia làm mấy miếng, biến nó thành một nồi thịt chó kho tàu lớn. Vì điều kiện

cuộc sống khi đó khá kém, đã rất lâu chưa ăn thịt, hơn nữa mùi vị thật sự cũng thơm nên ông ấy mới ăn mấy miếng, nuốt xuống bụng không bao lâu thì nôn hết ra. Sau này, ngửi được mùi thịt đã muốn nôn, dần dần cũng không thích bất cứ thứ gì có màu đỏ chứ đừng nói là máu."

Khang Kiên Dương dùng ngón trỏ chọc mạnh vào mặt bàn: "Đây mới là nguyên nhân ư?"

Chúc Căn Niên gật đầu: "Tuy chuyện này đã qua ba, bốn mươi năm nhưng nó luôn tồn tại sâu trong ký ức của vị khách kia, đi vào trong tiềm thức. Bên trong tiềm thức của con người rất rộng lớn, giống như núi băng chìm dưới mặt biển, ngược lại bộ phận có ý thức chỉ là một phần chín tầng băng lộ ra trên mặt nước mà thôi (1). Trong "Phân tích giấc mơ" của Freud có nói: "Nguyên tắc của việc lựa chọn tư liệu giấc mơ khác hoàn toàn với trạng thái thức tỉnh, nó chỉ tìm một số chuyện nhỏ không quan trọng và bị bỏ qua... Giấc mơ bị chi phối bởi ấn tượng ban đầu của thời thơ ấu và thường là các chi tiết của quãng thời gian đó, lúc tỉnh táo thì hoàn toàn không nhớ nổi việc lôi những chuyện nhỏ này ra nhắc nhở bản thân lần nữa". Ông ấy vẫn luôn xử lý chuyện này trong vô thức, loại trừ, phóng đại, từ một chuyện cụ thể biến thành mấy ký hiệu đặc thù nào đó, màu đỏ, chứng sợ máu và phản xạ nôn mửa đều là "di chứng" của chuyện kia. Mặt khác, từ mô tả của ông ấy tôi còn chú ý đến, sau khi con chó chết, ông ấy nói mình chỉ cảm thấy khiếp sợ, điều này không bình thường, ngoài hai loại cảm xúc rõ ràng nhất cũng là hợp lý nhất... dường như tự trách và sợ hãi đã bị ông ấy bỏ qua, mà sợ hãi vốn là khởi nguồn của mọi cảm xúc tiêu cực. Thật ra, điều này không phải bỏ qua, cũng không phải lãng quên, mà là lãng tránh và kìm nén. Cảm xúc tiêu cực sẽ gắn liền và ảnh hưởng lẫn nhau, một khi áp lực bên ngoài ập đến, nỗi sợ hãi trong tiềm thức lập tức phản ứng lại, tạo ra cơn ác mộng."

(1) Nguyên lý tảng băng trôi của Ernest Hemingway.

"Thì ra là thế!" Khang Kiên Dương cảm thán.

Đột nhiên, Chúc Cẩn Niên cảm giác được một ánh mắt đang nhìn về phía mình, cô tìm xung quanh nhưng không thấy được gì.

Cô hắng giọng rồi tiếp tục nói: "Tìm được ngọn nguồn của cơn ác mộng thì có thể tiến hành khơi thông, tạo ra ảnh hưởng đối với nó. Vị khách kia đến năm lần, dần dần buông bỏ được chuyện năm đó, bây giờ tuy còn ghét thịt nhưng đã không phản cảm với màu đỏ như trước nữa, chúng sợ máu cũng biến mất theo. Ông ấy tham gia một hiệp hội cứu trợ động vật lang thang, còn nhận nuôi một con chó hoang, lúc tôi hỏi thăm, ông ấy nói, dù thỉnh thoảng gặp chuyện không vui nhưng không mơ thấy cơn ác mộng như vậy nữa."

Sau khi nói xong trường hợp này, Chúc Cẩn Niên nhìn về phía Khang Kiên Dương: "Khang tổng, chưa đầy mười ngày kể từ lần cuối cùng anh đến tư vấn, nếu khúc mắc thật sự không được tháo gỡ, tôi nghĩ giấc mơ kia còn có thể quay lại. Máy chuyện anh nói vừa nãy, thật ra đối với anh không tính là khắc cốt ghi tâm, nói cách khác, nó vốn không đủ để anh phản ứng lại cảm xúc tiêu cực từ trong lòng. Trường hợp tôi nói vừa nãy là để anh tham khảo, trong cuộc sống hàng ngày, anh có mấy thói quen hay kinh nghiệm nào liên quan đến ký hiệu trong giấc mộng không, vào hôm anh nằm mơ, anh có từng làm cùng một điều, gặp cùng một người hay chuyện tương tự như vậy không, hi vọng anh hãy nhớ lại."

"Do tôi đã nghĩ chuyện này quá đơn giản." Anh ta khẽ thở dài, rơi vào trầm tư.

"Anh không cần nóng vội, tháo gỡ vấn đề tâm lý vốn không phải chuyện ngày một ngày hai, càng không có thuốc đặc trị cho hiệu quả nhanh chóng. Trước mắt, cơn ác mộng kia chỉ thường làm cho anh giật mình tỉnh giấc, còn chưa đến nỗi ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống hàng ngày của anh, hơn nữa Khang tổng cởi mở như vậy, tâm trạng cũng rất tích cực, sau khi tìm được ngọn nguồn, điều chỉnh một khoảng thời gian thì sẽ vượt qua thôi."

"Cũng đúng." Khang Kiên Dương hoàn hồn: "Nhất thời không chú ý, đồ ăn đều sắp nguội rồi. Tiểu Chúc đừng khách khí!"

Cách trang trí của mấy món ăn trên bàn rất mới lạ, trông đẹp và ngon miệng khiến người ta muốn ăn. Khang Kiên Dương không dùng cách nói chuyện láu lỉnh và trêu đùa như trước đó nữa, còn tôn trọng Chúc Cẩn Niên hơn một chút, trong lời nói cũng thẳng thắn và thành khẩn khá nhiều.

Một bữa tối vui vẻ, khoảng tám giờ rưỡi, hai người đứng dậy rời đi.

Lúc sắp ra cửa, Chúc Cẩn Niên thấy một bóng lưng quen thuộc, đến gần vài bước và chào hỏi: "Tiểu Hạ, khéo quá."

"Ồ... khéo nhỉ, là cô." Nhìn thấy Khang Kiên Dương bên cạnh Chúc Cẩn Niên, cô Hạ khá bất ngờ: "Khang tổng, chào anh."

"Chào cô." Khang Kiên Dương lạnh nhạt đáp lại.

Lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi quay lại từ phòng vệ sinh, cô ta không giới thiệu nhiều, sau khi lễ phép tạm biệt thì nhanh chóng rời đi với anh ta.

"Cô ấy làm quản lý của một bộ phận trong công ty tôi, năng lực không tệ. Chỉ là gần đây làm việc hơi lơ đãng, bị cấp dưới phản ánh." Khang Kiên Dương vừa đi ra ngoài vừa hỏi: "Thế nào, các cô cũng biết nhau à?"

"Từng gặp mấy lần ở chỗ bạn bè, không quen cho lắm." Chúc Cẩn Niên trả lời qua loa, thâm nghĩ, người vừa rời chắc là người bạn trai khiến tâm trạng cô Hạ lên lên xuống xuống, trông cũng không có điểm nào đặc biệt hấp dẫn người khác.

"Với tư cách là ông chủ, trong công ty tôi cũng nghe nói mấy tin đồn, dường như mọi người đều cảm thấy bạn trai cô ấy không xứng với cô ấy, rõ ràng là kẻ ăn bám phụ nữ. Cá nhân tôi không quan tâm đến loại đàn ông

mặt trắng này lắm, hơn nữa, tôi cảm thấy anh ta không đành lòng. Phải rồi, tôi từng gặp anh ta ở quán bar mấy lần, rất phóng túng, không phải người tốt, có lần cảnh sát đột kích đến kiểm tra, tôi thấy anh ta và một đám người lén lút trốn ra từ cửa sau." Khang Kiên Dương khẽ cười, hàm ý tiếc nuối và chỉ tiếc rèn sắt không thành thép rất rõ ràng, hai tay đút vào túi, nghiêng đầu nói: "Tôi đưa cô về nhé."

Chúc Cận Niên âm thầm ghi nhớ lời của anh ta ở trong lòng, hơi lắc đầu, cười nói: "Không cần phiền toái vậy đâu, anh đưa tôi đến ngã tư phía trước trạm tàu điện ngầm là được rồi."

Khang Kiên Dương nghĩ một chút thì không kiên trì nữa: "OK, đi thôi."

Nhiếp Vũ Thiên ném một chiếc xương lợn to đã ăn sạch sẽ xuống, hài lòng nhìn mấy cái đĩa lớn bị mình quét hết, vỗ bụng, rút tăm ra ngậm vào miệng, mắt hơi híp, rung đùi đắc ý nói: "Em chỉ thích đồ ăn Đông Bắc, lượng thịt nhiều, ngoài dày trong mỏng, quá tuyệt!"

"Em béo rồi." Một câu nói của Nhiếp Vũ Tranh suýt nữa đã làm cô em gái ruột ghen chết.

Cô ấy rất khó chịu, trừng mắt với người ngồi đối diện, nhú mày nhấn mạnh: "Em chỉ mặc áo len dày thôi."

Di động rung lên, Nhiếp Vũ Tranh liếc nhìn tên người gọi rồi nghe máy.

Thẩm Tử Bình nói: "Một đàn em ở đội cảnh sát giao thông của tôi nhìn thấy xe Chương Tĩnh Minh đỗ ở đối diện tòa nhà Tùng Hải, không thấy người đâu, đàn em của tôi đi tuần tra một vòng trở về nhưng xe hấn vẫn còn ở đó. Không phải Tiểu Chúc làm việc trong tòa nhà này sao? Tôi thấy hấn dừng ở chỗ kia không phải ngẫu nhiên, cũng không biết tối nay Tiểu Chúc có tăng ca không, nếu có thì phiền phức lắm."

Nhiếp Vũ Tranh rút thẻ tín dụng ra: "Em đi thanh toán rồi lên xe đi." Dứt lời, anh nhanh chóng bước đi lấy xe.

Nhiếp Vũ Thiên còn muốn kéo anh trai mình đi xem một bộ phim có diễn viên chính là thần tượng, bây giờ đành phải miễn cưỡng đi xuống tầng, lúc tới cửa cô ấy bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhảy lên ghế lái phụ, vẻ mặt đầy gian xảo: "Vừa nãy người gọi điện thoại đến là bạn gái anh à?"

"Em nghĩ nhiều rồi." Nhiếp Vũ Tranh lái về phía trước khoảng 400 mét thì dừng lại trước một trạm xe buýt: "Đường 212, sau trạm số tám chính là cửa sau của khu ký túc xá trường học."

"Anh thật sự nhẫn tâm để cô em gái trẻ tuổi xinh đẹp của anh xuống xe, một mình ngồi xe buýt về nơi còn cách cửa sau của ký túc xá mười phút đi bộ ă?" Hai tay Nhiếp Vũ Thiên giữ chặt tay lái, ngạc nhiên hỏi.

"Đi bộ mười phút sau khi ăn uống quá độ mới tốt cho cơ thể, Tráng Tráng."

"Không! Cho! Phép! Anh! Gọi! Biệt! Danh! Cửa! Em!!!"

Chương 37: Mười dặm gió xuân không bằng em [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Đi vào trạm tàu điện ngầm, Chúc Cẩn Niên cảm thấy không chân thực, quay lại nhìn mấy lần nhưng không phát hiện ra nguyên nhân.

Trong radio không biết mở bài hát gì, tiếng trò chuyện và đi lại của đám người xung quanh xen lẫn vào nhau, bị hòa tan thành âm thanh ong ong.

Thấy tàu điện ngầm sắp ngừng, cô bước theo những hành khách đang trước, bỗng nhiên cảm giác một cơn gió mạnh ập đến từ phía sau, cô bị người bên cạnh đẩy một cái, lão đảo suýt nữa đứng không vững, trong tiếng hô hoán của người xung quanh, một bóng dáng màu đen chạy khá xa, cô không rõ sự thật nên vừa sợ hãi vừa nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Nhiếp Vũ Tranh không biết đến từ lúc nào, nhìn cửa ra vào hồi lâu mới quay sang nhìn cô, hình như lông mày đang nhíu lại.

Lúc này, Chúc Cẩn Niên thấy anh làm một động tác rất kỳ quái, giống như phần lớn người khác theo thói quen phủi tay khi rửa tay xong. Nếu nhìn kỹ thì trên chiếc áo khoác xám đậm của anh dính rất nhiều chất lỏng như cháo lỏng, có điều hơi đặc.

Là... Axit sunfuric?! Nhưng nhìn không giống lắm.

Tàu điện ngầm đã vào trạm, có vài người vội vàng đi trước, một ít người bắt đầu thì thầm với nhau, bàn tán sôi nổi, còn có mấy thím trung niên vừa chặc lưỡi vừa dùng ánh mắt mờ mờ và tò mò nhìn bọn họ.

Chúc Cẩn Niên còn chưa phản ứng lại, hai cô gái trẻ đã lấy một gói khăn tay tiến lên đưa cho Nhiếp Vũ Tranh, nói một cách thông cảm: "Anh đẹp trai, mau lau đi. Có muốn báo cảnh sát không?"

Từ trong tiếng bàn tán của người xung quanh, rốt cuộc thì Chúc Cẩn Niên cũng nhận ra chất lỏng dính trên người anh là gì, vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ. Cô tiến lên một bước, rút mấy tờ khăn giấy ra, chịu đựng sự ghê tởm giúp anh lau sạch chất lỏng trên góc áo, ngược mắt nhìn anh, không kìm được mà cười một cách không tim không phổi: "Sao anh lại tới đây?"

Anh không giải thích gì, chỉ nói: "E rằng tối nay Chương Tĩnh Minh vẫn đi theo cô, bị giam vài ngày như vậy, hẳn cần được giải tỏa."

Trước đó, Nhiếp Vũ Tranh đã xem hồ sơ điều tra Chương Tĩnh Minh của Thẩm Tử Bình năm ấy, phát hiện ngay từ đầu Hòa Thi Nhụy không hề quan tâm đến việc theo dõi và quấy rối của hắn, cho đến một hôm, Hòa Thi Nhụy bị hắn làm chuyện giống hôm nay trong thang máy, về sau mỗi lần thấy hắn, cô ta đều thấy sợ hãi và ghê tởm, thỉnh thoảng không khống chế được cảm xúc. Khi đó, Thẩm Tử Bình cho rằng, Chương Tĩnh Minh chưa thỏa mãn với bài văn dâm đẳng mà hắn viết cho Hòa Thi Nhụy trên blog riêng tư, bắt đầu chuyển sự ảo tưởng với cô ta vào cuộc sống hiện thực, dần dần phát triển thành ham muốn chiếm hữu, rất có thể sẽ có hành vi cưỡng ép và giam cầm cô ta, vì vậy liên tục mở rộng điều tra về hắn, khiến cho hắn bất mãn và cảnh giác, hơn nữa nhà hắn có bối cảnh nên đã cản trở các cuộc điều tra sau đó.

Chúc Cẩn Niên vứt khăn tay, dùng sức vỗ tay: "Vỗ tay cho đồng chí Nhiếp Vũ Tranh dám làm việc nghĩa, quên mình vì người khác, coi cái ác như kẻ thù, dám đấu tranh với phần tử xấu xa của xã hội!"

"Không phải không muốn thấy phần tử xấu xa của xã hội mà là không muốn thấy cô bị phần tử xấu xa của xã hội quấy rối lần nữa." Nhiếp Vũ Tranh bỗng nhiên nhìn cô, nói đến nỗi cô không kịp chuẩn bị, không kịp rời mắt, chỉ có thể trợn mắt nhìn thẳng vào anh.

Vài giây sau, Chúc Cẩn Niên cảm giác nhiệt độ gò má mình không ngừng tăng cao, cô mím môi, rời mắt đi, đang định đề nghị giặt áo khoác giúp anh thì chợt nghe anh nói thêm: "Cho nên cô phải có trách nhiệm rửa tay giúp tôi."

"Sao anh không tự rửa đi?" Chúc Cẩn Niên lập tức phản kích, trốn tránh rất xa.

"Tôi không muốn chạm vào thứ này nữa."

"Tôi cũng không muốn mà..." Vẻ mặt cô buồn rười rượi, đầu óc xoay chuyển, cô nói một cách gian xảo: "Chẳng lẽ anh đẩy tôi ra không phải vì không muốn tôi bị dính vào trò đùa này ư? Bây giờ lại bảo tôi rửa tay giúp anh, việc này không phải nhọc anh vất vả một phen, trở thành trăm sông đổ về một biển sao?"

"Cô có định rửa không đây?" Anh không cho cô nhiều hơn một giây để từ chối, trực tiếp nắm tay cô và đi về phía phòng vệ sinh.

"Này!!" Chúc Cẩn Niên vừa bực mình vừa buồn cười, bắt đắc dĩ bước đi theo anh: "Anh đứng lại đó cho tôi!"

Nhiếp Vũ Tranh chẳng những không ngừng mà còn nắm tay cô chặt hơn, đến bồn rửa tay, hai người duỗi tay dưới vòi nước, dòng nước tự động cảm ứng ào ào chảy xuống, trong nháy mắt sự lạnh buốt và ẩm ướt lan ra từ giữa lòng bàn tay của hai người.

Chúc Cẩn Niên chìa tay bóp hai giọt nước rửa tay, thấy một lúc lâu anh không có động tác gì thì không khỏi ngẩng đầu nhìn anh: "Ngây người làm gì, mau bắt đầu rửa đi!"

Tay kia của anh đút trong túi áo khoác: "Một tay không tiện rửa."

"Anh là Dương Quá à?" Chúc Cẩn Niên chỉ vào túi áo anh, hỏi.

"Cô rửa giúp tôi đi." Anh kiên trì một cách rất tùy hứng.

Chúc Căn Niên bữu môi, tức giận xoa nước rửa tay để tạo bọt rồi bôi lên tay anh, chà mạnh vài cái, cách một lớp trơn trượt vẫn có thể sờ được khớp xương ngón tay nhấp nhô và vết chai mỏng trên ngón tay Nhiếp Vũ Tranh. Bọn họ dựa vào rất gần, vai cô còn đang chạm vào ngực anh, đáng giận hơn là anh tùy ý để cô chà mạnh mà tay kia nhất định không chịu lấy ra, giống như trong đó có bảo bối quý giá gì đó. Vì vừa xấu hổ vừa giận dữ, cô lên tiếng mà không suy nghĩ: "Ra vẻ quá nhỉ, làm như trước giờ anh chưa từng đụng vào thứ này vậy..."

"Cô nói gì cơ?" Anh hỏi lại.

Chúc Căn Niên cười qua loa: "Hả, không có gì."

Bỗng nhiên anh nắm lấy cổ tay cô: "Cô trêu tôi."

"Đâu có?" Bởi vì trong tay hai người đầy bọt, cô giã ra rất dễ dàng, dùng nước rửa trôi, cho đến khi không còn cảm giác trơn trượt mới vẫy tay nói: "Được rồi."

"Rửa lần nữa."

"Anh bị bệnh thích sạch sẽ à?"

"Tôi nên trả lời thế nào nhỉ?" Nhiếp Vũ Tranh nhìn cô, hỏi: "Nếu trả lời không, có vẻ thói quen vệ sinh cá nhân của tôi khá kém, còn trả lời có, cô lại không thích."

Chúc Căn Niên nhất thời không nhận ra sự mập mờ của nửa câu sau, ngược lại khẽ hỏi: "Sao anh biết tôi không thích người thích sạch sẽ?"

"Lúc đó, khi miêu tả Lư Luật Minh, cô nhiều lần nhấn mạnh và kể lại hành vi thích sạch sẽ của ông ta, nhưng giọng nói không hề đồng ý và thích thú, rõ ràng là muốn cho ba người khác trên xe phản cảm với bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng của ông ta, đứng chung một chiến tuyến với cô."

"Thế thì vì sao anh muốn rửa tay hai lần?" Mặc dù cô chưa từ bỏ ý định truy hỏi nhưng vẫn bóp hai giọt nước rửa tay vào lòng bàn tay.

"Cô đoán xem."

"Hừ." Chúc Cận Niên bữu môi, rửa qua loa lại cho anh: "Được chưa? Còn muốn rửa lần thứ ba không đấy?"

"Không cần, còn nhiều thời gian." Anh mỉm cười nói.

Chúc Cận Niên ngược mắt nhìn anh, quan sát sự quan tâm của Nhiếp Vũ Tranh dành cho mình, lòng cô giống một quả bóng hồng nhạt, không ngừng phồng lên.

"Tôi đã làm một bảng phân tích đơn giản về việc kiểm tra tâm lý của Hân Tuyết, nếu không vội về nhà thì cùng xem đi."

"Ừm... được." Chúc Cận Niên gật đầu rồi xoay người đi ra.

Trong lúc vô tình, quan hệ của bọn họ đã từ giường cung bật kiểng lúc đầu phát triển thành mập mờ như bây giờ, thân là người trong cuộc, cô vừa say mê vừa chất chứa chút ảo tưởng và khao khát.

Lên xe rồi, cô không hỏi Nhiếp Vũ Tranh muốn đi đâu. Anh lái thẳng về phía trước, cô không yên lòng nhìn cảnh đêm.

Tới một con đường nhỏ, anh đỗ xe sang một bên nhưng không tắt máy, anh xuống xe, đưa áo khoác của mình cho một cửa hàng giặt đồ, sau đó

quay lại rồi đi về trước một đoạn nữa mới dừng xe bên ngoài cửa hàng nhỏ trông rất yên tĩnh. Chúc Cẩn Niên xuống xe, ngẩng đầu nhìn, biển hiệu viết chữ "Noah", có vẻ là một quán cà phê.

Đẩy cửa vào, bà chủ ngồi trên xe lăn đang ôm một con mèo trắng lớn và vẽ tranh, cô ấy nghe thấy tiếng thì nhìn sang, vừa thấy Nhiếp Vũ Tranh, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó khẽ mỉm cười: "Thầy Nhiếp? Khách quý, thật sự là khách quý."

Chỉ thấy cô ấy có mái tóc dài mềm mại chẻ ngôi giữa, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, ngoài chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình còn khoác áo lông dày kiểu phong cách dân tộc, trên đùi phủ một tấm thảm lông dê màu nâu nhạt. Trong lòng cô ấy là một con mèo Ragdoll (1) rất đẹp, nó không sợ người lạ, thông minh kêu hai tiếng rồi lại nằm sấp xuống chợp mắt.

(1) Ragdoll là tên một nòi mèo với đôi mắt màu xanh dương và bộ lông hai màu tương phản đặc trưng. Nó là giống mèo to lớn, với cơ bắp rắn chắc và bộ lông mềm mại và hơi dài. Chúng cũng được biết đến là giống mèo hiền lành, dễ bảo và dễ thương.

Nhìn thấy Chúc Cẩn Niên vào sau một bước, cô ấy nhướng mày: "Không giới thiệu sao?"

"Chúc Cẩn Niên." Nhiếp Vũ Tranh tích chữ như vàng.

Như thể đã sớm biết tính tình của anh, cô gái không hỏi nhiều, vừa cười vừa gật đầu: "Tùy ý ngồi đi." Nói xong thì đẩy xe lăn ra sau quầy bar, hình như đang chuẩn bị đồ uống.

Nhiếp Vũ Tranh đi qua, một tay đút trong túi quần, tay khác đặt lên trên quầy bar: "Cần giúp không?"

"Quá khinh thường tôi rồi." Cô ấy xua tay, giống như đang đuổi anh, anh gật đầu rồi lập tức đi về phía Chúc Cẩn Niên.

Chúc Cẩn Niên nhìn xung quanh một vòng, trên vách tường treo rất nhiều tranh, phong cách thanh lịch, sử dụng màu sắc hài hòa mang đến một loại cảm giác dễ chịu cho thị giác của người khác. Cô đang định ngồi xuống chiếc sofa thì nghe thấy Nhiếp Vũ Tranh nói: "Tần Hi Phi, chủ nhân của phòng vẽ tranh kiêm quán cà phê này, cũng là người đầu tiên xin sự giúp đỡ của Sa Mạc Cam Tuyền."

Chúc Cẩn Niên khá tò mò, có thể do muốn thử tìm hiểu quan hệ của Nhiếp Vũ Tranh với Tần Hi Phi nên cô cố tình dẫn dắt anh nói tiếp: "Cô ấy rất đẹp."

Nhiếp Vũ Tranh không tiếp lời, nhìn cô một cái rồi quay đầu ngắm bức tranh treo trên bức tường phía bên phải: "Biết bức tranh thứ hai bên trái tên là gì không?"

Cô bắt đầu nhìn qua, chỉ thấy trên bức tranh kia vẽ đầy những bông hoa nhỏ không tên, đủ loại màu sắc, ở nơi sâu nhất trong những đóa hoa phác họa bóng lưng mờ nhạt của một cô gái.

"Ừm..."bóng lưng" chẳng?"

"Té bào trong người cô không có mấy cái còn sống vì nghệ thuật nhỉ?"

Cô bĩu môi, nhất thời đánh mất sự hứng thú với việc tìm hiểu tên của bức tranh: "Không đoán được."

Anh không mở miệng chế giễu cô nữa, chỉ khẽ cười một cái, đặt bảng phân tích tâm lý lên chiếc bàn thấp giữa hai người: "Trở lại chuyện chính, đây là kết quả kiểm tra tâm lý: Kiều Di Đồng dễ dàng bị người khác ám thị (2) và không chế, nhận thức hỗn loạn."

(2) Ám thị: một loại ảnh hưởng tâm lý, hướng khiến người khác hành động, suy nghĩ theo ý mình bằng các thuật tâm lý

Chúc Cẩn Niên chú ý đến bảng phân tích, đây là một bài trắc nghiệm dựa vào việc sửa đổi MMPI (3) mà có, cô lật vài tờ, sau khi xem qua một lần thì ngược mắt nhìn anh: "Tuy trong lần đối thoại hình ảnh đầu tiên, tôi cũng cảm thấy Kiều Di Đồng rất dễ bị người khác ám thị, có khuynh hướng tâm thần, nhưng kết luận này... Anh chỉ nói chuyện với cô ấy một lần thì sao rút ra được?"

(3) MMPI (Minnesota Multiphasic Per-sonality Inventory) là một loại kiểm tra tính cách kiểu bút - giấy được sử dụng rộng rãi và rất giàu uy tín có thể phân biệt chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, cuồng loạn, hoang tưởng. (đây là chú thích của tác giả)

"Có một số đến từ điểm chung của đề kiểm tra, ví dụ như "Tôi nghe thấy người khác đang bàn tán một vài chuyện nào đó, sẽ không tự chủ sa vào chuyện mang lại cảm xúc khó kiềm chế", cô ấy chọn "đúng". Một câu hỏi khác là tôi đặc biệt xây dựng dựa vào nội dung tư vấn của cô ấy. Tuy Kiều Di Đồng cho rằng mình là một người rất cố chấp nhưng điều này cũng có thể là kết quả của việc cô ấy tự ám thị. Thí nghiệm cho thấy, cô ấy thật sự không đủ kiên định. Dễ chịu ảnh hưởng từ người khác."

"Cho nên anh lợi dụng đề thi trắc nghiệm rồi tiến hành ám thị tâm lý với cô ấy à?"

Nhiếp Vũ Tranh không cần xem bảng cũng nhớ rõ được những nội dung kia: "Lần trước gặp mặt, cô ấy nói trừ việc trí nhớ có vấn đề thì cơ thể không có chỗ nào khó chịu. Ở câu hỏi thứ 10, tôi cố tình hỏi cô ấy: "Bạn có cảm thấy dạ dày không ổn không?" Đúng như tôi nghĩ, đáp án của cô ấy là "không". Nhưng cô nhìn câu 125 xem."

Chúc Cẩn Niên lật đến trang đó, chỉ thấy câu hỏi là "Bộ phận bạn dễ cảm thấy khó chịu nhất là gì?", bên dưới là mấy tùy chọn chia thành mắt, cổ họng, dạ dày, phụ khoa, khớp xương. Mà Kiều Di Đồng lại chọn...

Dạ dầy.

"Anh... Sao anh làm được vậy?" Chúc Cầm Niên hỏi.

Chương 38: Mười dặm gió xuân không bằng em [3]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Meo..." Mèo Ragdoll đi theo chủ nhân đến, cọt hai cái vào mép bàn nhỏ, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Tần Hi Phi bưng một bình trà hoa quả nóng rồi thành thạo di chuyển xe lăn mang hai chiếc cốc sứ trắng nhỏ tới giúp anh, hình dáng khá độc đáo: "Quấy rầy rồi, mời dùng." Nói xong, cô ấy mỉm cười trở lại bàn vẽ, tiếp tục yên tĩnh vẽ tranh.

Trong trà hoa quả thật sự có rất nhiều hoa quả, Chúc Cẩn Niên nhấp một ngụm, chua ngọt ngon miệng còn kèm theo mùi hương đặc biệt, là hương vị cô thích.

Giọng nói dễ nghe và quyến rũ của Nhiếp Vũ Tranh hòa với mùi hương hoa quả truyền tới: "Năm vấn đề tôi thiết lập trong câu thứ 10 đều liên quan đến việc giảm béo và giữ dáng, câu trả lời của cô ấy đều là "đúng", trong lòng cô ấy cũng có một sự thật "Để giữ dáng mà tôi thường cố tình ăn ít, không ăn bữa chính, đói đến nỗi không thấy đói bụng, ăn uống không quy luật". Thông qua việc trò chuyện, truyền bá kiến thức "ăn uống quá độ có hại cho sức khỏe" cho cô ấy lần nữa để khái niệm "Tôi hi sinh sức khỏe vì dáng người" này đi vào ý thức của cô ấy. Tiếp đó, trong cuộc nói chuyện, tôi đã liên hệ chuyện thiếu ngủ với sự rối loạn chức năng của lá lách và dạ dày, khi cô ấy trả lời sang trang tiếp theo, tôi nói với cô ấy, mình có một đồng nghiệp gặp áp lực lớn vì việc nghiên cứu chủ đề nên thường thức đêm, uống cà phê, hút thuốc và uống rượu, cứ đói là lại ăn đến nỗi no, gần đây kiểm tra thì mắc bệnh ung thư dạ dày giai đoạn cuối, từ đó tạo cảm giác khủng hoảng cho cô ấy, khiến cô vô thức khai ra. Đến câu thứ 125, quả nhiên cô ấy cho rằng dạ dày mình có vấn đề. Nếu không nhận được gợi ý, là một vũ công, tôi đoán cô ấy nhất định sẽ chọn "khớp xương"."

Đây đâu chỉ là ám thị tâm lý, rõ ràng đang khống chế tâm lý!

"Anh rất hợp với việc bán thực phẩm bảo vệ sức khỏe." Chúc Cẩn Niên thành thật nói.

"Thực phẩm bảo vệ sức khỏe về phương diện nào?" Anh ngược mắt lên: "Rocket 1 giờ à?"

Sao bỗng dừng lại không đứng đắn thế này?

Chúc Cẩn Niên hắng giọng: "Nhiều câu hỏi như vậy, anh chỉ đưa ra một kết luận có phải quá ít rồi không?"

"Cái khác đều là những trắc nghiệm rất bình thường... Từ câu 15 đến câu 30 hỏi quan điểm về tiền tài, mong muốn kiếm tiền của cô ấy rất mạnh, từ câu 50 đến câu 60 hỏi tâm lý phản ứng về sự thất bại, từ đó, tôi nhìn ra được nội tâm yếu ớt và tâm lý trả thù của cô ấy. Câu 38, 42, 75, 99 là phát hiện nói dối, cô ấy không thông qua, rất có thể ngày thường và lúc làm bảng trắc nghiệm này vẫn vô thức nói dối một chút. Những việc như thế, tôi tin cô nhìn một lần cũng có thể rút ra kết luận."

Chúc Cẩn Niên nhún vai: "Con người không ai hoàn mỹ, không thể nói những tính cách đặc trưng kia là xấu. Dễ bị ám thị vừa vặn chứng minh rằng cô ấy rất có thể thay đổi hành vi của mình vì lời bàn tán của người khác, thậm chí vô thức ép buộc mình biểu hiện trạng thái khác với tính cách gốc. Tiếp theo chúng ta phải làm gì?"

"Đến Lương Túc." Nhiếp Vũ Tranh nhấp một ngụm trà, nhìn vẻ mặt cũng biết anh không quá thích hương vị này: "Cô hãy xử lý cho xong chuyện của mấy ngày này trước đi, để bên hành chính và tài vụ sắp xếp đi công tác."

Chúc Cẩn Niên do dự: "Tôi đi á?"

Anh chăm chú nhìn cô, con người màu đen trong suốt, nhấn mạnh từng chữ: "Tôi và cô."

Đối mặt với Nhiếp Vũ Tranh, trong lòng cô dâng trào cơn sóng lớn nhưng lại bị bản thân ép xuống.

"Có rảnh không?" Anh rời mắt nhìn về phía ngọn lửa nhỏ nhẹ nhàng lay động dưới đáy bình.

"Vụ của tôi, tôi nhất định phải dành thời gian tự mình đi." Cô nặng nề gật đầu: "Đi Lương Túc phải điều tra thế nào?"

"Tôi nghĩ... nên bắt đầu điều tra từ tiền án của cô ấy, ví dụ như mức độ tình cảm của cô ấy và bạn trai cũ, thái độ của bố mẹ, bạn bè cô ấy sau khi gặp chuyện không may, đầu đuôi sự kiện tự sát, vân vân..."

"Chúng ta không phải cảnh sát, cộng thêm đó là nơi đất khách, chỉ sợ không tiện điều tra lắm."

"Vài năm trước tôi từng tham gia một chủ đề về trạng thái tâm lý của một người nghiện ma túy nên nhận được giấy phép, có thể kiểm tra tất cả tài liệu có liên quan đến người nghiện ma túy, kể cả hồ sơ vụ án, thời hạn là năm năm, vừa vặn cuối năm sau hết hạn. Nếu tiền án của cô ấy có liên quan đến người nghiện ma túy, chúng ta có thể đánh bóng sát biên (1), hơn nữa, tôi nghi ngờ..." Nhiếp Vũ Tranh bỗng nhiên dừng lại, uống một ngụm trà nóng nhưng không định nói tiếp.

(1) Đánh bóng sát biên: Ý chỉ vấn đề hoặc hành động ở phạm vi bên lề mà không làm trái với quy định.

"Anh nghi ngờ cái gì?"

"Tôi nghi ngờ trí nhớ khác thường của Kiều Di Đồng cũng không hoàn toàn bắt nguồn từ sự đả kích về tiền án chưa chấp lãn đó."

Chúc Cẩn Niên ngược mắt nhìn anh: "Xem ra, từ đầu đến cuối anh không biết cô ấy bị đa nhân cách."

"Xét theo miêu tả của cô và biểu hiện của cô ấy trước mặt tôi, tôi thiên về bệnh... tâm thần hơn."

"Anh cảm thấy một "Hân Tuyết" khác là kết quả của việc cô ấy tự lừa gạt mình ư?" Hai mắt Chúc Cẩn Niên tròn tròn: "Năng lực ám thị tâm lý của cô ấy thực sự có thể đánh lừa bản thân đến mức biến thành một người khác sao?"

"Không phải "Một người khác" mà là một "bản thân không có ký ức liên quan". " Nhiếp Vũ Tranh bung cốc sứ trắng bằng tay phải, hơi dựa vào tay vịn của ghế sofa: "Đầu năm, chuyên mục "Đương sự đặc biệt" của kênh tin tức đài truyền hình thành phố Bằng mời tôi làm giám định tâm lý cho một người phụ nữ trung niên, bà ta kể rằng suốt ba năm chưa từng ăn cơm, kết quả giám định là mắc bệnh tâm thần, tình huống là bà ta ăn ba bữa như thường nhưng lại tin chắc rằng mình chưa ăn một hạt cơm nào. Không chỉ bà ta mà chồng bà ta cũng bị ảnh hưởng, còn đồng ý với trí tưởng tượng của bà ta. Năng lực ám thị tâm lý của hai vợ chồng đều rất mạnh, trong cuộc sống ảnh hưởng lẫn nhau rồi trình diễn một trò hề như vậy."

"Nhưng mà giai đoạn đầu của việc hình thành nhân cách phân liệt cũng có liên quan đến việc ám thị tâm lý."

"Đây chỉ là suy đoán mà tôi không chịu trách nhiệm, mọi thứ còn phải dựa vào thông tin bổ sung khác." Nhiếp Vũ Tranh nhẹ nhàng lắc đầu, không tiếp tục chứng minh.

Nhất thời, hai người không nói gì nữa, rơi vào im lặng.

Chúc Cẩn Niên lại rót cho mình cốc trà, chuyển sang đề tài khác, cô hỏi anh: "Ngoại trừ tôi, luật sư Chương còn theo dõi người khác không?"

"Trong tương lai gần thì hứng thú của hấn đối với cô cao hơn người khác."

"Tôi có đức hạnh và tài cán gì chứ..." Chúc Cận Niên buồn thiu.

Nhiếp Vũ Tranh nói thẳng: "Bởi vì khuôn mặt của cô có bảy tám phần giống với Hòa Thi Nhụy. Cô ấy, Vương Kiêm và tôi học cùng khóa, khi còn đi học đã bị Chương Tĩnh Minh theo dõi và quấy rối. Mấy năm gần đây, Chương Tĩnh Minh đã liên tục quấy rối không dưới bảy người, Thẩm Tử Bình nói, tất cả bọn họ đều có khí chất hoặc dáng người giống Hòa Thi Nhụy. Sự quấy rối của hấn ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của những người này, nghe nói, có người đã chuyển ra khỏi thành phố Bằng, có người vì trốn hấn mà vô tình ngã bị thương."

Dường như trước đây cô từng nghe Đỗ Cách Trí nhắc đến chuyện này: "Hòa Thi Nhụy... cũng đến thành phố khác rồi sao?"

"Cô ấy đã mất tích, suốt mười năm không thấy bóng dáng."

"Nói không chừng cô ấy cũng trốn Chương Tĩnh Minh, chạy đến nơi khác rồi." Chúc Cận Niên nói một cách rất lạc quan.

Nhiếp Vũ Tranh biết đây là một suy đoán tốt đẹp. Anh suy nghĩ một lát, lúc sau mới gật đầu: "... Hi vọng là vậy."

Chúc Cận Niên hiểu lắm nguyên nhân anh im lặng, trong não xuất hiện một tình tiết cực kỳ máu chó. Hòa Thi Nhụy chính là mối tình đầu thời đại học của Nhiếp Vũ Tranh, sự mất tích của cô ta đã khiến anh tiếc nuối suốt đời, nhiều năm sau, anh gặp cô, dáng vẻ rất giống cô ta thì không khỏi nảy sinh sự đồng cảm, vì thế... Lòng cô chùng xuống không lý do, rơi vào sự chán nản vì mình là thể thân của Hòa Thi Nhụy.

Giới về đề nén cảm xúc, cô tỉnh bơ, vẻ mặt vẫn như cũ: "Trong di động của anh có ảnh của Hòa Thi Nhựt không? Tôi muốn xem thử tôi giống cô ấy đến mức nào."

Nhiếp Vũ Tranh lấy di động ra, trông như thật sự đang tìm ảnh. Chúc Cẩn Niên không quá vui vẻ, lúc anh đưa màn hình về phía cô, cô chỉ nhìn lướt qua loa nhưng lại ngẩn người, rõ ràng anh đang mở camera trước, thế là khuôn mặt của cô lác lư trên màn hình.

Cô đưa tay đẩy di động của anh ra, buồn bực nói: "Nào có giống như vậy, cũng không phải chị em sinh đôi thất lạc nhiều năm!"

Đợi một lát, anh cũng không có hành động tìm ảnh, cô thử hỏi: "Rất cuộc anh có ảnh của cô ấy không đây?"

Câu trả lời của anh đầy lạnh lùng: "Tại sao tôi phải lưu ảnh của một người xa lạ?"

... Ặc?!

Trái tim chìm xuống của Chúc Cẩn Niên bắt đầu nổi lên, ngay cả chính cô cũng ngạc nhiên trước kiểu tâm trạng bị ảnh hưởng lúc lên lúc xuống này. Để che giấu tâm trạng của mình, cô cố ý tranh cãi với anh: "Theo tôi thấy, ảnh của người quen anh cũng không giữ được mấy tấm."

"Cô nói đúng." Anh cất di động đi, thuận tiện nhìn đồng hồ.

Chúc Cẩn Niên vội vàng uống hết cốc trà hoa quả còn lại.

Lúc rời đi, nhân lúc Nhiếp Vũ Tranh đi lấy xe, cô đến bên cạnh Tần Hi Phi: "Ngại quá, tôi hỏi một chút. Bức tranh thứ hai ở bức tường bên trái kia có tên không?"

Tần Hi Phi nhìn về bên đó, vuốt lưng mèo Ragdoll rồi dịu dàng nói: "Có chứ, tên là "Không bằng em"." Dứt lời, cô ấy giải thích: "Dù hoa xuân có sum suê như thế nào thì vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng mình quen thuộc nhất từ trong đó. Cho nên, xung quanh có bao nhiêu thứ tốt đẹp cũng không quan trọng, quan trọng là... ánh mắt của chúng ta đang tìm kiếm một tiêu điểm thuộc về mình."

Chúc Căn Niên sững sốt rất lâu, sau khi tạm biệt cô ấy thì yên lặng đi tới cửa.

Cô còn nhớ rõ, để dẫn dắt Nhiếp Vũ Tranh nói chuyện mà cô đã khen Tần Hi Phi rất đẹp, mà anh cố tình không đáp, ngược lại hỏi cô tên của bức tranh kia, sau khi cô trả lời sai thì lên tiếng mỉa mai.

"Cô ấy rất đẹp."

"Không bằng em."

Ngõ nhỏ sâu thẳm, mấy ngọn đèn đường mờ nhạt, gió đêm xen lẫn chút hơi lạnh thổi qua hai gò má khô nóng của cô.

Xe của Nhiếp Vũ Tranh chậm rãi chạy đến, đèn xe rất sáng, cô rời mắt đi, quần chiếc khăn quàng cổ lông dê che khuất nửa gương mặt. Do dự một chút, cô ngồi vào ghế lái phụ nhưng không dám nhìn anh.

Nếu anh thiên về ám thị tâm lý, như vậy hạt giống ám muội đã gieo rắc vào đáy lòng của cô từ lâu, bây giờ cành cây đã khỏe mạnh, mỗi lần bị anh kích thích cũng khiến cho bộ rễ rung động, liên lụy đến toàn bộ dây thần kinh cảm giác của cô.

Đừng nghi ngờ, anh chỉ nảy sinh sự đồng tình khi tranh luận với bạn chí cốt - Vương Khiêm về cái gọi là "Dấu hiệu thích một cô gái": càng nhìn càng xinh đẹp, sau đó không ngán nổi, dù cô ấy cố tình gây sự với cậu,

dùng giọng nói nũng nịu mà bình thường cậu thấy hết sức ghê tởm để chơi xấu, cậu chẳng những không bài xích mà còn cảm thấy cực kỳ âm áp.

"Đã trễ thế này rồi, cảm ơn anh nhé." Thang máy nhanh chóng đến tầng 22, Chúc Căn Niên nói cảm ơn. Vừa rồi hai người trò chuyện ở trên xe, cô biết được anh ở gần đường Di Hòa, cách nơi này nửa tiếng lái xe, giày vò anh qua lại như vậy, cô thấy rất lãng phí thời gian nhưng anh không ngại phiền mà luôn nói "Tiện đường".

Cửa thang máy mở ra, cô vốn định xoay người nói mấy câu khách sáo và bảo anh lái xe cẩn thận nhưng lại bị một bóng người trước cửa nhà hù dọa.

Chương Tĩnh Minh mặc một chiếc áo khoác đen đang tựa vào cửa hút thuốc.

Nhiếp Vũ Tranh bước ra khỏi thang máy, kéo Chúc Căn Niên ra sau lưng mình.

"Nhiếp Vũ Tranh..." Chương Tĩnh Minh híp mắt một cách nguy hiểm, đập tắt điếu thuốc, ném xuống đất rồi giẫm mấy cái, khí chất nhã nhặn biến mất: "Mẹ nó, mày sẽ không nghiêm túc đấy chứ?"

"Nghiêm túc." Anh không sợ đối mặt với Chương Tĩnh Minh, lạnh lùng đáp: "Cho nên đây là lần đầu tiên tôi cảnh cáo anh và cũng là lần cuối cùng."

Không biết vì sao, Chương Tĩnh Minh nhìn Nhiếp Vũ Tranh bằng đôi mắt đầy khinh bỉ, hắn vừa đi về phía cửa thang máy vừa nói: "Tao cứ nghĩ Nhiếp Vũ Tranh mày là chính nhân quân tử gì đó chứ, không ngờ mày chỉ đến thế mà thôi, cũng thích ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Hừ, đồ vô liêm sỉ. Thi Nhụy, lần sau chúng ta gặp vậy!"

Nói xong, hắn cao giọng cười hai tiếng, vào thang máy rồi đi xuống tầng.

Chúc Căn Niên đang đắm chìm trong nỗi sợ hãi khi Chương Tĩnh Minh tìm ra địa chỉ nhà mình và gọi cô là "Thi Nhụy", sau khi vào nhà mới có thể cẩn thận thưởng thức câu "Nghiem túc" vừa nãy của Nhiếp Vũ Tranh.

Giờ phút này, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhưng mà, nghĩ tới Chương Tĩnh Minh nói với Nhiếp Vũ Tranh: "Mày chỉ đến thế mà thôi, cũng thích ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt." Có vẻ ý của lời này là đang chế giễu một người đàn ông đã kết hôn mà còn lẳng nhăng. Còn nhớ lần đầu tiên, khi hắn trắng trợn theo dõi và quấy rối cô cũng từng nói Nhiếp Vũ Tranh đã kết hôn.

Cho dù thật sự không dám khen nhân phẩm của Chương Tĩnh Minh nhưng mỗi một câu nói của hắn không nhất thiết đều là nói dối.

Nghĩ như vậy, Chúc Căn Niên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Chương 39: Linh hồn của Diệp Hân Tuyết xuyên không [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Nhân viên chuyển phát nhanh vừa đi dọc theo hành lang vừa tìm, cuối cùng dừng lại trước văn phòng nghiên cứu tâm lý: "Xin chào, anh có phải anh Nhiếp không ạ?"

Nhiếp Vũ Tranh đứng lên, rời khỏi bàn làm việc rồi đi về phía cửa.

"Đây là tài liệu của anh, phiền ký nhận một chút." Nói xong, nhân viên chuyển phát nhanh tiến lên và đưa một túi tài liệu màu xanh cho anh.

Nhiếp Vũ Tranh liếc nhìn biên lai chuyển phát nhanh, chữ của người gửi rất khó coi, không giống kiểu chữ của một người trưởng thành, nhìn nét bút chắc hẳn là viết bằng tay trái. Anh gọi nhân viên chuyển phát nhanh đang muốn xé biên lai lại, cẩn thận chụp mấy bức ảnh.

Mở túi tài liệu ra, bên trong là một phong bì lớn màu trắng, trong phong bì chứa bức ảnh của một người phụ nữ lạ.

Lật sang mặt sau, người gửi giống như dùng tay trái viết ba chữ: Diệp Hân Tuyết.

Nhắc tới Hân Tuyết, không thể không nghĩ tới Kiều Di Đồng. Cô ta luôn dùng "Hân Tuyết" làm nghệ danh của mình, chẳng lẽ có liên quan đến người phụ nữ trong bức ảnh? Tuy anh từng điều tra toàn bộ tư liệu của

người tên là "Hân Tuyết" ở thành phố Lương Túc, nhưng lại chưa từng gặp người phụ nữ trong ảnh.

Đây là sự trùng hợp hay là gợi ý của người trong cuộc?

Nhiếp Vũ Tranh nhớ lại vụ án của Tiểu Chí, Thẩm Tử Bình cũng nhận được một bức thư đựng báo cắt, bọn họ có thể mượn cái này để suy đoán một trong những nguồn gốc Tiểu Chí sinh ra vấn đề tâm lý.

Người gửi lại hiểu rõ sự việc anh tham gia như thế, người này là địch hay bạn? "Người đó" gửi bức ảnh này đến là muốn nói cho anh về điều gì? Chỉ có hai khả năng, một là vạch trần tội ác, trợ giúp cuộc điều tra. Hai là quấy nhiễu, cố ý dẫn hướng điều tra vào con đường sai lầm.

"Tiểu Chúc, vé máy bay là mười giờ sáng ngày kia." Cung Hồng Tiêu của phòng hành chính gọi điện thoại tới, tốt bụng nhắc nhở cô: "Cô nhớ mang theo nhiều quần áo nhé, Lương Túc lạnh hơn chỗ này, một người bạn trong Khoảnh Khắc của tôi làm y tá ở Lương Túc nói gần đây có dịch cúm, có rất nhiều người đến bệnh viện truyền dịch."

"Tôi biết rồi, cảm ơn anh." Chúc Cẩn Niên bỏ ống nghe xuống, dựa lưng vào ghế.

Rốt cuộc Nhiếp Vũ Tranh có vợ hay chưa nhỉ? Vấn đề này vừa không tiện hỏi Đỗ Cách Trí càng không thể trực tiếp hỏi Nhiếp Vũ Tranh, nếu không sẽ có vẻ tự mình đa tình.

Ngộ nhớ anh là người đàn ông đã có vợ...

Đang nghĩ ngợi, điện thoại nội bộ lại vang lên, là Kỳ Kỳ.

"Chị Chúc, cô Hoa - người đã hẹn trước trên mạng hôm qua đã đến rồi ạ."

Chúc Căn Niên đứng dậy, sửa lại chiếc khăn lụa quấn bên ngoài áo len màu đen rồi đi ra ngoài.

Một cô gái tóc dài trang điểm tinh xảo, ăn mặc hợp thời đang đứng trước quầy lễ tân, thấy cô thì lễ phép gật đầu một cái, chắc hẳn người này là cô Hoa rồi.

Cô và cô Hoa vừa đi đến phòng tư vấn vừa trò chuyện. Cô Hoa làm trợ lý giám đốc của một xí nghiệp, theo cô ấy kể thì năm trước xí nghiệp này còn sắp phá sản, nhưng sau khi tổng giám đốc đương nhiệm nhậm chức, chỉ mất hai năm ngắn ngủi đã chuyển lỗ thành lãi, lợi nhuận mỗi năm đạt tới 1000 vạn, có thể nói là kỳ tích của các ngành công nghiệp liên quan ở thành phố Bằng.

Ngồi trong phòng tư vấn một lát, cô Hoa thành thật nói rõ mục đích đến: Cô ấy đã yêu vị tổng giám đốc tuổi trẻ đầy hứa hẹn kia, cô ấy gọi anh ta là X tổng. Yêu cấp trên của mình vốn không có gì đáng trách, có điều X tổng là người đàn ông đã có vợ, vợ anh ta tạm thời ở nơi khác. Bởi vậy, cô Hoa cảm thấy rất đau khổ, vừa hi vọng tiếp xúc với X tổng vừa chịu đựng sự khiển trách của lương tâm.

Thật trùng hợp.

Nghe cô ấy kể xong, Chúc Căn Niên âm thầm sợ hãi hồi lâu, sau đó mạnh mẽ ngăn chặn suy nghĩ của mình, mỉm cười nói: "Cô cảm thấy đau khổ và bối rối là vì trong lòng cô còn giữ được ý thức đạo đức, vì loại đạo đức này trói buộc khiến cô đấu tranh liên tục, đây là sự khác biệt lớn nhất giữa cô và những người cố ý phá hoại gia đình người khác. Tuy nhiên, tôi muốn hỏi suy nghĩ thật sự của cô, rốt cuộc cô muốn trốn tránh tình yêu bí mật không nên có này hay muốn tìm cho mình một lý do hợp lý để đến gần X tổng?"

"Tôi biết điều này không đúng, có một lần tôi muốn từ chức hoặc chuyển vị trí công tác. Nhưng vấn đề là... Tôi cảm thấy thật ra X tổng cũng có thiện cảm với mình." Cô Hoa suy nghĩ một chút rồi nói ra tình hình thực tế, sở dĩ cô ấy đến đây tháo gỡ tâm lý là vì tối qua lúc xã giao với X tổng, hai người đều hơi ngà ngà say và X tổng đã thổ lộ với cô ấy. Đã có ý với nhau, cô ấy định liều lĩnh ở bên cạnh X tổng, nhưng lại ngại cái danh người thứ ba này nên cảm thấy không biết làm thế nào.

Có ý với nhau nhưng đôi phương đã kết hôn. Trong tình huống như vậy nên bắt chấp qua lại trước rồi hẵng nói, hay là tuân thủ nghiêm ngặt những chuẩn mực đạo đức và hôn nhân, duy trì khoảng cách? Đây là vấn đề khó khăn mà cô Hoa ném cho Chúc Cẩn Niên, cũng là vấn đề khó khăn Nhiếp Vũ Tranh ném cho cô.

"Phụ nữ đều sẽ có một loại cảm giác sùng bái chân thành đối với người đàn ông có thành tích xuất sắc, năng lực mạnh mẽ trong lĩnh vực chuyên môn của mình, đây là bản năng của sinh vật giống cái, cũng là tâm lý quán tính của phụ nữ, chúng ta thường tưởng nhầm loại ngưỡng mộ này là thích. Cô Hoa, cô cần phân biệt rõ rệt cuộc mình có tình cảm nam nữ với X tổng không, hay chỉ là sự sùng bái của một fan với thần tượng."

Cô Hoa im lặng, đan tay vào nhau, tỏ ra hơi lo lắng, hồi lâu sau, cô ấy hít một hơi thật: "Chỉ sợ... là yêu thật, nhất là sau khi nhận được sự đáp lại của anh ấy."

"Một khi đã như vậy, chúng ta không có cách nào khống chế tình cảm, nhưng có thể khống chế hành vi của mình." Chúc Cẩn Niên cắn chặt răng, vừa nói cho cô Hoa nghe cũng vừa nói cho bản thân nghe: "Một chuyện không được pháp luật bảo vệ, bị đạo đức thế tục lên án, nếu kiên quyết muốn làm thì đối với chúng ta mà nói là trăm hại mà không một lợi. Thoải mái nhất thời có thể đổi lấy vô vàn tổn thương cho người khác. Một người đàn ông không thể duy trì sự chung thủy trong hôn nhân, cho dù năng lực công việc có mạnh mẽ cũng là người có vết nhơ, tôi không nghĩ anh ta có bất kỳ sức hấp dẫn nào, thậm chí về phương diện đạo đức cá nhân còn khiến người ta rất khinh thường. Hôm nay anh ta có thể “quá trớn” với cô, ngày mai có thể theo đuổi tôi, với cô, với tất cả phụ nữ, khi đó, nỗi đau khổ

mà cô chịu đựng sẽ không ít hơn bây giờ. Điều cô phải làm bây giờ chính là nhìn rõ bộ mặt thật của tên đàn ông hèn hạ này, từ từ khiến niềm yêu thích của mình với anh ta phai nhạt, nhiều năm sau, cô sẽ biết ơn bản thân của ngày hôm nay."

"Nhưng tình cảm sinh ra lại phải kiềm chế, là một chuyên gia tư vấn tâm lý, cô không biết làm vậy sẽ khiến tâm trạng tích tụ sao?"

"Không phải tất cả tình cảm đều phải thể hiện ra." Nói tới đây, dĩ nhiên Chúc Cẩn Niên có thể sơ ý để bản thân mập mờ với Nhiếp Vũ Tranh... Nếu anh thật sự là đàn ông có vợ, cô chắc chắn sẽ duy trì khoảng cách với anh, tuyệt đối không dám vượt qua Lôi Trì một bước. (1)

(1) Không dám vượt qua Lôi Trì một bước: Ý chỉ không dám vượt quá giới hạn

"Bởi vì có một số tình cảm chỉ là nhất thời mê hoặc, tuyệt đối sẽ không lâu dài. Giống như chương trình giảm giá vào ngày 11/11 hàng năm của Taobao, Tmall vậy, ai cũng muốn tiêu tiền mua chút đồ này nọ cho mình, đúng lúc phát hiện bộ quần áo kia có vẻ vừa không hợp với mình vừa rất đắt, khi chúng ta tạm thời kiềm chế được ham muốn mua sắm, qua vài ngày quay lại xem sẽ phát hiện thật ra bộ quần áo kia cũng không đẹp cho lắm, không đáng để tháng sau mình nhìn ăn nhìn uống."

Cô Hoa nhìn xuống dưới và mím môi, biểu cảm nhỏ này đúng lúc để lộ nội tâm không quá đồng ý với cách nói của Chúc Cẩn Niên. Nhiều khi sự cảm dỗ của tình yêu dành cho phụ nữ khác xa tiền tài hoặc quyền lợi, khi bạn không ở trong tình trạng mê đắm, bạn mãi mãi không thể trải nghiệm cảm xúc bồi hồi và hạnh phúc của người trong cuộc.

Dù Chúc Cẩn Niên không ủng hộ loại hành vi chen chân vào hôn nhân của người khác nhưng vẫn tỏ ra thấu hiểu với sự do dự của cô Hoa. Đối mặt với lời thổ lộ của một người đàn ông xuất sắc đã có gia đình, quả thật sẽ khiến một số phụ nữ tràn đầy ảo tưởng về tình yêu và tương lai dễ bị rơi vào đầm lầy.

Nhưng người khác là người khác, cô là cô, cô kiên định cho rằng mình tuyệt đối không làm chuyện như vậy.

Một tiếng tư vấn nhanh chóng kết thúc, lúc cô Hoa rời đi vẫn khá hoang mang. Cô ấy nói có thể thử rời xa X tổng trước, sau này sẽ còn đến tư vấn tiếp.

Nhưng Chúc Cận Niên có thể đoán được, cô Hoa sẽ không rời xa X tổng, ngược lại còn chìm sâu hơn. Bởi vì, hễ là khi bạn biết mình làm sai một việc nhưng còn đang do dự có muốn làm hay không, vậy trong lòng bạn sẽ muốn làm, hơn nữa nhất định là làm thử trước.

Trong tình huống không biết rõ Nhiếp Vũ Tranh có phải đàn ông có vợ hay không, mình tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ... Chúc Cận Niên nhắc nhở bản thân.

Lúc gần tan tầm, hình như trong lúc vô tình Đỗ Cách Trí có nhắc tới: "Tiểu Niên, đây lần đầu em đi công tác sau khi đến Sa Mạc Cam Tuyền nhỉ?"

"Không ngờ vụ lần này phức tạp như vậy, còn phải chạy đến nơi khác tìm hiểu tình hình."

Đỗ Cách Trí cười: "Anh thật sự rất tò mò tình hình của vị khách hàng này, vậy mà để Vũ Tranh đích thân tham gia nghiệp vụ tư vấn!" Anh ta vỗ bả vai cô tỏ vẻ an ủi, nói: "Yên tâm đi, Vũ Tranh có bao giờ tay không mà về đâu? Hi vọng sau khi đi công tác về, vụ này của hai người sẽ có kết quả hoàn mỹ."

"Nhiếp Vũ... Ý em là, Nhiếp tổng, anh ta có..." Câu hỏi sắp thốt ra khỏi miệng của Chúc Cận Niên lại bị cô cứng rắn nuốt xuống.

"Cái gì?"

Trong lòng càng có quỷ càng không hỏi được. Môi cô hé mở, cặp mắt, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, tiếp tục đề tài ban nãy của mình: "Không biết Nhiếp tổng hay đàn anh Đỗ... có bạn học hoặc bạn bè nào ở Lương Túc không ạ, như vậy thì làm việc cũng tiện hơn một chút?"

"Khóa anh học không có bạn ở Lương Túc, anh thấy hai người có thể hỏi Thẩm Tử Bình, anh ta nhiều bạn lại còn làm việc ở cục cảnh sát, nếu muốn chào hỏi bên kia một chút thì anh ta có thể giúp đỡ hai người."

"Đúng là ý kiến hay." Chúc Cẩn Niên qua loa kết thúc đề tài nhưng trong lòng càng thêm không chắc chắn. Ngay lúc này, cô nhận được một tin nhắn của Nhiếp Vũ Tranh.

"Ngày kia lúc tám giờ chờ tôi dưới tầng."

Phong cách của anh chính là như vậy, lời ít ý nhiều, không cho người ta cơ hội thương lượng.

Ngày hôm đó xuất phát, khi Chúc Cẩn Niên kéo chiếc vali nhỏ xuống tầng thì thấy Nhiếp Vũ Tranh đang đưa lưng về phía cô, tựa vào một chiếc xe màu đen gọi điện thoại. Cô chậm rãi đi đến cạnh anh, đúng lúc anh cúp điện thoại, nghiêng đầu nhìn cô. Cô phát hiện hôm nay anh đeo một cặp kính không độ, càng lộ rõ vẻ nho nhã đẹp trai.

"Xin chào." Cô rời mắt đi, lạnh nhạt chào hỏi.

Một tay anh đút trong túi áo khoác nỉ màu xám đậm, tay còn lại tự nhiên nhận lấy vali của cô, bỏ vào cốp xe.

Nhiếp Vũ Tranh ngồi ở ghế lái phụ, Chúc Cẩn Niên thì ngồi ghế sau, cô lấy cuốn tiểu thuyết chưa xem xong ra, cố ý không nói chuyện với anh. Cũng may, anh vốn không phải người thích trò chuyện, luôn rất yên tĩnh, trái lại khiến tài xế hơi tò mò và xấu hổ.

Theo Chúc Cẩn Niên thấy, duy trì khoảng cách như vậy là tốt nhất.

Chương 40: Linh hồn của Diệp Hân Tuyết xuyên không [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi qua cửa kiểm tra an ninh, cách giờ lên máy bay còn nửa tiếng, Nhiếp Vũ Tranh gặp được một vị giáo sư người nước ngoài, hai người vừa nói chuyện với nhau vừa đi ra ngoài. Sofa ở khoang chờ của máy bay thương vụ rất thoải mái, Chúc Cẩn Niên gần như nửa nằm nửa ngồi lướt Weibo, vừa ngược mắt, không biết hai người họ đã đi đâu. Thời gian rất dư dả, cô cũng không gấp, lại nhìn Weibo một lát, chỉ nghe thấy tiếng rung truyền từ trong cặp của Nhiếp Vũ Tranh ra.

Cô liếc một cái, không để ý.

Tiếng rung ngừng khoảng mười giây rồi lại rung lên.

Cô ngẩng đầu tìm một vòng, Nhiếp Vũ Tranh vẫn không xuất hiện.

Khi tiếng rung vang lên lần thứ ba, cô dễ dàng lấy di động của anh từ ngăn ngoài cùng của chiếc cặp ra. Màn hình hiển thị tên người gọi: Trịnh Văn Tú, người này vẫn luôn gọi điện thoại, có thể là có việc gấp gì đó. Cô lấy di động, đứng dậy nhìn xung quanh nhưng vẫn không tìm được bóng dáng anh.

Tiếng rung ngừng lại, Chúc Cẩn Niên thấy tổng cộng ba cuộc gọi nhờ đều đến từ Trịnh Văn Tú.

Vừa định đặt di động xuống thì điện thoại lại rung lên lần thứ tư. Cô khá bất đắc dĩ nên đành nghe máy giúp anh: "Alo, xin chào. Ngại quá, Nhiếp..."

"... Cô là ai? Chồng tôi đâu?"

Trong lòng Chúc Căn Niên như có tiếng nổ thật lớn, giống như một quả bóng sắt rơi xuống từ Tháp Nghiêng Pisa, nặng nề đập xuống mặt đất.

Chuyện luôn muốn xác định, nhờ một cuộc điện thoại mà cô đã biết rõ.

Thì ra Trịnh Văn Tú là vợ anh.

Một là chưa từ bỏ ý định, hai là muốn tiến thêm một bước thăm dò, cô trả lời: "Chào cô. Cô là vợ anh ấy sao? Tôi là trợ lý của anh ấy, Tiểu Chúc, tổ trưởng Nhiếp có việc nên đi ra ngoài một lát, chờ anh ấy về sẽ gọi lại cho cô, được không?"

"À, thì ra là như vậy, tôi còn tưởng anh ấy chê tôi phiền, cố ý không nghe cơ." Cô gái trong điện thoại bật cười, vào tai của Chúc Căn Niên thì chính là hành vi tán tỉnh ve vãn bình thường nhất của một cặp vợ chồng.

Đôi phương không có ý định nói nhiều với cô nên lập tức cúp máy. Chúc Căn Niên đành mặt lại, đáy lòng lạnh lẽo, đồng thời còn cảm thấy tức giận và nhục nhã. Cô bỗng nhiên đứng lên, chỉ muốn rời khỏi sân bay, lúc này không muốn đi công tác với anh nữa, muốn điều tra thì tự cô nghĩ biện pháp điều tra còn hơn! Đi ra ngoài hai bước, cô nhanh chóng tỉnh táo lại, cắn môi dưới, hít sâu vài hơi rồi ngồi lại chỗ cũ.

Bạn vĩnh viễn không có cách nào thấy được một người đàn ông có thể vô liêm sỉ đến mức nào. Cô đang bực mình suy nghĩ thì chợt thấy một bóng dáng quen thuộc đi đến. Di động lại rung lên, cô không nhìn màn hình nữa, kìm nén xúc động muốn tát anh một cái, cố nặn ra nụ cười bình thường nhất, đưa di động đến trước mặt anh: "Điện thoại của anh này. Tôi đi vệ sinh một lát."

Nói xong, cô nhanh chóng đi tới phòng vệ sinh.

Không thể biểu hiện cảm xúc mình thay đổi vì anh, để anh cảm thấy mình đã bị anh đùa bỡn trong lòng bàn tay. Lốp giấy này còn chưa bị chọc thủng thì còn có khả năng rút lui. Chúc Cẩn Niên nghĩ, cô tuyệt đối sẽ không dính vào người đàn ông có vợ này.

Thấy trên màn hình hiển thị tên "Vũ Thiên", Nhiếp Vũ Tranh ngồi xuống chiếc sofa gần đó để nghe máy.

Lúc Chúc Cẩn Niên bước ra khỏi phòng vệ sinh, đứng từ xa đã thấy Nhiếp Vũ Tranh còn đang gọi điện thoại, cô có thể thấy vẻ mặt dịu dàng và nụ cười tự nhiên thường lộ ra trên mặt anh. Cô nhú mào, hít một hơi thật sâu, im lặng đi qua, lặng lẽ đứng sau lưng anh.

Chỉ nghe anh nói: "Trong tủ lạnh chỉ còn mấy chai đồ uống lần trước em mua... Mở tiệc? Không được. Em biết rõ anh không thích ồn ào, dù anh không ở nhà cũng không muốn nhà mình quá ồn ào... Em trả lời rất miễn cưỡng... Có người nào hiểu anh hơn em sao? ... Em dám bằng mặt không bằng lòng, để xem lúc về anh trừng trị em thế nào."

Tiếng nói quyến rũ, giọng điệu đầy cung chiêu.

Chúc Cẩn Niên bỗng nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng, cũng không biết từ khi quen biết Nhiếp Vũ Tranh cho đến nay do mình hiểu lầm hay anh không chịu nổi cô đơn nên ra sức làm mấy trò mập mờ.

Loa phát thanh nhắc nhở hành khách lên máy bay vang lên, cô lạnh lùng vòng qua chỗ ngồi của Nhiếp Vũ Tranh, đi về phía cửa.

Có lẽ do không yên lòng nên ở cửa khoang máy bay cô bị vấp ngã, Nhiếp Vũ Tranh phản ứng nhanh, đưa tay ôm lấy eo cô từ phía sau.

"Cẩn thận." Anh nói.

"Ừ." Cô miễn cưỡng lên tiếng rồi bình tĩnh đẩy cánh tay anh ra.

Lúc chờ máy bay cất cánh, cô hơi khó chịu, quay đầu đi chỗ khác giả vờ ngắm phong cảnh. Cô không rõ vì sao có người phản bội hôn nhân, phản bội vợ lại thân nhiên như vậy, không mấy may sợ mang đến tổn thương và thất vọng cho người khác, giống như vị X tổng trong miệng cô Hoa, giống như Nhiếp Vũ Tranh, giống như chuyện ngoại tình của các minh tinh trong làng giải trí bị những tay săn ảnh chụp được, khi bọn họ làm việc đều tài giỏi và xuất sắc như thế, vì sao không thể một lòng một dạ chứ?

Nhiếp Vũ Tranh thấy từ khi bắt đầu cất cánh cô đã nhắm mắt lại giống như ngủ bù nên không mở miệng quấy rầy. Tiếp viên hàng không đưa tấm chăn đến, anh nhận lấy, vô cùng cẩn thận đắp lên người cô. Cô nghe thấy tiếp viên hàng không dùng giọng nói ngọt ngào hỏi anh: "Thưa anh, bạn gái anh trông không quá thoải mái, anh có cần nước ấm không ạ?"

Trong lòng Chúc Cẩn Niên đầy căng thẳng.

"Tạm thời không cần. Cảm ơn cô."

Anh không phủ nhận cũng không giải thích.

Nói thật, cô thật sự rất muốn nhắc tấm chăn lên rồi ném vào mặt anh nhưng lại cứng rắn nhẫn nhịn.

Quên đi, bản thân đã vô tình chen chân vào cuộc hôn nhân của anh, cứ làm một kẻ vừa điếc vừa ngu đi.

Lúc xuống máy bay, cô đã hoàn toàn điều chỉnh tâm trạng và trạng thái của mình, giả vờ lười biếng duỗi eo hỏi: "Không biết lần đi công tác này có tiền thưởng nào khác ngoài phí tư vấn bên ngoài không nhỉ?"

"Cô cảm thấy giấc ngủ của mình có giá bao nhiêu?" Anh đáp.

"Nhưng tôi đã mơ thấy mình trúng năm trăm vạn, dù sao anh cũng phải đưa tôi một nửa chứ?" Cô nhún mày nói đùa, cầm lấy áo khoác rồi bước ra cửa khoang máy bay.

Tiếng cười khẽ của anh vang lên từ phía sau: "Tại sao cô lại cố chấp với con số 250 này như vậy?"

Chúc Căn Niên bữu môi, giả vờ không nghe thấy.

Thành phố Lương Túc nằm ở hướng Tây Bắc của thành phố Bằng, ở đây lạnh hơn thành phố Bằng. Dù cách Tết Nguyên Đán còn hai mươi ngày nữa nhưng các cửa hàng đã sớm sắm đồ Tết, đâu đâu cũng thấy màu đỏ thắm như lửa.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, hai người đến cục cảnh sát của thành phố. Vì Nhiếp Vũ Tranh đã gọi điện thoại trước nên Tiểu Lý - người phụ trách quản lý hồ sơ và lão Chiêm - người chịu trách nhiệm chính của vụ án đã sớm chờ bọn họ ở phòng trực ban.

Nói chuyện khách sáo vài câu xong, lão Chiêm vừa dẫn bọn họ đến phòng hồ sơ vừa dùng giọng địa phương của Lương Túc giới thiệu vụ án từ đầu đến cuối: "Tổ trưởng, anh phải biết vụ án này coi như khá chấn động trong vùng của chúng tôi vào lúc đó, ảnh hưởng cũng không quá tốt. Thứ nhất, liên quan đến học sinh mới thi đại học xong, thứ hai là liên quan đến ma túy. Còn nữa, từ manh mối này, đội phòng chống ma túy của chúng tôi điều tra sâu thêm, không ngờ một đồng chí sau khi vào đội đã hy sinh."

Tiểu Lý tìm ra túi hồ sơ rồi đưa cho Nhiếp Vũ Tranh, lão Chiêm tiếp tục giới thiệu: "Bốn gã trai gây án đều đến từ một ban nhạc tên là "Red Sky", bọn họ thường chạy đến các quán bar hoặc là vũ trường để biểu diễn kiếm

tiền. Hạ Kiền - ca sĩ chính bị nhiễm ma túy trước, sau đó kéo theo Lưu Hải Thanh, Trác Lỗi và Tiền Hưng Hưng cùng hít, mấy người này đều nhiễm ma túy hết rồi. Theo lời khai của Hạ Kiền, thật ra bọn họ đã sớm có kế hoạch từ trước, sẽ cố ý lấy cớ đi hát ở KTV để bạn gái Trác Lỗi và Tiền Hưng Hưng dẫn thêm mấy bạn học nữ cùng đến, đầu tiên là dụ dỗ họ thử hít ma túy, sau đó nhân lúc ma túy có tác dụng thì cưỡng hiếp tập thể ba cô gái. Điểm chết người là trong bốn cô gái, có ba người bị bọn chúng dụ dỗ đều đã tiếp xúc với ma túy, chỉ có một người là Kiều Di Đồng - bạn gái Trác Lỗi, hôm đó vì đến kỳ kinh nguyệt nên không nhiễm ma túy giống bọn họ."

Lão Chiêm hắng giọng nói thêm: "Có một người bị hại, sau khi phản ứng lại lập tức báo cảnh sát, lúc chúng tôi thi hành việc bắt giữ, Trác Lỗi đã trốn trong nhà bạn gái Kiều Di Đồng, ban đầu cô gái này còn bao che giúp hắn, nói hắn đã trốn sang nhà người chú nào đó..."

"Diệp Hân Tuyết..." Nhiếp Vũ Tranh đang xem hồ sơ vụ án bỗng nhiên đọc cái tên này lên.

Lão Chiêm gật đầu: "Là một trong những cô gái bị hại, bạn thân của Kiều Di Đồng."

Hân Tuyết? Trong lòng Chúc Cận Niên giật thót.

Lão Chiêm thở dài: "Đáng tiếc cho cô gái này, vốn có tương lai cực tốt! Nghe nói sau chuyện đó cô ấy không ngừng hít thử kia, lúc ở trong trại cai nghiện vẫn tái phát, trong vòng hai năm cưỡng chế cai nghiện, lần thứ nhất thì ổn rồi, chưa đến mười ngày lại tái phát rồi phải vào trại lần hai, ôi! Nhưng ra khỏi trại không được mấy ngày, không biết nghĩ gì, cô ấy trộm tiền trong nhà mua liều lượng lớn, cứ như vậy hít trong một lần rồi chấm dứt mạng sống của mình."

Thì ra Diệp Hân Tuyết đã chết. Khi Thẩm Tử Bình giúp anh điều tra thông tin thân phận, theo thói quen loại bỏ yếu tố "đã hủy bỏ" và "đã qua đời", cái anh ta đưa anh xem đều là người còn sống có cùng tên.

Nhiếp Vũ Tranh xoay người, lấy một bức ảnh từ trong cặp ra đặt trước mặt lão Chiêm: "Là cô ta sao?"

Lão Chiêm chỉ vào bức ảnh: "Đúng đúng, tôi có ấn tượng khá sâu với cô gái này, chính là cô ấy!"

"Sao anh có được bức ảnh này?" Chúc Cẩn Niên không khỏi nghi ngờ, hỏi.

Anh giải thích đơn giản: "Có người gửi cho tôi một bức thư nặc danh."

Lão Chiêm nghĩ đến nỗi ngây người, khoe miệng giật giật, dường như có chuyện muốn nói. Thấy ông ta như vậy, Chúc Cẩn Niên dè dặt nghi ngờ trong lòng xuống, hỏi: "Cảnh sát Chiêm, ông còn có thể nhớ ra điều gì nữa không?"

"À, là như vậy..." Lão Chiêm ngồi xuống, rút điều thuốc ra muốn hút nhưng đây là khu cấm hút thuốc nên vội vàng cất vào túi: "Khi điều tra chúng tôi phát hiện, thật ra quan hệ của Diệp Hân Tuyết và Kiều Di Đồng không tính là quá tốt, còn là đối thủ cạnh tranh. Những cô gái khác trong nhóm múa của họ nói cho chúng tôi biết, khi đó đúng lúc nhóm múa có một cơ hội lên tỉnh tham gia biểu diễn gì đó, hai người đều muốn đi. Còn có, lúc trước hai người đều thích Trác Lỗi, Tiểu Kiều hẹn hò với hắn trước. Chúng tôi nghi ngờ Tiểu Kiều đã sớm biết ý định của mấy thằng ranh kia, cố ý hẹn Diệp Hân Tuyết đi cùng, nhưng đây là suy đoán rất chủ quan, không có bằng chứng hỗ trợ."

Sự chú ý của Chúc Cẩn Niên quả nhiên thay đổi, cô tò mò: "Dáng vẻ của Trác gì đó đẹp trai lắm à?"

"Ặc... Bình thường, bình thường thôi, có thể mắt nhìn của đàn ông và phụ nữ không giống nhau, ha ha!" Lão Chiêm bị cô chọc cười, vẻ mặt nghiêm túc dịu đi rất nhiều.

Nhiếp Vũ Tranh không biết nói gì, đặt túi hồ sơ xuống trước mặt Chúc Cẩn Niên. Cô thích thú lật ra xem, giữa một chồng tài liệu, cô rút tài liệu của bạn trai cũ Kiều Di Đồng ra.

Trác Lỗi, giới tính nam, 24 tuổi.

Quê quán: tỉnh Y, thành phố Lương Túc.

Có bằng chứng chứng minh người này từng hút chích ma túy, khi bị bắt giữ, kết quả xét nghiệm nước tiểu cho thấy hẩn dương tính với ma túy.

"Người đàn ông này..." Chúc Cẩn Niên chớp mắt, im lặng nhìn ảnh chứng minh thư của Trác Lỗi, một cảm giác từng quen biết tự nhiên xuất hiện: "Hình như gần đây tôi đã gặp hẩn ở đâu đó..."

Chương 41: Linh hồn của Diệp Hân Tuyết xuyên không [3]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Người bên cạnh Kiều Di Đồng ư?" Nhiếp Vũ Tranh khẽ hỏi.

Chúc Cẩm Niên lắc đầu: "Mỗi lần cô ấy xuất hiện đều chỉ đi một mình, chưa từng có đàn ông đi theo, hơn nữa cô ấy từng nói mình đang độc thân. Chắc là ở nơi khác..."

"Thành phố Bằng?"

"Để tôi nhớ thử xem..." Cô xoa huyệt thái dương, nhắm mắt, cố gắng nhớ lại.

Nhiếp Vũ Tranh quay sang hỏi lão Chiêm: "Trác Lỗi đã ra tù chưa?"

"Để tôi hỏi giúp anh." Nói xong, lão Chiêm gọi điện thoại: "Haha! Lão Ngô! ... Đúng rồi, tôi có chuyện này muốn hỏi anh... "

Chúc Cẩm Niên vỗ vào túi tài liệu: "Hắn ở thành phố Bằng! Hắn là bạn trai một khách hàng của tôi! Lần trước... Cũng chính là cái đêm Chương Tĩnh Minh đến trạm tàu điện ngầm theo dõi tôi, tôi ăn cơm tối với một khách hàng, đúng lúc thấy Trác Lỗi đi ra từ phòng vệ sinh. Bởi vì nữ khách hàng kia của tôi tư vấn về vấn đề tình cảm nên tôi rất tò mò chuyện bạn trai của cô ấy, vì lẽ đó có nghiêm túc nhìn mấy lần. Chắc chắn là hắn."

"Trác Lỗi và Kiều Di Đồng đều ở thành phố Bằng, không khỏi quá trùng hợp." Nhiếp Vũ Tranh gãi đúng chỗ ngứa.

Chúc Cẩn Niên có linh cảm mọi chuyện bắt đầu trở nên ngày càng phức tạp: "Hơn nữa, Kiều Di Đồng rời khỏi Lương Túc, vĩnh biệt quá khứ mà vẫn dùng "Hân Tuyết" làm nghệ danh của mình. Đổi lại là tôi, trải qua chuyện như vậy thì chỉ ước gì vĩnh viễn đừng nhắc đến cái tên này, sao còn có thể lấy nó làm nghệ danh chứ, không sợ sẽ khó chịu sao?"

"Nếu mục đích của cô ấy là đương đầu với bản thân..." Nhiếp Vũ Tranh giơ tay, ngón trỏ vạch một đường trên cổ tay trái, gợi ý hành động coi thường mạng sống của mình mà Kiều Di Đồng từng làm: "So với nghiện ma túy và phá hủy hết tương lai của tình địch kiêm đối thủ cạnh tranh, chẳng qua cô ấy để lại tiền án, đánh mất cơ hội lên tỉnh biểu diễn, có gì khó nghĩ chứ?"

"Lòng dạ phụ nữ như mò kim đáy bể." Chúc Cẩn Niên tóm tắt lại bằng một câu.

Nhiếp Vũ Tranh cong môi, có vẻ khá đồng ý, nhưng những nghi vấn này không thể chỉ dùng tục ngữ để giải thích, nhất định phải tìm hiểu sâu.

Lão Chiêm gọi điện thoại xong thì xoay người nói với bọn họ: "Ra tù rồi... Lúc đó, thái độ nhận lỗi của Trác Lỗi khá tốt, chủ động khai báo con đường mua ma túy, còn giúp chúng tôi làm mọi nhử dụ kẻ bán hàng xuất hiện, coi như là ăn năn hối lỗi. Sau khi cai nghiện xong, hắn ngồi không trong tù hơn một năm, biểu hiện tốt nên được giảm án, hai năm rưỡi giảm thành hai năm, đầu năm trước mới ra, nghe nói là đến thành phố Bằng của hai người làm việc. Hắn từng bị ghi tên trong danh sách những người hít ma túy, dù đã ra ngoài nhưng sẽ thường xuyên bị kiểm tra đột xuất, trước mắt chúng tôi còn chưa nhận được tin tức hắn tái phát. Nhưng... nếu hai người từng nghiên cứu tâm lý cho người tái phát thì nên biết "Một lần hít ma túy phải cai cả đời", nhất là lần hít ma túy này của bọn họ đã tổn thương đến đầu óc, từ sâu trong ý thức nảy sinh sự y lại, xác suất tái phát rất cao. Chỉ ít

thì tôi làm cảnh sát mười mấy năm nhưng chưa từng thấy một ai có thể thật sự cai được."

Chúc Cẩn Niên âm thầm thở dài, thảo nào lúc Khang Kiên Dương nhắc đến chuyện mình gặp Trác Lỗi - bạn trai cô Hạ ở quán bar thì từng thấy hắn trốn tránh cảnh sát kiểm tra.

Rời khỏi cục cảnh sát thành phố Lương Túc, Chúc Cẩn Niên hỏi: "Bước tiếp theo có phải nên đi hỏi những người từng qua lại với Kiều Di Đồng và Diệp Hân Tuyết không?"

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu: "Có ba phương hướng. Một là đồng đội, đồng nghiệp của hai người họ, hai là bố mẹ của Kiều Di Đồng, hướng thứ ba, có lẽ khá khó..."

"Bố mẹ và bạn bè của Diệp Hân Tuyết." Cô không chút do dự nói thay anh, nói xong cô ngược mắt nhìn anh, khẽ lên tiếng: "Không bằng thế này đi, chúng ta chia làm hai hướng... Hướng thứ nhất khá đơn giản, hướng thứ hai cứ để tôi, nếu bên Diệp Hân Tuyết gặp khó khăn, chắc hẳn anh rất sẵn lòng chấp nhận khiêu chiến."

"Tôi không đồng ý." Anh nghiêm túc nhìn cô.

"Để tôi phụ trách bên Diệp Hân Tuyết cũng được." Chúc Cẩn Niên rất độ lượng, cũng vui vẻ chấp nhận khiêu chiến.

"Không được."

Chúc Cẩn Niên nhíu mày, vừa nghi ngờ vừa không vui trừng mắt nhìn anh: "Nguyên nhân là vì chúng ta chỉ thuê một chiếc xe sao? Xe để anh lái, tôi đi xe buýt là được."

Nhiếp Vũ Tranh không sợ ánh mắt của cô: "Cô không quen nơi này, tôi sẽ không để cô hành động một mình. Cô có thể chọn bất kỳ hướng nào,

hoặc giao toàn bộ hướng điều tra cho tôi, nhưng điều kiện tiên quyết là... chúng ta cùng tiến cùng lùi."

Hồ hấp của Chúc Cẩn Niên ngừng lại, sau đó cô cắn răng, thả lỏng bả vai, giả vờ không quan tâm: "Tôi cũng không phải con nhóc 3 tuổi không cẩn thận sẽ bị bọn buôn người lừa vào trong núi."

"Ồ trong mắt tôi, cô chính là vậy."

Lại là dáng vẻ này!

"Nhiếp Vũ Tranh, anh..."

"Nhưng mà không phải 3 tuổi." Anh bỗng nhiên đến gần, nâng tay xoa đầu cô, giọng điệu như dỗ dành trẻ con: "Ít nhất là 5 tuổi."

Tôi thấy anh mới là đứa trẻ 3 tuổi nói chuyện và làm việc không suy nghĩ đến hậu quả! Trong lòng Chúc Cẩn Niên rất tức giận nhưng ngoài mặt chỉ nặng nề hừ một tiếng, lùi ra sau hai bước.

Tiếp theo, tuy Chúc Cẩn Niên không tình nguyện nhưng không thể không hành động với anh, việc đầu tiên khá đơn giản: bắt đầu hỏi thăm một nhóm người đã từng là đồng đội, đồng nghiệp của hai người.

Để tiết kiệm thời gian, bọn họ thông qua Chu Hiểu - người từng là giáo viên của nhóm múa hện mấy thành viên ở vùng này ra. Địa điểm gặp mặt là một trong bốn hội trường nhỏ của thành phố Lương Túc, là nơi đội múa thường xuyên biểu diễn, bọn họ đều rất quen thuộc, vừa đoàn tụ cũng vừa hoài niệm nên bọn họ thoải mái đồng ý.

Bốn cô gái ở vùng này cùng đi vào, nhìn thấy cặp nam nữ xa lạ bên cạnh cô giáo Chu đều khá ngạc nhiên, đương nhiên càng vui vẻ và tò mò khi thấy người đàn ông có giá trị nhan sắc cao kia.

Chu Hiểu chỉ vào từng người và nói: "Giới thiệu một chút... Đỗ Thanh Thanh, Lăng Thi Vận, Thẩm Ngọc và Ngô Đan đều là thành viên trong nhóm. Hai người này là Nhiếp Vũ Tranh, Chúc Cẩn Niên, họ đến từ thành phố Bằng."

Thấy từng gương mặt trẻ tuổi bộc lộ sự say mê, trong lòng Chúc Cẩn Niên tràn ngập tự giễu và châm chọc, con người đều là động vật cảm quan, nhưng cuộc sống không phải tiểu thuyết lãng mạn nam chưa cưới nữ chưa gả.

"Di Đồng và Hân Tuyết... Hai người hỏi chuyện này làm gì?" Hỏi về quá khứ khiến Đỗ Thanh Thanh hơi đề phòng, sau khi Chu Hiểu giới thiệu thân phận của hai người, cô ta gật đầu rồi nói: "... Chuyên gia tư vấn tâm lý của Di Đồng sao? Sao cô ấy còn lo lắng vì chuyện năm đó mà chạy đi tư vấn tâm lý chứ?"

Chúc Cẩn Niên lấy lại tinh thần: "Chuyện xảy ra sau kỳ thi đại học đã ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của Tiểu Kiều, có thể thấy được cô ấy rất áy náy, khó có thể tự mình thoát ra. Cho nên chúng tôi muốn bắt đầu từ chuyện này, thử xem có thể tháo gỡ khúc mắc của cô ấy không."

"Cô ấy và Hân Tuyết là kẻ tám lạng người nửa cân, cho tới tình hình hiện tại thì cũng không ai có lỗi với ai cả." Thẩm Ngọc ngồi bên cạnh không đồng ý cho lắm: "Cô ấy chèn ép Hân Tuyết và trở thành ứng cử viên đi biểu diễn trên tỉnh, nhưng lại không biết lúc bản thân cố gắng tập múa, bạn trai cô ấy và Hân Tuyết đã ở bên nhau, chúng tôi ngồi nhìn họ cấn xé nhau mà cũng thật sự cảm thấy không đáng thay bọn họ. Hai người họ đều đi KTV, không chắc là ai rủ ai."

Từ trước đến giờ luôn bắt cá hai tay như vậy, Trác Lỗi thật sự là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời! Trong lòng Chúc Cẩn Niên rất khinh thường,

đồng thời cũng cảm thấy không đáng thay cô Hạ. Sau khi trở về, cô nhất định phải hẹn cô Hạ đi nói chuyện, dùng thân phận bạn bè khuyên cô ấy nhanh chóng chia tay Trác Lỗi!

"Không phải Tiểu Kiều chèn ép Tiểu Tuyết." Cô giáo Chu xoa tay: "Tôi và mẹ Tiểu Tuyết là bạn bè, hơn nữa tôi vẫn luôn dạy múa cho Tiểu Tuyết nên ứng cử viên trong lòng tôi khi đó thật sự là con bé, nhưng con bé tới tìm tôi, nói rằng muốn nhường cơ hội cho Tiểu Kiều nên tôi mới quyết định để Tiểu Kiều đi. Sau khi Tiểu Tuyết "gặp chuyện không may", biết hai người cùng nhau đi KTV, tôi khá tức giận nên lên đi tìm Tiểu Kiều, nói bóng gió là cơ hội lên tỉnh biểu diễn đã quyết định là con bé rồi, còn cố ý nói rằng Tiểu Tuyết không tham gia cạnh tranh."

Theo lời tự thuật của Chu Hiểu, Nhiếp Vũ Tranh cảm thấy hơi khác thường, anh lấy giấy bút ra rồi nhanh chóng ghi lại.

Mấy cô gái giống như người mù ăn vắn thần, trong lòng đã hiểu ra, ai nấy đều đoán: "Nguyên nhân Hân Tuyết không lên tỉnh là muốn ở lại với Trác Lỗi!"

"Chuyện này Hân Tuyết làm quá mức hoàn hảo, Di Đồng vẫn chẳng hay biết gì, bằng không nếu biết rồi sẽ không chịu nổi đâu, cô ấy vốn đã buồn rầu khi lúc nào cũng bị so sánh với Hân Tuyết rồi, vất vả lắm mới chiến thắng được chuyện của Trác Lỗi, kết quả lại bị lừa, ôi!"

"Nói cái gì đấy, không phải Di Đồng kém Hân Tuyết, cô ấy hát tốt hơn Hân Tuyết, cho nên ngay từ đầu Trác Lỗi mới thích cô ấy."

Một đám phụ nữ tụ lại với nhau thì nhiều chuyện là lẽ thường tình. Không biết Nhiếp Vũ Tranh chịu được kiểu lú lú rú rú bàn tán này không? Chúc Cẩn Niên lên liếc nhìn anh, phát hiện anh chẳng những không bức mình mà còn nghe rất nghiêm túc.

Nhiếp Vũ Tranh nắm bắt được điểm mấu chốt trong câu chuyện của bọn họ: "Kiều Di Đồng hát loại nhạc nào?"

Ngô Đan chớp mắt, vuốt cằm, suy nghĩ một lát mới nói: "Tôi nhớ cô ấy hát mấy bài của Vương Phi (1) cực kỳ dễ nghe, nhiều bài hát của Vương Phi khó hát phết! Hầy, đúng rồi, vì ca hát nên cô ấy mới quen biết Trác Lỗi. Lúc đó là bữa tiệc kỷ niệm 50 năm thành lập trường trung học số 4 của chúng tôi, không phải có một nam một nữ hát song ca sao? Cô gái diễn tập ngày hôm đó nghỉ học, Kiều Di Đồng đi thay nên quen biết dàn nhạc của bọn họ."

(1) Vương Phi là nữ ca sĩ, nhạc sĩ Hồng Kông gốc Trung Quốc. Là một giọng ca đặc biệt và sắc sảo không thể lẫn lộn trong lịch sử âm nhạc Hoa ngữ trong thời gian 1, 2 thập niên gần đây, Vương Phi có lượng fan ái mộ khổng lồ trải khắp Á Châu và gọi cô dưới tên "Thiên hậu", trong khi khán giả Nhật thì gọi là "Diva of Asia"

Chúc Căn Niên cũng nhận ra sự bất thường, không khỏi nhìn về phía Nhiếp Vũ Tranh, anh cũng đang ngược mắt nhìn cô, thần giao cách cảm vốn chính là tia lửa va chạm, anh gật đầu, khẳng định suy nghĩ trong lòng cô lúc này.

Giọng nói kia của Kiều Di Đồng mà hát nhạc Vương Phi thì độ khó cũng quá lớn.

"Mọi người không biết giọng của Kiều Di Đồng hơi khàn sao?" Chúc Căn Niên cố ý hỏi.

"Cô sai rồi, giọng của Hân Tuyết mới không tốt, ngày thường nói chuyện còn hơi khàn, gọi là gì ấy nhỉ?" Lăng Thi Vận ngừng một chút mới lên tiếng: "Smoke voice!" (2)

(2) Smoke voice là một kỹ năng thanh nhạc rất cao và khó. Là sự rung động của dây thanh quản khi nói ra, sau đó được khuếch đại bởi khoang

cộng hưởng khiến giọng nói trầm khàn và gợi cảm. (Theo Baidu)

Thẩm Ngọc phụ họa: "Tuy Di Đồng không thích nói chuyện nhưng giọng nói rất dễ nghe."

Nhiếp Vũ Tranh lấy bức ảnh chụp Diệp Hân Tuyết ra, cô giáo Chu và mấy cô gái đều nói: "Đây chính là Hân Tuyết."

Nhiếp Vũ Tranh còn giữ lại bản ghi âm cuộc trò chuyện lần trước của anh và Kiều Di Đồng, lúc này, anh lại lấy nó ra và ấn nút phát...

"Tôi là người thành phố Lương Túc tỉnh Y, gần 23 tuổi. Lúc nhỏ sức khỏe không tốt lắm, trông cũng thấp, tôi được mẹ đưa đi học múa để xem thử có thể cao thêm không. Cô giáo cũng cho rằng nền tảng của tôi không tệ, cô ấy là bạn của mẹ tôi nên rất quan tâm đến tôi, đồng thời cũng khá nghiêm khắc. Công việc của bố mẹ tôi đều rất bận, họ làm việc suốt ngày, trái lại hồi lớp bốn tôi đã biết nấu cơm rồi, lợi hại đúng không? Thành tích học tập của tôi khá bình thường, không thích học lắm, cũng không nghĩ tới chuyện đi thi đại học..."

"Giọng của Hân Tuyết đây mà, không sai được." Mọi người đều gật đầu: "Nhưng sao có thể 23 tuổi chứ? Cô ấy mới 20 tuổi mà..."

Chúc Cận Niên ngẩn ra, nhìn về phía Nhiếp Vũ Tranh lần nữa.

"Cô giáo Chu, vừa rồi cô nói mình quen biết mẹ của Diệp Hân Tuyết, vậy cô có biết bố mẹ của Kiều Di Đồng không?" Nhiếp Vũ Tranh hỏi.

Chu Hiểu lắc đầu: "Biết thì biết nhưng không thân lắm, cũng chưa nói chuyện mấy lần. Tôi chỉ biết là quan hệ của bố mẹ con bé không tốt, nghe nói bố con bé có bồ nhí nhưng mẹ con bé không chịu ly hôn. Có thể là vì chuyện này nên tính cách con bé khá trầm, không thích nói chuyện không thích cười."

Đỗ Thanh Thanh không kìm lòng được mà xen vào: "Có lần tôi nghe mẹ cô ấy nói, cái gì mà "Mẹ vì mày mới không nhắc đến chuyện ly hôn", "Sớm biết vậy hồi đó đã giết mày rồi", rất khó nghe."

Chương 42: Linh hồn của Diệp Hân Tuyết xuyên không [4]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Chu Hiểu nói: "Trong bản ghi âm, con bé nói "cô giáo" chính là chỉ tôi. Công việc của bố mẹ Tiểu Kiều hoàn toàn không thể chăm sóc được cho con bé nên từ nhỏ con bé đã rất độc lập, thỉnh thoảng tan học còn phải vội vàng đi chợ mua đồ nấu ăn. Hầy... tôi cũng không ngờ con bé sẽ như vậy..."

Bọn họ cô một câu tôi một câu nói vài chuyện của Diệp Hân Tuyết và Kiều Di Đồng, hai người họ ở chung một khu, đã biết nhau từ mẫu giáo, tiểu học, trung học cũng chung trường chung lớp, điều kiện gia đình của Hân Tuyết tốt hơn, quan hệ bố mẹ hòa thuận, khi trưởng thành cũng thuận buồm xuôi gió. Cô ta biết ăn nói, cũng khôn khéo, bạn bè rất nhiều, chỉ là không quá gần gũi. Vì tính cách, Kiều Di Đồng không có mấy người bạn chơi thân, chỉ có Hân Tuyết thường qua lại với cô ta.

Mọi người đều cảm thấy Kiều Di Đồng rất quan tâm đến Diệp Hân Tuyết, cố ý bắt chước giọng nói và quần áo của cô ta, còn luôn lén lút quan sát cô ta, thấy cô ta và người khác thân thiết quá mức thì Kiều Di Đồng sẽ buồn bã.

So với Hân Tuyết thì chung đụng với Kiều Di Đồng khó khăn hơn nhiều, điều này rất chính xác, gần như không phải nói đùa, có lúc rõ ràng không nói xấu cô ta nhưng cô ta lại cảm thấy người ta ngầm mỉa mai mình. Lúc tập múa, rõ ràng không phải cô ta nhảy sai nhịp hay đứng sai vị trí, khi cô giáo Chu trách mắng thành viên mắc lỗi, cô ta cũng sẽ cúi đầu, trông rất khổ sở giống như người bị phê bình là mình vậy.

Với Kiều Di Đồng, điều đáng nhớ nhất để lại trong kí ức mọi người là vào một lần nọ, 150 vạn phí thuê trang phục của một cô gái trong đội mang đến không cánh mà bay, nghi ngờ mình bị trộm nên khóc lóc rất tội nghiệp, mọi người vừa an ủi cô ta vừa mạnh mẽ lên án kẻ trộm. Lúc đó, Kiều Di Đồng lại thừa nhận số tiền đó do bản thân lấy trộm khiến mọi người vô cùng hoảng sợ. Nhưng sau này, số tiền đó được tìm thấy ở bên cạnh tủ giày của nhà cô gái kia, rõ ràng là cô ta không cẩn thận làm rơi từ trong túi ra trước khi đến trường. Tuy sau này Kiều Di Đồng giải thích rằng mình muốn thay đổi sự chú ý của mọi người nhưng đến tận bây giờ mọi người vẫn cảm thấy lý do này khá kỳ lạ.

Có thể nhận ra Kiều Di Đồng trong miệng bọn họ và Kiều Di Đồng ở thành phố Bằng kia vốn không phải một người, thật ra người kia giống Diệp Hân Tuyết đã qua đời gần hai năm trước hơn.

Rời khỏi hội trường, vì cảm thấy rất khó tin, Chúc Cẩn Niên vẫn luôn im lặng, không ngừng suy nghĩ chuyện này rốt cuộc là sao.

Đi tới bãi đỗ xe, Nhiếp Vũ Tranh mở miệng: "Trước mắt có thể suy đoán do chịu ảnh hưởng từ gia đình và quá trình trưởng thành, Kiều Di Đồng là một người hướng nội, ít nói, nhạy cảm. Trong lòng cô ta có thể có cảm giác tự ti và tội ác sâu sắc, đây là thói quen ôm một số chuyện tiêu cực vào người mình, thậm chí có thể bịa đặt. Khi đó, cô ta đã có một số vấn đề tâm lý, chẳng qua người khác và bản thân cô ta đều không thể cảm nhận được."

"Những gì anh nói đúng là Kiều Di Đồng, nhưng người chúng ta nhìn thấy rõ ràng là Diệp Hân Tuyết." Chúc Cẩn Niên vòng qua bên kia mở cửa xe: "Nhưng tôi không nhìn ra sự tự ti hay nhạy cảm linh tinh gì đó trên người Kiều Di Đồng, nếu không đến Lương Túc, không gặp giáo viên và bạn học trước đây của hai người, tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng được Kiều Di Đồng là người phức tạp như vậy. Tôi có hai suy đoán: hoặc là Diệp Hân Tuyết không chết, phẫu thuật thẩm mỹ thành Kiều Di Đồng, ăn trộm giấy chứng nhận của cô ấy chạy đến thành phố Bằng bắt đầu cuộc sống mới, hoặc Diệp Hân Tuyết thật sự đã chết nhưng linh hồn của cô ta xuyên vào trong thân thể Kiều Di Đồng."

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu: "Hai suy đoán của cô rất phù hợp với định nghĩa của tôi về cô."

"Hả?"

"Cô nhóc 5 tuổi."

Chúc Căn Niên không nói gì gục đầu xuống.

Nhiếp Vũ Tranh khởi động xe: "Lúc trước Diệp Hân Tuyết tập múa là vì chiều cao, mục đích này đạt được rồi, bạn học nói cô ấy cao khoảng 1m67, mà chúng ta thấy Kiều Di Đồng chỉ cao tối đa 1m63. Kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ phát triển, dù khuôn mặt của một người có thay đổi thế nào thì cơ thể cũng không thể vô cớ mất đi 4,5cm. Về phần linh hồn xuyên vào..."

Anh ngừng lại, không nói gì, để lộ vẻ mặt khinh thường rồi phân tích tiếp.

Chúc Căn Niên nghe anh nói thì hơi lúng túng, không suy nghĩ chuyện không thực tế này nữa, nghiêm túc nhớ lại hai ngày thăm hỏi rồi lên tiếng: "Hiện giờ cảnh sát phá án, giáo viên, bạn học đều cho rằng Kiều Di Đồng cố ý rủ Diệp Hân Tuyết đi KTV, tôi cảm thấy ảnh hưởng tiêu cực của chuyện này chắc là lớn hơn việc để lại tiền án. Có thể có một khả năng thế này... khi cô ấy rủ Hân Tuyết đến chỗ đó, thật ra cũng không muốn đẩy người ta vào trong hố lửa, không nghĩ sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, xuất phát từ cái anh gọi là quán tính tâm lý, cô ấy bắt đầu cảm thấy mình phải gánh vác trách nhiệm chính."

"Chúc mừng cô, 10 tuổi." Nhiếp Vũ Tranh không có thành ý vỗ tay vài cái.

"Anh vẫn nên nói chút quan điểm 18 tuổi của mình đi! " Chúc Căn Niên phản kích anh.

Anh nghiêng người nhìn cô: "Ngại quá, tôi 29 tuổi."

"... Thôi, lái xe đi." Chúc Cẩn Niên không có ý định đấu võ mồm với anh, vừa dứt lời, anh bỗng nhiên lại gần, vốn rất đề phòng anh nên cô giật mình hỏi: "Anh làm gì đây?"

"Cô quên thắt dây an toàn."

Nói xong, một tay anh chống lên ghế, tay còn lại kéo dây an toàn bên cạnh cô.

Chúc Cẩn Niên nhanh chóng giật lấy: "Không cần, tôi tự làm được." Nhưng mà động tác của cô quá mạnh, tay anh còn chưa buông ra đã bị động tác của cô kéo mạnh, đúng lúc lướt qua ngực trái, hơi thở của hai người đều ngừng lại một giây.

Chúc Cẩn Niên nắm dây an toàn, trong lòng kêu gào không tốt, hành vi vừa rồi của cô giống như cố ý lôi kéo tay chồng của người khác chạm vào ngực mình vậy.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt dần chuyển từ đôi mắt hoảng loạn về phía đôi môi đỏ mọng đang căng ra của cô. Mới vừa rồi, sự mềm mại của mu bàn tay chạm đến vẫn còn đó, sau một phút rất có khả năng lau súng cướp cò.

"Cạch", cô cài xong dây an toàn, mặt dày giả vờ như không biết chuyện gì đã xảy ra, kìm nén tiếng kêu gào trong mạch máu trên gò má, bình tĩnh hỏi: "Tiếp theo đi đâu?"

"Nhà Kiều Di Đồng."

Dọc đường đi, hai người bọn họ không nói chuyện nữa, Chúc Cẩn Niên luôn cúi đầu xem tiểu thuyết trên di động, dù thấy đau đầu nhưng không muốn ngẩng lên.

Dù vậy, nét ửng đỏ trên vành tai vẫn để lộ trái tim không đủ bình tĩnh của cô.

Hiện tại bố mẹ Kiều Di Đồng sống ở căn nhà nhỏ rộng 60m vuông trong một khu tái định cư, cách trang trí rất đơn giản. Đã sớm nghe nói lão Kiều - bố của Kiều Di Đồng vì bao nuôi bồ nhí nên chưa bao giờ ở đây, hôm nay theo thường lệ không có ở nhà. Trâu Anh - mẹ của Kiều Di Đồng hơi do dự một chút mới để bọn họ bước vào nhà.

Trâu Anh cư xử không thân thiện lắm, hai tay khoanh trước ngực, bà ta ngồi xuống chiếc ghế sofa gỗ giá rẻ, tìm hai cái cốc giấy dùng một lần, cũng không rửa qua mà trực tiếp đổ nước sôi vào. Chiều cao của bà ta và Kiều Di Đồng xấp xỉ nhau nhưng người cực kỳ gầy, làn da vàng như nến, hốc mắt và hai gò má hõm vào thật sâu, đôi mắt có vẻ lớn và không có thần, xương gò má nhô ra, cộng thêm mái tóc hình tam giác ngược quái gở, nhìn qua khá giống người ngoài hành tinh.

"À, chuyên gia tư vấn tâm lý à... Cũng đã hai ba năm Tiểu Đồng chẳng quan tâm đến tôi rồi, hôm nay hai người đến làm gì?"

Không đợi bọn họ trả lời, bà ta đã nói không ngừng nghỉ, tốc độ rất nhanh, đặc sệt khẩu âm Lương Túc: "Tôi vất vả nuôi nó trưởng thành, nào ngờ nó đến thành phố lớn không bao lâu thì coi tôi như người chết, không một cú điện thoại, ở đâu cũng không nói chứ đừng nói là kiếm tiền lương về giúp đỡ tôi một chút."

"Chúng cháu đến đây chủ yếu là..."

"Nó thì có thể có vấn đề tâm lý gì chứ? Tôi thấy vấn đề tâm lý lớn nhất của nó chính là không có lương tâm! Không hiếu thảo! Nếu không vì nó, tôi đã ly hôn với bố nó từ lâu, bố nó không phải hạng tốt đẹp gì, cái này cũng

di truyền cho nó. Tôi cũng không phải không có công việc, tôi phải ý lại vào nó sao?"

"Cô ấy..."

"Nếu cô biết nó thì về nói với nó, tôi cũng coi như nó đã chết rồi. Tôi ở Lương Túc ổn lắm. Thỉnh thoảng tôi sẽ ra ngoài khiêu vũ, ngay công viên nhỏ ở bờ sông kia kia. Máy chị em bạn già khiêu vũ với chúng tôi đều ở vùng khác, hôm qua bọn họ còn rủ tôi đi Tây An, ôi chao tôi nói tôi không đi..."

Chúc Cẩn Niên mấy lần định chen vào nói đều bị tốc độ cực nhanh và chủ đề liên tiếp không ngừng của Trâu Anh chặn họng, không thể không ngồi im lắng nghe bà ta lải nhải như cái máy ghi âm. Một khi Trâu Anh mở miệng, vậy mà có thể nói hơn một tiếng mà không gián đoạn hay tạm dừng, không chủ đề, không liên quan, từ oán trách Kiều Di Đồng và lão Kiều đến một người bạn của bà ta đến trung tâm thương mại mua một đôi dép lê rất đắt, còn nói sang chuyện lúc bà ta đi họp lớp thì phát hiện một người bạn học không có tiếng tăm trước đây rất thành đạt... Chỉ có thể miễn cưỡng gom góp từ trong lời nói lặp đi lặp lại của bà ta về khoảng thời gian mà bà ta và Kiều Di Đồng đã trải qua mấy năm này...

Năm đó bà ta theo đuổi lão Kiều trước, biến mình thành người “chưa cưới mà đã có con”, cuối cùng thành công khiến lão Kiều cưới bà ta.

Bà ta luôn rất gầy, mang thai cực kỳ vất vả, ăn cái gì nôn cái đó, lúc sắp sinh lại gầy hơn 5 kg so với trước khi mang thai.

Con gái sinh ra không bao lâu thì lão Kiều đến thành phố nào đó ở phương Bắc làm ăn, không biết nuôi bồ nhí từ lúc nào, họ vẫn luôn ở bên nhau, ngay cả Tết Nguyên Đán cũng chưa từng quay về. Có một lần, bồ nhí vô tình sinh non, lão Kiều còn bảo bà ta đến làm "Tiểu Nguyệt Tử" (1) cho cô ta.

(1) Tiểu Nguyệt Tử: chỉ việc chăm sóc cho những người phụ nữ sau tiểu phẫu mang thai ngoài tử cung trong khoảng thời gian nửa tháng hoặc một tháng.

Bà ta có chết cũng không chịu ly hôn, tự mình nuôi nấng Kiều Di Đồng. Nhưng lại thường xuyên kể lể về lão Kiều trước mặt con gái, cũng luôn nhấn mạnh vì con gái mà đau khổ, đổ hết mọi bất hạnh của bản thân lên người đưa con gái mình sinh ra.

Bà ta thích lấy con cái nhà người khác ra so sánh với Kiều Di Đồng, nhất là Diệp Hân Tuyết.

Chuyện chứa chấp Trác Lỗi khiến Kiều Di Đồng chịu đủ kích sâu sắc nên bị bệnh nặng.

Chuyện Diệp Hân Tuyết cũng khiến bà ta chịu đựng một số lời bàn tán, dù con gái nhiều lần nói với bà ta rằng mình không cố ý rủ Hân Tuyết đi KTV nhưng bà ta mặc kệ Kiều Di Đồng có cố ý hay không, cô ta cũng khiến bà ta rất mất mặt, vì thế bà ta dứt khoát bảo cô ta rời khỏi Lương Túc.

Hai năm sau khi Kiều Di Đồng đến thành phố Bằng thì bỗng nhiên truyền đến tin tự sát không thành, bà ta đến thành phố Bằng thăm hỏi, chăm nom, Kiều Di Đồng khẳng định làm một cuộc kiểm tra não rất đắt khiến bà ta cảm thấy lãng phí tiền bạc, vì thế còn âm ỉ một trận. Sau khi về thành phố Bằng, con gái giống như thay đổi thành một người khác, cắt đứt liên lạc với bà ta.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, lão Kiều cứ mặc kệ không hỏi han gì.

Có thể do nói đến nỗi miệng đắng lưỡi khô, cuối cùng Trâu Anh cũng dừng lại, rót cho mình một cốc nước để uống.

Ngứa mắt nhất là loại đàn ông ngoại tình... Chúc Cận Niên lên nghĩ, nếu cô là đàn ông, đối mặt với một bà vợ nói nhiều như vậy cũng sẽ không chịu

nổi tình trạng này mà đi tìm niềm vui khác, có suy nghĩ tìm sự yên tĩnh.

"Cô Trâu, chúng cháu..."

Trâu Anh bỏ cốc xuống, lại ngắt lời Chúc Cẩn Niên, mở miệng nói tiếp: "Cô đừng thấy mái tóc húi cua thường dân này mà chê, tôi có một người bạn học trước đây từng thi đỗ Thanh Hoa, hiện tại làm ở văn phòng bất động sản, chặc chặc, mua hai căn biệt thự ở Nam Kinh, hai ngôi nhà ở Bắc Kinh trong tứ hoàn (2), còn nói với tôi cái gì mà đến Bắc Kinh chơi đừng ở khách sạn, sẽ cho tôi mượn một trong số những căn nhà đó, muốn ở bao lâu thì ở..."

(2) Tứ hoàn: đường vành đai số 4 ở Bắc Kinh, có tổng chiều dài 65,3 km, tổng cộng 147 cây cầu lớn nhỏ được xây dựng và có đầy đủ các phương tiện an toàn giao thông. Đường chính gồm 8 làn xe, được bao quanh hoàn toàn, với tốc độ 80km/h cách trung tâm thành phố khoảng 8km.

Chúc Cẩn Niên bắt đầu dĩ liếc Nhiếp Vũ Tranh, mặt anh không biểu cảm, hai tay đút trong túi áo khoác, giống một pho tượng Phật lớn, bình tĩnh và chăm chú lắng nghe, chỉ xen vào một câu: "Có thể đưa báo cáo kiểm tra sức khỏe lúc Kiều Di Đồng vào viện cho tôi xem không?" Lại một tiếng trôi qua, lỗ tai của Chúc Cẩn Niên ơ ơ, thậm chí cô bắt đầu nghi ngờ Kiều Di Đồng đã sớm thông báo cho Trâu Anh rằng bọn họ có thể sắp đến, cũng nói cho Trâu Anh rằng: Người họ Nhiếp kia không dễ dàng tư vấn tâm lý, nếu muốn tư vấn thì một tiếng 3 vạn, một đợt trị liệu 2 vạn, từ trước tới giờ không giảm giá!

Tính từ lúc bọn họ bắt đầu vào cửa, Trâu Anh đã "thỏ lộ" hơn ba tiếng, điều này có nghĩa là cô đã kiếm được ít nhất một vạn! Nếu trước đó Trâu Anh không hiểu rõ tình hình, chỉ có thể nói, Tiểu Chí cũng được, Kiều Di Đồng cũng được, một người tồn tại vấn đề tâm lý đều không thể độc lập, chắc chắn có nhân tố từ gia đình.

Nếu không phải sắc trời đã muộn và đến giờ cơm tối, Trâu Anh còn có thể nói ba tiếng không thở.

"Ở lại ăn cơm đi!" Bất luận ở thành phố nào, những lời này đều là lời đuổi khách êm tai và đẹp đẽ nhất.

Chúc Cẩn Niên như được đại xá: "Không được rồi, chúng cháu còn có việc đi trước. Không cần tiễn! Không cần tiễn đâu ạ!"

Trâu Anh vẫn tiễn hai người họ đến tận cửa, còn kéo Chúc Cẩn Niên lại nói khoảng mười phút nữa mới chính thức thả bọn họ đi

Chương 43: Muôn sông nghìn núi [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Màn đêm đã buông xuống, cơn gió lạnh thấu xương cuốn bay những cành lá héo úa và khô vàng trên bãi cỏ. Không biết nhà ai mở âm lượng TV quá lớn, tiếng dự báo thời tiết trong vùng truyền ra, nói không khí lạnh lại ập xuống phía Nam, trong hai ngày tới, nhiệt độ sẽ giảm xuống dưới 0 độ C, nhắc nhở tất cả người dân chuẩn bị chống rét. Mùa đông ở phía Nam vẫn luôn ẩm thấp, nhiệt độ dưới 10 độ C có thể khiến không ít người kêu gào "Đông lạnh thành chó", xem ra lần này cũng quá lạnh rồi.

Dù cả buổi chiều tổng cộng nói không đến mười câu nhưng Chúc Cẩn Niên còn thấy mệt hơn mấy tiếng học thuộc từ mới tiếng Anh, cô kiệt sức dựa vào ghế xe xoa trán, dường như giọng nói của Trâu Anh vẫn còn quanh quẩn bên tai. Nhiếp Vũ Tranh đưa cho cô một chai nước khoáng đã mở, cô cũng không khách sáo, uống một hơi hết hơn nửa chai, sau khi thở ra mới phát hiện nước trong chai khá ấm, không hề lạnh. Xe bọn họ thuê cũng không phải loại xe sang có kèm theo tủ giữ ấm, cô không tìm lòng được mà quay đầu hỏi: "Nước ấm ở đâu ra vậy?"

Anh vỗ nhẹ vào túi áo khoác của mình, không đáp. Cô lập tức hiểu ngay, lúc ở nhà Trâu Anh, ngoài việc lật xem bản báo cáo kiểm tra sức khỏe thì hai tay của anh gần như không bỏ ra khỏi túi, thì ra vẫn luôn cầm chai nước này trong tay, dùng nhiệt độ cơ thể làm ấm.

Dù cảm nhận được sự chăm sóc của anh nhưng Chúc Cẩn Niên vẫn tiếp tục làm kẻ ngốc giả vờ không biết, trước khi lên xe, nghĩ đến cảnh mình nghe điện thoại của vợ Nhiếp Vũ Tranh, độ ấm của chai nước cầm trong tay

kia trở nên bông rớt, cô dứt khoát ném sang một bên, thẻ không chạm vào nữa.

Trong xe rất yên tĩnh, hai người đều hết sức hưởng thụ khoảng thời gian im lặng ngắn ngủi này.

Cuối cùng tiếng động cơ khởi động xe phá vỡ sự yên tĩnh, giọng nói trầm thấp và quyến rũ của Nhiếp Vũ Tranh vang lên: "Nói kết quả quan sát của cô xem."

"... Bà ta là một người rất mâu thuẫn, nhiều lần nhấn mạnh với chúng ta rằng nhiều bạn học hoặc bạn bè của bà ta là người có tiền có quyền, đơn giản là muốn nói cho chúng ta biết vòng tròn giao thiệp của bà ta cao quý đến mức nào, muốn chúng ta coi trọng và liếc nhìn bà ta, sau đó bà ta cứ nhắc đi nhắc lại chuyện mình gặp bồ nhí của chồng, lạnh nhạt với con gái, vân vân... Hạ thấp bản thân để tranh thủ sự đồng tình, trong lòng xen lẫn hư vinh và tự ti. Khao khát được thổ lộ của bà ta rất mạnh, đối mặt với hai người xa lạ lần đầu gặp mặt như chúng ta mà có thể nói hơn mấy tiếng, loại thổ lộ này chỉ sợ đã đến giới hạn của người bình thường, nhìn theo một góc độ khác, điều này chứng minh một chuyện: Trong cuộc sống, bà ta chẳng phải một người được hoan nghênh, dường như không ai sẵn lòng nói nhiều với bà ta, khao khát thổ lộ của bà ta bị kìm nén, chỉ cần tìm được cơ hội sẽ nói không ngừng nghỉ."

Chúc Căn Niên hít một hơi thật sâu, đồng thời chậm rãi thở ra, nhớ lại vài chi tiết mình thấy ở nhà Trâu Anh rồi mới nói tiếp: "Lúc vừa mới vào nhà, theo bản năng bà ta muốn đổi dép lê cho chúng ta, khi mở tủ giày ra, nhất thời không tìm được nên mới để chúng ta trực tiếp đi vào. Tôi thấy ngoại trừ mấy đôi giày của bà ta ra thì bên trong chẳng có đôi dép lê nào cả. Chắc là anh cũng chú ý tới cốc giấy dùng một lần, bà ta rất vất vả mới tìm được. Bà ta dọn dẹp nhà cửa coi như là sạch sẽ, chứng minh rằng bà ta chẳng phải một người vợ mà ngay cả hai, ba cái cốc cũng không muốn rửa, vì sao không lấy cốc bình thường rót nước cho chúng ta mà phải tốn sức đi tìm cốc giấy? Khả năng lớn nhất là vốn không có cơ hội dùng đến cốc bình thường nên nơi bà ta cất những chiếc cốc giấy còn khó tìm hơn. Tất cả những điều này đã nói lên rằng nhà bà ta ít khách tới, do đó không cần phải

chuẩn bị dép lê và mấy chiếc cốc dùng để đãi khách. Tôi có thể hiểu được nguyên nhân không ai tình nguyện đến nhà bà ta làm khách, dù sao tôi cũng sẽ không muốn nghe bà ta diễn thuyết lần thứ hai."

Dứt lời, cô lại xoa trán, cũng không biết có phải vì nghe quá nhiều lời phàn nàn hay không mà đầu hơi đau, thắt lưng cũng mỏi nhừ.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn chăm chú vào con đường phía trước: "E là bất kỳ ai cũng sẽ trở nên ít nói trước mặt Trâu Anh, Kiều Di Đồng cũng không ngoại lệ. Từ nhỏ, cô ấy đã lặng lẽ chấp nhận ảnh hưởng tiêu cực của Trâu Anh rồi, cô ấy vốn là một người rất dễ bị chi phối, hướng chi là mấy lời lảm nhảm tích lũy qua từng ngày như vậy. Cô ấy bắt đầu bỏ trốn như lão Kiều, ôm đồm mọi đau khổ của Trâu Anh lên người mình, dần dần phóng đại ra, cân bằng giữa sai lầm hoặc chuyện xấu của người khác với lời nói và hành vi của mình."

Nghe anh nói như vậy, Chúc Cẩn Niên cố ý mượn đề tài này để nói chuyện của mình, trong lời nói cực kỳ cay nghiệt: "Một tên đàn ông phản bội gia đình đi ngoại tình đã tạo nên gia đình dị dạng thế này. Không rõ rốt cuộc tên đàn ông kia nghĩ cái gì, ăn trong bát còn muốn nhìn trong nồi, có vẻ như sau khi thành đạt đều phải tìm bồ nhí thì mới có thể tỏ ra mình có bản lĩnh. Lúc ngoại tình có nghĩ đến hậu quả không vậy? Có phải sẽ khiến vợ mình đau khổ tột cùng không? Chẳng lẽ vì nhất thời vui vẻ mà để cho người khác gánh chịu đau khổ ư? Người như thế nhất định sẽ gặp báo ứng, anh nói xem có đúng không?"

Một lúc lâu sau Nhiếp Vũ Tranh không trả lời, Chúc Cẩn Niên cảm thấy người đàn ông như thế nào cũng có thể nghe ra được, hướng chi là anh. Cô chắc là mình đã thành công đâm trúng anh, hi vọng anh hiểu quyết tâm của cô, bốt phóng túng, lùi một nghìn bước mà nói, anh có thể ngoại tình nhưng đừng tìm đến cô.

Ai biết, Nhiếp Vũ Tranh chỉ coi lời cô nói như những câu phàn nàn trách móc vào buổi trưa mà thôi.

Phần lớn nguyên nhân là vì ngại anh là lãnh đạo trực tiếp, cũng không muốn từ bỏ công việc tốt đẹp này ở Sa Mạc Cam Tuyền nên Chúc Cẩn Niên không định trở mặt với anh ngay mà luôn nhẫn nhịn, còn ám chỉ và trào phúng nhắc nhở Nhiếp Vũ Tranh. Cô thở phào nhẹ nhõm, nói sang chuyện khác: "Lúc Kiều Di Đồng đến tư vấn hoàn toàn che giấu chuyện Hân Tuyết, cũng không biết là thật sự đã quên hay cố ý lừa gạt tôi. Còn có chuyện ở bệnh viện, cô ấy không chịu nói mình nhập viện ở thành phố Bằng vì cắt cổ tay, cũng không nói mình vào viện kiểm tra não ở Lương Túc."

Nói đến đây, Chúc Cẩn Niên hơi mất hứng, không có cách nào khiến khách hàng thẳng thắn thành thật với chuyên gia tư vấn thì đúng là lãng phí thời gian của nhau.

Nhiếp Vũ Tranh vẫn chưa biểu hiện cảm xúc không vui gì, chỉ nói một cách bình tĩnh: "Lúc trước tôi cho rằng chuyện Kiều Di Đồng cắt cổ tay xảy ra sau khi để lại tiền án, nhưng hôm nay lại biết sau khi cô ấy đến thành phố Bằng mới tự sát, điểm này đúng lúc không khớp với thời gian Diệp Hân Tuyết hút ma túy quá liều dẫn đến tử vong. Có lẽ, điều khiến cô ấy chịu kích thích lớn không phải hành vi phạm tội của Trác Lỗi hay bản thân bị bàn tán mà là cái chết của Hân Tuyết. Tình bạn của cô ấy với Hân Tuyết phức tạp hơn những gì chúng ta nghĩ, vì thường xuyên bị Trâu Anh và các bạn học lấy ra so sánh, trừ ao ước và ghen tị ra, còn có một chút bắt chước theo bản năng xuất phát từ sự hâm mộ."

"Bắt chước? Anh nói Kiều Di Đồng chủ động bắt chước Diệp Hân Tuyết á?"

"Âm thầm quan sát, lặng lẽ bắt chước... Trừ cái đó ra thì còn điều gì có thể giải thích việc cô ấy có thể dễ dàng đóng giả Diệp Hân Tuyết chứ? Chẳng lẽ giống như ai đó nói, linh hồn xuyên không ư?"

Chúc Cẩn Niên không đồng ý: "Tôi vẫn chưa hiểu."

Anh mỉm cười: "Bất tích khuỷu bộ, vô dĩ chí thiên lý." (1)

(1) Bất tích khuể bộ, vô dĩ chí thiên lý: có nghĩa là làm việc gì đó mà không tích lũy từng chút một, thì sẽ không bao giờ đạt được mục tiêu.

Thấy anh lại bắt đầu nói có sách mách có chứng, Chúc Cẩn Niên không khỏi liếc mắt xem thường.

"Cô và Lan Khiết Phi là bạn tốt, tuy nhiên bảo cô lập tức bắt chước lời nói và hành vi của cô ấy, đóng giả cô ấy trước mặt mọi người thì e là cô không làm được, cũng giống vậy, bảo tôi đóng giả Vương Khiêm hoặc Đỗ Cách Trí, tôi cũng bất lực." Đèn đỏ bật lên, Nhiếp Vũ Tranh dừng xe, quay đầu nhìn cô, ánh mắt sáng rực: "Rất ít người có thể nảy sinh tình cảm với ai đó rồi một giây sau lập tức tỏ tình, nảy sinh oán hận rồi một giây sau ra tay tổn thương người ta. Chúng ta nhìn như chột có một quyết định nào đó, nói ra câu nào đó nghe như không suy nghĩ nhưng thật ra ở trong tiềm thức đã trải qua sự ấp ủ rất dài."

Ấp ủ rất dài... anh đang ám chỉ cái gì? Sao anh còn dám ám chỉ?

Chúc Cẩn Niên rời mắt, không nhìn thẳng vào anh.

"Cô xuất thân từ tâm lý học chuyên nghiệp, hẳn là biết tiềm thức của con người mạnh mẽ và rộng lớn đến cỡ nào, thậm chí không thể tưởng tượng nổi." Nhiếp Vũ Tranh nói tiếp: "Trở thành Diệp Hân Tuyết, đương nhiên cô ấy đã trải qua sự ấp ủ khá dài mới có thể dùng thân phận Kiều Di Đồng để nói bằng giọng của Diệp Hân Tuyết, thể hiện tính cách của Diệp Hân Tuyết. Tôi tin, từ khi hai người họ bắt đầu quen biết, tiềm thức của cô ấy đã tiến hành bắt chước Diệp Hân Tuyết, một khi tin Diệp Hân Tuyết chết truyền ra, hành vi bắt chước của cô ấy tìm được cửa đột phá, giống như vụ nổ mạnh, từ trong tiềm thức trở thành hành vi trực tiếp, biến cô ấy thành "Hân Tuyết"."

Hai mắt Chúc Cẩn Niên tròn tròn: "Ý của anh là cho dù "Hân Tuyết 1" - người ngay từ đầu đến tư vấn bệnh mộng du, hay "Hân Tuyết 2" - người gọi điện đến chương trình phát thanh nói mình mắc chứng mất trí nhớ, thật ra là

cùng một "Hân Tuyết" ? Vậy... bản thân Kiều Di Đồng thì sao? Cô ấy giấu mình ở đâu?"

Giọng nói của Nhiếp Vũ Tranh lộ ra sự tự tin: "Hân Tuyết 1, Hân Tuyết 2, cách cô gọi cô ấy rất thú vị. Mà tôi muốn gọi trạng thái khác biệt của cô ấy là "Kiều Di Đồng bị kiềm chế" và "Diệp Hân Tuyết hỗn loạn" hơn."

"Cái này..." Chúc Cận Niên ngạc nhiên, tới Lương Túc chưa đến ba ngày, cô hoàn toàn bị Kiều Di Đồng làm cho mờ mịt chẳng biết gì.

Ánh mắt của Nhiếp Vũ Tranh bỗng nhiên sắc bén như chim ưng, trong tầng tầng lớp lớp sương mù, cẩn thận tìm ra đường ngầm: "Diệp Hân Tuyết, một nhân cách thứ hai phát triển không hoàn toàn. Kiều Di Đồng, một nhân cách chủ chủ động biến mất."

"Đa nhân cách!" Suy đoán lúc đầu được tán thành, Chúc Cận Niên có cảm giác kích động không nói nên lời.

"Ngại quá, cụ thể mà nói thì là một người đa nhân cách không thuần thực. Nếu đây là đề thi, đáp án của cô vẫn chỉ có thể được nửa điểm thôi." Nhiếp Vũ Tranh cười xảo trá giống như đang trêu cô, sau đó giải thích: "Kết quả kiểm tra tâm lý của Kiều Di Đồng cho thấy, cô ấy rất ảo tưởng, dễ bị ám thị, mắc chứng bệnh tâm thần. Hơn nữa, tôi phát hiện báo cáo kiểm tra sức khỏe của cô ấy có vấn đề. Mấy báo cáo về máu và nước tiểu thông thường cũng không có, giống như Trâu Anh nói, Kiều Di Đồng kiểm tra SCT sọ não và MRA mạch não có giá cả khá đắt. Trong đó, kết quả của việc quét cộng hưởng từ mạch máu não và CT não cũng không phải là "Không có vấn đề gì" như cô ấy nói lúc đầu, ngược lại ở thùy thái dương và hạch nền cơ bản bị tổn thương, rốt cuộc là tổn thương dạng viêm hay u ác tính hệ thần kinh, hoặc còn có nguyên nhân gì khác, lúc đó rõ ràng cô ấy không làm thêm một bước kiểm tra nữa, bởi vậy không có sau đó. Chỉ là không biết suy nghĩ của cô ấy xuất phát từ đâu mà che giấu chuyện này với chúng ta. Tính cách, bệnh lý... tổng hợp hai điều này và biểu hiện hàng ngày của cô ấy, triệu chứng chủ yếu của bệnh tâm thần là tính tách rời. Đa nhân cách và rối loạn phân tách chính là một trong những biểu hiện cụ thể."

Cái gì mà thùý thái dương và hạc nền cơ bản bị tổn thương, Chúc Cẩn Niên nghe như lọt vào trong sương mù, nhưng vẫn có thể hiểu được lời của Nhiếp Vũ Tranh. Kiều Di Đồng không cố ý lừa gạt hay giấu giếm, cô ta thật sự dùng thân phận của Diệp Hân Tuyết để đến, mang theo ký ức không trọn vẹn và nhận thức hỗn loạn.

"Chúng ta không cần phải đến chỗ bố mẹ của Diệp Hân Tuyết..." Thấy anh phân tích đạo lý rõ ràng như thế, Chúc Cẩn Niên không khỏi lên tiếng hỏi: "Lập tức về thành phố Bằng, chúng ta hỏi Kiều Di Đồng xem có sẵn lòng thôi miên không, có lẽ chúng ta có thể tìm được con người thật đang ẩn nấp của cô ấy?"

Nhiếp Vũ Tranh chậm rãi lắc đầu: "Đi tìm bố mẹ Diệp Hân Tuyết không phải để hỏi chuyện của Kiều Di Đồng."

"Vậy thì để làm gì?"

"Chúng ta cần phải tìm hiểu một chút về Diệp Hân Tuyết thật sự."

Chương 44: Muôn sông nghìn núi [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Buổi tối, không khí lạnh đến như dự kiến, Chúc Cẩn Niên tắm rửa xong đi ra thì lập tức cảm thấy lạnh toát, cô lấy chăn quấn quanh người nhấn tin cho cô Hạ, nói cho cô ta biết tiền án của Trác Lỗi, hi vọng cô ta có thể suy nghĩ lại chuyện ở bên cạnh hắn. Tạm thời cô Hạ không nhấn lại, cô xem TV một lát rồi chui vào chăn nhưng vẫn lạnh muốn chết. Chúc Cẩn Niên gọi điện cho phục vụ phòng muốn mượn thêm một cái chăn nữa. Nhưng hai cái vẫn khiến cô lạnh không chịu nổi, cô bắt đầu cảm thấy không bình thường.

Cô lớn lên ở Bình Lĩnh - một thành phố nhỏ nằm ở phía Bắc tỉnh J, vĩ độ của Bình Lĩnh và Lương Túc gần giống nhau, vào mùa đông, nhiệt độ không khí hạ xuống âm độ là chuyện thường. Cô không phải người sợ lạnh, hướng chi tối nay Lương Túc còn chưa hạ xuống 0 độ, trong phòng cũng lắp điều hòa. Cô giãy giụa đứng dậy, hai chân mềm nhũn, nhìn mình trong gương, hai gò má đỏ lên đầy khác thường. Cô lại gọi điện cho phục vụ phòng mượn cặp nhiệt độ, đo xong thì mới biết nguy rồi, không ngờ là 39 độ C.

Chúc Cẩn Niên sờ trán mình, cô không dùng được chút sức lực nào, cả người mềm nhũn đến nỗi kỳ lạ, đứng lâu còn thấy choáng váng. Tự thấy không ổn, cô cố gắng mặc quần áo tử tế, bước tới cửa đã thở dốc.

Tùng cơn gió lạnh ập tới, cô co ro đi đến phòng của Nhiếp Vũ Tranh ở đối diện, bất đắc dĩ ấn chuông cửa, còn dùng hết sức gõ cửa hai lần.

Một lát sau, phía sau cửa truyền đến tiếng mở khóa.

"Nửa đêm nửa hôm cô vội vàng gõ cửa phòng cấp trên như vậy không sợ tôi hiểu lầm sao?" Anh đứng ở cửa, nhíu mày hỏi, dường như vừa tắm xong nên tóc còn ướt, anh mặc một chiếc quần thể dục màu đen rộng thùng thình, rõ ràng là vì mở cửa nên áo sơ mi trắng cũng chưa cài khuy xong, mớ hồ lộ ra cơ ngực rắn chắc và đường nét của cơ bụng.

Thật là một bức tranh mỹ nam tắm trần ngập hơi thở anh tuấn, đẹp không thể tả nổi. Nhưng Chúc Cẩm Niên thật sự không có sức lực thưởng thức, còn chưa mở miệng, anh đã phát hiện cô không khỏe, vội bước về phía trước, giơ hai tay đỡ cô: "Cô khó chịu à?"

"Đưa tôi đến bệnh viện." Giọng cô yếu ớt: "Tôi sốt rồi."

"Tôi thay quần áo đã."

Hành lang có gió, Nhiếp Vũ Tranh kéo cô vào phòng, cô không muốn nên dùng sức bấu vào khung cửa, đáng vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục, anh không biết làm sao đành phải xoay người nhìn cô: "Dù tôi muốn làm gì cô thì cũng không chọn lúc này."

Chúc Cẩm Niên không làm gì được nên đành đi vào trong vài bước, ngồi trên ghế sofa cúi đầu ngẩn người. Anh thay quần áo xong thì đi đến trước mặt cô, đưa lưng về phía cô, quỳ một gối xuống: "Lên đi."

Cô cảm thấy bệnh của mình không đến mức không thể đi, phải nằm sấp trên vai chồng người khác: "Không cần đâu, tôi có thể đi được." Nói xong, cô vịn tay ghế đứng lên, bước về phía cửa.

Nhiếp Vũ Tranh không kiên trì nữa.

Chúc Cẩm Niên xóc lại tinh thần, vịn tường đi từ từ, lòng bàn chân như có một đống bông. Cô bỗng nhiên nhớ đến lời nhắc nhở trước đó của Cung Hồng Tiêu, anh ta nói gần đây có dịch cảm cúm, khá nhiều người đến bệnh viện truyền nước. Chẳng lẽ bản thân bất hạnh bị bệnh rồi sao?

"Ồi!" Không kịp nghĩ đến chuyện khác, cô bỗng nhiên bị người ta bế lên.

Bế kiêu công chúa.

Khuôn mặt của Nhiếp Vũ Tranh gần trong gang tấc, trên cổ anh còn vương mùi hương sữa tắm của đàn ông. Hơi thở của Chúc Cẩn Niên gần như đông cứng, cô lúng túng che hai tay trước ngực, trừng mắt nhìn anh: "Anh..."

"Đừng khách sáo." Anh cười.

"Thả tôi xuống!" Cô tức giận ra lệnh.

"Cô rất nặng." Anh cố ý ước lượng nhưng không buông tay: "May mà tôi bế được."

Có nặng hay không thì hiện tại không quan trọng! Cả khuôn mặt của Chúc Cẩn Niên đỏ bừng, cô cảm thấy đáng về hiện tại của mình và Nhiếp Vũ Tranh giống như một đôi cầu nam nữ.

Cô dùng hết sức bình sinh, như một con cá vừa được vớt lên từ trong nước, giãy mạnh rồi nhảy xuống, coi như đằng sau anh là một con mãnh thú chuẩn bị cắn xé cổ họng của cô bất cứ lúc nào, dùng hai chân chạy về phòng mình.

Cho dù chết vì bệnh cũng tuyệt đối không phá vỡ ranh giới làm người của mình!

"Đứng lại."

Cô coi như không nghe thấy, cầm chặt nắm cửa để giữ vững cơ thể, vừa hoảng loạn vừa run rẩy lấy thẻ phòng từ trong túi ra, giống như chỉ dùng một giây sẽ bị mãnh thú gặm sạch.

Một cơn gió mạnh ập đến, anh đi vài bước đã đuổi kịp cô rồi đè cô lên cửa. Cô không kịp kêu, không kịp mắng, không kịp dùng những lời lẽ khắc nghiệt nhất mình có thể nghĩ được để chỉ trích anh thì anh đã áp sát, dùng đôi môi ngăn chặn những lời ác độc cô sắp thốt ra, xác nhận danh hiệu "Đàn ông đã kết hôn đi ngoại tình" trong lòng cô.

Giờ phút này, anh bá đạo và bừa bãi, khắp người để lộ sự nhiệt tình như động vật giống đực, một nụ hôn công thành đoạt đất như dũng sĩ thời Chiến quốc không sợ sùng guom trong tay, như cơn lốc xoáy khó đoán nhất giữa Giang Hà (1), như ngọn lửa lan tràn dữ dội, gần như muốn đốt sạch không khí xung quanh cô, khiến cô cảm thấy ngạt thở và tuyệt vọng như rơi vào hố đen.

(1) Giang Hà: sông Trường Giang và sông Hoàng Hà

Chúc Cẩn Niên không giãy giụa nữa, để mặc anh hôn, trong lòng chỉ có một suy nghĩ vô cùng kiên định: không thể trêu chọc, phải trốn thôi. Công việc trước đây cô mơ ước, cô mặc kệ.

Ngày mai, dù thế nào cũng phải về thành phố Bằng từ chức, phải từ chức.

"Tại sao lại bài xích anh như vậy?" Nhiếp Vũ Tranh cúi đầu thở dốc, môi còn đang đặt trên trán cô, dùng từ nghi vấn kèm theo giọng điệu trần thuật. Xem ra, mấy ngày nay anh cũng có thể cảm giác được sự trốn tránh thậm chí là bài xích của cô.

Chúc Cẩn Niên lạnh mặt, lòng như tro tàn: "Nhiếp Vũ Tranh, ý thức trách nhiệm gia đình của anh đâu? Lòng hổ thẹn và đạo đức của anh đâu? Có lẽ anh giống như những tên đàn ông cạnh bãi phản bội hôn nhân kia, cảm

thấy bản thân đã sớm không có tình cảm với vợ, có lẽ anh quyết định ngày mai phải làm thủ tục ly hôn, nhưng chỉ khi giấy chứng nhận kết hôn của anh còn chưa mất hiệu lực thì anh không thể làm chuyện này sau lưng Trịnh Văn Tú. Chúc Cẩn Niên tôi không phải người như anh nghĩ, tôi không trơ tráo đến mức chen chân vào cuộc hôn nhân của người khác!"

Dứt lời, cô đẩy anh ra, mạnh mẽ lau giọt nước mắt bị anh ép ra.

Cô hận. Hận sự coi thường của anh với mình, càng hận bản thân bất lực để anh sỉ nhục.

Nhiếp Vũ Tranh cup mắt đối diện với cô, trong mắt chất chứa sự khó hiểu và thăm dò.

Mấy năm nay anh đã quá quen với kiểu hiểu lầm này.

Anh lại bế ngang cô lên, đi về phía thang máy: "Nghe này, anh chưa kết hôn, không có bạn gái. Trịnh Văn Tú là một vị giáo sư ở trường đã về hưu, em có thể đi điều tra. Về nội tình trong đó thì anh có thể giải thích hoàn chỉnh nhưng bây giờ không phải lúc."

Tức giận đến nổi bổi rối, Chúc Cẩn Niên nghi ngờ, không biết vừa rồi bản thân có nghe nhầm không, chỉ cảm thấy trong lòng rất hỗn loạn, đầu đau muốn nứt ra.

Nhiếp Vũ Tranh nhẹ nhàng bế cô vào ghế sau, khôi phục giọng điệu thoải mái: "Nếu em không tin thì quay về thành phố Bằng, anh sẽ đến cục dân chính viết một tờ giấy chứng nhận độc thân."

Chúc Cẩn Niên im lặng, trong lòng kinh ngạc không thôi, còn có niềm vui mừng được miêu tả rất sinh động.

Bọn họ đến bệnh viện số 2 ở Lương Túc gần khách sạn nhất, đăng ký khám gấp, chờ gọi tên, đo nhiệt độ, gặp bác sĩ rồi lấy máu...

Lấy máu xong, Chúc Cẩn Niên đang vắt vả vuốt tay áo xuống thì một tay của anh cầm lấy cổ tay cô, tay kia thông thả kéo tay áo cô xuống. Cơ thể cô nóng rực, cảm giác được sự mát lạnh của lòng bàn tay Nhiếp Vũ Tranh như một con rắn nhỏ, từ cổ tay chui vào thần kinh cảm xúc, bò lên trái tim cô.

Có giấy xét nghiệm, anh nhìn thoáng qua số liệu y tế thì đã hiểu.

"Cảm cúm." Bác sĩ khám bệnh nói đơn giản rồi ngược mắt nhìn họ: "Gần đây bệnh cảm cúm đang lan tràn, hai người tạm thời không có việc gì cũng đừng lơ là. Cẩn thường xuyên rửa tay, khử trùng bát đĩa, đừng để cả hai vợ chồng đều bị bệnh, ai cũng không giúp được ai."

Nghe xong câu cuối, Chúc Cẩn Niên bị nghẹn đến nổi ho khan không ngừng.

Vậy mà Nhiếp Vũ Tranh còn nói một câu: "Tôi sẽ chú ý, cảm ơn."

Đừng thấy lúc này đã là hơn nửa đêm, thế mà người đến truyền nước không ít, chẳng những có cụ già tóc bạc trắng mà còn cả mấy đứa bé hai ba tuổi nữa, có người dùng ánh mắt dò dẫm nhìn về phía trước, có người cúi đầu nhìn điện thoại, còn có người không ngừng ngủ gà ngủ gật.

Chúc Cẩn Niên ngồi trong một góc phòng truyền nước, kim tiêm chui vào mạch máu trên mu bàn tay trái, y tá điều chỉnh tốc độ nhỏ giọt rồi vội vàng đi sang xem bệnh nhân khác, cô rảnh rồi không có việc gì nên chụp mấy bức ảnh gửi lên Khoảnh Khắc.

"Trên đường đi công tác vinh dự bị bệnh, cầu phát bao lì xì an ủi. [Hình ảnh]"

Nhiếp Vũ Tranh ra hiệu thuốc lấy thuốc còn chưa về. Chúc Cẩn Niên nhớ lại lời anh nói vừa nãy, chẳng biết tại sao lại có cảm giác như trút được

gánh nặng.

Đang nghĩ ngợi thì có thông báo Đỗ Cách Trí gửi bao lì xì cho mình, cô ấn vào thì thấy anh ta gửi bao lì xì 88 tệ, còn bổ sung một câu: "*An tâm dưỡng bệnh, chúc đường về khỏe mạnh.*"

Lan Khiết Phi ấn nút like rồi trả lời cô: "*Bao lì xì lớn cũng không bằng lời chúc phúc thật lòng của tớ dành cho cậu.*"

Chúc Căn Niên cười, trả lời: "*Hư tình giả ý thua kém vàng thật bạc trắng.*"

"Còn cười được, xem ra đã tốt hơn nhiều rồi." Giọng nói của Nhiếp Vũ Tranh truyền tới cách đó không xa, cô ngược mắt lên, không biết có phải do bị cảm cúm sinh ra ảo giác không mà trông thấy trên đầu anh lơ lửng mấy chữ: Chưa kết hôn.

Chúc Căn Niên nhắm chặt mắt rồi nhìn anh lần nữa, rõ ràng trên đầu chẳng có gì cả.

Nhiếp Vũ Tranh ngồi xuống cạnh cô, cô cảm thấy hơi xấu hổ nên cúi đầu không nói. Anh lấy di động ra xem, chỉ thấy màn hình hiện lên ba cuộc gọi nhỡ, một cái đến từ mẹ anh, hai cái đến từ Nhiếp Vũ Thiên.

Tim của bố anh không tốt, không biết cuộc gọi của họ có liên quan đến chuyện này không. Anh suy nghĩ một chút rồi gọi điện cho Nhiếp Vũ Thiên.

Lúc Nhiếp Vũ Thiên nghe máy thì giọng nói rõ ngái ngủ, Nhiếp Vũ Tranh lập tức yên tâm, em gái còn ngủ được thì có vẻ cuộc gọi đến không phải vì sức khỏe của bố.

"Anh làm gì đấy... Sao không nghe điện thoại? Không thể vì ngày mai em thi tâm lý học logic nên cố ý chặn em chứ."

"Tìm anh có chuyện gì à?" Anh hỏi thẳng.

"Bố mẹ bảo em nghỉ đông đừng về nhà mà cứ ở chỗ anh đi, Tết Nguyên Đán bố mẹ sẽ đến thành phố Bằng. Hỏi anh có tiện không?"

"Tiện."

"À, mẹ nói, nếu anh tiện thì rõ ràng vẫn chưa có bạn gái. Mẹ đánh cược với bố về chuyện này, nếu thắng thì ăn tất niên với chúng ta xong, hôm sau bố mẹ sẽ đến đảo Bali leo núi lửa với mấy người chị em cũ, chi phí do bố trả."

Nhàm chán thế!

Nhiếp Vũ Tranh cúp điện thoại, lúc xem lại nhật ký cuộc gọi bỗng phát hiện mấy ngày trước Trịnh Văn Tú gọi đến mấy cuộc, trong đó có một cuộc được nhận, thời gian trò chuyện khoảng 35 giây. Xem ngày thì đúng là ngày lên máy bay đến Lương Túc.

Nếu Trịnh Văn Tú tự mình gọi điện thì sẽ không gọi bốn cuộc liên tục.

Anh đã hiểu chuyện gì xảy ra.

"Biết hội chứng Erotomania không?" Anh hỏi.

Chúc Cẩn Niên sững sốt, quay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh giơ màn hình điện thoại về phía cô, trên đó là nhật ký cuộc gọi ngắn ngủi của cô và Trịnh Văn Tú mấy ngày trước.

Hội chứng Erotomania chính là chứng tương tư, người bệnh sẽ rơi vào trong ảo tưởng yêu đương với một người khác.

Cô nói một cách không thể tin nổi: "Vì sao một nữ giáo sư về hưu lại coi anh là chồng? Khẩu vị cũng quá... nặng rồi."

Trong đầu cô hiện lên dáng vẻ của người phụ nữ được Nhiếp Vũ Tranh ôm vào lòng, hai bên tóc mai bạc trắng nhưng ăn mặc lại nóng bỏng, quả thật cảnh này còn cay mắt hơn một cặp tình nhân trẻ không coi ai ra gì mà hôn môi ngay trước mặt.

"Con gái bà ấy." Lời nói của Nhiếp Vũ Tranh phá vỡ ảo tưởng trong đầu cô.

"... Được rồi." Hợp tình hợp lý đấy.

Con sốt đã giảm, Chúc Cẩn Niên đảo mắt, cố lấy dũng khí xem toàn bộ cuộc gọi trong di động của anh, phát hiện sau khi mình nghe điện thoại của Trịnh Văn Tú xong thì cuộc gọi tiếp theo không phải bà ấy mà là một người tên Nhiếp Vũ Thiên.

"Em gái anh." Anh nhìn cô, khẽ nhú mày: "Em ruột."

Đá phản lưới nhà. Chúc Cẩn Niên giật mình, đồng thời thấy rất xấu hổ vì sự độc đoán của mình, ngẫm lại mấy ngày nay cô âm thầm trào phúng châm chọc anh mấy lần, cuối cùng trực tiếp quy anh thành loại "đàn ông cặn bã", bây giờ còn cảm thấy oan ức thay anh.

Thấy Nhiếp Vũ Tranh cúi đầu tìm gì đó xung quanh, cô quan tâm hỏi: "Anh làm rơi cái gì thế? Ví tiền à?"

"Tìm cái lỗ thích hợp để em chui vào." Anh lạnh nhạt nói.

Chúc Cẩn Niên liếc mắt xem thường: "Là tôi hiểu lầm anh, nhưng người không biết không có tội. Trước đó tôi lại không biết rốt cuộc anh đã kết hôn hay chưa, tôi phải nghĩ như thế nào khi một người phụ nữ gọi đến trực tiếp gọi anh là chồng? Mặt khác, điều này cũng chứng minh tam quan ngay

thẳng của tôi, tuân thủ pháp luật, không cúi đầu trước thế lực tà ác, là chuyên gia tư vấn không thể thiếu của Sa Mạc Cam Tuyền."

"Biến thái, đàn ông căn bã, thế lực tà ác." Nhiếp Vũ Tranh gật đầu: "Cảm ơn em đã đánh giá đúng trọng tâm về anh."

"Trở về tôi mời anh ăn cơm coi như xin lỗi."

Anh nhìn Chúc Cẩn Niên: "Xét thấy em thường xuyên nảy sinh hiểu lầm về anh, anh cảm thấy em cần tiến hành đi sâu để hiểu rõ về anh hơn."

"Được." Chúc Cẩn Niên truyền nước một lát thì cơ thể khó chịu đã dịu đi kha khá, cộng thêm vương mắc thân phận "đã kết hôn" của anh mấy ngày nay nên lúc nói chuyện cũng không muốn nhiều lời, lúc này được thả lỏng lại bắt đầu hơi lảm nhảm: "Tôi nhất định sẽ đọc kỹ sơ yếu lí lịch của anh, quan sát lời nói và hành vi của anh, muốn biết rõ anh thích ăn thịt kho tàu hay hấp, ra ngoài bước chân trái hay chân phải trước, uống cà phê thêm sữa hay đường..."

"Nhìn trên giấy chung quy cảm giác rất nông cạn, muốn biết việc này phải tự mình thực hiện. Vì trước đó em vẫn còn hiểu lầm lớn về nhân phẩm của anh, anh nghĩ cách tốt nhất là bản thân em thử trải nghiệm xem anh có phải một người đàn ông ngoại tình không." Nói xong, Nhiếp Vũ Tranh đứng lên nhìn về phía hành lang: "Anh ra ngoài mua cốc cà phê, cho em mười lăm phút để suy nghĩ về đề nghị này."

Chương 45: Muôn sông nghìn núi [3]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Năm phút đầu, Chúc Cẩn Niên rất cẩn thận nghiền ngẫm ý nghĩa sâu xa trong lời nói của anh.

Năm phút giữa, cô cố gắng kìm nén niềm vui trong lòng.

Khi thời gian suy nghĩ bước vào năm phút cuối cùng, một cô gái trẻ mới truyền nước không lâu ở bên cạnh mỉm cười bắt chuyện: "Người kia là bạn trai cô sao? Đẹp trai thật đó, còn đối xử tốt với cô nữa chứ. Vừa rồi ở chỗ cầu thang tôi nghe thấy anh ấy đang hỏi y tá chỗ bán túi chườm nóng, y tá nói với anh ấy đi bộ khoảng mười phút sẽ thấy một siêu thị 24 giờ, cô ấy bảo trời lạnh, nếu anh ấy không quá cần thì đừng đi mua, cứ lấy chai nước khoáng rỗng, chuẩn bị nước sôi rồi ôm là được, anh ấy nói không được, nước thuốc đã lạnh rồi, tay của cô còn bị tiêm đến nổi lạnh ngắt, nhất định phải dùng túi chườm nóng lót ở dưới. Tôi lẻ loi một mình, nghe xong đúng là hành hạ chó độc thân, sau này bạn trai tôi mà bằng được một nửa anh ấy thì tôi sẽ sướng đến chết mất."

Xuất thân từ chuyên ngành tâm lý nên Chúc Cẩn Niên hiểu rõ: khi một việc khiến bạn do dự có nên làm hay không, trên thực tế, cán cân trong lòng bạn đều nghiêng về "làm". Cô bắt đầu nhìn kỹ lòng mình, lúc hiểu lầm anh là đàn ông có vợ, trong lòng rất mất mát và tức giận, hoàn toàn là vì mong đợi vào anh.

Lúc này mà còn già mồm thì sau này sẽ hối hận đến ruột cũng xanh.

"Anh ấy không phải bạn trai của tôi, có điều ở lại một lát là được." Chúc Căn Niên trả lời rồi cúi đầu nhìn di động, còn ba phút.

Cho nên, lúc Nhiếp Vũ Tranh một tay bung cốc cà phê, tay còn lại cầm túi chườm nóng đi vào phòng truyền nước, cô vội vã giơ tay phải lên làm động tác "OK" với anh, sau đó không nhìn được mà bật cười, đúng lúc chứng minh mình đã vui vẻ chấp nhận "đề nghị" của anh.

Đáp án đến nhanh hơn dự đoán khiến Nhiếp Vũ Tranh tròn mắt, anh dừng lại, sau đó khẽ mỉm cười, trong đôi mắt trong suốt tràn ngập dịu dàng, càng lộ vẻ đẹp trai.

Nhiếp Vũ Tranh bước tới nhanh hơn rồi ngồi bên cạnh cô, anh đặt túi chườm nóng dưới tay trái của Chúc Căn Niên, vừa nghiêm túc vừa nhẹ nhàng nắm lấy tay phải cô, đồng thời bỏ vào trong túi áo khoác, còn đổi thành mười ngón tay đan vào nhau.

Tuy lúc này tay của hai người vẫn còn lạnh nhưng trái tim Chúc Căn Niên lại có một dòng nước ấm tuôn trào. Tay anh ấm lên rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của anh, tay cô cũng bắt đầu ấm lên.

Không tỏ tình, chỉ có ngẫm hiểu trong lòng. Mười lăm phút không dài nhưng tựa như đã đi qua muôn sông nghìn núi.

Chẳng qua là cô gái độc thân ở bên cạnh trong lúc vô tình giúp Nhiếp Vũ Tranh lại bị hành hạ.

"Không biết truyền xong mấy bình nước này, ngày mai có thể khỏe lại không đây?" Chúc Căn Niên tìm chuyện nói để phá vỡ sự nhàm chán.

"Ngày mai còn phải tiêm thêm lần nữa." Nhiếp Vũ Tranh nhìn ánh mắt của cô, rõ ràng viết "Nghĩ hay lắm".

"Ôi, đúng là làm lỡ chuyện! Trước đó em vẫn luôn nghĩ phải làm sao để tiếp xúc với bố mẹ Hân Tuyết này."

"Anh sẽ không sa thải em, bây giờ tỏ ra trung thành hay giả vờ nghiêm túc đều vô ích." Anh ung dung uống cà phê.

Chúc Cận Niên im lặng giữ lại một giọt mồ hôi lạnh: "Anh nói thế cứ như em là một cô gái đầy tâm cơ, vì giữ công việc mà không từ thủ đoạn lấy lòng cấp trên vậy."

"Anh rất hy vọng em như vậy." Nhiếp Vũ Tranh hứng thú nhíu mày: "Có thủ đoạn gì cứ việc nhắm vào anh này."

Chúc Cận Niên hát cảm về phía cánh tay bị kim tiêm đâm vào của mình: "Chờ em hết bệnh, anh cứ đợi đấy."

"Cung kính chờ đợi."

Lúc truyền nước xong đã là ba giờ sáng, mặc dù buồn ngủ đến nổi mí mắt đánh nhau suốt, nhưng sờ vàng trán đã khôi phục nhiệt độ bình thường và mười ngón tay vẫn luôn đan vào nhau của người bạn trai mới Nhiếp Vũ Tranh, Chúc Cận Niên cảm thấy lần bị cảm cúm này của mình rất đáng giá, chẳng trách nữ chính trong phim tình cảm lãng mạn nhất định phải bị bệnh vài lần, hóa ra cách trị bệnh căn bản không phải thuốc, mà là... tình yêu.

Nhiếp Vũ Tranh đưa cô tới cửa phòng khách sạn, tuy dừng bước nhưng không buông tay cô ra, trong mắt hiện lên chút hài hước, thấp giọng hỏi: "Vị bệnh nhân này, có cần tôi ngủ cùng không?"

"Một lần bao nhiêu tiền?" Chúc Cận Niên hỏi.

Nhiếp Vũ Tranh phản kích: "Là em cho anh hay anh cho em?"

"Không nói chuyện tiền bạc đâu, tổn thương tình cảm lắm." Cô xua tay, gian xảo mà đẩy đề tài này đi.

Anh làm như thật mà trả lời: "Như vậy không tổn thương."

"Ngày mai gặp nhé." Cô vẫy tay với anh nhưng anh lại nắm lấy tay cô và kéo về phía mình. Cô ngược mắt nhìn, đôi mắt anh sâu thẳm khiến cô đắm chìm, cơn sốt đã giảm nhưng sức nóng trên mặt lại bị nhen nhóm, cô nhanh chóng xoay đầu, che nửa miệng, nhẹ giọng nói: "Đừng để em lây bệnh..."

"Anh chỉ muốn bị em lây bệnh."

Chúc Căn Niên bất đắc dĩ nhìn anh: "Thân thể là tiền vốn cách mạng. Từ nay về sau, cả người anh đều là của em, thế mà anh còn không biết quý trọng thân thể à? Anh nói lây bệnh cho mình thì em sẽ lập tức lây bệnh sao? Em không đồng ý."

Nhiếp Vũ Tranh nhất thời không mở miệng, giống như đang thưởng thức lời nói của cô, một lát sau khóe miệng cong lên: "Tuân lệnh."

Chúc Căn Niên trở về phòng, rửa mặt chải đầu qua loa xong thì nằm xuống, nhắm mắt rồi lại mở ra, cảm giác mình vừa có một giấc mơ đẹp, không biết nên ngủ hay tỉnh.

Trong mấy ngày cô bị bệnh, Nhiếp Vũ Tranh một mình đi giải quyết tình trạng trước mắt của bố mẹ Diệp Hân Tuyết, điều khiến người khác không ngờ tới là hơn một năm trước, mẹ Diệp không màng nguy hiểm đi thụ tinh trong ống nghiệm, mấy tháng trước mô bụng sinh ra một bé gái. Mỗi ngày hai vợ chồng đều bận rộn chăm sóc đứa trẻ, tuy cơ thể không chịu nổi nhưng có thể tạm hoãn nỗi đau đớn khi mất đi con gái, dù sao vẫn còn có cái để chờ đợi và gửi gắm.

Chu Hiểu nói cho Nhiếp Vũ Tranh biết, mẹ Diệp nghe nói có hai chuyên gia tư vấn của thành phố Bằng nhận được ủy thác của Kiều Di Đồng đến Lương Túc hỏi một vài chuyện quá khứ thì vừa tức giận vừa đau khổ, bà nói rằng, sở dĩ Hân Tuyết một đi không trở lại hoàn toàn là vì không cẩn thận tiếp xúc với hai người, một là con sói mặt trắng (1) Kiều Di Đồng, hai là kẻ lấy oán trả ơn Trác Lỗi.

(1) Con sói mặt trắng (bach nhãn lang): Chỉ loại người vong ân bội nghĩa, tâm địa độc ác.

"Nếu bà ấy biết chúng ta là người tư vấn tâm lý giúp Kiều Di Đồng, có lẽ sẽ không sẵn lòng tiếp đãi chúng ta. Chúng ta phải lấy cớ gì để tiếp xúc với bọn họ đây?" Bữa sáng kiểu buffet của khách sạn rất phong phú nhưng Chúc Cẩn Niên lại rầu rĩ vô cùng, vì bị bệnh nên đã chậm trễ hai ba ngày, nếu bố mẹ Diệp Hân Tuyết phản đối thì còn phải ở Lương Túc lâu hơn.

Nhiếp Vũ Tranh nhận hai cốc sữa người phục vụ mang đến, sau khi lễ phép cảm ơn thì nhìn Chúc Cẩn Niên: "Trong điều kiện tiên quyết là giữ bí mật nội dung tư vấn, chỉ nói một phần sự thật cho bà ấy, để bà ấy biết Kiều Di Đồng đang ở thành phố Bằng, dùng tên giả "Hân Tuyết" đến xin tư vấn tâm lý."

"Nhưng..."

"Là một người mẹ, nghe nói có một người quen cũ lấy tên con gái đã chết của mình làm tên giả, dù ít hay nhiều cảm xúc đều có dao động, trong tình huống không bình tĩnh, bà ấy sẽ quên mất dự định ban đầu của việc không muốn khơi thông với chúng ta. Không có bất kỳ ngôn từ nào đã động con người hơn sự thật... Về điều này chính anh hiểu rõ nhất, nếu anh có thể thừa nhận mình thích em trong buổi họp lớp thay vì dặn dò em đề phòng Chương Tĩnh Minh, em sẽ không hiểu lầm anh là người đàn ông đã kết hôn vì mấy lần bị hấn khiêu khích." Anh thổ lộ mà mặt không đỏ tim không đập, ánh mắt cũng không hề né tránh, ngược lại làm Chúc Cẩn Niên ở đối diện thấy xấu hổ.

"Ngày đó... em ăn mặc thật sự đẹp lắm à?" Cô chần chừ một lát rồi hỏi.

Nhiếp Vũ Tranh mỉm cười nhìn cô: "Anh nói rồi, rất ít người có thể nảy sinh tình cảm với ai đó rồi một giây sau lập tức tỏ tình, nảy sinh oán hận rồi một giây sau ra tay tổn thương người ta."

"Ái chà chà, anh còn trải qua một khoảng thời gian ấp ủ à?" Chúc Cẩn Niên hiểu rõ, gật đầu, một lát sau lại tò mò hỏi: "Từ khi nào thì bắt đầu ấp ủ vậy?"

Anh rời mắt, linh hoạt đẩy vấn đề đi: "Đây là bí mật của anh, không thể nói cho em được cô giáo Chúc."

Chúc Cẩn Niên chưa từ bỏ ý định: "Hay là vừa gặp đã yêu?"

Nhiếp Vũ Tranh cup mắt nhớ lại lần đầu tiên bọn họ mới gặp từ đầu đến cuối, một lúc lâu sau mới đáp: "Lần đầu tiên anh nhìn chính diện mặt em, em đang bắt chước biểu cảm kỳ quái của Tiểu Chí. Nếu như vậy có thể khiến anh vừa gặp đã yêu, không phải em có thiên phú thì rõ ràng tâm lý anh vụn vẹo."

Truy hỏi nữa thì có vẻ rất lập dị và ồn ào, Chúc Cẩn Niên cười cho qua, nhìn khuôn mặt đẹp trai của Nhiếp Vũ Tranh ở đối diện, trong lòng vừa rung động vừa không khỏi đoán, anh có giống Hách Dịch Kỳ chỉ coi cô là một người "thích hợp" không nhỉ? Chỉ hy vọng anh có thể có chỗ khác biệt.

Nhân viên phục vụ đến đây theo thường lệ, giữa bàn có một lọ hoa, bên trong cắm hoa tươi, nhân viên nhìn hai người bọn họ rồi nhanh nhẹn đặt một cành hoa hồng đỏ vào, mỉm cười nói: "Đã quấy rầy rồi, hai vị hãy từ từ dùng."

Chúc Cẩn Niên nâng cằm: "Mấy ngày trước bọn họ chưa từng cắm hoa hồng đỏ trên bàn chúng ta."

Nhiếp Vũ Tranh phủi giọt sương trên cánh hoa hồng: "Ánh mắt của quần chúng rất sắc bén."

Lúc này, cô cố tình tỏ ra rất tích cực: "Nhưng số thứ tự của phiếu ăn sáng mà chúng ta cầm rõ ràng là phòng đơn mà."

"Em đang ám chỉ anh nên trả lại phòng đơn à?" Nhiếp Vũ Tranh nhún mày.

"Em đi công tác một chuyến, vẫn đừng nên tiết kiệm như vậy..." Cô giả ngu.

"Nghiêm khắc thực hiện tiết kiệm là trách nhiệm của mỗi người." Bậc thầy nói có sách mách có chứng lên tiếng.

Chúc Cẩn Niên nhìn lên trần nhà, giả vờ thưởng thức hoa văn trên đó.

Hơn chín giờ, bọn họ lên đường đến nhà Diệp Hân Tuyết. So với chỗ ở của Trâu Anh, nhà Diệp Hân Tuyết đẹp hơn nhiều, một tòa nhà cao tầng màu xám đậm được cây xanh bao quanh, trong tiểu khu có thiết kế một vườn trẻ, bọn trẻ đang tập thể dục buổi sáng, nhạc thiếu nhi vui tươi cộng thêm khuôn mặt tươi cười của đám trẻ và động tác duyên dáng ngây thơ khiến rất nhiều người lớn đi ngang qua đều không khỏi ngừng lại nhìn một lát.

Trùng hợp là mẹ Diệp ôm đứa bé ra ngoài tản bộ cũng đứng cạnh hàng rào sân thể dục của vườn trẻ, vẻ mặt tràn ngập yêu thương, nắm tay đứa bé nói chuyện. Bà ấy có làn da trắng nõn và đeo kính, có vẻ rất nhã nhặn.

Hai người đến gần, Chúc Cẩn Niên mở miệng chào hỏi trước: "Chào bác, chúng cháu đến từ Sa Mạc Cam Tuyền ở thành phố Bằng..."

"Tôi biết hai người là chuyên gia tư vấn tâm lý." Mẹ Diệp phản ứng lại rất nhanh, ngắt lời cô, biểu cảm trên mặt không có gì thay đổi, vẫn duy trì lễ

phép cơ bản: "Tôi không thể giúp gì được cho hai người, xin lỗi."

Nói xong thì bà ấy xoay người muốn đi.

"Mấy tháng trước, Hân Tuyết có đến phòng làm việc của chúng cháu xin tư vấn tâm lý." Nhiếp Vũ Tranh nói thẳng, câu nói này đã khiến mẹ Diệp dừng bước, bà nhanh chóng xoay người, lườm hai người họ, sốt ruột đợi anh nói tiếp.

Sắc mặt anh bình tĩnh, ung dung nói tiếp: "Ở thành phố Bằng, cô ấy vẫn lấy tên này giao tiếp với mọi người. Tổng hợp lại lời tự thuật của cô ấy và những gì cháu thăm dò được sau đó, cháu phát hiện có một người khác lấy tên của "Hân Tuyết" làm tên giả, điều chúng cháu không rõ là, tên giả lẫn nghệ danh có đến hàng ngàn hàng vạn cái, vì sao cô ấy lại chọn tên người bạn thân quá cố của mình?"

"Vậy mà nó có thể trơ tráo đến thế..." Sắc mặt mẹ Diệp thay đổi, cánh tay ôm đứa bé bắt đầu run lên: "Nó và tên Trác Lỗi hút ma túy kia đã hại Tiểu Tuyết nhà chúng tôi, còn không biết xấu hổ dùng tên của Tiểu Tuyết! Rốt cuộc nó muốn làm gì hả?"

Chúc Cẩn Niên hỏi: "Sau khi cô ấy đến thành phố Bằng, bác từng gặp cô ấy chưa ạ? Có từng gọi điện thoại đến hoặc là nhắn tin xin lỗi gì không ạ?"

"Sao tôi còn có thể liên lạc với nó chứ!? Tốt nhất nó nên chết quách đi cho rồi!" Đứa bé trong ngực bị dọa nên khóc ầm lên, mẹ Diệp ý thức được mình thất lễ, hít sâu mấy hơi để ổn định lại tâm trạng: "... Tôi không biết con bé đó muốn giải quyết vấn đề tâm lý gì, nếu hai người có thể tìm được cách gì giúp nó từ chỗ tôi, tôi tuyệt đối sẽ không cung cấp. Chuyện này cực kỳ tàn nhẫn đối với một người mẹ, các người cũng có bố mẹ, hẳn phải thông cảm chứ. Khó khăn gì đó của nó đều do gieo gió gặt bão thôi, nếu các người còn chút lương tâm thì sẽ không cần kiếm chút tiền không nên kiếm này!"

Nhiếp Vũ Tranh không nhượng bộ, nhìn thẳng vào mẹ Diệp, liên tục hỏi hai câu: "Chẳng lẽ bác không muốn biết vì sao cô ấy dùng tên giả là Hàn Tuyết ư? Bác bằng lòng để cô ấy tiếp tục dùng cái tên này sinh sống ở thành phố Bằng ă?"

Môi mẹ Diệp run lẩy bẩy, mặt đỏ lên, một lát sau, bà ấy lắc đầu: "Tôi tuyệt đối không đồng ý. Tôi cũng muốn biết vì sao, các người có thể điều tra ra không? Nếu có thể, tôi có thể nói một số điều mình biết."

Trong lòng Chúc Cẩn Niên âm thầm bội phục, cô vốn nghĩ phải dây dưa rất lâu thì mẹ Diệp mới có thể phối hợp, không ngờ trong điều kiện tiên quyết, Nhiếp Vũ Tranh vừa hoàn toàn giữ bí mật nội dung tư vấn của Kiều Di Đồng vừa nói dăm ba câu đã khiến mẹ Diệp mở miệng.

Chương 46: Hai và một nửa của tôi [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Mời vào." Mẹ Diệp đôi đôi dép lê, đặt đứa bé vừa mới ngủ say lên chiếc giường nhỏ rồi rút hai chén trà: "Bố con bé còn chưa về hưu, để chăm sóc con nên tôi nghỉ hưu trước."

Chúc Căn Niên đặt hai hộp sữa bột nhập khẩu mình mang đến lên chỗ bàn trà, nhanh chóng đánh giá một vòng. Hai bên tủ TV đặt hai chậu lan hồ điệp khác nhau, trên chậu hoa bằng sứ dán chữ "Phúc" màu đỏ, còn có tên đơn vị, hẳn là quà chúc mừng mới của đơn vị tặng bố Diệp. Góc ban công đặt một thùng đồ chơi cỡ lớn, bên trong có rất nhiều búp bê Barbie chưa mở, nhìn qua mấy hộp cũng biết do người khác tặng. Đối với Hân Tuyết - người vì hút ma túy quá liều mà chết, hai vợ chồng này chẳng hề kiêng dè, bức ảnh gia đình trước kia vẫn treo trên tường sau ghế sofa.

Mối quan hệ của gia đình này tốt hơn Trâu Anh nhiều.

Chúc Căn Niên còn chú ý, phòng ngủ của Diệp Hân Tuyết rất giống căn phòng Kiều Di Đồng miêu tả khi làm đối thoại hình ảnh, ngay cả màu rèm cửa sổ và cảnh vật ngoài cửa sổ đều giống như đúc.

Mẹ Diệp lấy album của Hân Tuyết ra, vừa lật cho hai người họ xem vừa giới thiệu. Một số bức ảnh trong album bị cắt một lỗ, hoặc trực tiếp bị mất hết một nửa, không phải là Kiều Di Đồng thì chính là ban nhạc kia của Trác Lỗi.

Trong đó có một số bức ảnh lớn vẫn còn đầy đủ, Chúc Cẩn Niên không phí nhiều sức để tìm ra Kiều Di Đồng. Ở giữa một đám người, cô ta có vẻ lạc lõng, luôn đứng ở vị trí xa nhất, vẻ mặt lạnh nhạt thì không nói, còn không nhìn vào ông kính, có sự tương phản rất lớn với hiện tại. Ngược lại với Diệp Hân Tuyết luôn đứng ở giữa mỉm cười tự tin, mấy nữ sinh xung quanh đều đứng rất gần, đầu cũng nghiêng về phía Diệp Hân Tuyết.

Di động của Nhiếp Vũ Tranh kêu lên, anh nói một tiếng xin lỗi rồi ra ban công nghe máy.

Về mặt mẹ Diệp chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: "Từ bé con gái của tôi đã cực kỳ xuất sắc, nếu mấy chuyện này không xảy ra thì có thể thi đỗ đại học nghệ thuật của thủ đô. Tôi không biết con bé thích gì mà cứ nhớ mãi không quên Trác Lỗi. Thằng đó là một kẻ rất bất cần, dù chỉ có chút hiểu biết, chúng tôi cũng nhìn ra được nó không phải hạng tốt đẹp gì. Miệng rất ngọt, toàn lời ngon tiếng ngọt, giả vờ ra vẻ chính nhân quân tử, cả ngày chỉ toàn nói gì mà dóc lòng gây dựng sự nghiệp thành công, giống như đi theo nó thì tương lai có thể làm bà chủ giàu có không bằng, còn lừa gạt rất nhiều cô gái vây quanh mình, chỉ riêng bạn gái thì đã hẹn hò với mười mấy người, tranh giành tình nhân là chuyện bình thường. Tiểu Tuyết của chúng tôi, còn có con bé họ Kiều kia nữa đều là một trong số đó. Tiểu Tuyết ngốc nhất, cho thằng kia mượn không ít tiền, đến tận bây giờ còn chưa trả. Sau này nghe ngóng một chút mới biết được bố mẹ nó đều làm thuê ở bên ngoài, lúc đầu rất giàu, sau đó thì phá sản, nghèo đến mức chả còn gì. Sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở thì không học nữa, thành lập ban nhạc gì đó, suốt ngày chỉ biết đùa nghịch. Ban nhạc cái gì? Rõ ràng là ỏ ma túy! Tiểu Tuyết bị chúng nó hại đấy!"

Nói tới đây, mẹ Diệp không khỏi rơi lệ lần nữa: "Điều kiện kinh tế của nhà chúng tôi còn tốt, đám người kia sẽ càng không buông tha cho con bé, kéo con bé xuống nước, lừa con bé bỏ tiền ra chơi những thứ đồ chơi đó... Đúng là lòng lang dạ sói mà! Từ nhỏ thân thể con bé không tốt, tôi và bố con bé cực kỳ bảo vệ, có tin tức cướp bóc hay giết người linh tinh nào đó đã vội cuống lên rồi, càng không nói chuyện thị phi gì đó trong đơn vị trước mặt con bé, luôn giáo dục con bé phải giúp mọi người làm việc tốt, hi vọng con bé lớn lên thành người tốt bụng và lạc quan, có thể nghĩ thoáng mọi

việc... Vậy mà... Hu hu hu!!! Mất rồi!!! Một tay tôi nuôi lớn!! Mất thật rồi!!
Bỗng chốc mất rồi!!!"

Chúc Căn Niên đưa cho bà ấy mấy tờ khăn giấy, chờ bà ổn định tâm trạng một chút mới hỏi: "Giọng nói của Tiểu Tuyết do bẩm sinh hay...?"

"Không phải bẩm sinh, hồi nhỏ con bé ho khan, cứ kéo dài mãi càng không tốt, vì thế trở nên vậy đây, mỗi mùa đông đến lại mắc bệnh cũ ho khan mất tiếng này."

Nhiếp Vũ Tranh nghe điện thoại xong quay về, vẻ mặt hơi cứng lại, sau khi ngồi xuống thì không nói một lời, Chúc Căn Niên chỉ có thể tiếp tục thăm dò, "Từ nhỏ đến lớn về cơ bản cô ấy có từng gặp phải thất bại nào không ạ?"

"Rất ít, lúc ông bà nội mất con bé cũng chỉ khóc khá dữ dội. Ai lại muốn con mình luôn gặp trắc trở chứ? Tôi với bố con bé đều cố hết sức giải quyết khó khăn, chuyện gì cũng nghĩ đến con bé đầu tiên, con bé đi đến đâu, chỉ cần có người quen, chúng tôi đều chào hỏi để người ta quan tâm một chút. Thất bại lớn nhất của con bé chính là kết bạn với họ Kiều sói mất trắng kia, đúng là âm hồn không tan, liên tục quẩn lầy Tiểu Tuyết nhà chúng tôi. Lúc nhỏ không hiểu chuyện, hai đứa hay chơi cùng nhau, lớn rồi Tiểu Tuyết cũng chán con nhóc kia, nói họ Kiều cứ thích bắt chước quần áo nó mặc, không mua nổi hàng hiệu thì phải mua một cái cùng kiểu cùng màu, giống như cô tình so sánh với con bé vậy. Con bé thấy họ Kiều thì trong lòng buồn phiền, cả ngày vẻ mặt đều không tốt giống như có ai nợ nó một trăm vạn vậy, hơi một tí lại mất hứng nhưng không nói ra, muốn chết muốn sống. Thịnh thoảng nhóm múa của hai đứa có hoạt động đi dạo chơi ở ngoại thành, chỉ cần họ Kiều tham gia thì mọi người đều cảm thấy hết hứng thú. Ngay cả đám Trác Lỗi cũng chán con nhóc đó, cô xem đi, nó đúng là thứ đồ chơi xui xẻo mà. Nó vì lấy lòng Trác Lỗi mà lôi kéo Tiểu Tuyết đã mất của chúng tôi dính vào thứ không nên dính, thiên lôi đánh xuống thì tuyệt đối không có kết quả tốt."

Chúc Cẩn Niên và Nhiếp Vũ Tranh nhanh chóng nhìn nhau một cái, đều chú ý tới chỗ không logic trong lời nói của mẹ Diệp, đám Trác Lỗi đều chán cô ta... Vì sao Trác Lỗi còn muốn rủ Kiều Di Đồng tham gia bữa tiệc? Trực tiếp gọi Diệp Hân Tuyết không phải được rồi sao?

Mẹ Diệp hít một hơi thật sâu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Người như vậy, vì sao mấy người phải giúp nó chứ?"

Để loại bỏ cảm xúc mâu thuẫn của mẹ Diệp về việc tư vấn tâm lý, Nhiếp Vũ Tranh mở miệng nói: "Chính vì cô ấy dùng danh nghĩa của Hân Tuyết sinh sống ở thành phố Bằng, cho nên chúng cháu mới phải giúp cô ấy thoát khỏi thân phận giả này, biến cô ấy trở về chính mình. Chắc hẳn Hân Tuyết cũng không đồng ý để Kiều Di Đồng mượn tên mình dùng. Chúng cháu quả thật đang giúp cô ấy nhưng cũng đang giúp Hân Tuyết."

Mẹ Diệp suy nghĩ một chút, nét mặt dịu đi.

Chúc Cẩn Niên nhân cơ hội hỏi: "Lúc Tiểu Tuyết đi, có biết nhóm người Trác Lỗi hút ma túy không ạ?"

"Chắc chắn không biết! Khi đó, e rằng đến cả hình dạng ma túy như thế nào Tiểu Tuyết của chúng tôi còn chẳng biết!" Nói tới đây, mẹ Diệp để lộ vẻ mặt hối hận: "Loại đồ này, làm sao dân thường như chúng tôi có thể tiếp xúc chứ, tôi với bố con bé gần sáu mươi rồi cũng chưa từng thấy ma túy thật sự. Trước đây, tôi nghĩ Tiểu Tuyết sẽ không đụng tới thứ này, hơn nữa một số hình ảnh tuyên truyền rất đáng sợ, máu chảy đầm đìa, ô uế bẩn thỉu, sao có thể để con bé xem chứ? Hầy! Chúng tôi không nhắc nhở con bé tuyệt đối không thể đụng vào thứ này, đúng là sơ sót! Thứ này thật sự quá đáng sợ, quá đáng sợ... Một lần đụng vào thì một đời lẫn một gia đình đều kết thúc!!"

Mẹ Diệp không nói như Trâu Anh, hơn nữa đứa bé đã tỉnh lại, đang khóc lóc âm ỉ, Nhiếp Vũ Tranh và Chúc Cẩn Niên không quấy rầy nhiều nữa mà rời khỏi nhà họ Diệp.

Gần tiểu khu có một quảng trường mua sắm tổng hợp, còn một tiếng nữa mới đến giờ ăn trưa, bọn họ vừa đi dạo vừa trao đổi ý kiến của mình.

Nhiếp Vũ Tranh nói: "Thuận buồm xuôi gió không phải trạng thái tốt nhất của cuộc đời, gặp phải một số thất bại phù hợp giúp nâng cao năng lực chống chọi. Nếu bố mẹ Diệp Hân Tuyết có thể để cô ấy nhìn thấy năng lượng tích cực, đồng thời giúp cô ấy nhìn thấy mặt tối của xã hội thì có lẽ kết cục sẽ khác."

Vì cộng lại với lượng tiêu thụ năm trước nên rất nhiều cửa hàng quần áo đều ra sức thúc đẩy tiêu thụ, Chúc Cẩn Niên không lòng dạ nào để ý rốt cuộc bọn họ giảm giá bao nhiêu, cô lắc đầu thốt thức: "Trác Lỗi thật sự không phải một kẻ dễ bắt nạt, thế mà có thể bắt cá nhiều tay như vậy. Hiện tại, hắn đang ở bên một khách hàng của em, mặc dù chuyên gia tư vấn không thể bắt khách hàng lựa chọn nhưng em vẫn gửi tin nhắn cho cô ấy, để cô ấy suy nghĩ về việc chia tay với Trác Lỗi. Nhưng mà mấy ngày nay cô ấy đều không trả lời em, không biết đang do dự hay vì công việc bận quá mà quên mất."

Nhiếp Vũ Tranh nhú mào: "Sau khi biết được tiền án của Trác Lỗi, anh đã bảo Thẩm Tử Bình đặc biệt chú ý hướng đi của hắn ở thành phố Bằng. Vừa rồi cậu ấy liên lạc với anh, Trác Lỗi lại bị bắt vì hút ma túy, hắn giống hệt lần trước, thái độ nhận tội tốt, chủ động khai báo đường mua, còn khai ra mấy người bạn hút ma túy, muốn tranh thủ hưởng sự khoan hồng đây mà."

Trong lòng có một dự cảm không tốt, Chúc Cẩn Niên mím môi nhìn anh, vừa đợi anh nói tiếp vừa không muốn nghe nữa.

"Ở thành phố Bằng, tổng cộng Trác Lỗi mở rộng kết bạn với tám người hút ma túy, trong đó có hai người em biết." Nhiếp Vũ Tranh hỏi: "Em có thể đoán được không?"

Trong lòng Chúc Cẩn Niên lạnh toát, rõ ràng đã đoán được chín phần nhưng không muốn mở miệng.

Thấy cô như vậy, Nhiếp Vũ Tranh giơ tay lên sờ gáy cô xem như an ủi: "Một là Kiều Di Đồng, hai là vị khách kia của em, cô Hạ."

Suy đoán được chứng thực, lòng Chúc Cận Niên rơi xuống đáy. Không nói đến nhân phẩm Kiều Di Đồng ra sao, không ngờ cô ta cũng nổi gót theo Diệp Hân Tuyết, bị kéo vào vực sâu. Còn cô Hạ, năng lực làm việc của cô ta tốt như vậy, con người cũng tiến bộ, nếu không gặp phải tên đàn ông cặn bã Trác Lỗi, cô ta vẫn là một tiểu tư nữ (1) tri thức có lương cao, tương lai rộng mở.

(1) Tiểu tư nữ: chỉ những người phụ nữ nhỏ nhắn, thuộc tầng lớp trung lưu, có bằng cấp, có tiền, độc lập về kinh tế, có cuộc sống thoải mái nhưng thường nhút nhát và sợ hãi sự cô đơn. (Theo Baidu)

Tên Trác Lỗi này thật sự là chết ngàn vạn lần cũng không đủ đền bù tội ác!

"Hiện tại hai người họ thế nào ạ?" Cô chán nản hỏi.

"Cô Hạ bị dụ dỗ không lâu, trước đây Trác Lỗi luôn coi cô ấy là cái máy rút tiền, vay cô ấy rất nhiều tiền, nói là gây dựng sự nghiệp. Có thể do tiền mượn quá nhiều nên cô ấy nảy sinh nghi ngờ, Trác Lỗi dứt khoát khiến cô ấy dính vào rồi nghiện ma túy, lôi kéo cô ấy cùng hút." Giọng điệu của Nhiếp Vũ Tranh cũng mang theo chút thương tiếc: "Tình huống của Kiều Di Đồng tương đối phức tạp, cô ấy luôn khẳng định mình không đụng vào ma túy, cũng không nhớ rõ mình từng hút, thậm chí không thừa nhận mình tên là Kiều Di Đồng. Nhưng dựa theo lời khai của Trác Lỗi, hẳn lấy được ma túy từ chỗ Kiều Di Đồng, nói cách khác, thông qua việc Kiều Di Đồng giới thiệu các nguồn ma túy đã khiến Trác Lỗi tái phát, mà Trác Lỗi cũng thuận tiện kéo cô ấy xuống nước."

Chúc Cận Niên chấn động: "Sao có thể chứ?"

"Anh cũng không bắt ngờ." Nhiếp Vũ Tranh lạnh nhạt nói: "Dựa theo mấy tháng quan sát chi tiết, tiền sử hút ma túy của Kiều Di Đồng ít nhất là hai năm trở lên."

"Trước đó anh chưa từng nói cô ấy hút thứ này!" Chúc Cận Niên không hiểu, khẽ hỏi: "Chẳng lẽ anh đã sớm nghi ngờ..."

"Khi hai người anh và em cùng hẹn ngày gặp cô ấy, anh phát hiện cô ấy có động tác che mũi, bèn để ý đến mùi hương kỳ lạ trên người cô ấy. Về sau ở chi đội, anh ngẫu nhiên gặp một nhóm người "trượt băng" bị bắt, mùi trên người bọn tản ra hơi giống mùi của Kiều Di Đồng. Sau đó, anh hỏi người cảnh sát truy bắt ma túy, ông ấy nói với anh, "trượt băng" cần một quá trình tán độc, tán độc xong trên người sẽ có mùi đặc trưng, người thường xuyên hút ma túy thì đến cả răng cũng khác người bình thường. Liên tưởng đến lúc cô ấy tư vấn luôn đeo khẩu trang, anh đã bắt đầu nghi ngờ nhân cách hỗn loạn và chứng "mất trí nhớ" của Kiều Di Đồng không chỉ do khía cạnh tâm lý." Nhiếp Vũ Tranh giải thích.

Chúc Cận Niên chậm rãi gật đầu: "Nói như vậy, trong lòng cô ấy biết rõ chuyện mình hút ma túy nhưng ngày thường vẫn luôn che giấu."

"Ở nhà Trâu Anh, anh đã xem báo cáo kiểm tra sức khỏe của cô ấy, các kiểm tra thông thường như máu và nước tiểu đều không làm, điều này rất có thể là kết quả của việc cô ấy cứng rắn kiên trì, cô ấy biết mình không thể làm những loại kiểm tra có thể bại lộ hành vi hút ma túy của mình. Nào cô ấy có một số biến đổi bệnh lý, người thường nhìn thấy những danh từ rỗng tuếch này, ít nhiều sẽ tìm bác sĩ để hỏi cho rõ, điều tra kỹ lưỡng hơn, nhưng cô ấy không như vậy, điều này không logic với tâm lý của người bình thường. Có hai khả năng, một là có lẽ cô ấy biết lý do não mình biến đổi bệnh lý, hai là cô ấy muốn mặc kệ... thứ ma túy cô ấy hút là một loại độc tố thần kinh, chắc chắn sẽ tổn thương đến cấu tạo và chức năng của não bộ, những tổn hại đó có khi không thể chống lại." Trong mắt Nhiếp Vũ Tranh tràn ngập sự bất đắc dĩ và nghiêm nghị sau khi suy ra sự thật kinh khủng: "Đừng quên, cô ấy là một người có năng lực tự ám thị rất mạnh, trong việc ám thị tâm lý liên tục, cô ấy thành công bỏ qua những biến đổi bệnh lý này, đắp nặn mình thành người "não bộ không có vấn đề". Hoàn cảnh gia đình,

quá trình trưởng thành, tính cách, quán tính tâm lý, ma túy, những nhân tố đó ảnh hưởng và xúc tác lẫn nhau, biến cô ấy thành bộ dáng như bây giờ, nhân cách hỗn loạn, trí nhớ khác thường."

Chương 47: Hai và một nửa của tôi [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Đầu óc Chúc Cẩn Niên hơi hỗn loạn, dừng bước rồi hỏi: "Vậy rốt cuộc cô ấy đến tư vấn vì mục đích gì? Rõ ràng trong lòng cô ấy đã biết chuyện mình hút ma túy, nên nghĩ đến trí nhớ bất thường của mình rất có thể do ma túy gây tổn thương đến đại não chứ."

Nhiếp Vũ Tranh xoay người nhìn cô rồi nhú mày: "Đúng vậy, vì sao nhỉ?"

Vốn hi vọng anh nói ra điều gì đó giật gân, ai ngờ anh lại cố tình trêu cô. Chúc Cẩn Niên lườm anh, lại không nhin được bật cười, chìa tay định nắm anh một cái, nắm đấm còn chưa tới gần cánh tay Nhiếp Vũ Tranh thì đã bị anh nắm lấy, giấy mả cũng không ra.

"Chúc Cẩn Niên, anh có chuyện muốn nói với em." Anh nhìn cô thật sâu, con ngươi màu đen được bao phủ bởi ánh sáng dịu dàng: "Xoay người sang chỗ khác."

"Có gì mà không thể nói trước mặt em vậy?" Cô hơi căng thẳng, tim đập nhanh hơn nhưng ngoài miệng lại giả vờ không để ý.

Hai tay Nhiếp Vũ Tranh vịn vai cô: "Xoay người đi."

"Được rồi." Cô xua tay, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh: "Anh nói đi."

Không biết anh muốn nói gì nhưng trong lòng rất mong nghe được mấy câu mà mọi phụ nữ đều thích:

Quẹt thẻ của anh đi.

... À, không đúng, là anh yêu em.

Phía sau, anh cũng rất yên tĩnh, chẳng lẽ... đang chuẩn bị cảm xúc và điều chỉnh tâm lý?

Ừ, cho anh ấy chút thời gian.

Qua rất lâu, anh cũng chẳng nói câu nào.

Chúc Cẩm Niên lại kiên nhẫn đợi một lát rồi tự động từ bỏ, xoay người nói: "Quên đi, anh đừng..."

Anh biến mất.

Chúc Cẩm Niên ngạc nhiên nhưng lại lập tức thoải mái, nhất định anh đang trêu chọc cô! Hừ, anh trêu cô cũng không phải lần một lần hai, đúng là khó lòng đề phòng! Cô tức giận gọi điện thoại cho anh mà anh cũng không nghe, gọi hai lần đều không có hồi âm. Chúc Cẩm Niên lập tức gửi tin nhắn: "*Anh đang ở đâu đấy?*"

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy Nhiếp Vũ Tranh quay lại.

Không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ? Sắc mặt Chúc Cẩm Niên thay đổi, nghĩ đến trước đây anh chắc chắn đã từng lật tẩy rất nhiều kẻ giả vờ có vấn đề về tâm lý, khiến kế hoạch thoát tội của họ thất bại, có thể sẽ bị trả thù.

"Em mau đoán đi bạn nhỏ Cẩm Niên của anh."

Trong lúc nhất thời, Chúc Cẩn Niên - người mà một phút trước còn lo lắng an nguy của anh đột nhiên thấy anh trả lời lại chỉ dờ khóc dờ cười, thở phào nhẹ nhõm nhấc lại: *"Hay lắm! Anh dám trêu chọc em! Còn bảo em là cô nhóc 5 tuổi, em thấy anh còn nhỏ hơn em, 3 tuổi! Chỉ có 3 tuổi!"*

"Vừa rồi em xin anh chỉ bảo một vấn đề, anh đang dùng hành động thực tế hướng dẫn em suy luận, sao lại biến thành trêu chọc rồi?" Không biết Nhiếp Vũ Tranh đang ở đâu, chỉ thu âm rồi gửi giọng nói đến, ngữ điệu thoải mái hài hước.

[Chúc Cẩn Niên]: Em xin anh chỉ bảo cái gì?

[Nhiếp Vũ Tranh]: Em nói em muốn biết rốt cuộc mục đích Kiều Di Đồng đến làm tư vấn tâm lý là gì. Sau khi em phát hiện anh biến mất thì vội vã gọi điện thoại đến khởi binh vấn tội, hành động này đúng lúc nói rõ động cơ của cô ấy.

[Nhiếp Vũ Tranh]: Em cẩn thận suy nghĩ xem, nghĩ được thì anh sẽ cho em biết anh ở đâu.

[Chúc Cẩn Niên]: Em không nghĩ, em không cần biết anh ở đâu.

[Nhiếp Vũ Tranh]: Đừng làm nũng, nghĩ kỹ vào.

"Em làm nũng lúc nào?!" Chúc Cẩn Niên trợn mắt, cô cũng không tin anh vĩnh viễn không xuất hiện.

"Không nghĩ ra thì chứng minh IQ của em thấp hơn anh tưởng tượng." Anh ngữ bất kinh nhân tử bất hưu (1), thật sự muốn cô tức nước vỡ bờ: *"Gợi ý ấm áp: Sinh vật ngoài hành tinh không biết là địch hay bạn, vì sao con người vẫn vui vẻ phát tín hiệu liên lạc?"*

(1) Ngữ bất kinh nhân tử bất hưu: trích “Giang Thượng Trị Thủy Như Hải Thế Liêu Đoản Thuật” của Đỗ Phủ: nghĩa là lời lẽ chưa kinh động

lòng người thì chết chẳng yên.

Phép khích tướng rất hiệu nghiệm với Chúc Cẩn Niên, cô nặng nề hừ một tiếng, lời nói và hành động vừa rồi của Nhiếp Vũ Tranh lặp đi lặp lại một lần nữa trong đầu cô, cuối cùng dừng ở câu "Gợi ý âm áp".

Sinh vật ngoài hành tinh không biết là địch hay bạn, vì sao con người vẫn vui vẻ phát tín hiệu liên lạc? Lỗi người ngoài hành tinh vào làm gì? Thứ này còn không biết rốt cuộc có hay không cơ mà, cho dù có cũng không chắc người ta sẽ liên lạc với con người chúng ta đâu.

Đợi chút.

Bởi vì không biết nên mới thăm dò, bởi vì bị động cho nên tranh thủ chủ động.

"Em hiểu rồi." Chúc Cẩn Niên nói với Nhiếp Vũ Tranh.

Tin nhắn gửi đi được một lát thì anh gọi điện đến: "Mới vậy đã hiểu rồi sao?"

"Em đưa lưng về phía anh nên không nhìn thấy động tác của anh, ngay cả khi anh trốn lúc nào cũng không biết. Em tò mò xem anh muốn nói gì nhưng không biết anh trốn ở đâu, vì sao phải làm vậy, cho nên mới nóng lòng gọi điện cho anh để hỏi rõ, nhưng anh cố tình không nghe máy khiến em chỉ có thể đổi cách khác để liên lạc với anh. E là tâm trạng của Kiều Di Đồng giống hệt em vừa rồi, cô ấy đã sớm phát hiện mình khác thường, nghi ngờ mình đã làm một số chuyện ngoài phạm vi trí nhớ, không thể kiểm soát. Cô ấy không thể đến bệnh viện làm kiểm tra lần nữa vì sợ bí mật hút ma túy bị phát hiện, cũng không thể nói cho người bên cạnh, sợ người khác coi mình là đồ thần kinh. Sau khi suy nghĩ thì đi tư vấn tâm lý là lựa chọn tốt nhất." Chúc Cẩn Niên hắng giọng, tiếp tục nói: "Bởi vì không có cách nào trực tiếp đối thoại với "bản thân khi đó", cho nên hóa bị động thành chủ động, muốn lợi dụng chúng ta khai thác ra "bản thân" kia, thông qua chúng

ta, đối thoại với "cô ta", muốn biết "cô ta" rốt cuộc đã làm những gì. Cho nên, trong đối thoại hình ảnh em thiết kế, cô ấy đã tưởng tượng ra một cánh cửa lớn màu đen không có ổ khóa, cũng cảm thấy đó là tầng hầm không biết nhốt thứ gì đáng sợ. Tầng hầm này thật ra là "một bản thân khác", cô ấy tò mò, sợ hãi, lo âu, cũng càng cấp bách muốn biết "cô ta" là địch hay bạn. Và lại, cho dù là địch hay bạn, cô ấy đều muốn chiếm quyền chủ động, hơn nữa, cô ấy cấp bách muốn ngăn chặn một "bản thân" khác."

"Tuy nhiên, "Hân Tuyết" không ngờ mình cũng chỉ là nhân cách phụ, cô ấy là đối tượng cần đấu tranh, thậm chí "Hân Tuyết" gọi điện thoại đến chương trình phát thanh xin giúp đỡ cũng không được coi là nhân cách phụ, cùng lắm là tự mình ám thị kết quả khi quên hết mọi thứ không vui vẻ đã trải qua. Trong cơ thể con người cất giấu "Hai và một nửa của tôi"."

Nhiếp Vũ Tranh nói: "Nhân cách chủ - Kiêu Di Đồng thoái cư nhị tuyến (2), cô ấy là người ẩn nấp kĩ nhất, cũng là người chúng ta vẫn luôn tiếp xúc nhưng chưa từng trực tiếp khơi thông. Chuyện năm đó, rốt cuộc cô ấy là một trong những người bị hại hay là người khởi xướng, vì sao sau khi đến thành phố Bằng lại đi trên con đường tà đạo thì chỉ có cô ấy biết."

(2) Thoái cư nhị tuyến: Chỉ việc các quan chức không còn chịu trách nhiệm về các vấn đề cụ thể trước khi nghỉ hưu. Sau khi nghỉ hưu, hầu hết trong số họ vẫn đi làm bình thường, nhưng không còn thực hiện nhiệm vụ lãnh đạo nữa, đa số gọi họ là điều tra viên, một số không thể đi làm, nhưng được hưởng đãi ngộ tương ứng với chức vị. (Theo Baidu)

"Theo em thấy, Kiêu Di Đồng không phải người ẩn nấp kĩ nhất mà là anh." Chúc Cận Niên nhìn bốn phía: "Rốt cuộc anh đang ở đâu?"

"Lên tầng năm đi. Hôm nay nghỉ lễ, anh mời em ăn một bữa ngon, bù lại cho em mấy ngày nay không thể không ăn cháo trắng rau dưa."

Chúc Cận Niên đi về phía thang máy: "Hôm nay là ngày lễ gì? Sinh nhật của anh à?"

"Đáp án này anh cho em 0 điểm."

"Vậy là... sinh nhật âm lịch của anh?"

Bên đầu kia im lặng vài giây, rõ ràng là anh không thể phản bác nổi.

Chúc Cận Niên giờ cờ trắng: "Em thật sự không nghĩ ra ngày lễ quan trọng nào ngoài Tết Nguyên Đán cả."

"Sinh nhật của nhà khoa học James Watt." (3)

(3) James Watt là nhà phát minh và là một kỹ sư người Scotland đã có những cải tiến cho máy hơi nước mà nhờ đó đã làm nền tảng cho cuộc Cách mạng công nghiệp. Ông đưa ra khái niệm mã lực và đơn vị SI của năng lượng watt được đặt theo tên ông.

"... Ô?" Chúc Cận Niên cong môi, vẻ mặt rõ ràng là cạ n lời.

"Bây giờ đối với anh mà nói, mỗi ngày đều là ngày lễ." Anh nói xong thì cúp máy.

Đột nhiên lại có một viên kẹo thể này, Chúc Cận Niên cảm di động, cảm giác ngọt ngào vô cùng.

Cửa thang máy mở ra, Nhiếp Vũ Tranh đã đứng ở cửa thang máy tầng năm chờ cô, bỏ hai tay ra khỏi túi áo khoác, hơi giờ lên về phía cô. Cô bước nhanh qua, thật sự giống cô bé con nhìn thấy bố mẹ mình, đến gần rồi dùng sức nhào vào anh một cái. Anh ôm lấy Chúc Cận Niên, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Bây giờ, đối với cô mà nói, mỗi ngày đều là lễ tình nhân.

Tiếng còi báo động nhà ga vang lên, nhắc nhở tàu sắp vào trạm.

Lên xe ngồi vào chỗ của mình, sau khi xe chuyển động, Chúc Cẩn Niên quay đầu nhìn cảnh vật chạy như bay ngoài cửa sổ, muốn nghiêm túc nhìn lại phong cảnh của Lương Túc: "Em sẽ không quên nơi này, nhưng không phải vì Kiều Di Đồng hay Diệp Hân Tuyết."

Nhiếp Vũ Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ: "Anh cảm thấy mình có nghĩa vụ khiến em khắc ghi nhiều nơi hơn, cũng sẽ không bỏ qua nơi nào có thể cùng em thưởng thức cảnh đẹp."

Sau khi Kiều Di Đồng bị bắt vì hút ma túy, vẫn không thừa nhận sự thật rằng mình hút ma túy, ngay cả cái tên "Kiều Di Đồng" này cũng không nhận, liên tục kêu oan. Người cảnh sát phụ trách vụ án này biết được trạng thái tâm lý bất thường của Kiều Di Đồng từ miệng Nhiếp Vũ Tranh thì cảm thấy rất kinh ngạc, đồng thời không thể không báo cáo tình hình trước, xin làm giám định tâm lý cho cô ta.

Bởi vậy khi Nhiếp Vũ Tranh trở về thành phố Bằng thì lập tức đến cục cảnh sát trực thuộc khu vực.

Hai người đều là người rất rõ ràng trong công việc và tình cảm, trước mặt người ngoài hơi giữ khoảng cách, ánh mắt của Nhiếp Vũ Tranh chỉ chú ý vào cô nhiều hơn một chút, Chúc Cẩn Niên nghĩ, kiểu trao đổi này chỉ có hai người họ có thể biết được, cũng có chút mùi vị đặc biệt.

Chúc Cẩn Niên muốn gặp cô Hạ một chút nên nhờ Thẩm Tử Bình và cục trưởng Chu Thủ Lượng nói giúp, anh ta đồng ý để cô đi cùng hai cảnh sát gặp cô Hạ.

"Anh muốn gặp Kiều Di Đồng à?" Thấy Nhiếp Vũ Tranh đi về phía mình, Chúc Cẩn Niên hỏi.

"Trác Lỗi." Trên hành lang, Nhiếp Vũ Tranh đi sóng vai với cô đến phòng thẩm vấn: "Về phần Kiều Di Đồng, nếu cô ấy đã giao cho chúng ta làm giám định tâm lý thì bây giờ gặp cô ấy chẳng có ý nghĩa gì cả, huống chi người chúng ta thấy cũng không phải cô ấy." Anh bỗng nhiên hạ giọng: "Còn không thú vị bằng việc gặp em."

Chúc Cẩn Niên không nghĩ anh lại phơi bày quan hệ của hai người, liếc mắt cảnh cáo anh.

Anh cười, nói tiếp: "Lần giám định tâm lý này anh làm cùng Mảo Đằng. Hai tuần sau, có thể em sẽ nhìn thấy anh đến Sa Mạc Cam Tuyền làm việc đúng giờ."

Hạ Mảo Đằng là một trong năm nhà tâm lý chính của Sa Mạc Cam Tuyền, hạng mục am hiểu nhất là trị liệu bằng thôi miên, rất khó hẹn trước, nhiều khách hàng cao cấp tranh nhau để trải nghiệm. Chúc Cẩn Niên vẫn luôn cảm thấy Hạ Mảo Đằng chính là một đứa trẻ trung niên, bây giờ Nhiếp Vũ Tranh muốn hợp tác với đứa trẻ trung niên này làm giám định tâm lý khiến cô rất mong chờ.

"Đến rồi." Từ ô cửa sổ thủy tinh nhỏ, Chúc Cẩn Niên nhìn thấy cô Hạ ngồi bên trong thì khá vội vàng muốn vào.

"Cẩn Niên." Nhiếp Vũ Tranh gọi cô lại: "Bất luận quá khứ của người ở bên trong như thế nào, nhưng đụng đến ma túy thì đã không giống trước kia, em phải cẩn thận."

Bỗng nhiên Chúc Cẩn Niên hơi căng thẳng cắn môi dưới, nặng nề gật đầu.

Đẩy cửa vào, chỉ thấy cô Hạ cúi đầu ngồi sau một cái bàn, tóc rối tung, cả người co rúm trong chiếc áo lông màu xám trắng rộng thùng thình, cổ áo lông che nửa khuôn mặt, để lộ khuôn mặt ửng rửng, không khí trầm lắng, hoàn

toàn tương phản với dáng vẻ trang điểm đẹp đẽ và quần áo cầu kỳ trước đây.

Ngước mắt lên thì thấy Chúc Cẩn Niên, cô ta cũng không có biểu cảm gì, chỉ nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó trên bàn đèn nổi ngậy người.

"Tiểu Hạ?"

Dường như cô Hạ không nghe thấy, vẫn cúi đầu như cũ.

Vừa rồi, Chúc Cẩn Niên nghe từ miệng Chu Thủ Lượng là trừ cô Hạ ra, Trác Lỗi còn hẹn hò với cùng lúc ít nhất sáu cô bạn gái, trong đó có bốn người bị hấn kéo xuống nước. Một khi bạn gái dính vào ma túy, hấn lập tức thay đổi dáng vẻ "bạn trai thật thâm tình" của trước đây, dùng chuyện bọn họ hút ma túy để uy hiếp, khiến họ bỏ vốn mua ma túy cùng hút với hấn. Sau khi đến thành phố Bằng, kẻ mất trí này lặp lại tiền án "Hẹn hò với bạn gái, dụ dỗ hút ma túy, uy hiếp", từ trước đến nay không tự làm việc kiếm tiền mà vẫn có thể duy trì tiền mua ma túy.

"Tiểu Hạ?" Chúc Cẩn Niên đến gần thêm một bước.

Cô Hạ vẫn cúi đầu, không muốn mở miệng.

Tiểu Tôn - người canh sát dẫn cô vào tháp giọng nói: "Từ lúc vào đây cô ta đã như vậy rồi, kiểm tra, ký tên gì đó đều rất phối hợp, chỉ là làm thế nào cũng không chịu nói chuyện."

Chúc Cẩn Niên nhìn ra được sự trốn tránh của cô ta, khẽ thở dài. Cô không hiểu trình tự tiếp theo lắm, tháp giọng hỏi: "Cô ấy sẽ bị đưa vào trại cai nghiện ma túy hoặc nhà tù sao?"

Tiểu Tôn lắc đầu giải thích: "Không đến mức đó, cô ta mới hút không bao lâu. Thường là tạm giam trước, sau đó đến khu cai nghiện cộng đồng,

nói trắng ra chính là mọi người trong nhà giúp đỡ cai nghiện, khác với cường chế cai nghiện, không giam giữ cũng sẽ không hạn chế tự do."

Chúc Cẩn Niên nghe xong thì gật đầu, cô tiến lên vài bước rồi ngồi xuống đối diện cô Hạ.

Chương 48: Hai và một nửa của tôi [3]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

"Chào lãnh đạo! Chào lãnh đạo!" Trác Lỗi nghe thấy tiếng động cửa mở thì vội vàng đứng lên, cúi đầu khom lưng chào hỏi, có vẻ vừa nhiệt tình vừa thành khẩn.

Nhiếp Vũ Tranh đứng yên trước bàn, chẳng nói gì chỉ đánh giá hẩn. Trác Lỗi mặc bộ đồng phục bóng chày may đầy sequin (1) kết hợp với chiếc quần jeans rách, kiểu tóc cá mập đang rất phổ biến của giới trẻ ngày nay, nhuộm nâu, làn da trắng bệch không khỏe mạnh, hai mắt hơi héch lên, hần mỉm cười nhưng nụ cười này chỉ phô bày bờ môi cứng đờ và gượng gạo, hai mắt tròn tròn, một trái một phải quan sát vẻ mặt của Chu Thủ Lượng và Nhiếp Vũ Tranh, trong mắt vừa cố gắng lấy lòng vừa hơi đề phòng.

(1) Sequin (kim sa) là những mảnh lấp lánh nhỏ được sử dụng như đồ trang trí trên quần áo hoặc vải vóc. Những mảnh sequin thường hình tròn, đa sắc và được làm từ nhiều loại chất liệu như kim loại sáng bóng, đá quý... nhưng ngày nay chúng thường được làm bằng nhựa.

"Trước đây, tôi chưa từng thấy vị sĩ quan cảnh sát mặc thường phục này, anh mới đến à? Đúng là tuần tú lại lịch sự, đẹp trai thật đấy!" Thấy bọn họ đều không mở miệng, Trác Lỗi tiếp tục nịnh nọt: "Từ nhỏ tôi đã muốn làm cảnh sát, tiếc là về sau bản thân không hăng hái tranh giành và phạm sai lầm lớn. Nếu cho tôi một cơ hội nữa, tôi nhất định sẽ đi học thật tốt rồi làm cảnh sát giống các anh, hi hi! Hi hi! Cục trưởng, anh cũng biết đấy, tôi rất phối hợp với công việc của mọi người, còn xin mọi người giúp đỡ, chỉ bảo tôi nhiều hơn!"

Hắn nói xong thì khôn khéo ngồi xuống, ngược mắt nhìn bọn họ, khéo miệng nhếch lên.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn vẻ mặt này của hắn thì nhanh chóng đọc được ý nghĩa đằng sau động tác nhỏ theo bản năng của hắn: chối bỏ và khinh thường. Hắn không có thiện cảm với cảnh sát, hơn nữa trong lòng hắn cũng không hề sợ hai người, thậm chí khá khinh thường.

Thử hỏi có bao nhiêu phần tử phạm tội sẽ tràn ngập sùng bái với cảnh sát từ tận đáy lòng chứ?

"Tổ trưởng Nhiếp, mau đến đây, ngồi chỗ này đi." Chu Thủ Lượng kéo ghế ra, giơ tay làm động tác "mời".

Trác Lỗi - kẻ giỏi việc đoán ý qua lời nói và sắc mặt hơi nhướng mày, hai mắt đảo quanh.

Nhiếp Vũ Tranh mở bút ghi âm ra cầm trong tay: "Trác Lỗi, tôi vừa đi công tác ở Lương Túc về, có một số việc muốn hỏi cậu."

Trác Lỗi sững sốt, lập tức gạt đầu như già tởi, nhanh chóng sửa lại xưng hô: "Lãnh đạo muốn hỏi gì?"

"Mấy năm trước, cậu là đồng lõa trong vụ án cưỡng hiếp tập thể, sau khi cai nghiện thì ngồi tù hai năm. Một trong những người bị hại lúc đó họ Diệp có quan hệ gì với cậu?"

Trác Lỗi trừng mắt: "Cô ta... cô ta đã chết. Không, không phải tôi làm! Lúc cô ta chết tôi còn đang cải tạo, cán bộ (quản ngục) có thể làm chứng!"

Chu Thủ Lượng quát: "Hỏi cậu cái gì thì trả lời cái đó thôi! Không cần nói những chuyện không liên quan!"

Trác Lỗi vội vàng nói liên tục mấy tiếng "Được" nhưng lông mày nhú lại đã để lộ sự bất mãn trong lòng hắn. Hắn là một kẻ hai mặt điển hình, luôn dùng dáng vẻ thấp kém như vậy để che giấu nội tâm và sự tàn ác từ trong xương cốt.

"Cô gái đó là..." Hắn ngược mắt nhìn Nhiếp Vũ Tranh, do dự một chút mới nói: "Một cô bạn gái khi đó của tôi, khá bí mật. Nhà cô ta rất giàu có..."

Nhiếp Vũ Tranh ngắt lời hắn: "Mục đích thật sự khi các cậu tổ chức bữa tiệc kia là gì?"

"Chuyện năm đó, tôi... quên hết rồi." Trác Lỗi cúi đầu: "Đầu óc tôi lúc đó rất hỗn loạn, bọn họ làm gì tôi cũng không rõ, tôi không tham gia vào chuyện này với bọn họ!"

Hồ sơ vụ án cho thấy, vì năm đó Trác Lỗi không thực hiện hành vi cưỡng hiếp, nhưng là người tổ chức, người triệu tập và gặp loại trường hợp này cũng không ngăn cản hay báo cảnh sát nên cũng được coi là một trong những kẻ đồng lõa, mức độ xử phạt không nặng như ba kẻ đồng lõa khác.

Nhiếp Vũ Tranh thay đổi vấn đề: "Cậu hẹn hò cùng lúc với hai người Diệp Hân Tuyết và Kiều Di Đồng, chắc là không muốn họ chạm mặt với nhau ở cùng một nơi. Tôi đã điều tra thử ba người bị hại năm đó bị các cậu dụ dỗ, gia cảnh cũng không tệ, chỉ có một mình Kiều Di Đồng may mắn thoát khỏi, gia cảnh không thể nào so sánh với họ, tin chắc rằng đây không phải đối tượng cậu định xuống tay, hơn nữa tôi nghe nói, rõ ràng cậu và vài người trong ban nhạc đều không muốn gặp cô ấy, vì sao cô ấy lại tham gia bữa tiệc?"

Vẻ mặt Trác Lỗi khá khó xử, sợ mình nói nhiều một câu sẽ gây họa gì đó: "Đây đều là chuyện của mấy năm trước, ngồi tù cũng ngồi rồi, sao bây giờ lại hỏi nữa..."

Chu Thủ Lượng khẽ "chặc" một tiếng: "Nói vớ vẩn như vậy làm gì? Ngay cả người đứng đầu đường dây ma túy là ai cậu cũng sẵn lòng nói, sao cứ ấp úng chuyện này thế?"

"Không phải, tôi... Hầy!" Trác Lỗi thở dài một hơi.

Nhiếp Vũ Tranh lạnh lùng nhìn hắn: "Ngay từ đầu ván cờ kia do cậu thiết kế riêng cho Diệp Hân Tuyết phải không?"

Hắn há miệng thở dốc, lại nặng nề mím môi, lựa chọn im lặng.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn thấu tâm tư của hắn, thấp giọng nói: "Cậu là người tổ chức và triệu tập, nhìn từ góc độ pháp lý thì tòa án xét xử không thể bắt bẻ cậu, hơn nữa cậu đã ra tù, bây giờ nói ra sẽ không ảnh hưởng đến hình phạt trước đây của cậu, cũng không liên quan đến việc cậu hút lại lần này. Tôi là chuyên gia phân tích tâm lý, nhưng đối tượng điều tra không phải cậu, cậu có thể yên tâm nói với tôi."

"Ồ..." Trác Lỗi nhẹ nhàng thở ra, thẳng lưng lên, suy nghĩ một chút mới lên tiếng: "Thực ra trước đây người theo đuổi Diệp Hân Tuyết không ít, tôi nhìn ra được, ngoài mặt cô ta có thể hòa đồng với bất kỳ ai nhưng thật ra rất kiêu căng ngạo mạn, tự cho rằng mình hơn hẳn người khác. Nếu tôi cũng gia nhập đội ngũ những người theo đuổi cô ta, tám phần là cô ta sẽ không để ý đến tôi, căn bản cũng không để tôi vào mắt. Đối phó với người như thế, cần đề lòng hăng hái của cô ta xuống trước, tổn thương một chút lòng tự tôn của cô ta, khiến cô ta phát hiện tất cả điều kiện tốt đẹp của cô ta không là gì trong mắt một số người."

Thi nhân người Pháp Marguerite Yourcenar từng nói: điều bản thủ nhất trên thế giới không gì hơn lòng tự trọng. Phương pháp này, lần nào hắn dùng đều đúng, tin chắc rằng hắn cũng đối phó với cô Hạ như thế.

"Cho nên cậu cố ý chọn Kiều Di Đồng." Nhiếp Vũ Tranh thoải mái nói: "So với sự nổi tiếng của Diệp Hân Tuyết, Kiều Di Đồng là một nhân vật mờ

nhật quanh quần bên cạnh cô ấy. Mọi quan hệ của bọn họ khá tốt, mà cậu cố tình "quan tâm gấp đôi" Kiều Di Đồng, cố gắng không để ý đến Diệp Hân Tuyết, từ từ khiến cô ấy tò mò và trở nên hiếu thắng."

Trác Lỗi ngược mắt lên, thực sự nghiêm túc đánh giá Nhiếp Vũ Tranh.

Nhiếp Vũ Tranh không để ý đến ánh mắt đề phòng và thăm dò này, anh nói tiếp: "Cậu công khai hẹn hò với Kiều Di Đồng nhưng bắt đầu thường xuyên ám thị Diệp Hân Tuyết, khiến cô ấy cho rằng cậu đã "lạc đường biết quay lại" sau khi hẹn hò với Kiều Di Đồng, biến cảm giác thất bại trong lòng thành cảm giác cấp bách nóng lòng chứng minh bản thân. Lúc này, cậu vượt cảnh ô liu cho cô ấy, cô ấy lập tức vịn cây treo lên, phát triển thành tình yêu bí mật."

"Những chuyện đó... ai nói cho anh biết? Kiều Di Đồng ư?" Trác Lỗi nghi ngờ hỏi.

Nhiếp Vũ Tranh không để ý câu hỏi của hắn, tiếp tục nói: "Từ sự đánh giá của người khác về hai người Diệp, Kiều, một người đàn ông bình thường nên chủ động tiếp cận cô Diệp trước. Mà Diệp Hân Tuyết lại tình nguyện làm người tình bí mật, cũng không phù hợp với tính cách của cô ấy, trừ khi có nội tình. Từ hai hiện tượng không phù hợp với logic tâm lý, cậu có ảnh hưởng rất lớn đến họ, cậu dùng phương pháp "Không chịu rời khỏi Kiều Di Đồng", ép Diệp Hân Tuyết giành chiến thắng, chậm chạp không chịu buông tha cho cậu. Chỉ có thể nói, cậu rất hiểu kiểu phụ nữ này, chính xác thì hiểu cái gọi là lòng tự trọng của họ, Hân Tuyết trước đây và cô Hạ bây giờ là cùng một loại người, họ đã thua vì tự cho rằng mình hơn hẳn người khác. Tôi đoán, mấy năm nay, đa số những cô bạn gái cậu hẹn hò đều là kiểu người này."

Trác Lỗi không giả vờ mỉm cười nịnh nọt nữa mà trong mắt hắn tràn ngập vẻ lạnh lẽo và tàn nhẫn, hắn hơi cup mắt xuống, nhìn về phía trước.

Nhiếp Vũ Tranh - người dần dần vạch trần mặt nạ dối trá của hắn im lặng trong chốc lát mới nói tiếp: "Tôi không có hứng thú muốn biết quá

trình trưởng thành của cậu, nhưng tôi nhìn ra được, cậu căm ghét loại người từ nhỏ có hoàn cảnh gia đình hơn người khác, sống thuận buồm xuôi gió. Cậu tự tiện vứt bỏ tự tôn, dùng dáng vẻ thấp kém đối phó với họ, họ càng bị cậu hại đến nỗi thê thảm thì trong lòng cậu lại càng thỏa mãn. Đây là lòng tự trọng biến thái và vụn vặt của cậu, dưới sự điều khiển của loại tâm lý này, cậu xuống tay tàn nhẫn với Diệp Hân Tuyết, nhưng lại khá nhân từ với Kiều Di Đồng. Tôi nói đúng không?"

Có thể là con nghiện đến, Trác Lỗi không thoải mái lắm, dường như toàn thân ngứa ngáy vụn vặt vài cái, nặng nề thở hổn hển mấy hơi: "Hừ hừ... Hừ hừ... Hân Tuyết luôn cho rằng mình hơn hẳn người khác, rõ ràng không để mắt đến mấy người chúng tôi, nhưng vì chính lòng tự tôn buồn cười của cô ta mà đeo bám tôi không tha. Trước đó tôi gọi cô ta vài lần, cô ta đều không muốn tụ tập với mấy người anh em của tôi. Trong tình huống đầu óc của cô ta tỉnh táo, muốn cô ta "trượt băng" với chúng tôi cũng không dễ dàng. Mà khi đó thì tôi sắp hết tiền, không lo được nhiều như vậy nên mới tổ chức một bữa tiệc, gọi Di Đồng đi, cố tình không gọi cô ta, thừa dịp Di Đồng đi vệ sinh, tôi lấy di động của cô ta gọi Hân Tuyết đến. Cô ta... Ha ha, quả nhiên trang điểm xinh đẹp rồi đến."

"Lúc đó Kiều Di Đồng có biết tình huống các cậu hút ma túy không?"

"Tôi đoán cô ta đã sớm biết rồi." Trác Lỗi híp mắt, đưa tay lấy cốc nước bên cạnh uống một hơi hết sạch, nhưng dáng vẻ vẫn còn rất khát: "Cô ta trốn trong vệ sinh mãi không ra, sau đó tôi cũng phê quên lối về, không biết sau đó cô ta thế nào. Chuyện về sau tôi thật sự không nhớ rõ."

Nhiếp Vũ Tranh thấy trạng thái của Trác Lỗi, biết hắn sắp không kiên trì được: "Sau khi cậu ra tù, tại sao còn liên lạc với cô ấy?"

"Cô ta liên lạc với tôi." Ánh mắt của Trác Lỗi giống như côn trùng bay, đóng rồi mở, mở rồi đóng, còn liên tục nuốt nước bọt: "Nói muốn giới thiệu công việc cho tôi, bảo tôi đến thành phố Bằng. Đến rồi thì con mẹ nó lại hút ma túy..."

"Người gọi cậu đến thành phố Bằng là Kiều Di Đồng à?" Anh xác nhận.

Trác Lỗi không ngừng gật đầu.

"Sao cậu biết là cô ấy?"

Trác Lỗi kinh ngạc nhìn Nhiếp Vũ Tranh, giống như đôi phương hỏi một vấn đề hết sức ngu xuẩn, bắt đầu nói chuyện không chút suy nghĩ: "Một người lớn như vậy, chẳng lẽ tôi lại nhận làm? Nói thật với các anh nhé, tôi đã ngủ với hai người họ, dù mặc quần áo hay cởi hết quần áo tôi đều nhận ra hết..."

Chu Thủ Lượng cắt ngang: "Được rồi! Không nên nói những chuyện không cần nói!"

Nhiếp Vũ Tranh hỏi: "Sau đó cậu đã gặp cô ấy mấy lần?"

"Cơ bản không gặp mặt, không biết cô ta đang làm gì nữa." Trác Lỗi trợn đôi mắt vô hồn, không biết xấu hổ mà tranh công: "Tôi nhất định tích cực báo cáo cho các anh để lập công, do cô ta dụ dỗ tôi mà, đây cũng là phạm tội sao? Nếu không phải cô ta, tôi cũng sẽ không vào đây lần nữa!"

Nói cách khác, khi Kiều Di Đồng dụ dỗ Trác Lỗi hút ma túy còn đang trong trạng thái nhân cách chủ, sau khi bị Trác Lỗi dụ dỗ, không biết có phải vì sự thật là bản thân cũng hút ma túy cộng thêm tin Diệp Hân Tuyệt chết vì hút ma túy quá liều chồng chất không mà Kiều Di Đồng lựa chọn tự sát, sau đó nhân cách thứ lập tức xuất hiện và dần dần chiếm quyền chủ động.

Có phải nhân cách chủ bị giết chết không, cô ta giấu giếm rất kĩ, nhất định phải gọi cô ta ra mới có thể biết rõ suy nghĩ thật sự và những chuyện cô ta đã trải qua với tư cách của Kiều Di Đồng.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến những tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn, một lát sau, cửa phòng thẩm vấn bị Tiểu Tôn đẩy ra: "Tổ trưởng Nhiếp! Đồng nghiệp nữ đến đây cùng anh bị thương rồi!"

"Có chuyện gì thế?!" Chu Thủ Lượng lớn tiếng chất vấn.

Nhiếp Vũ Tranh nhanh chóng đứng lên, lập tức bước nhanh đến phòng thẩm vấn khác.

"Không biết tại sao trên người cô Hạ lại có lưỡi dao, bỗng nhiên lấy ra rồi giống như phát điên..." Tiểu Tôn vừa chạy chậm theo vừa giải thích.

Chương 49: Tay trái tay phải một động tác chậm [1]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Tiểu Mã - một vị cảnh sát nhân dân ấn cô Hạ xuống đất, ba cảnh sát vừa mới xông vào chia nhau ra giữ cô ta lại rồi kiểm tra vết thương của Chúc Cẩn Niên.

Khi Nhiếp Vũ Tranh bước đến gần căn phòng, chỉ thấy bên trong hỗn loạn vô cùng, Chúc Cẩn Niên nằm nghiêng trên mặt đất, bên cạnh cô là chiếc ghế bị lật, hai tay cô ôm cổ, máu chảy đầm đìa. Vào giây phút đó, người vẫn luôn kiềm chế và bình tĩnh như anh chỉ cảm thấy máu xông thẳng lên não, cả người run rẩy như bị điện giật, nổi tức giận, lo lắng và đau lòng cực độ tuôn trào mạnh mẽ như *Antiaris toxicaria* (1) có độc tính cao, trong phút chốc đã lan ra từng tế bào.

(1) Antiaris toxicaria: còn gọi là cây sui, một loại cây có độc, nhựa cây có màu trắng sữa, được dùng làm thuốc hoặc mũi tên săn bắn, khi tiếp xúc với vết thương của con người và động vật, có thể gây ra một cơn đau tim, đóng tầu, đông máu, thậm chí là nghẹt thở đến chết.

Nhiếp Vũ Tranh quỳ gối bên cạnh cô, bởi vì không rõ vết thương của cô nên không thể tùy tiện di chuyển. Hai tay và cổ áo của Chúc Cẩn Niên nhuốm đầy màu máu đỏ sẫm, nhưng lượng máu chảy không nhiều, chắc là không bị thương đến động mạch chết người ở cổ.

Nhưng trái tim của anh vẫn bị treo lên, ảnh hưởng đến lục phủ ngũ tạng, dường như bị nanh vuốt ma quỷ cào xé, chua xót và đau đớn không thôi.

"Cẩn Niên..." Anh thử gọi cô, hai tay nhẹ nhàng đỡ lưng cô.

"Đi lái xe nhanh lên! Đưa cô ấy đến bệnh viện gần nhất!" Chu Thu Lượng cùng đi vào lớn tiếng nói.

"Không cần! Không cần đi bệnh viện!" Chúc Cẩn Niên xoay người nằm ngửa, chăm chú nhìn về phía cô Hạ một cái, phát hiện cô ta đã bị hai cảnh sát kiểm chế đến nỗi không thể động đậy mới thở phào nhẹ nhõm, cô bỏ tay ra khỏi cổ. Thì ra máu đều đến từ lòng bàn tay cô, tuy chỗ cổ dính những mảng máu lớn nhưng không có thương tích: "Tôi không sao, tôi lấy tay che một chút thôi, sợ cô ấy còn ra tay nên ôm cổ mình bảo vệ."

Tất cả những người nghĩ rằng cô bị cô Hạ cứa vào cổ đều thở phào nhẹ nhõm.

"Người kiêu quái gì thế, người ta có ý tốt xin cục trưởng qua đây gặp cô, nói nhiều câu khích lệ cô, cô lại như thế... Lương tâm cô đâu? Cô có biết đây là cố ý gây thương tích không?! Bằng cấp cao thế mà những gì được học đều đi đâu rồi..." Tiểu Mã chế giễu.

Dáng vẻ cô Hạ vẫn đầy tuyệt vọng, Chúc Cẩn Niên được Nhiếp Vũ Tranh nửa ôm nửa đỡ đứng lên, cô ta ngược mắt nhìn một cái rồi rời mắt đi, giống như chuyện này không liên quan đến mình.

Bỗng nhiên Chúc Cẩn Niên có thể hiểu vì sao sau khi Diệp Hân Tuyết dính vào ma túy thì không gương dậy nổi, cuối cùng đi đến bước đường cùng. Kiêu phụ nữ như bọn họ luôn cho rằng mình hơn hẳn người khác, một khi bị Trác Lỗi kéo xuống đáy, quỹ đạo cuộc đời họ có vết nhơ, không thể rửa sạch được thì dứt khoát biến mình thành một màu đen, đen đến mức không thể đen hơn được nữa, giống như không nhìn thấy vết bẩn nào.

Nói tóm lại, cam chịu chính là một cách trả thù hai chiều, linh hồn như bị tách ra khỏi cơ thể, tất cả đều tập trung vào mặt tối của linh hồn này,

dùng một thái độ tàn nhẫn, sự áy náy cực độ và tình cảm phức tạp ra sức trả thù bản thân.

Chu Thủ Lượng hắng giọng: "Tiểu Chúc, cô nên đến bệnh viện băng bó một chút sẽ tốt hơn."

"Lời hay khó khuyên ma quỷ đáng chết, từ bi không độ người tự tuyệt." Nhiếp Vũ Tranh lên tiếng, sau đó ôm lấy bờ vai cô, thấp giọng nói: "Đi thôi."

Từng cơn đau trong lòng bàn tay truyền đến nhưng cô không động đậy, quay đầu nhìn về phía cô Hạ, ánh mắt bình tĩnh, lộ ra ánh sáng của lý trí: "Hiện tại vết thương trên tay tôi đây da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa, một khoảng thời gian nữa sẽ tự nhiên khép lại, nhưng có thể vì vậy mà vết sẹo sẽ bầu bạn với tôi cả đời. Không ai chặt cánh tay chỉ bởi có sẹo để lại hoặc vì muốn chấm dứt cơn đau tạm thời. Mỗi người đi ngang qua cuộc đời của chúng ta, có người tát chúng ta một cái thật nặng nề, có người khiến chúng ta yêu thương đến nỗi thương tích đầy mình, có người chỉ để lại cho chúng ta đôi lời và một bóng lưng mơ hồ. Chúng ta là một cái xác, thu nhận từng ảnh hưởng họ gây ra cho mình, không ai có thể lấp đầy cái xác này, về sau còn có người muốn vào, cũng có người muốn ra. Không nên oán trời trách đất, không nên tự trách mình. Không có ai là không thay đổi, không có chuyện gì không thể xoay chuyển, chỉ cần còn sống thì khóc lớn cũng được, mắng chửi cũng được, cắn răng chịu đựng từng gian khổ mà vận mệnh mang đến cho mình, có quý mới biết tương lai còn sóng to gió lớn gì đang chờ chúng ta? Tiểu Hạ, cô đã mất sạch thể diện, không còn thừa bao nhiêu mặt mũi có thể vứt bỏ, khi một người hoàn toàn vứt bỏ lòng tự trọng mới được coi là kiên cường thực sự. Những ngày tiếp theo, mời cô nhặt mặt mũi của mình và dán nó lại, cho dù là giả vờ cũng phải giả vờ kiên cường một chút vì thể diện của cô."

Lúc Chúc Cẩn Niên nói chuyện, Nhiếp Vũ Tranh im lặng nhìn cô, con ngươi đen như mực, mơ hồ được bao phủ bởi tình cảm dịu dàng. Cả người cô đầy máu, trông nhếch nhác không thôi, cô cố kìm nén đau đớn nói từng chữ đầy mạnh mẽ, anh thấy, khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ đâu phải chỉ vì "càng nhìn càng đẹp", dường như trước đây bản thân tỏ ra

khinh thường khi người khác rơi vào lưới tình đơn giản là vì: cô ấy chưa tới.

Anh có cả một đời rất dài, mà bây giờ cuối cùng Chúc Cẩn Niên đã đến.

Cô Hạ hít một hơi thật sâu, ánh mắt mờ mịt dần trở nên ướt át. Cô ta nâng hai tay, vùi mặt vào, bả vai không thể kiềm chế được mà run lên, trong cổ họng phát ra những âm thanh nghẹn ngào trầm thấp.

Vài cảnh sát áp giải cô ta đi, Chúc Cẩn Niên vào vệ sinh xử lý qua loa vết máu trên mặt và cổ rồi ngồi xe đến bệnh viện.

Khâu xong, bác sĩ cẩn thận quấn băng gạc, thuận tiện nói một vài điều cần chú ý khi chăm sóc vết thương.

"Đừng đụng vào nước, giữ những chỗ xung quanh vết thương sạch sẽ, nhiễm trùng thì không tốt lắm đâu, cô... nhất định phải thay thuốc đúng hạn. Trong hai tuần này, chắc chắn tay phải của cô không tiện, cổ nhin một chút, chịu đựng một chút."

Cả người Chúc Cẩn Niên loang lổ máu, vừa nghe vừa như đi vào cõi thần tiên, cảm thấy mình nên đi tra tử vi hoặc cung hoàng đạo gì đó thử xem, gần đây hai lần vào bệnh viện, rốt cuộc là sao Thủy nghịch hành (2) hay phạm Thái Tuế (3). Hay là... cô liếc nhìn Nhiếp Vũ Tranh đứng bên cạnh mình một cái, có phải hẹn hò với người bạn trai đẹp trai như vậy, lại còn là cấp trên của mình nên quần chúng phần nộ không nhỉ?

(2) Sao Thủy nghịch hành là hiện tượng xuất phát từ việc các hành tinh di chuyển quanh Mặt trời với tốc độ, quỹ đạo khác nhau. Sao thủy nghịch hành được coi như "thời kỳ đen tối", ảnh hưởng rất nhiều tới chuyện di chuyển, tư duy, giao tiếp...

(3) Khái niệm phạm Thái Tuế được hiểu là người đó sẽ gặp nhiều sự không thuận, sự nghiệp trắc trở, hay đau ốm bệnh tật.

Trông anh không vui lắm.

"Em không sao đâu, hết đau rồi mà." Chúc Cẩn Niên lừa anh.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Vẻ mặt anh không thay đổi, xem ra không tin.

"Em khuyên cô ấy vài câu, hình như cô ấy có chuyện muốn nói, em ghé sát vào một chút, cô ấy đứng lên như muốn nói nhỏ với em. Ai biết bỗng nhiên cô ấy lấy thứ gì đó ra đâm lên mặt em, còn nói thêm câu gì mà "Đừng nói chuyện không đầu lung", em lấy tay đẩy một cái theo bản năng. Sức lực của cô ấy rất mạnh, còn muốn lao tới, em không biết vũ khí trong tay cô ấy là gì, hơi sợ hãi nên vội nằm xuống bảo vệ cổ và mặt. Cô ấy bị cảnh sát đè lại, em khá luống cuống, tay bắt đầu đau, nhất thời không ngồi dậy được."

Nhiếp Vũ Tranh nhíu mày: "Trước khi vào anh đã nhắc nhở em rồi."

Nhất thời lơ là khiến bây giờ cánh tay phải bị bọc như cái bánh chưng, nhớ đến dáng vẻ xinh đẹp của cô Hạ trước đây, Chúc Cẩn Niên im lặng, lại nghe anh nói: "Xin lỗi."

Giọng nói vô cùng chân thành, mang theo chút chán nản.

Cô ngẩn ra.

Anh lắc đầu, không giải thích.

Sắc trời đã tối, Chúc Cẩn Niên nói: "Đưa em về đi, em mệt rồi."

"Mấy ngày nay em đi lại không tiện, ở một mình không có vấn đề gì chứ?" Đưa cô đến trước cửa nhà, anh lại nhíu mày.

Chúc Căn Niên đảo mắt, khẽ thở dài: "Có vấn đề đấy, có thể phải mời một bảo mẫu." Dứt lời, cô ngược mắt nhìn anh: "Nếu không anh liên lạc giúp em đi?"

Nhiếp Vũ Tranh nhìn cô một lát rồi chỉ vào mình.

Cô lắc đầu: "Em muốn người chuyên nghiệp cơ. Hơn nữa, anh phải chuẩn bị làm giám định tâm lý cho Kiều Di Đồng, nào có rảnh rỗi mà chăm sóc em?"

"Em muốn kiểu bảo mẫu gì, hửm?"

Chúc Căn Niên nhướn mày: "Chịu khó, miệng không nói nhảm, đẹp trai, cơ thể khỏe mạnh, đáng người tốt, quan trọng nhất là: người đó phải là tiểu thít tươi từ 18 - 22 tuổi."

"Khi em chưa nói điều kiện cuối cùng, anh cho rằng mình hoàn toàn có thể đảm nhiệm được." Nhiếp Vũ Tranh như cười như không: "Thì ra em chê anh già."

"Đừng nói như vậy chứ lão Nhiếp, anh rất trẻ, đang trong độ tuổi như hoa của người đàn ông. Hơn nữa anh là thạc sĩ, việc cần thể lực như bảo mẫu quá có lỗi với học thức của anh, vẫn nên giao cho tiểu thít tươi làm thì hơn." Chúc Căn Niên theo thói quen tranh cãi với anh.

"Nói có lý lắm." Anh làm như thật, gạt đầu rồi lấy di động ra, tìm kiếm một lúc, cuối cùng đưa màn hình về phía cô, chỉ vào tấm ảnh bên trên: "Em xem người này đi... Có thích hợp không?"

Chúc Căn Niên nhìn một cái, người trong ảnh có mái tóc ngắn sạch sẽ và thoải mái, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt cực kỳ đẹp, con ngươi trong vắt như dòng suối mát lạnh trong núi. Anh ta mặc một chiếc áo len mỏng màu khói, chỉ tùy ý đứng như vậy, một tay đút vào túi quần màu sẫm, hai mắt thoáng nhìn qua chỗ ống kính, không có động tác và biểu cảm gì, chỉ lạnh nhạt

cong môi lên thôi mà khí chất tuấn tú và tự tin đã khiến người ta liếc mắt một cái khó quên được. Cô chớp mắt, lại quan sát anh một lúc, rõ ràng người trong ảnh giống anh đến chín phần: "Đây là... em trai anh à?"

"Đây là anh năm 18 tuổi." Anh để lộ chút xảo quyệt, ép hỏi cô: "Phù hợp với những yêu cầu đó của em không?"

Chúc Căn Niên ấn màn hình: "Vâng, anh của hồi đó không tệ, em rất vừa ý."

Vẻ mặt Nhiếp Vũ Tranh đầy hưởng thụ nhưng không chút khách sáo đáp lễ: "Trâu già gặm cỏ non."

"Đáng tiếc cỏ non đã lớn rồi." Cô nhún vai, đầy tiếc nuối nói. Tay trái gian nan lấy chìa khóa từ trong túi xách ra, khom người tra vào ổ khóa vài lần mới thuận lợi mở cửa chống trộm. Bỗng nhiên, anh đưa tay giữ tay nắm cửa, không để cô đẩy ra.

"Chuyển đến chỗ anh ở đi."

Chúc Căn Niên hít một hơi thật sâu, lắc đầu theo bản năng.

Tốt xấu gì cũng có chút kinh nghiệm thực chiến, cô biết lời từ chối thích hợp có thể níu kéo đàn ông chặt hơn, nếu nghe theo và nuông chiều ngược lại sẽ khiến bọn họ cảm thấy quá dễ dàng thuận lời. Phương pháp này không biết có tác dụng với kiểu đàn ông như Nhiếp Vũ Tranh không, có lẽ anh là loại người dù cô nghe theo hay anh thuận lợi thì cũng sẽ không khinh thường cô.

"Tay phải của em không tiện." Nhiếp Vũ Tranh thuyết phục.

"Em còn tay trái mà." Cô giơ tay lên lắc lắc, còn giật giật ngón tay, thậm chí trong đầu hiện lên lời một bài hát.

"Làm theo tôi nào, tay trái tay phải một động tác chậm, tay phải tay trái lặp lại lần nữa..." (4)

(4) Lời bài hát Sổ tay rèn luyện thanh xuân của TFBoys.

Anh vẫn rất có chừng mực, không kiên trì nữa.

"Vậy em... vào nhé?" Chúc Căn Niên thử hỏi.

"Những lời này hẳn là nói với anh." Anh nhìn cô đầy ẩn ý, giúp cô đẩy cửa ra rồi xách vali của cô vào trước.

Vào giờ phút này Chúc Căn Niên thấy khá may mắn, bản thân có thói quen trước khi đi công tác sẽ quét dọn nhà cẩn thận, giờ dọn dẹp lại một chút là được.

"Anh tùy ý ngồi đi. Bộ dạng này của em cũng lười phải ra ngoài, nếu anh không đề ý... Em gọi đồ ăn đêm ở ngoài rồi chúng ta cùng ăn nhé?" Giống tiếp đón khách vậy, cô rất nhiệt tình mở phần mềm dịch vụ giao đồ ăn ra: "Anh muốn ăn gì nào?"

"Đề anh." Nhiếp Vũ Tranh nói.

"Em đã xem di động của anh rồi, không có phần mềm này." Bởi vậy Chúc Căn Niên âm thầm cảm thấy, thật ra anh là một người đàn ông có cuộc sống rất đơn điệu.

"Nếu trong di động của em không có bí mật gì không thể để ai biết..." Anh rất dễ dàng rút di động từ trong tay cô ra: "Anh đoán em nhất định không muốn mặc bộ quần áo máu me đầm đìa này ăn cơm."

"OK, anh làm chủ. Em đi tắm cái đã, tiện thể thay quần áo luôn. Chờ em chuẩn bị xong có lẽ đồ ăn đã được giao đến rồi." Cô đi về phòng ngủ cảm

bộ quần áo để thay, lúc vào phòng tắm, cô thò đầu ra nhìn Nhiếp Vũ Tranh một cái, anh cũng đúng lúc ngược mắt lên.

"Khóa cửa lại." Anh cup mắt xuống, giọng điệu thản nhiên nhưng lượng thông tin lại làm người ta kinh ngạc.

Chúc Căn Niên rút cổ lại rồi vội vàng làm theo.

Chương 50: Tay trái tay phải một động tác chậm [2]

Editor: Cà Pháo

Beta: Mạc Y Phi

Để chứng minh quan điểm "Đau đớn luôn tồn tại, chỉ là người ta không chú ý tới" này, nhà triết học của chủ nghĩa bi quan Arthur Schopenhauer từng làm phép so sánh trong một bài văn, ý nghĩa đại khái là khi người ta không đau dạ dày thì đều không cảm giác dạ dày tồn tại. Chúc Cẩn Niên - người đang giờ cao tay phải tắm rửa cảm nhận hết sức sâu sắc nội hàm của ví dụ này, cô cảm thấy, tháng này bản thân thật sự cần một bảo mẫu không chịu sự hạn chế của thời tiết, tiêu chuẩn đã nói trước đó có thể hạ thấp xuống một chút, chỉ cần một tiểu thít tươi đẹp trai từ 18 - 22 tuổi thôi!

Vắt vả mãi mới tắm xong, cô nhìn về phía cái giá mình thường treo khăn tắm trong phòng tắm, há hốc mồm. Thật sự là thành cũng chết mà bại cũng chết (1), trước khi đi công tác cô đã giặt và phơi khăn tắm, cất ở trong tủ quần áo, vừa nãy quên mang vào.

(1) Thành cũng chết mà bại cũng chết: Cho dù là thành công hay thất bại đều do một người gây ra.

Xem ra, bản thân lãng phí câu "Khóa cửa lại" mà Nhiếp Vũ Tranh khổ tâm nhắc nhở rồi.

"Nhiếp... Nhiếp Vũ Tranh!" Cô mở hé cửa: "Lấy khăn tắm hộ em với! Ngay trong tủ quần áo của em! Màu xanh da trời ý!"

Nhiếp Vũ Tranh không đáp lại nhưng vài giây sau cô nghe thấy tiếng trượt của cửa tủ quần áo.

Cô hơi căng thẳng nhưng cũng không phải không đề phòng, cầm bộ quần áo để thay che ngực, im lặng đứng chờ sau cửa.

Một lát sau, chiếc khăn tắm màu xanh da trời được nhét vào từ khe cửa, cô nhanh chóng cầm lấy, trước khi đóng cửa chỉ nghe anh hỏi, giọng điệu mang theo mấy phần trêu chọc: "Em cố ý à?"

Môi cô cong lên, đáp lại: "Em cố ý đấy, thì sao nào?"

Anh "à" một tiếng thật dài: "Chỉ trách anh không hiểu phong tình."

"Tiếp theo em có nên khóa cửa phòng tắm không nhỉ?" Cô choàng khăn tắm lên người, cố ý trêu anh.

"Những lời này của em nhằm chán chảng kém gì lời thoại "Tôi có một câu không biết có nên nói hay không" trong phim truyền hình."

Chúc Cận Niên thâm bất cười: "Tráng sĩ, tôi có một câu không biết có nên nói hay không?"

"Em nói đi, anh không nghe." Nói xong, anh xoay người bước đi.

Chúc Cận Niên ở trong phòng tắm lau người, thật sự giống như cô tiên đoán, đồ ăn được giao tới đúng lúc cô đi ra, thấy vậy thuận miệng hỏi: "Đến rồi à?"

Nhiếp Vũ Tranh đặt chiếc túi đồ ăn lên chiếc bàn nhỏ rồi quay đầu nhìn cô. Trên đầu cô trùm khăn tắm, vì tay bị thương nên không trùm kín được, có mấy sợi tóc ướt rơi ra rủ xuống vai. Cô tẩy trang đi thì bớt chút sắc thái mô tả, không quyến rũ giả dạn như bình thường mà trở nên đơn thuần và chân thật hơn.

Chúc Cẩn Niên nhanh chóng bước đến, Nhiếp Vũ Tranh cũng đi hai bước về phía cô, ngăn cản đường đi của cô, cô tò mò ngẩng đầu, đúng lúc anh có thể cúi đầu xuống hôn cô.

Lần này vô cùng dịu dàng. Trăng sáng trên núi, khe suối tĩnh lặng phía xa, tiếng sáo vang lên trong đêm, nỗi nhớ nhà của thi sĩ cũng nhẹ nhàng như vậy, dịu dàng và trầm bổng.

Chiếc khăn trùm rộng thùng thình bị rơi xuống, toàn bộ mái tóc hơi lạnh và ẩm ướt bỗng chốc xỏa tung, dán trên gò má nóng bỏng của Chúc Cẩn Niên. Cô được Nhiếp Vũ Tranh vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng ôm trong ngực, anh cao như vậy, cô nhón chân lên mới có thể bám vào anh, nụ hôn lần này, cô thân nhiên như vậy nên trong lòng không tràn ngập sợ hãi và bối rối giống lần trước.

Thỉnh thoảng Chúc Cẩn Niên nghĩ, nếu anh thật sự là chồng người khác thì rốt cuộc bản thân còn có thể chống lại sự mê hoặc như vậy bao lâu? Nhưng mà nghĩ lại, nếu Nhiếp Vũ Tranh đã sớm kết hôn thì nhất định sẽ không dụ dỗ và ngỏ lời với mình.

Nhiếp Vũ Tranh rời khỏi môi cô, một lát sau lại tiếp tục. Là không buông tha cũng là đắm chìm.

Hồi lâu sau, Chúc Cẩn Niên mới đỏ bừng mặt xoa môi trên, chỉ vào túi đồ ăn trên bàn, cố thay đổi bầu không khí mập mờ một chút.

"Anh gọi món gì thế?"

"Thơm." Anh trả lời.

Đáp án này thật sự khó hiểu, Chúc Cẩn Niên dùng sức ngửi thử, quả thật ngửi được một mùi thơm của đồ ăn: "Là rất thơm."

"Em thơm." Anh lại thẳng thắn trêu chọc cô như thế.

Bầu không khí mờ ám không giảm mà lại tăng.

"Anh còn muốn ăn bữa tối không đây? Em chết đói rồi!" Chúc Cẩn Niên không biết làm gì hơn ngoài việc khiển trách: "Để em xem thử rốt cuộc anh gọi món ngon gì nào."

"Lẩu cay và tôm hùm mười ba hương." (2)

(2) Tôm hùm mười ba hương: một món ăn của tỉnh Giang Tô dành cho những người sành ăn.

Cô ngẩn người, thoải mái bĩu môi: "Anh lại cố ý trêu em, em không thèm tin."

Mở túi ra, quả nhiên anh đang trêu cô. Bên trong rõ ràng là cháo loãng.

Bên nhà hàng không cho bộ thìa dũa dùng một lần vào túi đồ ăn, Chúc Cẩn Niên vào phòng bếp mới phát hiện mấy chiếc thìa đã không cánh mà bay, chiếc dũa thì nằm trong tủ khử trùng. Cô bất đắc dĩ tựa vào cửa, trợn mắt với Nhiếp Vũ Tranh: "Anh quá ấu trĩ, mau đưa thìa đây."

Nhiếp Vũ Tranh bày ra vẻ mặt "Anh không biết em đang nói gì cả".

"Không có thìa em ăn cháo thế nào?" Chúc Cẩn Niên bĩu môi, cô cũng không phải người có thể dùng dũa bằng tay trái.

"Anh có thể dứt cho em." Nhiếp Vũ Tranh rất biết lắng nghe, anh lắc lư một cái thìa trong tay. Chiếc thìa này chỉ sợ là cái duy nhất mà bây giờ Chúc Cẩn Niên có thể nhìn thấy bằng mắt thường trong nhà, cũng không biết mấy cái khác bị anh giấu ở đâu rồi.

"Nếu em từ chối..."

Anh cười: "Dùng đũa ăn cháo cũng không tệ."

Em biết ngay anh sẽ có suy nghĩ này mà... Trong lòng Chúc Cẩn Niên cười thầm, nhưng thực sự không thể làm gì được anh, chỉ có thể ngồi bên cạnh anh.

Nhiếp Vũ Tranh vỗ nhẹ vào đùi mình.

Cũng quá xấu xa rồi.

Chúc Cẩn Niên nặng nề "chặc" một tiếng, không để ý đến anh.

Anh cúi đầu nhìn cô hồi lâu rồi đưa một thìa cháo lên.

Cô nuốt một miếng rồi nhớ đến ngày xưa khi ở nhà, thỉnh thoảng bị bệnh sẽ nằm lì trên giường không dậy nổi, luôn muốn mẹ đút. Sau khi đến thành phố Bằng thì vừa bận học vừa bận thực tập, số lần về nhà ít đi, mỗi lần về nhà đều phát hiện bố mẹ đã già hơn rất nhiều. Hai năm này, bố mẹ cứ thúc giục cô nhanh chóng tìm đối tượng kết hôn, bảy cô tám dì trong nhà còn hơn thế, giống như vấn đề cá nhân của cô còn quan trọng hơn người dân cả nước khởi nghiệp, vì thế cô càng sợ về nhà. Có lẽ rất nhiều bố mẹ đều như thế, khiến người ta vừa muốn thân thiết vừa sợ nghe lời nhải.

"Động tác đút cháo thành thạo như vậy, có vẻ trước đây rèn luyện không ít nhỉ..." Ăn một lát, cô nhíu mày hỏi, vẻ mặt rất nghi ngờ và nhiều chuyện.

Nhiếp Vũ Tranh lên tiếng, xem như khẳng định.

"Anh đút cho ai thế?"

"Em gái anh."

Chúc Cẩn Niên giả vờ "Wow" một tiếng, trong lòng không tin tưởng câu trả lời của anh: "Hâm mộ quá đi, làm em gái của anh thật sự quá hạnh phúc."

"Hâm mộ..." Anh lặp lại.

Cô gật đầu, gật đầu, rồi lại gật đầu.

Anh không chút bao che khuyết điểm, hỏi: "Em hâm mộ một đứa con gái cường tráng cao 1m75 làm gì?"

Buổi chiều mới thi xong môn tâm lý logic học, bị bài thi của anh trai ngược như chó, Nhiếp Vũ Thiến - người hiện tại đang ở căn tin ăn uống thả cửa bổ sung thể lực bỗng nhiên hắt xì hơi không rõ lý do.

"Anh đùa xử với em ấy thật là..." Chúc Cẩn Niên từng nghe giọng điệu cưng chiều của anh khi nghe điện thoại của Nhiếp Vũ Thiến, khẽ cảm thán: "Ái chi thâm, chiết chi thiết." (3)

(3) Ái chi thâm, chiết chi thiết: Yêu càng sâu sắc, trách nhiệm càng bị cắt giảm. Đây là lời bài hát Trách nhiệm của tình yêu của Ngô Khắc Quân. Từ "chiết" ở đây nghĩa là cắt.

Anh nhìn cô, khẽ đáp: "Với em cũng vậy."

Chúc Cẩn Niên lên tiếng: "Với em là ái chi thâm, "Chiết" chi thiết."

Nhiếp Vũ Tranh lắng nghe cô chỉ bảo: "Có gì khác nhau chứ?"

Chúc Cẩn Niên háng gọng, cố gắng phát âm chính xác: "Là "Chiết" trong "Giày vò"." (4)

(4) Từ "chiết" này lại có nghĩa là làm khổ, giày vò... người khác.

Anh lắc đầu: "Là "Chiết" trong "Giang sơn đẹp đẽ như thế, làm vô số bậc anh hùng phải khom lưng". (5)

(5) Từ “chiết” này nghĩa là khom lưng. Câu trên là hai câu thơ nằm trong bài Thắm viên xuân - Tuyết của Mao Trạch Đông.

Chúc Căn Niên không nói gì, trong lòng thầm nghĩ, chắc chắn là anh còn học văn bằng kép của khoa Trung văn.

Một bát cháo chậm chạp ăn mất nửa tiếng mới xong.

Khoảng chín giờ, lúc Nhiếp Vũ Tranh phải đi còn nghiêm túc hỏi cô: "Một mình em có ứng phó được không?"

"Em cảm thấy vẫn nên mời một bảo mẫu nam." Cô cũng nghiêm túc trả lời anh.

Anh lại chỉ vào mình.

Chúc Căn Niên xua tay: "Anh thật sự không được."

"Anh không được?" Mắt anh tối lại, giọng điệu đề lộ ý cảnh cáo: "Nói vậy tối nay anh cũng không muốn đi."

Chúc Căn Niên chủ động kéo tay anh, còn lắc lắc mấy cái: "Bảo mẫu nam chỉ có thể dùng một thời gian, nhưng anh, em muốn dùng cả đời."

Anh nghe xong thì lông mày giãn ra, rõ ràng rất hưởng thụ.

Chúc Căn Niên cảm thấy bản thân rất có thiên phú nói lời ngon tiếng ngọt.

Nhưng trình độ nói lời ngon tiếng ngọt này vẫn không lừa được chỉ số IQ và EQ của người trước mặt này, anh giờ tay sờ đỉnh đầu cô, dùng một ví dụ rất chính xác: "Đến mượn sách mới có thể đọc xong hết ngày này đến ngày khác trước thời hạn trả. Mua sách... thì chưa chắc."

Chúc Cẩn Niên giờ tay đầu hàng, khẩu thị tâm phi nói: "Muôn giết muôn chém thế nào tùy anh!"

Anh nâng tay nhìn đồng hồ, giả vờ đứng đắn: "Người đẹp đã mời thì vốn không nên từ chối. Nhưng mà anh đã hẹn với lão Hạ lúc chín giờ rồi, thật sự xin lỗi."

Rõ ràng là anh trêu cô trước, bây giờ đổi thành cô trêu anh và bị từ chối!

Hồ ly đa mưu túc trí, cô đừng hi vọng thắng.

"Chào chị Chúc... Trời ạ! Tay chị bị sao vậy?" Ngày hôm sau vừa đến nơi làm việc thì Kỳ Kỳ ngạc nhiên hỏi.

"Bị thương vì cộng đồng." Chúc Cẩn Niên quơ tay, khẽ thở dài. Có điều, mỗi ngày đi làm được Nhiếp Vũ Tranh đưa đón đã giảm bớt sự hỗn loạn khi phải chen lấn trên tàu điện ngầm. Đồng ý với yêu cầu của cô, anh cho cô xuống xe ở con đường cách tòa nhà một đoạn.

"Nhìn qua có vẻ nghiêm trọng, đau lắm không chị?" Vẻ mặt Kỳ Kỳ đầy lo lắng.

"Vừa đau lại vừa không đau, chỉ là lúc sinh hoạt không tiện lắm." Cô chỉ vào mặt mình, "Em xem chị có kẻ lệch lông mày không?"

Kỳ Kỳ trợn mắt nhìn kỹ, cười nói: "Không lệch không lệch. Hơn nữa dù lệch cũng vẫn đẹp."

"Ba hoa." Chúc Cận Niên không đồng ý, "Trong mấy ngày chị đi công tác có vị khách nào tới hỏi thăm không? Tình huống hẹn trước thế nào?"

"Khách thì không có, còn mấy lịch hẹn trước em đã lùi lại giúp chị rồi. Bắt đầu từ hôm nay em sẽ sắp xếp lại..." Kỳ Kỳ vừa nhìn màn hình vừa nhớ lại lịch trình, "Có một cái cần chị tham gia này, buổi chiều ở quảng trường thành phố có hoạt động "Đón xuân về", ngày mai..."

Đang nói chuyện thì cửa thang máy lại có hai người bước ra. Kỳ Kỳ lo lắng ngược mắt lên, vừa nhìn thấy đã ngẩn người, "Ồ, người kia là..."

Chúc Cận Niên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiếp Vũ Tranh và Đỗ Cách Trí cùng nhau bước tới. Nhiếp Vũ Tranh mặc âu phục màu xanh đen, bên ngoài khoác áo dạ đen, khuôn mặt thon gầy rất đẹp trai, giờ tay nhắc chân đều như tinh anh thương vụ, vốn Đỗ Cách Trí cũng rất tuấn tú nhưng đi cạnh anh lại trở nên không nổi bật lắm. Sáng sớm Chúc Cận Niên vừa nhìn "sắc đẹp" này xong, nhưng đến lúc gặp lại vẫn có cảm giác bị khí thế phi phàm này đập vào mặt.

"Đàn anh, Nhiếp... Nhiếp tổng, buổi sáng tốt lành." Chúc Cận Niên cố gắng ép sự vui mừng trong lòng xuống, bình tĩnh chào hỏi.

Dù sao cũng là nơi làm việc, hi vọng anh đừng để lộ manh mối gì.

Nhiếp Vũ Tranh là người thông minh lại biết chừng mực, trước mặt người khác cũng không tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu một cái rồi đi về văn phòng, khí thế lạnh nhạt và mạnh mẽ như thế giống như hoàn toàn không quen biết cô.

Xem ra bọn họ có suy nghĩ giống nhau. Trong lòng Chúc Cận Niên thờ phào nhẹ nhõm, cô đánh giá cao EQ của anh. Nếu như anh ra vẻ mập mờ

với cô, những đồng nghiệp ở nơi làm việc không biết sự thật thì 80% sẽ cho rằng cô lợi dụng chuyến công tác để hiến dâng thân mình, mối quan hệ sẽ trở nên không tốt.

Ai ngờ, anh chưa đi được mấy bước đã dừng chân lại, quay người nhìn cô, "Cô gọi Cách Trí là "đàn anh", lại gọi tôi là "Nhiếp tổng". Đều là bạn học, sao lại có vẻ xa lạ với tôi thế?"

Trở về sau chuyến công tác, thế mà hai người bọn họ vẫn lạnh nhạt như vậy, vốn Đỗ Cách Trí hơi nghi ngờ, Nhiếp Vũ Tranh vừa hỏi xong, đúng lúc anh ta muốn ra mặt giúp Chúc Cận Niên, tiện thể thăm dò độ chân thực trong thái độ xa cách của hai người bọn họ.

"Hồi ở trường tôi với Tiểu Niên từng tiếp xúc với nhau, anh Nhiếp tốt nghiệp sớm, lúc cô ấy đang ngồi trên ghế nhà trường thì anh đã trở thành thầy giáo ra đề thi cho cô ấy rồi, làm sao cô ấy dám gọi anh là "đàn anh" chứ? Tôi thấy gọi thầy giáo còn được..." Dứt lời, anh ta chợt phát hiện tay Chúc Cận Niên quần băng gạc, hơi ngớ ra rồi gấp gấp bước đến kéo cổ tay phải của cô, nhìn cô xong quay sang nhìn Nhiếp Vũ Tranh, "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Do em..."

"Chuyện dài lắm, để tôi tóm tắt lại cho." Nhiếp Vũ Tranh nói chen vào, anh vịn vào khuỷu tay Đỗ Cách Trí, kéo anh ta về văn phòng, khiến anh ta phải buông cổ tay Chúc Cận Niên ra.

Chương 51: Tay trái tay phải một động tác chậm [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Kỳ Kỳ tha thiết nhìn theo hai người bọn họ dần khuất bóng trên hàng lang, chống cằm lộ vẻ háo sắc, “Nhiếp tổng vẫn đẹp trai như thế... Cũng không biết hôm nay anh ấy đến vì chuyện gì, gặp được anh ấy một lần còn khó hơn cả gặp thần tượng của em.”

Chúc Cận Niên bật cười, “Bảo cho em một tin tốt, mấy ngày nay anh ấy nhận một vụ giám định tâm lý, có lẽ mấy tháng tới sẽ thường xuyên đến làm việc đúng giờ, em cứ nhìn cho đã đi.”

“Thật à?” Mắt Kỳ Kỳ mở lớn.

Chúc Cận Niên cười ha ha xem như trả lời rồi đi vào phòng họp trước, chỉ một lát sau, Nhiếp Vũ Tranh, Đỗ Cách Trí, Hạ Mão Đăng cùng với trợ lý chuyên gia tư vấn tâm lý Giang Mẫn, Tiểu Mẫn lần lượt đến.

Nhiếp Vũ Tranh không nói câu nào thừa thãi, nhanh nhẹn mở máy chiếu ra, một sơ đồ về mối quan hệ các nhân vật xuất hiện trên màn hình, vừa nhìn đã hiểu. Anh cầm bút hồng ngoại chỉ vào một điểm trên đó, “Đây là đương sự Kiều Di Đồng bị yêu cầu thực hiện giám định tâm lý, cô ấy vẫn luôn trong trạng thái của người này.” Anh chỉ sang Diệp Hân Tuyết, “Lần đầu tiên cô ấy tới Sa Mạc Cam Tuyền, tự lấy tên là “Hân Tuyết”. Tiểu Niên...”

Xung hô thể này có phải quá thân thiết rồi không... Chúc Cận Niên mở laptop ra, trình bày câu chuyện từ đầu tới cuối, biểu cảm của mấy người

khác đều là không thể tưởng tượng nổi lại vừa dạt dào hứng thú.

“Tôi căn cứ vào trạng thái tâm lý của cô ấy để viết báo cáo văn tắt phân tích bước đầu.” Mắt Nhiếp Vũ Tranh nhìn thẳng, giọng điệu giải quyết việc chung, đưa một chồng tài liệu cho trợ lý của Hạ Mảo Đăng là Giang Mẫn, nhờ anh ta chia cho mọi người, “Giai đoạn trước, động cơ tâm lý là nguyên nhân chủ yếu, tác dụng của ma túy là chất xúc tác, đến ngày hôm nay, ma túy là nguyên nhân chính tổn thương đến đầu óc. Trong thân thể Kiều Di Đồng đồng thời tồn tại... Hoặc có thể miễn cưỡng nói rằng coi như tồn tại ba trạng thái nhân cách khác nhau, đó là Kiều Di Đồng, Diệp Hân Tuyết 1 có trí nhớ và Diệp Hân Tuyết 2 không có trí nhớ tiêu cực. Trong đó, nhân cách chủ Kiều Di Đồng ẩn nấp, nhân cách Diệp Hân Tuyết 1 chiếm giữ phần lớn thời gian, trong tiềm thức, nhân cách chủ trốn tránh và kiềm chế, năng lực tự ám thị cực kỳ mạnh mẽ thúc đẩy cô ấy tưởng tượng ra một Diệp Hân Tuyết 2 “trong sạch”. Theo tôi, Hân Tuyết 2 không đủ để gọi là một nhân cách hoàn chỉnh và độc lập, bởi vì “cô ta” không hoàn toàn tách biệt với Hân Tuyết 1, nhiều nhất chỉ là một sản phẩm dưới cơ chế đền bù tâm lý. Nhưng nếu không tiến hành can thiệp, mặc kệ nó phát triển, Hân Tuyết 2 rất có khả năng trở thành một nhân cách độc lập, lúc này đây, đầu óc tổn thương cộng thêm động cơ tâm lý, nói không chừng còn có khả năng phân liệt ra càng nhiều nhân cách không biết nữa. Điều này không phải chuyện tốt với Kiều Di Đồng, căn bản cô ấy không thể đối phó với nhiều nhân cách đồng thời tồn tại như vậy, cuối cùng sẽ rơi vào trạng thái tinh thần hỗn loạn. Thế nên, tôi tạm thời định nghĩa Kiều Di Đồng mắc bệnh “rối loạn đa nhân cách”, chúng ta phải cố hết sức ổn định nhân cách của cô ấy lại, không được ám thị hoặc kích thích cô ấy tiếp tục phân liệt.”

Phối hợp với giải thích của anh, Chúc Cận Niên đã đọc xong báo cáo văn tắt, trong báo cáo, Nhiếp Vũ Tranh lời ít ý nhiều, chứng cứ phong phú rõ ràng, thể hiện tư duy logic và năng lực suy luận mạnh mẽ của anh, không thể không khiến người ta bội phục. Cô nhìn anh đứng cách đó không xa, nghĩ tới việc người đàn ông như vậy đã nắm tay với mình thì lại có cảm giác hưng phấn nho nhỏ. Anh lập tức phát hiện ra ánh mắt này, dừng giải thích, thần nhiên đảo mắt về phía cô, ánh mắt lúc này rõ ràng trở nên ám áp hơn.

Mọi người cúi đầu đọc báo cáo lần lượt ngẩng đầu, Nhiếp Vũ Tranh rời mắt đi, tiếp tục nói: “Kiều Di Đồng hút ma túy, dụ dỗ người khác hút ma túy, tàng trữ ma túy trái phép, những hành vi phải nhận trách nhiệm hình sự không phải phạm vi mà chúng ta có thể nhận định, tôi cho rằng, trọng điểm trong giám định tâm lý lần này là kêu gọi, tháo gỡ và làm rõ, giúp cảnh sát hiểu rõ tính cách đặc thù, tư duy logic của Kiều Di Đồng ở các trạng thái nhân cách khác nhau. Phương pháp khơi thông tâm lý thông thường, can thiệp dài hạn không có hiệu quả rõ rệt với trạng thái nhân cách phụ của cô ấy, thôi miên có thể là một đường tắt để kêu gọi nhân cách chủ, nhưng cũng có thể là một quá trình rất dài, mọi người phải chuẩn bị tâm lý tốt. Tuy là giám định tâm lý nhưng tôi càng hi vọng biến nó trở thành trị liệu tâm lý. Lão Hạ, nói chút suy nghĩ của anh đi.”

Hạ Mão Đẳng đẩy gọng kính tròn màu đen, ngấm nghĩa cây đu ma thuật trong tay, cười tủm tỉm, chậm rãi lên tiếng: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Thôi miên Kiều Di Đồng phải chia thành hai cấp độ, cấp độ thứ nhất cũng là cấp độ tương đối dễ đạt được, đó chính loại bỏ Hân Tuyết 2!” Anh ta vẫy cây đu như làm ma pháp, “Đó là một thứ tự mình đánh lừa, tự mình mê hoặc tạo ra, vốn dĩ “cô ta” không tồn tại trong thế giới này, trạng thái này sẽ ảnh hưởng đến việc tôi kêu gọi nhân cách chủ. Trong giai đoạn này, tôi lựa chọn thôi miên nhân cách phụ, mạnh mẽ ép buộc tiến hành ám thị tâm lý thậm chí là mệnh lệnh đối với cô ấy, để về sau cô ấy không cần chịu điều gì đó rồi điều chỉnh trạng thái sang Hân Tuyết 2 nữa. Giai đoạn này dự tính vừa đủ hai đợt trị liệu, cũng chính là trị liệu thôi miên lần thứ 5 đến 10. Cấp độ thứ hai khá khó khăn, đó chính là dẫn dụ nhân cách chủ xuất hiện... Nhân cách chủ chưa bị giết chết, thế nên “Kiều Di Đồng” nhất định còn tồn tại, có bằng lòng xuất hiện đối mặt với mọi người hay không thôi.”

Chúc Căn Niên nhớ tới khi Hân Tuyết 2 trò chuyện với cô từng nghi ngờ mình đa nhân cách, cực kỳ e ngại bị Hân Tuyết 1 dồn ép, từ nay về sau sẽ biến mất. Bây giờ bước đầu tiên của trị liệu thôi miên phải loại bỏ “cô ta”, rõ là tạo hóa trêu ngươi. Cô hơi nhú mày, lên tiếng: “Nhân cách chủ của cô ấy ẩn núp rất sâu, ít nhất trong thời gian hai ba năm gần đây đều trong trạng thái Diệt Hân Tuyết. Điện thoại của mẹ mình là Trâu Anh, bạn trai trước Trác Lỗi, chứng minh thư gì đó... đều không kéo được nhân cách chủ của cô ấy ra.”

Nhiếp Vũ Tranh gãi đúng chỗ ngứa, “Những người và đồ vật mà cô nhắc đến vốn chính là những điều mà cô ấy muốn trốn tránh. Càng dùng mấy thứ này kích thích cô ấy, cô ấy càng không muốn đối mặt, càng muốn dùng thân phận của Hân Tuyết chống đối đến cùng.”

Hạ Mão Đăng “chặc” một tiếng, nhún vai buông tay, “Rốt cuộc cô ấy bằng lòng đối mặt với cái gì đây...”

Chúc Căn Niên bị hỏi khó, một lòng muốn xác định vấn đề quan trọng nhất mà mình đã không chú ý về mấy nhân cách phân liệt của Kiều Di Đồng.

Nhiếp Vũ Tranh lại có vẻ đã chuẩn bị từ trước, “Mọi người có nghĩ tới Kiều Di Đồng luôn bất mãn với tình trạng hiện tại, thậm chí còn trốn tránh, khát vọng biến thành người khác nhưng sau khi đến thành phố Bằng mới phân liệt ra nhân cách thứ hai không? Khi ở Lương Túc, vì sao nhân cách ổn định như thế? Không thể phủ nhận tin tức Diệp Hân Tuyết qua đời đã kích thích trực tiếp đến cô ấy, nhưng khi tôi nghe bản ghi âm của mẹ cô ấy là Trâu Anh lần nữa, chợt phát hiện lúc cô ấy còn nhỏ, có một người cũng có ảnh hưởng quan trọng giống như thế.”

Chúc Căn Niên sững sốt, nhìn về phía Nhiếp Vũ Tranh, tối hôm qua hơn chín giờ anh mới rời khỏi nhà cô, về nhà đã hơn mười một giờ, lại nghe một lượt lời kể lể của Trâu Anh ư? Không nói đến việc Trâu Anh liên tục nói hơn ba tiếng, trong tình huống ồn ào suốt một ngày, đêm khuya một mình còn có thể kiên nhẫn nghe tiếng phụ nữ lảm nhảm ồn ào! Trước kia Chúc Căn Niên có thành kiến với anh, cho rằng anh dựa vào kiến thức trong sách vở và kinh nghiệm ngày trước để đoán lòng người, mọi người quá tán thành với anh, nhưng không ngờ sau lưng anh phải trả giá bằng tinh thần và sức lực gấp mấy lần.

Đúng thật, có thiên tài nào mà không chảy mồ hôi đâu chứ?

Có lẽ ánh mắt cô dừng trên người anh quá lâu nên anh ngừng lại, nhìn về phía cô mang theo sự dò hỏi, như thể đang trung cầu ý kiến của cô vậy. Chúc Cận Niên sợ cắt ngang mạch suy nghĩ của anh, vội lắc đầu, Nhiếp Vũ Tranh nhìn cô một lát rồi mới bình tĩnh tiếp tục.

“Người này chính là hàng xóm của Trâu Anh, một bà cụ tên là Hồng Ngọc Quế. Lúc đó Trâu Anh có nhắc tới bà ta là kế toán, công việc khá ổn định, còn có một khoản thu nhập thêm, lúc đi làm, đứa con không có ai trông nom nên thường xuyên gửi nhờ nhà hàng xóm là Hồng Ngọc Quế. Sáng hôm nay tôi gọi điện thoại cho Trâu Anh, bà ta “trò chuyện” hơn một tiếng với tôi...”

Nói tới đây, anh khó khăn hắng giọng, Chúc Cận Niên biết rõ nội tình nên không nhịn được, che miệng bật cười, cảm thấy lúc này anh khá đáng yêu.

Vài giây sau, anh khôi phục sự nghiêm túc: “Tôi tổng kết được một số tin tức: Hồng Ngọc Quế đối nhân xử thế rộng rãi hiền lành, thời trẻ sinh được một cô con gái, nhưng lúc vị thành niên bị bệnh qua đời, bà ta luôn đối xử tốt với Trâu Anh và Kiều Di Đồng, Kiều Di Đồng coi bà ta như người bà ruột thịt. Thời gian người này qua đời không khác Diệp Hân Tuyết lắm, đó là một sự trùng hợp, nhưng rất có khả năng đồng thời tạo ra kích thích với Kiều Di Đồng. Căn cứ vào sự trùng hợp này, chúng ta có thể phỏng đoán rằng: Hồng Ngọc Quế qua đời đã cắt đứt lưu luyến của Kiều Di Đồng với thân phận cũ, Diệp Hân Tuyết qua đời dẫn dắt cô ấy về phía thân phận mới không?”

Mắt Hà Mão Đẳng sáng lên, “Bà cụ Hồng này là người ở đâu?”

“Hàng Châu.”

“Hai chuyện để lại ấn tượng sâu sắc thời thơ ấu không gì khác ngoài khẩu vị thức ăn và ca dao ru vào giấc ngủ. Khẩu vị thức ăn thì không có cách nào rồi, vậy có thể giúp tôi hỏi xem khi Hồng Ngọc Quế dỗ trẻ con ngủ thích hát bài đồng dao nào không?”

“Ý của anh là xây dựng tâm neo cho cô ấy à?” Nhiếp Vũ Tranh cao giọng hỏi.

Tâm neo là phản xạ có điều kiện sinh ra từ mối liên kết được tạo bởi cảm xúc tình cảm trong lòng và hành vi, biểu hiện của con người. Khi các hình thức liên kết có điều kiện và phản xạ kết nối xong, tâm neo của con người sẽ hình thành.

Hạ Mão Đăng gật đầu như già tởi, “Đúng! Tôi muốn sử dụng cái này và khẩu âm giọng địa phương để khơi gợi nhận thức và hoài niệm với thân phận của mình trong tiềm thức Kiều Di Đồng, để cô ấy thức tỉnh.”

Trong lòng Chúc Cận Niên cười thầm, ngoài mặt tỉnh bơ, “Điều này rất dễ, cứ gọi điện thoại cho Trâu Anh là xong mà.”

“Một khi đã vậy, công việc đơn giản này giao cho cô phụ trách.” Về mặt Nhiếp Vũ Tranh nghiêm túc, rất giống giải quyết việc chung, “Dù sao tay cô bị thương cũng không thích hợp làm mấy chuyện nặng nề khác.”

Đồ xấu xa! Chúc Cận Niên bĩu môi, lại chỉ có thể đè nén nỗi khó chịu, cắn răng dối lòng đáp: “Cảm ơn Nhiếp tổng đã thông cảm cho tôi, ha ha...”

“Không cần khách sáo, nên thế mà.” Anh nhú mày trả lời, “Sau khi tan họp đến văn phòng của tôi một chuyến, tôi có việc dặn dò cô.”

Phương án thôi miên bước đầu của Kiều Di Đồng được xác định như vậy, việc loại bỏ “Hân Tuyết 2” trước mắt do Hạ Mão Đăng và trợ lý Giang Mẫn của anh ta toàn quyền phụ trách, bọn họ thương lượng một chút, đợi sau khi Kiều Di Đồng trị liệu cai nghiện mới tiến hành, một mặt là không có sự làm phiền của phản ứng thân thể khi cai thuốc, mặt khác cũng có trợ giúp việc trị liệu hồi phục giai đoạn thứ hai của cô ta. Bởi vậy chính thức can thiệp phải chờ đến sau Tết Nguyên Đán.

Nghĩ đến việc còn phải gọi điện thoại vài lần cho Trâu Anh, Chúc Cẩn Niên lập tức cảm thấy gánh nặng đè lên vai. Cô chậm rãi đi đến văn phòng tổng giám đốc gần như không bao giờ mở cửa ở cuối hành lang, Nhiếp Vũ Tranh đứng ở cửa, đang chuẩn bị nhấn mật mã khóa.

“Nhiếp tổng.” Cô nhú mào, vì bị anh sắp xếp nhiệm vụ gọi điện thoại cho Trâu Anh nên vừa mở miệng đã khởi binh hỏi tội, “Có cần em đến sau không, chờ anh quét dọn mạng nhện bên trong đã nhỉ?”

“Mạng nhện không có, chỉ có một con nhện tinh.” Anh trêu chọc, nhấp mấy con số, khóa cửa phát ra một tiếng cạch. Bên trong rất tối, anh đi vào trước, kéo rèm cửa sổ ra, lập tức căn phòng rộng rãi sáng sủa hẳn lên.

Nhiếp Vũ Tranh quay lại, thấy cô còn đứng ở cửa thì hỏi: “Không vào à?”

Lúc này Chúc Cẩn Niên mới bước vào, văn phòng khoảng 80 mét vuông, kết hợp giữa màu nâu, màu gỗ thô và màu trắng. Đối diện với cửa là khu tiếp khách và cửa sổ thủy tinh sát đất hình cánh quạt, bên tay phải nửa cánh quạt có một vách ngăn màu gỗ thô được dựng lên, vòng qua nó chính là khu làm việc. Trên bàn làm việc được thiết kế đơn giản, ngoại trừ máy tính hình chữ nhật thì trống không, sau bàn làm việc là giá sách đặt lác đác mấy quyển sách chuyên nghiệp.

Cô tiện tay lau tay vịn sofa, nhưng lại không hề dính lớp bụi dày nào, “Mạng nhện và nhện tinh đều không có, em bất ngờ quá.”

“Ai nói không có?” Nhiếp Vũ Tranh đóng cửa, thuận tiện đặt cô sau cánh cửa, hai tay ôm lấy eo Chúc Cẩn Niên, để cô sát người mình hơn, “Anh chính là con nhện tinh kia.”

“Anh...” Chúc Cẩn Niên chưa dứt lời đã bị nụ hôn của Nhiếp Vũ Tranh nuốt vào.

Chương 52: Tay trái tay phải một động tác chậm [4]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Nhện tinh nhả ra ngàn sợi tơ mỏng khiến người ta không tránh được, quấn quanh mãi mãi, sợi tơ chui vào trái tim, cuốn lấy tình cảm trong lòng, chậm rãi trôi chốc, quấy nhiễu hồ nước xuân.

Đúng lúc động tình, anh bỗng nhiên dừng lại, kéo giãn chút khoảng cách rồi nhìn cô. Chúc Cẩm Niên không hiểu gì cả, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, ánh mắt mờ lung lại có phần khẩn trương đối diện với anh.

“Thích không?”

“Thích gì?”

“Anh.”

“Không thích.” Cô nghiêng đầu.

“Vậy không hôn nữa.” Anh ra vẻ buông tay.

Chúc Cẩm Niên giả vờ vui vẻ vỗ tay vài cái, quả nhiên anh lại ôm lấy eo cô, thuận thế đẩy cô lên sofa rồi tiếp tục hôn.

Đàn ông cũng nghĩ một đằng nói một nẻo.

Điện thoại nội bộ bỗng nhiên vang lên, cắt ngang sự ngọt ngào trong căn phòng. Chúc Cẩn Niên mới nhận ra hai người ôm hôn đã lâu, cách lớp vải vóc, cô có thể cảm nhận được sự cứng rắn từ nơi nguy hiểm nào đó của anh. Anh bước vài bước đến bàn làm việc, ấn nút nghe nhưng lại không mở miệng.

Vài giây sau, giọng nói thăm dò của Kỳ Kỳ vang lên: “Nhiếp tổng ạ? Máy ngày tới anh có nhận tư vấn hẹn trước không ạ? Tôi đăng lên trang web giúp anh.”

“Không nhận.” Anh hung dữ từ chối.

“Có tiền không kiếm, thật sự không phải là ông chủ tốt.” Chúc Cẩn Niên sửa sang lại quần áo, đầy vẻ xem thường lên tiếng.

“Có các em là đủ rồi.” Nhiếp Vũ Tranh làm ra vẻ địa chủ, “Anh chỉ phụ trách giăng lưới rồi áp bức bóc lột các em thôi.”

“Em tưởng nhện tinh đều là nữ, không ngờ còn có cả nam!” Chúc Cẩn Niên bực mình rút tờ khăn giấy lau son dính bên môi Nhiếp Vũ Tranh.

“Hồ ly tinh cũng có nam, nhện tinh không thể có à?” Nhiếp Vũ Tranh cực kỳ hứng thú nhìn Chúc Cẩn Niên cười cũng không được mắng cũng không xong, đôi mắt đen trong veo, “Em kỳ thị giới tính.”

“Anh bảo em đến văn phòng anh, chẳng lẽ để hiện nguyên hình à?” Cô bắt đầu dĩ hời.

“Ừ.”

Chúc Cẩn Niên kinh ngạc, còn tưởng rằng anh sẽ bàn công việc, không ngờ anh lại trả lời một chữ như vậy. Cô tiến lên kéo tay áo Nhiếp Vũ Tranh, ngẩng đầu nhìn, “Anh bảo em đến để làm chuyện này sao?”

“Không đủ? Vậy...” Anh lại sáp vào, “Tiếp tục nhé?”

"Anh lại có thể là người công tư không phân minh như vậy." Chúc Căn Niên buông tay, trừng mắt nhìn anh.

“Em quyến rũ anh trước.”

“Lúc nào chứ?”

“Lúc anh nói anh nghe lại bản ghi âm của Trâu Anh.”

Chúc Căn Niên vỗ trán mình, “Em nhìn anh với ánh mắt khâm phục, anh nhìn nhầm kiểu gì mà cảm thấy em liếc mắt đưa tình với anh thế?”

“Tâm trạng quyết định hoàn cảnh.” Hai tay Nhiếp Vũ Tranh khoanh trước ngực, nửa dựa vào ghế sofa, “Ánh mắt trêu chọc của em nhìn anh chằm chằm đến nỗi anh gần như muốn hạ quyết tâm, sau này mỗi ngày đến làm việc đúng giờ, đáng tiếc, câu phủ nhận của em đã khiến anh từ bỏ suy nghĩ này.”

Chúc Căn Niên lắc đầu, “Khoảng cách tạo ra cái đẹp.”

“Đối với em, anh không làm được.”

Nghe xong cô có phần vui sướng, không kìm được nở nụ cười, lại trừng mắt lườm anh một cái.

Ai ngờ anh tiếp tục nói: “Thế nên gần đây thẩm mỹ của anh không ổn, xấu đến thế thảm.”

Biên bản “giao chiến” với Nhiếp Vũ Tranh lại có thêm một sự thất bại, Chúc Căn Niên giờ cò trắng đầu hàng. Thấy anh thật sự không có chuyện gì muốn bàn giao, cô dờ khóc dờ cười mở cửa đi ra ngoài.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của cô, sự dịu dàng trong đôi mắt không hề biến mất. Cô tựa như cái tên Sa Mạc Cam Tuyền, mang đến dòng suối trong lành, ập vào cuộc sống tràn ngập quyền uy và học thuật nhưng vô cùng buồn tẻ của anh, có lẽ người trong cuộc thì u mê, bất kể hai người thân mật gần gũi bao nhiêu, Nhiếp Vũ Tranh vẫn cảm thấy xa, khiến anh không để ý mà tới gần thêm chút nữa.

Gia Cát Thiên Huệ vừa nghe điện thoại vừa bước ra từ văn phòng tổng giám đốc thương mại, nhìn thoáng qua Nhiếp Vũ Tranh rồi dõi theo ánh mắt anh thì khá sững sốt, tiếp đó quay đầu lại nhìn Nhiếp Vũ Tranh bằng ánh mắt trêu ghẹo.

Anh đáp lại bằng nụ cười mỉm.

Chúc Cận Niên ngồi trước máy tính đuổi lung một cái. Buổi sáng không có khách, cô theo thói quen lên trang web của Sa Mạc Cam Tuyền giải đáp một số vấn đề và câu hỏi lung tung mà mấy cư dân mạng hỏi. Nhìn thấy câu hỏi về áp lực kỳ thi, cô bỗng nhớ tới kỳ thi cuối kỳ, chắc là kết thúc rồi, mang theo lòng tò mò vào diễn đàn trường học cũ xem bài đăng trước kia của mình về dự đoán đề thi tâm lý logic học, không ngờ nó đã trở thành bài viết rất hot, gần như được mọi người đẩy lên đầu.

Cô vội vã mở ra xem, nhìn vài bình luận dưới cùng. Tất cả mọi người đều quỳ xuống gọi chủ bài viết là lão tăng quét rác sâu không lường được, mặc dù nội dung đề thi có chỗ không khớp nhưng hướng ra đề đều đúng như thế, trước kia nửa tin nửa ngờ ôn thi dựa theo phương hướng mà người viết bài đưa ra thì đều nhận được số điểm khá ổn, tất cả quỳ xuống cảm ơn, sau đó bình luận dần chuyển hướng từ chuyện đề thi sang thân phận thật của người viết bài. Có người đoán đây là người mai phục trong sở nghiên cứu đề thi, có người nghi ngờ trong tay cô nắm được nhược điểm của người ra đề, nhưng cũng có người hỏi thăm được em gái Nhiếp Vũ Tranh đang học ở đại học Chính Pháp Đông Nam, đến cuối cùng mọi người đều nghiêng về hướng người viết bài viết này là Nhiếp Vũ Thiển, thế nên sau đó

có một ID mang tên Nhiếp Vũ Thiến nhảy ra kêu gào oan uổng, mọi người đều bắt đầu ồn ào cả lên.

Chúc Cẩn Niêm đọc mà bật cười liên tục, chú ý thấy một thí sinh chụp bức ảnh của đề thi, đề bài là phân tích chữ viết, nhưng tài liệu thực tế được đưa ra không phải của Tiểu Chí hay những bạn cùng lứa tuổi khác như cô nghĩ mà là của cô, anh từng photocopy mấy trang ghi chép của cô, khi ra đề thì quét chữ viết thành văn bản rồi lấy làm đề thi.

Cô không khỏi đỡ trán, anh luôn bất ngờ xuất chiêu vô cùng tàn nhẫn.

Một nghiên cứu sinh tham gia sửa bài chia sẻ điểm chính trong đáp án của đề thi, Chúc Cẩn Niêm cẩn thận tìm đề phân tích chữ viết kia, chỉ thấy người kia ghi chú rằng đề này do Nhiếp Vũ Tranh tự mình phê chữa.

“Điểm chính trong đáp án đề thi phân tích chữ viết: tính mạch lạc, tính nguyên tắc mạnh, coi trọng chuyện suy nghĩ chu đáo, gặp vấn đề thì rất bình tĩnh, hơn nữa có thói quen kiểm chế cảm xúc, cường điệu khoảng cách, không thích quá gần gũi với người khác, nhanh trí nhưng nóng lòng muốn tìm kiếm sự thành công, không đủ kiên nhẫn, kiên trì, bền bỉ. Có một bộ mặt ngây thơ, trong lòng vẫn mãi là đứa trẻ.”

Chúc Cẩn Niêm chống cằm, khóe môi nhẹ nhàng cong lên. Lấy di động, chụp trang web gửi cho Nhiếp Vũ Tranh, sau đó nhắn: “*Anh nói em ngây thơ, em thấy anh mới là quỷ ngây thơ. Thế mà lại phát động ít nhất một ngàn sinh viên phân tích em, sau đó nhận được vài người có đáp án tình cờ trùng hợp với mình. Thật sự không biết nên nói anh to gan lớn mật hay là không ngại học hỏi kẻ dưới nữa.*”

Một lát sau, anh đáp: “*Chẳng qua anh chỉ gạt tình cảm sang một bên, khách quan đánh giá một người mà thôi.*”

Được rồi, quả thật rất khách quan...

Câu trả lời thứ hai của anh.

“Không có gì trong sạch cả.”

Lại bị trêu chọc nữa. Chúc Cẩn Niên đắm ngực lắc đầu, bản thân như một con côn trùng bay vào tấm lưới lớn của nhện tinh, bị con yêu tinh này từng chút từng chút quấn chặt, cũng sắp hoàn toàn tước vũ khí đầu hàng rồi.

Tết Nguyên Đán đã đến, các hạng mục công tác ở Sa Mạc Cam Tuyền đều dừng lại, Nhiếp Vũ Tranh ở lại thành phố Bằng, đồng thời chú ý đến việc điều trị cai nghiện của Kiều Di Đồng và tiếp đón bố mẹ đường xa đến với Nhiếp Vũ Thiên, Chúc Cẩn Niên thì về thành phố Bình Lĩnh.

Bình Lĩnh là một thành phố cấp huyện được bao quanh bởi các dãy núi, thuộc quyền quản lý của thành phố Duyên Phong ở phía Bắc tỉnh J, nên kinh tế đứng thứ ba trong tỉnh, trước kia, tàu hỏa đi tỉnh X đều đi qua Bình Lĩnh, nhà ga Bình Lĩnh trở thành nhà ga lớn nhất tỉnh J. Những năm gần đây, ngành công nghiệp Bình Lĩnh dần dần xuống dốc, dựa vào địa mạo Đan Hà (1) biến hóa kỳ lạ ở xung quanh và khai thác văn hóa quê cũ của các danh nhân danh gia mà ngành du lịch bỗng nổi lên.

(1) Trung Quốc Đan Hà hay Địa mạo Đan Hà của Trung Quốc là tên gọi chung để chỉ một kiểu cảnh quan độc nhất vô nhị là địa mạo Đan Hà, được hình thành từ sa thạch đỏ với đặc trưng là các vách núi thẳng đứng, do các nội lực (như phay nghịch) và ngoại lực (như phong hóa và xói mòn) gây ra. (Nguồn: Wikipedia.)

Quê nhà tuy tốt nhưng môi trường để phát triển quá nhỏ. Chúc Cẩn Niên một lòng hướng ra bên ngoài, lên đại học bận rộn với bài vở và thực tập, số lần trở về rất ít, nhưng mỗi lần về đều cảm thấy Bình Lĩnh thay đổi khá lớn, đất trống hoang vắng trước đây đã xuất hiện nhà cao tầng, những góc xa lạ

chưa bao giờ đến không biết từ khi nào lại xây dựng một khu vui chơi khổng lồ.

Nhà cô ở ven đường sắt, vị trí rất cao, còn ở tầng sáu nên có thể nhìn Bình Lĩnh ban đêm đèn đuốc phồn hoa. Đêm 30 Tết, cô dựa vào cửa sổ nhìn bầu trời đêm ở xa, thỉnh thoảng có pháo hoa nổ rộ và đèn Khổng Minh từ từ bay lên, bỗng nhiên có cảm giác năm tháng bình yên.

“Tiểu Niên.” Chu Phù Anh bưng một chén trà mơ cho cô, thân là mẹ, bà hiểu nhất điều con gái thích, “Mấy ngày nay có sắp xếp gì không? Có rảnh không con?”

“Mẹ à, con không đi xem mắt đâu.” Chúc Cẩn Niên vẫn chưa nói chuyện về đời sống tình cảm gần đây, những thông tin từ chữ viết của cô mà Nhiếp Vũ Tranh nhìn ra vô cùng chuẩn, quả thật cô có thói quen suy nghĩ kỹ, trước khi hoàn toàn nắm chắc, tuyệt đối sẽ không để lộ chút tin tức nào để tránh phải giải thích nhiều, rất phức tạp.

“Mẹ quan tâm con có xem mắt hay không làm gì? Nếu 30 tuổi vẫn chưa có bạn trai, bà mẹ già này giúp con xử lý chuyện đấy cũng chưa muộn.” Chu Phù Anh trách mắng, “Con gái của một người chị em trong nhà mấy mẹ năm nay sẽ thi đại học, gần đây cứ đa nghi như Tào Tháo, hay cảm thấy bản thân mang thai, lúc nào cũng rửa tay khiến gia đình bọn họ... Ôi! Lo lắng! Không phải con hiểu việc tư vấn tâm lý thanh thiếu niên gì đó sao? Có thể giúp nhà người ta không?”

“Mẹ đúng là cố gắng hết mức bóc lột sức lao động của con mà.” Chúc Cẩn Niên nói đùa, “Nghỉ hè hồi đại học con về đã giúp cháu trai và con gái của bạn tốt của mẹ viết luận văn, hai năm trước còn giúp con của em họ bà con xa của mẹ viết một bài phát biểu, mấy điều này thì thôi đi, giờ lại giúp con gái của bạn mẹ tư vấn tâm lý miễn phí, hai mẹ con chúng ta đúng là một cặp Lôi Phong sống ở đất Bình Lĩnh này.”

“Con còn muốn đòi tiền à?” Chu Phù Anh cố ý nghiêm mặt, giả vờ muốn đánh cô.

“Con gái cô ấy có thể mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (2)...” Chúc Căn Niên sờ cằm, lại vỗ tay một cái, “Con phải nói với mọi người trước, điều kiện tiên đề quan trọng nhất của tư vấn là tín nhiệm và giữ bí mật, bất kể là mẹ hay người chị em của mẹ cũng không thể ép con nói tâm sự trong lòng của cô bé kia ra, trừ phi chính cô ấy bằng lòng nói cho mọi người biết. Còn có, đừng hi vọng dăm ba lần là giải quyết được vấn đề, văn phòng của chúng con chỉ nghỉ đến mười lăm tháng giêng, điều con có thể làm rất có thể chỉ là chẩn đoán tâm lý, sau đó phải khuyên nhủ thế nào, khơi thông ra sao, nếu không hãy đưa cô ấy đến phòng khám tâm lý đi ạ, hoặc đến văn phòng của bọn con cũng được, nói không chừng còn có thể giảm giá.”

(2) Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức. (Nguồn: Wikipedia.)

“Ôi chao, giảm giá thì vẫn còn đắt lắm.” Chu Phù Anh nói thảm nhưng vẫn rất nhiệt tình, lập tức gọi điện chúc Tết người chị em của mình, thuận tiện hẹn thời gian, quyết định vào chiều mừng ba.

Chúc Căn Niên ngồi xếp bằng trên sofa, thấy Nhiếp Vũ Tranh tặng bao lì xì 666 tệ cho mình, trong lòng nhất thời kích động, gửi lại một bao lì xì 520 tệ cho anh. Thừa dịp lúc bố mẹ bận bịu thắp hương vái tổ tiên, cô gọi điện thoại cho anh.

Nhiếp Vũ Tranh sờ soạng lá bài, liếc mắt một cái rồi đánh, “Sáu điều.”

“Ôi! Chỉ chờ con này của con thôi!” Phương Kiều không đánh thì thôi, đã đánh thì nghiện, kỹ năng chơi bài tốt cộng thêm vận may nên bà đã thắng ba lần rồi.

Nhiếp Vũ Tranh không có hứng thú với mặt chược cho lắm, nhưng đã sớm nhìn ra mẹ mình đang chờ con này, dứt khoát liên tục đánh mấy con để đỡ bà. Đúng lúc di động rung lên giúp anh thoát khỏi bàn cờ.

“Nhanh lên đây!” Phương Kiều vẫy tay, dặn dò.

“Mọi người chơi đấu địa chủ (3) đi ạ.” Nhiếp Vũ Tranh bỏ lại một câu rồi đi lên tầng, rõ ràng muốn để bọn họ ba thiếu một.

(3) Đấu địa chủ: Một kiểu chơi bài tú lơ khơ khá phổ biến của Trung Quốc. Trò chơi cần ít nhất 3 người chơi, dùng bộ bài 54 lá, một trong số đó làm địa chủ, còn lại hai người sẽ hợp thành một phe. Hai bên chiến đấu và bên nào hết bài trước sẽ thắng.

“Con dám!” Phương Kiều trừng mắt.

“Ngày mai còn phải lên máy bay nữa, chơi đủ thì nghỉ thôi.” Nhiếp Quan Hữu nâng tay lên dè lại, ông khuyên nhủ.

“Bây giờ mới có mấy giờ?” Bà liếc đồng hồ, cười một tiếng.

Nhiếp Vũ Thiển duỗi cái lưng mỏi, nịnh nọt lên tiếng: “Khó khăn lắm mới tụ họp được một lần, mẹ muốn đánh đến mấy giờ ạ, con sẽ tiếp đến giờ đấy.”

“Vẫn là con gái tri kỷ! Không uống công mẹ đánh cược tính mạng mà sinh con ra.” Phương Kiều đứng lên, cầm lấy quả hạch, “Mọi người chia bài đi, để mẹ đi gọi thằng con xấu xa xuống.” Nói xong bà chạy lên tầng

“Hả? Sao ạ? Mẹ sinh con vất vả lắm ạ?”

Sắc mặt Nhiếp Quan Hữu thay đổi nhưng ông lại nhanh chóng mỉm cười: “Đừng nghe mẹ con nói bậy. Mẹ sinh con ra trước cửa nhà vệ sinh

đây.”

Chương 53: Rắn và kiếm [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Hỗ trợ tâm lý...” Nghe Chúc Cẩn Niên than phiền xong, giọng Nhiếp Vũ Tranh khá vui vẻ, anh dựa vào cửa sổ sát ban công nhỏ, “Đừng hám lợi như thế, cứ coi nó là bài thực hành trong kỳ nghỉ đông để cải thiện bản thân, có phải trong lòng thoải mái hơn không?”

“Trong kỳ nghỉ em chỉ muốn xa hoa phóng túng, không muốn cải thiện bản thân chút nào.” Cô không cầu tiến trả lời.

Anh ra vẻ nghiêm túc nói: “Chỉ cho phép em xa hoa, không cho phép phóng túng.”

“Em cứ muốn phóng túng đấy!”

“Một khi đã vậy, anh liệu mình hỗ trợ vậy.”

“Anh làm em nhớ đến Tây Môn Khánh...”

“Ồ chỗ mẹ đang ba thiếu một, thằng nhóc con còn liệu mình hỗ trợ ai hả?” Phương Kiều dùng sức vỗ lưng Nhiếp Vũ Tranh, gào lên.

Nhiếp Vũ Tranh mỉm cười bỏ điện thoại xuống, “Tốt nhất mẹ không nên biết đáp án, nếu không bố sẽ không cần trả tiền chuyến đi đảo Bali của mẹ nữa.”

Phương Kiều sững sốt, sau khi hiểu ý thì “A” một tiếng, lại vội lấy một tay che miệng một tay chỉ vào anh, “Ha ha, mẹ chưa nghe thấy gì cả, không biết gì hết.” Dứt lời lại nhẹ nhàng chạy xuống nhà, loáng thoáng nghe thấy tiếng bà lôi kéo Nhiếp Quan Hữu đánh cược nếu năm nay Nhiếp Vũ Tranh tìm được bạn gái, chuyển đi Brazil lần sau của bà sẽ do ông trả tiền.

Nhiếp Vũ Tranh cúp điện thoại đi xuống nhà, chỉ nghe thấy Nhiếp Quan Hữu - người điên cuồng chiều vợ thề son sắt, chấp nhận lần đánh cược này, Phương Kiều đắc ý cười như tắm gió xuân, Nhiếp Vũ Thiến vô cảm nhìn anh, khẽ châm biếm: “Ông anh già à, cái từ “lỗ hồng” (1) này quả thực là đo ni đóng giày cho anh đấy.”

(1) Từ gốc 坑爹 (Kēngdiē): Xuất hiện lần đầu tiên trong trò chơi trực tuyến World of Warcraft, để chỉ các lỗ hổng của trò chơi, dần dần trở thành từ ngữ để chỉ sự châm biếm, ở đây Nhiếp Vũ Thiến chơi chữ, chữ sau (爹) của cụm từ này có nghĩa là bố, hiểu nôm na là đào hố cho bố nhảy xuống.

Vì đỡ vợ vui vẻ mà rơi vào bẫy cũng do Nhiếp Quan Hữu cam tâm tình nguyện. Năm đó, lúc Phương Kiều sinh Vũ Thiến suýt thì không cứu được, Vũ Thiến cũng bởi vì thiếu oxy mà bị đưa vào phòng chăm sóc trẻ sơ sinh đặc biệt, cả hai mẹ con đều bị đe dọa đến tính mạng. Sau khi thoát khỏi nguy hiểm, hai người đều thành báu vật của nhà họ Nhiếp, người làm anh là Nhiếp Vũ Tranh đã tự mình dành tặng cho em gái một biệt danh để mong muốn em mình lớn lên khỏe mạnh, đó là Tráng Tráng.

Muốn nói Nhiếp Vũ Tranh có điểm tâm lý máu chột gì không vượt qua được, thì chắc chắn đó là thời gian mười mấy tiếng nguy hiểm mà Phương Kiều cấp cứu khẩn cấp và em gái vừa sinh ra đã bị bác sĩ thông báo rằng “có thể sống được hay không phải dựa vào số mệnh”.

Ba giờ rưỡi chiều ngày mùng ba, Khúc Thúy Hà ở nhà máy sản xuất khí oxy đến nhà họ Chúc chúc tết, sau khi giới thiệu và trò chuyện, Chúc Cận Niên đã hiểu đại khái tình huống gia đình bà ấy. Chồng Khúc Thúy Hà là Đặng Kiến Cường, vốn là giám đốc phân xưởng sản xuất của nhà máy, sau đó xuống biển làm ăn, lúc đầu cũng không tệ, sau đó từ từ xuống dốc, Khúc

Thúy Hà vẫn làm ở phân xưởng đóng gói của nhà máy, có quan hệ thầy trò với Chu Phù Anh - người giữ chức phó giám đốc phân xưởng, còn chung đội khiêu vũ ở quảng trường, gần như không giấu giếm gì nhau. Con gái Khúc Thúy Hà - Đặng Hàm Hi là học sinh năng khiếu nghệ thuật hội họa, điểm thi đại học cũng không cần cao, đạt hơn 400 điểm là có thể vào trường đại học tốt rồi.

Khúc Thúy Hà ủ rũ kể lại, Đặng Hàm Hi học tại một trường trung học tư nhân ở thành phố Diên Phong, suốt mấy tháng nay, con gái bỗng nhiên bắt đầu quần quít lấy bà hỏi về chuyện mang thai, bà chú ý đến kinh nguyệt của con gái, thấy vẫn giống như bình thường. Đặng Hàm Hi cứ cảm giác trên tay mình dính tinh dịch của đàn ông, hơi một tí là phải đi rửa tay, còn tiện thể lấy hết đồ vật mình có thể tiếp xúc hàng ngày ra rửa một lần, lãng phí thời gian và tinh thần sức lực. Vì chuyện này, đã lâu bà không thể ngủ yên, nghĩ tới con gái, lòng dạ bà lập tức đau nhói, không thể nào ngủ được, bản thân cũng sắp sụp đổ rồi.

“Thành tích của Hàm Hi thế nào ạ? Ý cháu là... điểm văn hóa và điểm chuyên ngành ý ạ?”

“Vào Dự Sư hoàn toàn không phải vấn đề.” Nói đến đây trong mắt Khúc Thúy Hà xuất hiện chút vui mừng, trường đại học tổng hợp Dự Sư được xem là trường số một số hai ở phía Nam, “Giáo viên mỹ thuật mà nhà cô mời cho Hi Hi cũng là giáo viên học viện mỹ thuật Dự Sư, Hi Hi đã vượt qua kỳ thi chung, tháng ba sẽ tham gia kỳ thi tuyển sinh của Dự Sư, nếu cũng vượt qua thì thi đại học chỉ cần hơn 300 điểm là được.”

Hơn 300 điểm, rất đơn giản! Trước kia người học kém nhất lớp, thi đại học cũng được hơn 400 điểm. Chúc Cẩm Niên như nghĩ tới điều gì, cô gật đầu, “Nói cách khác, cô bé cũng không có áp lực gì về khía cạnh học tập.”

“Cái này có liên quan gì đến áp lực à?” Khúc Thúy Hà không hiểu, hỏi.

Những biểu hiện khác thường của Đặng Hàm Hi coi như tương đối nhẹ so với Tiểu Chí và “Hân Tuyết” mà cô gặp phải trước đó. Bởi vậy, Chúc

Cần Niên đã có dự định trong lòng, cô lên tiếng giải thích: “Người bình thường xuất hiện vấn đề tâm lý đều có nguồn gốc từ áp lực mang đến sợ hãi, chúng ta phải biết rõ áp lực của cô bé đến từ đâu, đã không phải học hành, vậy có khả năng là tình cảm không ạ?”

“Con bé không có bạn trai.” Khúc Thúy Hà khẳng định cực kỳ chắc chắn.

Khóe miệng Chúc Cần Niên hơi cong lên, bây giờ con trẻ có yêu đương hay không, kết luận của bố mẹ thật ra không còn chuẩn nữa.

“Hàm Hi có mong muốn thoát khỏi tình trạng như vậy không ạ?”

“Đương nhiên!” Khúc Thúy Hà gật đầu như giã tỏi, “Hi Hi nhà cô cũng không muốn nghĩ đến chuyện này! Cho nên không nghĩ ra thì sẽ nói với cô, cháu có biết vì chuyện này mà con bé nảy sinh rất nhiều ảo giác không? Rõ ràng kinh nguyệt đến mà còn nghi ngờ bản thân mang thai, cô...” Bà muốn nói lại thôi, hít mấy hơi thật sâu để bình tĩnh lại mới thấp giọng nói tiếp, “Cô mua cả que thử thai cho nó rồi, kết quả không có mà con bé vẫn chưa yên tâm, lại còn nói bây giờ không có, ngày mai có thể sẽ có. Cô sắp bị nó hành hạ đến phát điên rồi!”

“Mỗi ngày đều như thế ạ?”

“Mỗi ngày luôn! Lần nào cô cũng khuyên can mãi, cuối cùng thuyết phục được, nhưng ngày mai lại thế nữa! Lặp đi lặp lại mãi một vấn đề có mang thai hay không, nói thế nào cũng không chịu hiểu, suốt ngày cứ nghi ngờ lung tung!”

“Cô từng thử bảo cô bé đừng nghĩ đến chuyện này nữa, nghĩ đến chuyện khác, ví dụ như thi đại học, các ngôi sao, đồ ăn, hay ước mơ chưa ạ?”

“Vẫn không được...” Khúc Thúy Hà xua tay, “Nhất định phải nghĩ đến chuyện này dù chỉ một lần, đáng vẽ không nghĩ không được, ôi! Cô nóng

ruột chết đi được!” Cảm xúc bà không ổn, nước mắt tuôn trào mãnh liệt, bắt đầu nói lung tung, “Cô tình nguyện đầu óc con bé không bình thường! Cô hầu hạ nó cả đời! Cũng không muốn nó như vậy! Không cần con bé suốt ngày nghĩ linh tinh như thế! Hu hu hu!!! Cô chỉ có một đứa con gái! Con bé là tất cả của cô! Nếu nó xảy ra chuyện gì không may thì cô cũng không sống nổi! Không sống nổi! Huhuhu!!”

Chu Phù Anh luống cuống, vừa đưa khăn giấy vừa an ủi, Chúc Cẩn Niên cũng vội bóc một quả cam, muốn dùng đồ ăn phân tán sự chú ý của bà ấy.

Khúc Thúy Hà nhận lấy, vừa xin lỗi vừa lau nước mắt, tha thiết kéo tay Chúc Cẩn Niên, “Tiểu Niên, cháu là bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, nhất định phải giúp Hi Hi nhà cô! Cháu tới nói với con bé, những thứ con bé nghĩ đều không có khả năng xảy ra, cho dù xảy ra cũng không có gì đáng ngại, đừng suy nghĩ nữa!”

“Cháu không phải bác sĩ tâm lý...” Chúc Cẩn Niên muốn nói lại thôi, suy nghĩ một lát rồi không giải thích nữa, “Cô Khúc, cháu muốn nhanh chóng nói chuyện với Hàm Hi để biết rõ ràng tình huống cụ thể của cô bé.”

“Được! Bây giờ Hàm Hi ở nhà, cháu có muốn về cùng cô không?” Khúc Thúy Hà vội vàng đứng lên hỏi.

Tâm lòng vì con cái mãnh liệt như vậy, Chúc Cẩn Niên lập tức gật đầu rồi theo bà về nhà.

Trên đường, cô bớt chút thời gian gửi tin nhắn cho Nhiếp Vũ Tranh:
“*Anh đang làm gì đấy? Em đang trên đường đến nhà người cần hỗ trợ.*”

[Nhiếp Vũ Tranh]: Trịnh Văn Tú.

Anh trả lời qua loa ngắn gọn như thế, Chúc Cẩn Niên ngẩn ra, nghĩ đến Nhiếp Vũ Tranh từng kể tỉ mỉ chuyện này từ đầu tới đuôi thì thông minh không hỏi tới.

Đợi một lát, anh không nhấc thêm gì nữa. Chúc Cẩn Niên nghĩ có lẽ Trịnh Văn Tú gặp chuyện gì đó, anh đang xử lý.

Cô cũng không biết, lúc này Nhiếp Vũ Tranh đang ở khu nội trú bệnh viện đứng đầu thành phố Bằng chờ Tào Tiểu Liễu tỉnh lại.

Tào Tiểu Liễu này chính là cô gái luôn gọi điện quấy rầy anh, lần nào cũng gọi anh là “chồng”. Mẹ cô ta là Trịnh Văn Tú còn đang khóc nức nở, mặc dù con gái đã không có gì nguy hiểm đến tính mạng nhưng về mặt bà ta vẫn rất lo lắng, môi trắng bệch, mười ngón tay siết chặt lấy nhau.

Giọng nói của bà ta mang đầy sự già nua và mệt mỏi, “Lão Tào không biết sống hay chết, người ở nơi nào, bệnh trầm cảm của Liễu Nhi càng ngày càng nặng, gia đình bọn cô đã không còn là gia đình từ lâu. Chỉ sợ trên thế giới này chỉ có hai mẹ con cô và em tin tưởng lão Tào vô tội... Ông ấy một lòng với công việc, đừng nói là luận văn hay việc của học viện, ngay cả bài thi cho có lệ của học viện khác đều nghiêm khắc làm theo quy định, chưa bao giờ chèn ép đồng nghiệp, có cơ hội đề cử chức danh thì ông ấy đều tự thân tự lực hỗ trợ tranh thủ! Cô rất hi vọng ông ấy có thể đột nhiên đứng ra chứng minh mình vô tội.”

Vài năm trước, một nhân viên tạm thời tên là Tăng Đại Cường bị sát hại, tất cả bằng chứng đều cho thấy viện trưởng học viện chính trị và hành chính cộng đồng Tào Nghĩa Lê là nghi phạm, vả lại ông ta còn có động cơ rõ ràng, không biết Tăng Đại Cường nắm được nhược điểm gì của ông ta mà bắt đầu tổng tiền. Nhưng mà, không biết vì nguyên do gì mà sau khi vụ án xảy ra, Tào Nghĩa Lê biến mất, người biết chút nội tình đều đồn nhau rằng ông ta đã bỏ trốn.

“Vào thời điểm đó, đúng lúc em tham gia tư vấn tâm lý một số cuộc điều tra quan trọng, chỉ có thể nghi ngờ về cái gọi là động cơ phạm tội của viện trưởng Tào, không thể chi phối phương hướng điều tra phá án. Có lẽ đúng là nghi ngờ điểm này nên cảnh sát mới suy xét đến tính chất vụ án và nghi phạm. Nhưng mà, điều đáng tiếc là bọn họ không tìm được nghi phạm khác,

trước mắt, viện trưởng Tào vẫn là người bị tình nghi lớn nhất, đáng tiếc mãi vẫn không thấy tung tích, bởi vậy mới không thể kết án. Về phần bên ngoài lan truyền rằng bởi vì em không chịu ký tên hoặc là có hành động khác khiến vụ án không thể kết thúc thì đều là lời nói vô căn cứ. Một chuyên gia tư vấn tâm lý không có khả năng có ảnh hưởng lớn như vậy.” Nhiếp Vũ Tranh thấp giọng nói, lại lần nữa nhấn mạnh sự thật này.

Đầu Tào Tiểu Liễu động đậy, dường như sắp tỉnh.

Trịnh Văn Tú có phản kích động đứng lên nắm tay cô ta, nhìn chăm chú hồi lâu, lại nhìn về phía Nhiếp Vũ Tranh, giọng nói mang theo sự cầu xin, “Đến đây đi mà, khuyên nhủ con bé... Coi như cô lại cầu xin em.”

Tào Tiểu Liễu thất cổ tự tử không thành công từ từ mở mắt ra, thấy Nhiếp Vũ Tranh với vẻ mặt vô cảm ngồi trên ghế cạnh giường bệnh thì có phần không thể tin được, cô ta há miệng thở dốc, lập tức vươn tay về phía anh như muốn bắt lấy cọng cỏ cứu mạng, cất giọng khàn khàn: “Chồng ơi, anh... Anh đi công tác về rồi à? Anh bận quá, cơm tất niên cũng không kịp về, em...”

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Nhiếp Vũ Tranh ngắt lời cô ta.

“Em vẫn luôn chờ anh về nhà...” Tào Tiểu Liễu ghen ngào, “Anh ơi, anh có thể ở bên cạnh em nhiều hơn không, giống như trước kia vậy... Chúng ta đi thả diều, leo núi, anh còn nói mình muốn dẫn em tới Tây Ban Nha mà...”

Bố mất tích và bị tình nghi giết người khiến tinh thần Tào Tiểu Liễu sụp đổ, cô ta chuyển nỗi nhớ, sự đau lòng và lo lắng bố lên người Nhiếp Vũ Tranh, lại ảo tưởng hai người bọn họ đã kết hôn, do đó kìm nén tình cảm giữa bố và con gái với Tào Nghĩa Lê xuống. Nhưng mà, bất luận là Tào Nghĩa Lê hay Nhiếp Vũ Tranh cũng không thể đáp lại tình cảm của cô ta, lại khiến cô ta mắc bệnh trầm cảm, hơi một tí lại tự hại mình hoặc tự sát, Trịnh Văn Tú vừa chăm sóc vừa trông coi cô ta, một người mới 50 tuổi lại giống như đã 70.

“Phải uống thuốc đúng giờ, khôi phục sức khỏe, đừng sa đà vào cảm xúc nhất thời của bản thân thì mới có thể ra khỏi nhà, làm tất cả chuyện cô muốn làm.” Biết rõ bệnh trầm cảm sẽ mang đến cho con người rất nhiều đau khổ, Nhiếp Vũ Tranh hiểu, bản thân khuyên bảo vài câu cũng không có tác dụng gì cho lắm, nhưng nếu tạm thời có thể giúp cô ta ổn định, khiến cô ta đừng coi thường mạng sống bản thân cũng coi như đã làm điều tốt.

Ánh mặt trời chiếu lên tấm lưng Nhiếp Vũ Tranh như tạo nên một vầng sáng thần thánh cho anh. Tào Tiểu Liễu nửa dựa vào gối, không ngừng gật đầu, đồng thời si mê nhìn anh, như thể một người yêu thơ đang cảm những tác phẩm gốc của Goethe (2) trên tay, tràn ngập thành kính và say mê.

(2) Johann Wolfgang von Goethe được coi là một trong những vĩ nhân trong nền văn chương thế giới, ông là một nhà thơ, nhà viết kịch, tiểu thuyết gia, nhà văn nhà khoa học, họa sĩ của Đức. Do đó ông là một trong số ít những người được xem là nhà thông thái

Nhiếp Vũ Tranh lạnh nhạt rời mắt đi, vẫn không đáp lại tình cảm gì của cô ta như trước đó. Qua vài phút, anh nhận được một cuộc điện thoại của bên chuyên phát nhanh, đúng lúc mượn đây làm cớ rời đi.

Về nhà, anh nhận được một bưu kiện không biết gửi từ đâu tới, vừa mở ra, bên trong là một bức ảnh của Hòa Thi Nhụy, phía sau viết ba chữ “Chương Tĩnh Minh”, giống với kiểu chữ ở sau bức ảnh chụp Diệp Hân Tuyết lần trước, đều dùng tay trái viết.

Anh nhìn hồ sơ vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy mà mình lấy về từ chỗ Thẩm Tử Bình, rơi vào im lặng.

Chương 54: Rắn và kiếm [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Con bé đang vẽ tranh ở bên trong.” Khúc Thúy Hà chỉ vào một cánh cửa.

“Cô à, cháu mạo muội hỏi một câu, cô có dẫn cô bé đi kiểm tra một số hạng mục phụ khoa không ạ?” Chúc Cẩn Niên thấp giọng hỏi.

Khúc Thúy Hà hiểu ý, “Cái kia... vẫn nguyên vẹn, nếu không cô cũng không khẳng định nó chưa có bạn trai như vậy.”

Chúc Cẩn Niên gật đầu.

Khúc Thúy Hà dặn dò rất cẩn thận, “Cháu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, khi con bé quần lầy cháu hỏi một số vấn đề về mang thai thì đừng thể hiện sự kinh ngạc hay đáng vẻ không kiên nhẫn.”

Chúc Cẩn Niên đồng ý, gõ cửa rồi đi vào.

Miệng Đặng Hàm Hi đang nhai kẹo cao su, lên tiếng chào hỏi. Cô bé có diện mạo bình thường. còn hơi béo, nói chuyện với cô bé một lát, không chỉ rất lễ phép mà có vẻ tính cách cũng không lập dị.

Thấy bầu không khí không tồi, Chúc Cẩn Niên thẳng thắn nói: “Không biết mẹ em có từng nhắc đến với em chưa, chị là con gái của một người chị em lâu năm với bà ấy, làm chuyên gia tư vấn tâm lý ở thành phố Bằng, về đây đón năm mới, nghe nói em có chút khúc mắc không nghĩ thông nên chị

đến đây xem có thể giúp em không. Chị sẽ giữ bí mật tất cả nội dung, đây là đạo đức nghề nghiệp. Nếu em sẵn lòng thì cứ nói ra, nếu không muốn thì dạy chị vài kỹ năng vẽ tranh đi, cũng coi như đến không uống công.”

“Mẹ em cho chị tiền ạ?” Đặng Hàm Hi cười hỏi.

“Không.” Chúc Cẩn Niên lắc đầu, nhíu mày trả lời, “Mẹ chị không cho chị lấy tiền.”

Dường như cô bé rất vừa lòng với đáp án này, hơi đảo mắt, “Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm (1), không nhận tiền trái lại giữ được mồm miệng.”

(1) Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm: Nếu nhận được lợi ích từ người khác thì sẽ có thái độ khác, không còn thẳng thắn thật lòng nữa.

Trong lòng Chúc Cẩn Niên thầm khen ngợi, cô bé này đúng là một người thông minh.

“Vậy em hỏi chị...” Về mặt Đặng Hàm Hi thay đổi, bỗng nhiên nghiêm túc hẳn lên, “Có khả năng nào, với trường hợp không lên giường mà mang thai không ạ?”

“Thụ tinh trong ống nghiệm.”

“Không phải cái đó! Ý của em là, ví dụ như... Một người đàn ông đang tắm, tình trùng của anh ta chảy ra vừa vịn dính trên tay, lúc đóng vòi nước lại dính lên đó, sau đó em đi tắm và chạm vào vòi nước kia, lúc lấy tay chà móng, tình trùng có thể chui vào rồi sau đó sẽ mang thai không ạ?”

Vấn đề ngây thơ quá...

“Không có khả năng.” Chúc Cẩn Niên khẳng định chắc chắn, “Tình huống như thế tình tròng không sống được bao lâu, cho dù còn sống cũng không thể chui vào thân thể của em, vượt qua bao nhiêu trở ngại, lại vừa khéo gặp đúng thời kỳ rụng trứng. Dù mọi chuyện đã chuẩn bị, bình thường chui vào đó tổng cộng có lẽ phải đến hàng triệu, sau đó chỉ có hai mươi ba mươi con sống sót, mà cuối cùng có thể chui vào trứng cũng chỉ có một, hai con thôi.”

“Làm sao chị biết được thứ em đụng vào không phải là một phần triệu này ạ?”

“Tuyệt đối không có khả năng, còn không bằng em đi mua xổ số.”

“Lỡ như thì sao? Lỡ như thì sao? Lỡ như thì sao ạ?” Cô bé vội vàng hỏi ba lần liên tiếp, hai mắt mở lớn.

Chúc Cẩn Niên bỏ ra nửa tiếng để phổ cập những kiến thức sinh lý cực kỳ đơn giản. Tiếp cận kém và thiếu kiến thức về tình dục khiến rất nhiều thanh thiếu niên hoang mang, mặc cảm tội lỗi và phương thức giải tỏa không chính xác khiến một số người bước vào con đường sai lầm.

Đặng Hàm Hi nghe xong, hình như được dẫn dắt nhưng lại nhanh chóng hỏi: “Vậy có khả năng có một người đàn ông bụng dạ khó lường cố ý bôi cái kia lên quần lót của em, em không biết mà cứ mặc vào, sau đó sẽ mang thai không ạ?”

Xem ra việc giáo dục giới tính vừa nãy uổng phí rồi: “Mỗi ngày em đều nghĩ đến mấy vấn đề này à?”

“Không nghĩ thông thì em không thể nào làm được chuyện khác. Chị nói cho em biết đi, rốt cuộc như thế có thể mang thai không ạ?”

“Mang thai là một chuyện rất đáng sợ với em ư?” Chúc Cẩn Niên không trả lời vấn đề nhàm chán của cô bé, bắt đầu dẫn dắt nội dung câu chuyện,

“Có một số người kết hôn mười mấy năm cũng không sinh con được, sau khi mang thai thì vui vẻ muốn chết, có một số người tình trạng cơ thể không thích hợp mang thai thì sinh con là chuyện phải trả giá bằng sinh mạng, như thế mang thai sẽ không phải là chuyện tốt. Lùi lại một bước mà nói, vì sao thứ em chạm vào nhất định phải là tinh trùng của đàn ông mà không phải là dịch tả, bệnh chó dại hoặc là virus Ebola? Mấy cái này chữa trị không tốt sẽ chết, còn đáng sợ hơn cả mang thai. Bây giờ em hãy trả lời chị, điều xấu nhất mà mang thai đem đến cho em là gì? Chậm trễ việc học đại học, mất mặt, hay là em nghe nói phá thai và sinh con đều rất đau?”

“Cùng lắm thì phá thai, cũng... không có gì.” Cô bé cúi đầu, “Nhưng mà em nhất định phải xác định tình huống như thế có thể mang thai hay không.”

“Mỗi một lần xác định chuyện này, em không mệt mỏi à?” Chúc Cẩn Niên dịu giọng hỏi, “Có lẽ trong lòng em rất rõ, điều này khá nhàm chán và lãng phí thời gian, nhưng vẫn không kim lòng được phải xác nhận ư?”

“Mệt ạ, nhưng chắc chắn rồi em mới thoải mái, nếu không cứ cảm thấy hoang mang hoảng hốt.”

“Như thế nào mới được coi là chắc chắn? Que thử thai?”

“Que thử thai cũng không phải chắc chắn chuẩn phải không ạ?”

“Chắc chắn chuẩn.”

Mắt Đặng Hàm Hi mở lớn, dường như lại rơi vào vòng luẩn quẩn, “Vậy có tình huống nào mà vừa mang thai một phút thôi, que thử thai không thể thử ra được kết quả đúng không ạ?”

Chúc Cẩn Niên không dây dưa mấy vấn đề này với cô bé, “Hôm qua em làm cách nào để xác định tình huống mà mình đặt ra sẽ không mang thai thế?”

“Mẹ em phân tích với em rất lâu, ngày hôm qua em đã nghĩ thông rồi, nhưng hôm nay lại cảm thấy lo lắng, thế nên đành hỏi chị. Em nhất định phải biết tình huống mà mình nói tuyệt đối không thể mang thai, sau đó gõ mặt bàn ba lần, xem như vượt qua.”

Chúc Cẩn Niên nghĩ, 80% là rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Vì nghi ngờ vào lúc mình không biết sẽ mang thai, thế nên cô bé hỏi hết người này đến người khác để loại trừ tất cả các khả năng, đồng thời không ngừng rửa tay để ngăn tinh trùng chui vào thân thể mình.

Nhưng nguyên nhân bắt đầu chứng OCD của cô bé là gì thì phải tìm hiểu.

“Cho chị xem tranh gần đây em vẽ đi.” Cô đòi đề tài.

Nhưng mà, ngay lúc Đặng Hàm Hi xoay người tìm kiếm, màn hình điện thoại cô bé đặt cạnh hộp màu nhận được tin nhắn sáng lên, Chúc Cẩn Niên theo bản năng nhìn qua, sau khi nhìn thoáng thấy mấy chữ “giữa hai chân”, đầu óc giống như bị ai đó đập mạnh, đột nhiên nghiêm túc nhìn chăm chú.

[Nhất Diệp Tri Thu]: Nhớ em rồi.

[Nhất Diệp Tri Thu]: Nhớ hương vị giữa hai chân em.

Chúc Cẩn Niên nhìn rõ câu hoàn chỉnh, vội vàng tiện tay cầm lấy hộp bút của Đặng Hàm Hi, giả vờ tò mò mở ra xem, lớn tiếng nói: “Bút vẽ các em học mỹ thuật nhiều quá, bút dùng để phác họa mà đã nhiều loại như vậy, còn đều tự mình gọt... Lúc thi mà căng thẳng thì có thể gọt ngay được không?”

“Không đến mức căng thẳng như vậy, gãy thì lại gọt thôi ạ.” Đặng Hàm Hi đáp, sau đó lấy mấy bức tranh đã được đóng thành từng tập ra, “Chị xem đi, đều là tranh em luyện tập đấy.”

“Tự vẽ hay vẽ lại thế?”

“Tự em nghĩ ra rồi vẽ ạ.”

Chúc Cẩn Niên lật xem mấy tờ, phát hiện nửa năm gần đây trong tranh cô bé xuất hiện một số hình ảnh rắn, tháp Eiffel, cầu, người đàn ông cầm kiếm, vân vân... Đây đều là đặc tính của đàn ông. Biểu tượng của các bộ phận, nhất là con rắn mà cô bé vẽ đều giống như rắn độc, hồ nước dưới cầu cũng đục ngầu, tất cả đều là sự phóng chiếu (2) của cảm giác sợ hãi và không đạo đức đối với tình dục.

(2) Sự phóng chiếu là một cơ chế bảo vệ tâm lý, trong đó con người vô thức phủ nhận những suy nghĩ, động cơ, ham muốn hoặc cảm xúc tiêu cực của mình và thể hiện chúng ra thế giới bên ngoài bằng những cách khác. Do đó, sự phóng chiếu liên quan đến trí tưởng tượng. (Nguồn: Wikipedia)

Cô thử dò hỏi: “Em vẽ tốt như vậy, thi vào Dự Sư chắc hoàn toàn không thành vấn đề đúng không? Thật ra em còn có thể vào trường tốt hơn, như học viện mỹ thuật thủ đô gì đó. Từng nghĩ tới chưa?”

Đặng Hàm Hi hơi chần chừ, một lúc lâu sau mới đáp: “... Dự Sư là được rồi ạ.”

“Dự Sư quả thật rất dễ dàng với em, nghe nói thầy giáo dạy kèm của em ở Dự Sư, đây là gần quan được ban lộc đấy.”

“... Đúng vậy ạ.” Cô bé cười, “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc em sẽ vào học viện mỹ thuật Dự Sư.”

Chúc Cẩn Niên khen ngợi: “Vậy thì thật sự chúc mừng em đã bước được một chân vào “học đại học” sớm hơn những thí sinh khác.” Nói xong, cô lấy điện thoại ra nhìn, có phần xin lỗi nói: “Chị nghe điện thoại đã nhé.”

Đi đến bên cửa sổ, cô vừa giả vờ gọi điện thoại vừa quan sát hành động của Đặng Hàm Hi qua hình phản chiếu từ kính, chỉ thấy cô bé cũng cầm di động lên, đọc được mấy tin nhắn kia, trên mặt cũng không lộ vẻ tức giận hay phản cảm, rất tự nhiên trả lời lại.

Chúc Cận Niên nghĩ thầm, thì ra cô bé có bạn trai. Thế thì có thể suy ra sự hoang mang và lo lắng của cô bé.

Cô đưa một bài kiểm tra tâm lý cho Đặng Hàm Hi làm, nhìn lướt qua một lượt, đại khái cô có thể xác định chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Đặng Hàm Hi rất nặng.

Đã đến giờ cơm tối, mặc dù Khúc Thúy Hà rất có lòng muốn giữ cô ở lại ăn cơm nhưng cô vẫn khéo léo từ chối. Khúc Thúy Hà tiễn cô xuống, vội vã hỏi cô và con gái nói chuyện thế nào. Chúc Cận Niên đáp rằng: “Là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế ạ, tốt nhất nên đưa cô bé đến phòng khám tâm lý của bệnh viện khám xem, rồi uống thuốc và khơi thông tâm lý. Cũng may Hàm Hi là một người thông minh, cũng không chống đối gì cả, chắc là có thể phối hợp.”

“Nhưng sao con bé cứ nghĩ mãi về chuyện mang thai thế?” Khúc Thúy Hà vẫn nhíu mày lo lắng.

Chúc Cận Niên suy nghĩ một chút rồi cẩn thận đáp: “Điều này có khả năng liên quan đến sự lo lắng nào đó trong tiềm thức của cô bé. Trong quá trình trưởng thành của cô bé, đặc biệt là trong thời kỳ dậy thì, có phải cô và chú Đặng kiểm soát khá chặt mối quan hệ qua lại của cô bé và người khác giới, nhiều lần nhấn mạnh việc mất thể diện và tội lỗi của việc yêu sớm, có bầu trước khi kết hôn, và góc nhìn về cái gọi là “trinh tiết của con gái” rất nghiêm trọng không ạ? Những điều này sẽ khiến cô bé xuất hiện cảm giác sợ hãi với tình dục và tình cảm nam nữ, một khi bản thân có hành vi tương tự hoặc nghĩ đến chuyện bản thân làm việc này, trong lòng đều sẽ nảy sinh cảm giác không trong sạch và tội lỗi. Trong trường hợp đều không có áp lực từ gia đình và học hành thì lo lắng về tình dục là vấn đề khó khăn lớn nhất mà cô bé gặp phải.”

“Không phải đây là cách ai ai cũng dạy dỗ bảo ban con gái sao? Cô thấy người khác đâu như vậy, sao nó lại suy nghĩ lung tung chứ?” Khúc Thúy Hà nghĩ mãi không ra, “Có phải nó thích đùa con trai nào không? Hay là có ai đang theo đuổi con bé?”

Chúc Cẩn Niên nghĩ đến thời trung học của mình, vội hỏi: “Cô bé có từng nhắc đến người con trai nào mà mình thăm mền hoặc thích không ạ?”

“Chưa từng có, gia đình cô cũng không cho phép nó có tâm tư này, từ nhỏ đã nhắc nhở nó không được quá gần gũi với con trai, cũng không thể giao du với bọn họ, bạn bè bình thường cũng không được, nếu không sẽ từ mặt nó. Con trai mà con bé quen cũng không nhiều lắm, có lẽ cũng chỉ có vài bạn nam trong lớp, từ trước đến nay giáo viên của con bé cũng chưa từng nói nó cực kỳ thân thiết với người nào cả. Cô thấy con bé không dám tiếp xúc nhiều với bạn học nam, vẫn rất ngoan ngoãn, không đi vẽ tranh tập luyện thì ở nhà, bạn bè tốt cũng không nhiều.”

“Nhất Diệp Tri Thu” chẳng lẽ là bạn trên mạng của cô bé? Chúc Cẩn Niên nghi ngờ.

“Cô bé lớn rồi, sắp học đại học, hoàn toàn không tiếp xúc với con trai thì cũng không thể.” Chúc Cẩn Niên cười, “Không bằng từ giờ trở đi thay đổi thái độ một chút, từ từ dần dần cô bé quen biết với con trai đứng đắn, mặc dù có bạn trai cũng phải học cách bảo vệ bản thân, cái này tốt hơn nhiều so với việc gây áp lực và hạn chế, dù sao cô bé cũng trưởng thành rồi ạ.”

“Ôi, có thể thuận lợi thi đỗ Dục Sư rồi nói sau... Hai ba năm nay cô mời giáo sư kia cho nó, mất rất nhiều công sức!”

“Vị giáo viên ấy có địa vị cao lắm ạ?” Chúc Cẩn Niên mở khóa xe điện, thuận miệng hỏi.

“Là thầy Thu Văn Phạm của học viện mỹ thuật Dục Sư.”

Đầu óc Chúc Cẩn Niên xoay chuyển, rõ ràng chưa từng nghe nhưng lại liên tục gật đầu, “Cháu có biết thầy ấy! Là thu trong mùa thu ạ? Rất nổi tiếng! Cô có cách liên lạc với thầy ấy không? Một người bạn của cháu là fan của thầy ấy.”

“Đương nhiên là có!” Khúc Thúy Hà để lộ vẻ mặt vui vẻ và tự hào, bà lấy di động ra, chỉ vào một cái tên: “Đây là cậu ấy.”

Ghi chú dưới tên “Thầy Thu” chính là Nhất Diệp Tri Thu! Chúc Cẩn Niên bối rối cắn môi dưới, bỗng nhiên có phần không biết làm sao.

Khúc Thúy Hà không nhìn ra sự băn khoăn của cô, cứ thế mà nói: “Nền móng Hi Hi nhà cô không quá tốt, vốn cho rằng không mời được cậu ấy, ai ngờ cậu ấy nhìn bức tranh của Hi Hi xong thì nhanh chóng đồng ý, còn nói nhất định sẽ bồi dưỡng tử tế. Hi Hi học với cậu ấy vài lần thì khóc lóc náo loạn nói không đi nữa, khuyên can mãi mới tiếp tục học, quả nhiên tiến bộ rất nhanh. Trong thời gian hai năm, con bé đã trở thành học sinh đứng thứ nhất thứ hai của trường mỹ thuật. Thầy Thu thật sự là một giáo viên tốt!”

Chúc Cẩn Niên tiếp tục lừa bà: “Bạn của cháu nói thầy Thu đã kết hôn, đúng không ạ?”

“Kết hôn lâu rồi, lãng mạn ra phết, lễ tình nhân còn rải hoa hồng gì đấy, không hổ là làm nghệ thuật...”

Chúc Cẩn Niên rùng mình, chuyện này cô quyết không thể ngồi nhìn mặc kệ. Phải điều tra rõ rốt cuộc tại sao hai người này lại như thế, nếu có thể thì sẽ nói chuyện lại với Đặng Hàm Hi, cố gắng hết sức kéo cô bé ra khỏi vũng bùn.

Chương 55: Rắn và kiếm [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Tối đó, Chúc Cẩn Niên vừa nghe Nhiếp Vũ Tranh kể đầu đuôi buổi gặp Trịnh Văn Tú vào lúc chiều, vừa gõ “Thu Văn Phạm” vào ô tìm kiếm.

“Thế nên anh thật sự không để ý đến cô ấy à?” Cô không thể tin được hỏi, bắt chước giọng điệu trước sau như một của anh, “Bằng chứng đâu?”

Anh bất đắc dĩ đáp: “Không có bằng chứng.”

““Vợ của anh” đẹp lắm hả?” Chúc Cẩn Niên tiếp tục chơi xấu.

“Tạm biệt.”

Cô đầu hàng, khẽ cười: “Đừng cúp đừng cúp, đùa anh thôi mà, em bàn chuyện đứng đắn đây.”

“Em làm việc trước đi, đến lúc bàn chuyện không đứng đắn hãy gọi anh.”

“Đừng cúp mà, em có việc xin anh chỉ bảo đây.”

Kết quả tìm kiếm hiện ra, Thu Văn Phạm là họa sĩ có chút danh tiếng, cũng là phó giáo sư của học viện mỹ thuật Dụ Sư, từng du học ở Ý, am hiểu tranh sơn dầu, hội họa, bút danh là “Lạc Diệp Trì”.

Lạc Diệp Tri Thu, bút danh của anh ta có ý này à?

Đánh giá của mọi người về Thu Văn Phạm đều rất tốt, tạm thời không phát hiện anh ta có vấn đề gì về tác phong. Nhưng nghĩ đến câu thơ lộ trắng trợn mình thấy trên di động của Đặng Hàm Hi lúc chiều thì Chúc Cẩn Niên lập tức cảm thấy da gà nổi hết cả lên. Trên thế giới thứ có hai thứ không thể nhìn thẳng, một là mặt trời, hai là lòng người. Lòng người có thể rất tốt, không nỡ giết chết một con kiến, cũng có thể rất xấu, đuổi cánh tay tội ác đến người vô tội.

Chúc Cẩn Niên giấu thông tin thật của Đặng Hàm Hi, chia sẻ chuyện này với Nhiếp Vũ Tranh, cũng nói ra suy nghĩ của bản thân, “Nam giới cô bé có thể tiếp xúc đều không nhiều lắm, người tiếp xúc dễ dàng nhất và có thể bằng lý do hợp lý nhất chính là giáo viên của mình.”

“Trở thành kẻ thứ ba, cảm giác tội lỗi khi chen chân vào hôn nhân của người khác và lo âu về tình dục chồng chất lên nhau, quả thật có thể tạo thành chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của cô bé.” Nhiếp Vũ Tranh tỏ vẻ đồng ý.

“Em cảm thấy ngay từ đầu cô bé này đã rất bài xích thầy giáo, cô bé từng tỏ ý mình không muốn đi học thêm, chứng tỏ lúc đó có tâm lý phản kháng, sau đó không biết xảy ra chuyện gì mà ngầm đồng ý.” Chúc Cẩn Niên tức giận, “Một người đàn ông đã kết hôn, nói những lời bản thủ vô liêm sỉ như thế với cô bé nhỏ hơn mình rất nhiều tuổi, em thật sự không dám tưởng tượng lúc ở chung bọn họ sẽ làm chuyện gì. Gặp phải loại chuyện này phải báo cảnh sát!”

“Là không kìm lòng được, giống như... anh đối với em vậy.”

“Không giống thế!” Chúc Cẩn Niên trợn mắt, “Sao anh có thể giống hần chứ?”

Nhiếp Vũ Tranh cười, “Hửm? Nói như vậy thì sau này anh có thể quá phận một chút ư?”

“Anh dám!”

“Cẩn Niên.”

“Dạ?”

“Sớm trở về một chút.”

Chúc Cẩn Niên mím môi cười, trêu anh, “Nhớ em à?”

“Không nhớ.”

“Anh đúng là không thành thật, chẳng lảng mạn gì cả, anh nhìn thầy giáo mỹ thuật của người ta đi, nghĩ gì nói thế, không ngại ngùng chút nào.”

Bên kia im lặng vài giây, sau đó anh nhắc nhở: “Vừa rồi em mới nói câu “nhớ hương vị giữa hai chân em” của hã là bản thủ vô liêm sỉ.”

“Tùy người mà khác chứ.”

Giọng Nhiếp Vũ Tranh trầm thấp, “Anh lại chưa nhìn thấy thì nhớ kiểu gì đây?”

Chúc Cẩn Niên nghe xong thì suýt nghẹn đến nổi hộc máu, mặt nóng lên, chỉ muốn đâm vào mặt anh mấy cái, lúc này nổi nhớ anh đột nhiên ùn ùn kéo đến, rất muốn lao vào lòng anh ngay lập tức.

Kết thúc cuộc gọi, Chúc Cẩn Niên càng thêm tập trung tìm tòi về Thu Văn Phạm, trên một số diễn đàn, cô thấy rất nhiều sinh viên nữ bày tỏ sự

mê muội với anh ta, còn có người gọi anh ta là “nam thần cao ngạo lạnh lùng” trong tưởng tượng. Cô ấn vào album ảnh của một số cô gái, nhận ra từ khuôn mặt hay dáng người của họ đều hơn hẳn Đặng Hàm Hi. Cô cảm thấy khá kỳ lạ, đại học luôn có khá nhiều người đẹp, nếu Thu Văn Phạm đã có danh tiếng và sự nổi tiếng cao như thế ở trường thì việc xuống tay với sinh viên nữ say mê anh ta dễ như trở bàn tay, vì sao lại chú ý đến Đặng Hàm Hi có vẻ ngoài và dáng người bình thường? Nghĩ đến đây, Chúc Cẩn Niên thông suốt, chẳng lẽ bạn trai trên mạng của Thu Văn Phạm cũng trùng hợp tên là “Nhất Diệp Tri Thu” (1), hoặc Đặng Hàm Hi bị mắc chứng ảo tưởng tình yêu giống như Tào Tiểu Liễu dây dưa với Nhiếp Vũ Tranh, thuê một người đóng giả thành Thu Văn Phạm?

(1) Nhất Diệp Tri Thu hay Lạc Diệp Tri Thu đều có nghĩa là: Nhìn lá rụng biết mùa thu đến.

Thông báo tham dự một buổi tọa đàm thu hút sự chú ý của Chúc Cẩn Niên, Thu Văn Phạm mở buổi tọa đàm về “So sánh sự đối lập nghệ thuật văn hóa phục hưng của Italy và văn hóa phục hưng của Nederland” vào bốn ngày sau.

Tọa đàm chỉ được sắp xếp trong hai tiếng ngắn ngủi, đi đi về về một chuyến, xem nửa buổi là đủ rồi. Chúc Cẩn Niên lập tức mua vé xe đi thành phố Duyên Phong gặp người này.

Bốn ngày sau.

Người tới nghe tọa đàm rất nhiều, còn nửa tiếng nữa thì hội trường cũng sắp kín chỗ. Buổi tọa đàm bắt đầu, một người đàn ông mặc bộ âu phục màu đen khéo léo, không nhanh không chậm đi lên bục giảng, không nhìn ra tuổi cụ thể, chắc là khoảng 30 tuổi, kín đáo hướng nội, mặc dù không anh tuấn khiến người ta phát cuồng nhưng lại vô cùng chừng chặc.

Nghe anh ta tọa đàm vừa hài hước lại thú vị, giọng nói đầy tự tin và cực kỳ quyến rũ nam tính, ngay cả người ngoài nghề như Chúc Cẩn Niên đều có thể nghe hiểu và nhớ kỹ một số kiến thức liên quan, nếu như không

có chuyện của Đặng Hàm Hi, có lẽ cô cũng sẽ thưởng thức anh ta. Vì thế, cô lại không khỏi nghi ngờ “Nhất Diệp Tri Thu” trong điện thoại Đặng Hàm Hi có phải là người đàn ông trên bục kia không.

Tới phần trả lời câu hỏi đặt ra tại chỗ, cô gái bên cạnh Chúc Cẩn Niên nhận được cơ hội đưa ra câu hỏi nên cực kỳ kích động, không cầm chắc micro, vì thế làm rơi xuống đất. Chúc Cẩn Niên có lòng tốt nhặt lên đưa cho cô ấy, đúng lúc ngược mắt thấy Thu Văn Phạm bước xuống bục giảng đi về phía mọi người, bỗng nhiên anh ta nhìn cô, trông vô cùng kinh ngạc, cô gái kia hỏi vấn đề gì anh ta cũng không nghe rõ.

Cô gái lặp lại câu hỏi lần nữa, Thu Văn Phạm đi tới chỗ này, mặc dù trả lời câu hỏi nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người Chúc Cẩn Niên, nhìn cô rất lâu. Trả lời thêm mấy vấn đề, anh ta chỉ đồng hồ, ý bảo người chủ trì phần đặt câu hỏi dừng lại ở đây.

Kết thúc tọa đàm, vào lúc Chúc Cẩn Niên do dự có nên đi theo gọi anh ta lại không thì anh ta lại đi về phía cô lần nữa, hỏi mấy câu liên tục: “Tiểu Hòa, là em sao? Em về rồi à? Mấy năm nay đi đâu vậy? Sao có thể tới chỗ này?”

Chúc Cẩn Niên mông lung, cô chớp mắt.

Anh ta sững sốt, cũng hơi do dự, lại thử hỏi: “Cô là... Hòa Thi Nhụy à?”

Thật sự là thu hoạch ngoài ý muốn. Chúc Cẩn Niên lắc đầu, “Anh nhận nhầm người rồi.”

“Ngại quá.” Anh ta lập tức lễ phép hơi khom lưng, mỉm cười, “Cô rất giống một người bạn của tôi, rất lâu rồi tôi chưa gặp cô ấy.”

Anh ta cực kỳ nho nhã lịch sự, nhưng nghĩ đến tin nhắn trên điện thoại của Đặng Hàm Hi, Chúc Cẩn Niên cảm thấy vô cùng khó chịu. Thấy anh ta xoay người rời đi, cô tiến lên một bước, “Hòa Thi Nhụy đã mất tích mười

năm, rất nhiều người nói tôi khá giống cô ấy, anh nhận nhầm cũng bình thường.”

“Thì ra cô cũng biết cô ấy.” Anh ta dừng bước nhưng không có ý định tiếp tục nói chuyện với nhau, nhìn qua chẳng phải một tay ăn chơi trêu đùa phụ nữ, có vẻ nho nhã và xa cách, dường như đã nhận nhầm thì không tiếp tục nói chuyện là điều đương nhiên.

Chúc Cận Niên nhìn xung quanh, cảm thấy đó là một điểm để bắt đầu nên lên tiếng: “Bạn của cô ấy và cảnh sát vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm cô ấy. Hôm nay tôi tới nghe tọa đàm của anh, không ngờ anh cũng quen cô ấy, một người bạn của tôi đúng lúc phụ trách vụ án này, anh có thể nói với tôi nơi cô ấy có khả năng đến không? Hoặc là vài năm nay cô ấy có từng liên lạc với anh không?”

Anh ta suy nghĩ một lúc rồi xoay người lên tiếng: “Ở đây rất ồn, đổi chỗ khác nói chuyện đi.”

Chúc Cận Niên đồng ý, cô mở điện thoại, âm thầm bật phần mềm ghi âm.

Thu Văn Phạm dẫn cô đến một phòng học nhỏ trên tầng hai của hội trường, vừa mới vào cửa, anh ta đã cất lời: “Thời gian trôi qua nhanh quá, lúc ấy tôi còn là sinh viên của học viện mỹ thuật thành phố Bằng, gặp Tiểu Hòa trong một lần hoạt động ngoại khóa, đúng lúc tôi vẽ một tác phẩm về đề tài thần thoại Hy Lạp, sáng ý lúc ấy cũng không quá độc đáo, đó là để các vị thần Hy Lạp mang gương mặt của người phương Đông, vẽ cho bọn họ một số đặc điểm riêng của người Trung Quốc để thể hiện sự dung hòa giữa thẩm mỹ Trung Quốc và phương Tây.”

Anh ta dựa nửa người vào bục giảng như đang lên lớp, giải thích thêm một chút: “Tôi mời cô ấy làm người mẫu, muốn coi cô ấy là nguyên mẫu để vẽ nữ thần Hestia (2). Cô ấy thoải mái đồng ý. Sau này tôi ra nước ngoài du học, đề tài này vẫn còn tiếp tục sáng tác, muốn chụp một bức ảnh của cô ấy nhưng trạng thái tinh thần cô ấy dường như không tốt lắm, giọng điệu rất

lạnh nhạt, cũng dứt khoát đổi ý chuyện làm người mẫu, nói rằng không muốn làm người mẫu nữa, bản thân không xứng với nữ thần gì đó, lời nói đầy chán nản. Trong ấn tượng của tôi, Hòa Thi Nhụy vốn là một người thiên về cảm xúc, thấy cô ấy như vậy, tôi không miễn cưỡng nữa. Tôi nghe được một số tin đồn về cô ấy, nói rằng có một tên cuồng theo dõi luôn quần lấy cô ấy, sau đó về nước lại nghe nói cô ấy... Cho tới bây giờ, tôi vẫn không có tin tức của Hòa Thi Nhụy.”

(2) Trong thần thoại Hy Lạp, nữ thần Hestia (tiếng Hy Lạp: Ἑστία) là một trong mười hai vị thần trên đỉnh Olympus. Nữ thần Hestia là vị thần của bếp lửa, sự quây quần của mọi thành viên trong gia đình, sức khỏe gia đình và nội trợ..., nhưng trước kia là nữ thần của đạo đức, sự tôn trọng, tốt bụng, ngoan đạo và thiện chí.

Chúc Cận Niên vòng đến một bên khác của bục giảng, tự nhiên đặt di động ở trước mặt, “Cảnh sát không đi tìm anh à?”

Thu Văn Phạm bật cười, hỏi lại: “Vì sao phải tìm tôi?”

“Anh có thể là một trong những người cuối cùng liên lạc với cô ấy.”

“Nhưng lúc ấy tôi đã ở nước ngoài, không có cơ hội tiếp xúc trực tiếp với cô ấy, cảnh sát sẽ không lãng phí thời gian.”

“Cũng đúng.” Chúc Cận Niên không lấy được manh mối có giá trị từ chỗ anh ta, thất vọng đáp. Cô hít sâu một hơi, “Thầy Thu, hôm nay tôi tới đây thật ra có chuyện khác muốn hỏi anh.”

Thu Văn Phạm im lặng, chờ cô tiếp tục.

“Về học trò của anh, Đặng Hàm Hi.” Cô nói xong, không ngại ngược mắt đối diện với anh ta, ý đồ muốn nhìn ra một chút biến hóa biểu cảm từ Thu Văn Phạm.

Anh ta hơi nhú mày, trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo, khắp người lại bắt đầu khiến người ta có cảm giác xa cách.

Hai người giằng co, Chúc Cẩn Niên chờ anh ta mở miệng, không biết anh ta sẽ giận tái mặt hay là dù cô hỏi thế nào, anh ta cũng không biết, nhìn tình hình này, khả năng sau có vẻ khá lớn. Mà Thu Văn Phạm lại thản nhiên nhìn cô, mặt không biểu cảm, có phần không nổi giận mà tự có uy.

“Gần đây cô bé có phần không tập trung đúng không?” Chúc Cẩn Niên cười.

Anh ta trả lời khá kín kẽ: “Trình độ của em ấy vẫn rất ổn định. Nếu cô đến đây vào kỳ thi của em ấy, ít nhất hãy để tôi biết cô và em ấy có quan hệ, nhìn cô cũng không giống phụ huynh của em ấy.”

“Đây là danh thiếp của tôi.”

“Cảm ơn.” Anh ta vẫn duy trì phép lịch sự cơ bản, dùng hai tay nhận lấy, ánh mắt cứng lại, “Chuyên gia tư vấn tâm lý?”

“Theo hiểu biết của tôi, gần đây tâm lý không ổn định của cô bé có thể liên quan đến người bạn trên mạng có tên là “Nhất Diệp Tri Thu”, thầy Thu có biết người bạn trên mạng này là ai không?” Tựa như lúc trước dứt khoát quyết định theo dõi Tiểu Chí, đối với sự nghiệp tư vấn, Chúc Cẩn Niên hoàn toàn khác với tình yêu, luôn có sự dũng cảm và tinh thần liều mạng không sợ hang hùm miệng cọp ở con đường phía trước.

Anh ta quan sát kỹ, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, tao nhã mỉm cười, “Trước khi tôi nói ra tất cả với cô, hi vọng cô có thể tắt phần mềm ghi âm đi.”

Hô hấp Chúc Cẩn Niên chậm lại.

Thu Văn Phạm nhìn đồng hồ, hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói rất nhẹ nhàng nhưng lại cực kỳ có sức mạnh, “Tư vấn tâm lý phải được giữ bí mật, cô không có quyền hạn ghi âm trong trường hợp tôi không đồng ý.”

Chúc Căn Niên nhìn anh ta rồi tắt phần mềm ghi âm đi.

Chương 56: Rắn và kiếm [4]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Thu Văn Phạm cong môi lên, vẫn bình tĩnh như trước: “Tôi kể cho cô một câu chuyện cũ, câu chuyện này rất thô tục nhưng lại khá quen thuộc, có lẽ cô nghe xong mở đầu là có thể đoán được kết thúc rồi. Rất nhiều năm trước, hiệu quả và lợi ích của một nhà máy sản xuất khí nào đó còn ổn, nó là một trong số những lựa chọn hàng đầu để sinh viên thuộc những chuyên ngành liên quan thực tập tốt nghiệp. Có một cô sinh viên vừa mới bước chân ra khỏi trường học cũng thế, cô ấy cảm thấy rất phấn kích và mới lạ, tuy công việc mệt nhọc nhưng đầy thú vị, những người đi trước đã dạy cho cô ấy những gì mà cô ấy không thể học được khi ở trường, mỗi người ai cũng có cá tính riêng nhưng đều đối xử rất tốt với cô ấy. Đến lượt cô ấy trực vào một buổi tối, người hướng dẫn là quản đốc phân xưởng chỗ cô ấy làm việc. Ngày đó rất lạnh, quản đốc gọi vài món bên ngoài, mời cô ấy ăn bữa khuya và uống bia.”

Chúc Cận Niên mở to mắt, dường như đã hiểu người anh ta ám chỉ là ai, nhưng vẫn không rõ vì sao anh ta kể chuyện này.

“Cô ấy cũng không phải hoàn toàn không có mắt nhìn, có khoảng năm sáu chai bia thì nói mình chỉ uống được nhiều nhất là hai chai, quả nhiên tên quản đốc kia cứng rắn bắt cô ấy uống hai chai, sau đó chân tay cũng bắt đầu không đứng đắn. Cô ấy rất tỉnh táo, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên trải qua chuyện bị quấy rối tình dục ở nơi làm việc, nghĩ đến việc còn đang trong kì thực tập nên đã nhẫn nhịn. Nhưng nếu quả hồng mềm không cứng rắn thì đây sẽ vĩnh viễn không phải lần cuối cùng bị người ta chèn ép. Sau đó, quấy rối bằng ngôn ngữ tiếp tục diễn ra, những tiếp xúc thân thể cũng không còn lấy cớ vì rượu nữa. Sự quấy rối này kéo dài trong toàn bộ thời gian thực tập của cô ấy, trước khi đánh giá, đúng lúc quản đốc phải đi công

tác, trắng trợn muốn cô ấy lấy danh nghĩa cá nhân đi theo ông ta, hơn nữa còn ở cùng một phòng. Cũng may quả hồng mềm không ngốc, cuối cùng nghĩ thông suốt, một con chó đại không thể được cảm hóa bằng chút lịch sự của bạn, nên trở mặt thì sớm muộn gì cũng phải trở mặt.” Ánh mắt anh ta không có tiêu cự, bình tĩnh lại một chút, trong mắt toát lên nỗi bi thương.

Chúc Cận Niên có thể xác định, quản đốc mà anh ta nhắc đến chính là bố của Đặng Hàm Hi, Đặng Kiến Cương.

“Cô ấy tới văn phòng giám đốc tố cáo quản đốc. Giám đốc gọi ông ta đến để đối chất, quản đốc lại cắn ngược lại, nói cô ấy tự mình đa tình, bắt cô ấy đưa ra chứng cứ. Lúc ấy di động chưa phát triển để có thể chụp tay là ghi âm và quay hình được như bây giờ.” Anh ta trào phúng liếc nhìn Chúc Cận Niên một cái, nhưng ánh mắt vẫn mang ý tốt, giống như một người lớn đang nhìn đứa bé nghịch ngợm.

Chúc Cận Niên hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Không giải quyết được gì cả.” Anh ta đáp, “Cô ấy không thể ở lại, về nhà tiếp tục đi học cao hơn rồi thi đỗ nghiên cứu sinh. Tên quản đốc phân xưởng chịu ảnh hưởng vì chuyện này, cũng chỉ từ chức xuống biển, làm ăn lúc lên lúc xuống, hoàn cảnh gia đình coi như là khá giả. Ông ta có một đứa con gái, là hòn ngọc quý trên tay ông ta. Ai cũng có bố mẹ, là một người bố, khi làm chuyện đê tiện với con gái của người khác, ông ta có từng nghĩ sau này con gái mình bị người ta đùa bỡn thì bản thân sẽ có tâm trạng gì không, vui vẻ? Sung sướng? Hay là phần nộ đến nỗi hận không thể băm vằm tên đó ra thành ngàn mảnh? Con gái của mình trưởng thành, gặp được một tên đàn ông cảm thú như bố mình, là báo ứng hay luân hồi?”

“Đây là lý do mà anh làm nhục Đặng Hàm Hi ư?” Chúc Cận Niên lớn tiếng hỏi.

“Chẳng qua tôi chỉ kể chuyện cũ cho cô, đó là câu chuyện của vợ tôi. Nói đến làm nhục?” Thu Văn Phạm cười, trong mắt có phần cợt nhả quỷ quyệt khi trả thù, “Cô có chứng cứ không?”

Chúc Cẩn Niên nhú mày, “Chẳng lẽ lịch sử trò chuyện của hai người không phải chứng cứ sao?”

“Những chứng cứ còn chưa biết có tồn tại không kia, đối với cô là làm nhục, nhưng có lẽ đối với cô ta đó chỉ là một mối tình không thể để người ngoài biết.”

“Anh không thấy bản thân là một nhà giáo nhưng làm vậy rất đê tiện à?”

Anh ta lại tránh đề tài này, nghiêm túc nói: “Tôi rất yêu cô ấy.”

“Đặng Hàm Hi?” Chúc Cẩn Niên kinh ngạc.

Anh ta sửa lại: “Vợ của tôi.”

Chúc Cẩn Niên hừ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

“Tôi đau lòng cho cô ấy, thương cô ấy, mọi thứ năm đó đã để lại bóng ma tâm lý rất lớn cho cô ấy, cô ấy yêu tôi, nhưng bất kể lúc nào tôi đụng chạm thân thiết đều có thể khiến cô ấy cảm thấy cực kỳ khó chịu. Dù vậy, tôi vẫn một lòng với cô ấy, cũng có thể bất chấp tất cả vì cô ấy. Sau khi Hòa Thi Nhụy từ chối làm người mẫu cho tôi thì nữ thần Hestia vẫn không thể chấp bút, mãi đến khi gặp được vợ mình thì tôi mới coi cô ấy là nguyên mẫu để vẽ xong tác phẩm này, bây giờ trong lòng tôi, cô ấy mới là người hoàn toàn xứng đáng với Hestia.” Anh ta mím môi, “Có lẽ cả đời chúng tôi sẽ không có đứa con của mình, nhưng nếu tôi có thể có con gái, nhất định sẽ nghiêm túc với lời nói và cử chỉ của mình, không chà đạp con gái người khác, để tránh sau này số phận sắp đặt một tên khốn nạn đến làm nhục con gái của tôi.”

Thu Văn Phạm vẫn không thừa nhận bản thân quấy rối Đặng Hàm Hi, giống như Đặng Kiến Cương năm đó, không để người ta nắm được nhược điểm, nhưng sự thật trong đó lại chứa đựng một câu chuyện khiến người ta

đau lòng. Có lẽ anh ta và Đặng Hàm Hi đã thực hiện một số hành vi bên lề, nếu không cô bé cũng không thể giữ gìn sự trong sạch. Đây là chỗ gian xảo của Thu Văn Phạm, cho dù ngày nào đó Đặng Hàm Hi tỉnh ngộ, tố cáo anh ta cưỡng hiếp gì đấy, anh ta cũng có thể coi đó là cái cớ mà không phải chịu tội.

“Có thể chấm dứt những hành vi đó không?” Chúc Cận Niên nhìn thẳng vào anh ta, “Bất cứ chuyện gì cũng phải có chừng có mực, Hàm Hi là người vô tội.”

Anh ta ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ hỏi lại: “Vợ tôi sinh ra nên bị người khác chà đạp ư? Cô ấy có tấm lòng thiện lương, đa sầu đa cảm, chưa từng làm chuyện gì trái với lương tâm, chẳng qua lúc ấy còn trẻ không hiểu việc đời, non nớt lại sợ hãi, không hiểu cách nói “không” với người khác. Chẳng lẽ không vô tội sao?”

“Chuyện nào ra chuyện nấy, nào có đạo lý “bố nợ con gái trả” chứ?”

Anh ta phản đối, “Con gái người khác, vợ người khác, chị em người khác có thể bị coi rẻ, con gái của ông ta thì không thể à?”

Thấy anh ta cứ cho mình là đúng, Chúc Cận Niên nói: “Hành vi của anh cũng đang gây tổn thương tới vợ của anh!”

“Cô nghĩ cô ấy của bây giờ quá yếu đuối rồi.” Anh ta cười sâu xa, như thể hành vi của anh ta đã được vợ mình hiểu từ lâu, thậm chí còn ủng hộ.

Chúc Cận Niên dùng sức bặm môi, tĩnh tâm suy nghĩ vài giây, “Theo quan sát của tôi, anh chẳng phải là một người mê muội nữ sắc, có suy nghĩ bỉ ổi, anh cực kỳ coi thường “quản độc phân xương” trong câu chuyện kia, từ đáy lòng khinh thường loại người như thế, nói vậy, làm sao anh lại có thể hi vọng mình biến thành người như ông ta chứ? Tin chắc khi anh làm chuyện này, trong lòng cũng mang theo nỗi đau khổ, anh không buông tha cho bọn họ, đồng thời cũng không buông tha cho chính mình. Trả thù kẻ thù

rất sáng khoái, nhưng chỉ sợ tổn thương địch một vạn tự tổn hại tám ngàn. Anh đi vào ngõ cụt, không có đường ra.”

Vẻ mặt Thu Văn Phạm vẫn bình tĩnh, không nói một lời.

“Chắc anh đã từng nghe câu chuyện thầy bói xem voi rồi nhỉ?” Chúc Cẩn Niên tạm dừng một chút, “Sờ vào đuôi thì cho rằng voi giống dây thừng, sờ vào lỗ tai thì nghĩ nó giống như cái quạt. Từ góc độ khác nhau, cách nhìn hay cách nghĩ cũng không còn giống nhau nữa. Anh chỉ nhìn thấy người mình yêu năm đó đã chịu tải nhục và những ảnh hưởng để lại đến tận bây giờ, còn điều mà tôi nhìn thấy là một cô gái đã từng phải gánh chịu những thiệt thòi. cuối cùng cũng tìm được một người chồng đáng giá để mình phó thác cả đời, là một câu chuyện khổ trước sướng sau, sau khi gặp anh, những cực khổ trước đó cô ấy phải chịu đựng có lẽ đã không còn được coi là cực khổ nữa rồi. Về phần trở ngại tâm lý, cũng không phải cả đời khó có thể loại bỏ. Tôi chỉ có thể nói rằng... Phòng tâm lý Sa Mạc Cam Tuyền chào đón hai người.”

“Chuyên gia tư vấn tâm lý của Sa Mạc Cam Tuyền đều giống như cô sao?” Thu Văn Phạm hí mắt, nhìn biểu cảm, dường như có dáng vẻ lạc đường biết quay lại.

“Trình độ của mấy vị chuyên gia tâm lý chính cao hơn tôi rất nhiều.”

Anh ta lại nhìn cô một lúc lâu, vẫn không có ý kiến gì cả.

Chúc Cẩn Niên rèn sắt khi còn nóng, “Đây không phải là trẻ con trong nhà, bất kể làm chuyện gì đều không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật. Mặc dù không có chứng cứ trực tiếp nhưng cũng có thể khiến anh thân bại danh liệt. Đến lúc đó, áp lực mà vợ anh phải chịu không thể nào nhỏ hơn năm đó. Anh sẽ đẩy cô ấy ra, trở thành tiêu điểm bị người khác chỉ trích bàn luận, những chỉ trích mà cô ấy phải nhận chắc chắn sẽ không kém gì anh.”

“Lật lại những chuyện cũ năm đó, cá chết lưới rách mà thôi.” Trong mắt anh ta chất chứa sự lạnh lẽo, “Cô là chuyên gia tư vấn tâm lý, chắc hẳn biết một đạo lý như thế này: khúc mắc không tháo gỡ thì không thể nào có cuộc sống bình yên.”

“Chẳng lẽ anh cho rằng tháo gỡ khúc mắc chính là lấy mạnh chống mạnh ư? Trả thù con gái của kẻ thù, chuyện năm đó có thể xóa bỏ chẳng? Tôi nghĩ anh đã hiểu lầm ý nghĩa của tư vấn tâm lý.” Chúc Cận Niên dừng cảm nhìn thẳng vào anh ta, “Tác dụng khơi thông tâm lý không phải để bóng ma tâm lý của con người hoàn toàn biến mất, mà là dạy cho họ học cách chung sống hòa bình với nó, khúc mắc vẫn luôn ở đó, chỉ là đổi mặt thế nào mà thôi. Trả thù kẻ thù rất sướng khoái, nhưng không thể xóa bỏ được những gì đã qua, quản đốc phân xưởng cũng sẽ không vì thế mà để lại bóng ma tâm lý như anh và vợ anh, biết con gái bị đùa giỡn, nhiều nhất ông ta chỉ tức giận, đau lòng một chút rồi ngủ không yên, chờ thêm vài ngày, người ta sẽ giống như không có chuyện gì mà thôi. Mà các anh thì sao? Bóng ma vẫn còn đây, không còn bóng ma thì thân bại danh liệt, tiếng xấu lan xa, còn không bằng trực tiếp đâm ông ta mấy cái cho hả dạ. Không tin anh cứ thử xem?”

Thu Văn Phạm nghiêm túc và bình thản nhìn cô, bỗng nhiên nở nụ cười, lắc đầu.

“Anh cười cái gì?” Chúc Cận Niên đang nghiêm túc, nghe anh ta cười như vậy, không hiểu sao thấy cảm thấy rất bất mãn.

Anh ta cắt danh thiếp của cô vào ví tiền.

Đây có phải là thể hiện việc anh ta sẽ suy nghĩ tới việc đưa vợ tới Sa Mạc Cam Tuyền không?

“Cảm ơn.” Anh ta đưa tay ra, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Chúc Cận Niên chân chừ một chút rồi cũng vươn tay ra.

Thu Văn Phạm lịch sự bắt tay cô rồi nhanh chóng buông ra, xoay người rời đi.

Chúc Cẩn Niên ngồi trên chuyến xe về thành phố Bình Lĩnh, không ngừng nhớ lại những lời của Thu Văn Phạm. Anh ta vẫn không nhắc tới rốt cuộc bản thân đã làm gì với Đặng Hàm Hi, cô không phải cảnh sát hay luật sư, hành vi của anh ta có tính là phạm tội không, hay phạm tội gì, cô không có cách nào nói ra nguyên do. Chúc Cẩn Niên nghĩ thầm, sau khi về phải nói chuyện với Đặng Hàm Hi, khích lệ cô bé mạnh dạn tố giác Thu Văn Phạm. Bất kể thế nào, chỉ hi vọng những lời của bản thân có thể khiến Thu Văn Phạm suy nghĩ lại chuyện quá khứ của vợ, chấm dứt việc xâm hại Đặng Hàm Hi.

Cô nghe lại ghi âm lần nữa, đang định xóa đi thì nhận được một cuộc gọi đến từ Khang Kiên Dương.

“Tiểu Chúc, bao giờ các cô đi làm?” Nghe giọng thì anh ta có phần vội vàng.

“Mười sáu tháng giêng. Sao vậy Khang tổng?”

“Ôi, tối hôm qua tôi thức đêm suy nghĩ một hạng mục dự án, về nhà đã sáu giờ sáng, mẹ nó! Chưa ngủ được mấy tiếng lại mơ thấy con ác mộng kia!” Anh ta buồn bực nói, “Mẹ kiếp còn giống với trước kia, người không ra người, quỷ không ra quỷ, tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã tỉnh rồi! Chờ các cô đi làm, tôi lại đến tìm cô, cô đừng nhận hẹn trước với người khác nhé.”

“Khang tổng, anh đừng vội, tôi tuyệt đối sẽ giữ thời gian lại cho anh.”

Khang Kiên Dương thở phào nhẹ nhõm, “Có những lời này của cô là đủ rồi.”

Chương 57: Lòng người thiện ác [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Cúp điện thoại, Chúc Cẩn Niên vội vàng lên trang web công ty xem lịch hẹn trước sau ngày nghỉ, tạm thời ném chuyện xóa đoạn ghi âm ra sau đầu.

Mấy ngày tiếp theo, Chúc Cẩn Niên tới nhà Đặng Hàm Hi khuyên cô bé rất lâu. Đặng Hàm Hi nói không định tố giác Thu Văn Phạm, cũng năn nỉ Chúc Cẩn Niên đừng nói chuyện này với bố mẹ, nếu không sẽ chết cho bọn họ xem. Chúc Cẩn Niên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đành chịu vì trong tay không có chứng cứ gì, chỉ có thể gác chuyện này lại, về sau sẽ chậm rãi làm công tác tư tưởng với Đặng Hàm Hi.

Thời gian còn lại của kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán, Chúc Cẩn Niên đều ở nhà với bố mẹ và ông bà ngoại tuổi cao, nghe mẹ cô nói, không biết Đặng Hàm Hi lại muốn gì, khóc lóc âm ỉ một trận xong thì bảo không thi Dự Sự nữa, lúc đầu Khúc Thúy Hà rất lo lắng, nhưng lại phát hiện con gái không hề lo lắng chuyện mang thai nữa. Xem ra, dường như Thu Văn Phạm đã có hành động phân rõ giới hạn với Đặng Hàm Hi.

Vốn Thu Văn Phạm không phải là người dâm tà, chắc hẳn làm chuyện đó cũng khiến anh ta cảm thấy rất đau khổ, kịp thời chấm dứt đều tốt với cả hai bên, nhưng không biết anh ta có bị pháp luật trừng trị không nữa.

Chúc Cẩn Niên lên mạng tìm kiếm một số vụ án và điều tra liên quan, mới biết được cứ mười cô gái thì có thể có một người từng gặp phải chuyện quấy rối tình dục, thậm chí còn quá đáng hơn thế, đàn ông từ bề trên, cấp trên, bạn bè đều có khả năng ra tay với các cô ấy. Thu thập bằng chứng khó khăn, xử phạt lại nhẹ nhàng, sau khi công khai thì phụ nữ thiệt thòi hơn đàn

ông rất nhiều, thế nên một số tên đàn ông cứ dạy mãi không sửa, mà rất nhiều phụ nữ phải nén giận, nếu không đứng dậy đấu tranh thì đều khổ sở và đáng thương để bảo vệ bản thân.

Cô bỗng nhiên nhớ tới lời của Thu Văn Phạm, mỗi người đều có bố mẹ và bạn bè, khi ai đó chà đạp con gái, chị em của người khác thì có từng nghĩ đến một ngày nào đó chính con gái và chị em của mình cũng bị người ta đối xử như thế, lúc đó bản thân sẽ có tâm trạng thế nào?

“Hàm Hi, ngày mai chị phải về thành phố Bằng. Hi vọng em có thể nói chuyện này với bố mẹ, đừng cảm đứng ra tố giác những gì Thu Văn Phạm đã làm.” Kết thúc kỳ nghỉ, Chúc Cẩn Niên gửi một tin nhắn cho Đặng Hàm Hi.

Cô bé trả lời một chữ “*Vâng*”, sau đó không nói gì nữa.

Chiều mười lăm tháng giêng, Chúc Cẩn Niên đi ra nhà ga, thấy xe Nhiếp Vũ Tranh từ từ chạy đến thì vui vẻ vẫy tay.

Nửa tháng không gặp, cô thật sự rất nhớ anh.

Anh mở cửa sổ xe, nghiêng đầu mỉm cười.

Hôm nay cô ăn mặc rất thoải mái, còn búi tóc, dáng vẻ từ xa chạy chậm tới đây mang theo tinh thần tuổi trẻ phấn chấn như sinh viên đại học năm nhất. Bình thường cô đều giống như nữ chiến sĩ đập mọi chông gai, thỉnh thoảng cũng nên làm một cô gái nhỏ được anh yêu thương.

“Em gái à, em gọi xe hả?”

“Đúng vậy.”

“Xe vào nội thành 500 tệ, đưa đến nhà thêm 500 tệ nữa. Đi hay không đi?” Anh nhướn mày, một tay nhàn nhã đặt lên trên tay lái.

“Thế này cũng quá xấu xa rồi, còn xấu xa hơn cả xấu xa.” Chúc Cẩn Niên khó chịu đáp, vẫn không nhìn được bật cười, ngồi vào rồi quan sát anh từ trên xuống dưới. Thường nói qua mỗi dịp lễ sẽ béo thêm ba cân, anh thì ngược lại, không chút thay đổi, râu đã lâu không cạo, điềm tĩnh trưởng thành, mang theo sức hút nam tính khiến tim cô đập dồn dập, mặt cũng bắt đầu nóng lên, ngượng ngùng quay đầu sang chỗ khác.

“Sao thế?” Anh càng muốn lại gần, thấp giọng thì thầm bên tai cô.

“Anh không cạo râu, vừa già vừa xấu.” Cô chột dạ đáp.

Nhiếp Vũ Tranh sờ cằm, “Thật à?”

“Vâng.” Cô đáp qua loa, gò má bỗng nhiên cảm nhận được có thứ cọ vào, còn hơi đau, phản xạ có điều kiện hơi tránh đi mới nhận ra anh cố ý dùng râu chọc cô.

Cô che mặt, “Đau...”

“Anh không đau.”

“Tướng do tâm sinh (1) mà.” Cô cảm thán rồi bĩu môi.

(1) Tướng do tâm sinh là có ý nói rằng, một người có tâm tính như thế nào thì sẽ có tướng mạo như thế ấy.

Nhiếp Vũ Tranh đưa tay ra véo mặt cô, “Anh sờ tim em nào.”

Xe chạy vào tuyến đường chính, Chúc Cẩn Niên hỏi: “Kiều Di Đồng sao rồi anh?”

“Giai đoạn trị liệu thứ nhất coi như kết thúc, có thể tiến hành thôi miên.” Anh nhìn cô ra vẻ nghiêm túc: “Đã gọi điện thoại cho Trâu Anh chưa?”

“Gọi rồi thưa Nhiếp tổng.” Cô tức giận đáp, “Điện thoại di động đường dài, phí này anh phụ trách chi trả nhé.”

“Thu hoạch của em sẽ quyết định anh có phê chuẩn hay không.”

“Anh cũng công tư phân minh quá đấy.” Chúc Cận Niên oán giận, lừa anh: “Em không hỏi được gì hết, anh xem làm thế nào thì làm đi, trả hay không trả đây, nói một câu thôi.”

“Trả.” Anh chỉ mặt, “Hôn anh một cái, anh trả.”

“Em chỉ nghe thấy hai chữ cuối cùng thôi.” Chúc Cận Niên đắc ý cười, mở phần ghi chú của di động ra, “Một cuộc điện thoại đường dài mất nửa tiếng, em hỏi thăm được hai bài đồng dao Hồng Ngọc Quế thường xuyên đọc, một bài là "Đong đưa đong đưa, đong đưa tới cầu nhà bà ngoại, bà ngoại mời tôi ăn bánh mật. Nhúng kẹo nhúng kẹo, ăn nhiều viên, nhúng muối nhúng muối, ăn ít viên, nhúng xì dầu nhúng xì dầu, không ăn đâu", còn một bài là "Giữa tháng giêng, chim non bay qua ngấm đèn rồng, tháng hai, điều hâu non trên núi rời khỏi Thành Hoàng, điều hâu non bay lên rất cao, trở về ăn bánh mật, điều hâu non bay xuống thấp, trở về ôm em trai". Giọng bà ta đặc sệt khẩu âm Hàng Châu, bài đồng dao chắc chắn cũng như thế. Mặc dù Hồng Ngọc Quế đã qua đời nhưng em gái bà ta vẫn còn sống, đã là chị em ruột thịt thì giọng hai người chắc sẽ có phần tương tự, chúng ta mời bà ta ghi âm lại hai đoạn đồng dao, đến lúc đó cho Kiều Di Đồng nghe.”

“Có lý đấy.” Nhiếp Vũ Tranh vuốt cằm.

Chúc Cận Niên chưa xót đáp: “Cảm ơn Nhiếp tổng đã công nhận.”

“Nghịch ngợm.” Lời anh nói mang theo chút trách móc, lại cung chiều nắm lấy tay cô, ngón cái vuốt ve lòng bàn tay cô.

Rõ ràng nhà cô nên rẽ trái, Nhiếp Vũ Tranh lại rẽ phải. Chúc Cẩn Niên nhìn biển báo giao thông, anh đang đi đường Di Hòa, “Anh không đưa em về nhà à?”

“Bây giờ nhà em lạnh lẽo yên ắng, không nước không điện không ăn không uống. Một ngày lễ trọng đại như Tết Nguyên Tiêu, sao anh có thể để em đến chỗ như thế chứ?”

Chẳng qua cô chỉ có thói quen trước khi về nhà dập công tắc nguồn điện và nước mà thôi, bị anh miêu tả như thế, nhà cô cứ như khu ổ chuột vậy, “Ôi, không thể so với người nhà giàu như Nhiếp tổng được, em thấy, nhất định do đồ ăn từ đợt Tết của nhà anh còn thừa quá nhiều nên em vừa về đã kéo em qua ăn cơm thừa.”

Anh bình tĩnh tiếp lời: “Dù sao canh thừa thịt nguội cũng phải có người ăn hết, nếu không đổ đi cũng rất lãng phí.”

Chúc Cẩn Niên hít một hơi thật sâu, cô xòe hai tay ra: “Lần đầu tiên đến nhưng em lại không mang món quà gì.”

Anh vui vẻ cong môi, nói một câu bình thường đến không thể bình thường hơn, “Em đến là được rồi, mang quà làm gì.”

Chúc Cẩn Niên biết anh mới chỉ nói một nửa nên chờ anh tiếp tục.

Vài giây sau, nếp nhăn trên mặt khi anh cười càng sâu hơn, “So với việc mở quà, anh càng chờ mong khám phá em hơn.”

“Cứu mạng! Tôi muốn xuống xe!” Chúc Cẩn Niên vỗ cửa kính xe.

Xe dừng trước một ngôi nhà hai tầng, gạch vàng ngói xám, dây thường xuân leo trên tường, tràn ngập hơi thở hoài niệm mà lại xa hoa lãng phí, nhìn nền móng, đúng là vào năm 1930.

Khu này đều là những ngôi nhà kiểu cũ như vậy, mấy năm gần đây, càng ngày càng nhiều cô dâu chú rể lựa chọn nơi đây chụp bộ ảnh cưới phong cách cổ xưa. Chúc Cận Niên có đi ngang qua vài lần nhưng chưa vào nhìn kỹ, một là học hành và công việc quá bận, hai là cũng không cảm thấy hứng thú với kiến trúc những năm ấy.

Hôm nay lại cảm thấy rất mới lạ, cô dừng chân ở cửa, hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Anh đưa em đi dạo.” Nhiếp Vũ Tranh đỗ xe xong rồi tự nhiên nắm tay phải cô, đầu tiên là nhúu mày nhìn vết sẹo trong lòng bàn tay cô, tiếp đó đan mười ngón tay vào nhau để vào trong túi áo khoác ngoài.

Hai người chậm rãi dạo bước trong không khí tràn đầy lãng mạn của đường Di Hòa, bóng râm trên đầu không đều, vệt nắng chiều tà rải trên đường, bốn phía đều là mùi hương của cỏ cây.

“Quanh co vòng vèo quá, nếu không có anh dẫn đi, chắc chắn em sẽ lạc mất.” Chúc Cận Niên không có cảm giác tốt với phương hướng lắm, đi mấy vòng ở chỗ lạ sẽ không nhớ rõ đường về.

Anh nặng nề vỗ vai cô, nghiêm túc lên tiếng: “Đề ý nhớ đi, nếu không em sẽ thành đũa ngọc đầu tiên ở thành phố Bằng lạc đường ở gần nhà, làm trò cười cho thiên hạ đấy.”

“Nhà ai còn chưa chắc đâu.” Chúc Cận Niên không cho là đúng, “Bình thường cãi nhau cũng không thắng được anh, cứ nghĩ đến chuyện có lẽ cả đời này cũng không thể nào thắng, em sẽ bỏ cuộc mất.”

“Bọn mình...” Nhiếp Vũ Tranh giả vờ cẩn thận nhớ lại, “Từng cãi nhau sao?”

“Không có à?” Sao cô vẫn nhớ từ lúc gặp mặt đã bắt đầu cãi nhau không dứt, mãi đến khi trở về từ thành phố Lương Túc, anh mới bắt đầu vâng lời răm rắp với cô, nhưng một khi có cơ hội châm chọc đả kích cô, anh sẽ không nường tay.

“Không có khả năng.” Nhiếp Vũ Tranh đáp chắc chắn, “Nguyên tắc của anh là có thể động thủ tuyệt đối không động khẩu, tốt nhất em nên có tư tưởng chuẩn bị.”

Biết anh lại muốn trêu cô, cô vẫn phối hợp giả vờ thật sự sợ hãi căng thẳng, “Động thủ á? Anh... định động thủ như thế nào?”

Anh cup mắt, giấu đi sự ranh mãnh trong mắt, bỗng nhiên bế cả người cô lên, xoay mấy vòng tại chỗ mới dừng lại, “Động thủ như vậy.”

“Nơi đông người đây...” Chúc Cận Niên nắm lấy hai cánh tay anh giữ thẳng bằng, cơ bắp trên cánh tay anh nổi lên, rắn chắc như sắt, cô khẽ đấm một cái, mặt đỏ lên, “Thả em xuống!”

“Không thả!”

“Người ta đang nhìn kìa!” Cô xấu hổ nhìn trái nhìn phải, thấy anh còn chưa có ý buông tay, mà hai người phụ nữ trung niên đi qua đã bắt đầu nháy mắt rồi cười trộm với nhau, cô nổi giận: “Anh không thấy nặng à?”

“Có định cẩn thận làm quen đường không?”

“Quen đường! Phải quen đường!” Chúc Cận Niên biết nghe lời, gật đầu như già tởi, “Đề nhắm mắt lại cũng có thể đi về!”

Nhiếp Vũ Tranh khinh thường bật cười khẽ nhưng vẫn để cô xuống.

Trời đã tối, lần đầu tiên Chúc Cẩn Niên vào nhà Nhiếp Vũ Tranh, thấy đồ ăn nóng hổi trên bàn cơm thì cảm thấy kinh ngạc. Đến khi có một người phụ nữ trung niên đeo tạp dề bung nòng đất từ trong bếp ra, chào một câu, “Cậu Nhiếp, cậu về rồi”, lại mỉm cười gật đầu với cô, cô mới phản ứng rồi chào lại: “Cháu chào bác.”

Bà ấy cũng không nói nhiều, chỉ lên tiếng “Đã chuẩn bị xong rồi” rồi cời tạp dề ra về. Sau đó Chúc Cẩn Niên mới biết, Nhiếp Vũ Tranh mời một người giúp việc phụ trách nấu bữa sáng tối và làm vệ sinh.

Đi tham quan một vòng, xuống nhà thì cô thấy anh đã thay quần áo thể thao màu đen rộng thùng thình, đang cầm dao cạo râu chạy bằng điện nên không khỏi trêu ghẹo: “Ha ha, lần đầu tiên em làm khách đã phát hiện anh là người đàn ông không đi làm thì không cạo râu, đến thêm vài lần, bí mật chôn dấu nhiều năm của anh sẽ bị phơi bày cả, không sợ sao?”

Vừa dứt lời, dao cạo râu bằng điện đang rung lên sột soạt đột nhiên yên tĩnh lại, “Bây giờ anh còn một bí mật, em có muốn nghe anh chia sẻ không?”

Trong lòng Chúc Cẩn Niên thầm giật mình, xoay người chạy lên tầng.

Cách tầng hai vài bước thì cô bị đè trên bậc thang cuối cùng.

“Nhiếp Vũ Tranh, anh khôn kiếp! Đau quá! Á....”

Chúc Cẩn Niên trốn tránh nhưng đâu phải là đối thủ của anh, cô cười không được, kêu cũng không xong, hai má và cổ bị râu của anh ma sát vừa ngứa vừa đau, cô nhấc chân lên đá, đạp vài cái lên chân anh thì mắt cá chân bị anh nắm lấy. Nhiếp Vũ Tranh nhấc tay lên, đặt một chân cô lên vai mình, đầu gối cong lên, chặn một chân khác rồi hôn môi cô, che lấp mấy câu mắng chửi lại.

Chương 58: Lòng người thiện ác [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Tư thế này quá mức xấu hổ, nhưng nụ hôn này lại vừa lâu dài vừa nóng bỏng, bù đắp nỗi nhớ nửa tháng nay của hai người, cô đắm chìm vào trong đó, thân thể mềm nhũn. Hai tay anh trực tiếp mò lên trên, phủ lên ngọn núi mềm mại trắng nõn trên ngực cô, khẽ nhào nặn vân vê, điểm hồng mềm mại bởi vậy mà yêu kiều nở rộ, mỗi một lần đụng vào đều có thể dẫn đến sự run rẩy lan truyền tới bên dưới, như dòng suối trong veo chảy ra từ khe núi. Giữa vài lần cọ xát, nơi mẫn cảm của Chúc Cẩn Niên có thể cảm nhận được sự cứng rắn từ anh, chân cô trượt xuống từ vai anh, muốn khép lại nhưng không được, chỉ có thể bám lấy thắt lưng gầy và khỏe của anh, bởi vậy, hai người lại càng gần gũi hơn, nụ hôn của Nhiếp Vũ Tranh xuống tới xương quai xanh của cô, lực trên tay cũng tăng thêm, ham muốn ngập trời có xu thế thành lửa cháy lan ra đồng cỏ, quét qua thân thể của cô. Vạt áo của cô bị đẩy lên cao, đầu lưỡi nóng rực của anh, sự thô ráp nơi lòng bàn tay, từng chút từng chút tiếp xúc với da thịt, bất ngờ kéo xuống phía dưới khiến cô không chịu đựng nổi.

Tiếng chuông báo động vang lên trong đầu Chúc Cẩn Niên, cô khẽ thở hổn hển dùng hai tay đẩy bờ vai của anh ra, “Vũ Tranh... Đừng, anh đừng lại!”

“Đừng dừng lại?” Anh vùi đầu vào đôi gò bồng đảo mềm mại thơm ngát, cố ý nghe nhầm.

“Được rồi được rồi... em còn chưa ăn cơm đâu đấy!” Cô không thể không làm nũng, “Hơn nữa chỗ này cũng quá nguy hiểm, anh không sợ chúng mình lăn xuống dưới à?”

Nhiếp Vũ Tranh nhắm mắt như đang tìm nén điều gì, ngay sau đó hít một hơi thật sâu, xoay người ngồi sang bên cạnh.

Lúc này Chúc Cẩn Niên mới đứng lên, vội sửa sang lại quần áo, nhất thời bối rối, làm thế nào cũng không cài được khóa của áo lót.

“Cần giúp không?” Vốn anh vẫn chưa thỏa mãn, bây giờ giống như một con mèo hoang ăn vụng không đủ.

“Không cần.” Cô cúi đầu, tự vòng tay ra sau mò mẫm một lát, khó khăn lắm mới cài xong. Quay đầu nhìn anh, đúng lúc anh cũng nhìn sang, cô hơi xấu hổ, chỉ có thể cười ha ha để che giấu, anh lại không định buông tha cho cô như thế, trực tiếp cầm tay cô đặt vào chỗ vẫn cứng rắn của mình.

“Em nói xem nên làm gì bây giờ?”

“Tắm nước lạnh là được.” Cô không tim không phổi trả lời, thật sự độc ác nhất là lòng dạ đàn bà.

Giọng Nhiếp Vũ Tranh trầm thấp, mang theo sự uy hiếp: “Em không nghĩ vì anh thì cũng nên nghĩ cho tương lai của mình chứ.”

“Em mới không giống anh...”

“Giống gì?” Anh đè tay cô xuống.

“Biến thái như vậy!” Cô gấp gấp rút tay về nhưng vẫn không thành công.

Anh lơ đãng cong môi, “Đây là đánh giá ban đầu của em về anh, anh không dám phụ lòng.”

Chúc Cẩn Niên im lặng, rời ánh mắt xuống, thấy rõ ràng hình dáng của thứ kia, hơi cắn môi, cuối cùng dịu dàng tựa lên vai anh, bật cười, “Em sai rồi. Anh... tha cho em nhé?”

Nhiếp Vũ Tranh không trêu cô nữa, vỗ nhẹ lên lưng cô, kéo cô dậy rồi cùng đi xuống.

Thấy một bàn đồ ăn ngon, Chúc Cẩn Niên như được đại xá, ngồi xuống bàn ăn.

Mở vung nồi đất ra, hơi nóng bốc lên, thì ra là nồi thịt dê hầm. Lại nhìn mấy món bên cạnh, miến xào cua, gà ba cốc, ớt xanh xào, thì là khoai tây mỏng, số lượng ít nhưng sắc hương vị đầy đủ, đều là món cô thích ăn, trước mặt mỗi người còn có một bát nhỏ, bên trong có sáu viên bánh trôi. Đây là bàn ăn gia đình vào Tết Nguyên Tiêu, ngập tràn sự ấm áp, nhìn ra được là rất dễ tâm.

Chúc Cẩn Niên ăn hết bánh trôi, lại múc một bát đầy canh thịt dê hầm uống mấy ngụm, cả người lập tức cảm thấy ấm áp và thoải mái.

Giờ phút này, cô cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

“Chúc mừng năm mới chị Chúc!”

Vào Sa Mạc Cam Tuyền, như thường lệ, Kỳ Kỳ đón tiếp cô bằng khuôn mặt tươi cười đáng yêu đầy thân thiết.

“Chúc mừng năm mới!” Chúc Cẩn Niên cười đáp lại rồi lấy ra một túi hạt dưa đưa cho cô ấy, “Hạt dưa hầu mẹ chị tự rang, vị mặn.”

Kỳ Kỳ lập tức mở ra cấn một cái, tấm tắc khen, “Đúng rồi chị Chúc, có anh Khang hẹn trước với chị toàn bộ buổi sáng, có lẽ sắp đến rồi.”

Chúc Cẩn Niên giơ tay ra dấu ok rồi đi vào phòng làm việc của mình. Ngày đầu tiên của năm mới, Sa Mạc Cam tuyên đã làm ăn khá náo nhiệt, vừa rồi nghe Nhiếp Vũ Tranh nói, sáng hôm nay Kiều Di Đồng cũng tới đây tiến hành trị liệu thôi miên lần đầu tiên.

Ngồi xuống một lúc thì Khang Kiên Dương tới, anh ta tùy tiện ngồi xuống sofa, bóp ấn đường thở dài một hơi.

“Liên tục hai lần! Liên tục hai lần!” Anh ta nghiến răng lên tiếng, “Tối hôm qua tôi lại mơ thấy ma quỷ, từ nửa đêm đến sáng đều con mẹ nó không ngủ được...”

Chúc Cẩn Niên kiên nhẫn nghe anh ta cầu nhàu, đợi anh ta yên lặng mới hỏi: “Mấy ngày nay cho tới bây giờ, giấc mơ của anh vẫn không có nội dung mới, luôn lặp lại một hình ảnh à?”

Đầu tiên Khang Kiên Dương lắc đầu, bỗng nhiên chột sững sốt, tập trung suy nghĩ rồi nhú mày, “Tối hôm qua... Có chút không giống thế. Trước đó nó chỉ đứng ở nơi đó, ngày hôm qua nó giống như đang đào bới, lại giống như vẫy tay với tôi.”

“Ở trong cuộc sống hiện thực không có chuyện gì cụ thể liên quan đến những dấu hiệu trong mơ à?”

Anh ta nói năng có phần lộn xộn, “Nếu không cô... sắp xếp giúp tôi giống như người luôn mơ thấy mưa máu lần trước nhé?”

“Ok, vì sao người ở trong giấc mơ của anh luôn mặc quần áo màu trắng? Vì sao nó không lao thẳng vào người anh? Lần gần đây nhất trong mơ, nó mới bắt đầu làm một số động tác có ý “vẫy gọi” với anh, vì sao lại thế?” Chúc Cẩn Niên vừa suy nghĩ vừa giải thích, “Màu trắng thật ra ở trong lòng

anh không nhất thiết phải là quần áo màu trắng, rất có khả năng là thứ khác màu trắng, nó luôn tồn tại sâu trong lòng anh, nhưng anh không muốn nghĩ đến, liên tục lãng tránh, vì thế ở trong mơ mãnh liệt xuất hiện lần nữa. Con ma không đi về phía anh cũng không nói với anh, điều đó nói lên chuyển động của hai người trong lúc đó là 0, sâu trong lòng anh không muốn trao đổi với nó, thế nên cũng không hi vọng nó đến gần mình, bởi vì anh bị giấc mơ này quấy nhiễu, vội vàng tìm chuyên gia tư vấn muốn biết rõ hàm nghĩa của nó, thế nên người trong mơ cũng có trao đổi, bắt đầu có động tác. Vậy thì Khang tổng, tôi mạo muội hỏi anh một câu, trong hành trình thám hiểm của anh trước kia có xảy ra chuyện gì không bình thường không?”

Khang Kiên Dương chân động, trừng mắt nhìn cô, “Vì sao cô lại nhắc tới... thám hiểm?”

“Ba lần.” Chúc Cận Niên đáp, chỉ vào cổ tay anh ta, “Tổng cộng tôi và anh gặp nhau ba lần, mỗi lần anh đều đeo cái đồng hồ này. Âu phục và giày, còn có túi cầm tay của anh, bất cứ thứ gì cũng đều là sản phẩm nhãn hiệu cao cấp, đồng hồ hơi cũ kỹ này có phần không cân xứng với chúng. Tôi nghĩ, có lẽ đối với anh mà nói, nó cực kỳ có ý nghĩa. Lần đầu tiên anh đến đây, lúc nói đến những việc đã trải qua khi thám hiểm từng bảo rằng sau này cũng không định đi thách thức với địa điểm mới nữa.” Nói tới đây, cô tạm dừng một chút, nhớ tới mấy câu Hách Dịch Kỳ - một người cũng có đam mê với việc đi phượt, thám hiểm như thế từng nói rồi tiếp tục: “Một vài người bạn của tôi cũng có sở thích như vậy, bọn họ chia sẻ rằng, mỗi một lần những người gặp tình huống nguy hiểm mà vượt qua được và sống sót trở về thì sẽ nghiện, người thích thám hiểm chân chính không bao giờ dừng bước, điều duy nhất có thể ngăn họ không phải tuổi tác hay những chuyện vụn vặt mà là cái chết. Tôi không biết anh có phải là người có say mê cuồng nhiệt như thế không, nhưng ngay cả vùng không người anh cũng đã đi qua, chắc không chỉ để chơi đùa mà thôi. Mặc dù gánh vác hoạt động của một công ty, nhưng làm ông chủ, dành ra chút thời gian đi du lịch thám hiểm hoàn toàn không khó, có thể vì gia đình, anh sẽ không đi đến chỗ không người nữa, nhưng đi một số chỗ không nguy hiểm cũng không mất gì cả. Vì công việc và áp lực mà bỏ sở thích thám hiểm, theo tôi thấy thật sự nó hơi gượng ép. Lùi một bước mà nói, cho dù anh quyết định không đi thám hiểm nữa, vậy tại sao vẫn đeo cái đồng hồ kia? Là thuận tay hay hoài

niệm? Có lẽ ngay chính anh cũng biết, lúc bàn chuyện làm ăn, đeo đồng hồ Patek Phikippe hay Cartier gì đấy thì sẽ có vẻ giàu có hơn nhỉ?”

Khang Kiên Dương nâng cổ tay, kinh ngạc nhìn một lúc, “Ánh mắt của cô rất sắc bén, phân tích cũng không sai, nhưng tôi không biết chuyện đó có liên quan gì đến việc tôi gặp ác mộng không nữa. Nói trắng ra chuyện đó không ảnh hưởng quá nhiều đến tôi, chỉ khiến tôi thấy được mạng sống mỏng manh và vô thường thế nào, trước kia nói cái gì mà không sợ chết, con mẹ nó đều là giả, để cô thật sự nhìn thẳng vào tử thi thì cô cũng không dám không quý trọng sinh mạng như vậy. Chiếc đồng hồ này là lời nhắc nhở của tôi với chính mình, không cần bất chấp nguy hiểm tính mạng để tìm kiếm sự kích thích, đây chính là nguyên nhân tôi không đi thám hiểm nữa. Hơn nữa, sau khi cô đã trải qua nhiều tình huống tuyệt vọng như vậy thì du lịch bình thường cũng không còn sức hấp dẫn, đã leo trèo lên núi tuyết hoang dã với độ cao 4000 - 5000m, bảo cô khám phá một ngọn núi 2000m, ý kiến quái quỷ gì thế?”

“Chuyện anh nhắc tới kia có thể nói với tôi không?”

Anh ta gạt đầu, mở bản đồ di động ra chỉ vào một khu vực: “Hai năm trước, mười mấy người Tây ba lô (1) chúng tôi tập hợp thành một nhóm tạm thời hẹn nhau tới khu Xương Đóa đi sông băng, người dân địa phương gọi nó là sông băng Nhã Long. Kế hoạch của bọn tôi là dùng thời gian 4 đến 5 ngày đi bộ qua 12 km sông băng Nhã Long, sau đó xuôi dòng sông băng từ đỉnh núi của núi Cương Nhật, đi bộ theo hình chữ U ngược lớn, cuối cùng đến làng Ô Lai. Con đường này rất khó đi, cực kỳ nguy hiểm, nhưng cô có thể chứng kiến cảnh tượng sông băng ít người có thể thấy. Từ độ cao 4000 đến 6000 so với mặt nước biển, cô phải vượt qua phản ứng cao nguyên (2), rét lạnh, những vết nứt băng không biết xuất hiện ở đâu và hang động băng, đây chính là sông băng hình thành vạn năm! Nguy hiểm nhưng cực kỳ đẹp, nhìn từ xa là một màu xám như nham thạch, nhưng đứng trên mặt băng che phủ, bên trong băng là sắc xanh của trời, mang theo ánh huỳnh quang, cô không bao giờ tưởng tượng được nếu như cô không ở đó...”

(1) Tây ba lô là tên cho các môn thể thao ngoài trời và những người đam mê du lịch tự lực. Tây ba lô là hình thức du lịch khám phá, chủ động, độc lập và tiết kiệm. Đó cũng là một thuật ngữ mà những người đam mê gọi mình hoặc tôn trọng lẫn nhau.

(2) Phản ứng cao nguyên: không muốn ăn, buồn nôn, mệt mỏi, chóng mặt, mất ngủ, khó thở khi gắng sức, chảy máu mũi, mạch đập nhanh, buồn ngủ, cơ thể khó chịu, bị phù (sưng bàn tay, bàn chân và khuôn mặt), tiêu chảy.

Trên mặt Khang Kiên Dương để lộ sự hoài niệm và khao khát, mím môi nhớ lại một lát mới tìm thấy bức ảnh tập thể chụp lúc ấy, tiếp tục nói: “Ngày đầu tiên chúng tôi vẫn rất ổn, tuy phần lớn mọi người đều có phản ứng cao nguyên, đầu như muốn nổ tung nhưng đều tiếp tục kiên trì. Buổi tối rất lạnh, cho dù nằm trong túi ngủ, có lều chắn gió nhưng tất cả mọi người đều ngủ không ngon, ngày hôm sau đã có người không chịu được, là một đôi vợ chồng trẻ, hầy, hai người này...”

Chúc Cận Niên nghiêm túc nhìn ảnh, nhóm người bọn họ “võ trang đầy đủ”, đều đội mũ và đeo kính râm chắn gió, không nhìn rõ mặt mũi.

“Tên trên mạng của người đàn ông là “Sọc Trắng Đen”, của người phụ nữ là “Gầy Thành Tia Chóp”, âm ỉ nói không chơi nữa, muốn trở về đường cũ. Người dẫn đường chỉ có một, không thể đi theo bọn họ được, trái lại bọn họ không nghe người khác khuyên bảo, cứ bảo dựng trại ngay tại chỗ để người hướng dẫn đưa bọn tôi tới làng Ô Lai rồi sẽ quay về dẫn bọn họ xuống sông băng. Vì chuyện này, chúng tôi đứng ở đó tranh luận rất lâu, cuối cùng không có biện pháp khác, người hướng dẫn liên lạc với một người dân địa phương, để hai vợ chồng ở nguyên tại chỗ chờ, cô ấy dẫn chúng tôi tiếp tục lên đường.”

Chúc Cận Niên gật đầu, chờ anh ta tiếp tục.

“Hai vợ chồng kia cũng không quá vui vẻ, luôn cãi nhau khiến bầu không khí trong nhóm cũng là lạ. Từ cuộc cãi vã của họ, đại khái tôi cũng

nghe ra được, vốn hai người này không có kinh nghiệm thám hiểm ngoài trời, chỉ đi theo đoàn du lịch lên cao nguyên hai lần, có lẽ cũng quá hứng thú, thuần túy tìm kiếm điều mới lạ và thú vị nên mới tham gia vào hoạt động của chúng tôi. Bọn họ tách khỏi nhóm, tôi rất vui vẻ, nhưng lúc ấy tôi có một dự cảm xấu, quả nhiên đêm đó xảy ra chuyện.”

~~~ Tác giả có chuyện muốn nói: Tất cả các địa danh, sự kiện đều là hư cấu, nếu có sự tương đồng nào thì cũng chỉ do trùng hợp.

Chương 59: Lòng người thiện ác [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Chúc Căn Niên mở to mắt, vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Người bạn của hướng dẫn viên báo rằng sau khi đến địa điểm đã hẹn thì không nhìn thấy Sọc Trắng Đen và Tia Chớp, chúng tôi gọi điện thoại cho bọn họ cũng không liên lạc được. Hướng dẫn viên nói có thể bọn họ không kiên nhẫn chờ nữa, định dựa theo đường cũ trong trí nhớ quay về. Sông băng Nhã Long nhìn qua như một con đường thông đến tận cùng, nhưng hoàn toàn không giống như những gì cô chứng kiến, có nhiều chỗ không thể đi được, không có người dẫn đường, tự đi lung tung thì sẽ nhanh chóng lạc đường, khi chán nản mờ mịt và thị giác mệt mỏi, cô sẽ không chú ý đến một số nguy hiểm, hơn nữa còn có một số vết băng nứt được bao phủ bởi tuyết.” Kể tới đây, Khang Kiên Dương thở dài, “Chúng tôi cảm thấy không ổn nên lập tức quay về đường cũ, trời đã sáng, chỉ tìm được Sọc Trắng Đen, anh ta nói mình sắp chết cóng rồi, di động hết pin cũng không thể cầu cứu, còn Tia Chớp đã rơi xuống vết băng nứt mấy tiếng đồng hồ. Hướng dẫn viên bảo rằng ngã xuống thì chín phần chết một phần sống, không chết vì ngã thì cũng chết vì cóng!”

“Sau đó thì sao?”

“Đương nhiên là nhanh chóng gọi cứu viện! Nhưng trong chốc lát thì không đến kịp được. Hướng dẫn viên tương đối có kinh nghiệm, cô ấy tới gần quan sát, nói có người bị kẹt ở bên dưới nhưng mà gọi thì không đáp lại. Tất cả mọi người đều đi qua đó, cúi đầu xuống nhìn và gọi tên Tia Chớp. Tôi muốn biết người kẹt ở chỗ nào, còn cứu được không, kết quả không biết bị ai huých một cái mà mất thăng bằng, dưới chân trơn trượt,

“vèo” một phát rơi xuống dưới. Khi đó tôi thật sự mẹ nó muốn đánh chết mình luôn, lần đầu tiên cận kề cái chết như vậy, may mà hướng dẫn viên nhanh tay lẹ mắt túm được tay áo của tôi, nhưng một người phụ nữ như cô ấy cũng không kéo nổi người đàn ông như tôi, bản thân cô ấy cũng sắp rơi xuống. Cô biết không, một đám Tây ba lô xưng anh gọi em trên đường với tôi, có mấy người đã từng cùng nhau đi đến những vùng không người lập tức giải tán, không có lấy một ai bước lên kéo tôi, tôi vừa tức giận vừa sợ hướng dẫn viên buông tay nên hét lên: “Ai kéo tôi, tôi cho người đó một trăm vạn, ai quay lại cứu tôi, tôi cũng cho một trăm vạn!”

Chúc Căn Niên nghe khá say mê, suýt thì bật ra câu hỏi ngu ngốc đại loại như “Vậy cuối cùng anh có lên được không?”, may mà kịp thời nuốt xuống.

Khang Kiên Dương tiếp tục: “Hướng dẫn viên không kéo được, tôi cực kỳ tuyệt vọng, lại trượt xuống chút nữa rồi giẫm được vào một tảng băng cứng nhỏ nhô lên, tạm thời ổn định, lúc này mới nhớ ra chúng tôi có mang theo dây leo núi, tôi dùng tất cả sức lực của bản thân báo với bọn họ dây thừng ở đâu, bọn họ mới tới cứu tôi. Lúc dây thừng được thả xuống, hướng dẫn viên đã kiệt sức, tôi lập tức trượt xuống, chân đụng phải cái gì đó, dùng hết sức túm được đoạn cuối dây thừng mới giữ được tính mạng. Cũng chính vào thời điểm đó, tôi nhìn xuống thì thấy Tia Chớp, cô ta mắc kẹt ở chỗ cách dưới chân tôi khoảng 2-3m, ngửa đầu, một bàn tay giơ lên cao, mắt và miệng đều mở rất lớn, trông mắt tụ máu, nhìn qua không còn sống nữa, vừa cứng đờ vừa trắng bệch, tay tôi muốn kéo cô ta nhưng cô ta lại càng lúc càng cách xa tôi. Sau khi tôi lên thì thấy có người đang cất gậy tự sướng, nói cách khác lúc tôi suýt chết còn có người lo chụp ảnh! Tôi xông lên đánh tên đó một trận, nếu bọn họ mà không kéo tôi ra thì có thể tôi đã đánh chết anh ta rồi! Một lúc lâu sau, đội cứu viện đến, dựa theo vị trí mà tôi nói rồi đi xuống tìm nhưng không tìm được Tia Chớp, họ bảo rằng có lẽ bị tôi va vào nên trượt xuống chỗ càng sâu hơn, nghe nói độ sâu vết băng nứt có khi mấy trăm mét, có khi cả mấy ngàn mét, nếu rơi xuống đó chỉ có chờ một nghìn hoặc một vạn năm sau khoa học kỹ thuật tiến bộ, thế hệ sau đào cô ta ra làm hóa thạch, mà tôi con mẹ nó suýt nữa đã giống cô ta.”

“Nguy hiểm quá...” Chúc Cẩn Niên lắc đầu, cô chỉ nghe thôi mà đã cảm thấy toát mồ hôi lạnh, hướng chi Khang Kiên Dương là người tự mình trải qua.

“Chỉ mất một phút từ lúc trượt xuống đến lúc leo lên, nguy hiểm là thứ yếu, chủ yếu là... lòng đã nguội lạnh.” Khang Kiên Dương vuốt mặt, nặng nề đập tay lên tay vịn, “Xảy ra chuyện như thế, chúng tôi cũng không còn tâm trạng nào tiếp tục hành trình, giải tán ngay tại chỗ. Bọn họ mấy lần nói bóng gió với tôi về lời hứa một trăm vạn kia, tôi cũng không quan tâm, còn con mẹ nó để lại tiếng xấu qua cầu rút ván. Bọn họ còn bàn tán rằng là do tôi đập Tia Chóp xuống, mẹ kiếp!.. Trái lại hướng dẫn viên kia lại rất chất phác, tôi muốn đưa tiền cho cô ấy, cô ấy nói mình ở trong thôn, có nhiều tiền như thế cũng không biết dùng vào đâu, có lẽ còn mang lại phiền phức, sợ bị người khác dòm ngó đến, cuối cùng cũng nhận một vạn tệ tượng trưng, bảo sẽ về đưa cho trường tiểu học trong thôn sử dụng. Cô ấy bảo tôi đừng suy nghĩ nhiều, đó là bản năng của con người, lúc tôi sắp rơi xuống thì cô ấy kéo tôi lại theo bản năng, nếu người khác cũng bước lên kéo thì có thể sẽ cùng nhau rơi xuống, thế nên người ta không làm là vì sợ chết, đổi lại là tôi, chưa chắc tôi đã bước lên (cứu người), đã thấy đó là một con đường chết, ai sẽ ngu xuẩn như thế chứ? Cô ấy còn hỏi tôi, vì sao những người chúng tôi lại đến khu vực nguy hiểm như thế, nếu là để trải nghiệm cái chết thì tôi coi như đã hoàn thành rồi, không tiếc nuôi nữa, còn nếu là vì sống thì tại sao lại bước đi bên rìa ranh giới cái chết, tại sao muốn khiêu chiến thần chết? Cô ấy nói với tôi rằng, ở làng Ô Lai có một câu nói địa phương, đại khái hàm nghĩa là, lòng người là thứ minh bạch rõ ràng nhất, cũng là thứ nham hiểm hèn hạ nhất trên thế giới này.”

Chúc Cẩn Niên hiểu được mấy lời của hướng dẫn viên, cô cảm thán: “Rất triết lý... Không phải có câu nói như vậy sao... Trên thế giới có hai thứ không thể nhìn thẳng, một là mặt trời, hai là lòng người.”

“Câu này cũng không hoàn toàn đúng.” Khang Kiên Dương nói đùa, “Không thể nhìn thẳng, một là mặt trời, hai là lòng người, ba là tia lửa khi hàn điện.”

Cô bật cười, lặng lẽ thề sau này sẽ không bao giờ nói những lời này nữa.

Khang Kiên Dương tiếp tục: “Hương dẫn viên còn nói với tôi một chuyện, giao thông ở làng Ô Lai bất tiện, mùa hè còn đỡ, đến hai tháng mùa mưa, đường ra vào làng đều không thông, không thể đi lại, cũng chỉ có thể đi bằng sông băng Nhã Long rồi vòng đến dưới chân núi. Lúc đầu dò đường thông thường là bố con hợp sức, nhất định người con phải nắm dây thừng đi đằng trước mở đường, người bố theo sát phía sau đưa con đi qua con đường an toàn. Cô có biết vì sao lại như thế không?”

Chúc Cẩn Niên không hề suy nghĩ đã đáp, “Vì đạo hiếu...”

Anh ta nở nụ cười, trong mắt lại không có ý khẳng định.

Cô chợt hít một hơi thật sâu, “Chẳng lẽ... chẳng lẽ là vì nếu người con bất ngờ rơi xuống, người bố nhất định sẽ giữ chặt đứa con, còn nếu người bố đi đằng trước bị ngã, chưa chắc người con sẽ cố hết sức kéo người bố lên ư?”

Khang Kiên Dương giơ ngón tay cái lên, “Cô cũng khiến tôi không thể nhìn thẳng đấy!”

“Đây là đang khen tôi hay tổn thương tôi thế?” Cô nghiêng đầu hỏi.

Anh ta cười cho có lệ, “Chuyện lần đó trực tiếp khiến tôi mất hứng thú với thám hiểm. có câu thành ngữ như thế nào nhỉ... Vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn. Đúng, chính là vì việc nhỏ mà bỏ việc lớn. Nói thật, tôi cũng bắt đầu sợ chết, chiếc đồng hồ này là một lời nhắc nhở của tôi với bản thân. Sau khi trở về từ Xương Đóa, tôi gặp ác mộng mấy đêm liền, trong mơ nhìn thấy gương mặt cứng đờ trắng bệch và đôi mắt đỏ ngầu của Tia Chóp, mơ thấy cô ta tiếp tục kéo tôi xuống vết băng nứt, càng xuống sâu càng tối, mãi đến khi bật dậy mới chấm dứt. Như trước đó cô nói với tôi, ác mộng này có dấu vết để lần theo đó, cho dù bây giờ mỗi ngày tôi đều mơ thấy nó, tôi cũng sẽ không đến tư vấn tâm lý, hơn nữa chuyện đó không những không để lại bóng ma tâm lý cho tôi, ngược lại còn là một chuyện tốt, tôi có thể

sống đến bây giờ nói không chừng là do nó ban tặng, nếu không tôi có thể sẽ chết trong một chuyến thám hiểm tiếp theo. Mà giấc mơ một năm nay tôi mơ thấy, tôi không cảm thấy nó liên quan đến chuyện này.”

“Đôi mắt đỏ ngầu, gương mặt cứng đờ trắng bệch của người phụ nữ trên mạng có tên là “Gầy Thành Tia Chớp”, lần cuối cùng anh nhìn thấy cô ấy thì cô ấy vẫn không nhúc nhích, cũng không nói câu nào.” Chúc Cận Niên nhắc nhở, “Những điều này trùng hợp với một số điểm trong giấc mơ của anh.”

“Tôi và cô ta không hề thân quen, ngay cả dáng vẻ cao thấp cụ thể của cô ta cũng đã quên rồi.” Khang Kiên Dương không hiểu lắm, anh ta nhún vai, “Cái chết của cô ta không phải chuyện gì đả kích đối với tôi, cũng không đến mức khó có thể quên, cô không hỏi tôi, tôi cũng sẽ không chủ động nghĩ đến, cho dù có nghĩ đến thì chỉ nhớ bản thân suýt thì chết thôi.”

Chúc Cận Niên cẩn thận ngẫm lại một lần nữa những lời anh ta nói, “Anh không cảm thấy chuyện này khá kỳ lạ à?”

“Hả?” Anh ta sừng sốt, cực kỳ mờ mịt.

“Lúc các anh tìm được Sọc Trắng Đen thì anh ta thật sự đã nói với các anh như thế sao?” Chúc Cận Niên xác nhận lại, ““Tôi sắp chết công, di động hết pin nên không thể cầu cứu, vợ của tôi đã rơi xuống vết băng nứt mấy tiếng rồi!” Đã nói như thế à?”

Khang Kiên Dương suy nghĩ, nhíu mày đáp: “Đúng vậy! Tôi nhớ rõ lúc ấy khi anh ta nói câu đầu tiên thì trong lòng tôi cực kỳ không vui, rất muốn đánh anh ta, ông đây tìm kiếm hai người mấy tiếng cũng chưa kêu lạnh, mày lại còn lải nhải cơ đấy. Sau đó anh ta lại nói Tia Chớp rơi xuống nên tôi hết hồn, chỉ nghĩ tới sống chết của cô ta mới kiềm chế không đánh anh ta.”

“Tôi hỏi anh một câu nhé.” Cô hít một hơi thật sâu, trình bày lại đề bài “Bạn trai và bạn thân ai là ma?” mà Nhiếp Vũ Tranh đã làm khó rất nhiều thí sinh: “Khi anh rơi vào thế khó cả đôi đường thì nên tin ai?”

Khang Kiên Dương ngạc nhiên, “Tôi cũng không yêu đương đồng tính, sao tôi biết được?”

Cô dờ khóc dờ cười, “Giả thiết anh là nữ.”

“VẬY... cô bạn thân kia có xinh không?” Anh ta nhướn mày, không đứng đắn hỏi, “Xinh thì tin cô ta. Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.”

Chúc Cẩn Niên mím môi, vẻ mặt bất đắc dĩ. Nói thật, tính cách kiêu này của Khang Kiên Dương thật sự không giống người cần phải khơi thông tâm lý, từng trải qua kiếp nạn sống chết nên mọi việc đều có thể suy nghĩ rất thoáng.

Khang Kiên Dương tùy tiện phẩy tay, “Được rồi được rồi, tôi không biết. Cô nói cho tôi biết đi.”

“Phải tin tưởng bạn thân, bởi vì điều đầu tiên cô ấy nói với anh là chuyện sống chết. Không biết anh có từng nghe một câu nói: ngoại trừ sống chết, những thứ khác đều là việc nhỏ.” Trước kia không biết Nhiếp Vũ Tranh ra đề thi có ý nghĩa thực tế gì, bây giờ gặp phải mới nhận ra không phải anh cố ý gây khó khăn cho thí sinh. Vừa nghĩ tới anh, Chúc Cẩn Niên có phần ngây người

Khang Kiên Dương nghe xong, hình như đã được gợi ý, thấp giọng chửi một câu: “Mẹ kiếp!”

“Nếu như tôi là Sọc Trắng Đen, vào thời điểm đó thấy có người đến, trước hết phải nói chuyện Tia Chớp, sao có thể nói chuyện điện thoại hết pin trước chứ...”

“Giả thiết người đi cùng với Tia Chớp là anh, sau khi cô ấy rơi xuống, trước tiên anh sẽ vội vã báo chuyện này với người cứu viện, hướng chỉ là chồng cô ấy.” Chúc Cẩn Niên hoàn hồn, nghiêm túc nói, “Nếu tất cả chi tiết đều do anh tận mắt nhìn thấy thì có rất nhiều điểm không thích hợp. Nhiều lúc, người trong cuộc thì không nhìn ra nhưng người ngoài cuộc lại thấy rõ ràng, anh cảm thấy chuyện mà bản thân nhớ rõ là suýt thì mất mạng, mà người đứng xem là tôi đây, quan sát được nhiều điểm hơn anh thì không cho rằng như vậy. Sau khi từ Xương Đóa trở về, cho dù có gặp ác mộng thì anh cũng chỉ nên mơ thấy mình rơi xuống vết băng nứt, nhưng vì sao lại đồng thời mơ thấy Tia Chớp? Một số chi tiết anh cho là để lại ấn tượng sâu sắc quả thật đã được anh nhớ kỹ, còn những chi tiết khác khắc sâu vào tiềm thức của anh. Có lẽ trong tiềm thức anh vẫn rối rắm về sự cố lần đó, nhưng thời gian qua đi, cảnh vật thay đổi, chết không đối chứng, anh cũng bất lực.”

Khang Kiên Dương ngời thẳng người, “Lại nói tiếp, sau khi tôi lên bờ, thái độ của Sọc Trắng Đen quả thật có phần không bình thường, chẳng qua lúc ấy tâm trạng của tôi quá tệ, không rảnh rỗi để ý đến bọn họ.”

“Anh ta có thái độ gì?”

Chương 60: Lòng người thiện ác [4]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Khang Kiên Dương nghiêm túc nhớ lại, “Tôi vẫn nhớ anh ta luôn ngồi ở đằng xa, tôi nói Tia Chóp rơi xuống, không nhìn thấy nữa, anh ta cũng không có phản ứng gì, cho dù mấy người kia bàn tán Tia Chóp bị tôi đập xuống dưới, anh ta cũng không tìm tôi hỏi cho rõ ràng. Dù sao tôi vẫn nhớ anh ta không hề nói với tôi một câu nào.”

“Người bình thường đều mang theo tâm lý lạc quan mù quáng đối với người thân, cho dù đối phương bị bệnh nan y đã được chẩn đoán sẽ chết thì cũng chờ mong kỳ tích xảy ra. Khi Tia Chóp rơi xuống kẽ băng nhưng còn có thể mơ hồ nhìn thấy cô ấy mắc kẹt ở đâu, Sọc Trắng Đen vẫn chờ đợi cứu viện đến, nhưng khi cô ấy rơi xuống chỗ sâu, chẳng những không có khả năng cứu được mà ngay cả thi thể cũng không thể đưa về quê chôn cất, anh ta hoàn toàn có lý do nổi giận với anh, ít nhất cũng phải kéo anh hỏi chuyện gì đã xảy ra nhưng anh ta không làm như thế.”

“Bọn họ nói anh ta đã bị dọa, cộng thêm đau khổ nên người cứ dờ ra. Sau chuyện lần đó, nghe nói anh ta cũng rời khỏi Khoảnh Khắc, cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người, còn xóa tài khoản trên diễn đàn và Weibo. Tôi... tôi cũng từng thử liên lạc với anh ta, muốn nói rõ ràng với anh ta, nhưng vốn không qua lại nên chẳng liên lạc được. Thật sự là ghen chết tôi rồi!”

Chúc Căn Niên suy nghĩ, cảm thấy cứ bối rối về chuyện đã xảy ra năm đó dường như cũng không hề có ý nghĩa, dù sao người đã mất, trong tình huống khắc nghiệt như vậy, người ở lại có hành động khác thường ngược lại có lẽ khá bình thường. Cô nhìn Khang Kiên Dương, bỗng nhiên nắm được điểm mấu chốt, “Tia Chóp rơi xuống chỗ sâu, mất đi khả năng cứu

viện, rốt cuộc có phải do anh “Đạp một cái” không, ngay cả bản thân anh cũng nghi ngờ đúng không?”

Vẻ mặt Khang Kiên Dương u ám, im lặng một lát mới nói, “Lúc tôi ngã xuống cô ta đã chết rồi! Nếu không tại sao gọi lớn như thế mà không đáp lại một tiếng chứ? Hơn nữa, hình như tôi ngửi được mùi thối thì phải, không thể miêu tả rõ được, nhất định là mùi của thi thể... Tôi không biết điều này có liên quan gì đến tôi không, ngay cả Sọc Trắng Đen cũng không so đo với tôi, bọn họ nói linh tinh thì có ý nghĩa gì?”

Dứt lời, ngón tay cái của tay phải anh ta vuốt ve mặt đồng hồ, vẻ mặt đan xen giữa lo âu và buồn bực. Đường như Chúc Cẩn Niên đã nhìn ra nguyên do cơn ác mộng lặp đi lặp lại của anh ta, so với gương mặt dữ tợn của Tia Chớp khi rơi xuống kẻ băng thì người mặc đồ trắng đứng đầu giường không nhúc nhích có vẻ không đáng sợ bằng, nhưng mà nó đến từ sự nghi ngờ và tự trách sâu trong tiềm thức của Khang Kiên Dương.

“Anh có từng hối hận, lúc ấy không nên tò mò mà tới gần kẻ băng nứt không? Anh không đi thám hiểm nữa, rốt cuộc là vì quá thất vọng với tình người hay do áy náy với cái chết nơi tha hương của Tia Chớp?”

Khang Kiên Dương lại im lặng, qua một lúc lâu mới hỏi: “Điều này có liên quan đến việc tôi mơ thấy ác mộng sao?”

“Theo tôi, lúc mới từ Xương Đóa về, các khía cạnh cảm xúc của anh vẫn chưa ổn định, thế nên gặp ác mộng và rơi xuống với Tia Chớp là hoạt động có ý thức bên ngoài của não bộ, giống với quy luật phần lớn mọi người xem phim ma vào ban ngày thì buổi tối sẽ mơ thấy ác mộng có tình tiết liên quan vậy. Theo thời gian trôi qua, cảm xúc mãnh liệt của anh dần nguôi ngoai, băng tuyết màu trắng, gương mặt trắng bệch cứng đờ trở thành màu trắng quần áo trên người bóng người đầu giường, đôi mắt đỏ ngầu thì biến thành máu trên quần áo trắng, hai người luôn luôn không trao đổi cũng hoàn toàn là sự nghi ngờ và không xác định lúc ấy cô ấy sống hay chết của anh.” Chúc Cẩn Niên nhìn thẳng vào anh ta, “Anh cần thận nghĩ lại đi, có phải thế không?”

“Tôi... có lẽ cần phải suy nghĩ cẩn thận. Tôi cũng không rõ có phải bản thân chưa thật sự vượt qua được việc đó không.” Khang Kiên Dương chậm rãi gật đầu, “Giải tỏa được khúc mắc thì cũng sẽ không mơ thấy ác mộng nữa, đúng không?”

“Sở dĩ anh gọi nó là ác mộng bởi vì anh không biết nguyên do vấn đề mà ý thức phản ánh nó, thế nên mới khiến anh hoang mang và sợ hãi. Anh phải tự nhắc nhở mình rằng Tia Chớp rơi xuống không phải do anh làm hại, ý định ban đầu khi anh rơi xuống không phải là đẩy cô ấy vào vực sâu, đã ngoài ý muốn thì phải là kết quả ảnh hưởng chung từ nguyên nhân bên trong và bên ngoài. Mọi việc đều phải chú ý thứ tự trước sau, nếu cô ấy không rơi xuống thì cũng sẽ không có nhiều chuyện sau đó như vậy, trước đó tôi đã từng nhắc nhở anh, đừng ôm toàn bộ những mặt tiêu cực của câu chuyện lên người mình, ảnh hưởng của anh trong việc này thật sự rất nhỏ, cho dù không có anh, Tia Chớp vẫn sẽ rơi xuống, bị thương cộng thêm đóng băng cũng chưa chắc đã cứu được.”

Khang Kiên Dương như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, không nói gì thêm nữa mà chỉ gật đầu thật mạnh. Nhìn đồng hồ, anh ta đứng lên, theo thường lệ nói có rảnh sẽ mời cô ăn cơm rồi rời khỏi phòng làm việc.

Tâm trạng Chúc Cẩn Niên rất tốt, viết tình huống xảy ra hôm nay vào ghi chép tư vấn xong, thấy đã đến giờ cơm trưa thì ra khỏi văn phòng. Cửa văn phòng của Nhiếp Vũ Tranh và Hạ Mảo Đằng đều đóng chặt, xem ra trị liệu thôi miên lần đầu của Kiều Di Đồng vẫn chưa kết thúc.

Cô gọi Kỳ Kỳ, hai người cùng đi đến quán ăn đơn giản ở tòa nhà chéch đối diện. Đang ăn uống nói cười, cô gái bàn bên cạnh bỗng nhiên cực kỳ tức giận gọi người phục vụ tới, bảo rằng cá tuyết trong phần ăn của mình bị thối.

Người phục vụ sững sốt, vội vàng giải thích: “Xin lỗi cô, cá tuyết trong quán chúng tôi đều được nhập khẩu từ nước ngoài, trên đường được bảo quản lạnh tươi sống, không hỏng đâu ạ.”

“Tự anh ném một miếng đi, thật sự thối chết đi được.” Cô gái không nghe lời giải thích của anh ta, phần nộ đẩy đĩa về phía trước.

“May mà em không thích ăn cá.” Kỳ Kỳ nhỏ giọng cười, gấp gà xào ớt tiêu trên bàn của mình bỏ vào miệng.

Chúc Cận Niên lại sững sờ, trong đầu dường như có suy nghĩ nào vừa lướt qua, lại nhất thời không nắm bắt được.

Cô gái bên cạnh náo loạn đến mức chủ nhà hàng phải tự mình đến đây, đổi một phần khác và giảm giá 50% mới coi như xong, Chúc Cận Niên nhìn món cá tuyết bị mang đi, bỗng nhiên “A” một tiếng, thốt lên: “Đúng rồi! Sao có thể thối nhỉ?”

Kỳ Kỳ ngẩn tò te nhìn cô, “Chị Chúc, chị nói gì thế ạ?”

“Không có gì.” Chúc Cận Niên cười qua loa, lại nghĩ thầm, Khang Kiên Dương nói khi mình rơi xuống kẽ nứt băng thì ngửi được mùi thối từ người Tia Chóp, nghi ngờ cô ta đã chết, hơn nữa còn có cả mùi thối của thi thể. Đổi lại là mùa hè, có lẽ có một số khả năng, nhưng đó là sông băng, nhiệt độ dưới -10 độ C, cho dù Tia Chóp đã chết thì cũng giống như cá tuyết cho vào tủ lạnh, không thể nào thối nhanh như vậy. Rốt cuộc đây là sự đánh lừa mà trí nhớ nảy sinh khi Khang Kiên Dương an ủi bản thân hay vẫn có điều sơ hở khác?

Cô ăn qua loa cho xong bữa trưa rồi trở về phòng làm việc. Kiều Di Đồng đã bị dẫn đi, Hạ Mảo Đằng thấy cô thì giơ ngón cái lên, cực kỳ đặc ý chỉ vào mình, xem ra hiệu quả trị liệu thôi miên lần đầu cũng không tệ lắm.

“Kiều Di Đồng là một người rất dễ dàng bị ám thị, bước vào trạng thái thôi miên khá nhanh, tôi nói chuyện với cô ấy khoảng hơn nửa tiếng.” Hạ Mảo Đằng nói, “Giống như phán đoán trước kia của các cô, Diệp Hân Tuyết đã nghi ngờ tình trạng của mình từ lâu, bởi vì hút ma túy, cô ấy

không dám xin giúp đỡ từ bệnh viện chính quy hay cảnh sát, vì thế mới viện cớ mộng du lựa chọn tư vấn tâm lý, để cô ấy tìm hiểu một “bản thân” khác mà cô ấy không biết trong cơ thể mình. Thời gian cụ thể xuất hiện của nhân cách Diệp Hân Tuyết là sau khi gặp lại Trác Lỗi, nói cách khác, sau khi Kiều Di Đồng dụ dỗ Trác Lỗi hút ma túy lại, nhân cách chủ của cô ấy ẩn nấp, biến thành nhân cách thứ Diệp Hân Tuyết. Mà Diệp Hân Tuyết không biết chút nào về chuyện này, lúc tôi nhắc tới Kiều Di Đồng, cô ấy bỗng nhiên biến thành Hân Tuyết 2. Tôi nghi ngờ rằng Hân Tuyết 2 là nhân cách chuyển giao giữa hai người kia, khi Diệp Hân Tuyết sắp chiếm hết tất cả trí nhớ của Kiều Di Đồng thì sẽ tự động chuyển thành Hân Tuyết 2. Có thể nói, Hân Tuyết 2 là lá chắn và tường lửa của nhân cách chủ Kiều Di Đồng, chỉ cần tiếp tục phá bỏ thì có thể “gặp mặt” Kiều Di Đồng.”

Anh ta nói xong, xoa bụng qua lớp áo bào pháp sư, “Ôi, bận rộn cả buổi sáng, bụng đánh sát vào lưng rồi, không được, tôi phải đi lấp đầy bụng đã.”

Chúc Căn Niên nhìn theo anh ta đi ra ngoài, quan sát xung quanh một lượt, phần lớn đồng nghiệp đã đi ra ngoài ăn trưa. Cô thấy cửa văn phòng Nhiếp Vũ Tranh vẫn đóng chặt như cũ, cúi đầu suy nghĩ rồi đi vào phòng trị liệu thôi miên, chỉ thấy Nhiếp Vũ Tranh ngồi sau thiết bị hiển thị, vẫn đang xem video ghi lại quá trình thôi miên.

“Này, mắt ăn mắt ngủ như vậy, đàn anh Đỗ có trả tiền tăng ca cho anh không?” Cô gõ cửa, hỏi đùa.

Nhiếp Vũ Tranh hoàn hồn, giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ thì kinh ngạc, “Một giờ rồi...”

“Thì ra anh cũng có tiềm chất cường công việc.” Cô lên tiếng khen ngợi.

“Không phải tiềm chất.” Nhiếp Vũ Tranh đứng lên, tự nhiên ôm lấy eo cô, “Thời điểm em chưa xuất hiện, anh vẫn như thế.”

Chúc Cẩn Niên nhẹ nhàng đẩy anh ra, trêu đùa: “Nhanh đi ăn cơm đi, anh lớn tuổi thì phải chú ý bồi bổ hơn chứ.”

“Ai lớn tuổi?” Anh nhướn mày.

Cô cười cho qua, chỉ ra bên ngoài giục anh.

“Chỉ còn nửa tiếng thôi.” Kẻ cuồng công việc khẽ hất cằm về phía màn hình.

“Thôi vậy, em giúp anh gọi đồ ăn bên ngoài.” Đã sớm được lĩnh hội sự nghiêm túc và cẩn thận của anh khi làm việc, Chúc Cẩn Niên không có cách nào bắt ép được anh, vừa mở phần mềm vừa nói, “Hai mươi phút là người ta giao đến rồi. Nhân lúc này, anh đừng xem video giám sát nữa, nghe em kể một câu chuyện đi, em muốn xin anh chỉ bảo một số vấn đề.”

Nhiếp Vũ Tranh đồng ý đề nghị này của cô, đi đến bên cửa sổ, vừa làm động tác vươn ngực thả lỏng vừa hỏi, “Phí tư vấn của anh rất đắt, em trả nổi không?”

“Không trả nổi thì anh nói xem phải làm sao bây giờ?”

Quả nhiên anh cười không có ý tốt, “Bắt bản thân em gán nợ.”

“Em ấy hả, kể chuyện nhiều nhất chỉ nửa tiếng, anh giải thích nửa tiếng, phí tư vấn một tiếng của anh là... Được lắm, thì ra trong mắt anh em chỉ đáng giá 3000 tệ.” Chúc Cẩn Niên giả vờ tức giận, hung dữ nghiêm mặt trừng mắt với anh, “Em không để ý đến anh nữa.”

Nói xong lập tức đi ra ngoài. Chưa đi được hai bước, Nhiếp Vũ Tranh đã chặn trước mặt cô: “Anh nói nhiều nên nói hớ, nhưng em không thể không để ý đến anh.”

“Không để ý đến anh nữa.” Chúc Cẩn Niên không dễ dàng gì mới hành hạ được anh một trận, đương nhiên phải mạnh mẽ một phen.

Nhiếp Vũ Tranh giơ hai tay lên đầu làm động tác đầu hàng, bắt đắ dĩ nhìn cô.

Chúc Cẩn Niên lắc đầu, có chừng có mực, không làm loạn với anh nữa: “Nghe kỹ nhé, phân tích giúp em.”

“Tuân lệnh.” Anh quay về ghế ngồi ngay ngắn, chăm chú như học sinh nghe giảng bài.

Cô lặp lại một lần nữa sự cố lần đó của Khang Kiên Dương cho anh nghe, còn đưa ra chỗ không hợp lý mà mình chú ý.

“Anh nói xem, Tiểu K có phải chịu trách nhiệm về cái chết của cô gái Tây ba lô không?”

Nhiếp Vũ Tranh không cần nghĩ ngợi đã đáp: “Tiểu K hoàn toàn không cần để bụng sự hấp tấp của bản thân, trước khi anh ta không cẩn thận trượt xuống kẽ băng nứt thì cô gái kia cũng đã bị người ta giết chết rồi.”

Không phải Chúc Cẩn Niên không nghĩ tới khả năng này, nhưng chính tai nghe được Nhiếp Vũ Tranh kết luận thì vẫn có phần sững sốt.

“Nếu thật sự như thế, nhất định đây là một âm mưu giết người hoàn mỹ! Sao anh phát hiện ra vậy?” Cô vội vàng hỏi.

Chương 61: Lòng người thiện ác [5]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Nhiếp Vũ Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi lên tiếng phân tích, “Em cũng chú ý đến trình tự biểu đạt không bình thường của người chồng cô gái kia khi nhìn thấy những người bạn đồng hành, bất luận hoảng hốt lo sợ và mất hết can đảm đến mức nào thì lúc nhìn thấy người cứu mạng cũng sẽ không vòng vo mà nói chuyện anh ta trước. Tình huống như vậy, đừng nói là vợ chồng, cho dù là một người xa lạ, thậm chí là một con gia súc rơi xuống kẽ băng nứt ở trước mắt anh ta thì chắc hẳn anh ta phải lập tức nhắc tới, sở dĩ nói về cái khác trước là để làm giảm xóc tâm lý cho bản thân, khiến mình có đủ tự tin để nói dối. Còn nữa, Tiểu K là người cuối cùng trên thế giới nhìn thấy cô gái Tây ba lô, có nói rằng đôi mắt cô ta trừng rất lớn, tụ máu, còn ngửi được mùi thối. Nói cách khác, cô gái kia có dấu hiệu xuất huyết dưới kết mạc, hơn nữa còn có mùi lạ.”

Chúc Căn Niên không nhịn được truy hỏi: “Em nghĩ mãi không ra, sông băng có nhiệt độ -10 độ C, thậm chí còn thấp hơn, giống như một cái tủ lạnh lớn, thi thể tử vong không quá một ngày làm sao có thể có mùi được?”

Nhiếp Vũ Tranh không nhanh không chậm đáp, “Nếu cô ta chỉ không cẩn thận rơi xuống kẽ băng nứt thật, đại khái có hai kiểu chết, một là chết cồng, hai là va chạm vào chỗ hiểm nào đó. Người chết cồng sẽ không có đôi mắt đỏ ngầu, va chạm vào chỗ hiểm có thể dẫn đến xuất huyết kết mạc không, dù sao anh cũng không phải pháp y, không thể xác định được. Nhưng theo anh được biết, 70% các thi thể bị ngạt thở cơ học đều có dấu hiệu xuất huyết dưới kết mạc, hơn nữa, khi người chết bị siết cổ hay bóp chết thì đều sẽ có hiện tượng không khống chế được (1), cô gái kia đồng thời có đầy đủ hai điều kiện này, mùi mà Tiểu K ngửi được không phải mùi thối của thi thể mà là mùi thối xuất hiện khi có hiện tượng không khống chế

được lúc cô gái đó bị bóp chết. Không phải ai cũng từng thật sự ngửi thấy mùi thối của thi thể, trong tình huống anh ta căng thẳng cao độ, tưởng đó là mùi thối của thi thể là rất bình thường.”

(1) Hiện tượng không không chế ở đây ý chỉ như đi đại tiện, tiểu tiện trong vô thức.

“Chuyện đã trôi qua một hai năm, Tiểu K không có bằng chứng để chứng minh bản thân không nhớ lắm, quan trọng nhất là không tìm thấy thi thể.” Chúc Cẩn Niên nhú mày, xòe hai tay ra, tỏ vẻ không biết làm sao.

“Đây là nguyên nhân người chồng của cô gái Tây ba lô kia vẫn không muốn nói chuyện với Tiểu K.”

“Ý anh là sao?”

“Trước khi Tiểu K rơi xuống, trong lòng anh ta ngập tràn sợ hãi, sợ đội cứu viện thật sự sẽ tìm được thi thể của cô gái kia về rồi theo trình tự khám nghiệm tử thi, sẽ bại lộ nguyên nhân thật sự dẫn đến chết người. Anh ta giết vợ của mình, giả vờ thành đáng vẻ người thân của người chết, người khác đương nhiên sẽ không cố tình nói thêm chuyện này trước mặt anh ta, mà Tiểu K càng không có khả năng thuật lại tình trạng lúc chết của cô vợ với anh ta, như thế sẽ tránh được việc trong nhóm Tây ba lô có người có hiểu biết về pháp y phát hiện ra điểm không thích hợp. Sự hấp tấp của Tiểu K trái lại còn giúp người nọ, cuối cùng thi thể không thể tìm được, sẽ không có khả năng khám nghiệm tử thi, thật ra anh ta cực kỳ biết ơn Tiểu K, để tránh cảm xúc như trút được gánh nặng của mình quá mức rõ ràng, anh ta lựa chọn im lặng. Lại nói Tiểu K bị ai đó “khẽ huých” mới có thể ngã xuống, người động vào anh ta có thể là người chồng đó không?”

“Nếu đúng là như vậy thì tên đàn ông kia thật sự bụng dạ khó lường, âm hiểm độc ác!” Chúc Cẩn Niên nghiêng răng, “Bây giờ em hoàn toàn có lý do để tin tưởng rằng Tiểu K liên tục gặp ác mộng chính là vì oan hồn của cô gái kia báo mộng!”

“Chết không nói, mê tín dị đoan.” Nhiếp Vũ Tranh rõ ràng không đồng ý về mấy lời nói này của cô.

“Nhưng mà...”

“Chuyện này cũng không phải không có khả năng xuất hiện bước ngoặt, lúc Tiểu K rơi xuống kè băng nứt có người đứng nhìn, không rõ phải trái cầm gậy tự sướng quay phim chụp ảnh, biến sự sống chết của người khác trở thành trò cười, nhưng rất có thể chụp được một vài thứ, có lẽ là hành động và biểu cảm khác thường của người chồng, có lẽ là tình trạng của thi thể, đương nhiên cũng có khả năng chỉ là những bức ảnh không hề có giá trị.”

“Cũng không biết đã qua lâu như vậy, người nọ đã xóa mất ảnh chụp hay video đó chưa.” Chúc Cận Niên thở dài, “Phải biết rằng vì vậy anh ta đã bị Tiểu K đánh một trận đấy...”

“Tiểu K là khách hàng của em à?” Anh ra vẻ trong lòng biết hết, nhìn cô.

Cô mỉm cười, không muốn để lộ nữa.

“Một khi đã vậy, anh cũng có thể cho rằng thời gian tư vấn đã kết thúc không?” Nhiếp Vũ Tranh lại không hỏi nhiều, thay đổi đề tài khác.

Chúc Cận Niên gật đầu, chấp tay ôm quyền thể hiện lòng biết ơn.

“Thù lao của anh đâu?” Anh nhướn mày, “Dù sao em cũng phải cho anh chút lợi lộc chứ.”

“Được thôi, em pha cho anh một cốc nước mật ong (2) nhé.” Chúc Cận Niên giả ngu đáp, lại bị anh giữ chặt, đặt mông ngã ngồi trên đùi anh.

(2) Hai từ lợi lộc và ngọt đồng âm, Chúc Cẩn Niên cố tính hiểu nhầm ý của Nhiếp Vũ Tranh.

“Xin chào, xin hỏi hai người gọi đồ ăn phải không ạ?” Một anh chàng giao hàng đi tới hỏi.

“Ồi...” Chúc Cẩn Niên cuống quýt đứng lên, vô cùng xấu hổ nhận lấy, xoay người đặt trước mặt Nhiếp Vũ Tranh, hung dữ nghiêm mặt ra lệnh cho anh, “Hai giờ rồi, mau ăn đi.”

Nhiếp Vũ Tranh liếc nhìn tấm phiếu nhỏ dán trên hộp xốp, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, “Em tìm được linh cảm trong miếng cá hồng ở tòa nhà bên cạnh, vì thế để kỷ niệm một ngày đầy ý nghĩa này nên gọi cho anh một phần cá tuyết giống như thế à?”

“À... Ha ha ha...” Chúc Cẩn Niên cười gượng, “Em chỉ cho ông chủ một cơ hội để chứng minh cá tuyết này rất tươi thôi mà.” Nói xong, nhân lúc anh còn chưa tiến lên bắt mình lại, cô nhanh chóng bỏ chạy về phòng làm việc của mình.

Nhắc đến microphone, vốn định gọi điện thoại cho Khang Kiên Dương, ấn được một nửa dãy số, cô lại thôi. Trước mắt không ai có chứng cứ chứng minh việc năm đó là ngoài ý muốn hay do con người tạo nên, có lẽ cái chết của Tia Chớp không liên quan đến Khang Kiên Dương, nhưng nếu anh ta biết bản thân gián tiếp giúp đỡ một âm mưu giết người hoàn mỹ thì có phải áp lực tâm lý càng lớn hơn không?

Đợi một thời gian nữa là được rồi.

Mỗi tuần Kiều Di Đồng đến hai lần, nghe Hạ Mão Đăng nói, càng đi sâu vào trị liệu, số lần Hân Tuyết 2 xuất hiện trong cuộc sống càng ngày càng ít, thời gian cũng càng ngày càng ngắn. Ban đầu dự định thôi miên mười lần

để loại bỏ Hân Tuyết 2, nhưng sau lần thôi miên thứ tám, bài kiểm tra trắc nghiệm tâm lý của Kiều Di Đồng và kết quả trò chơi khay cát cho thấy, nhân cách thứ Diệp Hân Tuyết đã không còn lần tránh quá khứ của mình, nhân cách ổn định lại, Hân Tuyết 2 không hề xuất hiện. Hạ Mảo Đằng liên lạc với em gái của Hồng Ngọc Quế, nhờ bà ta thu âm hai đoạn đồng dao để sử dụng trong lúc trị liệu thôi miên, kêu gọi nhân cách chủ của đợt trị liệu thứ hai.

Đợt trị liệu thứ hai khó khăn hơn nhiều so với đợt trị liệu đầu tiên, sau khi cô ta tiến sâu vào trạng thái thôi miên, Hạ Mảo Đằng chọn thời cơ phù hợp vừa phát ghi âm đồng dao vừa nhẹ nhàng vỗ vai cô ta, đồng thời không ngừng gọi tên thân mật “Đồng Đồng” của Kiều Di Đồng. Anh ta tính toán xây dựng tâm neo cho cô ta, dùng động tác như vậy kích thích cắt đứt nhân cách chủ và nhân cách thứ.

Nhưng mà, sau năm lần thôi miên thì không hề có tiến triển, Kiều Di Đồng không có chút nguyện vọng hiện thân nào.

“Không phải nhân cách chủ bị giết đấy chứ.” Nhiếp Vũ Tranh xem hết video ghi lại thôi miên của Hạ Mảo Đằng, đối mặt với vẻ mặt ủ rũ của anh ta, bình tĩnh lên tiếng, “Hoặc là tiếp tục dùng phương pháp này hoặc là tìm phương pháp kích thích khác.”

Chúc Cẩn Niên nghe xong, âm thầm suy nghĩ rất lâu, mang theo tâm lý thử một lần đi tìm Nhiếp Vũ Tranh, “Đồng dao của Hồng Ngọc Quế vẫn là phương pháp kích thích chính, nhưng chúng ta có thể to gan đổi cách thức khác không?”

“Xin lắng tai nghe.” Ánh mắt Nhiếp Vũ Tranh nhìn cô ngập tràn tán thưởng và chờ mong.

“Cướp đi.” Chúc Cẩn Niên híp mắt, giọng nói đầy tàn nhẫn, “Đối với Kiều Di Đồng mà nói, đồng dao của người bà hàng xóm tốt bụng là một sự hưởng thụ, con người đang trong thời điểm thỏa mãn thì sao có thể bằng lòng tỉnh lại? Cứ không tỉnh lại như thế thì vẫn có thể nghe được, đổi lại là

em, em cũng lựa chọn tiếp tục ngủ say. Được thôi, năm lần trước để cô ấy thỏa mãn, bắt đầu từ lần thứ sáu, thử giữa chừng cướp “bà nội Hồng” của cô ấy xem. Những kỷ ức này đến từ thời thơ ấu của cô ấy, đại đa số mọi người lúc còn trẻ con đều rất tùy hứng và dễ dàng tức giận, giống như anh bỗng dưng cướp que kẹo của một đứa trẻ ấy, nó không nhảy dựng lên gào khóc mới là lạ. Thế nên em cảm thấy, trong khoảnh khắc “cướp đi” đó mới khiến tâm neo của ý thức cá nhân Kiều Di Đồng thức tỉnh.”

Nhiếp Vũ Tranh im lặng nghe xong, cup mắt xuống suy nghĩ hồi lâu rồi bỗng nhiên đứng dậy đi về phía cô.

Chúc Cẩn Niên sững sốt, vừa định hỏi anh đề nghị của mình có được không thì đã bị anh ôm vào lòng. Cô không nhìn được nở nụ cười, nhẹ nhàng tránh đi, “Anh sao thế...”

“Ôm con hồ ly nhỏ của anh một cái.” Nhiếp Vũ Tranh thì thầm bên tai cô.

“Nhện tinh ôm hồ ly, rõ là một cặp đôi kỳ lạ.” Chúc Cẩn Niên nhún vai, “Anh trao đổi với thầy Hạ đi, em đi gọi điện thoại hỏi thăm khách hàng.”

Trở lại văn phòng, cô gọi điện thoại cho Khang Kiên Dương, anh ta đang tham dự một buổi đấu thầu quyền khai phá một khu đất ở thành phố Bằng, tạm thời không rảnh, nhưng dường như anh ta có việc muốn nói nên hẹn giữa trưa ăn bữa cơm.

Mười hai giờ, Chúc Cẩn Niên đến nhà hàng Hòa Phong đã hẹn, sau khi ngồi xuống, hai người tùy ý trò chuyện về tình hình gần đây. Mảnh đất mà mấy người Khang Kiên Dương tham dự đấu thầu là “Địa Vương” năm nay của thành phố Bằng, nhìn tình hình trước mắt thì tỉ lệ giành được rất lớn.

Khang Kiên Dương lái nhai một số chuyện khi thu hồi đất của “Địa Vương”, gì mà suýt thì tranh chấp với cục cảnh sát về việc có một hộ gia đình cố chấp không chịu di dời, sau đó hộ gia đình đó được đền bù tận tám

căn nhà, qua một đêm đã trở thành nhà giàu mới nổi, một lát sau mới đi vào chủ đề, “Đạo gần đây không mơ thấy giấc mơ kia nữa, nhưng tôi vẫn ghi nhớ lời của cô trong lòng, coi như vì tò mò đi, tôi muốn biết bây giờ Sọc Trắng Đen sống như thế nào nên đã bớt chút thời gian tìm lại diễn đàn Tây ba lô kia, chợt phát hiện ra một chuyện lớn.”

Anh ta nhú mày, chợt dừng lại ở chỗ hay.

Chúc Căn Niên cực kỳ phối hợp, hứng thú hỏi: “Chuyện gì thế?”

Anh ta đáp: “Chẳng qua Sọc Trắng Đen chỉ là một tài khoản phụ của chồng Tia Chớp thôi, anh ta cũng có một tài khoản ở một diễn đàn khá nổi tiếng. Anh ta ấy à, vốn không phải là người lần đầu tiên đi bộ qua sông băng Nhã Long, khoảng 1 - 2 năm trước khi Tia Chớp gặp chuyện không may, anh ta từng tham dự ít nhất ba hoạt động ở sông băng Nhã Long, tôi nhìn thấy anh ta trong ảnh chụp được đăng lên diễn đàn khác! Anh ta là một người say mê sông băng, đừng nói là sông băng Nhã Long, anh ta từng tổ đội đi bộ 14 ngày qua sông băng Baltoro (3), bàn về kinh nghiệm và mức độ quen thuộc với sông băng thì vượt xa đám người Tây ba lô như chúng tôi. Chỉ có điều anh ta thật sự đã mai danh ẩn tích trên mạng, một tài khoản khác cũng lâu lắm rồi không hoạt động nữa.”

(3) Sông băng Baltoro trên dãy núi Karakoram, Baltistan, phía Bắc Pakistan. Với chiều dài 63km, nó là một trong những sông băng vùng núi dài nhất thế giới.

“Anh còn liên lạc được với mười mấy người kia nữa không?”

“Bọn họ chưa xóa tài khoản, chỉ cần muốn liên hệ thì có thể liên lạc được. Nhưng tôi không thể hạ thấp mặt mũi.”

Chúc Căn Niên cân nhắc một lúc, cẩn thận hỏi: “Anh từng kể có người không màng đến sự an toàn của anh mà còn có tâm trạng dùng gậy tự sướng chụp ảnh, vậy sau đó anh có từng xem anh ta chụp được cái gì không?”

Về mặt anh ta rất khó chịu, “Cái đó... tôi không nghĩ mình muốn xem.”

“Trong tình huống như vậy, tôi cảm thấy không có khả năng còn chụp ảnh tự sướng được, có lẽ anh ta chỉ chụp một số hình ảnh ở hiện trường thôi thì sao? Tôi có một đề nghị, nếu chuyện này khiến anh cảm nhận được ranh giới sống chết thì cũng coi như rất có ý nghĩa, giữ lại một hai bức ảnh càng tốt.”

Khang Kiên Dương từ chối cho ý kiến.

“Đúng rồi Khang tổng, chuyện đó...” Chúc Cẩn Niên muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì cô cứ nói.” Anh ta hào phóng nói, “Đồ ăn không đủ à? Gọi thêm vài món nữa!”

“Đủ rồi đủ rồi. Tôi chỉ muốn hỏi... Công ty sẽ không cho Tiểu Hạ cơ hội nào nữa sao?”

Anh ta ngần ra, “Tiểu Hạ... À, cô nói quản lý Hạ à?” Cẩn nhắc một lát, “Nếu vì chuyện khác mà cô ta rời khỏi công ty rồi muốn quay về, tôi nhất định sẽ chào đón. Nhưng chuyện này, tôi biết cô ta cũng được coi là người bị hại nhưng không phải ai cũng có thể thấu hiểu, tôi chỉ đành máu lạnh một lần, dù sao tôi cũng muốn có trách nhiệm với những người khác trong công ty.”

Chúc Cẩn Niên lặng lẽ thở dài, nhìn vết sẹo trong lòng bàn tay, nhất thời không nói nên lời.

Chương 62: Nhân cách chủ tỉnh lại [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Nghe xong lời của Nhiếp Vũ Tranh, Hạ Mảo Đằng kịp thời sửa lại phương án thôi miên Kiều Di Đồng, khi phát bài đồng dao được một nửa thì bất ngờ chèn giọng gọi Kiều Di Đồng về nhà của Trâu Anh, sau đó sẽ không phát đồng dao nữa mà thay thế bằng tiếng lải nhải của bà ta.

Cứ như thế lặp đi lặp lại đến lần thứ ba, Kiều Di Đồng vẫn luôn nằm yên lặng bỗng nhiên dùng một giọng nói mà bọn họ chưa từng nghe thấy gọi: “Bà nội!”

Vẻ mặt Hạ Mảo Đằng đầy vui mừng, Nhiếp Vũ Tranh vẫn theo dõi quá trình ở một phòng khác đứng bật dậy, trong mắt chứa ý cười.

Kiều Di Đồng lại nhanh chóng im lặng, mãi đến lúc tỉnh lại, nhân cách chủ vẫn chưa xuất hiện thêm lần nữa.

Mặc dù chỉ có 1 - 2 giây như thế nhưng sự biến hóa này cũng khiến người ta phấn chấn. Ít nhất, nhân cách chủ không chịu xuất hiện trong thời gian dài đã bày tỏ sự cầu hòa của mình, điều này chứng minh việc bọn họ gây kích thích là đúng đắn, hóa ra dùng đồng dao mới là tâm neo của Kiều Di Đồng.

Vội vàng thì không đạt được kết quả, Hạ Mảo Đằng làm đầu chắc chắn, những lần thôi miên kế tiếp, Kiều Di Đồng xuất hiện càng ngày càng dài, anh ta cẩn thận từng li từng tí duy trì trạng thái này, xây dựng đủ sự tín nhiệm với cô ta. Đến lúc trạng thái nhân cách chủ càng ngày càng ổn định

và dễ dàng xuất hiện hơn thì anh ta to gan thử nói chuyện khi ý thức của nhân cách chủ xuất hiện để đánh thức Kiều Di Đồng.

Không thể nghi ngờ, trải qua gần ba tháng và hai đợt trị liệu thôi miên, Kiều Di Đồng thật sự cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mọi người. Cô ta giống như đã ngủ một giấc rất dài, mang theo một chút dè dặt, một chút do dự, một chút hèn nhát quan sát căn phòng thôi miên tràn ngập yếu tố Harry Potter thần bí.

Khác với nhân cách thứ Diệp Hân Tuyết, cô ta rụt rè thiếu tự nhiên, sự đề phòng rất mạnh, bởi vì mất trí nhớ khi trong trạng thái nhân cách thứ nên ngoại trừ Hạ Mảo Đằng, cô ta cũng không nhận ra những người khác của Sa Mạc Cam Tuyền. Từ đầu đến cuối cô ta giống như một người bị hại, kìm nén kiệm lời, bất cứ ai nhìn thấy bộ dạng này của cô ta đều sẽ không thích tiếp xúc với một người có vẻ âm u như vậy.

Thật ra đây mới là dáng vẻ từ trước đến nay của Kiều Di Đồng.

Dựa vào tốc độ khơi thông tâm lý của Kiều Di Đồng, đương nhiên Chúc Cẩn Niên lại tiếp nhận trường hợp này, đó cũng là một phần của giám định tâm lý.

Có thể nhận ra sau khi Kiều Di Đồng được đánh thức thì cô ta xuất hiện tình trạng hai nhân cách luân phiên thay thế nhau, nhân cách thứ Diệp Hân Tuyết vẫn chiếm phần lớn thời gian, theo quá trình đi sâu vào khơi thông tâm lý, nhân cách chủ Kiều Di Đồng có sự tự vệ rất mạnh và mong muốn trút bầu tâm sự.

Kiều Di Đồng nói ngắt quãng rất nhiều, giống như Trâu Anh - mẹ cô ta, cũng kể chuyện không có trật tự, xen kẽ hỗn loạn, ngược trước ngược sau, nhưng cô ta nói chuyện khá ngắn gọn, Chúc Cẩn Niên nghe cũng không cảm thấy bức bối. Cô tập hợp và sắp xếp lại ghi âm, kết hợp với mấy bài trắc nghiệm tâm lý, dần dần đưa ra một Kiều Di Đồng chân thật nguyên vẹn.

Không ngoài dự đoán, Diệp Hân Tuyết vẫn luôn là đối tượng hâm mộ của Kiều Di Đồng, bất kể là điều kiện gia đình hay cách sống, dường như Diệp Hân Tuyết đều đứng ở một thế giới khác, trải qua một cuộc sống khác với Kiều Di Đồng. Những điều mà Kiều Di Đồng cố gắng hết sức mới có thể đạt được thì Diệp Hân Tuyết lại có được dễ như trở bàn tay, những điều người trước cho dù nỗ lực cũng không thể có được thì người sau chỉ cần cố gắng một chút lại có thể nhận được.

Cô ta luôn trốn ở góc tối, quan sát từng cử động của Diệp Hân Tuyết, cực kỳ muốn biết từ đầu đến cuối Diệp Hân Tuyết là kiểu người gì. Quan sát theo bản năng và từ sự đề ý đối với Diệp Hân Tuyết khiến Kiều Di Đồng không tự giác được âm thầm ảo tưởng, nếu hai người hoán đổi thì sẽ thành tình trạng như thế nào. Mỗi đêm trước khi ngủ, cô ta đều có thói quen tiến hành “Đóng vai nhân vật”, cô ta biến thành một người giống như Diệp Hân Tuyết, không kể đến mọi việc đều thuận lợi mà còn có số đào hoa, giống như một cô công chúa được vạn người yêu quý vậy. Cô ta giống như một biên kịch phim truyền hình, sáng tạo hết tình tiết này đến tình tiết khác, hiểu rõ đắng cay ngọt bùi trong số mệnh của nữ chính Diệp Hân Tuyết, ngay cả lúc diễn “thất tình” cũng sẽ đau lòng, sẽ kích động, rồi coi cái gổ như người khác, lúc khóc lúc cười.

Lúc đầu đóng vai nhân vật, có khi cô ta là người đẹp Diệp Hân Tuyết thân bí đến từ sa mạc, bất ngờ gặp gỡ Đại tướng quân quyền cao chức trọng, có khi là cô gái Diệp Hân Tuyết xuyên không đến tương lai, xảy ra một mối tình say đắm khắc cốt ghi tâm với tổng tài bá đạo nào đó, có khi là Diệp Hân Tuyết kỳ quái giấu tên giấu họ, trở thành người nhà với một vị thần xạ thủ vẫn cùng nhau thăng cấp đánh quái. Dù thay đổi như thế nào thì bản chất bên trong vẫn thế, những nữ chính mà cô ta vào vai luôn mang dấu vết của Diệp Hân Tuyết, tựa như chỉ có trở thành người như Diệp Hân Tuyết thì mới có thể hợp tình hợp lý xảy ra chuyện như thế.

Dần dần, vào vai một người không thể thỏa mãn cô ta được nữa, cô ta bắt đầu thử phân vai thành hai người, ba người... Cô ta có thể cắt vai rồi hoán đổi thành các nhân vật khác nhau, khi nam khi nữ. Lần nào đó cô ta vào vai “nam chính” thực hiện hành vi cưỡng bức nữ chính thì thân thể cô ta lại có phản ứng, cảm giác đó rất hưng phấn, lúc thì biến thành nữ chính

tự an ủi bản thân, lúc lại là nam chính khơi gợi nhiều phản ứng hơn nữa. Cô ta bắt đầu học được cách tự an ủi mình, từ từ thăm dò bản thân, khiến bản thân sáng khoái đến cực hạn. Thời gian đó, cô ta đã nhiều lần có những giấc mơ liên quan đến tình dục. Có khi cô ta không biết mình là nam hay nữ, lúc là một cô gái âu yếm với một người không nhớ nổi diện mạo, lúc thì cô ta có đặc tính của một người đàn ông, làm tình với phụ nữ, chỉ một lát sau khi tiến vào thân thể đối phương, cô ta có thể cảm nhận được khoái cảm đến đỉnh điểm cho tới lúc bật dậy.

Từ năm “diễn” ban đầu, càng về sau mò mẫm đứng diễn, ban ngày thế nào cô ta không thèm để ý, thế giới trước khi đi ngủ mới chứa đựng tất cả sự yêu thích và đau thương của cô ta. “Đóng vai nhân vật” từ tiểu học vẫn luôn tiếp tục đến trung học, cô ta càng ngày càng trầm mê trong thế giới hoang tưởng đó, “kỹ năng diễn xuất” cũng ngày càng thành thạo. Những hành vi đó không khác sự “bất chước của tiềm thức” mà Nhiếp Vũ Tranh đã nói. Trước khi nhân cách hoàn toàn phân liệt, cô ta đã sớm có khuynh hướng mắc chứng Hysteria (1), hơn nữa chuẩn bị đầy đủ điều kiện tâm lý để đóng giả Diệp Hân Tuyết.

(1) Hysteria, tiếng Việt còn gọi là chứng ictêri hay chứng cuồng loạn là một trạng thái của tâm thức, biểu hiện là sự kích động thái quá, không thể điều khiển được các cảm xúc. Những người bị "hysteria" thường mất tự chủ do một nỗi sợ hãi gây ra bởi nhiều sự kiện trong quá khứ có liên quan đến một số mâu thuẫn nghiêm trọng, bệnh thường xuất hiện sau một chấn thương tâm lý ở những người nhân cách yếu. Đặc điểm quan trọng là bệnh nhân rất dễ tự ám thị và bị ám thị lý kỳ hóa hiện tượng, kịch tính hóa, thích được mọi người chú ý. (Nguồn: Wikipedia)

Trác Lỗi xuất hiện đã thay đổi cảm giác của cô ta với Diệp Hân Tuyết, từ hâm mộ trước đó biến thành ghen tỵ, nhất là sau khi phát hiện Trác Lỗi không kiên định và sự cố tình khiêu khích lẫn ngầm ngầm ra hiệu của Diệp Hân Tuyết.

Thật ra những trò mà Trác Lỗi làm sau lưng bạn bè, cô ta đã phát hiện từ lâu. Trác Lỗi không để cô ta trong lòng, cũng không quan tâm cô ta có thể phát hiện ra không. Máy người bọn họ đều là loại người không có thu nhập

tốt, con đường lâu nay vẫn đi là kéo những cô gái giàu có xuống nước dưới vỏ bọc của tình yêu.

Ngày một đám người tụ tập ở KTV, may mắn đúng lúc Kiều Di Đồng đang bị bà dì cả hỏi thăm, ở trong nhà vệ sinh nên tránh được một kiếp nạn. Nhưng Diệp Hân Tuyết bởi vì sự hiếu thắng làm hại mà bị Trác Lỗi lừa đến nơi hẹn thì không tránh được, Kiều Di Đồng chứng kiến cảnh tượng khó coi đó, vốn có thể lập tức báo cảnh sát, nhưng xuất phát từ tâm lý hả giận, cô ta lựa chọn im lặng, tiếp tục ở trong nhà vệ sinh, chờ tất cả yên tĩnh trở lại.

Từ đó, cô ta gánh cái danh xấu vì bị mọi người nghi ngờ, còn có người cho rằng cô ta cố ý hẹn Hân Tuyết đến đó. Kiều Di Đồng không hiểu pháp luật nên khi Trác Lỗi tìm đến chỗ cô ta “lánh nạn”, cô ta không từ chối, lúc câu chuyện thật sự gây âm ỉ quá lớn, cơn nghiện của Trác Lỗi kéo đến, ép cô ta đi mua thuốc phiện, còn nói rất nhiều lời khó nghe, bao gồm sự thật anh ta lợi dụng cô ta để dụ dỗ Diệp Hân Tuyết khiến Kiều Di Đồng tức giận, lúc này cô ta mới đến cục cảnh sát.

Hành vi của Trác Lỗi khiến cô ta nhớ tới người bố từ khi sinh ra chưa gặp mặt được mấy lần của mình. Cô ta không rõ vì sao hai người đàn ông đều chưa bao giờ đặt mình vào lòng, chẳng qua cô ta chỉ có khát vọng được xem trọng, được yêu thương, được cảm thông giống như những cô gái khác hay như những nhân vật cô ta sắm vai trước khi ngủ.

Sau khi rời khỏi Lương Túc, Kiều Di Đồng bắt đầu một cuộc sống mới. Ở thành phố Bằng, không có ai nhận ra cô ta, bỗng nhiên cô ta có dũng khí dùng tính cách của Diệp Hân Tuyết để đối nhân xử thế, ngựa quen đường cũ giống như trước khi cô ta đi ngủ vẫn sắm vai vậy. Hoặc ít hoặc nhiều, cô ta nghe được chuyện ở quê nhà, Diệp Hân Tuyết cứ thế bị Trác Lỗi lôi kéo vào con đường sai trái, người không ra người, quý không ra quý. Bắt đầu từ đó, Kiều Di Đồng cảm thấy bản thân trở thành người có phần không giống mình nữa, hơn nữa, cô ta càng thích bản thân khi ở thành phố Bằng hơn.

Tình cảm của cô ta với Diệp Hân Tuyết trở nên phức tạp, vẫn hâm mộ, ghen tị, hả giận cũng có, bởi vì có thói quen ôm tất cả chuyện xấu lên người

mình nên cảm giác tội lỗi của cô ta càng ngày càng mãnh liệt, nảy sinh sự áy náy rất lớn. Càng ngày cô ta càng không phân biệt được, ai là Kiều Di Đồng, ai là Diệp Hân Tuyết.

Trong lúc cô ta quanh quẩn giữa Kiều Di Đồng và Diệp Hân Tuyết thì xuất hiện triệu chứng giai đoạn đầu của phân liệt nhân cách, khi đó cô ta không những chỉ vào vai Diệp Hân Tuyết mà thật sự coi mình thành Diệp Hân Tuyết, cũng tự nhiên phỏng đoán những hoạt động tâm lý của Diệp Hân Tuyết, cô ta tưởng tượng Diệp Hân Tuyết sẽ căm hận Kiều Di Đồng, hận Trác Lỗi. Lúc đi chơi với bạn bè ở thành phố Bằng hay đồng nghiệp ở vũ trường ban đêm, quán bar, dưới âm thanh cực đại và ánh đèn rối mắt tạo thành sự mê muội, trong đầu có giọng nói khàn khàn cổ vũ cô ta ném thử những thứ kia.

Vì vậy cô ta thử.

Lặp lại vài lần, khi cô ta bỗng ý thức được việc không còn kiểm soát được mình nữa thì đã muộn. Lúc này, hai tin dữ liên tiếp truyền đến, Diệp Hân Tuyết hít ma túy quá liều mà chết, bà Hồng hiền lành hàng xóm cũng vì nguyên nhân bệnh tật mà qua đời, cô ta cảm thấy khiếp sợ, đồng thời có điều gì đó dường như muốn phá thân thể thoát ra. Cô ta lựa chọn một phương thức cực kỳ cực đoan, đó là cắt cổ tay để chống lại cảm giác kỳ lạ khó hiểu, tội lỗi và nỗi đau đớn sâu sắc.

Là cô ta hại chết Diệp Hân Tuyết.

Đồng thời, cô ta cũng thẹn với bà cụ Hồng vẫn coi mình là cháu gái ruột.

Tại sao mình lại là một người như thế, tại sao lại sống tội tệ đến vậy? Nhớ tới lý do thoái thác không nên sinh cô ta ra trước giờ của Trâu Anh, cô ta thật sự nghĩ bản thân mình vốn không nên đến với thế giới này thật.

Ngay lúc mất máu quá nhiều mà hôn mê, dường như Kiều Di Đồng đã chết thật rồi, mãi đến khi giọng nói của Hạ Mão Đăng vang lên, cô ta mới

tỉnh lại.

Trong thời gian đó, cô ta phân liệt thành Diệp Hân Tuyết, cũng để lại một “Diệp Hân Tuyết có quá khứ trong sạch” từ chứng Hysteria, người sau là lá chắn của Kiều Di Đồng dùng để ngăn cản nhân cách thứ thăm dò mình, cũng ngăn cản ý thức biểu đạt của bản thân.

Cô ta hoàn toàn biến thành Diệp Hân Tuyết, mang theo nỗi thù hận trả thù Trác Lỗi, anh ta sắp ra tù lại dụ dỗ. Đầu óc tổn thương cộng thêm nhân cách chủ ẩn nấp khiến quá khứ không chịu nổi dần biến mất khỏi trí nhớ, nhưng cô ta vẫn nhạy cảm nhận ra sự tồn tại của một bản thân khác mà mình không biết, thế nên mới có khoảng thời gian tới tư vấn tâm lý ở Sa Mạc Cam Tuyền.

“Đây là quá trình tâm lý mà Diệp Hân Tuyết đã trải qua.” Chúc Cẩn Niên thuật lại những chuyện này trong cuộc họp phân tích tâm lý, đây vốn không phải là tư vấn tâm lý xuất phát từ nguyện vọng cá nhân nên không nằm trong phạm vi giữ bí mật.

Chúc Cẩn Niên nhìn xung quanh một vòng, đúng lúc Nhiếp Vũ Tranh ngược mắt lên nhìn cô, lông mày khẽ nhíu lại, dường như đang bảo cô tiếp tục. Cô không hiểu, nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ đã trình bày xong.

Nhiếp Vũ Tranh lại cố ý như không nhìn thấy, khẽ hỏi: “Cá nhân cô có ý kiến gì không?”

Chúc Cẩn Niên nhìn mặt bàn, “Thật sự không biết phải đánh giá thế nào.”

Những người tham gia hội nghị khác đều bắt đầu dĩ bất cử, người tự mình kêu gọi Kiều Di Đồng xuất hiện là Hạ Mảo Đằng ngấm ngấm cây dừa phép, mở miệng: “Từ bất chước trở thành Diệp Hân Tuyết thật sự, có lẽ vẫn luôn là chấp niệm của Kiều Di Đồng. Tôi có cảm giác, nếu chúng ta không để nhân cách chủ một lần nữa thức tỉnh thì cô ấy sẽ từ Diệp Hân Tuyết “tiến

hóa” thành một “Diệp Hân Tuyết” càng hoàn mỹ hơn trong mắt bản thân, mặc dù nhân cách cô ấy phân liệt, nhưng cô ấy cũng cố gắng hướng tới việc phát triển nhân cách, chỉ cần nhân cách mới hoàn toàn hình thành thì một nhân cách trước đó sẽ từ từ ẩn nấp. Ôi, bây giờ chúng ta khiến cô ấy rút lại thành trạng thái Kiều Di Đồng và Diệp Hân Tuyết cùng tồn tại, không biết là tốt hay xấu với cô ấy nữa.”

Nhiếp Vũ Tranh đợi một lát, không có ai đưa ra ý kiến thì lên tiếng: “Nếu không có quan điểm mới bổ sung, tôi sẽ tóm tắt phân tích tâm lý của Kiều Di Đồng.”

Chương 63: Nhân cách chủ tình lại [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Khác với nhân cách phân biệt và tổn thương bên ngoài não bộ dẫn đến tâm thần phân liệt, nhân tố dẫn đến rối loạn nhân cách lúc đầu của Kiều Di Đồng đa phần là tâm lý và tình cảm. Cô ấy sống hướng nội, tính cách thiên về cảm xúc nội tâm, vô cùng tự ti, nhạy cảm và cố chấp. Ý chí bản thân không kiên định, dễ dàng nghi ngờ và không tin tưởng chính mình, khả năng bị ám thị rất mạnh. EQ thấp, năng lực cảm nhận tình cảm bình thường và mơ hồ, có khuynh hướng song tính luyến ái nhưng không tự nhận ra được.”

Giọng nói lạnh nhạt của Nhiếp Vũ Tranh quanh quẩn trong phòng họp nhỏ càng thêm trầm thấp.

“Song tính luyến ái ư...” Trợ lý Hạ Mão Đăng là Tiểu Mẫn ngạc nhiên, “Anh... căn cứ vào giấc mơ của cô ấy để phát hiện à?”

Nhiếp Vũ Tranh vuốt cằm, “Sigmund Freud đề cập đến giấc mơ là sự thỏa mãn mong muốn nội tâm của con người. Ông ấy nói rằng, giấc mơ thường đại diện cho nguyện vọng được thực hiện, hơn nửa phần lớn là về tình dục, ham muốn về tình dục xuất hiện dưới hình thức tượng trưng. Tình cảm phức tạp với Diệp Hân Tuyết chính là sự phản ánh của song tính luyến ái, cái gọi là thích với Trác Lỗi chỉ đơn giản là bù đắp tình thương thiếu thốn của người bố lúc còn nhỏ, ban đầu ngoan ngoãn phục tùng, càng về sau nổi oán hận và sự phản kích cũng giống như tình cảm của Trâu Anh đối với chồng, là một loại kế thừa, cũng càng ngày càng tồi tệ hơn. “Giấc ngủ” này chắc chắn là động lực chuyển đổi nhân cách, bởi vì cô ấy không hề kiêng dè với việc bắt chước, vào vai, thậm chí cả tình dục với Diệp Hân

Tuyết. Ảo tưởng bắt đầu từ trạng thái sắp ngủ. Tôi tin rằng, nhất định cô ấy thông qua việc lần lượt ngủ và thức dậy để hai nhân cách trong lúc đấy thay đổi cho nhau, nhân cách thứ Diệp Hân Tuyết cảm giác được chút khác thường này mới lấy cớ mộng du đến tư vấn.”

Chúc Căn Niên nghe xong thì ngạc nhiên, “Đợi chút, những người theo học phái của Carl Jung như các anh không phải... không thích nói về Sigmund Freud à?”

Lời nói đùa vô nghĩa này khiến biểu cảm nghiêm túc của Nhiếp Vũ Tranh dịu lại, anh nhìn cô với ánh mắt không biết làm sao, “Cá nhân tôi cho rằng tâm lý học và triết học có một số điểm tương đồng, các học phái có những ý kiến khác nhau, nhưng không ai chính xác tuyệt đối, cũng như sai lầm tuyệt đối mà có thể tự biện minh và sử dụng vào phân tích lẫn giải quyết vấn đề, không nên bị giới hạn bởi học phái.”

Chúc Căn Niên chống cằm, như nghĩ tới gì đấy nên gật đầu. Nói đến giấc ngủ, cô lại nghĩ tới Khang Kiên Dương, không biết sau khi nói ra những điểm đáng nghi sau sự cố lần đó, gần hai tháng nay anh ta có mơ thấy ác mộng nữa không.

“Tôi có thể tiếp tục không?” Vẻ mặt anh đầy chiều chuộng, một lòng trung cầu ý kiến của vợ mới dám nói tiếp.

“Có, có thể!” Chúc Căn Niên vội vàng đáp.

Giọng điệu Nhiếp Vũ Tranh thay đổi, “Lần phân tích tâm lý này của chúng ta cũng không phải yêu cầu để bản thân Kiều Di Đồng trở về như cũ 100%, mà là để cung cấp cho cảnh sát trạng thái nhân cách khi cô ấy thực hiện hành vi hút ma túy và xúi giục hút ma túy.”

“Rất rõ ràng, hút ma túy là nhân cách chủ, xúi giục hút ma túy là nhân cách thứ.” Hạ Mão Đăng dùng cây đũa phép gõ lên mặt bàn, “Trường hợp này nói ra cũng không phức tạp cho lắm, nhưng có một điểm tôi nghĩ mãi

không ra. Sau khi Diệp Hân Tuyết chết, Kiều Di Đồng hoàn toàn phân liệt thành người đa nhân cách, cô ấy có được nỗi căm ghét và thù hận của Diệp Hân Tuyết, khiến người ta không khỏi sởn tóc gáy, điều này... thật sự giống như linh hồn xuyên không được miêu tả trong rất nhiều tiểu thuyết vậy.”

Chúc Căn Niên ngây người nghe được mấy chữ phía sau thì hoàn hồn trong giây lát, suýt chút nữa đã vỡ tay. Cô khiêu khích lườm Nhiếp Vũ Tranh, lúc trước cô thuận miệng nói mấy chữ này còn bị anh chê cười là cô nhóc 3 tuổi.

Nhiếp Vũ Tranh theo chủ nghĩa vô thần cũng ném ánh mắt “Sao anh cũng ngây thơ như vậy” cho Hạ Mảo Đằng, nhưng nhìn chiếc mũ ma pháp khoa trương trên đầu và cây đũa phép anh ta nắm chặt trong tay, Nhiếp Vũ Tranh lựa chọn im lặng.

Sau khi nộp bản báo cáo phân tích tâm lý, nghe nói Kiều Di Đồng đến bệnh viện An Khang làm trị liệu hệ thống, ở đó có bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp giúp cô ta xây dựng lại tự tin và phục hồi bản thân mình, nhưng Chúc Căn Niên có thể tưởng tượng được, để nhân cách chủ hoàn toàn quay trở lại cần một quá trình dài đằng đẵng, hoặc phải nói rằng là một con đường không thấy điểm cuối.

Thật ra cô vẫn âm thầm kiên trì với quan điểm ngây thơ của mình, đó là Diệp Hân Tuyết dùng cách thức này sống lại và tiếp tục sinh hoạt trong cơ thể Kiều Di Đồng. Bởi vì bất kể là báo cáo phân tích tâm lý hay báo cáo kiểm tra sức khỏe cũng đều không giải thích được vì sao Kiều Di Đồng có giọng nói trong trẻo nhưng khi phân liệt thành nhân cách thứ lại có thể sử dụng giọng nói khàn khàn giống Diệp Hân Tuyết như đúc.

Thế gian phức tạp, luôn có những điều mà nhân loại khó có thể nhận thức được.

Hôm nay là ngày thanh niên Ngũ Tứ (1), Chúc Cẩn Niên nhìn thấy một thông báo nhân viên dưới 28 tuổi có nửa ngày nghỉ vào buổi chiều trên OA (2). Khóe miệng cô cong lên, chụp lại gửi cho Nhiếp Vũ Tranh, chế nhạo anh: “*Lão Nhiếp à, buổi chiều mời đi làm đúng giờ. Còn em sẽ tự động nghỉ phép.*”

(1) Ngày thanh niên Ngũ Tứ: ngày thanh niên Trung Quốc, mừng 4 tháng 5

(2) Office Automatic (OA) là hoạt động hàng ngày và quản lý cho tổ chức. Hệ thống ứng dụng được sử dụng thường xuyên nhất cho nhân viên và người quản lý ở Trung Quốc.

Một lát sau anh trả lời lại: “*Trẻ em không nằm trong phạm vi được nghỉ.*”

Chúc Cẩn Niên tự cảm thấy trí tuệ tư tưởng rất trưởng thành, cũng không biết vì sao khắp thiên hạ chỉ có Nhiếp Vũ Tranh coi cô là trẻ con, mặc dù bàn về trí tuệ tư tưởng thì có phần... ngây thơ hơn anh thật.

Mấy ngày hôm trước, việc giám định tâm lý của Kiều Di Đồng đã kết thúc, Kỳ Kỳ vẫn còn đang tiếc nuối, sau này Nhiếp tổng anh minh thần võ, đẹp trai vô địch của bọn họ sẽ không thường xuyên đến phòng làm việc nữa. Cô ấy nói không sai, mấy ngày nay, dù Nhiếp Vũ Tranh có đưa Chúc Cẩn Niên đi làm thì cũng không có ý định lên đây lộ mặt.

Đang nghĩ tới đây thì Kỳ Kỳ gõ cửa đi vào, phía sau có một chàng trai ở cửa hàng bán hoa đi theo.

“Chào cô, mời cô ký nhận.” Cậu ta nâng một bó hoa hồng đỏ rực lên.

“Của tôi á?” Chúc Cẩn Niên lại cảm thấy hết sức xấu hổ, ngày mai là sinh nhật cô, Nhiếp Vũ Tranh tạo một sự lãng mạn nho nhỏ như vậy, còn cô lại trêu anh không phải đối tượng được nghỉ vào ngày thanh niên.

“Ai vậy nhỉ? Lãng mạn thế này!” Kỳ Kỳ khen ngợi.

Chúc Cẩn Niên ngượng ngùng gãi cổ, nói mấy câu đuổi cô ấy đi, chụp một bức ảnh hoa hồng rồi gửi cho Nhiếp Vũ Tranh: “*Được rồi... Cảm ơn anh.*”

Rất bất ngờ, anh lại trả lời: “?”

“Làm cao quá.” Chúc Cẩn Niên vẫn đắm chìm trong niềm vui bất ngờ.

Anh gửi giọng nói đến, trong đó để lộ sự ghen tuông và nghiêm nghị, “Mời em nói cho anh biết, ai dám trêu chọc người phụ nữ của anh thế?”

Nghe xong mấy chữ cuối cùng, Chúc Cẩn Niên ngạc nhiên. Quay đầu lại nhìn bó hoa hồng rực rỡ kia, có một tấm thiệp cắm nghiêng ở trên bó hoa được đóng gói phức tạp, mặt trước là ảnh cô, mặt sau là hàng chữ viết tay: “*Bảo bối, sinh nhật vui vẻ.*”, không đề tên.

Cô nhìn chăm chăm vào ảnh của bản thân, không nhớ mình đã từng giữ lại một bức ảnh như vậy.

Gần đây ngoại trừ Nhiếp Vũ Tranh, cô cũng không giữ quan hệ tình cảm nam nữ trên mức quen biết với người khác phái nào khác, cũng không có ai tỏ tình với cô.

Suy nghĩ hồi lâu, cô trả lời rằng: “*Ai biết được? Không chừng là một anh chàng đẹp trai nào đó điên cuồng thích thăm em.*”

Gửi tin nhắn đi rồi, bỗng nhiên hai chữ “điên cuồng” gợi lên một phản trí nhớ, trong đầu cô bật ra tên một người đã lâu chưa xuất hiện.

Chương Tĩnh Minh.

Lần trước sau khi Nhiếp Vũ Tranh cảnh cáo hắn thì hắn không còn công khai xuất hiện trước cửa nhà cô nữa, nhưng quấy rầy và theo dõi thì vẫn còn, bình luận trắng trợn dưới Weibo, gửi mấy tin nhắn hình ảnh bày tỏ tình yêu, thậm chí có một lần, cô và Lan Khiết Phi xem xong một bộ phim mới phát hiện hắn ngồi ngay vị trí phía sau... Chương Tĩnh Minh giống như một tấm bê tông nhô lên trên con đường phải đi qua, không chú ý sẽ khiến cô ngã nhào.

Cô cắn môi dưới, nghĩ lại còn rùng mình, cô đặt hoa hồng ở chân tường.

Trở lại bàn làm việc, cô nhìn tin nhắn mới: “*Hoan nghênh cạnh tranh, dù sao anh sẽ không thua.*”

Tâm lý của đàn ông chính là như vậy, càng cạnh tranh thì càng hăng hái, đây là lý do một cô gái có rất nhiều người theo đuổi, luôn có người sau tiếp bước người trước, càng ngày càng nhiều người theo đuổi hơn, giống như Hòa Thi Nhụy xưa nay chưa từng gặp nhưng tiếng tăm lại vang dội đến vậy.

Chúc Cẩn Niên tích cực hẳn lên, cô gọi điện thoại cho Nhiếp Vũ Tranh.

“Em tự đầu thú à?” Anh nghe máy, giọng điệu cực kỳ không nghiêm túc, tràn ngập ý tứ trêu đùa.

“Anh nhớ sinh nhật của Hòa Thi Nhụy không? Có thể là Chương Tĩnh Minh gửi tới không?”

Bên kia im lặng vài giây rồi truyền đến âm thanh lật giấy, một lát sau anh đáp: “Ngày 4 tháng 5, chính là hôm nay.”

“Trên tấm thiệp có ảnh của em, là ảnh chụp trộm. Em thấy 80% là hắn.” Chúc Cẩn Niên quyết định nhanh chóng, lập tức tìm một cái túi đựng rác màu đen, vút bó hoa vào rồi quăng vào thùng rác.

Tài liệu vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy đặt trên bàn của Nhiếp Vũ Tranh, mấy tháng trước anh từng xem qua một lần, thông tin có ích trong đó cũng không nhiều lắm, không thể suy đoán ra nơi Hòa Thi Nhụy có thể đi, càng không thể trách mãi mà cảnh sát chưa tìm ra cô ta. Chương Tĩnh Minh năm lần bảy lượt quấy rầy Chúc Cẩn Niên, khiến anh liên tục nghi ngờ người này có phải là người khởi xướng vụ án mất tích thật không, có lẽ là sự kiên trì và thành kiến của Thẩm Tử Bình ảnh hưởng đến phán đoán của anh ta, trọng điểm của anh ta đặt ở phần ghi chép hỏi đáp Chương Tĩnh Minh, ngoại trừ có thể nhìn ra tình yêu cuồng nhiệt điên cuồng theo dõi Hòa Thi Nhụy thì cũng không có gì khác.

“Chương Tĩnh Minh không che giấu hành vi nhìn trộm và quấy rối người khác của mình, hỏi cửa hàng hoa thì kết quả sẽ tự nhiên được công bố.” Anh đề nghị.

Chúc Cẩn Niên không thể không mở túi rác ra, nhìn tên cửa hàng hoa, gọi điện thoại qua hỏi, tài khoản thanh toán của người tặng hoa để lại thật sự là Chương Tĩnh Minh.

“Đúng là hắn, âm hồn không tan.” Chúc Cẩn Niên lẩm bẩm, “Chắc chắn hắn coi em là Hòa Thi Nhụy.”

“Vụ án của Hòa Thi Nhụy chỉ sợ sẽ trở thành vụ án chưa giải quyết.” Nhiếp Vũ Tranh có phần tiếc nuối nói, “Chứng cứ liên quan quá ít, ngay cả chuyên gia điều tra tội phạm chuyên nghiệp cũng không thể tìm ra manh mối, nhiều năm như vậy không có chứng cứ mới bổ sung. Theo anh thì rất khó.”

Chúc Cẩn Niên bỗng nhớ tới Thu Văn Phạm và Hòa Thi Nhụy từng tiếp xúc với nhau, “Đúng rồi, trong phần ghi chép ở chỗ anh có nhắc tới chuyện trước khi Hòa Thi Nhụy mất tích từng nhận lời làm người mẫu của một họa sĩ không?”

“Không. Vì sao em biết chuyện này?”

“Nói ra thì hơi phức tạp. Chiều em tới sở nghiên cứu tìm anh nhé.”

“Anh đến đón em.”

“Không phiền người già như anh, cứ để thanh niên như em làm chân chạy đi.” Cô tìm đúng cơ hội, mạnh mẽ đả kích anh.

Sau khi hết giờ làm, cô ăn bữa trưa qua loa rồi gọi xe đến sở nghiên cứu can thiệp khủng hoảng cộng đồng, đã là lần thứ hai đến, cô quen đường tìm được văn phòng của Nhiếp Vũ Tranh. Cửa văn phòng mở rộng, hình như bên trong có khách. Để không làm phiền, cô gõ cửa rồi đi vào thì thấy một người phụ nữ trung niên với nét mặt tiêu tụy ngồi trên sofa, Nhiếp Vũ Tranh đang rót nước vào chén trà, hình như họ nói về đề tài tư vấn tâm lý.

Tiếng bước chân của cô khiến hai người họ cùng quay đầu nhìn, người phụ nữ trung niên sững sờ, hít một hơi thật sâu, miệng mở lớn, dường như cực kỳ kinh ngạc.

“Em đến rồi.” Vẻ mặt anh vui vẻ đứng lên, cực kỳ tự nhiên và thân mật hơn bình thường ôm lấy eo cô, “Đây là cô Trịnh Văn Tú.”

Trịnh Văn Tú... Chúc Căn Niên giật mình, nhớ ra mình từng hiểu lầm Nhiếp Vũ Tranh thì không khỏi cười gượng, “Chào cô Trịnh. Cháu họ Chúc, ở Sa Mạc Cam Tuyền...”

“Người yêu của em, Chúc Căn Niên.” Nhiếp Vũ Tranh cắt ngang lời tự giới thiệu của cô, tóm tắt trực tiếp, giọng điệu nhẹ nhàng vang lên, “Trên đường thế nào?”

“Rất tốt.” Chúc Căn Niên nghe ra ý của anh, tỏ vẻ lần này không bị Chương Tĩnh Minh theo dõi.

“Chúc... Căn Niên...” Trịnh Văn Tú lẩm bẩm cái tên này, từ từ gật đầu, miễn cưỡng nở nụ cười, “Cháu rất giống một sinh viên nữ trong học viện

của chồng cô, năm đó em ấy rất nổi tiếng, có lẽ Tiểu Nhiếp cũng biết nhỉ?”

Nhiếp Vũ Tranh cười, “Xem ra cô Trịnh có ấn tượng rất sâu với cô ấy.”

“Đương nhiên, cô cũng là người Lương Túc, xem như đồng hương với em ấy.” Trịnh Văn Tú khẽ thở dài, “Em ấy rất ưu tú, chỉ là số phận không tốt lắm, gặp phải hạng người như Chương Tĩnh Minh. Còn nhớ em ấy từng tìm lãnh đạo của học viện, bao gồm cả lão Tào nhà cô để phản ánh rất nhiều lần, cũng không phải chưa từng nói chuyện với Học viện Luật, chỉ là người nọ có chút quan hệ, cảnh cáo cũng có, xử phạt cũng có, nhưng không ai có biện pháp xử lý triệt để. Sau khi em ấy mất tích, họ đều nói là do Chương Tĩnh Minh bắt cóc, có lẽ mấy người lão Tào sợ phải chịu trách nhiệm nên rất ít khi chủ động nhắc tới chuyện này.”

Nhiếp Vũ Tranh véo ấn đường, “Cũng không đề cập với cảnh sát điều tra ạ?”

“Cái này cô không rõ, dù sao cảnh sát cũng chưa từng tìm cô. Thời gian không còn sớm, cô đi trước đây. Tiểu Nhiếp, đề nghị của em cô sẽ cân nhắc, nếu cô có thời gian, có thể đến Sa Mạc Cam Tuyền thì tốt hơn.” Trịnh Văn Tú thức thời đứng dậy, khom người rời rời đi. Trước khi bước ra khỏi cửa, bà ta quay lại nhìn Chúc Cận Niên, khẽ lầm bầm: “Thật sự... quá giống.”

Nhiếp Vũ Tranh tiễn bà ta đi một đoạn đường, Chúc Cận Niên ngồi một lát, đợi anh về thì bảo: “Nhìn qua “Mẹ vợ” của anh cũng không phải là người thích quấy rầy.”

“Chúc Cận Niên.” Nhiếp Vũ Tranh cao giọng gọi thẳng họ tên đầy đủ, uốn nắn cách dùng từ của cô.

Cô gơ hai tay làm trạng thái đầu hàng.

“Cuối năm trước, một vụ án giết người hàng loạt có kết quả, năm nay hệ thống cảnh sát yêu cầu tiến hành điều tra lại những vụ án cũ, vẫn chưa có

kết quả. Có lẽ Trịnh Văn Tú nghe ngóng, nhìn thấy được một số tin tức trên báo nên mong muốn thăm dò tiến triển mới của Tào Nghĩ Lê từ chỗ anh. Bà ấy và con gái đều không tin phán đoán của cảnh sát, vẫn ôm chút hy vọng. Mặt khác, trạng thái gần đây của bà ấy không tốt lắm, có khuynh hướng trầm cảm, anh đề nghị bà ấy tư vấn tâm lý trước.”

“Không phải anh cũng không tin kết quả điều tra à?” Chúc Cẩn Niên nhú mày.

“Anh chỉ nói rằng tồn tại điểm đáng ngờ.” Nhiếp Vũ Tranh nhẹ nhàng đẩy đề tài này đi, “Hơn nữa anh không nhận được lời mời vào tổ chuyên án lần nữa.”

“Được rồi, nói chuyện chính...” Chúc Cẩn Niên lấy điện thoại ra, đang định nói rõ về đoạn ghi âm từ đầu đến cuối thì chợt nghe thấy anh lên tiếng: “Ừ, nói chuyện chính.”

Anh đi ra phía sau bàn làm việc, lấy một chiếc hộp hình vuông trong ngăn kéo ra, “Đây mới là quà sinh nhật của em, đêm nay qua mười hai giờ thì hãy mở.”

Chúc Cẩn Niên cong môi, cảm thấy người đàn ông này luôn hành động bất ngờ. Cô cười ngây ngô, ôm chiếc hộp vào trong lòng, “Tạ chủ lòng ân!”

“Niên phi miễn lễ. Đêm nay trăm sẽ tới cung của nàng, chuẩn bị tiếp giá cho tốt.” Anh phối hợp thấp giọng đáp.

Niên phi... Quả nhiên cô chỉ là vợ hai mà thôi! Chúc Cẩn Niên bật cười.

Chương 64: Nhân cách chủ tỉnh lại [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Chúc Cẩn Niên không nói nhiều về chuyện vì sao bản thân lại có được đoạn ghi âm này, lúc ăn Tết cô từng nhắc tới chuyện của Đặng Hàm Hi với Nhiếp Vũ Tranh, nhưng họ tên và nghề nghiệp cụ thể của bọn họ thì không hề nhắc tới, cô không biết Nhiếp Vũ Tranh có thể đoán ra họa sĩ Thu Văn Phạm này chính là tên giáo viên cô nói là mặt người dạ thú kia không.

Thật ra cho dù anh đoán được thì cũng tuyệt đối không biểu hiện ra mặt.

“Trước khi Hòa Thi Nhụy mất tích, Thu Văn Phạm đã ra nước ngoài rồi, thế nên cảnh sát cũng không tìm anh ta hỏi tình hình.” Chúc Cẩn Niên giải thích, “Hai người bọn họ không được coi là quá thân thiết, nếu em không nói thì thậm chí anh ta cũng không biết vẫn chưa tìm được Hòa Thi Nhụy.”

“Lúc ấy nhóm người Thẩm Tử Bình, Hà An Bang đặt tất cả tinh thần và sức lực vào việc điều tra Chương Tĩnh Minh, người không có khả năng gây án như thế này, cậu ta sẽ không tốn thời gian để điều tra.” Nhiếp Vũ Tranh nghe lại đoạn ghi âm lần nữa, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Hòa Thi Nhụy lấy lý do bản thân không xứng làm nguyên mẫu của nữ thần để từ chối lời mời của Thu Văn Phạm... Lý do này cực kỳ không bình thường. Lúc ấy trong trường có một nhóm người có sở thích hội họa thành lập câu lạc bộ, từng vẽ một bộ tác phẩm, trong mắt anh nó cực kỳ nhàm chán, chủ đề là top 10 trong trường học...”

Nói tới đây, anh thật sự khinh thường hừ một tiếng.

Chúc Cẩn Niên thoải mái hỏi, “Chẳng lẽ là top 10 người đẹp gì đó sao?”

Khi còn đi học cô cũng thấy một số câu lạc bộ hoặc khoa trong trường thích thú tổ chức các hoạt động như vậy, gì mà “ngôi sao học viện xx”, “top 10 xx”, “hoa khôi xx”, quả thật thu hút rất nhiều người tham dự với “bạn bè người thân”.

“Hòa Thi Nhụy đứng thứ nhất.” Nhiếp Vũ Tranh vuốt cằm nói tiếp: “Anh từng nghe Vương Khiêm nhắc tới, khi hội sinh viên hoạt động thì câu lạc bộ hội họa tìm Hòa Thi Nhụy xin ảnh, cô ta chẳng những không cảm thấy đường đột mà ngược lại còn rất phối hợp, cũng vui vẻ chọn một bức ảnh cho bọn họ, còn bảo bọn họ vẽ xong thì làm lại cho cô ta một bản để kỷ niệm. Điều này chứng minh, cô ta tuyệt đối không bài xích việc làm người mẫu vẽ tranh, thậm chí còn ủng hộ, rất phù hợp với tính cách hướng ngoại và phô trương của cô ta. Cô ta không giữ lời hứa với Thu Văn Phạm, nhất định là có nguyên nhân không muốn người khác biết, thậm chí dùng từ “không xứng với” như vậy, tâm lý không ổn định xuất hiện trước khi cô ta bốc hơi khỏi thế giới là một chi tiết rất đáng để ý, nhưng lúc đó lại bị bỏ qua.”

Chúc Cẩn Niên ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vội hỏi: “Có cần nói chuyện với Thu Văn Phạm lần nữa không?”

“Nói chuyện lần nữa là điều rất cần thiết.” Anh chắc chắn.

Chúc Cẩn Niên lấy cớ con gái đồng nghiệp của mình cũng muốn thi vào học viện mỹ thuật Dụ Sư để xin số điện thoại của Thu Văn Phạm từ Khúc Thúy Hà, hẹn tối nay sẽ gọi video. Thuận tiện nhắn tin WeChat với Đặng Hàm Hi, khuyên nhủ cô bé xin sự giúp đỡ từ cảnh sát lần nữa nhưng cô bé lại từ chối, tỏ ý trước đó mình và Thu Văn Phạm là quan hệ yêu đương, hiện tại nếu đã kết thúc thì không gây sóng gió nữa, cũng nhấn mạnh không cho Chúc Cẩn Niên nói với bố mẹ.

Người trong cuộc đã đủ 18 tuổi, thái độ lại kiên quyết như vậy nên Chúc Cẩn Niên chỉ có thể từ bỏ.

Vì buổi chiều có hẹn đi uống cà phê với Lan Khiết Phi nên cô đi trước. Nhiếp Vũ Tranh đưa cô đến nơi rồi đi đường vòng đến chi đội điều tra hình sự.

Thẩm Tử Bình vừa kết thúc hội nghị video về tội phạm trộm cướp, trở lại văn phòng chỉ thấy Nhiếp Vũ Tranh đứng đợi mình bên cửa sổ, bóng lưng cao lớn thẳng tắp, góc nghiêng đẹp trai tuấn tú, tác phong giỏi giang, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng trước sau như một, bảo sao vừa nãy hai cô bé thực tập ở phòng kỹ thuật nhiều lần nhìn vào văn phòng anh ta. Đồng thời cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, cười hỏi: “Tổ trưởng Nhiếp hạ mình đến chơi, có việc gì quan trọng cần chúng tôi phối hợp à?”

“Tôi vừa nhận được một ít manh mối mới về vụ án Hòa Thi Nhụy mất tích.” Đối mặt với người quen như Thẩm Tử Bình, anh cũng không có hứng thú hàn huyên trêu ghẹo mà vào thẳng chủ đề.

Thẩm Tử Bình sững sốt, sau đó nhướng mày, bước nhanh hai bước, khẽ hỏi: “Manh mối gì? Mau nói cho tôi biết!”

Nhiếp Vũ Tranh thuật lại một lần nữa lời nói của Thu Văn Phạm: “Cậu có ý kiến gì không?”

Thẩm Tử Bình cũng không kinh ngạc vui mừng gì, sự hưng phấn và chờ mong ban đầu qua đi, vẻ mặt anh ta lại có vẻ khá thất vọng: “Vũ Tranh, những điều mà cậu nói... Có thể góc nhìn của tôi sẽ khiến cậu không thoải mái nhưng tôi cảm thấy đó không phải là manh mối có giá trị. Cảm xúc không ổn định, thậm chí mất khống chế của Hòa Thi Nhụy trước khi mất tích, chúng tôi đã nghe được từ chỗ bạn ký túc xá và bạn học từ lâu, Chương Tĩnh Minh càng ngày càng quấy rối kinh khủng hơn, cô ấy có phần không chịu nổi, đổi lại là cô gái khác thì cảm xúc cũng không ổn định thế thôi. Hơn nữa, họa sĩ mà cậu nhắc đến gần như không có điều kiện và thời gian gây án, vài câu nhớ lại năm đó của anh ta cũng không khác lắm với nội dung mà nhóm bạn ký túc xá Hòa Thi Nhụy nói, tôi không biết vì sao cậu cảm thấy đó là một manh mối mới. Nhưng vẫn cảm ơn cậu đã tự mình...”

“Chương Tĩnh Minh theo dõi và quấy rối cô ta không phải ngày một ngày hai mà ít nhất liên tục trong suốt hai năm.” Nhiếp Vũ Tranh nghiêm mặt nhìn vẻ buồn bã ỉu xiu của Thẩm Tử Bình, “Tôi đã đọc tất cả nội dung điều tra của cậu với Chương Tĩnh Minh, bao gồm cả nhật ký bí ối mà hấn viết. Hòa Thi Nhụy mất tích vào khoảng ngày 12 tháng 4, nửa cuối năm tư đại học. Mà lần đầu tiên Chương Tĩnh Minh gửi những lời tục tĩu cho Hòa Thi Nhụy là vào tháng tư, học kỳ hai của năm ba đại học, lần thứ nhất lỏa lồ nửa người dưới trước mặt cô ta là vào tháng 9, học kỳ hai của năm tư đại học, sau đó ít nhất ba lần hấn lặp lại hành vi này. Lần đầu trốn sau lưng Hòa Thi Nhụy thủ dâm, bắn tinh dịch vào người cô ta là khoảng tháng 12, học kỳ hai năm tư, tháng 3 cũng có một lần.”

Những chi tiết này Thẩm Tử Bình cũng nhớ như in, anh ta nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Cậu tính toán những điều này... có ích gì sao?”

“Đối với Hòa Thi Nhụy mà nói, hấn có hành vi quấy rối có tính biến thái đã xảy ra mười lần, hơn nữa mức độ biến thái càng ngày càng nặng. Trong lúc đó, Hòa Thi Nhụy cũng không bị kích động tinh thần cực lớn gì cả, chỉ cảm thấy bị quấy rối, cảm xúc không tốt mà thôi. Tại sao trước khi mất tích một tháng, cô ta lại thay đổi thái độ thất thường, không chỉ thất hứa mà còn nói những lời thất vọng không phù hợp với cá tính của cô ta như vậy? Trong thời gian từ tháng 2 đến tháng 4 năm đó, Chương Tĩnh Minh chỉ quấy rối có tính biến thái với Hòa Thi Nhụy một lần, vì sao cô ta bỗng nhiên không chịu nổi gánh nặng, cảm xúc mất không chế? Vào khoảng thời gian đó, có khả năng...” Anh dừng lại một chút, suy đoán: “Cô ta nhận được áp lực quấy rối khác ngoài Chương Tĩnh Minh, hơn nữa từ trước đến nay chưa từng nói với người khác không?”

Thẩm Tử Bình vẫn kiên trì với quan điểm của mình, “Có thể do tên biến thái Chương Tĩnh Minh kia làm chuyện gì đó dè tiện hơn với cô ấy không... Nước ngoài không thiếu các tiền lệ, mấy minh tinh nữ bị chính fan cuồng của mình theo dõi bắn chết, cưỡng bức, bắt cóc cầm tù, tôi có một dự cảm mãnh liệt, vụ án của Hòa Thi Nhụy chỉ có thể tìm được điểm đột phá từ Chương Tĩnh Minh thôi.”

Chấp niệm với Hòa Thi Nhụy và thành kiến với Chương Tĩnh Minh của Thẩm Tử Bình vẫn luôn ảnh hưởng đến việc điều tra vụ án, Nhiếp Vũ Tranh đứng ở góc độ khách quan nói với anh ta, “Trước kia gần như 90% nội dung điều tra đều được triển khai xoay quanh Chương Tĩnh Minh, tất cả bằng chứng đều gây bất lợi cho hắn. Ngần ấy năm, cậu có từng nghĩ nguyên nhân Hòa Thi Nhụy mất tích có lẽ nằm trong phạm vi 10% còn lại không?”

“Tôi vừa nghe nói cô ấy mất tích thì lập tức bắt đầu tìm kiếm, năm đó tôi chẳng qua chỉ là một cảnh sát hình sự nhỏ mới vào nghề, vì tìm cô ấy, tôi phải bỏ ra bao nhiêu công sức, cậu biết không?! Ban ngày tôi đi hỏi thăm khắp nơi, buổi tối tôi thức đêm xem tất cả máy theo dõi mà tôi có thể điều tra! Vì tên Chương Tĩnh Minh khôn kiếp đó, suýt nữa tôi không xoay chuyển được, vụ án cũng bàn giao cho người khác xử lý! Nhật ký biên thái của hắn đều nói rõ ràng như vậy rồi! Hắn muốn chiếm lấy cô ấy! Nhốt cô ấy! Hành hạ cô ấy! *“Yêu cô ấy yêu đến mức muốn tinh tế thưởng thức mỗi tác da tác thịt, mỗi khúc xương của cô ấy! Muốn nuốt cô ấy vào trong bụng!”* Đây là kiểu câu gì? Cậu nhìn toàn bộ mấy tên giết người biên thái nổi tiếng trên thế giới đi! Có tên nào không như vậy? Những người bị hại bao nhiêu năm mới đào lên được, có người nào toàn thây?” Thẩm Tử Bình dùng sức đâm mạnh vào vách tường, cắn răng nói: “Mãi vẫn không tìm thấy Hòa Thi Nhụy, chỉ chứng minh một vấn đề, Chương Tĩnh Minh che giấu rất giỏi! Dùng lời nói không dễ nghe chính là nếu Tiểu Chúc mất tích, người bị tình nghi lớn nhất sẽ là ai? Chương! Tĩnh! Minh! Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được!”

“Thẩm Tử Bình, tôi cũng cực kỳ cho rằng người như Chương Tĩnh Minh nhất định sẽ không có kết cục tốt.” Đối mặt với sự giận dữ của Thẩm Tử Bình, Nhiếp Vũ Tranh bình tĩnh nói, “Mục đích ban đầu của tôi khi tham gia vào vụ án này là tìm được chứng cứ để đưa Chương Tĩnh Minh vào tù với tội danh bắt cóc hoặc giết người, nhưng sau đó tôi phát hiện, thật ra điểm mấu chốt của vụ án mất tích này không phải nằm ở việc ai là người bị tình nghi lớn nhất, mà rốt cuộc Hòa Thi Nhụy ở đâu, sống phải thấy người chết phải thấy xác. Tôi tin rằng, tìm được cô ta thì có thể biết được tất cả chuyện năm đó. Nếu cậu đồng ý mục đích tham gia của tôi với tư cách là cố vấn tâm lý đặc biệt của cảnh sát để tìm Hòa Thi Nhụy, tôi sẽ dùng tất cả sức

lực thử một lần. Cô ta là cái gai trong lòng cậu, cậu phải tỉnh táo đối mặt với thân phận đã kết hôn của mình.”

Thẩm Tử Bình như mới tỉnh lại từ cõi mơ, lau mặt, xoay người nhìn anh, “Xin lỗi cậu! Vừa rồi tôi nói không lựa lời... Cậu đánh tôi một trận cho hả giận đi!”

Nhiếp Vũ Tranh nhướn mày, trong mắt chứa vài phần bốn cột, nắm tay lại thành nắm đấm, “Đánh cậu có tính là đánh lên cảnh sát không?”

“Không tính, cậu cứ việc xông lên thôi!” Thẩm Tử Bình chỉ vào ngực mình.

“Có vẻ cậu đã quên, tôi từng tham gia trận đấu gì...” Nhiếp Vũ Tranh cười mỉa, bắt đầu hoạt động bả vai và cổ tay, “Tôi đây... sẽ không khách khí đâu.”

“Từ từ đã!” Anh cố ý nhắc đến, Thẩm Tử Bình bỗng nhiên nhớ tên nhóc này từng đạt huy chương giải nhất kick boxing (1) sinh viên toàn tỉnh dành cho người không chuyên nghiệp. “Tôi đi vệ sinh đã, về rồi cậu hãy đánh.”

(1) Kick boxing là một nhóm các môn thể thao chiến đấu độc lập dựa trên đá và đấm, lịch sử phát triển từ karate, Muay Thái và boxing của phương Tây. Kickboxing được thực hành để tự vệ, tập thể dục, hay như một môn thể thao tiếp xúc.

Lần đi vệ sinh này của anh ta vừa đúng hai tiếng đồng hồ.

Mà Nhiếp Vũ Tranh đương nhiên sẽ không ngu ngốc thật sự chờ anh ta.

“Quà à? Mở ra xem đi.” Lan Khiết Phi đặt cái đĩa nhỏ xuống, cực kỳ hứng thú nhìn chằm chằm hộp quà của Chúc Cẩn Niên, thấy cô mãi không có động tĩnh thì trêu chọc: “Từ lúc nào mà cậu trở nên nghe lời vậy, bảo cậu mười hai giờ đêm nay mới mở, không đến giờ đó cậu cũng không dám hành động à? Ha ha, tớ đã nói rồi, nếu trên đời này có một người đàn ông có thể trị được cậu thì chắc chắn người đó phải là Nhiếp Vũ Tranh.”

“Gần đây anh ấy xuất chiêu không theo lẽ thường, tớ chỉ sợ là mười bộ phim ma đứng đầu thế giới thì sẽ khiến cậu sợ hãi.”

“Tớ không sợ, mau tới đây làm tớ sợ đi.” Đạo này Lan Khiết Phi đang được một tiểu thít tươi theo đuổi, có lẽ những điều kinh ngạc và hoảng sợ đã thấy cũng không khiến cô ấy xa lạ nữa.

Nói thật bản thân Chúc Cẩn Niên cũng khá tò mò, cô do dự một lát, lấy cái hộp ra, vì vẫn còn ám ảnh với hộp cá trích nên cô còn đặc biệt để sát vào ngửi rồi mới xé giấy dán.

Một góc khung tranh nhỏ lồng kính màu gỗ thô lộ ra, cô cẩn thận rút ra, là một bức tranh chạm trổ bằng vỏ sò. Nhìn nội dung bức tranh, cô kinh ngạc, tổ hợp kỳ quái này rốt cuộc có ý nghĩa sâu xa gì?

“Tớ có thể nhìn thử không?” Hai mắt Lan Khiết Phi tỏa sáng hỏi.

“Có chứ.” Chúc Cẩn Niên đưa cho cô ấy.

Lan Khiết Phi lật qua lật lại nhìn một hồi, “Một con heo nhỏ đứng bên bờ nhìn hai con cá dưới nước? Rất đẹp, rất khéo léo, thì ra ghép mấy mảnh vỏ vỏ sò có thể đẹp như vậy. Cũng không biết tặng cái này làm gì... Ôi, cứ tưởng là một trái tim to lớn chứ.”

Chúc Cẩn Niên bung cà phê lên uống một ngụm, ánh mắt lại rơi trên vỏ sò chạm trổ, bỗng nhiên cô bật cười, khẽ lắc đầu, cô đã hiểu ý nghĩa của

bức tranh rồi, đồng thời cũng cảm động vì sự cẩn thận và đề tâm khi anh tự tay làm bức tranh này.

Một con heo, một con cá chép, một con cá ngát.

E rằng chỉ có người tài giỏi đến nỗi khiến người ta oán hận như Nhiếp Vũ Tranh mới có thể nghĩ tới việc dùng ba con vật này để ám chỉ tên cô. (2)

(2) Heo (猪) và Chúc (祝) đồng âm, từ 锦 trong cá chép (锦鲤) đồng âm với Cẩn (瑾), từ 鲢 trong cá ngát (鲢鱼) đồng âm với Niên (年).

Chương 65: Nữ thần trinh tiết [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Ăn xong bữa tối với Lan Khiết Phi, Chúc Cẩn Niên đi ra ngoài thì thấy chiếc xe A8 màu đen dừng ở cửa, cô kìm nén niềm vui, sự ngạc nhiên và cảm động mà món quà sinh nhật mang đến cho mình, giả vờ không biết chuyện gì ngồi vào trong.

Người ngồi sau tay lái nghiêng đầu quan sát Chúc Cẩn Niên, cô nghiêm mặt, tiếp tục giả ngu khẽ hừ một tiếng.

“Có vẻ như đã mở rồi nhỉ?” Nhiếp Vũ Tranh nhướn mày, thấp giọng hỏi.

Chúc Cẩn Niên chớp mắt mấy cái, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, gượng gạo đáp: “Em không biết anh nói gì cả.”

Chín giờ tối, Thu Văn Phạm đúng hẹn online.

Chúc Cẩn Niên đã ôm máy tính chờ từ lâu, cô di chuyển con chuột, vài giây sau, hình ảnh của Thu Văn Phạm xuất hiện trên khung đối thoại. Dù sao cũng có việc nhờ anh ta, Chúc Cẩn Niên nhìn sự bất mãn trong lòng xuống, khách sáo lên tiếng: “Thầy Thu, giới thiệu một chút, đây là cảnh sát Thẩm Tử Bình phụ trách vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy năm đó, nhiều năm qua, anh ấy vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm cô ấy. Nghe nói anh và cô ấy từng có khoảng thời gian tiếp xúc với nhau nên có một số việc muốn tiếp tục hỏi kỹ lại. Vị bên cạnh này là chuyên gia phân tích tâm lý Nhiếp Vũ

Tranh, nhận được sự ủy thác từ cảnh sát Thẩm, cũng tham gia điều tra vụ án mất tích.”

Thu Văn Phạm gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh, “Hai vị còn muốn biết điều gì?”

“Chào anh.” Thẩm Tử Bình cũng không có hy vọng gì từ Thu Văn Phạm, sau khi chào hỏi một câu thì khuỷu tay khẽ đụng vào Nhiếp Vũ Tranh.

So với anh ta thì Nhiếp Vũ Tranh có vẻ nghiêm túc hơn, “Thầy Thu, năm đó anh muốn mời Hòa Thi Nhụy làm người mẫu cho bức tranh nào?”

Bên Thu Văn Phạm có động tác, dường như đang tìm hình ảnh gì đó trong máy tính, một lát sau, anh ta gửi tới ba bức ảnh, giới thiệu đơn giản ý tưởng dung hòa gương mặt người phương Đông vào thần thoại Hy Lạp, sau đó mới trả lời: “Tôi muốn lấy Tiểu Hòa làm nguyên mẫu vẽ thần bếp lửa Hestia, bà ấy là một nữ thần rất thần bí. Đợt đó tổng cộng tôi vẽ ba tác phẩm, ngoại trừ Hestia, còn có nữ thần trí tuệ Athena và nữ thần săn bắn Artemis. Sau khi Tiểu Hòa từ chối, tôi gặp được vợ tôi rồi coi cô ấy là nguyên mẫu hoàn thành bức tranh Hestia, tôi cảm thấy những tác phẩm này coi như viên mãn.”

Chúc Cận Niên là người ngoài nghề, chỉ cảm thấy bức tranh có màu sắc êm dịu và đầy đủ những yêu cầu thẩm mỹ độc đáo về sự thanh lịch của người phương Đông, cô ở bên cạnh nói lảm nhảm: “Ý tưởng rất tốt, nhưng chỉ vẽ ba bức thì có phải hơi ít không?”

Những lời này nhắc nhở Nhiếp Vũ Tranh, anh lập tức hỏi: “Trong thần thoại Hy Lạp, còn có rất nhiều nữ thần nổi tiếng như Hera, Aphrodite, Gaia... Vì sao anh chỉ vẽ ba tác phẩm vậy? Vì khó tìm người mẫu làm nguyên mẫu hay vì muốn tạo nét độc đáo riêng?”

Thu Văn Phạm khẽ lắc đầu, giọng nói êm tai như đang lên lớp vang lên, “Artemis, Athena và Hestia được xưng là “Ba nữ thần trinh tiết” (1). Chắc ít nhiều các anh cũng từng nghe một số thần thoại Hy Lạp, những vị thần đều khiến người ta có một cảm giác phong lưu thành thói, các câu chuyện về thông đồng lén lút và con riêng đâu đâu cũng có, mà ba vị nữ thần này lại thề giữ gìn trinh tiết. Những nữ thần này coi như là một dòng suối trong sạch trong thần thoại Hy Lạp. Đương nhiên, không phải tôi muốn nhấn mạnh tầm quan trọng trinh tiết của phụ nữ mà là muốn biểu đạt sự kiên trì của bản thân, đừng nhập nó vào ý nghĩa của phong tục...”

(1) Ba nữ thần trinh tiết đề cập đến ba nữ thần nổi tiếng đã thề sẽ giữ trinh tiết trong các vị thần của Olympus. Họ là: nữ thần bếp lửa Hestia, nữ thần trí tuệ Athena và nữ thần săn bắn Artemis. (Nguồn: Baidu.)

Hai mắt Thẩm Tử Bình mở lớn, anh ta cũng phát hiện manh mối trong đó, sốt ruột gào lên hỏi: “Chuyện này Thi Nhụy biết không?”

“Biết. Khi tôi mời cô ấy làm người mẫu, tôi sợ cô ấy hiểu lầm ý của mình nên đã nói tường tận ý nghĩa phản ánh trong đó, còn nói cho cô ấy biết vì sao lại muốn coi cô ấy là nguyên mẫu bức tranh Hestia. Hestia rất quyền rũ, thần mặt trời Apollo và thần biển cả Poseidon đều từng cầu hôn bà ấy nhưng đều bị bà ấy từ chối. Lúc ấy tôi nghe nói người theo đuổi Tiểu Hòa rất nhiều, mà khi cô ấy học đại học cũng không yêu đương, cực kỳ phù hợp với cảm giác mà Hestia mang đến cho tôi: xinh đẹp, thông minh, có chính kiến của bản thân, nhưng lại cao vời vợi không thể với tới, đàn ông muốn tới gần họ nhưng lại khó có thể chạm vào như dây chuyền kim cương đằng sau tủ kính.”

“Anh còn nhớ rõ ngày anh mời cô ấy và ngày cô ấy từ chối anh không?”

“Lâu vậy rồi, không nhớ rõ nữa.” Thu Văn Phạm cố gắng nhớ lại một lúc, “Đại khái tôi đề cập về việc này với cô ấy vào đầu nửa sau của học kỳ, tháng 4 tôi phải ra nước ngoài nên chắc chắn trước khi ra nước ngoài đã chính thức mời cô ấy làm người mẫu, kết quả bị từ chối.”

Thẩm Tử Bình im lặng, hai tay nắm thành nắm đấm đặt trên đầu gối, nhìn qua có phần chán nản.

Về những mặt khác, Thu Văn Phạm lại không cung cấp được tin tức gì mới, cuộc trò chuyện video kết thúc.

Chúc Căn Niên suy nghĩ hồi lâu rồi lên tiếng: “Lần trước, khi thầy Thu nhắc tới chuyện này với tôi thì có bảo rằng, mặc dù bị Hòa Thi Nhụy cho leo cây nhưng sau này nguyên mẫu của nhân vật đó đổi thành vợ anh ta, anh ta tuyệt đối không tiếc nuối mà còn cảm thấy vợ mình càng thích hợp với nhân vật đó hơn. Vì một số nguyên nhân sức khỏe và tâm lý nên vợ anh ta đã kết hôn với anh ta được mấy năm rồi, nhưng vẫn có không quan hệ vợ chồng thân mật. Thế nên, đến nay có khả năng là... Tôi đoán rằng, mặc dù bức tranh của thầy Thu không nhấn mạnh vào vấn đề trinh tiết của phụ nữ nhưng điều kiện cơ bản thì phải phù hợp với điều kiện “trinh nữ”. Lúc đầu Hòa Thi Nhụy đồng ý, sau đó lại đổi ý, vậy...”

“Cô ấy không giữ lời hứa chẳng lẽ là vì... Đệt!” Rõ ràng Thẩm Tử Bình không thể chấp nhận được dự đoán ấy, nóng nảy chửi tục, “Có phải cô ấy bị Chương...”

“Đầu nửa cuối học kỳ cũng chính là cuối tháng 2, Thu Văn Phạm đưa ra lời mời cô ta làm người mẫu, cô ta vui vẻ đồng ý, khi đó trạng thái tâm lý và cuộc sống của Hòa Thi Nhụy đều không có thay đổi quá lớn. Trải qua vắn vắn khoảng một tháng, cô ta lập tức có thái độ khác thường và từ chối, hơn nữa ngay cả ảnh của mình cũng không sẵn lòng cung cấp, tiếp theo thì mất tích. Điều này chứng tỏ trong khoảng thời gian từ cuối tháng 2 đến đầu tháng 4, cũng chính là trước khi mất tích một tháng, cô ta đã gặp phải một đả kích rất lớn, trực tiếp tổn thương đến lòng tự tôn mãnh liệt, thậm chí là lòng tự phụ của cô ta.” Nhiếp Vũ Tranh cắt ngang suy đoán của Thẩm Tử Bình, “Điều kiện mà Thu Văn Phạm cho rằng cô ta có đầy đủ thì ở trong mắt cô ta bỗng nhiên không còn nữa, bởi vậy cô ta xấu hổ khi ngồi trước mặt họa sĩ, lấy vẻ ngoài của mình để diễn tả nữ thần. Trong một tháng, về ngoài, học tập, con người và gia đình của cô ta đều không có biến hóa quá lớn, cái gọi là không xứng với Hestia rất có khả năng bởi vì cô ta đã không còn đủ “điều kiện tiên quyết”. Sự thay đổi này có xuất phát từ tự nguyện

không? Rất rõ ràng là không phải, hơn nữa nó đã ảnh hưởng đến sự tự tin của cô ta.”

“Cụ thể là cái gì?” Chúc Cẩn Niên khó hiểu hỏi.

“Bạn bè bên cạnh cô ta cũng không nhắc tới việc phát hiện vết thương hay sự bạo lực nào trên người Hòa Thi Nhụy. Khả năng xâm hại rất nhỏ, còn lại đơn giản chính là trong tình huống không còn lý trí và đánh mất năng lực hành động đã xảy ra quan hệ với người khác. Chúng ta không có chứng cứ trực tiếp, chỉ có thể từ những lời này của cô ta để đưa ra một số suy đoán, nhưng mà ít nhất đã mở ra một hướng đi mới.”

Thẩm Tử Bình nín thở, sắc mặt xanh mét.

Thật ra góc nhìn của Chúc Cẩn Niên giống với Thẩm Tử Bình, “Có lẽ Chương Tĩnh Minh thật sự đã thực hiện được nhỉ?”

“Không phải hần.”

Nhiếp Vũ Tranh còn chưa dứt lời, Thẩm Tử Bình đã đập bàn đứng dậy, “Sao lại không phải hần?! Chắc chắn là hần! Con mẹ nó, tôi sẽ không tha cho hần đâu! Ông đây phải đi một lần nữa...”

Nhiếp Vũ Tranh đứng lên, đè mạnh vai để anh ta ngồi xuống rồi lập tức đi sang một bên, cầm tài liệu điều tra năm đó đến đặt trước mặt bọn họ.

“Mặc dù không mấy sẵn lòng nhưng tôi không thể không hao tâm tốn sức phân tích Chương Tĩnh Minh.” Anh xoa ấn đường, dáng vẻ rõ ràng là bị làm phiền, “Hần là một người có hành vi và tư tưởng rất cực đoan. Chương Tĩnh Minh không hề che giấu cảm xúc và ham muốn của mình, thiếu sự liêm sỉ và sợ hãi mà người bình thường nên có, thế nên hần mới hoàn toàn có thể làm những chuyện như vậy với Hòa Thi Nhụy, hơn nữa cũng luôn hi vọng bản thân chiếm lấy cô ta. Hần rất ảo tưởng, nhưng có thể phân biệt giữa ảo ảnh và hiện thực cực kỳ rõ ràng, cho dù trong nhật ký biến thái, hần

đã chiếm lấy Hòa Thi Nhụy một vạn lần, nhưng trên thực tế hắn biết mình và cô ta còn có khoảng cách. Giả thiết Hòa Thi Nhụy thật sự bị xâm hại và người gây ra là Chương Tĩnh Minh, như vậy với tính cách cực đoan này của hắn thì rất có khả năng xuất hiện hai loại phản ứng cực đoan.”

Thẩm Tử Bình tỉnh táo lại, nhấp một ngụm trà, rầu rĩ không vui hỏi: “Hai loại nào?”

“Một loại là mừng như điên như Phạm Tiến trúng cử (2).” Nhiếp Vũ Tranh trả lời, “Hắn học luật, lúc thực thi hành vi phạm tội cũng phải hiểu được một khi mọi chuyện bị phơi bày thì phải đối mặt với bao nhiêu năm tù giam, cảm giác mừng như điên này sẽ không thể hiện trong lời nói hằng ngày, nhưng chắc chắn sẽ thể hiện trong nhật ký. Nhật ký bí mật của hắn vốn chỉ viết cho mình hắn xem, vậy nên nó chứa rất nhiều hoạt động tư tưởng chân thật, không hề che giấu. Tất cả câu chữ hắn dùng để thể hiện ham muốn với Hòa Thi Nhụy đều qua loa, thấp kém và phổ biến. Hầu như tất cả đàn ông đều có ảo tưởng mơ hồ này, giống như 36D, eo nhỏ, sơn móng tay màu đỏ, thái độ từ chối hay chào đón dục vọng... mà hắn đã viết.”

(2) “Phạm Tiến trúng cử” là một cuốn tiểu thuyết châm biếm được viết bởi Ngô Kỳ Tử, một tiểu thuyết gia của nhà Thanh. Nó được trích từ tác phẩm “Nho Lâm ngoại sử”.

Nói tới đây, anh cố ý nhìn qua Chúc Cẩn Niên, trong mắt thấp thoáng ý cười, dường như đang nói mình cũng có loại ảo tưởng không phù hợp này với cô. Khi Chúc Cẩn Niên trừng mắt thì anh mới tiếp tục: “Giả thiết hắn từng xâm hại Hòa Thi Nhụy, như vậy bắt đầu từ một ngày nào đó, trong nhật ký của hắn sẽ bỗng nhiên xuất hiện những miêu tả chi tiết, trong đó bao gồm đặc tả một vài bộ phận của Hòa Thi Nhụy, ví dụ như nhan sắc, lớn nhỏ, có vết bớt hay cá tính đặc thù. Hắn phải dùng cách này để kỷ niệm hành vi đó của bản thân, để rêu rao sự hưng phấn và tự hào mà việc đó để lại cho hắn. Nhưng mà tôi không tìm thấy những câu như vậy, từ ngày bắt đầu đến ngày cuối cùng của cuốn nhật ký, hắn dùng từ lẫn đặt câu đều rất thống nhất, nội dung mỗi ngày đều giống nhau, cho dù đổi Hòa Thi Nhụy thành cái tên khác thì cũng không hề có sự mâu thuẫn.”

Chúc Cẩn Niên có phần ngây người, nghi ngờ nhìn thoáng qua Nhiếp Vũ Tranh, giống như đang nói: “Anh coi nhật ký của hấn thành tiểu thuyết đòi truy để đọc đúng không?”

Thẩm Tử Bình vừa nghe vừa lật bản in ảnh nhật ký Chương Tĩnh Minh, một lúc lâu sau mới đuôi kịp suy nghĩ của anh, “Còn một loại khác thì sao?”

“Giống như một điểm vận động đạt đến điểm cực đại của đường parabol, đạt được thành tựu sẽ hết hứng thú mà lao xuống.” Ngón tay Nhiếp Vũ Tranh vẽ một đường cong trong không khí, “Hấn sẽ cảm giác cô gái này không có gì hơn cả, mức độ hứng thú bỗng nhiên giảm bớt, thậm chí có khuynh hướng chuyển sang cô gái khác.”

Thẩm Tử Bình nhú mày: “Nhưng trước khi Hòa Thi Nhụy mất tích hai ba ngày, hấn vẫn còn tiếp tục viết lung tung gì đó, với lại từng theo dõi cô ấy!”

“Vừa không mừng như điên cũng không hết hứng thú, chứng minh Chương Tĩnh Minh chưa thực hiện được, thế nên sau khi Hòa Thi Nhụy mất tích mới theo dõi, quấy rối rất nhiều cô gái có phần tương tự cô ta, sau khi gặp Tiểu Niên thì lại càng không thể cứu vãn.” Nhiếp Vũ Tranh nhìn về phía Chúc Cẩn Niên, “Mối quan hệ của Hòa Thi Nhụy rất rộng, trong hay ngoài trường học cũng không chỉ có một mình Chương Tĩnh Minh có suy nghĩ không an phận với cô ta, nhưng mà không phải ai cũng giống hấn, phơi bày mình ở ngoài ánh sáng. Năm đó chẳng lẽ cậu chỉ có loại tình cảm thương thức với cô ta à?”

Thẩm Tử Bình ho khan một tiếng, bắt đầu dĩ đáp: “Này...”

Nhiếp Vũ Tranh cười.

Chúc Cẩn Niên nghiêm nghị, “Ý của anh là năm đó rất có thể có người luôn ở chỗ tối nhìn trộm cô ta giống như Chương Tình Minh, cuối cùng khiến cô ta...”

“Trước mắt không thể xác định khi Hòa Thi Nhụy mất tích là đã lập kế hoạch từ trước hay kích động phạm tội, nhưng như anh đã nói trước đó, có phương hướng mới cũng rất có khả năng có đột phá mới.” Nhiếp Vũ Tranh gấp ngón tay lại gõ lên trang bìa tài liệu, vẻ mặt đã hiểu rõ, “Nội dung điều tra trích xuất từ phần cứng máy tính của cậu là một phần hay toàn bộ vậy?”

Thẩm Tử Bình im lặng.

Chương 66: Nữ thần trinh tiết [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Anh cứ để anh ấy đi như thế à?” Chúc Cẩn Niên nhìn đồng hồ, chưa đến mười giờ.

Đại Xúc (1) nói có sách mách có chứng trả lời cực kỳ không đứng đắn, “Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, cậu ấy không biết xấu hổ ở lại đến sáng ngày mai à?”

(1) Đại Xúc: một từ phổ biến trên Internet, là một thuật ngữ cho bậc thầy lĩnh vực ACGN công nghệ cao, và sau này đề cập đến một người rất mạnh trong các lĩnh vực khác nhau. (Nguồn: Baidu)

“Nhưng rõ ràng anh ấy không đưa cho anh tất cả...”

“Cậu ấy sẽ đưa thôi, chẳng qua cần một khoảng thời gian ngắn để giảm xóc và điều chỉnh tâm lý. Cậu ấy luôn nghi ngờ Chương Tình Minh, 80% hẳn không phải là chủ mưu của vụ án mất tích, với anh mà nói là bắt đầu mới, còn với cậu ấy thì là...” Nhiếp Vũ Tranh thoải mái, tiến lên vài bước đóng cửa lại, “Kiếm củi ba năm thiêu một giờ, một mớ hỗn độn rối loạn.”

“Em hy vọng các anh nhanh chóng tìm ra Hòa Thi Nhụy.” Chúc Cẩn Niên mím môi, im lặng vài giây rồi nói với anh, “Quá tò mò, trong mười năm nay người giống em như thế rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì, đã chôn vùi dưới đất, vĩnh viễn ngủ say hay không biết ở xó xỉnh nào tiếp tục khiến vạn người say mê mình.”

Nhiếp Vũ Tranh đứng sau lưng, dang hai tay ôm lấy cô, thấp giọng thì thầm bên tai cô, “Anh cũng rất tò mò, rõ ràng giống nhau như vậy, vì sao người nào đó lại không có vận người mê?”

“Củ cải rau xanh cũng có tình yêu.” Cô gian xảo phản bác, “Trong một vận người say đắm cô ta, anh là cá lọt lưới. Ai biết được, mười năm sau anh bị em vớt lên. Có một bài hát rất hay, mười năm trước, em không biết anh, anh không thuộc về em...” (2)

(2) Trích lời bài hát “Mười năm”.

Nhiếp Vũ Tranh lặng lẽ nghe cô ngâm nga xong đoạn điệp khúc mới mở miệng: “May mà anh có thể nghe rõ lời bài hát, nếu không cũng không thể biết được em hát bài hát nào.”

Chúc Căn Niên không có tể bào âm nhạc bị tấn công, cảm nhận được ác ý đến từ phía sau.

Anh không hề thương hoa tiếc ngọc véo cầm cô, nói tiếp: “Nếu anh nhớ không nhầm, Hòa Thi Nhụy từng giành giải nhất trong cuộc thi mười ca sĩ xuất sắc của trường. Xem ra ánh mắt quần chúng sáng như tuyết.”

Cô không thể phản bác, trên phương diện đấu khẩu, cô vốn không thắng anh được mấy lần, thật sự ghen chết mà.

Bỗng nhiên trên tầng truyền đến vài tiếng vang là lạ, giống như có cái gì rơi xuống.

“Hả?” Chúc Căn Niên cảnh giác, cơ thể cứng lại, “Tiếng gì thế?”

Trong mắt Nhiếp Vũ Tranh thấp thoáng ý cười hiểm thấy.

“Vũ Thiến đúng không?” Chúc Cẩn Niên không nghi ngờ gì, tưởng Vũ Thiến ở trong phòng khách trên tầng.

“... Không phải.” Anh thấp giọng đáp.

Chúc Cẩn Niên sững sốt, mờ mịt nhìn anh.

Nhiếp Vũ Tranh khẽ thở dài, “... Bại lộ rồi. Em nghe anh giải thích, anh chỉ nhất thời xúc động mới chơi đùa mà thôi, không có tình cảm thật lòng đâu.”

“Em không nghe!” Chúc Cẩn Niên cố ý che tai, giả vờ đau lòng muốn chết.

“Sau này sẽ không thế nữa, cho anh thêm một cơ hội nhé? Anh cam đoan đây là lần cuối cùng.” Những lời này Nhiếp Vũ Tranh nói lưu loát như học thuộc lòng, không hề giống diễn tí nào.

Chúc Cẩn Niên bật cười đẩy anh ra rồi vội chạy lên mấy bậc thang, vừa chạy vừa nói: “Em muốn xem con yêu tinh đó là thần thánh phương nào...”

Còn chưa dứt lời thì cô đã ngẩn ra, mở to mắt nhìn phía trên.

Một con mèo Garfield nhỏ lông vàng trắng ngáp một cái, cái đầu nhỏ đối mặt với cô, vừa nhút nhát vừa mềm mại, nó duỗi móng vuốt muốn đi xuống nhưng lại sợ ngã, khẽ kêu một tiếng như cầu xin sự giúp đỡ khiến trái tim Chúc Cẩn Niên cũng tan chảy theo.

Nhiếp Vũ Tranh không biết đã bước đến cạnh từ khi nào, cô vội vàng hỏi: “Đây là...”

Anh không đáp, ngược lại hỏi cô: “Nếu anh và nó cùng rơi xuống sông, em sẽ cứu ai trước?”

Chúc Cẩn Niên do dự vài giây rồi nịnh nọt: “Đương nhiên là cứu anh rồi.”

Anh rất hài lòng với câu trả lời này, bước vài bước lên tầng, một tay bế con mèo nhỏ bỏ vào lòng cô, “Một trong số món quà sinh nhật lại bị “mở ra” trước thời gian.”

“Em rất thích!!” Chúc Cẩn Niên ngẩng đầu, hai mắt tỏa sáng, cô nhảy nhót, “Cảm ơn anh!!”

“Nhưng mà...” Giọng anh thay đổi, mạnh mẽ ôm con mèo nhỏ đi, “Tạm thời em không thích hợp nuôi nó, gửi nuôi ở chỗ anh có thể vẹn cả đôi đường.”

Chúc Cẩn Niên suy nghĩ, bản thân mỗi ngày hơn bảy giờ phải ra ngoài, buổi tối sớm nhất cũng tám giờ mới về nhà, quả thật không thích hợp chăm sóc con mèo nhỏ như vậy, nhà Nhiếp Vũ Tranh không chỉ rộng rãi mà còn có người giúp việc, nó sẽ không đến mức bị đói khát. Nhưng sao cô lại đánh hơi được mùi âm mưu vậy nhỉ?

“Nếu em muốn mỗi ngày đều ở cạnh nó...” Nhiếp Vũ Tranh gãi cằm con mèo, nó thoải mái ngóc đầu, hai mắt nheo lại, “Có thể chuyển đến chỗ anh.”

Miếng mồi này....

Chúc Cẩn Niên cắn răng, rơi vào sự đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Nhiếp Vũ Tranh cũng không ép buộc cô trả lời ngay, anh lấy thức ăn cho mèo, “Đặt tên gì?”

Cô nghiêng đầu nhìn một lát, “Nãi Hoàng Bao?”

“Nói như vậy, nó họ Nãi, tên là Hoàng Bao?”

“Không không, vẫn nên theo họ em thì tốt hơn, tên là...”

“Chúc Nãi Hoàng Bao?” Vẻ mặt Nhiếp Vũ Tranh đầy ghét bỏ.

Cô lại cân nhắc hồi lâu, “Chúc Nãi Bao.”

Vẻ mặt ghét bỏ của anh vẫn còn.

Chúc Cẩn Niên vỗ tay, “Cứ quyết định như vậy đi.”

“Ngu Nãi Bao nghe cũng thú vị, Trư Nãi Bao...” Anh cố ý lặp lại một lần, “Là ý kiến kiểu gì vậy?”

Chúc Cẩn Niên không để ý tới anh, cứ gọi vài tiếng “Nãi Bao” với con mèo nhỏ để nó mau chóng nhớ kỹ tên mình. Người nào đó rất bất mãn vì bị lạnh nhạt, anh xách Nãi Bao sang một bên ăn thức ăn cho mèo, ngay tại chỗ bày tỏ sự khiển trách với Chúc Cẩn Niên.

“Này... Anh đừng như vậy, có người nhìn đấy!”

“Ai?”

“Nãi Bao.”

“... Nó nhìn cũng không hiểu.”

Nhưng mà Nãi Bao nhanh chóng ăn no, lăn một vòng rồi chui vào lòng Chúc Cẩn Niên khiến Nhiếp Vũ Tranh lại bị lạnh nhạt.

Thành phố Bằng hè đông dài, xuân thu ngắn, giữa tháng năm, thời tiết bắt đầu nóng lên, liên tục mấy ngày trời xanh mây trắng, mặt trời tỏa nắng trên cao, dọc đường đi, các cô gái đều mặc váy hoặc áo ngắn mới mua, khoe ra những chỗ đã phải che trong suốt mùa đông.

Thời gian một tiếng tư vấn đã hết, cô Hoa đặt chén lên khay trà, tỏ vẻ mình chuẩn bị rời đi. Chúc Cẩn Niên miễn cưỡng mỉm cười, đứng dậy tiễn vài bước.

Không ngoài dự đoán, cô Hoa vẫn không chống cự được người đàn ông đã có vợ mà luôn có sự đáp lại và lấy lòng trong vô tình, rồi làm tình nhân bí mật của anh ta.

Nếu không phải Đỗ Cách Trí nhấn mạnh với cô rằng, mục tiêu công việc của chuyên gia tư vấn tâm lý là dẫn dắt khách hàng dùng trạng thái tư tưởng đúng đắn để xử lý khó khăn trong cuộc sống, chứ không phải áp đặt cảm xúc yêu ghét của bản thân lên bọn họ thì Chúc Cẩn Niên nhất định sẽ dùng lời nói khắt khe nhất để châm chọc cô Hoa cam tâm tình nguyện làm kẻ thứ ba, thế mà cô ta còn mang vẻ mặt vô tội mong muốn được người khác an ủi mình.

Chúc Cẩn Niên kết nối di động với camera nhà Nhiếp Vũ Tranh, nhìn Nãi Bao hồi lâu rồi mới trở về văn phòng, gọi điện thoại hỏi thăm khách hàng từng tiếp đón mấy tháng trước.

Mặc dù tên Khang Kiên Dương không nằm trong danh sách gọi điện nhưng Chúc Cẩn Niên liếc đồng hồ, vẫn gọi vào số của anh ta.

“Hi, Tiểu Chúc!” Dường như tâm trạng của anh ta không tồi, lớn tiếng chào hỏi.

Chúc Cẩn Niên đi thẳng vào vấn đề, hỏi anh ta gần đây còn mơ thấy giấc mơ đó nữa không.

“Chắc chắn sẽ không mơ thấy nữa. Cô biết không? Lần trước nghe cô nói như vậy, tôi cũng không so đo hiềm khích trước đó mà liên lạc với mấy người thấy chết không cứu còn chụp ảnh đó! Thì ra anh ta thật sự không phải tự sướng mà là lấy gậy tự sướng gắn vào di động đưa xuống dưới quay video, không chỉ quay được cảnh Tia Chóp mắc kẹt ở bên dưới mà còn quay được hình ảnh tôi ngã xuống rồi lại được cứu lên. Lúc ấy anh ta không dám lấy ra nữa, sau khi về nhà, anh ta cảm thấy xui xẻo nhưng lại không nỡ xóa đi, vội đăng lên lưu trữ đám mây. Sau khi tôi lấy được video thì nhờ người bạn pháp y giúp đỡ, cậu ấy nói với tôi rằng trông Tia Chóp giống như bị siết chết!”

Mặc dù đã sớm nghe Nhiếp Vũ Tranh phân tích nhưng Chúc Cẩn Niên vẫn không khỏi hít một hơi thật sâu.

“Tôi báo cảnh sát, báo giao cho công an địa phương, bây giờ họ lập hồ sơ vụ án rồi, điều tra thế nào tôi không rõ lắm, cũng không xen vào, nhưng tôi cảm thấy cực kỳ thoải mái!” Anh ta kéo dài giọng, “Con mẹ nó, cho dù tôi không ngã xuống, Tia Chóp cũng không sống nổi, thì ra ngay từ đầu cô ta đã bị chồng giết chết! Hơn nữa, may mà có tôi, nếu không cô ta còn không biết chết oan bao lâu. Ôi! Giấc mơ này quả thật rất thần kỳ, cũng không biết Tia Chóp báo mộng cho tôi hay là thật sự giống như cô nói, tiềm thức đã nhớ kỹ chi tiết “với tôi mà nói không quan trọng lắm”.”

“Vậy thì quá tốt rồi.” Chúc Cẩn Niên cười đáp.

“Đúng rồi, tôi nhìn trên trang web, phát hiện các cô cũng làm EAP cho xí nghiệp (3)? Nếu cô có thời gian rảnh thì gửi phương án và chương trình học trước kia đã làm đến hòm thư của tôi, sắp tới công ty chúng ta chuẩn bị đưa hạng mục này vào phúc lợi cho nhân viên. Sa Mạc Cam Tuyền có danh tiếng tốt, hơn nữa còn có chuyên gia tư vấn xuất sắc như Tiểu Chúc và Đỗ tổng, tôi tuyệt đối tin tưởng thực lực của các cô.”

(3) EAP cho xí nghiệp eap (employee assistance program) tức kế hoạch (hạng mục) giúp đỡ tâm lý nhân viên xí nghiệp, còn được gọi là công nghệ quản lý tâm lý nhân viên, giúp cải thiện môi trường và bầu không khí xí nghiệp, giải quyết vấn đề tâm lý và hành vi của nhân viên và người thân, nâng cao hiệu quả làm việc của nhân viên trong xí nghiệp. (Đây là chú thích của tác giả)

“Được, tôi sẽ cẩn thận sắp xếp rồi gửi cho anh.” Chúc Cẩn Niên cố hết sức kìm nén sự hưng phấn trong lòng, bình tĩnh trả lời. Có một điểm Đỗ Cách Trí nói không sai, phục vụ tốt người giàu có như Khang Kiên Dương, quả nhiên có thể kiếm tiền cho văn phòng.

Cúp điện thoại, cô đến chỗ tổng giám đốc thương mại Gia Cát Thiên Huệ nói tỉ mỉ việc này, công ty lớn như văn phòng bất động sản GM đã chủ động đưa ra yêu cầu này, Thiên Huệ lập tức dặn dò trợ lý chuẩn bị tài liệu.

Tạm thời không có khách, Chúc Cẩn Niên buồn chán đi dạo lang thang, ngồi ở trong phòng nghỉ xem đơn hàng trực tuyến rồi lơ đãng thoáng thấy quyển “Phân tích giấc mơ” của Freud trên giá sách. Trước kia cô từng đọc quyển sách này một lần, cô rút ra, lật đi lật lại rồi rơi vào trầm tư.

Freud tin rằng, giấc mơ là để thỏa mãn nguyện vọng của con người. Vị khách luôn mơ thấy cơn mưa máu đã đạt được mục đích tự lên án và nhắc nhở bản thân. Khang Kiên Dương mơ thấy một người phụ nữ mặc quần áo trắng dính máu đứng ở trong phòng, phản ánh nguyện vọng muốn biết rõ chân tướng việc Tia Chớp rơi xuống ngoài ý muốn từ nội tâm.

Đợi chút, cô đã bỏ lỡ một vấn đề quan trọng, vì sao người trong mơ luôn đứng ở phòng ngủ của anh ta? Giả thiết giấc mơ đại diện cho sự để ý về chuyện sông băng trong tiềm thức của Khang Khiên Dương, vậy thì ít nhất cũng phải xuất hiện hình ảnh cảnh sông băng một lần chứ?

Nhưng mà Freud có nói rằng, giấc mơ hoàn toàn khác biệt, thậm chí trái ngược với sự lựa chọn tư liệu logic và trạng thái tỉnh táo của con người, hơn nữa giấc mơ sẽ ngụy trang và bày ra những điều không phải trải nghiệm

trực tiếp nhất của bạn, mà muốn bạn phải đi qua vài chỗ ngoặt mới có thể chạm vào đuôi của nó.

“Chị Chúc, đây là sushi em làm lúc sáng, chị nếm thử đi ạ.” Kỳ Kỳ cầm hộp cơm chạy nhanh vào, cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

“À... cảm ơn em.” Chúc Cẩm Niên lấy lại tinh thần, Kỳ Kỳ nhét đôi đũa dùng một lần cho cô. Chỉ mong Khang Kiên Dương sẽ không mơ thấy giấc mơ kia nữa, văn phòng bất động sản GM và Sa Mạc Cam Tuyền cũng có thể đạt được hợp tác xí nghiệp EAP.

Chúc Cẩm Niên vẫn có phần không yên lòng, định khi rảnh sẽ đọc “Phân tích giấc mơ” một lần nữa.

Chương 67: Nữ thần trinh tiết [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Chủ nhật, ánh mặt trời rất đẹp, mấy khóm hoa trong sân nở rộ, rau má trong bồn tròn vươn mình sinh sôi đầy sức sống. Cỏ mèo Nhiếp Vũ Tranh trồng trong chậu cây đã mọc dài 10cm, nhà cây đồ chơi cho mèo, ổ mèo và đồ chơi mà Chúc Cẩn Niên mua lần lượt được đưa đến, Nãi Bao đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống ở đây.

Vẻ mặt Thẩm Tử Bình âm thầm dừng xe ở cửa rồi ôm một hộp lớn phủ đầy bụi xuống, thấy Chúc Cẩn Niên và Nhiếp Vũ Thiển đang ngồi ở ghế đá chải lông cho một con mèo trắng vàng nhỏ, còn Nhiếp Vũ Tranh thì ở bên cạnh lắp ráp nhà cây cho mèo, khung cảnh hòa thuận vui vẻ thế này, anh ta không khỏi lên tiếng: “Ôi ngại quá, tôi đã quấy rầy niềm vui gia đình của một nhà bốn người rồi!”

“Không đâu ạ, anh phải nói là một cái bóng đèn và niềm vui gia đình ba người.” Nhiếp Vũ Thiển không quen biết Thẩm Tử Bình, dứt lời, cô ấy xoay người tự giễu với anh trai mình, “Trước kia em ở đây rất tự nhiên, bây giờ em mà muốn đến đây ăn chực uống chùa không báo trước, anh của em chắc chắn sẽ đánh chết em.”

Nhiếp Vũ Tranh đóng thùng dụng cụ lại, nghiêng đầu nhìn cô ấy, “Trước mặt đội trưởng đội cảnh sát hình sự nói chuyện phải chú ý câu chữ, đánh là chắc chắn, nhưng nhất định sẽ không đánh chết.”

Nhiếp Vũ Thiển tức tối phần nộ nhăn mặt với anh trai.

Nhiếp Vũ Tranh chỉ vào ghế đá, ý bảo Thẩm Tử Bình đặt hộp giấy lên đó, nhường mày hỏi: “Nghĩ thông rồi à?”

Thẩm Tử Bình có phần xấu hổ: “Là tôi luôn có thành kiến... Cái đó, tôi đã tìm tất cả những thứ năm đó, dù sao cậu có quyền tìm đọc hồ sơ vụ án, tôi cũng không sợ vi phạm kỷ luật gì.”

“Ai thế? Ai mất tích ạ?” Nhiếp Vũ Thiên tò mò mở hộp giấy ra, chỉ cảm thấy có một thứ gì đó đen sì chạy ra ngoài, cô ấy tập trung nhìn kỹ rồi chỉ vào Chúc Cẩn Niên: “Ồ kia, có con gián chạy lên chân chị rồi.”

Chúc Cẩn Niên chỉ cảm thấy lông tơ cả người dựng đứng lên, nhìn xuống dưới thì thấy đúng là có một con gián lớn bò trên ống quần cô, hai sợi râu đung đưa qua lại.

Kế tiếp là một tiếng hét chói tai long trời lở đất.

Thẩm Tử Bình và Nhiếp Vũ Thiên vội vàng đập gián, Nhiếp Vũ Tranh vươn hai tay ra đứng bên bàn đá chuẩn bị bất cứ lúc nào đón lấy Chúc Cẩn Niên - người đã nhảy lên bàn theo bản năng, cô sợ tới mức vừa giậm chân vừa hét, khung cảnh cực kỳ hỗn loạn.

“Chết rồi chết rồi!” Nhiếp Vũ Thiên thở hổn hển ném con gián vào thùng rác, vừa rửa tay vừa thông báo.

Sắc mặt Chúc Cẩn Niên trắng bệch ngồi xồm trên bàn, cảm thấy cực kỳ mất mặt, đây là lần đầu tiên cô thất lễ trước mặt mọi người như vậy.

“Thì ra cảnh gà bay chó sủa là như vậy.” Mặc dù Nhiếp Vũ Tranh che chở, ôm cô xuống như bảo bối nhưng ngoài miệng lại không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào, đá kích tất cả một lần.

Thẩm Tử Bình đang lật đi lật lại đồ trong thùng giấy xem bên trong còn con gián nào nữa không thì nghe Nhiếp Vũ Tranh lên tiếng: “Cậu làm người

phụ nữ của tôi sợ, bây giờ định thế nào đây?”

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Thẩm Tử Bình chấp tay lại, cười khỏ sở, “Trưa nay tôi mời mọi người ăn cơm!”

“Nghe thấy chưa? Em chọn địa điểm đi.” Anh xoa đầu Chúc Cẩn Niên tỏ vẻ dịu dàng an ủi.

Chúc Cẩn Niên vẫn cảm thấy mất mặt, giả vờ cho Nãi Bao uống nước rồi trốn vào trong phòng. Nhiếp Vũ Tranh dùng ánh mắt sai bảo Nhiếp Vũ Thiển, cô ấy ngoan ngoãn đi theo.

Thẩm Tử Bình nhìn bóng lưng của bọn họ, sờ cằm: “Lần đầu tiên hai người gặp nhau xảy ra chuyện gì thế, tôi đã nghe mấy người Trần Dục kể lại. Nói thật, từ lần đầu thấy dáng vẻ hai người tiếp xúc với nhau, tôi đã mơ hồ cảm thấy các cậu có thể có kết quả. Tôi luôn có một vấn đề muốn hỏi cậu, trước kia có phải cậu...”

“Không phải, tôi không có ấn tượng sâu sắc với Hòa Thi Nhụy, lần đầu tiên gặp Cẩn Niên chỉ cảm thấy cô ấy hơi quen thôi.” Năng lực nhìn thấu của Nhiếp Vũ Tranh cực kỳ mạnh, anh ta muốn hỏi gì là anh đoán phát trúng luôn.

Thẩm Tử Bình không ngừng bật lửa, châm điếu thuốc, “Tôi cảm thấy đã khiến vợ mình chịu thiệt thòi... Công việc của tôi vốn chẳng thể quan tâm đến gia đình, cô ấy cũng rất ít khi oán trách tôi. Hòa Thi Nhụy là một mối tình của tôi, hơn nữa lại là đương sự vụ án đầu tiên tôi tiếp nhận sau khi gia nhập đội cảnh sát hình sự, vậy nên không vượt qua được điểm mấu chốt này, cả đời lòng tôi cũng không bình yên được.”

Nhiếp Vũ Tranh không tiếp lời về đề tài này, anh cúi người nâng hai chậu hoa bị đổ khi bọn họ đập con gián lúc nãy.

“Tôi nói này, sau khi kết hôn, nếu cậu bị cảm dỗ thì có thể cưỡng lại được không?” Thẩm Tử Bình ngậm điều thuốc, từ đề tài này mà nói rộng ra rồi trêu ghẹo anh.

Anh không chút nghĩ ngợi đã đáp, “Tôi không có cơ hội “bị cảm dỗ”.”

“Làm trò, cậu soi gương đi.”

Nhiếp Vũ Tranh ngược lên nhìn anh ta.

Một tay Thẩm Tử Bình đút vào túi, híp mắt cười, “Tôi khen cậu mà!”

“Có thứ gì cậu cực kỳ ghét không?” Anh bỗng nhiên hỏi.

“Hả...” Thẩm Tử Bình suýt thì sặc, một lúc sau mới đáp: “Sầu riêng, thôi vô cùng, vừa ngủi đã muốn nôn rồi.”

“Cần Niên thích.” Nhiếp Vũ Tranh nói một nửa rồi bỗng nhiên dừng lại, không tiếp tục nữa.

Thẩm Tử Bình nghiền ngẫm hồi lâu, nghi ngờ lên tiếng: “Không phải cậu muốn nói, trưa nay có khả năng cô ấy sẽ chọn nhà hàng chuyên về sầu riêng đấy chứ?”

Tính giác ngộ kiểu này khiến Nhiếp Vũ Tranh cảm thấy bất đắc dĩ, “Lòng hướng về ai thì mới bị cảm dỗ.”

Anh ta kịp phản ứng, “Cậu xác định rằng trên thế giới này không có người phụ nữ nào xinh đẹp và gợi cảm hơn Chúc Cần Niên à?”

“Luôn luôn có.” Nhiếp Vũ Tranh đáp, “Nhưng tôi không thích.”

Thẩm Tử Bình vân vê điều thuốc, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Nếu cuối cùng cậu và Chúc Cẩn Niên không thể ở bên nhau thì có phải mười năm sau cậu cũng giống như tôi, vẫn vội vàng làm chuyện gì đó cho cô ấy, dù cô ấy không hề hay biết, cũng sẽ không quan tâm không? Có lẽ phải đến lúc đó, cậu mới có thể hiểu được tôi của hôm nay, mới không còn cảm thấy tôi là một người đàn ông phản bội gia đình.”

“Hoan nghênh cậu đến Sa Mạc Cam Tuyền để khơi thông tâm lý.” Có thể nhận ra, Nhiếp Vũ Tranh không dám gạt bừa trước “nút thắt tình cảm” của anh ta.

Thẩm Tử Bình không cho là đúng.

Nhiếp Vũ Thiển nghe lén qua khe hở cánh cửa rồi lặng lẽ đóng cửa lại, vội chạy đến trước mặt Chúc Cẩn Niên, “Em nghe thấy anh và người cảnh sát kia nói chuyện!”

“Sau khi bị anh em biết, anh ấy sẽ không “đánh chết” em chứ?” Chúc Cẩn Niên mỉm cười xấu xa hỏi.

“Đánh chết em cũng muốn nói.” Nhiếp Vũ Thiển đáp xong, thêm mắm dặm muối vào lời thoại của hai người họ, khua chân múa tay bắt chước, còn tự ý tổng kết: “Nhiếp Vũ Tranh nói anh ấy thật sự yêu chị muốn chết, những người đẹp khác cho dù cởi hết quần áo xông lên, anh ấy cũng không thèm liếc một cái.”

“Anh ấy mà nói ra được những lời như thế á?” Về mặt Chúc Cẩn Niên đầy hoảng sợ, “Ngoại trừ công việc, 90% thời gian anh ấy sẽ tổn thương chị bằng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào đó, loại người nội tâm u ám ngoài miệng càng u ám như anh ấy chắc chắn đã thua cuộc mới phải nói những điều đó.”

“Chị không tin à, người không thích gửi tin nhắn nói chuyện như anh ấy, trong WeChat chỉ có một mình chị là “bạn tốt”, bao nhiêu lần em lên lút thêm anh ấy đều bị anh ấy xóa. Anh ấy chỉ thích nói chuyện ti tê, anh anh

em em với chị thôi, còn đối với bọn em thì không có một chút tình người hay tình thân nào!”

“Sao lại không có? Biệt danh “Trắng Trắng” của em do anh ấy đặt mà.”

Vẻ mặt Nhiếp Vũ Thiến đầy khó chịu, “Thôi chị đừng nhắc nữa, biệt danh như thế... chị muốn thì cứ lấy đi.”

Chúc Căn Niên không nhìn được, khẽ bật cười thành tiếng.

“Cũng không biết anh ấy nghĩ gì, chẳng lẽ là vì lúc nhỏ em thường xuyên đi tiểu trên người anh ấy à? Em đã tranh luận với bố mẹ nhiều lần rồi, không cho bọn họ gọi biệt danh của em nhưng không ai đồng ý, cũng không chịu nói cho em biết vì sao lại đặt cho em cái tên như vậy.”

“Có thể là vì hy vọng em khỏe mạnh trưởng thành, trắng trẻo mập mạp cũng nên. Chị nghe nói chỉ có người nhà mới không chê em béo thôi.”

Nhiếp Vũ Thiến xua tay tỏ vẻ bản thân cũng không tin, “Chắc chắn anh ấy trêu em...”

“Anh của em rất chiều chuộng em, chỉ là ngoài miệng anh ấy luôn không buông tha cho ai. Với chị cũng không phải như thế sao? Có khi bị anh ấy làm tức giận không nói nên lời ấy chứ.”

“Trước lúc chị xuất hiện thì chiều chuộng em, sau khi chị xuất hiện thì em hoàn toàn thất sủng rồi.”

Mặt Chúc Căn Niên nóng lên, thoáng nhìn ánh nắng chiếu qua lớp rèm cửa, tâm trạng còn tươi đẹp hơn so với ánh mặt trời kia.

Em thật sự là người duy nhất của anh à?

Thế giới rộng lớn như vậy, cảm ơn vì đã để em gặp được anh.

Mọi người ăn xong bữa trưa rồi đi vòng lại để đưa Nhiếp Vũ Thiên về ký túc xá, Chúc Cận Niên vào siêu thị gần đó mua thịt nạc và trứng muối, chuẩn bị để nấu cháo vào buổi tối. Cả tháng nay, gần như cuối tuần cô đều ở chỗ Nhiếp Vũ Tranh, hơn nữa có thêm một con mèo, cô thật sự cần suy nghĩ xem có nên chuyển tới đây ở không.

Nhưng mà lại có phần ngại ngùng.

Cô rửa sạch tay, đi ra thì thấy Nhiếp Vũ Tranh chỉ mặc quần thể thao đang đưa lưng về phía cô, anh sắp xếp lại tài liệu Thẩm Tử Bình đưa tới, từng cử động khiến cơ bắp lên xuống theo, trông cực kỳ gợi cảm và tràn ngập sự công kích ngang tàng. Cô rút cốc nước đi qua, anh xoay người, cơ bụng và cơ ngực rắn chắc, hoàn toàn khác dáng vẻ mặc âu phục phẳng phiu khi ngồi ở văn phòng, trông nam tính và mạnh mẽ hơn nhiều.

Đúng rồi, thời tiết dần nóng lên, “cảnh đẹp” như vậy sau này còn nhiều nữa.

“Chỉ nhìn thôi thì có ý nghĩa gì?” Anh đã nhận ra cô ngẩn ngơ trong phút chốc, nhận lấy cốc, Nhiếp Vũ Tranh nắm tay kia của cô đặt lên ngực mình, “Ra tay đi.”

Chúc Cận Niên véo vài cái, xúc cảm ấm áp và rắn chắc trong ngực người đàn ông khiến trái tim cô run lên, ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn cô, vừa chuyên tâm lại mang theo chút đắc ý quen thuộc.

“Thôi thôi, quân tử động khẩu không động thủ.” Chúc Cận Niên rút tay về, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Em đã nói muốn động khẩu...” Tay Nhiếp Vũ Tranh chuyển qua dây lưng quần thể thao.

“Sắp xếp lại đồ của anh đi, đừng không có việc gì lại làm trò!” Cô thở hồn hên chạy đi.

Nụ cười Nhiếp Vũ Tranh mang theo sự cung chiều, nhìn cô một lát rồi mới tiếp tục phân loại. Tài liệu mà Thẩm Tử Bình mang đến chia thành phần ghi chép người báo án của đồn cảnh sát, thông báo tìm người, bản sao thông báo điều tra thẩm vấn và sổ ghi chép của cảnh sát hình sự sau khi lập hồ sơ vụ án, camera theo dõi, tin tức cơ bản của Hòa Thi Nhụy, số liệu ADN của dòng họ, tất cả số liệu bản gốc máy tính của cô ta, tài liệu thông tin ghi lại trước khi mất tích hai tuần và những nhân viên từng tiếp xúc, vân vân... Đây là tài liệu trực tiếp có giá trị, tin chắc rằng ẩn số vụ mất tích của Hòa Thi Nhụy nhất định nằm trong bản ghi chép điều tra này.

Chúc Cẩn Niên bận rộn một lúc, thấy công việc trong tay anh đã sắp kết thúc thì có lòng tốt nhắc nhở anh: “Tốt nhất anh cứ dốc hết ra đi, đừng để lại trứng gián, trứng chuột rồi nở ra một đồng gián con chuột con cắn rách cả nhà anh.”

Nhiếp Vũ Tranh nhặt râu của một con gián đưa cho cô nhìn, bình tĩnh đáp lời, “Sợ hãi quả nhiên có thể phá hủy lý trí và chỉ số thông minh của con người, lần đầu tiên anh nghe nói chuột sẽ đẻ trứng đấy.”

Ngũ quan Chúc Cẩn Niên xoắn lại với nhau, biểu cảm như sắp nôn ra, cô quay đầu đi, “Đừng nói chuyện không đau lưng, ai cũng sợ một thứ gì đó. Chẳng lẽ anh không có à?”

“Có chứ.”

Cô lập tức hứng thú hẳn lên, mở to mắt hỏi: “Cái gì thế?”

Nhiếp Vũ Tranh nhìn cô, cong môi nói từng từ một: “Cọp cái.”

Chúc Cẩn Niên bấu môi, “Mặc kệ anh, em đi nấu cơm đây.”

Nhiếp Vũ Tranh ôm Nãi Bao đang vừa cào vừa ngủi trên mặt bàn lên,
“Vợ à, chúng ta càng ngày càng giống gia đình ba người rồi.”

Cô khịt mũi coi thường, thật sự không để ý đến anh nữa.

Chương 68: Tôi nhìn thấy nỗi lòng của người [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Trong phòng bếp vang lên tiếng leng keng của nồi niêu xoong chảo và vài câu lầm bầm của cô. Mỗi cuối tuần có cô bầu bạn đều khiến anh cảm thấy bình thản nhàn nhã như thế và cực kỳ khiến người ta chờ mong.

Nhiếp Vũ Tranh phủi bụi, tiện tay cầm mấy quyển sổ lật đi lật lại, một lát sau, anh nhìn thoáng qua cái tên “Tào Nghĩa Lê”, hai mắt không thể không trợn lên.

Là viện trưởng Học viện Chính trị và Hành chính cộng đồng, tên của Tào Nghĩa Lê lại xuất hiện trong lịch sử cuộc gọi của Hòa Thi Nhụy, trong vòng nửa tháng trước khi cô ta mất tích, tổng cộng bọn họ gọi điện hai lần, lần đầu tiên chưa được kết nối, lần thứ hai nói chuyện vắn vện chưa đến ba mươi giây.

Ấn đường Nhiếp Vũ Tranh nhấn nút, lại lật vài tờ, anh phát hiện nội dung câu hỏi của Tào Nghĩa Lê chỉ xuất hiện một lần, hiển nhiên câu trả lời của ông ta cũng không cung cấp cho cảnh sát được thông tin gì có giá trị, nhưng nhìn qua cứ cảm thấy không thích hợp cho lắm.

Tạm thời anh không nghiên cứu sâu thêm xem đó hoàn toàn là phỏng đoán của giác quan thứ sáu hay là suy luận của lý trí.

Đến bây giờ, Tào Nghĩa Lê đã mất tích hơn ba năm, sống không thấy người chết không thấy xác như Hòa Thi Nhụy, không biết đó có phải là một

sự trùng hợp không? Nếu đúng thì chỉ có thể cảm thán rằng vận mệnh trêu đùa, nếu không phải thì lại không tìm ra điểm liên quan.

Xem ra lượng công việc anh phải tiếp nhận sẽ không nhỏ.

Có lẽ sắp có một trận mưa lớn, bầu trời vốn nắng đẹp thì lại có mây đen ùn ùn kéo đến. Nhiếp Vũ Tranh tắm xong đi ra thì phát hiện bên ngoài đã bắt đầu mưa to, âm thanh lộp bộp rất lớn. Mùi hơi đất bốc lên trộn lẫn với mùi khét trong không khí, có vẻ hơi kỳ lạ.

“Mưa đá!” Giọng của Chúc Cẩn Niên vọng lại, cô chạy từ bên ngoài vào, vẫn còn đeo tạp dề, nâng cao hai hạt mưa đá to cỡ hạt nhãn như dâng vật quý, “Anh xem này! Có mưa đá!”

Nhiếp Vũ Tranh ôm cô vào lòng.

Cô không biết bây giờ mình đáng yêu biết bao nhiêu đâu, bình thường luôn là đáng vẻ người phụ nữ tinh anh kết hợp với vẻ mặt nghiêm túc khế cau mày giằng giãi cái này phân tích cái kia, lúc ở bên anh cũng rất kiềm chế, đâu giống như bây giờ, buộc tóc đuôi ngựa rồi để lộ bờ vai nhỏ, nhạt được vài hạt mưa đá rơi từ trên trời xuống mà phấn khích mãi không thôi.

Được anh ôm vào lòng, cô còn thật cẩn thận cảm mưa đá, tiếc rằng viên đá không chịu được nhiệt độ cơ thể, thoáng cái đã tan thành nước.

“Hết rồi.” Cô bĩu môi, cất giọng ngang ngược làm nũng với anh, “Tại anh cả.”

“Ừ, tại anh. Phạt anh đêm nay không được ngủ.”

“Không được, anh ngủ hay không em cũng không nhìn thấy, lỡ như nhân lúc em không ở đó anh lén lút ngủ thì sao?”

“Không bằng mời quan lớn Chúc hao phí chút tấm lòng, cả đêm giám sát anh nhé?”

“Em không thèm vụ làm ăn lỗ vốn này.” Chúc Cẩn Niên xua tay, “Em vào xem cháo thể nào đã...”

“Không cần xem.” Anh cười, “Cháy rồi.”

Chúc Cẩn Niên sững sốt, ngửa đầu ngửi thử, đúng là có mùi khét thoang thoang thật, vẻ mặt cô không còn gì lưu luyến, ủ rũ lắm lắm: “Em... đi ra ngoài nhặt mưa đá...”

Nhiếp Vũ Tranh rất tự giác lên tầng thay quần áo.

Một lát sau, trận mưa đá đột ngột kéo tới đã biến thành cơn mưa nhỏ tí tách, từ xa có thể thấy bầu trời lại quang đãng. Chúc Cẩn Niên dọn dẹp tác phẩm thất bại trong phòng bếp xong, lúc ngồi vào ghế lái phụ cô vẫn còn thấy chán nản, thấp giọng hỏi: “Này, ở bên em lâu như vậy, có phải anh phát hiện thật ra em cũng không giỏi giang gì cho lắm không?”

“Trước đây em giỏi giang lắm à?” Anh hỏi ngược lại.

Cô trừng mắt, bản lĩnh dùng một câu chặn hết sự nhiệt huyết người khác của anh thật sự có được từ khi sinh ra, hơn nữa còn rất thần nhiên.

Nhiếp Vũ Tranh nghiêng về một bên lái xe ra ngoài rồi nói, “Thứ nhất, chúng ta ở bên nhau còn chưa đủ lâu, ít nhất phải trải qua 40, 50 năm mới xứng với chữ “lâu” này. Thứ hai, dựa vào việc giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn để đánh giá em có phải là một người giỏi hay không ư, em là nhân viên của công ty giúp việc gia đình nào thế?”

“Vậy anh nói thật xem, anh dùng tiêu chuẩn gì để đánh giá em?”

Nhiếp Vũ Tranh quay đầu nhìn cô, “Đối với em, anh không có nguyên tắc, cũng chẳng cần tiêu chuẩn.”

“Lời ngon tiếng ngọt.” Nhưng tâm trạng thì tốt hơn rất nhiều.

“Anh rất ít khen ai nhưng luôn cố gắng hết sức để khen em, điều đó chứng minh cho tất cả.”

Chúc Căn Niên ra vẻ khó mà tin được, “Em thật sự không nghe ra được câu nào của anh là đang khen em...”

“Mỗi một câu.”

“Cách khen người khác của anh đáng sợ quá đấy.” Cô chịu đựng gật đầu.

Nhiếp Vũ Tranh híp mắt cười, “Em thích không?”

“À...” Cô miễn cưỡng đáp, “Thích.”

“Thích cách khen em của anh hay thích anh?” Nhiếp Vũ Tranh truy hỏi.

“Thích anh hơn.”

Anh hết sức hài lòng với câu trả lời này.

Chúc Căn Niên đã hiểu rõ cách nói chuyện của anh từ lâu, lúc này mới tiếp tục: “Bởi vì vẻ ngoài của anh đẹp đẽ hơn nội tâm.”

Anh cũng không nóng vội, thản nhiên hỏi: “Em nhìn thấy trái tim của anh rồi à?”

Chúc Căn Niên gặp nạn, cô đáp bừa: “Thấy rồi.”

“Nhìn lên anh tấm à?”

“Nội tâm cơ mà! Cái này có liên quan gì đến việc anh tấm hả?” (1)

*(1) Từ **l**ên vừa có nghĩa trái tim vừa có nghĩa nội tâm.*

Tốc độ lái xe của anh ổn định, không nhanh không chậm đáp: “Trong hai cái đó, em hứng thú với cái nào hơn?”

“Nội tâm!” Chúc Căn Niên cảm thấy mình bị anh cho đi lòng vòng như lên thuyền giặc.

“Cũng đúng, quả thật con người rất tò mò với thứ mà mình chưa từng được thấy.”

“Em thấy anh tấm lúc nào...” Cô bỗng nhiên dừng lại, chột dạ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Khi nào à? Để anh nghĩ xem...” Anh giả vờ nghiêm túc suy nghĩ, “Lần đó chúng ta đi suối nước nóng Bích Thủy Loan...”

“Bữa cơm này em mời!” Chúc Căn Niên giơ tay đầu hàng, còn nói nữa à, lần đó suýt thì lau súng cướp cò rồi.

Nhiếp Vũ Tranh nắm tay trái cô, ngón cái gãi vào lòng bàn tay cô, “Em vẫn nên mời anh đi Bích Thủy Loan một lần nữa thì hơn.”

“Trời nóng, ai còn đi ngâm suối nước nóng làm gì...”

“Ít người hơn, rất tốt.” Anh cười cực kỳ vô hại nhưng rõ ràng lại có mưu mô xấu xa.

Gia Cát Thiên Huệ cầm con dấu đề thật mạnh lên hợp đồng hạng mục EAP, chính thức bắt đầu hợp tác với văn phòng bất động sản GM.

“Khang tổng cực kỳ tán thưởng trình độ chuyên nghiệp của quý văn phòng, chúng tôi bằng lòng giao “năng lượng chính” của toàn bộ nhân viên trong công ty cho mọi người!” Phó giám đốc văn phòng GM Đoàn Khoa Thư cười nói.

Thiên Huệ và Chúc Cẩn Niên nhìn nhau cười, “Nhờ Đoàn tổng bày tỏ sự quyết tâm của chúng tôi với Khang tổng, tuyệt đối không dám phụ sự nhờ vả.”

Hàn huyền vài câu, mấy người đứng dậy ra về. Lúc xe sắp đến tòa nhà Tùng Hải, Thiên Huệ vỗ bả vai của Chúc Cẩn Niên mấy cái, “Đàm phán rất thuận lợi, trở về sẽ bảo Cách Trí mời cô ăn một bữa cơm. À, hay là để Vũ Tranh làm chủ nhỉ?”

Nói xong, cô ấy lại nhìn Chúc Cẩn Niên đầy hứng thú.

Năng lực quan sát và giác quan thứ sáu của phụ nữ rất mạnh, hướng chỉ Thiên Huệ là một người chín chắn, có lẽ từ khoảng thời gian Nhiếp Vũ Tranh đến văn phòng làm việc đúng giờ thì đã nhìn ra được manh mối giữa anh và Chúc Cẩn Niên, chỉ có điều chưa nói mà thôi. Từ sau khi Chúc Cẩn Niên nhận được bó hoa của Chương Tĩnh Minh, dường như Nhiếp Vũ Tranh bắt đầu “không chú ý đến ảnh hưởng” nữa, mỗi ngày anh đều đỗ xe dưới tòa nhà nhưng lại không đi lên, lâu dần mọi người cũng phát hiện ra.

Tình yêu bí mật dù sao cũng có ngày phải công khai, Chúc Cẩn Niên hào phóng đáp lại, “Vậy để Vũ Tranh mời đi ạ.”

“Ha ha, cô tiết kiệm tiền bữa cơm này hộ Cách Trí, cũng không biết cậu ta nên khóc hay nên cười nhỉ?” Thiên Huệ nói một câu hai nghĩa, nhìn đồng hồ, cô ấy nói với trợ lý Chương Tương của mình: “Có thể chúng ta sẽ chậm trễ vài phút, cô báo trước một tiếng với lễ tân, nếu bốn giờ vị khách kia đến thì nhờ lễ tân tiếp đón hộ tôi nhé.”

Trở về văn phòng, quả nhiên đã muộn mười phút. Thiên Huệ vừa ra khỏi thang máy đã bước về phía ghế sofa tiếp đón khách ở cửa, “Ôi, thật sự rất xin lỗi, đường tắc quá, để cô Ứng đợi lâu rồi!”

Chúc Cẩn Niên vốn định về văn phòng nhưng khi ánh mắt thoáng nhìn qua người đàn ông bên cạnh cô Ứng thì đột nhiên dừng lại.

Lúc này cô Ứng cười lên tiếng, “Không sao. Đúng rồi, đây là chồng của tôi, anh ấy cùng đi với tôi đến đây.”

“Vậy là tốt nhất rồi.” Thiên Huệ nhiệt tình nói, xem ra cô ấy đã biết nội dung tư vấn của hai vợ chồng từ trong ghi chép chẩn đoán ban đầu.

Chúc Cẩn Niên quan sát một lượt, dáng người cô Ứng thon thả, khuôn mặt dịu dàng, áo khoác màu đen không tay, mái tóc ngắn, cô ấy mặc áo len màu xám tro kết hợp với váy ba màu sáng dài đến gối, phối hợp với chiếc khăn lụa trên cổ, nhìn qua rất thời thượng và tràn ngập sức sống, đứng cạnh Thu Văn Phạm khá xứng đôi.

“Tiểu Nhiên, em vào trước đi, để anh nói vài lời với người bạn này.” Thu Văn Phạm ôm vai vợ mình, khẽ bảo.

Ứng Nhiên đồng ý, nhìn về phía Chúc Cẩn Niên, hơi gật đầu xem như chào hỏi, không hỏi gì nhiều đã đi theo Thiên Huệ, có lẽ cũng biết, có điều không nói thôi.

“Anh còn nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật quá nhỉ.” Chúc Cẩn Niên cũng không muốn nói chuyện nhiều với anh ta, lạnh lùng lên tiếng.

Thu Văn Phạm rút danh thiếp cô đưa từ trong cặp công văn ra, “Chúc Cẩn Niên, tôi có thể thuyết phục vợ mình đến đây, điều đó đã thể hiện việc tôi bắt đầu dùng thái độ tích cực đối mặt với những chuyện không tốt trước đây. Thánh nhân có nói, biết sai có thể sửa, đó là điều rất tốt.”

Lại thêm một người nữa thích nói có sách mách có chứng rồi.

“Mặc dù sở trường của chị Thiên Huệ thiên về can thiệp chương ngại tâm lý sau khi tổn thương, nhưng anh lại không chọn một người hiểu rõ tình hình như tôi, tôi rất bất ngờ.” Cô nghiêm túc hỏi, “Anh xử lý chuyện của Đặng Hàm Hi thế nào?”

Anh ta rất cẩn thận, cũng không lập tức đáp lại mà cúi đầu, dáng vẻ như cười như không.

Chúc Cẩn Niên cực kỳ ghét vẻ mưu toan và cẩn thận che giấu hết tất cả của anh ta.

Lúc này, anh ta ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng cố chấp, “Cô không tin nhiệm tôi, mà tôi cũng không tin tưởng cô. Mọi quan hệ như vậy thích hợp thực hiện tư vấn à?”

Nói xong, anh ta xoay người đi về phía phòng khơi thông tâm lý.

Chúc Cẩn Niên ghen lời, tự cảm thấy khó chịu, cô vừa tìm sổ của Nhiếp Vũ Tranh trong danh bạ rồi lại phần nộ bỏ điện thoại di động xuống. Mấy ngày nay anh đang sửa sang lại tài liệu vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy, không nên làm anh phân tâm.

Đang buồn phiền thì di động vang lên, người gọi tới là Thẩm Tử Bình.

“Tiểu Chúc, cô ở đâu đấy?” Anh ta vội vàng hỏi.

“Đi làm, sao vậy?”

“Ồ văn phòng à?” Anh ta xác nhận lại.

“Đương nhiên, tôi có đổi việc đâu.”

“Trong khoảng thời gian từ ba đến bốn giờ, cô ở đâu?”

Chương 69: Tôi nhìn thấy nỗi lòng của người [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Chúc Cận Niên kinh ngạc, sao câu hỏi này cứ như điều tra bằng chứng không có mặt ở hiện trường vậy?

“Tôi đi với tổng giám đốc thương mại của chúng tôi tới văn phòng bắt động sản GM, trong khoảng thời gian mà anh nói đúng lúc chúng tôi đang trên đường về.”

“Khoảng nửa tiếng trước, Chương Tĩnh Minh bị một chiếc xe đâm vào, bây giờ đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Người bạn ở cục cảnh sát vừa báo cho tôi biết, biển số xe đã được che lại, lái xe cũng bịt kín mít, nghi ngờ là một vụ đâm xe có chủ đích. Công tác điều tra sẽ nhanh chóng được triển khai, tôi báo với cô một tiếng để cô có tư tưởng chuẩn bị. Nửa tiếng trước ở đâu, ai có thể chứng minh, suy nghĩ rõ ràng trước đi.”

Chúc Cận Niên nghe giọng điệu của anh ta, không chỉ không có chút đồng tình nào, ngược lại còn có một cảm giác phản kích nho nhỏ, “Đàn anh Thẩm, cảm ơn anh nhé. Nhưng mà tôi cảm thấy anh ta bị đâm thì anh là kẻ bị tình nghi lớn nhất đấy.”

“Ha ha ha! Cô thật sự bị Nhiếp Vũ Tranh chiều hư rồi, mồm miệng không buông tha cho ai.” Anh ta cười lớn, xem ra tâm trạng thật sự rất tốt, “Tôi cũng báo cáo với cô nhé, mấy ngày nay chỗ tôi có một vụ án đặc biệt, bạn như chó luôn. Nửa tiếng trước tôi còn đang thẩm vấn tội phạm, tất cả đồng chí trong đội đều có thể chứng minh. Hơn nữa, tôi đến nỗi như thế cơ à? Muốn ra tay thì tôi đã làm từ lâu rồi... Ôi, tôi nói những cái này với cô để làm gì nhỉ, thôi cúp đây.”

Nói thật, cô cũng rất vui vẻ, ít nhất mấy ngày tới ra ngoài không phải nghi ngờ lung tung hay sợ bị theo dõi nữa.

Cô vào phòng nghỉ pha một cốc cà phê, đúng lúc trông thấy Thiên Huệ dẫn Ứng Nhiên đến phòng khơi thông tâm lý. Cô thầm nghĩ, hẳn là Thiên Huệ muốn để Ứng Nhiên hoàn toàn phóng thích cảm xúc tiêu cực, đổi lại là cô thì cô cũng sẽ thử phương pháp khơi thông này trước.

Chúc Cẩn Niên gọi điện thoại cho Khúc Thúy Hà để hỏi tình hình gần đây của Đặng Hàm Hi. Ngoài việc cảm ơn, Khúc Thúy Hà còn báo với cô rằng con gái đã vượt qua kỳ thi của một trường nổi tiếng ở phía Bắc, điểm thi đại học chỉ cần trên ngưỡng là được. Mặc dù bà cảm thấy không vào Dự Sư rất đáng tiếc nhưng trường đó cũng không tồi nên khá vui vẻ. Từ sau khi quyết định không thi vào Dự Sư, bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế của con gái không xuất hiện nữa, bà cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Nói như vậy, có lẽ Thu Văn Phạm đã thật sự thu tay.

Một tiếng sau, Ứng Nhiên mệt mỏi rũ rời đi ra, trên mặt còn vương nước mắt. Thu Văn Phạm vội vàng tiến lên đỡ cô ấy, đau lòng xoa bả vai của Ứng Nhiên, cô ấy ngã vào lòng chồng, biểu cảm đau thương nhưng lại có một phần yên bình hạnh phúc. Hai người đó cứ ngồi ôm nhau như thế, Kỳ Kỳ đứng nhìn cũng buồn ngủ mất một lúc.

Chúc Cẩn Niên thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng lại cảm thấy hỗn loạn. Thu Văn Phạm đã có thể rút chân ra nguyên vẹn giống như Đặng Kiến Cường năm đó, chỉ có sự việc xảy ra khiến người ta bức bối mà thôi.

Đêm đó, cô nghe được tin tức mới nhất về vụ tai nạn xe cộ từ Nhiếp Vũ Tranh, mặc dù Chương Tĩnh Minh đã được cứu nhưng vẫn chưa hết nguy hiểm đến tính mạng, trước mắt, cảnh sát xác định được nguồn gốc và hướng chạy trốn của chiếc xe, đang tiến hành điều tra và truy bắt.

Cuộc sống đúng là một thước phim nhiều tập không có kịch bản trước, bạn mãi mãi không biết giây tiếp theo sẽ xảy ra tình tiết nào, chỉ có thể thành thật làm một diễn viên ngẫu hứng.

“Ý trời mà...” Chúc Căn Niên vui vẻ khi người ta gặp họa, cô khẽ hừ một tiếng, dùng sức bấm hành lá như để hả giận.

Nhiếp Vũ Tranh dựa vào một bên cửa nhà bếp, anh nhìn bóng lưng yếu điệu nọ dưới ánh đèn vàng ấm áp, “Chẳng trách dựa vào trực giác Thẩm Tử Bình sẽ cho rằng em là nghi phạm lớn nhất.”

Cô khẽ cười, “Nhưng rõ ràng em nghe nói anh cũng bị hỏi thăm mà.”

“Không phải hỏi thăm, mà là xin chỉ bảo.” Anh uốn nắn cô, “Anh đề nghị bọn họ tìm kiếm nghi phạm trong những cô gái từng bị Chương Tĩnh Minh hãm hại ngày trước. Còn em, anh có nói rằng em không đủ mức độ thù hận để cần phải thực hiện hành vi phạm tội như vậy với hắn.”

Chúc Căn Niên không thích nghe mấy lời này lắm, cô lên tiếng chất vấn: “Chẳng lẽ em bị anh ta quấy rối theo dõi nhiều lần mà trong lòng anh không hề có cảm giác tức giận nào à? Anh không muốn đánh anh ta ư?”

“Nếu để anh ra tay thì có thể sẽ có tai nạn chết người đấy.” Anh trả lời, “Trải qua việc thử điều chỉnh tâm lý, anh cảm thấy làm một người công dân tuân thủ pháp luật vẫn thích hợp với mình hơn.”

Chúc Căn Niên không biết bản lĩnh của Nhiếp Vũ Tranh nên chẳng quan tâm, rắc hành lá đã thái vào trong nồi rồi vỗ tay, “Việc lớn đã xong! Vẫn là nồi niêu xoong chảo nhà mình dùng thuận tay hơn. Cháo thịt nạc trứng muối lần này, em dám tuyên bố...” Cô giơ thẳng hai ngón trở lên chỉ về hai bên trái phải, mắt mở lớn, học theo giọng điệu và động tác của người dẫn chương trình nào đó, “Hoàn mỹ!”

“Bà chủ à, em bán bao nhiêu tiền một bát thế?” Anh cười trêu cô.

Chúc Cẩn Niên chống nạnh, “Mười tệ!”

“Hả? Rẻ vậy à...” Anh như nghĩ tới gì đó, khẽ gật đầu, lấy ví tiền ra thật, tìm hồi lâu rồi rút một tờ 50 tệ ra, “Không có tiền lẻ, vậy anh sẽ ở lại chỗ này năm buổi tối nhé.”

Lúc này Chúc Cẩn Niên mới kịp phản ứng tên nham hiểm này không nói đến tiền mỗi bát cháo mà là tiền mỗi buổi tối (1), cô hừ một tiếng, tự mức cháo, “Xem ra anh cũng không có thành ý cho lắm, rõ ràng em thấy trong ví anh có một xấp tiền màu đỏ, cuối cùng chỉ lấy ra 50 tệ, có thể thấy sự hứng thú của anh với em cũng chỉ vờ vờ năm ngày mà thôi.”

(1) Chữ bát 碗 và chữ buổi tối 晚 đồng âm, đều được phát âm là wǎn.

Nghe cô nói thế, Nhiếp Vũ Tranh biết nghe lời để toàn bộ ví tiền trên bàn cho cô, “Tiền mặt, thẻ, toàn bộ bản thân đều cho em, bao em cả đời.”

“Anh đang sỉ nhục em.” Chúc Cẩn Niên nghiêm mặt hung dữ cầm bát đặt trước mặt anh rồi lập tức nở nụ cười, một tay cô giật lấy cái ví ôm vào lòng, “Sau này mời anh cứ tận tình sỉ nhục em!”

Nhiếp Vũ Tranh không ba hoa với cô nữa, ném một ngụm cháo, im lặng hồi lâu, gật đầu rồi giơ ngón cái lên.

“Vụ án của Hòa Thi Nhụy... anh thấy thế nào, có phát hiện gì không?” Chúc Cẩn Niên lại mức một bát cháo, thuận miệng hỏi thăm, vừa dứt lời cô đã cảm thấy mình lỡ miệng, “Hình như cái này không phải người ngoài cuộc như em được phép hỏi, anh có thể không nói.”

“Sơ hở chồng chất.” Anh lời ít ý nhiều đáp.

“Vậy... bây giờ cô ta còn... còn...” Cô hỏi hàm súc.

“Không biết.”

“Ôi, được rồi.”

“Chờ vụ án trong tay Thẩm Tử Bình kết thúc, tổ phân tích vụ án đặc biệt họp lại, có lẽ sẽ khởi động điều tra lần nữa.”

Chúc Cận Niên thốt lên một câu từ tận đáy lòng: “Chắc chắn anh ấy rất hối hận khi không tìm anh từ sớm, nếu mười năm trước kéo anh vào rồi cùng nhau phá án, có khi năm đó đã tìm được Hòa Thi Nhụy rồi.”

“Anh không xuất thân từ chuyên ngành điều tra tội phạm, về phần hiện trường dấu vết hay theo dõi điều tra đều không phải chuyên môn của anh, chỉ có thể phân tích từng manh mối có đáng tin cậy hay không từ khía cạnh tâm lý học. Anh dám khẳng định, trong số những người đó, có người giấu giếm hoặc nói dối, nếu ai cũng nói thật thì một người sống sờ sờ không thể nào biến mất không tung tích như thế.”

“Mặc dù anh không phải chuyên gia điều tra tội phạm nhưng còn đáng tin hơn mấy người Thẩm Tử Bình và Lâm Duệ.”

Nhiếp Vũ Tranh ngừng ăn, ngược lên nhìn cô một lúc, “Em đang nịnh nọt anh vì anh vẫn chưa nói mật mã thẻ cho em biết đấy à?”

“Thỉnh thoảng nói mấy lời thật lòng lại còn bị coi là bụng dạ khó lường.” Chúc Cận Niên nhún vai.

Ăn xong, Nhiếp Vũ Tranh ôm cô từ phía sau, khẽ véo bả vai cô, “Phu nhân vất vả rồi, chuyện nhỏ như rửa bát này, cứ để vi phu làm thay.”

Chúc Cận Niên vừa đồng ý thì chợt nghĩ đến chuyện gì đó nên sửa lời: “Thôi thôi, em là chủ nhà, vẫn nên để em làm.” Nói xong thì vội vàng thu

dọn bát đũa chạy vào phòng bếp. Đứng bên cạnh bồn rửa, cô buồn rầu nhìn hơn nửa nồi cháo thịt nạc trứng muối còn thừa lại, không biết xử lý ra sao.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ phía sau, “Thì ra từ “hoàn mỹ” để miêu tả hương vị chứ không phải để chỉ lượng thức ăn.”

Bị anh phát hiện rồi.

Chúc Căn Niên cười gượng, cô xoay người lại.

Anh không buông tha cô, tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc trong lòng em ai là thùng cơm thê?”

Cô đảo mắt nói dối: “Đây là em làm một lần cho đủ ý mà, nấu luôn cả bữa sáng ngày mai, lúc dậy hâm nóng lên là có thể ăn rồi, tiện biết bao nhiêu!”

“Bữa sáng nhiều thê sao?” Nhiếp Vũ Tranh đỡ trán, “Anh chỉ sợ không nuôi nổi em mất.”

Chúc Căn Niên bĩu môi, đeo găng tay rửa bát không thấm nước vào, “Được rồi được rồi, anh đừng quản nữa, quân tử tránh xa nhà bếp!”

Quân tử tránh xa nhà bếp là ý này à? Người nói có sách mách có chứng nhíu mày, không vạch trần, còn nói theo cô: "Quân tử tránh xa nhà bếp, tiểu nhân ưu tư mãi."

Chúc Căn Niên nghe xong thì dờ ra, cô quay đầu lại nhìn anh.

“Lãng phí rất đáng xấu hổ, không bằng sáng mai chúng ta cùng nhau ăn hết chỗ còn lại nhé?”

Chúc Cẩn Niên còn chưa hiểu rõ câu nói đầy hàm ý của anh, “Được, chia cho anh một nửa. Vốn em còn nghĩ Chương Tình Minh nằm viện, anh sẽ không cần dậy sớm đến đây đón em đi làm nữa, nhưng bây giờ thì ngược lại, nếu muốn cùng nhau ăn bữa sáng thì anh lại phải dậy sớm hơn rồi.”

Nhiếp Vũ Tranh đi đến chỗ cô, tay vòng lấy eo cô, cố ý đè thấp giọng, “Em nói rất có lý, cũng không biết ngày mai chúng ta có thể đúng giờ thức dậy không nữa.”

Chúc Cẩn Niên bỗng nhiên hiểu ra, cô liếc anh. Cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay Nhiếp Vũ Tranh, cô đỏ mặt, dùng khuỷu tay đẩy anh ra nhưng không được, anh đón lấy rồi cúi đầu hôn cô.

Chúc Cẩn Niên cực kỳ chật vật, “Em còn chưa cởi găng tay...”

Nhiếp Vũ Tranh ôm lấy cô rồi đặt cô ngồi trên kệ bếp, “Anh giúp em.”

Chúc Cẩn Niên chia tay chờ anh nhưng thứ anh cởi lại không phải găng tay của cô.

“Này!” Cô la lên, bất đắc dĩ cởi găng tay ra rồi ôm lại anh, để mặc anh hôn. Đầu ngón tay anh chạm đến chỗ nào cũng giống như đang đốt lên một ngọn lửa nhỏ rồi hợp lại thành ngọn lửa lớn, khiến ngực cô nóng lên, lý trí mờ lung.

Có lẽ hôm nay tâm trạng rất tốt, có lẽ không gian chật hẹp trong phòng bếp làm tăng cảm xúc thân mật, cũng có lẽ do bị anh trêu chọc muốn ngừng mà không được, khi Chúc Cẩn Niên cảm giác được thứ cứng rắn chống vào mình, mặt cô nóng ran, cắn môi dưới nhưng vẫn không bảo anh dừng lại.

Nhưng thế tấn công của anh lại tạm dừng, đôi môi dán vào vành tai cô, “Hồi trước khi đến bước này thì em đã bảo dừng...”

Trí nhớ của anh tốt thế!

“VẬY... DỪNG NHÉ?” CHÚC CẦN NIÊN CẤT GIỌNG KHÀN KHÀN.

“Anh không dừng.” Nhiếp Vũ Tranh khẽ cắn vành tai cô, tuyên bố chiến hỏa lại bùng cháy.

Quân địch thể như chẻ tre, Chúc Cần Niên không có sức lực chống đỡ, chỉ có thể tựa vào vai anh, vừa vội vừa ngại lên tiếng: “Không được! Nhà em không có cái kia!”

Anh hiểu ý, cup mắt nhìn xuống gò má đỏ hồng của cô, cố ý hỏi: “Cái nào?”

Cô khẽ đấm anh, giẫy giụa muốn xuống đất.

Anh bế cô lên, “Chúng ta đi mua.”

“Em không đi.” Chúc Cần Niên chỉ vào cửa, “Ai dùng người đó mua.”

“Một cây làm chẳng nên non.” Nhiếp Vũ Tranh đặt cô xuống đất, “Cho em một phút sửa sang lại quần áo.”

Chúc Cần Niên nhìn anh, lại cúi đầu nhìn mình, thở hồn hển nghĩ thầm, vì sao mỗi lần trêu ghẹo cô xong, quần áo của anh vẫn chỉnh tề mà của cô thì không còn ngay ngắn, thậm chí có khi áo quần còn rách nhĩ?

“Nhắc nhở ầm áp, chỉ còn năm mươi giây.”

Chương 70: Tôi nhìn thấy nỗi lòng của người [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Chúc Cẩn Niên đứng ở khúc ngoặt cửa ra vào, cô mím môi, chậm chạp không chịu bước vào. Đây là chỗ gần nhà cô nhất có thể mua được thứ đó, cô thường xuyên đến đây mua bình xịt khoáng hoặc dầu gội nhưng chưa từng nghĩ đến một ngày mình bị Nhiếp Vũ Tranh ép đi mua...

“Sao không vào?” Bàn tay ma quỷ đặt trên bả vai cô, tên ác quỷ nào đó thân thiết hỏi.

Mười ngón tay của anh và cô đan vào nhau, Nhiếp Vũ Tranh dẫn cô đi về phía trước, “Anh không biết khẩu vị và sở thích của em.”

“Cũng không phải để ăn, còn chú ý khẩu vị làm gì chứ.” Cô vừa lầm bầm vừa bị anh kéo vào, sau khi đến khu vực bán thứ đó thì vội bỏ tay anh ra, quay lưng lại tùy tiện cầm túi khăn giấy ngấm nước, giả vờ không quen biết anh.

Nhân viên nhanh chóng lại gần, theo thói quen đi về phía khách hàng nữ, nhưng thoáng nhìn thấy Nhiếp Vũ Tranh thì mắt sáng lên, lập tức chuyển hướng đứng bên cạnh anh, cười xán lạn hơn mức bình thường, “Anh có cần giúp gì không ạ? Bình thường anh quen dùng nhãn hiệu nào? Anh xem kiểu này đi, siêu mỏng, chỉ có 0.01 cm, trong suốt, dùng như không dùng, được xưng là “trang bị mới của Hoàng đế”! Đừng thấy nó mỏng nhé, siêu dẻo dai, dao găm cũng không thể đâm thủng, mức độ co giãn tuyệt đối không thể chê!”

Chúc Cẩn Niên cố nhin cười, nhìn thì như nhân viên đang đẩy mạnh tiêu thụ nhưng càng nghe càng thấy giống trêu ghẹo hơn.

“Có kích cỡ nhỏ nhất không?”

Suýt thì túi khăn giấy Chúc Cẩn Niên cầm trong tay rơi xuống đất, lời nói của anh cũng không biết đang trêu chọc ai nữa.

Về mặt nhân viên thay đổi, đây thật vọng quan sát Nhiếp Vũ Tranh một lượt từ trên xuống dưới, dáng vẻ “Đáng tiếc cho vẻ ngoài đẹp đẽ này”, nhỏ giọng đáp cho có lệ: “À... để em đi kiểm tra kho ạ...”

Nói xong thì nhanh chân rời đi.

Chúc Cẩn Niên quay đầu lại nhìn, hai tay anh đút vào túi quần, tác phong bình tĩnh kết hợp với dáng vẻ nhàn nhã nhìn cô.

Sao anh có thể nghĩ ra ý đó chứ?

“Em không có sở thích đặc biệt gì à?” Anh đưa lưng về phía cô, không chút để ý hỏi.

“Em cũng không phải anh, nào có nhiều sở thích không muốn để người khác biết vậy chứ.”

“Thật sự không muốn nhìn thử à?”

“Không nhìn!”

“Vậy anh sẽ không khách khí đâu đấy.” Dứt lời, anh vươn tay như tùy ý cầm một hộp rồi xoay người ôm eo cô đi đến chỗ quầy thu ngân.

Nhân viên vội vã đi tới thì đã muộn một bước, chỉ nhìn thấy Nhiếp Vũ Tranh cầm một hộp size L từ trên kệ xuống, ôm cô gái kia rồi đi. Cô ta lắc đầu, trong lòng thương hại nghĩ thầm, vì sĩ diện mà làm việc quá khả năng trước mặt bạn gái, thật sự còn là đàn ông không đây...

Suốt quãng đường Chúc Cận Niên đều cúi đầu, lúc ra khỏi thang máy lại chậm chạp lê mê, chân cứ nặng như đeo chì. Nhiếp Vũ Tranh thông thả đi tới chờ cô mở cửa. Một lúc lâu sau cô mới chậm rãi theo kịp, không biết có phải căng thẳng hay không mà cầm chìa khóa vài lần cũng không nhắm trúng ổ khóa.

Rất lâu sau, cửa mới mở ra, cô lại rụt vai lại như một con chim nhỏ hoảng sợ, vừa đề phòng vừa sợ hãi nhìn anh.

Anh đứng ngoài cửa, không vào.

“Chúc ngủ ngon.”

Chúc Cận Niên sững sốt, mấp máy môi.

Anh đưa cái hộp nhỏ cho Chúc Cận Niên, lấy chìa khóa xe từ trong túi ra, rõ ràng anh sắp đẹp đường trở về.

“Nhiếp Vũ Tranh, em...”

“Thả lỏng đi, anh không ép buộc em.” Nhiếp Vũ Tranh bóp bả vai căng cứng của cô.

Chúc Cận Niên nhìn anh đi về phía thang máy, nhân nút đi xuống. Cô khẽ thở dài, đóng cửa lại rồi nhìn cái hộp nhỏ trong tay, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không hiểu bản thân đang để ý điều gì.

Cô nghe thấy tiếng cửa thang máy mở ra, một giọng nữ máy móc thông báo số tầng và hướng đi.

Anh phải về.

Một lần nữa Nhiếp Vũ Tranh lại tôn trọng suy nghĩ sợ hãi của cô.

Rõ ràng cô cũng có đầy khát khao và ham muốn với anh.

Tình cảm chợt bùng nổ như giếng phun lên tận trời, tràn vào lòng ngực cô.

Chợt cô mở cửa xông ra ngoài, dùng tốc độ chạy nước rút 100m chạy như bay ra, nhấn vào nút đi xuống trước lúc thang máy sắp khép lại, cửa thang máy “tinh” một tiếng, từ từ mở ra lần nữa.

Cửa còn chưa hoàn toàn mở hết, cô đã vươn tay vào, giữ chặt cánh tay Nhiếp Vũ Tranh rồi kéo anh ra ngoài.

“Em?” Nhiếp Vũ Tranh không hiểu ý nghĩa hành động này của cô nên nhíu mày hỏi.

“Không cho anh đi.” Chúc Cẩn Niên ôm lấy anh như một cô bé ngang ngược không tình nguyện bị đưa đến nhà trẻ.

Nhiếp Vũ Tranh im lặng một lát.

Cô nghe thấy tiếng tim đập càng lúc càng mạnh của anh.

“Không đi nữa.” Anh nói xong thì bế cô lên.

Chúc Cẩn Niên còn buồn ngủ, thoáng nhìn trời đã sáng choang, cô sờ soạng lung tung bên gối nhưng không tìm thấy di động, mò mẫm đến chỗ tủ đầu giường thì thấy di động của Nhiếp Vũ Tranh lẳng lẳng nằm ở đó, đã tám giờ hai mươi phút rồi.

Nhiếp Vũ Tranh bước từ phòng tắm ra, đang dùng khăn tắm của cô lau tóc. Anh chàng đẹp trai tắm xong đắm mình trong ánh nắng sớm mai đẹp không sao tả xiết, nhưng vừa nghĩ đến việc mình bị muộn ít nhất nửa tiếng thì Chúc Cẩn Niên không còn tâm trạng thưởng thức nữa.

“Rõ ràng em đã đặt đồng hồ báo thức lúc bảy giờ rưỡi rồi...”

“Hiển nhiên không có tác dụng, em cũng không dậy được.” Anh vắt khăn tắm sang một bên, tùy ý vuốt tóc về phía sau, thân trên trần trụi còn vương vài giọt nước. Ánh mặt trời xuyên thấu qua tấm rèm màu trắng ngà, tinh tế chiếu lên bề vai rắn chắc của anh như một vầng sáng mềm mại màu trắng bạc.

Nếu chắc chắn đã muộn thì Chúc Cẩn Niên cũng không chú ý nữa, cô ôm chần vào ngực, uể oải ngồi dậy, cúi đầu thì thấy quần áo rơi vãi lung tung hay mấy thứ như giấy bạc đóng gói xé ra đã được anh thu dọn sạch sẽ, không còn nhìn ra được “tình hình chiến đấu” kịch liệt.

Cô vươn tay tìm quần áo của mình nhưng hồi lâu vẫn không thấy. Anh thấy vậy thì chọn hai bộ quần áo cho cô, còn dặn dò: “Khi anh vẫn còn giữ được tự chủ thì đánh nhanh thắng nhanh đi, nếu không cả buổi sáng em không cần đi làm nữa đâu.”

Chúc Cẩn Niên đứng lên, hai chân như nhũn ra, tức giận hỏi, “Anh còn có sức à?”

Khóe miệng anh cong lên đầy đắc ý, “Muốn thử không?”

“Không thử, chín giờ bốn mươi phút em còn có khách hàng tư vấn, không biết kịp không nữa.” Chúc Cận Niên vội vàng ôm quần áo vào phòng tắm. Thay quần áo xong, cô thò đầu ra, “Em mới nhớ ra em đang làm thuê cho anh! Em chuyên nghiệp như thế, chẳng lẽ anh không cảm động à?”

“Không cảm động.”

“Nhiếp Vũ Tranh!”

“Nhưng anh rất vừa lòng với buổi tối hôm qua.”

Vừa lòng cái đầu anh....

Giọng điệu của anh mang vẻ giải quyết việc chung, “Vừa lòng thì vừa lòng, nhưng không thể bởi vậy mà nói lỏng yêu cầu kỷ luật cho em, trừ tiền thì vẫn cứ phải trừ.”

“Anh cũng không nhìn xem vì sao em dậy muộn...” Cô oan ức đáp.

“Vì sao?” Nhiếp Vũ Tranh hỏi lại.

Chúc Cận Niên nghẹn lời, trừng mắt nhìn anh.

“Sau này tình huống như vậy sẽ thường xuyên xảy ra, nếu mỗi lần em đều coi đó là cái cớ để dậy muộn...”

“Thường xuyên xảy ra?” Chúc Cận Niên rùng mình.

Anh đã ăn mặc chỉnh tề, tràn ngập khí chất tinh anh, “Từ giờ đến lúc gặp khách hàng đầu tiên hôm nay của em chỉ còn bốn mươi lăm phút.”

Chúc Cận Niên đóng cửa nhà vệ sinh lại rồi nhanh chóng rửa mặt.

Đưa cô đến văn phòng xong, Nhiếp Vũ Tranh đi bệnh viện đứng đầu thành phố Bằng. Chương Tĩnh Minh nằm ở phòng ICU, vẫn chưa khôi phục ý thức.

“Tổ trưởng Nhiếp, sao anh đến đây thế?” Trần Dục là một trong số những người điều tra và giải quyết vụ án, anh ta mới hỏi thăm tình huống từ chỗ bác sĩ chủ trị.

“Ai làm vậy?”

“Kẻ thù của tên này rất nhiều, mỗi người đều có khả năng lái xe đâm hấn. Bước đầu đã tập trung vào một nghi phạm, con gái của ông ta từng bị Chương Tĩnh Minh theo dõi và quấy rối, đây gần như là động cơ.” Trần Dục xem thường, “Nói thật là cực kỳ hả lòng hả dạ. Lúc chúng tôi đi điều tra, không một ai đồng cảm với hấn cả, đều nói vì dân trừ hại hay báo ứng gì đó... Nói với anh cũng không sợ, trong đội chúng tôi hể là người biết đức hạnh thường ngày của hấn, nghe xong tin tức này đều cảm thấy rất sáng khoái, nhất là đội phó Thẩm của chúng tôi, cứ như trúng số ấy.”

“Bây giờ tình trạng của hấn thế nào rồi?”

“Bác sĩ thông báo là tình trạng khá nguy kịch, đốt xương sống thứ bảy của hấn bị gãy đã ảnh hưởng đến dây thần kinh, cho dù tỉnh lại thì nửa người dưới cũng liệt theo. Dù sao sau này hấn cũng đừng hòng nghĩ đến việc đứng lên.”

“Đúng là hả lòng hả dạ.” Đối với kết quả này, Nhiếp Vũ Tranh thành thật bình luận.

Trần Dục bật cười, “Tích lũy nhiều oán hận như vậy, tôi thấy hấn rất khó qua được cửa ải này.”

Anh im lặng vài giây mới lên tiếng, “Tốt nhất vẫn nên tĩnh lại. Bởi vì tôi còn có một số việc cần hẳn xác minh về vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy.”

“Có manh mối à?!” Trần Dục có phần kích động hỏi.

“Hẹn thời gian với Thẩm Tử Bình đi.”

“Khi về tôi sẽ lập tức báo cáo!”

“Mười năm rồi mà vẫn chưa có kết quả của vụ án này, vì thế rất nhiều người tốn công tốn sức nhưng chỉ nhận lại những cách nhìn khác nhau. Cho dù lật lại vụ án hay tiếp tục điều tra manh mối thì đều sẽ gây sóng gió. Tôi chỉ cần biết quan điểm của một số người thôi, không cần quá nhiều người tham gia dự thính. Cậu hiểu ý tôi không?”

Trần Dục cẩn thận suy nghĩ một lát rồi gật đầu thật mạnh.

Vài ngày sau, khi biết được tình hình gần đây của Chương Tĩnh Minh, Chúc Cẩm Niên khó tin bịt miệng, hẳn đã khôi phục ý thức, thoát khỏi tình trạng nguy hiểm đến tính mạng, nhưng từ phần eo trở xuống đều bị liệt, sau này đừng nói đến chuyện đứng lên, có ngồi thẳng được hay không vẫn còn là vấn đề.

Người gây ra tai nạn nhanh chóng bị bắt, đó là một người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi mới ra tù, con gái của ông ta bị Chương Tĩnh Minh theo dõi, dẫn đến việc mắc chương ngại tâm lý nghiêm trọng, vì thế ông ta ghim trong lòng, theo dõi Chương Tĩnh Minh suốt ba tháng, thăm dò thói quen sinh hoạt của hắn. Cảnh sát lục soát được một lượng lớn ảnh chụp và ghi chép trong nhà ông ta, tất cả đều phân tích quỹ đạo hành động của Chương Tĩnh Minh, vào ngày gây án, ông ta đã đoán được chính xác đường đi của Chương Tĩnh Minh từ trước, lái xe chờ sẵn, sau đó thực hiện hành vi trả thù.

Rõ là chiêm chọc, một kẻ cuồng theo dõi lại bị người khác theo dõi, cuối cùng suýt thì phải trả giá bằng tính mạng.

Chúc Cẩn Niên đẩy cửa sổ ra quan sát khung cảnh đường phố, lại nhìn vô số tòa nhà cao tầng ở phía xa, cảm nhận không khí tươi mát phủ vào mặt. Cô như một lần nữa lấy lại được tự do, không còn phải lo lắng sau lưng có đôi mắt nhìn chăm chăm mình rồi bất thành linh xuất hiện khiến mình hoảng sợ nữa.

Điện thoại trong văn phòng bỗng nhiên vang lên khiến cô giật mình, kéo cô từ trong niềm vui vẻ về với thực tại. Cô chạy tới nghe máy thì nghe thấy Kỳ Kỳ nói: “Chị Chúc, Khang tổng đến, anh ấy nói muốn gặp chị.”

Chúc Cẩn Niên cực kỳ chắc chắn trong lịch làm việc ngày hôm nay không có cuộc hẹn của Khang Kiên Dương.

“Đến ngay đây.” Cô cúp điện thoại, đi đến chỗ lễ tân thì thấy Khang Kiên Dương đã bước vội về phía cô với vẻ mặt buồn bực, nôn nóng và bất an.

“Có rảnh không?” Mặc dù hỏi vậy nhưng rõ ràng anh ta mang dáng vẻ “không rảnh cũng phải rảnh”.

Chúc Cẩn Niên nhìn đồng hồ, “Tôi mời Khang tổng ăn trưa nhé.”

“Đi thôi.” Khang Kiên Dương dứt khoát đồng ý rồi xoay người đi ra ngoài.

“Con mẹ nó, tôi hôm qua tôi lại mơ thấy ác mộng, giống trước kia như đúc.”

Trong thang máy khi nghe thấy anh ta lên tiếng với giọng điệu đầy oán hận, trong lòng Chúc Căn Niên không khỏi giật mình, cô nhú mày lại. Mặc dù công an địa phương chưa xác định chính xác Tia Chớp có bị người chồng là Sọc Trắng Đen làm hại không, nhưng trước khi Tia Chớp rơi xuống chỗ sâu hơn thì đã mất đi khả năng sống sót và không hề liên quan đến Khang Kiên Dương, chắc hẳn anh ta đã được giải thoát, vậy thì vì sao vẫn mơ thấy giấc mơ đó chứ? Cô không khỏi bắt đầu nghi ngờ rốt cuộc bên trong con người Khang Kiên Dương có vẻ rộng lượng cởi mở vẫn giấu chuyện gì đó hay ngay từ đầu phân tích của cô đã đi sai hướng?

“Tiểu Chúc, tôi là người làm ăn nên cực kỳ chú ý đến việc trao đổi. Tiền là chuyện nhỏ, khoảng thời này tôi đã giành cho cô sự tín nhiệm lớn nhất, nhưng nếu lúc này tôi nói, tôi bắt đầu nghi ngờ Sa Mạc Cam Tuyền, thậm chí là việc tư vấn tâm lý rốt cuộc có thể giải quyết vấn đề của tôi không, cô cũng không lấy làm lạ chứ?”

Chúc Căn Niên trả lời, “Khang tổng, tôi có thể hiểu được tác phong làm việc và sự nghi ngờ của anh đối với chúng tôi. Lúc tôi mới vừa nuôi chí phải làm chuyên gia tư vấn, giáo viên hướng dẫn của tôi có nói rằng, khủng hoảng tâm lý không phải cảm cúm hay phát sốt, hôm nay tiếp xúc với vi khuẩn gây bệnh thì hai ba ngày sau đã có thể biết rõ bệnh tình rồi tiêm hoặc uống thuốc, vài ngày sau có thể khỏe lại. Nó giống bệnh cao huyết áp hơn, như căn bệnh mãn tính ở động mạch vành, bệnh tật hình thành không phải trong một sớm một chiều, để chữa khỏi lại càng không phải hai ba đợt trị liệu là có thể xong được. Chúng tôi kiên trì, người được tư vấn càng cần kiên nhẫn hơn, và cả tin tưởng nữa.”

“Nếu tôi đã mất đi sự kiên nhẫn và lòng tin thì phải làm sao bây giờ?”

“Một lần nữa lập kế hoạch phương án khơi thông tâm lý hoặc giới thiệu một chuyên gia tư vấn thích hợp hơn.” Đã đến tầng một, cửa thang máy mở ra, một tay Chúc Căn Niên ấn nút giữ cửa, tay kia nhẹ nhàng làm tư thế “mời”.

Chương 71: Mặt nạ nhân cách [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Âm nhạc du dương, người phục vụ xinh đẹp và bàn ăn được bày biện tinh tế, Chúc Cẩn Niên chọn nhà hàng đúng gu của Khang Kiên Dương để nội tâm nôn nóng của anh ta có thể bình tĩnh lại.

Không còn lo lắng phía sau có ánh mắt nhìn chằm chằm mình nữa, tâm trạng Chúc Cẩn Niên rất tốt, cô chụp một bức ảnh đồ ăn rồi đăng lên Khoảnh Khắc. Sau khi trò chuyện đôi lời với Khang Kiên Dương, Chúc Cẩn Niên nói ra đề nghị của mình.

“Thôi miên?” Khang Kiên Dương ngừng tay lại, biểu cảm đầy khó hiểu, “Cái trò đó sẽ nói ra hết trong lúc mơ hồ như trên TV thật à? Ngủ thiếp đi rồi chuyện gì cũng kể ra hết ư?”

Chúc Cẩn Niên cười lắc đầu, “Trong phim điện ảnh và phim truyền hình, thôi miên một hai lần là đã dễ dàng giải quyết chương ngại tâm lý của con người, hoặc sau khi bị thôi miên sẽ làm một số chuyện không thể tưởng tượng, hai cái này đều có vẻ rất khoa trương. Không phải ai cũng có thể chấp nhận thôi miên, nhiều nhất chỉ có 20% con người có thể bị thôi miên thành công. Thời gian trước chúng tôi có gặp một vị khách đa nhân cách, trải qua hơn hai tháng, xấp xỉ mười lần trị liệu thôi miên thì mới ổn định nhân cách của cô ấy lại được.”

“Đa nhân cách?!” Khang Kiên Dương tròn mắt, “Thật sự có người như thế à?”

“Thế gian to lớn không thiếu thứ lạ.” Cô nương mày.

“Thôi miên có lợi ích gì với tôi?” Khang Kiên Dương tò mò hỏi, “Thôi miên xong sẽ không nằm mơ nữa à?”

“Khi cảnh trong mơ xuất hiện thì luôn chỉ chợt lướt qua. Có thể nhận ra anh cực kỳ bài xích và chống cự giấc mơ kia, chịu sự ảnh hưởng từ cảm xúc đó nên anh cũng không muốn nghĩ nhiều đến tất cả những điều trong mơ. Vậy anh có bỏ lỡ chi tiết và dấu hiệu quan trọng nào không? Tôi nghĩ thông qua việc thôi miên, chúng ta sẽ cẩn thận nhớ lại và chứng kiến giấc mơ nguyên vẹn, thậm chí dưới sự dẫn dắt của chuyên gia thôi miên còn có thể thực hiện đối thoại giữa anh và người trong mơ để trực tiếp hỏi đối phương: Cô là ai? Vì sao cô luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi? Cô muốn nói điều gì với tôi?”

Anh ta có phần do dự, nhíu mày suy nghĩ một lúc, “Điều này... có thể được sao?”

“Có thể.” Chúc Căn Niên cẩn thận bổ sung, “Điều kiện tiên quyết là Khang tổng nằm trong 20% số người kia.”

Anh ta chần chừ, nhất thời không nói gì cả.

“Hợp đồng mà Khang tổng ký với văn phòng của chúng tôi là hợp đồng tư vấn trọn gói, chúng tôi có nghĩa vụ giới thiệu phương án và chuyên gia tư vấn thích hợp hơn cho anh, người tôi muốn giới thiệu là chuyên gia thôi miên Hạ Mão Đăng.”

“Nhưng người nổi tiếng nhất văn phòng các cô không phải là Nhiếp Vũ Tranh sao?” Anh ta híp mắt để lộ cái nhìn tinh ranh, “Cô là trợ lý chuyên gia tư vấn của anh ta.”

“Nhiếp tổng không tư vấn tâm lý, trách nhiệm của anh ấy là giám định tâm lý. Mặc dù tôi là trợ lý của anh ấy nhưng bình thường đều làm việc độc

lập, rất ít khi cộng tác với anh ấy.”

“...”

Chúc Cẩn Niên suy nghĩ, “Dù sao tôi cũng là trợ lý của anh ấy, mời anh ấy tham gia cũng không phải không có khả năng, nhưng tiền đề là cảnh trong mơ của anh phải được thể hiện hoàn toàn nguyên vẹn thì chúng tôi mới có thể một lần nữa tiến hành phân tích mỗi dấu hiệu trong đó. Thế nên, bước thôi miên này phải thực hiện trước.”

“Một khi đã vậy thì cứ thử xem.” Khang Kiên Dương lập tức quyết định.

“Khang tổng, tôi có trách nhiệm giữ bí mật về nội dung tư vấn của anh, nếu đề chuyên gia thôi miên tham gia thì nhất định tôi phải để anh ấy hiểu rõ một số nội dung tư vấn, anh có đồng ý không?”

“Cái đó không sao cả, vốn không phải bí mật gì.” Khang Kiên Dương xua tay, rộng lượng đáp, “Anh em của tôi cũng biết tôi thường xuyên gặp ác mộng, một trong số họ đã giới thiệu tôi đến Sa Mạc Cam Tuyền. Gặp ác mộng không có gì hay ho để mà giấu giếm, chuyên gia tư vấn tâm lý ở văn phòng các cô ai muốn biết thì cô cứ nói cho người đó nghe! Tục ngữ có nói ba cây chụm lại nên hòn núi cao, mèo trắng mèo đen mèo nào bắt được chuột thì mèo đó là mèo tốt, tôi ước gì tất cả các cô đều giải quyết chuyện phiền lòng này giúp tôi ấy chứ!”

Chúc Cẩn Niên vui mừng nhường mảy, “Tính cách Khang tổng thực sự rất hào phóng!”

“Tôi luôn hào phóng với người đẹp.” Anh ta lập tức không đứng đắn, miệng lưỡi trơn tru đáp lời cô.

Buổi chiều, Chúc Cẩn Niên hẹn thời gian với Hạ Mảo Đằng, lịch làm việc của anh ta đã sắp xếp kín trong vòng một tuần, nhưng suy nghĩ đến tài

nguyên con người của văn phòng bất động sản GM và xuất phát từ lợi ích lâu dài, Hạ Mão Đăng quyết định thêm một buổi.

Ngày hôm sau, anh ta dành ra một tiếng trao đổi với Khang Kiên Dương, tiến hành thôi miên lần một. Sau khi Khang Kiên Dương nghe theo mệnh lệnh tỉnh lại thì hô to thần kỳ, bảo bản thân thật sự bước vào thế giới suy tưởng, hơn nữa còn rất tỉnh táo, dựa theo sự dẫn dắt của Hạ Mão Đăng, anh ta đi vào một nơi thần bí, xe ngựa bay trên không trung, nóc nhà nở đầy hoa tươi, không khí trong lành và cơn gió khô hanh khiến anh ta thoải mái chưa từng có.

Khi Hạ Mão Đăng nói chuyện với Chúc Cẩn Niên về Khang Kiên Dương thì có nói rằng: “Anh ta là một người có tư tưởng rất tích cực, mức độ phối hợp khá cao, thật ra tôi cũng cực kỳ muốn biết vì sao một người như vậy lại mơ đi mơ lại ác mộng. Nếu nhận được sự đồng ý của anh ta, cô cứ nói tình huống của anh ta với Nhiếp Vũ Tranh đi.”

Chúc Cẩn Niên gật đầu.

Chính thức trị liệu thôi miên xác định vào ba ngày sau, dưới sự dẫn dắt của Hạ Mão Đăng, Khang Kiên Dương đang nằm thành công tiến vào trạng thái thôi miên, từng chút từng chút kể lại tất cả cảnh tượng chợt lướt qua trong ác mộng.

“Đừng cảm thấy sợ hãi, tất cả đều chỉ đang nhớ lại, tôi ở ngay bên cạnh anh, bất cứ lúc nào anh cũng có thể nhận được sự trợ giúp từ tôi. Anh chỉ cần nhìn, sau đó nói cho tôi biết anh nhìn thấy gì. Được rồi, tôi hỏi anh, trước mắt là cảnh tượng gì?”

“Là phòng của tôi, mọi thứ không có gì thay đổi nhưng mà rất tối. Nó đứng bên cạnh cửa sổ! Quần áo màu trắng... A, không đúng, tôi thấy rõ ràng rồi, không phải quần áo màu trắng mà là vải bố màu trắng, rất lớn, có thể là ga giường, quần trên người nó giống như xác ướp. Có máu... không phải máu, là bóng cây in lên trên vải trắng. Nó lại... lại là một người đàn ông, tóc ngắn, nhưng tôi không thể nhìn thấy mặt.”

“Anh ta vẫn không nhúc nhích, có thể thấy được anh ta có thiện ý, anh ta không muốn hù dọa anh, có lẽ muốn nhắc nhở anh điều gì đó. Anh có thể tự giới thiệu hoặc là mời anh ta ngồi xuống tâm sự.”

“Tôi...” Sau gáy Khang Kiên Dương xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, một lúc lâu sau, anh ta mới lên tiếng tiếp, “Anh ta không trả lời tôi, giống như không nghe thấy tôi nói gì... Tôi nên làm gì bây giờ?”

Hạ Mão Đăng đứng lúc đắn dặt: “Phía sau anh có một cánh cửa, mời anh xoay người đi ra ngoài. Đúng, tiếp tục đi, anh thấy con phố quen thuộc, thấy những người quen thuộc...”

Khang Kiên Dương mở to mắt, lau mồ hôi trên trán, “Giấc mơ này hình như không đáng sợ đến thế, trước kia thời gian xuất hiện quá ngắn, tôi cũng chưa nhìn rõ ra sao. Lần này tôi thấy rõ rồi, không phải ma quỷ máu chảy đầm đìa, mà là một người đàn ông không biết vì sao lại được bao bọc trong vải trắng.”

Hạ Mão Đăng thường thức đưa phép, nói với Chúc Cẩn Niên: “Nếu Khang tổng không coi nội dung tư vấn là bí mật, theo tôi, cô nên bớt chút thời gian tìm hiểu bố mẹ, vợ hay những người thân thiết với anh ấy, còn vì sao người trong giấc mơ chỉ xuất hiện ở phòng ngủ của anh ấy mà không phải phòng khách hay công ty... cũng đáng để suy nghĩ cẩn thận. Có phải trong nhà có thứ gì khiến anh ấy đáp lại ở trong mộng không?”

“Đúng, nếu không hãy bớt chút thời gian sang nhà tôi một chuyến!” Khang Kiên Dương lập tức lên tiếng.

Biết được kết quả, áp lực tâm lý của Chúc Cẩn Niên bỗng nhiên lớn hơn, dấu hiệu thay đổi có nghĩa là suy đoán cơ bản trước kia cũng bị sụp đổ theo, rất có thể ân oán của Tia Chớp và Sọc Trắng Đen không phải khởi nguồn cho việc Khang Kiên Dương thường xuyên gặp ác mộng. Trong lúc nhất thời, cô có phần rối loạn, không cẩn thận làm rơi quyển “Phân tích giấc mơ”

trên tay, trang sách bị gió thổi vang lên tiếng sần sạt, dường như Freud cũng không giúp được gì.

“*Anh làm gì đây?*” Cô gửi tin nhắn cho Nhiếp Vũ Tranh.

Anh gọi điện thoại tới, “Anh ở bệnh viện Đệ Nhất.”

“Đừng nói với em, anh đặc biệt đẩy mạnh tiêu thụ xe lăn với Chương Tĩnh Minh nhé?”

Nhiếp Vũ Tranh bật cười, “Anh xấu xa thế à?”

Chúc Căn Niên bắt chéo hai chân lại với nhau, dựa vào sofa đặt ở khu nghỉ ngơi của văn phòng, tay phải nắm di động, tay trái nghịch tóc mình. Nghe anh hỏi thế, cô thấp giọng, khóe mắt để lộ chút mềm mại.

“Anh xấu xa, thật sự xấu xa.”

“Đối với em, anh còn lâu mới đủ xấu xa.”

“Anh đáng ghét thật.”

“Thật sự ghét anh à?”

“Vâng.”

“Đã vậy thì lát nữa anh dùng xe lăn đẩy Chương Tĩnh Minh tới chỗ em, chỉ định em làm khơi thông tâm lý cho hắn.”

Chúc Căn Niên dờ khóc dờ cười, “Anh dám!”

“Anh đến phòng bệnh rồi. Em tiếp tục ghét anh một lúc nữa hay định nói nào?”

“Bận việc của anh trước đi, mặc kệ em.” Tâm trạng cô có phần thả lỏng, định tắt máy.

Nhiếp Vũ Tranh dừng bước, “Sao anh có thể mặc kệ em được, giờ này tìm anh thì nhất định có việc. Nói đi.”

“Không có việc gì. Thật sự không có việc gì.”

“Cho anh nửa tiếng đánh nhanh thắng nhanh, bốn mươi lăm phút sau gặp nhau nhé.”

“Không được, em biết anh có chuyện quan trọng cần làm. Chỗ em cũng không phải chuyện gì khẩn cấp lắm, chỉ là giám sát tâm lý thôi.”

“Em cần giám sát tâm lý, với anh mà nói đó là khẩn cấp. Chờ anh.”

“Em...”

“Hả?”

“Được rồi, mau đi đi, trăm chờ chàng là được!”

“Tạ chủ long ân.” Nhiếp Vũ Tranh mỉm cười kết thúc cuộc trò chuyện, khi đẩy cửa phòng bệnh, ánh mắt đã khôi phục sự điềm tĩnh lạnh lùng trước sau như một.

Nước sôi tỏa ra hơi nước tạo thành một lớp sương trắng mờ hình quạt trên cửa sổ, lá cờ đỏ bên ngoài mơ hồ tung bay trong gió, trở thành một cái bóng đỏ đung đưa. Thảm Tử Bình xoa bụng, mới vừa rồi vì đang vội, anh ta ăn ngấu nghiến cho xong bữa trưa nên bây giờ dạ dày hơi chướng. Anh ta điều chỉnh vị trí của quạt điện, ngồi xuống sofa gỗ rồi lại đứng lên, có vẻ đứng ngồi không yên.

Hà An Bang - người đồng nghiệp đầu tiên tiếp nhận điều tra và giải quyết vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy từ tay anh ta lúc ấy, hiện đang làm thanh tra thực thi pháp luật ở Ủy ban pháp luật thành phố, khi nghe nói vụ án chưa giải quyết này có tiến triển mới thì cũng có vẻ hơi cấp bách. Một mặt, anh ta tự tin năm đó bản thân làm việc không có sai sót, mặt khác, cho dù từng nghe nói tiếng tăm của Nhiếp Vũ Tranh, anh ta vẫn không tin một người không phải cảnh sát điều tra hình sự có thể giải được câu đố trong thời gian ngắn như vậy.

Trần Dục và Lâm Duệ bước vào, với tư cách là cộng sự hiện tại của Thảm Tử Bình, bọn họ cũng rất tò mò, rốt cuộc đằng sau vụ án mất tích có vẻ rất bình thường này đang cất giấu điều gì.

Nhiếp Vũ Tranh ung dung đến muộn, khi vào văn phòng, anh thản nhiên nhìn xung quanh một lượt, dường như rất vừa lòng với bầu không khí như vậy.

Thảm Tử Bình vội bước đến, “Bọn họ nói cậu có phát hiện mới, cậu có biết Hòa Thi Nhụy, cô ấy còn.... còn sống không? Rốt cuộc cô ấy ở đâu?”

“Không biết.”

Một chữ “không” của Nhiếp Vũ Tranh đã giết chết sự nhiệt tình trong lòng anh ta, Thảm Tử Bình khó nén nổi thất vọng, suy sụp ngồi xuống.

Bỏ qua việc chào hỏi, Nhiếp Vũ Tranh nhìn Thảm Tử Bình, “Cậu còn nhớ ngày Hòa Thi Nhụy mất tích, cô ta từng gặp người nào, đã xảy ra

chuyện gì không?”

“Đương nhiên còn nhớ.” Thẩm Tử Bình thuộc lòng tất cả những chuyện ngày đó, “Ngày 12 tháng 4, buổi sáng cô ấy ở ký túc xá, buổi chiều hơi muộn, bạn cùng phòng của cô ấy là Hủy Toàn rủ cô ấy cùng đi thư viện thì bị Chương Tình Minh theo dõi. Sau khi phát hiện, Hòa Thi Nhụy cực kỳ tức giận, không không chế được cảm xúc, lấy một con dao từ trong túi ra. Hủy Toàn sợ xảy ra chuyện nên đã tiến lên khuyên can thì bị dao quẹt qua bị thương, Hòa Thi Nhụy đưa cô ấy đến bệnh viện của trường học. Hủy Toàn băng bó xong đi ra thì không thấy Hòa Thi Nhụy nữa nên cô ta tự trở về ký túc xá. Đến buổi tối, Hòa Thi Nhụy vẫn chưa về, gọi điện cũng không nghe máy, bạn cùng phòng của cô ấy nhờ mấy bạn nam trong lớp ra ngoài tìm, cũng báo cho thầy hướng dẫn là thầy Vệ, mãi đến buổi sáng hôm sau vẫn không thấy bóng dáng Hòa Thi Nhụy đâu, sau khi mấy bạn cùng phòng tìm kiếm hỏi thăm xung quanh lần nữa thì đến cục cảnh sát báo án. Khi mất tích, Hòa Thi Nhụy mặc chiếc áo len cổ V, quần bò, đeo vòng cổ bạch kim.”

“Tất cả điều đó đều đã được xác nhận.” Hà An Bang bổ sung, “Các bạn cùng phòng có thể làm chứng, khi Hòa Thi Nhụy mất tích, không có ai từng liên lạc hoặc gặp cô ta. Mười năm trước, đúng lúc đại học Chính Pháp Đông Nam xây khu nhà mới, hơn nữa khi đó camera theo dõi được lắp đặt còn ít, chúng ta chỉ nhìn thấy Hoa Thi Nhụy và Hủy Toàn cùng vào cổng lớn bệnh viện, một lát sau một mình rời đi, trong các camera khác cũng không phát hiện bóng dáng của cô ta. Có thể nói, đó là lần cuối cùng cô ta xuất hiện trong camera theo dõi.”

“Toàn bộ tài liệu đều đưa cho cậu, cậu có phát hiện gì mới vậy?” Dù thất vọng nhưng Thẩm Tử Bình vẫn muốn biết mọi tiến triển mới của vụ án.

“Trong số tư liệu mà cậu đưa cho tôi, có hai thứ có thể tin tưởng và tiếp cận tình huống chân thật nhất, đây là một trong số đó.” Anh lấy mấy quyển sổ ra, đây là bản ghi chép đầu tiên mà cảnh sát ghi lại lúc thẩm vấn, “Khi ấy ghi chép bằng máy móc còn chưa phổ biến, để nhanh chóng ghi lại manh mối mà những người có liên quan đến Hòa Thi Nhụy cung cấp, những câu văn trong bản ghi chép chưa trải qua việc cắt bỏ, từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn. Hòa Thi Nhụy không có khả năng bốc hơi khỏi nhân gian, trong số

những người từng tiếp xúc qua lại, liên lạc và thân thiết với cô ta, nhất định có người biết rõ tình hình.”

Hà An Bang thở dài, lảng lảng trốn tránh một phần trách nhiệm, “Này, tổ trường Nhiếp à, không giấu gì cậu, tôi và Tử Bình đã đọc đi đọc lại những thứ đó ít nhất mười lần, cũng từng xác minh hết lần này đến lần khác, nếu trong số đó có người nói dối hoặc giấu giếm điều gì đó thì sao có thể không bị phát hiện chứ?”

Chương 72: Mặt nạ nhân cách [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Nhiếp Vũ Tranh im lặng mấy giây, mấy ngày nay anh chạy vạy khắp nơi để thu thập bằng chứng có ích, nhận được quá nhiều tin tức và suy luận nên anh cần phải sắp xếp và giải nghĩa rõ ràng.

“Từng người cung cấp manh mối với cảnh sát là mỗi một điểm và đường trong hình học, có lẽ chính vì tôi không học điều tra hình sự nên tôi coi những người này thành một hình học không gian hoàn chỉnh, Nếu đã là hình học không gian thì chắc chắn có mặt phẳng hoàn toàn tồn tại nhưng không nhìn thấy được.” Nhiếp Vũ Tranh đi về phía bảng trắng, dùng bút đen vẽ một hình tam giác thật to, lại vẽ ba đường ngang chia nó thành ba phần, trong đó phần ở giữa chiếm diện tích lớn nhất.

Anh chỉ vào phần nhỏ nhất ở trên cùng, “Hình tam giác là thế giới tâm lý của con người, phần này là ý thức của con người, ví dụ như ký ức, cảm xúc, cảm giác... Chúng ta có thể nhận biết được thông qua cảm nhận về thế giới bên ngoài và trải nghiệm nội tâm, khi gặp gỡ người khác, chúng ta sẽ không tự giác hình thành mặt nạ nhân cách để phù hợp với con người và hoàn cảnh. Khi thẩm vấn, thứ mà chúng ta đối mặt không phải con người mà là mặt nạ nhân cách của họ, bọn họ chỉ biết nói ra những điều mà cảnh sát muốn nghe. Tin tức liên quan tới Hòa Thi Nhụy chính là điều mà cảnh sát muốn.”

Mọi người không biết Nhiếp Vũ tranh nói điều này có dụng ý gì, chỉ có thể tập trung suy nghĩ, nghiêm túc lắng nghe.

“Chẳng lẽ bọn họ muốn nói một đồng chuyện không liên quan tới Hòa Thi Nhụy ư? Chúng ta cũng không có nhiều thời gian nghe bọn họ kể lể chuyện hằng ngày như thế.” Hà An Bang khó hiểu hỏi.

“Vấn đề ở chỗ này.” Nhiếp Vũ Tranh gõ bảng trắng, chỉ vào phần có diện tích lớn nhất ở giữa hình tam giác, “Đây là tiềm thức của cá nhân, là một nhóm các ý thức cảm xúc được tập hợp lại với nhau bị tâm lý kìm nén, mỗi người đều không thể cảm nhận được nhưng vẫn luôn tồn tại. Khi bọn họ dùng mặt nạ nhân cách để trả lời vấn đề của cảnh sát thì tiềm thức lặng lẽ hoạt động, để lời nói của bọn họ bộc lộ một số cảm xúc và ý nghĩa chân thực trong vô thức, họ không phát hiện được, sau đó cũng không nhận ra bản thân đã nói điều gì mà mình không muốn nói ra. Những lời nói này xuất hiện thông qua các nội dung khác, cũng chính là chuyện không liên quan mà cậu nói.”

Hà An Bang hít một hơi thật sâu, nhú mày nhìn Nhiếp Vũ Tranh.

Nhiếp Vũ Tranh nghiêng đầu ra hiệu với Thẩm Tử Bình, “Ngày 12 tháng 4, quá trình Hòa Thi Nhụy mất tích được nghe kể từ nhóm bạn học của cô ta, trong đó lời thuật lại của bạn cùng phòng Hủy Toàn tồn tại vấn đề rất lớn, vì thế các cậu chuyển trọng điểm điều tra sang Chương Tĩnh Minh.”

Tim Thẩm Tử Bình đã vọt lên đến cổ họng, “Vấn đề gì?!”

“Trong tiềm thức của Hủy Toàn có loại cảm xúc bất mãn với Hòa Thi Nhụy, chẳng qua cảm xúc này bị việc đối phương mất tích làm phai nhạt, chính cô ta cũng chưa phát hiện nhưng lại không tự giác nói ra.” Nhiếp Vũ Tranh mở mấy trang đầu sổ ghi chép ra, đọc từng câu từng chữ nguyên văn lời của Hủy Toàn lên: “Tôi không biết cậu ấy đi đâu, cứ tưởng cậu ấy trở về ký túc xá rồi. Tay của tôi rất đau, nằm ở trên giường ngủ một lúc mà cậu ấy vẫn chưa về, gọi điện thoại cũng không nghe máy. Tôi chưa đi ra ngoài tìm cậu ấy, tay tôi bắt tiện mà, tôi có nói với thầy hướng dẫn rồi. Ngày hôm sau tôi đến thư viện tìm cậu ấy, tôi nhớ ngày hôm qua sau khi mình giật được con dao, lúc (từ thư viện) ra ngoài tôi lén lút ném dao của cậu ấy đi, sợ cậu ấy lại làm chuyện gì nguy hiểm...”

Thẩm Tử Bình vội vàng lên tiếng, “Con dao đó ở chỗ Chương Tĩnh Minh! Hấn...”

Nhiếp Vũ Tranh giơ tay lên ngăn lại, giọng điệu đầy bình tĩnh, “Tôi đã thấy trong ảnh bằng chứng.”

Những lời muốn nói bị cản lại, anh ta ừ ừ cúi đầu.

“Lời nói của cô ta có vấn đề sao?” Trần Dục khó tin lên tiếng, “Cô ta nói dối?”

Nhiếp Vũ Tranh nhẹ nhàng lắc đầu, “Cô ta cũng không lừa gạt cảnh sát, nội dung lời nói quả thật đã phản ánh quỹ đạo hành vi chân thực hôm mất tích của Hòa Thi Nhụy. Cô ta biết cảnh sát muốn nghe gì, nhưng lại nói một số chuyện không liên quan đến Hòa Thi Nhụy, những việc này đương nhiên sẽ không được để ý, thế nên Tử Bình... Trong trí nhớ của cậu, Hủy Toàn chỉ là một người đứng xem. Nhưng cậu đừng quên rằng cô ta là một người có nhân cách hoàn chỉnh, cô ta nhất định phải có một thứ, đó chính là cảm xúc.”

“Cảm xúc của cô ta?” Hà An Bang không thể tưởng tượng được cất lời, “Tại sao chúng ta phải ở đây thảo luận cảm xúc của cô ta?”

Nhiếp Vũ Tranh không để bụng sự nghi ngờ chất vấn này, “Hủy Toàn lặp đi lặp lại và nhấn mạnh hai việc, mấy người có chú ý tới không?”

Thẩm Tử Bình chống cằm, “Việc gì?”

“Cánh tay bị thương và hành vi giật dao của mình.” Nhiếp Vũ Tranh giơ một bàn tay lên, “Cảnh sát sẽ không quan tâm rốt cuộc tay cô ta có đau hay không và việc cô ta hăng hái làm việc nghĩa ngăn cản Hòa Thi Nhụy dùng dao đâm Chương Tĩnh Minh thế nào, nhưng tại sao cô ta vẫn nhắc lại ít nhất hai lần những thứ mà cảnh sát không muốn nghe? Bởi vì ngay lúc đó cô ta

có hai tầng tâm lý đang hoạt động: tầng thứ nhất, sau khi Hòa Thi Nhụy quệt dao làm cô ta bị thương, lại còn không chào đã đi khiến trong lòng cô ta đầy bất mãn. Tầng thứ hai, trực giác của cô ta cho rằng Hòa Thi Nhụy vì trốn tránh việc bị trừng phạt nên vội vàng trở về thu dọn hiện trường, cũng nhân tiện giải thích tại sao mình lại đến thư viện tìm Hòa Thi Nhụy. Để che giấu sự bất mãn của mình với cảnh sát, cô ta không tự giác nhấn mạnh mình phải trả giá bằng máu. Lúc trả lời vấn đề của cảnh sát, cô ta cũng đang tiến hành điều chỉnh bản thân, kiềm chế cảm xúc bất mãn này đến chỗ sâu nhất.”

Lâm Duệ truy hỏi: “Chẳng lẽ sự bất mãn của cô ta liên quan đến việc Hòa Thi Nhụy mất tích?”

“Theo tôi được biết, Hòa Thi Nhụy không phải một người có IQ thấp, Hủy Toàn bị chính con dao của mình gây tổn thương, về tình về lý, cô ta đều phải cùng đi băng bó. Có chuyện gì quan trọng không thể không đi chứ? Ký túc xá bị cháy? Bố mẹ mắc bệnh cấp tính? Hay là có buổi phỏng vấn quan trọng?” Nhiếp Vũ Tranh tạm dừng rồi tiếp tục: “Nếu có lý do tương tự, cô ta chỉ cần báo với Hủy Toàn là có thể nhận được sự thông cảm, nhưng cô ta không làm thế. Điều đó chứng minh cô ta cố ý che giấu chỗ mình muốn đi hoặc người mình muốn gặp, hơn nữa vội vàng đến mức ngay cả một lời nói dối cũng không có thời gian bịa ra. Cô ta nghĩ thế nào vậy?”

Mấy câu này làm khó mọi người, năm đó nếu có thể giải đáp được vấn đề này thì vụ án cũng sẽ không kéo dài mười năm mà chưa tra ra manh mối.

Lâm Duệ gãi ót, “Nhìn qua thì cô ta chỉ tạm thời nảy sinh ý đồ xấu, không quan tâm mà đi luôn.”

“Tất cả “tạm thời nảy sinh ý đồ xấu” đều trải qua một quá trình ấp ủ rất dài, “tạm thời” chỉ là cái cớ, trong lúc “nảy sinh”, cậu chỉ biết đi theo hướng mà cậu đã suy nghĩ một vạn lần.” Nhiếp Vũ Tranh nhướn mày, “Đây là gợi ý từ một vụ án đa nhân cách trước đó không lâu để lại cho tôi.”

Trần Dục vỗ bả vai Lâm Duệ, cười khỏ, “Làm sao chúng ta biết được chỗ cô ta nghĩ đến một vạn lần là chỗ nào chứ...”

“Tìm kiếm trong quỹ đạo hành vi và những việc trong cuộc sống cô ta trước khi Hòa Thi Nhụy mất tích một tháng.” Nhiếp Vũ Tranh nhắc nhở, nói lại mạnh mẽ Thu Văn Phạm cung cấp, “Người cực kỳ tự tin một khi gặp phải đả kích, phản ứng của người đó sẽ dữ dội hơn người bình thường rất nhiều, thậm chí sẽ càng đi xa trên con đường sai lầm. Giả thiết phỏng đoán của chúng ta là thật, từ cuối tháng 2 đến đầu tháng 4, trong tình huống không tự nguyện, Hòa Thi Nhụy đã xảy ra quan hệ với người khác, vậy thì không thể không để lộ bất kỳ manh mối gì được.”

“Không tự nguyện?” Hà An Bang không cảm thấy kỳ lạ, “Có lẽ là tự nguyện, sau đó lại hối hận.”

Thẩm Tử Bình oán hận lườm anh ta.

“Không tự nguyện.” Nhiếp Vũ Tranh kiên trì nhắc lại.

“Sao cậu biết?” Hà An Bang nghi ngờ.

“Cô ta mang theo dao bên mình.”

Hà An Bang: “Cả ngày bị tên biến thái theo dõi, mặc dù mang theo dao không hợp pháp nhưng cũng được coi như bình thường.”

“Chắc chắn con dao kia chuẩn bị vì Chương Tĩnh Minh à?”

Hà An Bang ghen lời, mím môi im lặng.

“Trước khi tôi nhận được manh mối Thu Văn Phạm cung cấp, xuất phát từ tư duy quán tính, tôi cũng cho rằng con dao kia chỉ dùng để đề phòng Chương Tĩnh Minh. Nhưng sau đó tôi phát hiện một chỗ mâu thuẫn... Ngày

12 tháng 4, Chương Tĩnh Minh chỉ bỗng nhiên xuất hiện và lên tiếng chào hỏi Hòa Thi Nhụy, nói mấy câu bậy bạ mà thôi. Chương Tĩnh Minh quấy rầy suốt hai năm, dĩ nhiên Hòa Thi Nhụy đã quá quen việc “không hẹn mà gặp” như thế, nếu trong túi giấu dao, vì sao trước kia khi hắn làm những việc bỉ ổi hơn mà cô ta không nghĩ tới việc lấy ra tự vệ? Có khả năng nào con dao kia chỉ mới bỏ vào trong túi không lâu, mục đích thật ra là để phòng một người còn nguy hiểm hơn Chương Tĩnh Minh, người này chính là người ép cô ta quan hệ trong tình huống không tự nguyện không?”

Thẩm Tử Bình siết chặt nắm tay, sắc mặt xanh mét, “Tôi chưa từng nghĩ con dao kia không phải chuẩn bị vì Chương Tĩnh Minh... Cũng không đặt nó vào mối liên hệ đến vụ án mất tích. Nếu lúc ấy kiểm tra Hòa Thi Nhụy mua con dao kia lúc nào và ở đâu thì tốt rồi!”

Hà An Bang nhíu mày, “Nhưng mà tất cả điều này là suy đoán, cũng không có chứng cứ.”

“Vừa nãy tôi đã nói, trong tư liệu Thẩm Tử Bình đưa cho tôi, có hai thứ có thể tin tưởng và tiếp cận sự thật nhất. Một thứ là bản ghi chép ban đầu, thứ còn lại...” Nhiếp Vũ Tranh chỉ vào thùng tư liệu khác.

Thẩm Tử Bình đứng lên, vừa thấy thì ngạc nhiên, “Đây không phải là những thứ lúc đầu tôi đưa cho cậu...”

Nhiếp Vũ Tranh gạt đầu, “Nếu chúng ta muốn biết hành tung Hòa Thi Nhụy trước khi mất tích một, hai tháng thì ai có thể trình bày rõ ràng và hoàn chỉnh nhất đây? Bạn cùng phòng? Giáo viên hướng dẫn? Hay là tên cuồng theo dõi Chương Tĩnh Minh?”

Mọi người hiểu rõ trong lòng nhưng không nói ra, thật ra cũng biết người cuối cùng mới là đáp án chính xác.

“Trước đó không lâu Chương Tĩnh Minh cũng bị người ta theo dõi, hơn nữa người kia dự đoán chính xác quỹ đạo hành động của hắn, suýt thì đâm

chết hẳn. Từ vụ án này, tôi phát hiện kẻ cuồng theo dõi cũng không phải là cái xác không hồn, nghe mùi mới chạy như bay tới mà bọn họ sẽ suy nghĩ, tổng kết, thậm chí suy luận, điều này cũng chính là lý do vì sao Chương Tĩnh Minh có thể xuất hiện ở những nơi Hòa Thi Nhụy muốn đi từ trước, lén chụp ảnh, quấy rối hoặc nhốt một số thứ cô ta vứt bỏ làm kỷ niệm. Vì che giấu tội lỗi, có lẽ Chương Tĩnh Minh sẽ nói dối chúng ta. Nhưng mà ảnh hẳn chụp sẽ không như thế.” Nhiếp Vũ Tranh cúi người tìm một chồng ảnh chụp và hai cái thẻ nhớ máy ảnh, anh lôi từ trong thùng ra, “Hai cái thẻ nhớ gần 1400 bức ảnh, trong hai năm, trung bình mỗi ngày Chương Tĩnh Minh chụp ít nhất hai bức ảnh. Căn cứ thời gian trên mỗi bức ảnh, tôi lấy tất cả ảnh chụp từ cuối tháng 2 đến ngày 12 tháng 4 tỉ mỉ ra xem xét...”

Mắt Thẩm Tử Bình sáng lên, bỗng nhiên ngồi thẳng người, “Phát hiện gì?”

Nhiếp Vũ Tranh cong môi, “Tất cả đều bình thường, không phát hiện gì cả.”

Tâm trạng Thẩm Tử Bình lên lên xuống xuống, sắp bị bệnh tim luôn rồi.

“Với rất nhiều người mà nói, Hòa Thi Nhụy là một sự tồn tại đặc biệt, nhất là với Chương Tĩnh Minh. Tất cả những chuyện năm đó, có lẽ so với số đông mọi người, hẳn càng có ấn tượng sâu sắc hơn.” Anh nhìn thoáng qua Thẩm Tử Bình rồi tiếp tục, “Chẳng lẽ hẳn không muốn biết cô ta ở đâu? Để xác nhận điểm này, sau khi hẳn khôi phục ý thức và ổn định vết thương, tôi đã đi thăm người bệnh đặc biệt này.”

Dứt lời, anh lấy một cái bút ghi âm từ trong túi công văn ra, “Muốn nghe không?”

Nhắc tới người này, Thẩm Tử Bình khó nén nổi khó chịu nhưng vẫn rầu rĩ đáp một câu: “VẬY... nghe đi.”

Nhiếp Vũ Tranh nhấn nút phát, sau một loạt tiếng sột soạt, trong bút ghi âm xuất hiện đoạn đối thoại giống như đưa tất cả mọi người quay về ngày anh đi thăm Chương Tĩnh Minh.

Chương 73: Mặt nạ nhân cách [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Trong phòng rất tối, trên tủ đầu giường đặt một vài lọ thuốc, bó hoa tươi được đóng gói đẹp đẽ, cành hoa bị gãy nằm chỏng chơ trên mặt đất. Nhiếp Vũ Tranh nhặt bó hoa lên, nghiêng người đặt lên cái tủ thấp. Nhìn thì có vẻ Chương Tĩnh Minh đang ngủ, nhưng từ khóe môi mím chặt và tròng mắt không ngừng chuyển động dưới mi mắt thì có thể nhận ra hắn chỉ đang giả vờ ngủ mà thôi.

“Mày tới làm gì, cười nhạo ông đây à?” Giọng nói khàn khàn của hắn vang lên.

Nhiếp Vũ Tranh đi đến bên cửa sổ, kéo một nửa rèm cửa ra.

“Đệt!” Chương Tĩnh Minh giơ tay che mắt.

Nhiếp Vũ Tranh xoay người lại, ném một chồng ảnh lên chần Chương Tĩnh Minh. Hắn cực kỳ bất mãn trừng mắt, nhưng khi nhìn thấy những bức ảnh đó thì sững sờ, ngơ ngậy muốn ngồi dậy nhưng thất bại. Chương Tĩnh Minh tiếp tục chửi ầm lên, gọi hộ sĩ giúp nâng giường lên để hắn nửa nằm nửa ngồi.

“Mấy người giàu đồ bìm leo thật đấy nhỉ, còn ngại ông đây chưa đủ thâm đúng không?” Chương Tĩnh Minh chất vấn, “Mấy người muốn làm gì? Nhân lúc tao biến thành một tên tàn phế thì lại lấy chuyện này ra vu oan cho tao ư? Những bức ảnh này có thể con mẹ nó chứng minh được vấn đề gì?”

“Trong vòng hơn một tháng trước khi mất tích, Hòa Thi Nhựt từng đi đến chỗ nào mà trước đó cô ta chưa từng đi không? Có từng gặp người nào mà anh không biết không? Từng có hành động hay biểu cảm nào khác thường không?”

"Đờ mờ, mười năm rồi!" Mắt Chương Tĩnh Minh đỏ ngầu, không hề kiêng dè gì chữ ằm lên, “Đám người ngu ngốc kia không điều tra được thì liên quan gì đến ông đây! Tao hỏi mày, mười năm trước mẹ mày đi đâu, làm gì, con mẹ nó mày nói tao nghe xem nào?”

Đối mặt với những lời chửi rủa của hấn, Nhiếp Vũ Tranh không sốt ruột cũng không nổi nóng, “Anh không nhớ ra, vậy có lẽ những bức ảnh này có thể giúp anh. Cần thận nghĩ lại xem khi chụp trộm những bức ảnh này thì có chuyện gì đã xảy ra?”

Chương Tĩnh Minh phần nộ nhìn anh một lúc lâu, hấn tùy ý cầm một bức ảnh lên nhìn thoáng qua rồi ném xuống, lại cầm hai ba ảnh lên rồi tiếp tục thô bạo ném xuống đất, “Ảnh từ đâu ra đây? Con mẹ nó, tao có thể nhớ được cái gì? Hòa Thi Nhựt do tao giết, được rồi chứ? Mày gọi bọn chúng bắn chết tao luôn đi, còn tốn sức lấy những thứ không biết từ đâu ra cười nhạo tao, bắt ép tao! Không phải là chết thôi sao? Tao giết người đấy! Đến đây! Bắt tao đi này!”

Nghe đến đó, Thẩm Tử Bình đập bàn thật mạnh rồi hét lớn: “Nghe thấy không?! Hấn thừa nhận! Hòa Thi Nhựt do hấn giết!”

Lúc này Hà An Bang lại rất tỉnh táo, anh ta xua tay, “Sao có thể tin những lời này của hấn chứ?”

Thẩm Tử Bình xụ mặt, hừ lạnh một tiếng.

Đoạn ghi âm tiếp tục được phát.

Giọng nói bình tĩnh của Nhiếp Vũ Tranh như nước đá giội vào lửa giận của đối phương: “Anh có thể chụp được những bức ảnh đó thì chắc chắn anh biết rõ thói quen cuộc sống của Hòa Thi Nhụy như lòng bàn tay. Bây giờ không phải tôi nhắc lại chuyện cũ, mà là...”

“Tao chụp?” Khóe mắt Chương Tĩnh Minh co rúm lại, vẻ mặt đầy khùng bố, hần cười ha ha, “Mẹ nó, nói láo ít thôi, ảnh chính tao chụp dù đốt thành tro tao vẫn nhận ra. Tao không biết mày kiếm mấy thứ này từ đâu ra, rốt cuộc muốn làm gì? Tao đã thừa nhận tao giết người, mày còn muốn thế nào hả?! Có phải Thẩm Tử Bình ở ngay bên ngoài chờ bắt tao không? Gọi hần vào, có bản lĩnh thì con mẹ nó bắt ông đây đi xem nào...”

Ánh mắt Nhiếp Vũ Tranh bỗng trở nên lạnh lùng, bình tĩnh nhìn hần chăm chăm, anh lên tiếng xác nhận: “Những bức ảnh này... không phải anh chụp ư?”

Những bức ảnh Nhiếp Vũ Tranh rửa ra rồi mang cho Chương Tĩnh Minh xem đều là những bức ảnh sau khi bắt đầu nửa học kỳ sau của năm đó, tổng cộng hơn 80 cái, được lấy từ thẻ nhớ thứ hai trong máy ảnh của Chương Tĩnh Minh.

“Tao không muốn nói những chuyện này với mày nữa.” Chương Tĩnh Minh không kiên nhẫn, cố ý kích thích anh, “Không bằng gọi Tiểu Niên, bạn gái của mày tới, ba người chúng ta cùng vui vẻ tâm sự nhé?”

“Chương Tĩnh Minh, lời nói vừa rồi của anh rất quan trọng. Anh tình cũ khó quên với Hòa Thi Nhụy thì chắc chắn muốn biết rốt cuộc cô ấy đang ở đâu, sống hay đã chết. Mười năm rồi, chẳng lẽ anh không hề có chút tò mò nào à?”

“Không phải cô ấy vẫn luôn ở đây sao? Chỉ là đổi tên khác thôi, tên là Chúc Cần Niên.” Khóe môi Chương Tĩnh Minh cong lên một nụ cười nham hiểm.

Nhiếp Vũ Tranh không giận mà uy, “Tùng đó ảnh chẳng qua chỉ là một phần mười số ảnh anh chụp năm đó, cho dù không thừa nhận những bức ảnh này thì cũng không thể phủ nhận hơn 1000 bức khác. Huống chi, hai thẻ nhớ của anh đã bị tịch thu để sử dụng cho cuộc điều tra từ mười năm trước, vậy anh không thử nghĩ xem tại sao đến hôm nay tôi mới đến xác nhận chuyện ảnh có phải do anh chụp hay không?”

“Đợi một chút.” Hấn lên tiếng, “Nhiếp Vũ Tranh, mày xác định mục đích hôm nay mày tới không phải để trả thù tao chứ?”

“Tôi cần dựa vào những bức ảnh này để trả thù anh à?” Ngón tay Nhiếp Vũ Tranh đặt vào nút điều khiển tốc độ bình truyền dịch, ánh mắt bỗng có phần xấu xa, “Tôi giúp anh để nó chạy nhanh hơn là đủ với anh rồi.”

Chương Tĩnh Minh nghi ngờ quan sát anh, một lát sau mới nhúu mày lên tiếng: “Mày tin cũng được, không tin cũng tốt, những bức ảnh này không phải tao chụp. Tao theo dõi Hòa Thi Nhụy cũng không phải ngày một ngày hai, đây là tình yêu của tao đối với cô ấy, tao không cảm thấy có gì mất mặt. Nhưng tao không rõ vì sao mày cầm một đống ảnh không phải do tao chụp rồi bắt ông đây thừa nhận. À... tao biết rồi, muốn nhân cơ hội đổ tội lên đầu tao à? Được thôi, mày tặng cho tao những bức ảnh này rồi tùy mày, mày nói với bọn họ là tao chụp. Như vậy được rồi chứ, tổ trưởng Nhiếp vĩ đại của chúng ta?”

Nhiếp Vũ Tranh lập tức ý thức được những điều Chương Tĩnh Minh nói rất có thể đều là sự thật. Anh mượn hộ sĩ một cái máy tính, chiếu tất cả bức ảnh bản gốc trong USB theo trình tự thời gian cho Chương Tĩnh Minh xem. Về mặt Chương Tĩnh Minh đầy quý quyết, tham lam nhìn màn hình máy tính, giống như đạt được khoái cảm rất lớn, nặng nề thở hổn hển.

Thấy hấn như vậy, Nhiếp Vũ Tranh tắt máy tính đi.

“Mày làm gì thế?” Hấn tức giận gào lên.

“Cho anh xem lại ảnh không phải để ôn chuyện cũ.”

“Mày có phải người không? Bây giờ bố mày đã như thế này rồi, con mẹ nó, mày còn đối xử tàn nhẫn với tao thế? Tao ra lệnh cho mày, đưa USB này cho tao, đây là đồ tao chụp, tao có quyền lấy về.” Chương Tĩnh Minh trừng mắt nhìn chăm chăm Nhiếp Vũ Tranh, cực kỳ vội vàng nói.

“Nhưng anh vừa mới nói mấy bức ảnh này không phải anh chụp.”

Chương Tĩnh Minh nhất đồng ảnh rơi tán loạn trên chần lên, “Mày nghe rõ cho ông đây, những cái này thì không phải nhưng những cái trong USB của mày thì đúng.”

Nhiếp Vũ Tranh cup mắt suy nghĩ, mở tệp chứa ảnh trong thẻ nhớ thứ hai ra, mới chiếu chưa được năm cái, Chương Tĩnh Minh đã hét lên: “Tao muốn xem những cái vừa rồi!”

“Vì sao không xem những cái này, chẳng lẽ trong ảnh không phải Hòa Thi Nhụy à?”

“Đây không phải tao chụp.”

“Hiện tại toàn bộ những bức ảnh này có nguồn gốc từ thẻ nhớ thứ hai trong máy ảnh của anh.”

“Không thể nào.” Hấn khẳng định chắc nịch.

“Vậy anh có bản sao lưu những bức ảnh trong thẻ nhớ thứ hai không?”

“Còn chưa kịp sao lưu thì đã bị đám cảnh sát Thẩm Tử Bình tịch thu.” Chương Tĩnh Minh ngửa đầu, hơi híp mắt, cảm giác tàn bạo quanh người bỗng nhiên biến mất, “Đã mười năm tao chưa từng nhìn thấy những bức

ảnh này... Thi Nhụy... Thi Nhụy... Ôi... Nhiếp Vũ Tranh, nếu hôm nay mày không trả lại ảnh cho tao, tao nhất định sẽ quậy phá cho cả đời mày không thể yên ổn... Dù tao chết cũng muốn chết cùng một chỗ với những bức ảnh đó.”

“Năm đó hai cái thẻ nhớ của anh đã giao cho Thẩm Tử Bình à?” Nhiếp Vũ Tranh cao giọng hỏi, xác nhận lại lần nữa.

“Không riêng gì thẻ nhớ, còn có thư tình tao viết cho Thi Nhụy, nhật ký tao viết cho cô ấy, tất cả tình yêu của tao với cô ấy đều bị bọn chúng cướp đi...”

Nhiếp Vũ Tranh bất thành linh tạm dừng đoạn ghi âm, văn phòng bỗng nhiên yên tĩnh, cả căn phòng lặng ngắt như tờ.

Lâm Duệ trợn mắt há hốc mồm nhìn Thẩm Tử Bình, không riêng gì anh ta, ánh mắt của Trần Dục, Hà An Bang đều chuyển hướng về phía vẻ mặt khiếp sợ của Thẩm Tử Bình. Nghe Chương Tĩnh Minh nói xong, bọn họ phát hiện một bí mật động trời. Toàn bộ ảnh trong thẻ nhớ thứ hai đã bị người khác thay đổi, hoặc có thể nói vốn thẻ nhớ này không phải của Chương Tĩnh Minh mà nó được người khác tráo đổi rồi bỏ vào trong tư liệu điều tra của cảnh sát. Điều này có nghĩa trong thẻ nhớ thứ hai nhất định có chứa manh mối gì đó liên quan đến việc Hòa Thi Nhụy mất tích, đáng tiếc bây giờ đã bị người có ý đồ riêng phá hủy.

“... Vũ, Vũ Tranh... Tôi...” Trên trán Thẩm Tử Bình xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh, vẻ mặt có phần hoảng hốt, “Tôi không biết vì sao lại xuất hiện chuyện như vậy, tôi lấy nhân cách và cả mạng sống cam đoan với mọi người, có lẽ tôi có thành kiến và tâm tư riêng nhưng tuyệt đối không động tay vào đồ của Chương Tĩnh Minh.”

Bây giờ mọi người đều không dám lên tiếng, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vũ Tranh, nhất là cộng sự năm đó cùng phá án và thu thập vật chứng với Thẩm Tử Bình là Hà An Bang, sắc mặt anh ta tái mét, biểu cảm cũng không biết gì.

Trần Dục và Lâm Duệ nhìn nhau, lén lút nhìn thoáng qua Thẩm Tử Bình, trao đổi với nhau bằng ánh mắt “nên làm gì bây giờ”.

“Sao mọi người căng thẳng thế?” Về mặt Nhiếp Vũ Tranh khá thoải mái, bỗng nhiên mở miệng, “Đoạn ghi âm vẫn chưa hết, nghe tiếp đi.”

“Tôi có thể cho anh ảnh trong USB, nhưng với một điều kiện.” Giọng Nhiếp Vũ Tranh vang lên.

“Mày bàn điều kiện với tao á?” Chương Tĩnh Minh châm chọc, trợn trắng mắt như quỷ, “Đó vốn dĩ là của tao.”

Tác phong của Nhiếp Vũ Tranh mạnh mẽ, “bộp” một tiếng gập màn hình lại, giả vờ muốn đi.

“Đứng lại!” Chương Tĩnh Minh hét lớn, “Có điều kiện gì thì nói mau!”

“Cảnh sát muốn anh cung cấp manh mối trong toàn bộ quá trình. Thẩm Tử Bình lục soát được máy ảnh của anh, rút thẻ nhớ ra mang đi hay do cảnh sát khác giao cho chi đội?” Nhiếp Vũ Tranh dừng lại, nhắc nhở hắn, “Nếu có một chữ không khớp với tình huống mà tôi biết thì anh đừng mơ có được những bức ảnh này.”

Chương Tĩnh Minh nhìn chằm chằm vào máy tính giống như chỉ nhắm mắt một cái nó sẽ bay đi mất. Sau một lúc lâu nhớ lại, hắn mở miệng: “Khi tao biết Thi Nhụy mất tích thì đã bị ngăn cản bên ngoài ký túc xá. Giáo viên hướng dẫn Đào Hiểu Y không biết được ai bày mưu tính kế mà khóa luôn ký túc xá vào, tịch thu chìa khóa, con mẹ nó, còn tới khuyên tao tự thú! Tự thú cái rắm! Mãi đến khi đám cảnh sát kia cướp sạch bàn ghế lẫn tủ quần áo của tao đến nỗi không còn gì thì tao mới đi vào. Máy tính, di động, máy ảnh và những thứ trong ngăn kéo của tao đều bị bọn chúng cầm đi, mãi về sau mới trả cho tao. Đặc biệt là máy ảnh, bọn chúng lấy thẻ nhớ của tao đi, chỉ trả thiết bị lại cho tao. Con mẹ nó, bên trong không có lấy một bức ảnh!

Ông đây còn muốn cái máy ảnh đó làm gì!? Đờ mờ! Tao tìm bọn họ rất nhiều lần, đừng nói là thẻ nhớ, ngay cả video cũng không cho tao luôn. Lúc ấy cùng phá án với Thẩm Tử Bình còn có một người tên Hà An Bang, tao đệt cả nhà bọn chúng! Không phá được án nên đổ tội lên đầu tao, bao nhiêu lần vặn hỏi ngày 12, ngày 13 tháng 4 tao làm gì, đi đâu, ai có thể chứng minh... Cho tới hôm nay tao mới biết được, thì ra bọn chúng động tay động chân với thẻ nhớ của tao, không biết lấy một cái thẻ chứa toàn ảnh Hòa Thi Nhụy từ đâu ra, vu cáo hãm hại tao muốn giết hại cô ấy...”

“Nói cách khác, sau khi anh và bạn bị ngăn cản bên ngoài ký túc xá thì chỉ có giáo viên hướng dẫn Đào Hiểu Y có chìa khóa, mà anh còn chưa từng đụng vào máy ảnh.” Nhiếp Vũ Tranh nghiêm túc hỏi, “Có ai có thể chứng minh không?”

“Sao giọng điệu của mày giống y hệt mấy tên cảnh sát thế, khiến người ta buồn nôn.” Chương Tĩnh Minh trả lời, “Mày không tin tao thì cứ đi hỏi Đào Hiểu Y và bạn cùng phòng với tao lúc đó, chắc chắn họ còn nhớ đấy.”

“Cảm ơn câu trả lời của anh. Tạm biệt.”

“Đệt! Mày đứng lại, không phải mày phải đưa ảnh cho tao à? Ê!! Nhiếp Vũ Tranh!! Mày không giữ chữ tín! Đệt! Mày...”

Tiếng chửi bậy của Chương Tĩnh Minh dần dần nhỏ đi, đến đây đoạn ghi âm cũng kết thúc.

Chương 74: Anh là bộ ngựa, tôi là hoàng tước [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Lưu manh!” Thẩm Tử Bình mắng.

“Đúng vậy, tên Chương Tĩnh Minh này đủ lưu manh...” Hà An Bang phụ họa.

“Tôi nói cậu ta!” Thẩm Tử Bình chỉ thẳng vào Nhiếp Vũ Tranh.

Nhiếp Vũ Tranh bình tĩnh ngược lên nhìn anh ta, “Nghĩ ngờ của cậu còn chưa được loại bỏ mà đã dám mắng tôi là lưu manh à?”

“Mặc kệ có được loại bỏ hay không, cậu là tên lưu manh. Vừa rồi suýt nữa tôi không còn thanh liêm, oan uổng mà chết, Chương Tĩnh Minh bị cậu chọc giận, có thể sống được nữa hay không cũng là một vấn đề đấy.” Thẩm Tử Bình xua tay, tỏ vẻ không so đo việc này, “Trong khoảng thời gian kể từ khi Đào Hiểu Y khóa ký túc xá đến lúc thẻ nhớ được giao cho chúng tôi, chỉ cần người có cơ hội tiếp xúc với máy ảnh của Chương Tĩnh Minh thì đều có thể lén lút đổi thẻ nhớ, mà người này chính là nhân vật mấu chốt trong vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy. Căn cứ theo đó thì tôi, An Bang và những đồng nghiệp tham gia phá án lúc ấy đều bị nghi ngờ. À còn cả Đào Hiểu Y, cô ta cũng có khả năng, dù sao cũng chỉ cô ta có thể mở ký túc xá.”

Hà An Bang khổ sở lắc đầu, “Hôm nay tôi chỉ đến hóng hớt thôi, tự nhiên lại thành người bị nghi ngờ.”

“Cậu, Thẩm Tử Bình và những cảnh sát phá án khác không phải người bị tình nghi.” Nhiếp Vũ Tranh khẳng định.

Thẩm Tử Bình toát mồ hôi lạnh vì đoạn ghi âm vừa này, nghe xong câu này của anh, suýt thì định quỳ lạy Nhiếp Vũ Tranh luôn. Dù vậy anh ta vẫn tò mò hỏi: “Sao cậu biết?”

“Tôi đã tìm Đào Hiểu Y và hỏi tình huống cảnh sát lấy bằng chứng năm đó.” Nhiếp Vũ Tranh đáp, “Cô ta nói cậu, Hà An Bang và hai cảnh sát mặc thường phục khác vào ký túc xá, lục lọi rất nhiều đồ vật rồi đóng gói mang đi. Tôi cũng đã kiểm tra hai người cảnh sát đó rồi, tuổi nghề của bọn họ nhiều hơn cả cậu, trước lúc đi đã được phân công, các sản phẩm như điện tử chủ yếu do hai cảnh sát hình sự trẻ tuổi là các cậu phụ trách, những thứ họ lấy chỉ là một số đồ lót của phụ nữ trong tủ quần áo của Chương Tĩnh Minh mà thôi, họ cũng chưa từng chạm vào máy tính, máy ảnh và thẻ nhớ, hai người họ có thể làm chứng cho nhau. Hà An Bang không phải người thành phố Bằng, mười năm trước là một cảnh sát hình sự mới như cậu, cuối tháng 3 chính thức đi làm, chưa từng tiếp xúc với Hòa Thi Nhụy, theo lý không có khả năng đổi thẻ nhớ. Về phần cậu...”

Thẩm Tử Bình biết anh đang thừa nước đục thả câu nên cố ý không tiếp lời.

“Thời gian chụp những bức ảnh trong thẻ nhớ thứ hai kéo dài khoảng tám tháng, nói cách khác, thật ra Hòa Thi Nhụy không chỉ bị một mình Chương Tĩnh Minh theo dõi mà Chương Tĩnh Minh ở ngoài sáng còn người này ở trong tối, trước khi mất tích tám tháng thì cô ta vẫn bị người này theo dõi và chụp ảnh. Minh thương dễ tránh, ám tiền khó phòng, rất có khả năng Hòa Thi Nhụy bại dưới tay hắn, thế nên cô ta mới mang theo con dao kia, người cô ta đề phòng có thể chính là người này. Theo thường lệ, trước khi nhậm chức, cảnh sát đều phải trải qua ít nhất ba tháng huấn luyện khép kín. Cuối tháng 3 đi làm, có nghĩa ít nhất hồi tháng 1 Thẩm Tử Bình đã bắt đầu huấn luyện, không phù hợp với điều kiện thời gian chụp ảnh Hòa Thi Nhụy, cuối tháng 3 Hà An Bang mới đến thành phố Bằng nhậm chức cũng tương tự như vậy. Các cậu đều có thể loại trừ. Trừ khi tên cuồng theo dõi đó mua chuộc được hai người giúp hắn ta trao đổi thẻ nhớ, chỉ là khả năng này cực

kỳ nhỏ, sao tội phạm có thể tin tưởng cảnh sát được chứ, hành động nguy hiểm như vậy đương nhiên chỉ có tự mình làm mới đáng tin.”

“Câu nói rất có lý!” Thẩm Tử Bình thật sự sắp rơi nước mắt, “Tôi lấy được thẻ nhớ, việc đầu tiên khi về đến cục chính là xem ảnh để tìm manh mối, mà khi đó thứ tôi nhìn thấy là những bức ảnh này, điều đó chứng minh lúc ấy thẻ đã bị tráo đổi rồi!”

Hà An Bang gật đầu: “Trước khi Hòa Thi Nhụy mất tích một, hai tháng vẫn còn bị Chương Tĩnh Minh theo dõi và chụp lén, nếu trước đó có ai đổi thẻ nhớ trong máy ảnh của hắn thì chắc chắn sẽ bị hắn phát hiện, thế nên hành vi tráo đổi này chắc chắn xảy ra sau khi mất tích, cũng chính là trong khoảng ngày 12 đến ngày 14 khi chúng ta đến ký túc xá Chương Tĩnh Minh tìm manh mối.”

Lâm Duệ sờ cằm, “Còn một vấn đề nữa, vì sao chỉ đổi thẻ nhớ thứ hai? Có khi nào lúc Chương Tĩnh Minh chụp ảnh đã chụp cả người này vào không? Sao hắn biết được trong thẻ nhớ thứ hai có hình ảnh bất lợi với mình? Chẳng lẽ thẻ nhớ thứ nhất không có?”

“Đây là chỗ có vấn đề.” Nhiếp Vũ Tranh cười khẩy, “Vấn đề nên tìm tòi nghiên cứu càng ngày càng nhiều, có nghĩa rằng chúng ta càng lúc càng tiếp cận với sự thật.”

“Sự thật à, xin mày hãy tới nhanh hơn đi!” Hai tay Thẩm Tử Bình chấp tay trước ngực.

Hà An Bang đứng dậy, viết “1400” lên bảng trắng, còn chấm một dấu “!”, “Gần 1400 bức ảnh, tôi còn nhớ tôi chỉ xem qua một lượt cũng phải mất gần hai tiếng, nếu muốn nhìn kỹ thì mất bao lâu? Từ ngày 12 đến ngày 14, ai có thời gian cẩn thận xem tất cả các ảnh, cuối cùng lựa chọn tráo đổi thẻ nhớ thứ hai đây?”

Thẩm Tử Bình hít một hơi thật sâu, “Đào Hiểu Y?! Chỉ có cô ta có khả năng nhất! Ngoại trừ cô ta, không ai có thể vào ký túc xá. Lúc ấy, sau khi Đào Hiểu Y báo cho chúng tôi biết đã khóa ký túc xá lại, tôi còn khen ngợi cô ta vì đã giảm bớt không ít phiền phức cho chúng tôi, miễn để Chương Tĩnh Minh tiêu hủy một số chứng cứ quan trọng. Chẳng lẽ không phải cô ta đang giúp chúng ta ư?”

Lâm Duệ méo miệng, khó thể tin lên tiếng: “Một người phụ nữ đi theo dõi một người phụ nữ khác rồi chụp lén á?”

“Đồng tính luyến ái.” Trần Dục cười.

Thẩm Tử Bình vốn định nói tiếp, nhưng thấy Nhiếp Vũ Tranh khoanh hai tay như đang đợi bọn họ kết thúc thảo luận thì vội hỏi: “Vũ Tranh, quan điểm của cậu thì sao?”

“Cô ta là kẻ bị tình nghi nhưng tuyệt đối không phải cô ta.”

“Sao lại nói vậy?”

“Hoán đổi vai nhé. Nếu các cậu chính là tên cuồng theo dõi núp trong bóng tối, đồng thời có quan hệ trực tiếp tới chuyện Hòa Thi Nhụy mất tích và đang cố gắng hết sức để che đậy tội ác của mình, vào lúc các cậu không rõ Chương Tĩnh Minh - một tên cuồng theo dõi ai ai cũng biết, khi hắn chụp ảnh có vô tình chụp được ảnh liên quan đến mình không thì đúng lúc này, cậu có cơ hội lên vào ký túc xá của hắn, vậy cậu sẽ lãng phí thời gian vào từng bức ảnh một hay dứt khoát đổi luôn thẻ nhớ của máy ảnh? Thật ra cậu không cần xem từng bức ảnh mà chỉ cần xem bức ảnh đầu tiên thì cậu đã biết nó được chụp khi nào. Cậu tự tin rằng dù trước đó có chụp được mình thì cũng không chứng minh được gì cả, nhưng lúc sau nếu chụp được thì cực kỳ bất lợi cho bản thân. Công ký túc xá đại học không phải ngân hàng hay kho bạc nhà nước, mà nó chỉ cần muồn vào thì không có chìa khóa cũng có thể vào được, thế nên tôi cho rằng, người có chìa khóa là nghi phạm nhưng không phải người bị tình nghi duy nhất.”

Hà An Bang nhú mảy, “Nếu là tôi, tôi vẫn sẽ lựa chọn cẩn thận xem tất cả ảnh và tìm ra bức ảnh gây bất lợi cho mình rồi xóa đi.”

“Sở dĩ người này không làm vậy là vì hai nguyên nhân.” Nhiếp Vũ Tranh nói, “Thứ nhất, hắn không có nhiều thời gian. Thứ hai, hắn có đầy đủ năng lực phản trình sát, hắn hiểu được việc nếu bản thân cố tình xóa mấy bức ảnh hoặc thay đổi ảnh khác thì sẽ bị bên bộ phận kỹ thuật phát hiện. Biện pháp tốt nhất chính là trực tiếp thay thẻ của Chương Tĩnh Minh bằng một thẻ nhớ cùng nhãn hiệu và cùng loại máy ảnh, như vậy thì đã không còn dấu vết gián đoạn, lại tiết kiệm thời gian.”

“Nhưng làm sao để hắn có thể xử lý vấn đề khớp thời gian?” Thẩm Tử Bình không nhịn được hỏi, “Mặc dù không phải mỗi ngày Chương Tĩnh Minh đều chụp ảnh Hòa Thi Nhụy nhưng khoảng cách thời gian cũng sẽ không quá lâu. Lúc ấy sở dĩ chúng tôi không đặt sự chú ý vào những bức ảnh là bởi vì thời gian trong bức ảnh cuối cùng ở thẻ nhớ thứ nhất nối tiếp với bức ảnh đầu tiên trong thẻ nhớ thứ hai, cách chưa đầy một, hai tuần. Vậy tên cuồng theo dõi đó làm sao để khớp thời gian được? Tại sao thời gian ở bức ảnh thứ nhất hắn chụp có thể theo sát thời gian bức ảnh cuối cùng trong thẻ nhớ đầu của Chương Tĩnh Minh?”

“Chương Tĩnh Minh là một kẻ theo dõi phách lối và không có liêm sỉ, trong khoảng thời gian này, khi tôi hỏi thăm tình hình bạn cùng phòng ký túc xá và bạn học của hắn thì bọn họ đều có thể nhớ rất rõ cảnh tượng hắn khoe ảnh mà bản thân chụp được, hắn còn từng bàn tán về việc “chụp đầy một cái thẻ nhớ”. Chỉ cần hơi để ý là có thể biết đại khái ngày hắn chụp bức ảnh cuối cùng trong thẻ nhớ thứ nhất. Kẻ theo dõi núp trong bóng tối suy nghĩ rất kỹ càng, hắn mua cùng một loại máy ảnh với Chương Tĩnh Minh, tôi cho rằng đó là để một ngày nào đó vô ý làm mất hoặc bị người khác bắt gặp thì có thể đổ tội cho Chương Tĩnh Minh.”

Trần Dục cảm thán: “Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước trôn ngay sau mà!”

“Con hoàng tước này che giấu quá kỹ, mãi đến hôm nay mới trời lên mặt nước!” Thẩm Tử Bình nghiêng răng, “Rốt cuộc đó là ai? Chẳng lẽ manh mối

đến đây lại dứt đoạn?”

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Nhiếp Vũ Tranh, ngay cả Hà An Bang từ đầu không tin tưởng anh cũng im lặng chờ anh mở miệng.

“Tiếp tục điều tra theo hướng từ Đào Hiểu Y.” Không phụ lòng mong đợi của mọi người, giọng nói trầm thấp của anh vang lên: “Trong quá trình nói chuyện với nhau, tôi phát hiện cô ta hay đùn đẩy trách nhiệm, bảo sao hay vậy, không có chủ kiến, làm việc bị động, từ miêu tả của cô ta, tôi phát hiện có một số điểm không bình thường, nhưng để không rút dây động rừng nên lúc ấy cũng không gắng hỏi, bây giờ thì giao nó cho các cậu: Hành vi kịp thời khóa ký túc xá của cô ta nhìn có vẻ như đang giúp cảnh sát phá án nhưng thật ra yếu tố ám chỉ tâm lý còn nhiều hơn, cứ như vậy, không riêng gì cảnh sát mà kể cả giảng viên và sinh viên của trường đều sẽ nghi ngờ Chương Tĩnh Minh, vậy nên khi họ trả lời câu hỏi của cảnh sát thì sẽ vô thức nhắc tới Chương Tĩnh Minh và liên tục nhấn mạnh việc “hắn bị tình nghi rất lớn”. Đọc qua sổ ghi chép của những người năm đó bị cảnh sát hỏi, không một ai không nhắc tới Chương Tĩnh Minh. Các cậu có chú ý tới không? Trong tình huống cảnh sát chưa xác định Hòa Thi Nhụy lạc đường, bị lừa bán hay bị người khác giết hại, Đào Hiểu Y đã khuyên Chương Tĩnh Minh tự thú. Dù là bây giờ, e rằng mỗi một người đang ngồi ở đây cũng không dám, đồng thời không có khả năng chỉ dựa vào phán đoán của mình đã bảo hắn đi tự thú. Đào Hiểu Y là một giáo viên hướng dẫn của Học viện Luật, chẳng lẽ ngay cả khái niệm suy đoán vô tội kiểu này mà cũng không rõ à?”

“Chúng tôi sẽ lập tức đi điều tra!” Trần Dục và Lâm Duệ tràn đầy nhiệt huyết, lập tức đứng lên định đi ra ngoài.

“Từ từ đã.” Nhiếp Vũ Tranh gọi bọn họ lại, “Đối thủ của chúng ta là một tên cực kỳ gian xảo, có sở trường về che giấu, rất có thể có sẵn một số điểm đặc thù như sau: một, hắn là “người bên cạnh” Chương Tĩnh Minh hoặc Hòa Thi Nhụy, rất quen thuộc tình trạng của một trong hai người bọn họ. Hai, hắn là người có địa vị quyền uy nhất định ở phương diện hay lĩnh vực nào đó, rất dễ dàng khiến người khác không đề phòng, đây cũng là nguyên nhân một người kiêu ngạo như Hòa Thi Nhụy phát sinh quan hệ với hắn

trong tình huống không hề đề phòng, giới tính, nghề nghiệp, bằng cấp hoặc sở trường đặc biệt nào đó đều có khả năng trở thành công cụ che giấu của hắn. Ba, hắn có cơ hội vào ký túc xá đã bị khóa, cải trang ăn mặc cũng được, phá cửa sổ để vào cũng tốt, Đào Hiểu Y hoặc là tông phạm của hắn, hoặc là chính bản thân Đào Hiểu Y, nhất định phải khiến cô ta nói ra tình huống nhân viên ra vào ký túc xá Chương Tĩnh Minh trong mấy ngày từ ngày 12 đến ngày 14, bao gồm cả việc thẩm tra cô ta luôn. Những điều này là một vài điểm mà tôi cung cấp xuất phát từ góc độ tâm lý tội phạm tông phạm, điều tra hình sự chuyên nghiệp hơn còn phải dựa vào mọi người.”

Thẩm Tử Bình đứng dậy, vỗ mạnh lên vai Nhiếp Vũ Tranh, “Cảm ơn cậu, thật sự vô cùng cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn một tên lưu manh à?”

Thẩm Tử Bình bị anh đánh bại, vẻ mặt đau khổ cười làm lạnh, “Cậu thù dai thật đấy. Tôi sai rồi được chưa? Vụ án có tiến triển lớn như vậy, có rảnh nhất định tôi sẽ mời cậu, à còn cả Tiểu Chúc một bữa!”

Nhiếp Vũ Tranh không để bụng, “Mười năm quá lâu rồi, mặc dù chúng ta có phương hướng cũng không đại biểu có thể điều tra ra được. Lúc cậu không thu hoạch được gì, buồn phiền không chịu nổi thì hoan nghênh cậu đến Sa Mạc Cam Tuyền.”

“Thôi, tôi không để các cậu có cơ hội kiếm tiền đâu.” Thẩm Tử Bình tràn ngập tự tin.

Chương 75: Anh là bộ ngựa, tôi là hoàng tước [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi một vị khách khoảng mười mấy tuổi và người nhà ra về, Chúc Cẩn Niên tắt điều hòa phòng chơi khay cát, đóng kỹ cửa đi ra ngoài thì thấy Kỳ Kỳ chỗ lẽ tân liên tục vẫy tay với cô. Thấy cô nhìn mình, Kỳ Kỳ cười gian rồi chỉ về phía trước. Tầm mắt bị vách tường chắn mất, cô bước nhanh tới mới phát hiện người đã lâu không xuất hiện ở văn phòng đang thân nhiên ngồi trên ghế sofa, có một bó hoa đặt lên chiếc bàn nhỏ.

Tất cả mọi người đều ngầm hiểu quan hệ của hai người bọn họ, khi đi ngang qua cố gắng bình tĩnh chào hỏi với Nhiếp Vũ Tranh, nhin tâm hồn nhiều chuyện trong lòng xuống.

“Nhiếp...” Chúc Cẩn Niên vừa mở miệng, giọng nói đã nhanh chóng nhỏ lại, cô có phần xấu hổ, điều chỉnh một lúc mới mỉm cười phóng khoáng đi đến, “Sao anh lại tới đây?”

“Công việc quan trọng nhất tạm thời đã kết thúc, anh đến thị sát và kiểm tra tình trạng làm việc của em, thuận tiện đón em tan làm.” Nhiếp Vũ Tranh đứng dậy, tự nhiên đặt bó hoa vào lòng cô, “Mấy ngày không đón em nên anh có phần không quen.”

“Em biết gần đây anh rất bận mà.”

Đỗ Cách Trí cảm cặp công văn đi ra, thấy vậy thì ngăn người rồi cup mắt mỉm cười, sắc mặt bình tĩnh bước đến, anh ta nói một câu hai nghĩa,

“Bỗng dưng bị hai người ngược đãi một trận, hôm nào phạt hai người mời khách bồi thường phí tổn thất tinh thần cho tôi nhé.”

Chúc Cẩn Niên mỉm cười đáp lại, Đỗ Cách Trí giơ tay chào tạm biệt, không để lộ điều gì ngoài phép lịch sự bình thường. Anh ta vẫn luôn biết tiến biết lùi, chú ý tới cảm nhận của người khác như vậy, chút hứng thú với cô giống như băng tan chảy, cũng không để đồng nghiệp khác nhìn ra manh mối gì. Chúc Cẩn Niên tìm cơ quay lại lấy túi để tránh ba người phải đi chung thang máy.

Một lát sau hai người bước vào thang máy, Chúc Cẩn Niên cúi đầu nhìn bó hoa, nổi bất ngờ và e lệ hiện lên trong mắt. Hoa cẩm tú cầu màu xanh nhạt xen lẫn hoa hồng nhạt và cúc trắng tròn, những màu sắc nhẹ nhàng lịch sự nhưng lại mang vẻ đẹp đáng yêu.

“Làm chuyện gì trái lương tâm à, sao lại muốn tặng hoa cho em?”

“Mấy ngày nay không quan tâm đến em nên nhận tội với em đây.”
Nhiếp Vũ Tranh chân thành trả lời.

Cô có phần đắc ý, cố ý nhíu mày nói: “Thật ra mấy ngày nay em cũng rất bận. Đúng là chưa từng nhớ anh thật.”

“Bận gì thế?”

“Đương nhiên là giải quyết vấn đề khó khăn của khách hàng rồi.” Nói đến đây, Chúc Cẩn Niên hơi chột dạ, “Nhưng mà gặp phải một số điểm khiến em cảm thấy hoang mang. Tính cách của anh ta rất thoải mái, có phần tùy tiện, hơn nữa cũng không ngại việc kể nội dung tư vấn cho người khác biết, không chỉ có thế, anh ta còn cực kỳ mong muốn tiếp thu ý kiến của mọi người để có thêm nhiều người giúp anh ta giải quyết vấn đề trong cơn ác mộng, anh ta chính là Tiểu K mà trước đây em từng nhắc tới ấy.”

Cô kể lại một lượt quá trình xin giúp đỡ và tình hình gần đây của Khang Kiên Dương, “Chúng em đều cho rằng sau khi cục cảnh sát lập hồ sơ vụ án của Tia Chóp thì giấc mơ mà anh ta thường xuyên gặp phải cũng sẽ dần dần mất đi, nhưng giấc mơ kia giống như một căn bệnh khó chữa, vẫn thường xuyên xuất hiện. Anh ta đến đây nhiều lần, trò chuyện cũng được, trải nghiệm tâm lý cũng tốt, thậm chí là cả thôi miên cũng rất khó chạm tới nguồn gốc sinh ra giấc mơ đó. Gia đình mà anh ta sinh ra không có vấn đề hay thiếu sót gì, những thất bại trải qua từ nhỏ đến lớn không nhiều, nội tâm cũng cực kỳ thống nhất với trạng thái mà anh ta thể hiện ra bên ngoài, thậm chí có thể nói, anh ta là người nghĩ thoáng và rạn rở nhất trong số những người tới tư vấn, sau khi quen thân thì nói chuyện hay tiếp xúc qua lại đều rất thoải mái, em có phần mơ hồ, rốt cuộc giấc mơ kia phải giải thích thế nào đây?”

“Em tán thưởng anh ta lắm à?”

Hình như trọng điểm phải chú ý bị lệch rồi thì phải? Chúc Cẩm Niên kinh ngạc quay đầu nhìn người đang lái xe.

Anh duỗi tay ra, gập ngón trở lại, gõ nhẹ lên mũi cô.

“Em sắp nghi ngờ phong thủy nhà anh ta không tốt luôn rồi ấy!” Chúc Cẩm Niên lắc đầu, “Nhưng nhà anh ta ở khu biệt thự cao cấp tập hợp toàn nhân vật nổi tiếng tai to mặt lớn, tuyệt đối không thể xuất hiện vấn đề phong thủy, hơn nữa từ đầu anh ta cũng đã mời thầy phong thủy...”

“Mê tín bảo thủ.”

“Biết là phải tin tưởng khoa học, nhưng giải thích bằng khoa học thế nào đây?”

“Tóm lại người nhà giàu đó ở chỗ nào?”

“Để em nhớ lại... À hình như là Tiêu Dao Du.”

Nhiếp Vũ Tranh khẽ nhú mày, “Tiêu Dao Du ở Nam Sơn?”

“Đúng ạ, chính là chỗ đó. Em từng nghe Khang Kiên Dương nói mấy ngôi nhà trong đó có giá cả đến hàng triệu mà thoáng cái đã bán sạch, nhưng tới bây giờ tỉ lệ người vào ở cũng không quá cao. Mấy người giàu có ở thành phố Bằng chỉ mua cho vui, có tiền nên tùy hứng đấy.” Chúc Cẩn Niên mặt dày xin anh giúp đỡ, “Không phải chúng ta là cộng sự à? Vấn đề trợ lý không giải quyết được, sếp là chuyên gia tâm lý cũng nên suy nghĩ đến việc ra tay cứu giúp đúng không?”

“Em cũng biết rất lâu rồi anh không làm tư vấn tâm lý.”

“Tại sao anh cứ bỏ qua cơ hội kiếm tiền thế chứ...” Chúc Cẩn Niên ai oán.

“Vì sao em lựa chọn làm chuyên gia tư vấn tâm lý?”

Chúc Cẩn Niên không tập trung, thuận miệng trả lời: “Em nhiều chuyện. À, em biết rồi, nguyên nhân anh không làm tư vấn rất có thể là....” Cô đề thấp giọng, cố ý học theo giọng điệu trước sau như một của anh: “Tôi không có hứng thú với chuyện của người khác”, đúng không?”

“Tư vấn tâm lý chỉ có thể nghe được một phần nhỏ của những chuyện đấy, còn giám định và phân tích tâm lý có thể nghe được toàn bộ. Câu trả lời như vậy, cô Chúc đã hài lòng chưa?”

“Anh cứ trêu em đi.”

“Anh đồng ý với em.” Sau khi thỏa mãn sở thích, Nhiếp Vũ Tranh đáp ứng rồi lại như nghĩ đến điều gì đó, anh nói, “Em hẹn thời gian gặp mặt với anh ta đi, anh cũng rất muốn mở mang tầm mắt về khu biệt thự cao cấp mấy ngàn vạn.”

Chúc Cẩn Niên thấy anh dứt khoát như vậy thì chế nhạo: “Có tiền có thể sai ma gọi quỷ.”

Anh cười hết sức gian xảo, “Đã nói rồi, cục diện rối rắm do người trợ lý đang học nghề nào đó để lại thì anh phải dọn dẹp thôi.”

“Em thay anh ta cảm ơn anh nhé.” Cô nhanh chóng nịnh nọt.

“Bây giờ em đang cầu xin anh vì một người đàn ông khác à?”

“Người ta kết hôn từ lâu rồi!” Chúc Cẩn Niên lườm, “Hơn nữa em đang lo nghĩ cho hình ảnh tốt đẹp của văn phòng và nội tâm hoang mang của người xin giúp đỡ, anh ta là nam hay nữ đối với em đều giống nhau cả.”

Nhiếp Vũ Tranh “À” một tiếng thật dài.

Chúc Cẩn Niên hừ một tiếng, “Anh đừng chỉ lo châm chọc đả kích em, dù sao em chưa từng xuất hiện hiện tượng chuyển dời tình cảm (1). Nhưng người nào đó thì khác, không riêng gì thế mà còn bị rất nhiều quần chúng nhân dân không rõ chân tướng coi như quý ông đã có gia đình.”

(1) Chuyển dời tình cảm xuất phát từ lý thuyết phân tâm học, là quá trình khách hàng tư vấn dành quá nhiều tình cảm, cảm xúc của họ từ một số người quan trọng trong cuộc sống sang nhà phân tích tâm lý.

“Chúc Cẩn Niên, trong chuyện này em nhanh mồm nhanh miệng lắm, anh không nói lại em.”

“Ha ha ha!” Chúc Cẩn Niên cười khan.

“Thế nên anh không cho phép em nói nữa.” Anh vừa dứt lời thì thừa dịp dừng xe chờ đèn đỏ, cởi dây an toàn ra rồi hôn lên môi cô.

Đèn xanh sáng lên, Chúc Cẩn Niên xoa môi dưới, oán trách lườm anh, lại bắt đắ dĩ lắ đầu, “Vốn em thấy hôm nay tâm trạng anh rất tốt, sao mới nói được vài câu đã ghen thế. Tìm được Hòa Thi Nhựt rồi à?”

“Anh có suy đoán trong lòng nhưng chưa có đầy đủ chứng cứ nên đã nói phán đoán bước đầu cho Thẩm Tử Bình, tin rằng bọn họ sẽ sử dụng phương pháp điều tra để điều tra rõ ràng, đến lúc đó lại chứng thực suy đoán của anh cũng chưa muộn.” Nhiếp Vũ Tranh bình tĩnh lái xe, “Hòa Thi Nhựt ở đâu vẫn chưa biết, dù sao cũng đã mười năm, một nửa dựa vào con người, một nửa dựa vào may mắn. Cho dù tìm được, chưa chắc đã là chuyện tốt với Thẩm Tử Bình.”

“Với đàn ông, mãi mãi không chiếm được là thứ tốt nhất phải không?” Giọng điệu Chúc Cẩn Niên mang theo sự trào phúng.

“Vấn đề này từ trước đến nay anh chưa từng suy nghĩ đến.” Nhiếp Vũ Tranh hơi dừng lại, ánh mắt thoáng nhìn qua cô rồi lại bổ sung một câu, “Dù sao thứ muốn chiếm cũng đã chiếm được rồi.”

“Không hổ là nghiên cứu tâm lý, năng lực tự điều chỉnh mạnh thật đấy. Có một số thứ biết là không chiếm được nên anh dứt khoát không nghĩ nữa.” Cô cố ý tranh cãi, “Ví dụ như khu biệt thự cao cấp mấy triệu kia.”

Nhiếp Vũ Tranh thông thả đánh tay lái, “Nếu em đã nói vậy, chờ lát nữa kẻ hèn này sẽ mang em tới hàn xá tham quan quan sát.”

“Chỗ của anh sao có thể gọi là hàn xá chứ?” Cô đáp trả, “Chỉ có thể gọi là chỗ ở của mèo thôi.”

“Em nói chỗ ở của mèo thì nó là chỗ ở của mèo... Ở đó thiếu một nhân viên chăn nuôi, em suy nghĩ thử xem?”

Chúc Cẩn Niên chống cằm, quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, “Vậy em sẽ cân nhắc.”

Nghe cô đáp vậy, khoe môi Nhiếp Vũ Tranh khẽ cong lên.

Lâm Duệ gấp gấp đẩy cửa vào, “Đội phó Thẩm, chúng tôi về rồi!”

Ánh mắt Thẩm Tử Bình rời khỏi màn hình máy tính, “Thế nào?”

“Tổ trưởng Nhiếp nói không sai, Đào Hiểu Y không có chủ kiến gì cả, nghe gió tưởng mưa, thói quen làm theo yêu cầu và dặn dò của người khác, vốn không động não suy nghĩ, hơn nữa không ngừng đẩy trách nhiệm cho người khác, luôn nhấn mạnh mình chỉ là người thực hiện theo. Cô ta nói đầu đuôi việc khóa ký túc xá là do ông ta chỉ đạo...” Lâm Duệ chỉ vào cái tên trên sổ ghi chép, “Khuyên Chương Tĩnh Minh tự thú cũng là đề nghị của ông ta. Giáo viên hướng dẫn khóa Chương Tĩnh Minh sinh con nên Đào Hiểu Y tạm thời thay thế vào năm đó, xảy ra chuyện như vậy, trong lòng cô ta cực kỳ hoảng hốt, sau khi lấy chìa khóa của Chương Tĩnh Minh thì vội vàng đi tìm những người cùng phòng khác, tôi hỏi cô ta lúc đi thì cửa đã đóng chưa, Đào Hiểu Y không trả lời thẳng với tôi, sau đó lại bảo đóng rồi, vẻ mặt cực kỳ không tự tin. Tôi cảm thấy vấn đề nằm ở đây, lẽ như cửa không đóng thì sao? Cuối cùng cô ta đảm bảo với chúng tôi rằng, sau khi khóa ký túc xá thì tuyệt đối không có ai tới tìm cô ta lấy chìa khóa.”

Thẩm Tử Bình nhíu mày nhìn chằm chằm vào cái tên kia, anh ta có phần ngạc nhiên.

“Đội phó Thẩm, tiếp theo chúng ta điều tra gì tiếp đây?”

Thẩm Tử Bình hoàn hồn, trong lòng cảm giác chuyện này cực kỳ phức tạp, nhưng lại không thể không tiếp tục điều tra, “Nhiếp Vũ Tranh nói khi chiếu những bức ảnh trong thẻ nhớ thứ hai, Chương Tĩnh Minh mới nhìn mấy bức đã phát hiện không phải do hắn chụp, điều này chứng tỏ những bức ảnh đầu tiên mà tên theo dõi này chụp là “có một không hai”, ngay cả

Chương Tĩnh Minh cũng không chụp được. Tôi nhớ nội dung mười bức ảnh đầu là tiết mục Hòa Thi Nhụy hát khi cô ấy tham gia chương trình chào tân sinh viên của trường, chương trình này sẽ được quay lại toàn bộ, hơn nữa còn lưu dưới dạng đĩa CD rồi gửi cho từng người tham dự. Lâm Duệ, cậu, Tiểu Cao và Cường Tử một đội, liên lạc với những người đó, tìm xem còn ai giữ lại đĩa CD, xem kỹ những máy ảnh có ở dưới khi Hòa Thi Nhụy lên sân khấu. Trần Dục, A Thiết và Đại Trúc một đội, phụ trách xem video theo dõi trước khi Hòa Thi Nhụy mất tích, nhưng không phải để tìm Hòa Thi Nhụy mà là tìm người này...”

Anh ta dùng bút chấm vào sổ ghi chép, “Tìm ông ta và phương tiện giao thông ông ta thường dùng, thời gian ra vào, người bên cạnh, có hành động khác thường hoặc những điểm mà các cậu cho rằng nó đáng nghi thì nhìn kỹ từng cái một cho tôi.”

“Rõ!”

Chương 76: Anh là bộ ngựa, tôi là hoàng tước [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Mười giờ sáng chủ nhật, trời nắng gay gắt, Chúc Cẩn Niên xuống xe, giơ tay lên che nắng, cô tò mò nhìn xung quanh một lượt, trong lòng khen ngợi, không hổ là khu biệt thự cao cấp hàng đầu, vừa có nét phong tình ngoại quốc của trấn nhỏ Châu Âu lại vừa có vẻ thanh lịch nhân nhã của dòng sông uốn khúc. Sau đó Nhiếp Vũ Tranh xuống xe từ chỗ ghé lái, anh chỉ nhìn lướt qua chứ không hề có niềm yêu thích và ngưỡng mộ giống như cô.

Vài năm trước anh đã từng theo tổ chuyên án tới đây để tìm hiểu thêm về tính cách người chết là công nhân Tăng Đại Cường, cũng chính lúc ấy có một công nhân nói với cảnh sát rằng từng thấy Tăng Đại Cường và Tào Nghĩa Lê lén lút gặp nhau, còn xảy ra tranh chấp gì đấy. Hiện giờ ba bốn năm trôi qua, khu biệt thự Tiêu Dao Du đã được xây dựng xong, vụ án Tăng Đại Cường bị giết đã phủ bụi, không có động tĩnh gì, còn Tào Nghĩa Lê thì không biết tung tích.

"Chào hai người! Nhiếp tổng, nghe danh anh đã lâu, hoan nghênh hoan nghênh!" Khang Kiên Dương chào hỏi từ xa rồi bước nhanh về hướng này, có một người phụ nữ đi cạnh anh ta, chắc hẳn là cô vợ Nguyên Dung. Khang Kiên Dương vừa dẫn hai người vào trong nhà vừa giới thiệu những ngôi nhà ven đường do ai sở hữu.

"Con trai của phó cục trưởng Sở tài chính tỉnh sống ở đây... Đó là nhà của Arlen, giám đốc điều hành của tập đoàn Kie Châu Á, còn ngôi nhà đó là nơi ở của hai cô tình nhân mà Đặng tổng bao nuôi, ông ta là giám đốc công ty điện tử địa cầu, hai cô luôn đấy! Chậc chậc..."

"Làm phiền hai người trời nóng mà còn phải tới đây một chuyến, tôi đã nói với anh ấy bao nhiêu lần chỉ là mơ mà thôi, không có gì đáng để ý cả, vậy mà anh ấy còn đi tư vấn tâm lý. Tôi còn thường xuyên mơ mình đang thi đại học ấy chứ..." Nguyên Dung vừa đi vừa nói chuyện, cô ấy có đôi mắt phúc hậu, nhìn có vẻ không mưu mô gì, Khang Kiên Dương từng nói bọn họ là thanh mai trúc mã.

"Em thì biết gì chứ, cái này gọi là sự phóng chiếu của tiềm thức! Tiềm thức đấy, em thi đại học chỉ được hơn 400 điểm, có thể hiểu được sao hả?" Khang Kiên Dương cười ha ha ôm eo vợ mình, "Đợi lát nữa tới phòng ngủ chính, tôi chỉ cho hai người xem."

Đang nói chuyện thì đã vào sân nhỏ, ở đó trồng một số cây lạ hiếm thấy, vừa nhìn đã biết giá cả xa xỉ, còn cả một cái chuồng chó nằm ở góc sân, có vẻ là đồ đã vứt đi. Chúc Cận Niên hỏi: "Hóa ra anh Khang cũng từng nuôi chó à?"

Khang Kiên Dương giải thích: "Lúc mới chuyển đến chúng tôi có nuôi một con Golden (1), Tiểu Dung không chịu nổi nó sủa suốt ngày suốt đêm nên đã tặng cho người khác rồi."

(1) Golden Retriever là giống chó có kích thước trung bình. Thuộc họ nhà chó ưa hoạt động, chơi đùa, chúng rất trung thành và thông minh. Chúng còn có tên gọi khác là chó săn môi hoặc chó tha mồi.

Anh ta duỗi tay chỉ về chỗ bên trong hồ nước nhỏ, trào phúng nói: "Sau đó cô ấy nuôi rùa, yên lặng lắm, chưa thấy nó mở miệng bao giờ, ha ha."

Vào nhà, Khang Kiên Dương bảo người giúp việc pha trà, còn mình thì dẫn Nhiếp Vũ Tranh và Chúc Cận Niên lên phòng ngủ chính ở tầng hai. Vào phòng, anh ta nằm lên giường, sau đó chỉ về một hướng rồi nói, "Ồ đó..."

Chúc Cận Niên bước qua, "Ồ đây à?"

"Đúng vậy." Khang Kiên Dương đứng dậy, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, thấy Nguyên Dung còn chưa đi lên thì khua môi mấp mép nói, "Ồi dào, nếu như trong giấc mơ của tôi, người đứng ở đó là một người đẹp như cô thì hay rồi, có chết tôi cũng không đi tư vấn tâm lý, còn ước gì mơ nhiều lần hơn nữa cơ."

Chúc Cận Niên hơi xấu hổ, chỉ có thể gượng cười rồi nhìn Nhiếp Vũ Tranh. Anh đã bước tới bên cạnh cô, quan sát mọi nơi, cuối cùng ánh mắt nhìn về một chỗ nào đó bên ngoài cửa sổ. Cô nhìn theo anh, không khỏi lên tiếng hỏi: "Mảnh cỏ dại kia bị sao thế?"

Trong sân nhà Khang Kiên Dương, ngoại trừ những nơi trồng cây trồng hoa thì cũng là thảm cỏ xanh mượt như sân bóng, chỉ có chỗ nhỏ đó cỏ cây thưa thớt, ở giữa còn lõm xuống như dấu vết đã từng trồng trọt.

Đúng lúc Nguyên Dung đi lên, cô ấy đưa hồng trà mà người giúp việc đã pha xong cho hai vị khách, nghe Chúc Cận Niên hỏi như vậy thì trả lời thay Khang Kiên Dương: "Chỗ đó bị người ta lừa rồi trồng một số cây vớ va vớ vẩn, vừa đắt vừa không sống được đấy..."

"Được rồi được rồi, chuyện đó có gì hay ho đâu mà nói." Khang Kiên Dương xua tay, "Người ta tới để giải quyết chuyện nằm mơ của anh, không phải là giảng viên đại học nông lâm nghiệp tới để dạy trồng cây."

"Em đã nói với anh từ lâu rồi, anh bị người ta lừa, bực bội trong lòng nên mới nằm mơ mà anh cứ không tin." Nguyên Dung lườm anh ta rồi xoay người bước đi.

"Tiểu Dung..." Chúc Cận Niên lập tức gọi cô ấy lại, "Sao cô lại nói thế?"

"Cô không biết đấy thôi, anh ấy tiêu không biết bao nhiêu tiền để trồng đủ loại từ nhỏ, tùng la hán, vú sữa trong vườn, cây giống không hợp đất đai thì lại đốt tiền "truyền dịch" (2) để nuôi nhưng vẫn chết mất hai ba gốc.

Cũng chỉ có mấy cây nho phát triển tốt, đám bạn xấu của anh ấy tới chơi còn khen không ngớt lời, anh ấy phần khích lắm..."

(2) Đây là giải pháp hoàn hảo để cung cấp dinh dưỡng, tưới nước cho những cây mới được trồng, cây phơi, cây vỡ bầu hay cung cấp nước cho những cây cố thụ vào khoảng thời gian bộ rễ cây chưa có hoặc yếu....

Chúc Căn Niên nghĩ tới vết tối màu trên đồ trắng của người trong mơ mà Khang Kiên Dương nhắc hôm thôi miên, hóa ra đó không phải vết máu mà là bóng cây, đôi mắt cô bỗng sáng ngời, vội hỏi cô ấy: "Sau đó thì sao?"

Nguyên Dung mang vẻ mặt chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói, "Tôi bảo anh ấy đừng trồng nữa mà anh ấy không thềm nghe, không mua cây nhưng chuyển sang mua hạt giống hoa. Một người bạn của anh ấy lừa anh ấy mua "trà bốn màu", một mầm cây mà mất tận bốn vạn. Trồng cây thứ nhất thì cây chết, lá cũng sắp thành màu trắng! Tiếp tục mua thêm một gốc nữa thì lại chết tiếp. Cứ thế trồng đi trồng lại bốn cây, bỏ ra mười hai vạn mà chẳng được gì. Tôi khuyên mãi, không cho anh ấy trồng mà anh ấy còn nổi giận với tôi, sau đó chính anh ấy nghe được tên bạn kia thiếu nợ cờ bạc ở bên ngoài mới chịu dừng lại. Chỗ kia cứ thế bỏ hoang, không trồng gì nữa."

Khang Kiên Dương cảm thấy mất mặt nên nhíu mày giải thích: "Dù gì bạn của anh cũng làm trong công ty cây cảnh nhiều năm, trà bốn màu vốn dĩ có giá như vậy! Anh cũng ném hạt giống hoa đã chết cho bọn họ, không phải chuyên gia của bọn họ xét nghiệm rồi sao? Họ nói cây không sống được là bởi vì cấu tạo và tính chất đất chỗ chúng ta không tốt, độ kiềm trong đất quá cao, bộ rễ không hấp thụ được dinh dưỡng, nếu không sao cậu ta bán cho lão Vương hàng xóm thì lại sống rất tốt chứ? Người ta cũng gửi bột lưu huỳnh và đất lá thông đến đây rồi, nếu không phải do em ngại phiền phức với bản..."

Chúc Căn Niên nhìn kiểu chung sống cãi nhau không dứt của hai vợ chồng thì không khỏi nhớ tới mình và Hách Dịch Kỳ trước kia, hờ ra một tí là cãi nhau ỏm tỏi, không phải mình tức chết đi được thì là anh ta tức đến

mức bốc khói. Sau khi ở bên Nhiếp Vũ Tranh, cô và anh thường tranh cãi, hay đấu võ mồm nhưng lại hiếm khi thật sự nổi giận.

Nhiếp Vũ Tranh im lặng nghe hai vợ chồng cãi nhau, ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc rồi quay đầu nói với Chúc Cẩn Niên, "Đi với anh xuống nhà xem thử."

Chúc Cẩn Niên hoàn hồn, theo sát phía sau anh, cô khẽ hỏi, "Chẳng lẽ giấc mơ kia có liên quan đến việc anh ta trồng hoa à? Nguyên lý gì thế..."

Khang Kiên Dương không rõ lý do nhưng cũng đi xuống theo.

Nhiếp Vũ Tranh đứng trên mảnh đất hoang nhỏ, nét mặt nghiêm trọng. Nguyên Dung chậm rì rì bước tới, lên tiếng như cố ý đối đầu với chồng mình: "Lúc anh ấy trồng trà bốn màu ở chỗ này, ánh đèn chiếu vào, bóng cây vừa khéo chiếu lên bức tường đối diện phòng ngủ của chúng tôi, cứ như bóng ma ấy, tôi nói với anh ấy không biết bao nhiêu lần là đừng đốt tiền nữa, anh ấy giận dữ nên không trồng hoa trồng cây gì thật, bỏ hoang chỗ này, cũng không bảo ai xử lý, xấu xí giống như bệnh vảy nến ấy!"

Chúc Cẩn Niên nhớ Freud từng nói trong "Phân tích giấc mơ" rằng phần lớn nội dung cảnh trong mơ đều đến từ những điều đã trải qua gần đây, hơn nữa là trải qua trước khi đi ngủ. Nếu Nguyên Dung thường xuyên nói bóng cây chiếu trên tường giống ma trước mặt Khang Kiên Dương thì việc nửa đêm anh ta mơ thấy giấc mộng kia có thể được giải thích rồi.

"Khang tổng không ngại sửa lại vườn một lần nữa chứ?" Nhiếp Vũ Tranh hỏi.

Khang Kiên Dương sững sốt, nhìn về phía Chúc Cẩn Niên như xin giúp đỡ, rõ ràng anh ta đang cảm thấy Nhiếp Vũ Tranh bị Nguyên Dung thuyết phục.

Chúc Cẩn Niên đang phân vân có cần hỏi rõ hay không thì nghe thấy anh nói: "Nếu Khang tổng không hài lòng với hiệu quả sau khi sửa lại thì tiền công cần dùng sẽ do cô Chúc đây chịu."

Cô cạ lời, lén đánh Nhiếp Vũ Tranh một cái, anh trở tay nắm lấy tay cô, vuốt ve nhẹ nhàng như đang an ủi.

"Đúng đấy chồng à, ngay cả hai chuyên gia tư vấn đều đã nói vậy thì anh gọi người đến sửa lại đi."

Khang Kiên Dương không hề để ý đến chút tiền công đó, để đỡ vợ nên anh ta chỉ có thể đồng ý, "Được, anh gọi người đến làm là được, xới đất, bón phân rồi trồng thảm cỏ, được chưa nào?"

"Cũng tạm được." Nguyên Dung vui vẻ hãnh lên, kéo tay anh ta cười đáp lời.

Nhiếp Vũ Tranh đề nghị cực kỳ nghiêm túc: "Chuyện trồng cỏ để sau hẵng nói, xới đất thì phải tiến hành ngay lập tức."

"Đây là... Vì sao?" Khang Kiên Dương không nhận được hỏi, "Chẳng lẽ vấn đề không phải ở phòng tôi à?"

Nhiếp Vũ Tranh yên lặng vài giây rồi mới đáp, "Trùng hợp là bình thường có rãnh tôi cũng chăm sóc một ít hoa cỏ trong vườn nên biết vài điều về nghề làm vườn. Dọc đường chúng ta tham quan, tôi thấy vườn nhà người khác ở Tiêu Dao Du đều trồng những cây ưa đất phèn phổ biến, ít phải xử lý hoặc cải tạo thổ nhưỡng mà vẫn có thể sinh trưởng tốt. Tùng la hán trong vườn nhà anh phát triển không tệ, theo tôi được biết, nó chính là loại cây ưa đất phèn, chứng tỏ độ kiềm của đất trong vườn nhà anh không thể nào vượt quá chỉ tiêu được. Như vậy chỉ có hai khả năng, một là bạn anh lừa anh thật, hai là một phần nhỏ đất trong vườn nhà anh có độ kiềm rất cao mà những phần khác vẫn là đất phèn. Khả năng sau cao hơn chút."

Khang Kiên Dương ngăn người, cẩn thận quan sát rồi lập tức gọi người giúp việc, "Dì gọi điện thoại bảo mấy công nhân tới đây đi."

Nửa tiếng sau, ba người đàn ông cao to da ngăm đen đến, người dẫn đầu cất giọng ồm ồm hỏi: "Muốn xới đất ở đâu vậy?"

Nhiếp Vũ Tranh giẫm đất dưới chân, "Đào sâu xuống đi."

"Đào sâu?"

"Đào đi."

Ba người đàn ông không nhiều lời, vung cuốc và xẻng trong tay lên bắt đầu làm.

Khang Kiên Dương che nắng cho Nguyên Dung, đứng ở đằng xa bên bờ hồ cho rùa ăn, anh ta hét to: "Này! Có cần phân công ra không, chỉ cần xới đất chỗ đó thôi sao?"

Giọng nói của anh ta bị nuốt chửng trong tiếng đào đất khí thế của công nhân, Nhiếp Vũ Tranh không có ý định phân công bọn họ nên nhóm công nhân vẫn tiếp tục đào sâu xuống. Chúc Cận Niên lau mồ hôi trên trán, quan sát cái hố to được đào ra, lại gần hỏi anh, "Anh có chắc chắn không?"

"Bố anh từng trồng hai gốc cây trà bốn màu, khi dùng vôi cải tạo đất có hơi mạnh tay nên cây cũng không thể sống, phiến lá xuất hiện từng đốm trắng. Chỗ Khang Kiên Dương trồng hoa mọc rất ít cỏ dại, mà những chỗ khác..." Nhiếp Vũ Tranh hát cầm về phía dưới tàng cây khác trong sân, "... Cỏ dại rất nhiều. Vườn nhà anh ta chỉ khoảng 100 - 200 mét vuông, phạm vi nhỏ như vậy, dù thiên nhiên phân hóa lớn đến mức nào, sao có thể xuất hiện một khu vực có độ kiềm quá cao, gần như không thể trồng cây sống, mà khu vực khác vẫn là đất phèn như bình thường chứ?"

Ba người đàn ông mồ hôi như mưa, đào đất với tốc độ rất nhanh, tới gần giữa trưa thì trong vườn đã xuất hiện một cái hố lớn, tiếp tục cuốc mấy cái nữa, mấy công nhân phát hiện có điều khác thường, "Ông chủ, hình như phía dưới có thứ gì ấy, cứng lắm..."

"Không phải là mỏ vàng chứ?" Hai mắt Nguyên Dung sáng lên.

Khang Kiên Dương khinh thường đáp: "Mỏ vàng á? Có khi là mỏ dầu ấy chứ!"

Chúc Cẩn Niên nghe thế bước lên định xem là gì thì Nhiếp Vũ Tranh bỗng chặn trước mặt cô, "Em và cô ấy vào nhà đi."

"Vì sao?"

Nhiếp Vũ Tranh không nói thẳng: "Tin là em cũng không hi vọng một người phụ nữ mang thai trượt chân rơi xuống hố đâu nhỉ?"

Chúc Cẩn Niên há hốc mồm nhưng cô vẫn nuốt lời muốn hỏi xuống, xoay người kéo tay Nguyên Dung, "Ở đây nóng quá, chúng ta đi vào thì hơn, lỡ như bị cảm nắng thì cô đâu được uống thuốc."

Nguyên Dung bất đắc dĩ, đành phải bước vào nhà.

Khang Kiên Dương nghi ngờ nhìn Nhiếp Vũ Tranh, thấy anh nhảy xuống hố sâu, vươn tay đẩy bùn đất sang hai bên để lộ một thứ hình như là túi nhựa, anh đề lên đó rồi nói gì đấy với công nhân, họ tiếp tục đào lên nhưng động tác nhẹ hơn rất nhiều.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn chăm chăm vào đáy hố, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Chương 77: Thế gian này còn có linh hồn hay sao? [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Chốc lát sau, một người công nhân cầm theo kéo xuống, Nhiếp Vũ Tranh cắt cái túi nhựa vừa đen vừa bẩn đã lộ hơn nửa kia ra thì thấy bên trong còn một chiếc túi màu trắng xám, không biết là gì.

Khang Kiên Dương quỳ gối bên cạnh hồ to, thò người ngó xuống xem, từng giọt mồ hôi không ngừng lăn xuống nhưng anh ta không rảnh để lau, chỉ cảm thấy có một chuyện gì đó khủng khiếp sắp bùng nổ, liên tiếp hỏi: "Đó là cái gì vậy? Cái gì vậy?"

Lớp thứ hai của cái túi được cắt để lộ một lớp vải bố màu nâu xám, mùi hương kỳ lạ bay lên, sắc mặt mấy người công nhân sợ hãi, bất giác lùi sang hai bên. Khi Nhiếp Vũ Tranh cắt lớp vải bố kia ra, nhóm công nhân tò mò bỗng hít một hơi thật sâu, sợ hết hồn hết vía, sau đó dùng cả tay cả chân trèo lên miệng hố, miệng thì hét loạn: "Người chết! Ngày quái quỷ gì không biết! Bên trong có người chết!!"

Hai chân Khang Kiên Dương mềm nhũn ngồi phịch xuống thảm cỏ, tim đập rất nhanh, trước mắt là một màu trắng xóa, anh ta không ngừng choáng váng.

"Báo cảnh sát đi." Giọng nói của Nhiếp Vũ Tranh vang lên từ bên dưới.

Khang Kiên Dương luống cuống tay chân lấy di động ra nhấn 110, anh ta hoàn toàn không biết mình đang nói gì, gào lớn một cách mất khống chế với người nhận điện thoại, một hỏi một đáp, nói năng lộn xộn, kinh hồn bạt

vía. Anh ta nhìn thấy vị trí của cái hồ to kia nghiêng về phía cửa sổ phòng ngủ chính ở tầng hai, nhớ lại giấc mơ đã quấy rối mình rất nhiều lần, cơ thể bị vải trắng bó chặt, cứng đờ đứng yên, khuôn mặt không thấy rõ mặt và bóng dáng quỷ quái trong đêm tối... Sau đó, bên tai anh ta vang lên câu lải nhải hết lần này đến lần khác của thím Tường Lâm trong "Lễ cầu phúc" của Lỗ Tấn...

"Thế gian này còn có linh hồn hay sao?"

Trong hoảng hốt, hình như có một giọng nữ đang gọi anh ta, còn chưa kịp cúp điện thoại thì trước mắt đột nhiên tối sầm, không biết gì nữa.

"Đội phó Thẩm, bên chỗ Hòa Thi Nhụy, nguyên viện trưởng Học viện Chính trị và Hành chính công Tào Nghĩa Lê có hiềm nghi rất lớn." Lâm Duệ chẳng thèm quan tâm đến bữa trưa, lao vào căng tin kéo Thẩm Tử Bình ra hành lang.

Không phải Thẩm Tử Bình không nghĩ tới kết quả này, nhưng anh ta vẫn hơi giật mình, lông mày cũng nhíu lại.

Trước đó, người đề nghị Đào Hiểu Y khóa ký túc xá và xúi giục cô ta khuyên nhủ Chương Tĩnh Minh tự thú đúng là Tào Nghĩa Lê. Mà ông ta cũng hoàn toàn phù hợp với những điểm đặc tả về người bị tình nghi mà Nhiếp Vũ Tranh cung cấp: "người bên cạnh" của Chương Tĩnh Minh hoặc Hòa Thi Nhụy, có địa vị nhất định trong lĩnh vực hoặc phương diện nào đó và có cơ hội đi vào ký túc xá đã bị khóa.

Lâm Duệ nói: "Chúng tôi tìm được CD buổi tiệc mà mấy cựu sinh viên giữ lại, có thể từ góc độ đó, hơn nữa phía trước bị một đồng hoa tươi chắn mắt thì chỉ có mỗi hàng đầu tiên, nơi lãnh đạo học viện ngồi thôi. Khi Hòa Thi Nhụy lên sân khấu thì đúng lúc ông kính lướt qua hàng đó, có hai ba người lãnh đạo giờ máy chụp ảnh, chúng tôi đã xử lý hình ảnh khiến nó trở

nên rõ nét hơn, chỉ có máy ảnh của Tào Nghĩa Lê và Chương Tĩnh Kinh giống nhau như đúc, góc độ cũng đúng. Mấy người Trần Dục còn đang xem video nên tôi đã đến chỗ Đào Hiểu Y một lần nữa, dù bằng bất cứ giá nào cũng phải khiến cô ta nhớ lại tất cả quá trình khóa ký túc xá. Hóa ra không phải cô ta khóa ký túc xá rồi mới đi mà còn có một chút chuyện nhỏ xen vào giữa nữa."

"Chuyện gì?" Thẩm Tử Bình truy hỏi.

"Lúc ấy cô ta là nghiên cứu sinh năm ba của Học viện Chính trị và Hành chính công, tạm thời thay thế giáo viên hướng dẫn của Học viện Luật, vậy nên rất nghe lời viện trưởng Tào Nghĩa Lê ở học viện mình. Tin tức Hòa Thi Nhụy mất tích vừa xuất hiện thì Tào Nghĩa Lê lập tức lấy lý do quan tâm đến tiến triển và trợ giúp cảnh sát để bảo cô ta khóa ký túc xá của Chương Tĩnh Minh. Cô ta đã biết những hành động của Chương Tĩnh Minh với Hòa Thi Nhụy từ lâu nên cũng không cảm thấy có gì không ổn, vì thế rất nghe lời đi đòi chìa khóa từ mấy người khác trong ký túc, cũng bảo bọn họ tới ký túc xá khác ghép giường, còn không cho bọn họ vào phòng lấy đồ dùng sinh hoạt. Mấu chốt là trong quá trình đẩy Tào Nghĩa Lê không rời đi, ông ta ở ký túc xá chờ mấy sinh viên trở về với cô ta, còn tùy ý tán gẫu đôi lời, nội dung là gì thì cô ta thật sự không nhớ ra. Chỉ nhớ rằng Chương Tĩnh Minh là người cuối cùng về, có lẽ đã nghe được chuyện khóa ký túc xá nên lè mè mãi không lên tầng, Tào Nghĩa Lê nghi ngờ hẳn muốn bỏ trốn nên bảo cô ta đi khuyên hẳn tự thú, cô ta không nghĩ nhiều nên đi xuống luôn, rốt cuộc có khóa cửa hay không thì đến bây giờ cô ta không nhớ rõ nữa, chỉ nói mình tìm được Chương Tĩnh Minh và tịch thu chìa khóa, lúc quay lại thì cửa đã khóa, Tào Nghĩa Lê đứng ở ngoài, nghiêm khắc hỏi một vài chuyện về Chương Tĩnh Minh. Cô ta đi vào nhìn một lượt để xác nhận không có người trốn bên trong, ký túc xá cứ khóa như vậy đến khi nhóm của anh và Hà An Bang vào kiểm tra, trong lúc đó, mấy chiếc chìa khóa đều được để trong ngăn kéo ký túc xá một người ở của Đào Hiểu Y."

Thẩm Tử Bình gật đầu, "Nói cách khác, bắt đầu từ lúc cô ta khóa cửa đến khi bọn tôi vào ký túc xá, người thật sự vào chỉ có cô ta và Tào Nghĩa Lê. Trong khoảng thời gian cô ta xuống tìm Chương Tĩnh Minh đòi

chìa khóa rồi quay lại, nếu Tào Nghĩa Lê "có chuẩn bị mà đến" thì hoàn toàn có khả năng đổi thẻ nhớ."

Lâm Duệ vuốt cằm, lẩm bẩm: "Nhưng mà hiện tại tên Tào Nghĩa Lê... Rốt cuộc ông ta và Hòa Thi Nhụy đã xảy ra chuyện gì..."

"Trước khi Hòa Thi Nhụy mất tích đã từng liên lạc với Tào Nghĩa Lê, vậy nên lúc ấy chúng ta cũng hỏi ông ta rồi, tất cả đều có vẻ rất bình thường." Thẩm Tử Bình chán nản nói.

"Nhưng hình như tổ trưởng Nhiếp có một số quan điểm với câu trả lời của Tào Nghĩa Lê, đội phó Thẩm, anh xem đi..." Lâm Duệ lấy sổ ghi chép ra, chỉ vào đường gợn sóng mà Nhiếp Vũ Tranh vẽ bằng bút chì dưới mấy chữ cái.

"Hả? Cậu ấy vẽ lúc nào thế? Đúng là có khả năng dự đoán mà. Có phải vì Tào Nghĩa Lê cũng không rõ tung tích nên mới đặc biệt chú ý đến người ta không?" Thẩm Tử Bình mỉm cười, lấy sổ nhìn thoáng qua.

Ngày 16 tháng 4:

Hỏi: Hòa Thi Nhụy gọi điện thoại cho ông hai lần. Cô ấy tìm ông có chuyện gì?

Tào Nghĩa Lê (Viện trưởng Học viện Chính trị và Hành chính công): Gần như tôi không tiếp xúc với em ấy, vậy nên không có (số) điện thoại của em ấy, em ấy gọi cho tôi hai lần à? Sao tôi nhớ chỉ có một lần nhỉ... À, không có chuyện gì cả, chỉ là bày tỏ sự cảm kích với tôi, em ấy được đánh giá là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc của học viện chúng tôi. Một cô gái rất lễ phép. Học viện chúng tôi chưa từng xuất hiện chuyện sinh viên mất tích như thế này, hi vọng các cậu mau chóng tìm được cô ấy. Tôi biết một người tên là Chương Tĩnh Minh, không chắc chắn có phải cậu ta hay không nhưng ai cũng nói như vậy, có lẽ các cậu có thể điều tra thử xem."

Nhiếp Vũ Tranh vẽ gọn sóng dưới mấy chữ "*Gần như tôi không tiếp xúc với em ấy, vậy nên không có (số) điện thoại của em ấy, em ấy gọi cho tôi hai lần à? Sao tôi nhớ chỉ có một lần nhỉ...*", "*Em ấy được đánh giá là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc của học viện chúng tôi*" và "*Tôi biết một người tên là Chương Tĩnh Minh, không chắc chắn có phải cậu ta hay không*".

Thẩm Tử Bình im lặng hồi lâu, hừ một tiếng rồi nói: "Ngày 13 tháng 4, ông ta đến Học viện Luật gọi người khóa ký túc xá của Chương Tĩnh Minh, đến ngày 15, lúc đồng ý cho chúng tôi hỏi thăm lại có thể nói một câu "không chắc chắn có phải cậu ta hay không"..."

"Đội phó Thẩm, sinh viên tốt nghiệp xuất sắc năm ấy từng có cả Hòa Thi Nhụy sao?" Lâm Duệ thắc mắc, "Tôi điều tra danh sách năm ấy rồi nhưng bên trong không có tên cô ấy."

"Nghe nói bởi vì cô ấy mất tích nên tạm thời bị gạch đi." Thẩm Tử Bình thuận miệng đáp rồi lại tự thấy có phần không đúng, anh ta vỗ gáy, "Bây giờ ngẫm lại quyết định này cũng quá tùy tiện rồi. Để tạo điều kiện cho mọi người tìm việc, các danh hiệu như sinh viên tốt nghiệp xuất sắc hầu như đều được đánh giá vào giữa hoặc cuối tháng tư, trong tình huống sinh viên mất tích chưa đến mấy ngày, sao bọn họ có thể xóa tên sinh viên cơ chứ? Ngộ nhỡ người ta quay lại thì sao? Cho tới bây giờ Hòa Thi Nhụy cũng chưa được xác nhận tử vong, huống chi là lúc ấy?"

"Nghĩ như vậy cũng đúng... Vậy còn những câu khác, tổ trưởng Nhiếp có ý gì nhỉ?"

Thẩm Tử Bình móc điện thoại ra, "Hỏi thì sẽ biết thôi... Alo, Vũ Tranh à, đang làm gì đấy? Hả? Cậu đùa tôi à?" Anh ta giật mình che di động, trợn to mắt nói với Lâm Duệ: "Cậu ấy nói cậu ấy phát hiện một thi thể, đội hai và bên điều tra kỹ thuật đã tới đó...."

Lâm Duệ cũng sửng sốt, "Chẳng trách lúc tôi về có nhìn thấy mấy người ở đội hai vội vàng chạy đi..."

Thẩm Tử Bình chặc lưỡi, tiếp tục nghe điện thoại, "Cậu quen mấy trường hợp này rồi, bây giờ cảm xúc chắc hẳn vẫn coi như ổn nhỉ, thì thể cứ giao cho đội hai đi, đội một chúng tôi cần cậu hơn đây. Cậu nói xem mấy ký hiệu cậu vẽ dưới câu trả lời của Tào Nghĩa Lê có ý gì?"

Nhiếp Vũ Tranh im lặng vài giây nhưng không trả lời thẳng, "Tào Nghĩa Lê thật sự có vấn đề à?"

"Cậu biết từ lâu rồi mà sao hôm đó không nói luôn?" Thẩm Tử Bình nghiêng răng hỏi.

"Có nghi ngờ nhưng không có chứng cứ. Xem ra các cậu đã tìm được manh mối rồi." Trong giọng nói của anh để lộ chút gian xảo.

"Xem như cậu lợi hại! Rốt cuộc cậu đã phát hiện ra manh mối gì từ mấy câu kia?"

"Không khác mấy so với Hủy Toàn - bạn cùng phòng của Hòa Thi Nhụy, ông ta nói quá nhiều lời vô dụng, đối với các cậu thì những lời này không phải manh mối, nhưng đối với bản thân ông ta thì đều rất quan trọng. Ông ta đang gắng sức phủi sạch mối quan hệ của mình với Hòa Thi Nhụy, giống như cô ta là một người xa lạ, ông ta không quen biết, không quen thuộc và không biết tình hình. Quan hệ giữa Hòa Thi Nhụy và ông ta không chỉ là một hai lần trò chuyện đơn giản như vậy, nhưng bởi vì ông ta không thể hiện ra nên lúc ấy mới có thể không khiến người khác chú ý... Không phải ông ta chưa từng tiếp xúc với Hòa Thi Nhụy, theo tôi được biết, Hòa Thi Nhụy từng phản ánh chuyện bản thân bị Chương Tĩnh Minh quấy rối với lãnh đạo học viện của mình, Tào Nghĩa Lê cũng là một trong số đó. Về điểm này, các cậu có thể gặp vợ của ông ta là Trịnh Văn Tú để tìm hiểu thêm. Không biết xuất phát từ suy nghĩ nào mà Tào Nghĩa Lê che giấu chuyện này, ông ta nói cứ như Hòa Thi Nhụy và Chương Tĩnh Minh thật sự là những người xa lạ không gặp được mấy lần, ngay cả tên cũng không nhớ nổi."

"Vấn đề là Tào Nghĩa Lê... cho dù chứng minh được có liên quan đến ông ta, vậy chúng ta phải đi đâu tìm ông ta và Thi Nhụy!?"

Nhiếp Vũ Tranh ngó lơ lời than phiền của anh ta, đột nhiên hỏi: "Hiện giờ Tào Nghĩa Lê và Hòa Thi Nhụy đều không rõ tung tích, đây là trùng hợp hay có điều gì bí ẩn?"

Thẩm Tử Bình nôn nóng cào tóc.

"Nếu có điều gì bí ẩn, vậy thì chỉ sợ "điều bí ẩn" này rất kinh khủng."

"Tôi cũng không dám suy nghĩ." Thẩm Tử Bình nói, "Xem ra còn phải tìm đọc hồ sơ vụ án Tăng Đại Cường bị hại... Đúng rồi, dân tình vẫn đang đồn cậu là hi vọng lớn nhất để tẩy trắng cho Tào Nghĩa Lê, rốt cuộc năm đó cậu..."

"Tôi chỉ từng đưa ra nghi ngờ với cái gọi là động cơ phạm tội của Tào Nghĩa Lê thôi, bị người ta tổng tiền rồi phản nộ mà giết người, sau đó phóng hỏa để hủy thi thể, xóa dấu vết nhưng lại vớt xe mình ở gần hiện trường vụ án, điều này không phù hợp với logic tâm lý của một người bình thường, trừ khi lúc ấy ông ta điên rồi. Hơn nữa mãi mà bọn họ không tìm ra nguyên nhân cụ thể vì sao Tào Nghĩa Lê bị một công nhân tạm thời tổng tiền. Mặc dù tôi tham gia phá án nhưng vẫn cảm thấy đã để sót mất xích quan trọng nào đó, dù sao điều tra hình sự cũng không phải là sở trường của tôi, không thể nào dựa vào sức của một mình tôi để tẩy trắng cho Tào Nghĩa Lê được, hơn nữa rốt cuộc ông ta có trong sạch hay không vẫn là một ẩn số."

Thẩm Tử Bình cười ha ha, cố ý trêu ghẹo: "Đáng tiếc cho cô gái kia quá, mất công gửi gắm tình cảm sâu nặng..."

Còn chưa nói xong thì Nhiếp Vũ Tranh đã dứt khoát cúp điện thoại.

Chương 78: Thế gian này còn có linh hồn hay sao? [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

"Chồng! Chồng ời!"

Khang Kiên Dương mơ màng mở mắt thì thấy mình đang nằm trên ghế sofa bằng gỗ lim ở phòng khách, gáy và bả vai đau nhức, mùi thuốc quanh quần ở chóp mũi không xua đi được.

"Anh tỉnh lại rồi! Nhà chúng ta xảy ra chuyện lớn rồi anh ời!" Hai mắt Nguyên Dung đỏ bừng, rõ ràng cô ấy vừa mới khóc.

"Xảy ra chuyện gì..." Vừa dứt lời, Khang Kiên Dương đang mê man bỗng nhiên kịp nhận ra tất cả chuyện lúc này đều không phải nằm mơ. Anh ta bật dậy, bỗng nhiên cảm thấy dạ dày cuộn trào, cũng may người giúp việc ở bên cạnh nhanh tay lẹ mắt nên cầm thùng rác đỡ được, Khang Kiên Dương nôn ra cả mật xanh mật vàng, sắc mặt tái nhợt nằm sõng soài xuống sofa.

Bác sĩ gia đình Tiểu Tường lên tiếng an ủi: "Chị Khang à, Khang tổng chỉ bị cảm nắng thôi, uống thuốc rồi sẽ không sao nữa. Trời nóng như vậy nhất định phải uống nhiều nước nhé."

"Đưa di động cho tôi!" Khang Kiên Dương không ngồi yên, nghiêm mặt ra lệnh.

Người giúp việc vội đưa tới, anh ta gọi một cuộc điện thoại, "Mau lên, gọi công ty chuyển nhà tới đây, chiều nay ông đây... Không, ngay bây giờ

con mẹ nó ông đây muốn chuyển nhà! Chuyển đi đâu à? Ông đây có năm tòa biệt thự cơ mà, chuyển đi đâu thì chuyển! Chỉ cần rời khỏi nơi quỷ quái này càng xa càng tốt thôi!"

Mắt Nguyên Dung ngấn lệ, gật đầu liên tục, xem ra lúc này quan điểm của hai người bọn họ đã đạt được sự nhất trí.

Chúc Căn Niên cảm thán, có tiền tốt quá.

"Nhiếp tổng..." Khang Kiên Dương cố gắng đứng lên, lão đảo đi đến trước mặt Nhiếp Vũ Tranh, anh ta thể hiện sự xúc động và biết ơn từ tận đáy lòng giống như dân Triều Tiên nhìn thấy Kim Jong-Un (1), "Thật sự... tôi rất cảm ơn anh, nếu các anh mà không tới thì tôi không biết còn phải ăn ngủ ở chỗ quái quỷ này bao lâu nữa! Anh nói xem, sao tôi không nghĩ tới cơ chứ? Trồng cây cây không sống, trồng hoa hoa không mọc, oan hồn... đây là nơi ở của oan hồn..."

(1) Kim Jong-Un là lãnh đạo tối cao của Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Triều Tiên, đương kim Chủ tịch Đảng Lao Động Triều Tiên, Chủ tịch Quân ủy Trung ương Đảng Lao động Triều Tiên, Chủ tịch Ủy ban Quốc vụ, Nguyên soái Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Triều Tiên, ông được truyền hình nhà nước Triều Tiên tuyên bố là "Người kế vị vĩ đại", thường được truyền thông nhà nước gọi là Nguyên soái Kim Jong-un, hoặc "Thống chế", "lãnh đạo kính yêu".

"Khang tổng, anh uống thuốc trước đã." Thấy anh ta càng nói càng thái quá, Nhiếp Vũ Tranh lên tiếng nhắc nhở, "Chuyện này không liên quan gì đến oan hồn cả, tôi có nghi vấn nên quyết định mạo hiểm một lần, chẳng qua không ngờ kết quả còn tệ hơn cả tưởng tượng của tôi."

Lúc này, đội trưởng Bò Việt Luân của đội hai tới đây để điều tra hiện trường bước vào, anh ta lau mồ hôi trên trán, cời găng tay ra, đưa cho Tiểu Lâm và Tiểu Lý rồi đi ngay phía sau, "Tổ trưởng Nhiếp, vẫn phải làm phiền anh nói chi tiết về việc đã phát hiện thi thể như thế nào cho chúng tôi, Tiểu Lâm, cậu ghi lại đi."

Nhiếp Vũ Tranh lững thững bước đến, nói sơ lược một lần về chuyện Khang Kiên Dương bị một giấc mơ y hệt nhau quấy rối phải đến tư vấn tâm lý, "Cô Khang là một trong những người gần gũi nhất với Khang Khiên Dương nên cần để ý đến lời nói của cô ấy. Rất nhiều người có trở ngại về tâm lý cũng không phải vì nguyên nhân lớn lao gì thúc đẩy, một số việc vặt vãnh nhìn có vẻ bé nhỏ không đáng kể nhưng lại có thể khiến một số người nảy sinh khúc mắc. Cô Khang nhắc đi nhắc lại nhiều lần chuyện trồng hoa thất bại nên tôi chỉ muốn tìm hiểu xem đó có phải là một ổ gà trong cuộc đời thuận buồm xuôi gió của Khang Kiên Dương không thôi, hoặc phía sau còn có điều bí ẩn gì giấu kín trong lòng bọn họ. Bố tôi cũng từng bị tương tự thế này, nguyên nhân là bởi vì trong đất phèn có lẫn quá nhiều vôi nên tính chất đất bị đảo ngược, sau đó tôi nhớ có năm nào đó mình dẫn đội đi tiến hành gây dựng lại tâm lý ở khu vực bị thiên tai, nhìn thấy lúc chôn cất, quân đội đã rải một lượng vôi lớn để phòng ngừa thi thể mục rữa, làm chậm tốc độ phân hủy, ngăn chặn mùi của xác chết và một số bệnh khuẩn khác. Khi ấy bọn họ thuận miệng bảo rằng làm như vậy sẽ phá hư cấu tạo và tính chất của đất, trong thời gian ngắn đất không thích hợp trồng gì cả. Khang Kiên Dương từng nuôi một chú chó hay sữa lớn, lúc ấy tôi chỉ cho rằng có ai đó đã giết nó nhưng lừa hai vợ chồng họ rồi chôn sâu dưới đất và rải rất nhiều vôi, nhưng sau đó tôi phát hiện, hộp sọ lộ ra không giống của chó, mà là của người."

Chúc Căn Niên nghe xong thì lên tiếng suy đoán: "Nói không chừng chính bởi vì chú chó kia ngửi thấy mùi kỳ lạ mà con người không thể ngửi được nên mới sữa liên tục thì sao?"

Nguyên Dung tin tưởng gật đầu, "Đúng rồi đấy! Nếu không sao nghe nói vừa đến nhà người khác nó lại không sữa nữa chứ?"

Khang Kiên Dương di chuyển tới chỗ cửa, nhìn khu vườn lộn xộn của nhà mình và trạm canh gác ở cổng, còn hàng xóm thì đang chỉ trỏ, tò mò, kinh ngạc, sợ hãi, cười trên nỗi đau của người khác, đủ thể loại ở bên ngoài. Nơi này tuyệt đối không thể ở nữa!

"Con mẹ nó rớt cuộc là tên XX nào làm chuyện này?" Anh ta giận dữ, không nhận được mà chửi tục.

Công tác khai quật và đào mộ còn đang tiếp tục, là chủ sở hữu của ngôi nhà, dù Khang Kiên Dương kêu gào muốn chuyển nhà nhưng việc hỏi thăm là không thể thiếu. Chúc Cẩn Niên cũng bận rộn cả buổi trưa nên bây giờ hơi mệt mỏi.

Trên đường trở về, cô lắc đầu, vẫn đang cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ.

"Em còn tưởng rằng sau khi giải quyết xong vấn đề nằm mơ của Khang Kiên Dương thì mọi chuyện sẽ thuận lợi, ai mà ngờ, rất có thể chúng ta còn phải tặng cho hai vợ chồng nhà này một gói phục hồi sau khi bị sang chấn tâm lý ấy chứ."

Vì nguyên nhân nghề nghiệp nên Nhiếp Vũ Tranh đã quá quen thuộc với những chuyện thế này, anh khôi phục lại sự bình tĩnh từ lâu, cất giọng trêu chọc cô: "Sau khi phát hiện chuyện này thì ít nhất em không cần trả tiền công đào hố nữa."

Cô trợn mắt với anh, "Có một người chuyên gia đào hố cho em nhảy ở ngay bên cạnh như anh, sau này em không lo không được trả tiền công cho người khác."

"Nếu em đã nói thế thì anh rất sẵn lòng làm giám sát tâm lý (2) cả đời cho em."

(2) Giám sát tâm lý là một hướng dẫn chuyên nghiệp cho quá trình chuyên nghiệp hóa của các nhà tư vấn tâm lý và tâm lý trị liệu đã tham gia tư vấn tâm lý trong một thời gian dài, để cải thiện khả năng làm việc và chất lượng tâm lý của họ, đề cập đến quá trình họ hoàn thành công việc tâm lý và nâng cao trình độ chuyên môn với sự giúp đỡ của các giám sát viên có kinh nghiệm.

"Hi vọng sau này em đừng gặp phải chuyện nào cần anh giám sát cho em như vậy nữa!" Chúc Cận Niên vội nói, xoa huyết thái dương, cô không khỏi hỏi, "Chẳng lẽ anh chưa từng nghi ngờ mối quan hệ giữa giấc mơ của Khang Kiên Dương và thi thể vô danh dưới lòng đất kia à?"

"Không phải em cũng cho rằng có oan hồn quấy phá như anh ta đây chứ?" Nhiếp Vũ Trang liếc cô một cái, duỗi tay áp vào trán cô thử xem có phải vì cảm nắng mà nhiệt độ thân thể quá cao giống như Khang Kiên Dương không.

Chúc Cận Niên kéo tay anh xuống, "Lần trước em có xem được một vụ án thần kỳ trong chương trình pháp lý, chị gái mơ thấy người em trai đã mất tích từ lâu, dựa theo manh mối mà người em trai kể trong mơ rồi dẫn cảnh sát đào ra được thi thể của người em trai đấy."

"Ồ bên cạnh anh, chung quy em vẫn giống một đứa trẻ 5 tuổi."

Chúc Cận Niên cố ý xuyên tạc lời nói của anh, "Em trẻ thế này, còn anh thì đã là một ông già, đương nhiên sẽ thấy em nhỏ tuổi rồi."

"Ý anh là chỗ này." Nhiếp Vũ Trang gõ nhẹ vào đầu cô.

"Vậy rốt cuộc anh nghĩ thế nào?"

"Quan hệ nhân quả." Anh đáp, "Thi thể được chôn rất sâu, và lại rất có khả năng trong quá trình chôn đã rải một lượng vôi lớn nên phá huỷ cấu tạo và tính chất đất, dẫn đến việc trên bề mặt trồng cây gì chết cây đấy, đây là nguyên nhân. Cô Khang bất mãn với việc chồng mình đốt tiền vào việc trồng vườn nên luôn phàn nàn bóng cây chiếu lên tường giống như ma quỷ, dần dà lâu ngày những lời này lắng lẽ đi vào tiềm thức của Khang Kiên Dương, sau đó trong một vài đêm, nó bị tiềm thức đẩy ra, xuất hiện trong giấc mơ của anh ta, đây là kết quả."

"Thật sự đơn giản vậy sao?"

Nhiếp Vũ Tranh nhẹ nhàng lắc đầu, "Có lẽ còn có từ trường, một loại từ trường mà những nhân tài nhất định sẽ cảm nhận được trong điều kiện nhất định."

"Nếu sau khi phát hiện thi thể, Khang Kiên Dương không còn mơ thấy giấc mơ kia nữa thì mới thật sự khó hiểu." Chúc Cẩn Niên nhún vai, "Anh ta nói đúng lắm, nếu không phải anh tới thì không biết chừng anh ta còn tiếp tục ở đó hơn mười, hai mươi năm ấy chứ."

Dứt lời, cô tắc lưỡi, quan sát anh từ trên xuống dưới một lượt rồi khen ngợi, "Sao anh dám đào sâu xuống thế? Nếu là em hoặc đổi lại là bất cứ một chuyên gia tâm lý nào ở văn phòng của chúng ta cũng sẽ không mạo hiểm làm vậy."

Nhiếp Vũ Tranh đỗ xe xong, sau khi xuống xe thì vòng sang bên kia mở cửa cho cô, "Có ý tưởng thì phải hành động là một ưu điểm của anh, nếu không sao có thể ôm người đẹp về nhà được chứ?"

"Vậy anh ôm thật đi nào..." Chúc Cẩn Niên vươn tay, làm nũng muốn anh bế.

Nhiếp Vũ Tranh cười rồi bế cô lên ước chừng, "Cẩn cứ ước lượng cân nặng hiện nay của em, nhiều nhất anh chỉ có thể kiên trì được 30 giây."

Chúc Cẩn Niên nghịch ngợm hất cằm, "Nếu là đàn ông thì kiên trì một tiếng đi!"

Nhiếp Vũ Tranh cúi đầu thích thú nhìn cô, "Chúc Cẩn Niên, lần đầu tiên em hào hứng đưa ra yêu cầu này với anh khiến anh vừa mừng vừa lo đấy..."

"Không đúng, người mừng là anh, người lo là em cơ."

Nhiếp Vũ Tranh cười, “Phải nói là hợp tác khiến đôi bên cùng có lợi.”

Trò đùa nhất thời lại khiến Chúc Cẩn Niên chịu thua, cô để mặc anh bế vào nhà rồi lập tức chơi đùa với Nãi Bao, một lát sau thì ôm nó vào phòng tắm, bỏ rơi Nhiếp Vũ Tranh luôn.

Một phút sau, từ phòng tắm truyền ra tiếng kêu như heo bị giết của Nãi Bao, Nhiếp Vũ Tranh bắt đầu lắc đầu.

Di động rung lên, Thẩm Tử Bình lại gọi điện thoại đến.

“Còn đang ở hiện trường à?”

Nhiếp Vũ Tranh ấn vào máy pha cà phê, tiếng máy móc hoạt động vang lên, “Về rồi.”

Thẩm Tử Bình nói, “Cuối cùng người ở tổ điều tra bên phía tôi đã hỏi âm rồi, khoảng chừng hơn chín giờ tối cùng ngày với ngày Hòa Thi Nhụy mất tích, xe Tào Nghĩa Lê chạy ra từ cổng Bắc. Cổng Bắc là cổng trường cách xa ký túc xá nhất và gần văn phòng ông ta nhất, đồng thời cũng là cổng trường có ít sinh viên qua lại vào buổi tối nhất. Hình ảnh mỗi chiếc xe ra vào cổng trường ngày 12 đã được xử lý rõ ràng, chỗ ngồi phía sau xe của ông ta có một người đàn ông nữa, khi đó chúng tôi không chú ý, bây giờ nhìn kỹ lại thì phát hiện người đàn ông đó chính là Tăng Đại Cường, điều này chứng tỏ hai người quen biết nhau ít nhất từ mười năm trước.”

“Trong quá trình điều tra vụ án Tăng Đại Cường, không hề có một tin tức chính xác nào về việc rốt cuộc hai con người có địa vị xã hội và nghề nghiệp cách nhau rất xa ấy đã quen biết nhau vào thời điểm nào.”

“Vậy nên tôi nói tin tức này cho cậu biết xem như cung cấp cho cậu một manh mối, cậu luôn nghi ngờ động cơ phạm tội của Tào Nghĩa Lê và cái thóp Tăng Đại Cường sử dụng để tống tiền, tôi có một suy đoán táo bạo, cái

thóp này chính là Hòa Thi Nhụy.” Anh ta nói, “Tôi đã kiểm tra hồ sơ vụ án của Tăng Đại Cường, trước khi chết, hắn đang được thuê để làm việc ở khu biệt thự Tiêu Dao Du, tuy rằng Hòa Thi Nhụy mất tích và cái chết của hắn cách nhau gần bảy năm, nhưng hôm nay nghe cậu nói đào được thi thể ở đó, không phải chính là cô ấy chứ...”

Hòa Thi Nhụy, Tào Nghĩa Lê, Tăng Đại Cường, vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy, vụ án bị sát hại của Tăng Đại Cường và vụ án mất tích của Tào Nghĩa Lê... Ba con người nhìn có vẻ ít tiếp xúc với nhau, ba vụ án khó có thể liên quan đến nhau, chẳng lẽ thực sự có mối liên kết chặt chẽ với nhau ư?

Nhiếp Vũ Tranh có dự cảm mọi chuyện khá phức tạp, anh thấp giọng hỏi, “Hòa Thi Nhụy và Tào Nghĩa Lê... còn có manh mối nào khác không?”

Thẩm Tử Bình khẽ hừ một tiếng, “Tôi biết cậu đang nghĩ gì... Tào Nghĩa Lê rất thân với một người chú của Chương Tĩnh Minh, đã từng thông qua người chú này để nhắc nhở Chương Tĩnh Minh không được quấy rối Hòa Thi Nhụy nữa, nếu không rất có thể hắn không thể thuận lợi tốt nghiệp, chuyện này chỉ mới xảy ra trước khi Hòa Thi Nhụy mất tích khoảng một tháng. Chúng tôi đã hỏi thăm Trịnh Văn Tú về thời gian cụ thể khi Hòa Thi Nhụy tìm Tào Nghĩa Lê phản ánh chuyện Chương Tĩnh Minh, nhận được câu trả lời là cô ấy tìm Tào Nghĩa Lê hai lần, lần đầu tiên là khi vừa bị quấy rối không lâu, lần thứ hai đúng là trước khi mất tích khoảng một tháng. Nói cách khác, lần thứ hai phản ánh đã có tác dụng, Tào Nghĩa Lê đã có một vài hành động tích cực. Nhưng tôi thấy rất lạ, lúc ấy Tào Nghĩa Lê hoàn toàn có thể dùng thân phận viện trưởng Học viện Chính trị và Hành chính công để thương lượng với lãnh đạo của Học viện Luật, rồi để bọn họ tiến hành xử lý hoặc cảnh cáo Chương Tĩnh Minh, vậy vì sao lại phải thông qua bạn bè?”

“Chuyện Hòa Thi Nhụy tìm Tào Nghĩa Lê để phản ánh gần như không ai biết, bao gồm bạn cùng phòng, giáo viên hướng dẫn và bố mẹ của cô ta, điều này chứng minh cô ta không nói cho ai cả, Tào Nghĩa Lê cũng giữ kín như bưng chuyện này, hoặc có thể nói rằng ông ta không muốn để người khác biết, bởi vậy đã cố ý không đi theo trình tự chính quy mà ngược lại đi

nhờ vả quan hệ, đó là một điểm đột phá, về phía Trịnh Văn Tú vẫn còn có manh mối chưa được đào ra, chắc cậu phải chính thức tìm bà ấy nói chuyện đây.”

“Nhắc tới Tào Nghĩa Lê, bà ta và con gái bà ta cứ quẩn lầy tôi hỏi thăm suốt thôi, kêu oan kêu uổng, hơn nữa con gái bà ta hơi một tí lại nghĩ quẩn...” Thâm Tử Bình thở dài, “Được rồi, việc tiếp xúc thì vẫn phải làm thôi, tôi cũng không phải cậu, có thể quay đi đâu không ngoảnh lại... Alo? Alo? Alo? Tên khốn kiếp! Lại cúp máy của mình rồi!”

Chương 79: Thế gian này còn có linh hồn hay sao? [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Tắm rửa cho nó còn mệt mỏi hơn đối phó với anh!” Nửa người Chúc Cận Niên ướt đầm, nổi giận dùng dùng xách theo Nãi Bao tới tổ cáo.

“Anh khó đối phó lắm à?” Nhiếp Vũ Tranh hỏi lại, anh đặt sách sang một bên rồi nhận lấy Nãi Bao, dùng khăn bọc kỹ, kiên nhẫn lau cho nó. Lúc này trong phòng tắm, Nãi Bao gào thét còn thảm thiết hơn heo bị giết thì giờ đã nhắm mắt hưởng thụ, yên tĩnh hẳn ra, nó và chủ của nó - Nhiếp Vũ Tranh giống hệt nhau, như kiểu sinh ra để bóc lột Chúc Cận Niên.

Cô cạn lời nhìn cảnh tượng hài hòa này, kiệt sức giờ tay lau đuôi tóc dính nước rồi quay người định vào dọn dẹp phòng tắm. Đúng lúc ấy anh lên tiếng gọi cô, “Đứng lại, để anh thưởng thức thêm một lúc nữa đã.”

“Thưởng thức?” Chúc Cận Niên kinh ngạc, bây giờ đầu tóc cô rối tung, cả người thì chật vật, “Dáng vẻ sa sút của em khiến anh sáng khoái vậy cơ à?”

“Em đừng lấy thẩm mỹ của phụ nữ để đo lường đàn ông.” Nhiếp Vũ Tranh cong môi, ánh mắt di chuyển trên áo của Chúc Cận Niên, tấm vải lanh màu trắng dán sát vào cơ thể cô, khe rãnh sâu ở giữa cổ áo hình chữ V như ẩn như hiện, vòng eo rõ ràng cùng với đường cong phập phồng, nói là thưởng thức không hề khoa trương chút nào.

“Lúc không làm việc thì suy nghĩ của anh và phần lớn đàn ông đều nông cạn như nhau.” Cô bĩu môi nhưng vẫn không nhịn được bật cười, vào

phòng tắm lau khô nước, thay bộ quần áo khác rồi bước ra, Nãi Bao đã được lau gần khô, nó đang nằm trên tấm đệm có thể phơi nắng dưới ánh mặt trời, lim dim buồn ngủ.

“Anh thưởng thức tiếp đi!”

Nhiếp Vũ Tranh ngẩng lên nhìn rồi quay đi, “Không có hứng thú.”

“Khôn kiếp...”

Nhiếp Vũ Tranh bỏ thêm nửa cốc sữa và một viên đường nâu vào trong cà phê rồi bung cho Chúc Cẩn Niên.

“Anh đọc gì đấy?” Cô uống một ngụm, cầm quyển sách anh vừa đọc được một nửa lên. “Liệu pháp nhận thức rối loạn nhân cách” được biên soạn bởi ông Beck, giáo sư Tâm thần học tại Đại học Pennsylvania, cô lật hai trang, cảm thấy khá thú vị, đang định đọc nghiêm túc thì nghe anh nói...

“Cuối kỳ không thi cái này.”

Vẻ mặt cô đen sì, ”Em không cần tiền trên diễn đàn trường nữa rồi...”

“Đương nhiên, vì em đã kiếm đủ tiền với bài đăng đó rồi, kể từ khi anh ra đề, tỷ lệ đạt tiêu chuẩn kỳ trước là cao nhất từ trước đến nay đấy.”

“Ặc...” Cô đặt sách xuống, ép mình thay đổi đề tài, “Mấy hôm trước nghe Thiên Huệ nói văn phòng đang chuẩn bị một bảng câu hỏi tự kiểm tra mới, do anh phụ trách à?”

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu, ngồi xuống bên cạnh cô, Chúc Cẩn Niên tự nhiên tựa vào lồng ngực anh, anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô, “Không nói chuyện công việc nữa.”

Chúc Căn Niên nháy mắt mấy cái, “VẬY nói chuyện tình cảm đi.”

“ĐƯỢC, em nói đi, anh nghe đây.”

“Tại sao lại là em nói?”

“Em nói nhiều.”

“Anh lại quanh co vòng vo châm chọc em à?”

“Anh đang khen em mà.”

“Không tin!”

“Em nói nhiều, giải thích kỹ càng còn suy nghĩ rõ ràng nhanh chóng, mỗi một câu đều hay hơn đọc sách mười năm.” Nhiếp Vũ Tranh nịnh nọt một cách chân thành tha thiết.

“Hừ, bây giờ anh thích nghe nhưng một thời gian nữa, có lẽ là một năm, có lẽ bảy năm, chỉ sợ khi ấy anh nghe thấy giọng em lại thấy phiền thì có.” Chúc Căn Niên bắt đầu liên tưởng, “Em từng tiếp đón rất nhiều phụ nữ đã kết hôn, họ đều phàn nàn cùng một chuyện rằng trước khi kết hôn, người đàn ông không ngại nhàm chán mà tản bộ, dạo phố và tán tỉnh các cô ấy, sau khi trở thành chồng không bao lâu thì giữa hai người không còn chủ đề chung nữa, cô ấy nói gì đối phương cũng không để ý, cho dù có mặc đồ lót mới thì đối phương cũng không phát hiện. Tóm lại cảm giác mới mẻ mất đi rồi, cứ như thật sự bước vào năm mò, dù vắt hết đầu óc tạo ra những điều mới mẻ thì mãi mãi đối phương vẫn không phát hiện được.”

“Anh đã đổi hạt cà phê mới, em có nhận ra không?” Ván cờ còn chưa bắt đầu, Nhiếp Vũ Tranh đã chiếu tướng.

Cô ngạc nhiên, tranh thủ thời gian nhồm dậy định nể thêm một ngụm thì bị anh kéo lại vào lòng, “Phỏng đoán lung tung, người khác là người khác, anh là anh.”

“Anh chắc chắn bản thân không giống người thường vậy cơ à?” Chúc Cẩn Niên mỉm cười, “Nói thì hay quá nhỉ, cứ như đã kết hôn nhiều lần rồi ấy.”

“Dù bây giờ em có thay đồ lót mới thì anh cũng sẽ không nhìn kỹ đâu.” Nhiếp Vũ Tranh cam đoan, nhắm hai mắt lại, “Không tin thì em thay thử xem.”

Chúc Cẩn Niên cảm giác mình lại bị kỹ xảo cắt câu lấy nghĩa để trêu chọc người khác của anh đánh bại, cô đổi kế, gật đầu nói, “Vốn dĩ là đồ mới, anh không phát hiện mà thôi.”

Nhiếp Vũ Tranh lập tức di chuyển bàn tay, đối diện với đôi mắt có phần trêu đùa của cô, anh nhướn mày, “Mới hay cũ cứ nhìn là biết.”

“Ai kia vừa mới bảo không thèm nhìn.”

“Vừa nãy ai kia còn oán trách hành vi “mặc đồ lót mới mà đối phương không phát hiện” là tội ác tày trời.” Nhiếp Vũ Tranh xoay người đê cô, “Thảo dân sao dám biết pháp luật rồi còn phạm pháp chứ?”

Chúc Cẩn Niên vùng vẫy, bắt đắc dĩ kêu lên, “Lừa anh, lừa anh đấy!”

Có vẻ Nhiếp Vũ Tranh cũng đã nhìn thấy nên lắc đầu, “Quả nhiên bị lừa rồi.”

“Thông minh như anh mà cũng bị lừa thảm hại...” Cô cười tíu mắt trên nỗi đau của người khác, chọc vào ngực anh, “Phân tích tâm lý mà anh am hiểu nhất đâu? Chỉ số thông minh anh lấy làm tự hào nhất đâu? Trên đầu chữ sắc có cây đao cũng chém mất không ít IQ của anh đấy nhỉ?”

Nhiếp Vũ Tranh khẽ véo chóp mũi cô, “Anh luôn giúp mọi người làm điều tốt, không ngờ Chúc Cẩn Niên em lại là kẻ tiểu nhân gian tà như vậy.”

“Em học theo anh đấy chứ.”

“Cái tốt không học, chỉ chuyên môn học cái xấu.”

Cô bói lông tìm vết nhìn Nhiếp Vũ Tranh, “Anh cũng thừa nhận anh xấu xa rồi à?”

“Ừ.”

“Tên khốn kiếp, anh còn không buông em ra?” Chúc Cẩn Niên đẩy anh vài cái.

“Sau khi tên khốn thừa nhận bản thân xấu xa thường sẽ có ý định làm chuyện còn tệ hơn.” Nhiếp Vũ Tranh giữ cổ tay cô, “Hơn nữa không có nam chính đến cứu em đâu.”

“Sao anh biết không có?”

“Bởi vì anh chính là nam chính.”

Chúc Cẩn Niên mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên người Nhiếp Vũ Tranh, hai người không mảnh vải che thân, trên lưng cô chỉ có một chiếc áo thun ở nhà của anh che lại mang tính tượng trưng.

Sắc trời đã tối, cô không biết mình và anh ngủ từ lúc nào.

Nhiếp Vũ Tranh cũng tỉnh, một tay ôm cô, tay còn lại duỗi sang bên cạnh lấy di động. Ba chữ “Trịnh Văn Tú” vô cùng nổi bật dưới màn đêm. Anh chỉ nhìn một cái rồi đổi sang chế độ im lặng, mặc kệ đối phương tiếp tục gọi.

Chúc Cẩn Niên nằm trong lòng anh hỏi, “Không nghe máy à anh?”

“Em nghe đi.” Anh lười biếng đáp, tiếng nói trầm thấp tràn ngập thỏa mãn của động vật giống đực sau khi ăn no.

“Thôi thôi, em chỉ sợ người trong điện thoại không phải cô Trịnh mà giống như lần trước, vừa nhận máy đã gọi “chồng” ngay, mặc dù không phải nằm bên cạnh chồng người khác thật nhưng em vẫn có cảm giác tội lỗi đấy.”

Tay anh xoa eo cô, không nhẹ không nặng, lại hơi mang sắc thái tình dục, “Vậy không phải càng kích thích à?”

“Thú vui xấu xa của bọn đàn ông...”

Nhiếp Vũ Tranh khẳng định, “Chắc hẳn là bản thân Trịnh Văn Tú.”

Trong lúc nói chuyện, tiếng di động đã ngừng. Chúc Cẩn Niên ngồi dậy, loạng choạng chạy chậm vài bước đi bật đèn, rồi lại lập tức cảm thấy xấu hổ nên vội vã tắt đi, trở lại sofa tìm quần áo của mình, mò mẫm mặc vào rồi mới bật đèn lần nữa.

Cô nhìn đồng hồ thì thấy đã hơn tám giờ tối.

Triền miên nửa buổi chiều, dù đã ngủ một giấc “ngủ trưa” rất dài nhưng cô vẫn cảm thấy mệt mỏi, nằm liệt trên ghế quý phi bên cạnh sofa, không muốn làm gì cả, chỉ muốn tiếp tục nằm yên như thế.

Nhiếp Vũ Tranh mặc chiếc quần thể thao màu đen vào, đi rót hai cốc nước rồi ngồi xuống, nhìn di động như có điều suy nghĩ lại giống như đang chờ gì đấy.

Chúc Cẩn Niên bắt đầu to gan, trêu chọc anh bằng giọng nói nhõng nhẽo nũng nịu: “Muốn xác nhận xem rốt cuộc là mẹ vợ hay vợ gọi đấy à, trực tiếp gọi lại chẳng phải sẽ rõ sao?”

Anh nhìn về phía cô, trong mắt chất chứa sự bất đắc dĩ, lại có phần nuông chiều.

Đúng lúc này tiếng chuông di động lại vang lên, nhưng không phải Trịnh Văn Tú mà là Thẩm Tử Bình.

Nhiếp Vũ Tranh giờ di động về phía cô, "Đây mới là cuộc điện thoại mà anh chờ."

“Anh nói gì thì là cái đấy.” Chúc Cẩn Niên cười, “Mau nghe máy đi.”

“Lát nữa anh xử lý em sau.” Tay anh gõ vào gáy cô.

“Tôi mới rời khỏi nhà Trịnh Văn Tú...” Giọng nói Thẩm Tử Bình khá kích động, “Chúng tôi hỏi bà ta chuyện Hòa Thi Nhụy tố cáo với Tào Nghĩa Lê như lời cậu nói, cậu đoán xem bà ta nói gì? Có hôm bà ta phát hiện rất nhiều ảnh của Hòa Thi Nhụy trong máy ảnh của Tào Nghĩa Lê, cảm thấy cực kỳ không bình thường nên hỏi ông ta đã xảy ra chuyện gì, ông ta nói rằng máy ảnh của một sinh viên tên Chương Tĩnh Minh, Hòa Thi Nhụy mang theo máy ảnh này tố giác Chương Tĩnh Minh chụp ảnh và quấy rối mình với ông ta, thuận tiện còn cầm theo mấy bức thư tình Chương Tĩnh Minh viết cho cô ấy. Đây chính là nguyên nhân vì sao Trịnh Văn Tú biết Hòa Thi Nhụy đã từng phản ánh chuyện này với Tào Nghĩa Lê. Mà theo manh mối chúng tôi nắm giữ thì máy ảnh của Chương Tĩnh Minh chưa từng bị người khác lấy mất, huống chi là bị Hòa Thi Nhụy lấy, điều này chứng tỏ

máy ảnh và ảnh chụp trước đó Trịnh Văn Tú phát hiện vốn là của Tào Nghĩa Lê, ông ta không muốn bị vợ biết mình cũng có suy nghĩ không an phận với Hòa Thi Nhụy giống như Chương Tĩnh Minh, mà đúng lúc ấy Hòa Thi Nhụy lại tìm ông ta phản ánh việc này thật cho nên tìm được cớ, đổ việc mình chụp ảnh cho Chương Tĩnh Minh.”

“Thời gian cụ thể?”

“Bà ta nói không nhớ rõ, chỉ nhớ sau khi xảy ra chuyện này không bao lâu thì Hòa Thi Nhụy mất tích, vậy nên bà ta vẫn cho rằng là do Chương Tĩnh Minh làm.”

“Cậu đã cho bà ấy xem ảnh chưa?”

“Rồi nhưng vô dụng, ôi! Lâu lắm rồi, ngoại trừ tên biến thái như Chương Tĩnh Minh thì ai mà còn nhớ được nội dung bức ảnh từ mười năm trước chứ?” Thẩm Tử Bình trả lời, “Theo tôi thấy, 90% là Tào Nghĩa Lê rồi, chẳng những phù hợp với những đặc điểm mà cậu liệt kê, còn có lời nói của vợ ông ta làm chứng. Việc cấp bách bây giờ chính là tìm chứng cứ, ngày mai tôi sẽ liên hệ với bên điều tra kỹ thuật để kiểm tra toàn bộ máy tính mà ông ta đã dùng trước kia. Trận hỏa hoạn vài năm trước đã thiêu hủy mọi thứ trong nhà Tầng Đại Cường, vật chứng còn lại quá ít, nếu không phải cậu cứ kiên trì động cơ của Tào Nghĩa Lê có vấn đề thì sợ là chúng tôi cũng không móc nối mấu chốt của hai người bọn họ với Hòa Thi Nhụy.”

“Nói quá rồi. Tôi không làm điều tra hình sự, chỉ tiến hành đánh giá tâm lý các nghi phạm liên quan đến những vụ án hình sự lớn, manh mối vụ án mà tôi tiếp xúc được rất có hạn, càng đừng nói đến chỉ đạo phá án.”

“Đừng khiêm tốn thế, nói thật là tôi cảm ơn cậu còn không kịp.”

Nhiếp Vũ Tranh cúp mắt suy nghĩ vài giây, ngay khi Thẩm Tử Bình sắp cúp máy thì bỗng nhiên nói: “Còn một nội dung nữa, điều tra luôn đi.”

“... Cái gì?”

“Khoảng nửa năm trước khi Tăng Đại Cường bị giết, Tào Nghĩa Lê đã rút năm vạn, trước ngày bị giết một ngày, ông ta rút mười lăm vạn, tổng cộng hai lần là hai mươi vạn. Nhưng mà đêm Hòa Thi Nhụy mất tích, Tăng Đại Cường lại xuất hiện trong xe Tào Nghĩa Lê một cách khó hiểu, rồi cùng nhau ra khỏi cổng trường, chỉ sợ chuyện tiền bạc qua lại giữa bọn họ không chỉ có hai lần thôi đâu. Cậu cần điều tra thời gian chính xác xảy ra việc Tăng Đại Cường tống tiền Tào Nghĩa Lê, tôi nghi ngờ không chỉ có nửa năm.”

Thẩm Tử Bình trịnh trọng gật đầu, “Tôi sẽ sắp xếp người điều tra lần nữa, mặt khác tôi sẽ bảo Lâm Duệ để ý đến kết quả đối chiếu ADN của thi thể đào ra ở Tiêu Dao Du.”

“Nếu Tào Nghĩa Lê chính là tên cuồng theo dõi vẫn ẩn núp phía sau thì nhất định có thể tìm được điểm đột phá từ việc phân tích tâm lý và điều tra ông ta.”

“Điều tra giao cho tôi, phân tích tâm lý thì phải làm phiền cậu rồi. Chỉ là ông ta mất tích lâu như vậy, cậu còn chưa bao giờ có dịp nói chuyện với ông ta, làm sao để phân tích tâm lý của ông ta đây?”

“Cậu chỉ cần xác nhận ông ta chính là tên cuồng theo dõi thì tôi có thể lợi dụng đặc điểm chung của những tên cuồng theo dõi để thử tìm một số dấu vết còn lại.”

“Cái gọi là dấu vết còn lại mà cậu nói có khi nào đã bị tiêu hủy từ lâu rồi không?”

“Một khi việc theo dõi vượt quá sáu tháng thì sẽ phát triển thành đam mê tuyệt đối, đây chính là nguyên nhân đến nay Chương Tĩnh Minh vẫn không ngừng quấy rối những người có vẻ ngoài tương tự Hòa Thi Nhụy. Trong tình huống như vậy, muốn một tên cuồng theo dõi tiêu hủy những thứ

liên quan đến mục tiêu chỉ sợ hấn sẽ không nở. Tâm lý biến thái không thể dùng logic của người bình thường để phỏng đoán, cậu phải hiểu rõ điểm này, nếu Tào Nghĩ Lê biến thái như vậy, chúng ta sẽ không đánh giá ông ta như một người bình thường, tất cả các logic sử dụng được với tôi và cậu không phù hợp để dùng cho ông ta.”

Tâm trạng Thẩm Tử Bình rất tốt, “Được cậu quy về loại người bình thường đúng là vinh hạnh của tôi!”

Chương 80: Thế gian này còn có linh hồn hay sao? [4]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Cúp điện thoại, Nhiếp Vũ Tranh liếc nhìn người đẹp một mắt ở bên cạnh, “Sao thế, ngay cả sức lực để chạy trốn cũng không có à?”

Cô lắc đầu, “Em chỉ muốn xem thời gian anh biến thân từ giáo sư thành cầm thú mất bao lâu thôi.”

Anh ngẩng lên nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, “Sắp biến thân xong rồi.”

“Tha cho em đi mà!” Nhận ra anh không nói đùa, Chúc Cẩn Niên bám vào người anh van xin.

Nhiếp Vũ Tranh xoa gáy cô, “Quý phi bình thân. Giúp trẫm làm một chuyện, làm tốt sẽ có thưởng lớn.”

Cô ngẩng đầu, trong mắt lộ vẻ gian trá, “Anh nói với em thưởng cái gì trước đã.”

Sự gian xảo trong đôi mắt anh càng nhiều hơn, “Anh tặng ngôi vị hoàng đế cho em.”

“Nói cứ như anh thật sự là hoàng đế ấy, theo em được biết, sau khi thành lập Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, phàm là hoàng đế tự lập đều bị cảnh sát địa phương xóa sổ hết rồi.” Chúc Cẩn Niên làm động tác cắt cổ, “Nói đi, anh muốn em giúp anh làm gì?”

“Sau khi Tào Nghĩa Lê mất tích, áp lực tâm lý của Trịnh Văn Tú vẫn rất lớn, vì nguyên nhân con gái nên càng không thể giải tỏa. Hôm nay, sau khi Thẩm Từ Bình tìm bà ấy để nắm bắt tình hình thì chắc chắn bà ấy sẽ lại rơi vào tâm lý hỗn loạn. Lát nữa anh gọi điện thoại trả lời bà ấy, nhắc bà ấy đến Sa Mạc Cam Tuyền tư vấn tâm lý, em tiếp đón bà ấy nhé. Trọng điểm là em giúp anh hỏi rõ ràng ba chuyện, thứ nhất là mức độ chung thủy với hôn nhân của Tào Nghĩa Lê, thứ hai là quá trình trưởng thành của ông ta, thứ ba là những thất bại lớn mà ông ta đã chịu.”

“Anh là hy vọng của bà ấy, chẳng lẽ chưa từng hỏi bà ấy những chuyện này sao?”

“Bà ấy rất dè chừng anh, chỉ muốn thám thính tình hình tiến triển vụ án Tăng Đại Cường từ chỗ anh và việc anh có thể cố gắng chấp nhận con gái của bà ấy không thôi.”

Về mặt Chúc Cận Niên khó xử, “Em là tình địch của con gái bà ấy, bà ấy tin em mới là lạ.”

“Áp lực tình cảm của bà ấy rất lớn nên cần giải tỏa ngay lập tức, mặc dù nóng lòng thay con gái nhưng cũng không phải không thể phân biệt đúng sai.”

Lúc này Chúc Cận Niên lại có phần cố chấp, “Nhưng nếu bà ấy là khách hàng của em, em nên nói với bà ấy nội dung được giữ bí mật.”

“Đáng vẻ chuyên nghiệp của em đáng yêu quá.”

Bỗng nhiên nghe anh nói lời ngọt ngào, Chúc Cận Niên ngạc nhiên tròn mắt, cách cư xử chuyên nghiệp của nhà tư vấn tâm lý cứ bị anh đảo loạn như vậy.

“Anh không có hứng thú với tâm lý hỗn loạn và nguồn gốc áp lực của Trịnh Văn Tú, những thông tin em có thể nhận được từ thang đo sức khỏe tâm thần và phương pháp MMPI 2 (1), miễn là về bản thân bà ấy thì em không cần nói cho anh biết, chuyện của Tào Nghĩa Lê cũng thế, nhưng anh muốn em căn cứ vào tình huống mà mình hiểu rõ để phân tích tâm lý của ông ta rồi nói kết luận cho anh biết.” Dứt lời, anh cố ý liếc cô một cái, “Đương nhiên, bất luận có thám thính được hay không thì cố gắng hết sức là tốt rồi.”

(1) MMPI 2 (Minnesota Multiphasic Personality Inventory 2): Trong lĩnh vực tâm lý học, MMPI 2 là bài kiểm tra tâm lý được sử dụng rộng rãi nhất bởi chuyên gia để đánh giá tình trạng của những người bị các vấn đề về sức khỏe tâm thần, gồm mười thang đo lâm sàng: Hypochondriasis, trầm cảm, thần kinh, tâm thần chệch hướng, nam tính / nữ tính, hoang tưởng, loạn tâm thần, tâm thần phân liệt, hypomania và introversion xã hội.

Lại dùng phép khích tướng với em... Chúc Cận Niên bữu môi, không nhìn được nói với anh, “Tục ngữ có câu “Mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vui vẻ”, em lại cảm thấy anh tự mình ra trận có lẽ sẽ làm chơi ăn thật đấy.”

Dường như gân xanh trên trán Nhiếp Vũ Tranh đã nổi lên, “Chúc Cận Niên, em lại khiêu chiến tính nhẫn nại của anh.”

Thấy mình lại sắp gặp “bất hạnh”, cô dứt khoát bất chấp tất cả, “Tính nhẫn nại của một người luôn không chịu được khiêu chiến chứng minh việc quản lý cảm xúc có vấn đề, vậy nên đứng trên lập trường chuyên nghiệp, em đề nghị anh nên điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi hăng tiếp tục làm việc.”

“Thật đáng tiếc, lúc đối mặt với em thì anh không muốn quản lý cảm xúc của mình.” Nhiếp Vũ Tranh đã hoàn toàn biến hóa thành cầm thú, khởi động một vòng tấn công mới với người dân vô tội Chúc Cận Niên.

Chúc Cận Niên hét lên một tiếng, kêu gào chống cự: “Sao anh cứ giống như ăn Rocket 1 giờ vậy cơ chứ?”

“Nếu anh ăn thứ đó thật thì em còn sống được qua đêm nay à?”

Thời điểm này cô còn tích cực hơn, “Haha, buồn cười quá, anh thấy có người phụ nữ nào chết kiểu vậy trong lịch sử chưa? Nhìn lại cánh đàn ông các anh đi, từ Hàn Thành Đế, Chu Hậu Chiêu, còn có Tây Môn Khách của “Kim Bình Mai”, rồi cả Cổ Thụy của “Hong lâu”...” (2)

(2) Đây là những nhân vật hoang dã vô độ, mê sắc...

“Xem ra hôm nay anh không thể không giành lại tiếng nói vì “đàn ông” rồi.”

Ngoài cửa sổ trời nắng rực rỡ, bầu trời xanh phản chiếu trên bức tường kính của tòa nhà đối diện, dòng xe cộ bên dưới chuyển động trật tự như những chiếc hộp trên dây chuyền sản xuất, từ đằng xa dần dần tập trung đến gần rồi lại theo những con đường khác nhau phân tán đi khắp nơi. Nhìn về phía xa, tòa nhà cao tầng giống như bị bao phủ bên trong một lớp sương mù xanh lam mờ mịt, chỉ có chút sắc trắng lộ ra ở phía chân trời.

Hôm nay Sa Mạc Cam Tuyền cực kỳ yên tĩnh, Thiên Huệ dẫn theo đội mình tới công ty Khang Kiên Dương thực hiện “Sa Mạc quật kim”, đây là một chương trình học trải nghiệm từ Canada, cũng là khóa đào tạo phổ biến nhất cho các công ty. Nghe nói hôm đó, sau khi hai vợ chồng Khang Kiên Dương ghi lời khai xong thì đã chuyển nhà ngay lập tức, ngày hôm sau anh ta lại hẹn trước một tiếng, bảo là tiến hành khơi thông áp lực tâm lý trước khi sinh cho Nguyên Dung.

Chiếc thìa sắt va chạm vào cốc sứ trắng tạo ra những tiếng leng keng, Chúc Cẩn Niên vén tóc ra phía sau, đặt thìa lên đĩa, nhấp một ngụm cà phê rồi nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa là tới giờ khách hàng Trịnh Văn Tú đến.

“Xin chào, hoan nghênh đến với Sa Mạc Cam Tuyền.” Giọng nói ngọt ngào của Kỳ Kỳ vang lên, xem ra vị khách này đến sớm.

Trịnh Văn Tú mặc một chiếc váy đen có họa tiết hoa nhỏ không tay, khoác áo len màu trắng ngắn tay hở cổ, đi tất chân ngắn kết hợp với đôi dép xăng đan màu vàng nhạt, trên tay bà ấy cầm theo một chiếc túi nhỏ màu xanh lá, nhìn có vẻ chẳng hề bỏ công sức vào việc ăn mặc. Trải qua một thời gian dài tinh thần không được ổn định, bà ấy có vẻ già hơn so với những bạn bè cùng lứa tuổi, nhưng từ tướng mạo hiện tại thì có thể nhìn ra được hai mươi năm trước bà ấy cũng khá xinh đẹp.

Gặp lại Chúc Cận Niên, dĩ nhiên Trịnh Văn Tú đã có thể chấp nhận chuyên gia tư vấn tâm lý này có diện mạo giống với người quen cũ nên cũng không thể hiện vẻ kinh ngạc quá lớn. Vào phòng tư vấn, bà ấy ngồi một mình trên sofa hồi lâu nhưng chưa nói chuyện. Trọng điểm của buổi tư vấn đầu tiên là xây dựng niềm tin nên Chúc Cận Niên cũng không có ý định lập tức sử dụng bài kiểm tra tâm lý hay trò chơi để đi vào nội tâm của Trịnh Văn Tú, cô quyết định lắng nghe là chính.

Trịnh Văn Tú rất thích môi trường yên tĩnh như vậy, ngồi một lúc, bà ấy dần thả lỏng. Vẫn là Chúc Cận Niên phá vỡ sự yên lặng, bắt đầu từ việc hỏi bà ấy có hiểu gì về tư vấn tâm lý không, từ lời của bà ấy thì biết được mấy năm nay bà ấy dẫn con gái Tào Tiểu Liễu đi gặp không dưới tám chuyên gia tư vấn, người đầu tiên chính là Nhiếp Vũ Tranh.

Lúc Tào Nghĩa Lê vừa mất tích, Nhiếp Vũ Tranh tiếp nhận trường hợp của Tào Tiểu Liễu, nhưng sau khi Tào Tiểu Liễu xuất hiện chuyện chuyển dời tình cảm, anh lập tức bỏ dở việc tư vấn, đổi một chuyên gia tư vấn khác tham gia, nhưng không một ai có thể thành công xây dựng niềm tin với cô ta.

“Nói thật, cô cảm thấy tính cách con gái giống mình, rất cố chấp, không đụng tường nam không quay đầu lại. Lão Tào mất tích bao lâu, mẹ con cô cũng bị người ta chỉ trích bấy lâu, nhưng cô cảm giác có một ngày tất cả sẽ

được lật ngược lại. Đúng là trong lòng cô có áp lực thật, nhưng có lẽ cũng vì có hi vọng nên mới thấy áp lực, bởi không biết bao giờ ngày đó sẽ đến. Lần trước đến văn phòng của Tiểu Nhiếp, cô có nhắc về việc xuất hiện một vài triệu chứng mất ngủ với em ấy, không khác so với con gái của cô ngày trước, em ấy đề nghị cô thực hiện tư vấn tâm lý trước, tư vấn không giải quyết được thì hằng đi gặp bác sĩ tâm lý. Cô quyết định thử xem, bởi vì cô không thể sụp đổ, cô mà sụp đổ thì con gái cô thật sự sẽ xong đời.”

Chúc Căn Niên quan sát nét mặt của bà ấy thì thấy khi nhắc tới Tào Nghĩa Lê, biểu cảm rất tự nhiên, lúc nhắc tới con gái thì thể hiện cảm xúc phong phú hơn, toàn thân toát ra tình thương rức rở của người mẹ. Tay bà ấy nhỏ nhưng thô ráp, một vài chỗ còn có cả vết chai trắng vàng, chắc hẳn ngày thường rất vất vả. Chúc Căn Niên nói theo Trịnh Văn Tú: “Cháu cũng có nghe nói, cháu thấy rất cảm động. Điều quan trọng nhất giữa vợ chồng, ngoại trừ tình cảm thì còn cả sự tin tưởng, viện trưởng Tào có được sự tin tưởng của cô là đủ rồi, người khác nghĩ thế nào là chuyện của người khác, cháu cảm thấy cô không cần để ý. Thật ra cháu khá tò mò, người ta hay nói vợ chồng lâu năm sẽ trở thành người thân, viện trưởng Tào có sức hấp dẫn gì mà có thể có được một người vợ tin tưởng và ủng hộ ông ấy vô điều kiện như cô Trịnh vậy ạ?”

Trịnh Văn Tú hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại gật đầu.

Chúc Căn Niên biết những điều mà mình thể hiện đã khiến bà ấy bắt đầu chấp nhận cô, bước tiếp theo là củng cố mong muốn bọc bọc của Trịnh Văn Tú, để bà ấy phát tiết, xúc tác cho sự tự nhận thức và phát triển của bà ấy, “Vừa rồi cô có nói cô cảm nhận được áp lực, nhưng loại áp lực này có thể đến từ chính việc biểu đạt cảm xúc bị ngăn cản. Cô nhìn cháu đi ạ, cháu không phải cảnh sát, cũng không phải hàng xóm của cô, cháu hoàn toàn không biết gì về cuộc sống của cô cả, không biết cô có ngại nói với cháu về chồng cô không, ưu điểm hay khuyết điểm cũng được, cô muốn giải bày hay tâm sự thì cháu có thể yên lặng nghe cô nói.”

Trịnh Văn Tú dựa lưng vào ghế, im lặng hồi lâu rồi từ từ kể về một vài việc nhỏ của chồng và con gái. Khác với kiểu lải nhải của Trâu Anh, suy nghĩ của bà ấy coi như rõ ràng, cũng rất logic, dù nghe lâu cũng sẽ không

cảm thấy bức bối. Hơn nữa việc Chúc Cẩn Niên chăm chú và thỉnh thoảng có động tác tỏ vẻ đồng ý khiến mong muốn giải bày tất cả áp lực đã lâu của bà ấy bỗng chốc bùng lên, mấy lần mắt còn ngấn lệ.

Chúc Cẩn Niên vừa nghe vừa lặng lẽ thâm ghi nhớ một số thông tin mâu chốt của Tào Nghĩa Lê.

Từ nhỏ hoàn cảnh gia đình Tào Nghĩa Lê không được tốt lắm, trong nhà con cái khá nhiều, ông ta là người con thứ sáu, bên trên có năm người anh trai, bên dưới còn một người em trai và một người em gái, bố mẹ ông ta bận rộn kiếm sống nên gần như không thời gian trông nom con cái. Bởi vì nghèo khó, khi còn nhỏ mấy anh chị em chỉ có thể lựa chọn vài thứ như gậy gộc, kính vỡ, dây rơm các loại... từ trong đồng rác để chế thành những món đồ chơi nhỏ rồi tự chơi, ông ta từng nhặt một băng vệ sinh bằng vải, vì không biết đó là cái gì nên đã mang về nhà rồi bị mẹ đánh, đến nay khó mà quên được.

Tào Nghĩa Lê trầm tính hơn những cậu bé khác nhiều, cũng không thích các trò chơi chém giết, học hành chăm chỉ nhưng vì có lần nhặt cục tẩy bị một bạn học nữ vứt vào thùng rác mà bị bạn nữ đó đặt cho biệt danh “Vua phế phẩm”, dẫn đến việc không gần gũi với tất cả các bạn học nữ.

Từ ngữ nhiều nhất mà ông ta dùng để miêu tả khoảng thời gian niên thiếu của mình là cô độc, trong suốt và khát vọng.

Khi ông ta còn bé, bố mẹ thường xuyên than phiền trong nhà quá nhiều con trai, lao động nhiều nhưng lương thực tiêu hao quá nhanh, thường xuyên nói hy vọng ít nhất ba đứa con trai trở thành con gái.

Lúc trẻ Trịnh Văn Tú cũng có rất nhiều người theo đuổi, cảm mến Tào Nghĩa Lê là vì cảm thấy ông ta rất để ý và coi trọng mình. Khi mới bắt đầu hẹn hò, từ mỗi tấm vé xem phim mà bà ấy đã xem, giấy gói kẹo còn sót lại, thậm chí là khuy áo mà bà ấy vô ý làm rơi, thỏi son môi đã sử dụng hết và móng tay đã cắt, ông ta đều cẩn thận giữ gìn làm bằng chứng là có bà ấy

trong lòng. Sự để ý này vượt quá mức bình thường, khiến ông ta nổi bật trong số những người theo đuổi bà ấy.

Quan niệm môn đăng hộ đối của bố Trịnh Văn Tú rất lớn, không chấp nhận Tào Nghĩa Lê trở thành con rể, trả sính lễ mà ông ta đưa tới mấy lần liền. Cuối cùng Tào Nghĩa Lê lấy cái chết để ép, khiến nhà họ Trịnh đồng ý hôn sự, mặc dù Trịnh Văn Tú cảm động vì sự kiên định của ông ta nhưng vẫn không thể hàn gắn mối quan hệ giữa ông ta và bố mẹ mình. Khi bố mẹ vợ qua đời, Tào Nghĩa Lê từ chối tham gia đám tang và tảo mộ.

Sau khi kết hôn, có lẽ vì không muốn con gái cô độc giống như mình khi còn nhỏ nên ông ta cố gắng hết sức để làm bạn nhiều nhất có thể với Tào Tiểu Liễu.

Mấy năm gần đây, Trịnh Văn Tú cảm giác ông ta có dấu hiệu ngoại tình, bà ấy từng theo dõi và lén xem điện thoại của ông ta, khi lục cặp công văn của ông ta thì tìm được dây chun và vòng cổ bị đứt, hai tờ giấy vệ sinh đã được sử dụng, bởi vậy mà bà ấy từng chất vấn Tào Nghĩa Lê, ông ta trả lời rằng giấy vệ sinh mình dùng để lau miệng, dây chun để buộc vào dây cáp sạc pin, vòng cổ thì nhặt được trên đường, còn nói bà ấy đa nghi thời kỳ mãn kinh. Trịnh Văn Tú không nắm được chứng cứ nên chỉ có thể từ bỏ.

Bất tri bất giác hai tiếng trôi qua, từng đó đã là thời gian nhiều nhất của một lần tư vấn. Mặc dù Trịnh Văn Tú hơi mệt nhưng dường như đã giải tỏa được phần nào, bà ấy uống nửa cốc nước, ghi nhớ cách liên lạc với Chúc Căn Niên và số điện thoại hẹn trước của văn phòng rồi đứng dậy tạm biệt. Vừa đứng dậy thì điện thoại của bà ấy vang lên.

“Alo, xin chào, ai vậy?” Bà ấy vừa nghe máy vừa đi ra ngoài, còn chưa đi được mấy bước thì bỗng nhiên cả người chấn động, bước chân lão đảo, suýt nữa va vào cái tủ thấp bên cạnh.

Chương 81: Cậu thần thánh thế này bạn gái cậu có biết không? [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Cô Trịnh, cô sao thế ạ?!” Chúc Cẩn Niên hoảng hốt, vội chạy đến đỡ bà ấy, thậm chí không phải Tào Tiểu Liễu bị trầm cảm lại tự tử đâu chứ? Cô thấy Trịnh Văn Tú tiếp tục nghe điện thoại thêm một lúc rồi cả người tê liệt, Chúc Cẩn Niên mất rất nhiều sức mới vừa kéo vừa đỡ được bà ấy ngồi lại sofa.

Nhìn có vẻ Trịnh Văn Tú không ổn chút nào, khuôn mặt trắng bệch, mắt và miệng mở lớn, ngay cả hô hấp cũng không đều, tay không ngừng run rẩy. Chúc Cẩn Niên căng thẳng nhìn bà ấy chăm chăm, dưới ghế các chuyên gia tư vấn ở Sa Mạc Cam Tuyền đều có nút khẩn cấp, bây giờ tay cô đang đặt trên cái nút đấy để ấn nó bất cứ lúc nào.

Cô đợi thêm vài giây rồi thử hỏi: “Cháu giúp được gì cho cô không ạ?”

“Lão Tào...” Trịnh Văn Tú tuyệt vọng nhìn Chúc Cẩn Niên, giọng nói gần như khàn đặc, “Lão Tào không còn nữa...”

Chúc Cẩn Niên sửng sốt, cô nghe Nhiếp Vũ Tranh nói Tào Nghĩa Lê đã mất tích nhiều năm, gần đây vừa phát hiện ông ta có khả năng liên quan đến vụ án Hòa Thi Nhụy mất tích, sao bỗng nhiên lại phát hiện đã chết rồi? Cô cũng giống như Trịnh Văn Tú, nhất thời không thể chấp nhận sự thật này, sống sờ sờ hồi lâu mới nhớ tới việc ấn nút khẩn cấp.

Vài giây sau, Kỳ Kỳ và hai đồng nghiệp nam trong bộ phận hành chính lao vào, Chúc Cẩn Niên nói: “Hỗ trợ đưa vị khách này về nhà, bà ấy...”

“Không cần về nhà!” Lúc này, Trịnh Văn Tú hô lớn một câu rồi òa khóc, thở không ra hơi lên tiếng, “Đưa tôi... đưa tôi tới cục cảnh sát... Tôi muốn... hu hu... Tôi muốn gặp... gặp lão Tào!”

“Lập tức chuẩn bị xe.” Chúc Cẩn Niên nói với Kỳ Kỳ.

Sau khi mọi người cùng nhau đỡ Trịnh Văn Tú lên xe, Chúc Cẩn Niên mới lau mồ hôi trên trán, mấy người khác không ngừng hỏi thăm, cô quay người trả lời, “Người thân bà ấy đột ngột qua đời nên bà ấy không thể khống chế được cảm xúc.”

“Ôi đời người luôn thay đổi...” Kỳ Kỳ lắc đầu.

Chúc Cẩn Niên trở lại phòng làm việc thì thấy trên điện thoại có hai cuộc gọi nhỡ của Nhiếp Vũ Tranh. Cô gọi lại cho anh, đang định giải thích lý do mình không nghe máy thì nghe thấy anh nói: “Hài cốt lần trước chúng ta phát hiện trong vườn Khang Kiên Dương chính là Tào Nghĩa Lê.”

“Trời ạ! Trùng hợp vậy!” Chúc Cẩn Niên thốt lên rồi kể lại việc Trịnh Văn Tú hồn bay phách lạc, “Đây nhất định là một cú sốc lớn với bà ấy, em sợ bà ấy sẽ không chống đỡ được nữa.”

“Vụ án Tăng Đại Cường đã khởi động điều tra lần nữa, hơn nữa rất có thể sẽ gộp chung với vụ án của Tào Nghĩa Lê.”

Chúc Cẩn Niên hỏi: “Có phải anh sẽ vào tổ chuyên án không?”

“Năm đó không thể hoàn thành nghiên cứu với cái gọi là động cơ phạm tội của Tào Nghĩa Lê nên rất có thể sẽ vào tổ lần nữa vì yêu cầu nghiên cứu.” Nhiếp Vũ Tranh đáp, anh đang ngồi trong văn phòng của nhóm nghiên cứu tâm lý, màn hình máy tính đặt trước mặt, tin tức địa phương của

thành phố Bằng hấp dẫn sự chú ý của anh, trong đó thị trấn Lâm Hải gần nội thành nhất đứng đầu bảng xếp hạng.

“À, được rồi, chúc anh may mắn nhé.”

Nhiếp Vũ Tranh khẽ cười, “Anh luôn may mắn.”

“Được, anh làm việc đi, em cúp máy đây.”

“Cẩn Niên...”

“Dạ?”

“... Không có gì, đến lúc đó rồi nói.”

Nhiếp Vũ Tranh đã dự đoán đúng, anh nhanh chóng nhận được thông báo vào tổ. Phó chi đội Nhiêu Tích giữ chức tổ trưởng tổ chuyên án, đội phó đội bốn Giả Á Liệt - người từng điều tra, giải quyết vụ án Tăng Đại Cường năm đó và Thẩm Tử Bình đang tiến hành điều tra vụ án Tào Nghĩ Lê giữ vị trí tổ phó.

Buổi chiều hôm đó, Nhiếp Vũ Tranh được mời tham gia vào cuộc họp triển khai của tổ chuyên án, cũng được đọc báo cáo khám nghiệm tử thi của Tào Nghĩ Lê và báo cáo kiểm tra dấu vết. (1)

(1) Kiểm tra dấu vết là việc sử dụng các phương tiện khoa học và công nghệ hình sự để tìm, trích xuất, phân tích và xác định các dấu vết khác nhau của tội phạm để lại tại hiện trường vụ án để cung cấp manh mối và bằng chứng cho việc điều tra vụ án. Kiểm tra dấu vết bao gồm kiểm tra dấu vân tay, dấu chân, dấu vết dụng cụ, dấu vết đạn, dấu vết răng, dấu vết bánh xe, dấu vết móng guốc gia súc và dấu vết tách ra.

Thi thể của Tào Nghĩa Lê đã hóa thành xương trắng, không tìm được ngày cụ thể nhưng vẫn có thể suy đoán thời gian tử vong của ông ta không khác với Tăng Đại Cường là bao. Hộp sọ vỡ nát, nguyên nhân tử vong là xương sọ gãy dập. Mặt khác, thi thể bị phanh thây thành sáu phần, đầu, tay chân bị chặt đứt và cả người được bọc bằng một miếng vải bố, đóng gói vào túi rồi lại được quấn chặt bằng một lớp ni lông, cuối cùng chôn sâu dưới lòng đất, còn rắc một lượng vôi lớn lên.

Nhân viên kiểm tra dấu vết tìm thấy búa và rìu trong vùng đất gần thi thể của Tào Nghĩa Lê, trong túi đóng gói thi thể còn tìm được một khóa kéo bằng kim loại, lớp túi đầu tiên được sử dụng để giữ thi thể có polyetylen và polypropylene là nguyên liệu chủ yếu, sau khi làm sạch cẩn thận thì có thể thấy được những từ “Sản lượng cao” và “Phân bón tổng hợp”. Khi so sánh với một số vật chứng trong vụ án của Tăng Đại Cường, khóa kéo kim loại khớp với phần khóa kéo còn thiếu trong bộ quần áo bảo hộ lao động dành cho công nhân làm vườn của Tăng Đại Cường, mà nhãn hiệu phân bón năm đó của công ty hãn làm đại lý bán sỉ chính là nhãn hiệu sản lượng cao này, vào năm Tăng Đại Cường bị sát hại thì nhãn hiệu đó đã thay bao bì mới, tất cả các sản phẩm trên thị trường hiện nay đã không còn dùng bao bì này nữa.

Pháp y Chu Mục Thanh lên tiếng: “Hung thủ không có kiến thức về y học, chỉ cậy vào sức mạnh của mình để phanh thây nên cực kỳ tùy ý, người bình thường không thể dễ dàng chém đứt xương đùi và xương chậu nhưng với hãn thì rất đơn giản, hơn nữa số lần xuống tay khá ít, về cơ bản, chỉ hai ba nhát đã có thể phân chia hoàn toàn một bộ phận của thân thể, căn cứ vào vết chặt và hướng xuống đao thì rõ ràng hung thủ thuận tay trái. Vết thương ở bên phải đầu nhẹ hơn, ba vị trí khác ở bên trái rất nặng và có mức tổn thương lớn nhất, gần như là vết thương trí mạng, phán đoán sơ bộ hung khí là búa “khai quật” được với thi thể, công cụ phanh thây là rìu. Rất có thể hung thủ là đàn ông, hơn nữa cực kỳ khỏe, không có kinh nghiệm giết người, thuận tay trái. Những điểm này đều khớp với đặc trưng của Tăng Đại Cường. Nhưng tôi đã lật lại tài liệu về vật chứng và dấu vết trong vụ án của Tăng Đại Cường, nhà hãn không có phản ứng hóa học của những vết máu lớn.”

Trợ lý pháp y Tiểu Mao mở kết quả khám nghiệm tử thi ngày trước của Tăng Đại Cường ra, “Vì hiện trường phát hiện vụ án xảy ra hỏa hoạn, thi thể Tăng Đại Cường bị cháy nhưng vẫn có thể phán đoán hấn chết vì ngạt khí cơ học, công cụ gây án là dây điện của một chiếc quạt đứng, hàm lượng cồn trong máu rất cao, đã đạt tới tiêu chuẩn say rượu, có thể nói trước khi chết, khả năng phản kháng của hấn rất có hạn, thậm chí có khả năng đã mất khả năng phản kháng. Mặt khác, trên người hấn có nhiều vết bầm tím ở mô mềm, đó là những vết thương cấp tính, dựa trên phân tích tình hình tại hiện trường thì hấn đã đánh nhau kịch liệt với người khác. Ở hiện trường còn tìm được chìa khóa xe và túi của Tào Nghĩa Lê, xe của ông ta cũng được tìm thấy ở gần cổng làng, từ biến động sổ dư của ngân hàng thì trước khi tới nhà Tăng Đại Cường, ông ta vừa rút mười lăm vạn. Nhưng chúng tôi không tìm được số tiền đó trong nhà Tăng Đại Cường, lúc ấy chúng tôi đã cho rằng Tào Nghĩa Lê không đưa tiền cho hấn và suy đoán đây là nguyên nhân khiến hai người họ nảy sinh mâu thuẫn rồi ẩu đả.”

Hiện tại giữa hai người chết xuất hiện một hiện tượng rất đáng suy nghĩ: tất cả chứng cứ trong vụ án của Tăng Đại Cường đều hướng về Tào Nghĩa Lê, mà tất cả chứng cứ trong vụ án của Tào Nghĩa Lê đều hướng về Tăng Đại Cường, nhưng sự thật thì hai người bọn họ đều không có khả năng giết hại người khác trong tình huống bản thân đã chết.

Nhiều Tích nghe những người trong đội điều tra báo cáo xong thì lên tiếng: “Hoặc là một trong hai người bọn họ có đồng lõa, cuối cùng phản bội rồi giết đồng lõa, hoặc là có người thứ ba mà chúng ta không biết đã giết chết hai người bọn họ. Nếu không, bọn họ tuyệt đối không thể giết hại lẫn nhau. Bây giờ chúng ta thảo luận xem nên bắt đầu bắt tay từ đâu nhỉ? Tiếp tục điều tra theo manh mối vụ án Tăng Đại Cường hay điều tra theo phương hướng sử dụng phát hiện mới trong vụ án Tào Nghĩa Lê?”

Dứt lời, anh ta nhìn về phía Nhiếp Vũ Tranh, “Tổ trưởng Nhiếp, nếu anh có đề nghị nào từ lĩnh vực chuyên môn của mình thì đừng ngần ngại chỉ bảo. Theo tôi được biết, từ mấy năm trước anh đã nghi ngờ động cơ của Tào Nghĩa Lê, căn cứ vào tình huống trước mắt thì anh đã đúng, Tào Nghĩa Lê cũng bị giết, ân oán giữa hai người bọn họ rất có khả năng không chỉ nằm ở số tiền mấy vạn.”

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu nhưng cũng không nói gì.

Khuôn mặt Thẩm Tử Bình đầy buồn bã, mới xuất hiện tia sáng trong vụ án Hòa Thi Nhụy thì lại bị hài cốt Tào Nghĩa Lê đột nhiên xuất hiện cản trở, coi như vụ án đó lại rơi vào bóng tối, anh ta nghĩ thầm, cứ đi sâu vào điều tra thế này thì thi thể tiếp theo bị phát hiện không phải là Hòa Thi Nhụy đây chứ?

Chu Mục Thanh hắng giọng một cái rồi nói, “Theo góc độ pháp y, tôi đề nghị bắt đầu điều tra từ vụ án của Tào Nghĩa Lê trước, thi thể không biết nói dối, kẻ giết người phanh thầy thuận tay trái và rất khỏe là một sự thật không nghi ngờ gì nữa, hơn nữa ông ta được chôn ở nơi mà lúc ấy Tăng Đại Cường làm công nên hiềm nghi của Tăng Đại Cường vô cùng lớn, không thể bởi vì hắn đã chết mà loại bỏ khả năng gây án được.”

Quan điểm của anh ta được Giả Á Liệt ủng hộ, “Thầy Chu nói rất đúng, thi thể phát hiện có trước có sau nhưng phát hiện trước không nhất định chết trước. Tôi cũng đồng ý bắt đầu từ vụ án của Tào Nghĩa Lê.”

Thẩm Tử Bình huých khuỷu tay Nhiếp Vũ Tranh, ý bảo anh nói gì đó đi.

Nhiếp Vũ Tranh lập tức lên tiếng: “Các vị, hai vụ án đã phản ánh hai loại tâm lý hoàn toàn tương phản của hung thủ. Một là phô bày, tức là vụ án của Tăng Đại Cường. Hành vi phóng hỏa có thể dẫn tới mức độ chú ý rất lớn, hơn nữa có thể khiến người ta phát hiện có thi thể trong đám cháy trong thời gian vô cùng ngắn. Điều này chứng minh đối với cái chết của Tăng Đại Cường, hung thủ không có ý định che giấu, thậm chí còn rất hy vọng để người khác biết. Nhưng bởi vì xảy ra hỏa hoạn nên một số chứng cứ tại hiện trường cũng có khả năng bị hủy hoại, ví dụ như dấu chân, vân tay hay thậm chí là thi thể, mang lại một số khó khăn cho việc điều tra, tâm lý vừa hy vọng thi thể nhanh chóng bị phát hiện nhưng vừa muốn hủy thi thể xóa dấu vết, rất đáng để tìm tòi nghiên cứu, hung thủ cực kỳ tự tin rằng khi Tăng Đại Cường chết, người ngoài sẽ không nghĩ đến hắn đầu tiên, đồng thời hắn cũng có một số ý thức phản trình sát, cho rằng một môi lửa thiêu rụi sẽ an

toàn hơn, đây chính là nguyên nhân lớn nhất khiến tôi nghi ngờ động cơ của Tào Nghĩa Lê, quả thật hai người bọn họ có một số tranh chấp về mặt tiền bạc, đồng thời tổng tiền nhiều lần có thể thúc đẩy một người phạm tội, nhưng từ đủ loại hiện tượng thì Tào Nghĩa Lê cũng không phải không có ý thức phản trình sát, nếu Tăng Đại Cường do chính ông ta giết thì trước khi bỏ trốn, ít nhất ông ta phải lấy chìa khóa xe của mình trong hiện trường đi.”

Sự chú ý của mọi người đều bị mấy câu nói đó hấp dẫn, tất cả im lặng nhìn anh, chờ anh tiếp tục.

“Hai là che giấu, tức là vụ án Tào Nghĩa Lê. Mặc dù tôi không may trở thành người phát hiện thì thể nhưng chỉ có thể nói là trùng hợp, có lẽ chỉ có chú chó mà chủ nhân căn nhà từng nuôi mới thật sự cảm thấy được thì thể dưới đất trong vườn.” Anh vừa dứt lời thì có vài cảnh sát hình sự trẻ tuổi không nhịn được bật cười, bị Nhiêu Tích lườm, bọn họ vội cúi đầu.

Nhiêu Vũ Tranh tiếp tục nói: “Kẻ cuồng giết người không quan tâm bao giờ thì thể bị phát hiện, bởi vì phương pháp điều tra tội phạm truyền thống là điều tra bản chất của vụ giết người, không có tác dụng đối với bọn chúng, giết người vì tình, vì báo thù hay vì tiền không liên quan đến động cơ của chúng. Chôn sâu, rải vôi là phương pháp xử lý để làm chậm quá trình phân hủy và ngăn mùi lan ra, điều này trực tiếp phản ánh tâm lý không hy vọng thì thể bị phát hiện của kẻ gây án. Giải thích hành vi này từ góc độ tâm lý tội phạm thì càng không hy vọng thì thể bị phát hiện, điều đó nói lên mối quan hệ mâu thuẫn của hung thủ và người bị hại càng rõ ràng, thì thể càng bị hủy hoại và thay đổi hoàn toàn thì chứng tỏ quan hệ của hung thủ với người bị hại càng mật thiết. Như vậy, thật ra vụ án này dễ bắt đầu hơn so với vụ án của Tăng Đại Cường, chúng ta phải loại bỏ tư duy quán tính thì thể phát hiện trước và sau. Trước mắt, nhất định phải biết rõ rốt cuộc Tăng Đại Cường đã nắm trong tay nhược điểm gì, đáng giá để Tào Nghĩa Lê bỏ ra tổng cộng hai mươi vạn mà đổi lấy.”

Nhiêu Tích gật đầu, “Mấy hôm trước, Tử Bình vừa mới báo cáo cho tôi một số điểm liên quan giữa Tào Nghĩa Lê và vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy, chúng ta còn có rất nhiều điểm không rõ về ông ta. Tôi cũng nghiêng về hướng bắt đầu điều tra từ cái chết của ông ta trước. Á Liệt, cậu dẫn theo

người của đội một tiến hành hỏi thăm bạn bè, thân thích và đồng nghiệp xung quanh ông ta đi, hơn nữa để ý xem trước khi ông ta mất tích có điểm nào không thích hợp không, hoặc ông ta có nhắc đến chuyện gì không bình thường với ai không. Tử Bình tiếp tục điều tra theo nội dung mà cậu đã điều tra được từ trước, nhất định phải biết vì sao Tăng Đại Cường lại tổng tiền Tào Nghĩa Lê, rốt cuộc ông ta có bí mật gì không thể để người khác biết. Còn các đồng chí trong đội điều tra, hy vọng mọi người tiếp tục giúp đỡ sàng lọc một số manh mối. Được rồi, tan họp thôi, từng người hành động đi!”

Mọi người lục tục rời khỏi phòng họp, Thẩm Tử Bình gọi Nhiếp Vũ Tranh lại,

“Nếu nhược điểm của Tào Nghĩa Lê chỉ có Tăng Đại Cường biết, mà hai người bọn họ đều đã chết, vậy chẳng phải bí mật này vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời sao?”

Anh không để tâm lắm, “Giá trị của tôi ở tổ chuyên án chính là đào bí mật của người khác ra.”

“Cậu... có thể sao?”

Nhiếp Vũ Tranh chỉ cười không đáp.

Chương 82: Cậu thần thánh thế này bạn gái cậu có biết không? [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Chào Nhiếp tổng ạ.” Kỳ Kỳ thấy Nhiếp Vũ Tranh bước ra từ cửa thang máy thì vội vàng đặt túi hạt đậu tằm xuống, cúi tay đứng lên chào hỏi, còn vô cùng thân thiết bổ sung: “Còn khoảng mười lăm phút nữa chị Chúc mới xong việc ạ.”

“Lát nữa bảo cô ấy tới phòng làm việc tìm tôi.”

“Tiểu Dung, thật ra tâm lý của cô rất tốt, đồng thời cũng là đối tượng mà nhiều người hâm mộ. Tuy Khang tổng hơi trẻ con nhưng vẫn khá tốt.” Mười phút sau, Chúc Cẩm Niên và Nguyên Dung đi ra.

“Tôi biết chứ, đến đây một chuyến mà tâm trạng thật sự thả lỏng rất nhiều, tôi bắt đầu thích chỗ này rồi đấy.” Nguyên Dung cười đáp lời rồi vẫy tay tạm biệt.

Kỳ Kỳ tựa vào bàn, hai tay chống cằm, vừa cười gian vừa nói, “Chị Chúc ơi, bạn trai của chị đến rồi kìa, anh ấy đang ở phòng làm việc chờ chị để đi hẹn hò đấy.”

“Chị đoán không phải hẹn hò mà là tặng ca ấy.” Chúc Cẩm Niên nhướn mày, thậm chí còn may Nhiếp Vũ Tranh không thường xuyên đến làm việc đúng giờ, bằng không mỗi ngày cúi đầu không thấy ngẩng đầu gặp mặt, còn bị nhiều đồng nghiệp nhìn thấy thì xấu hổ lắm. May mà căn cứ tần suất anh đến văn phòng thì một tháng cô cũng khó xấu hổ được mấy lần.

Cô rất thích người sắp sẵn vóc thế này.

Chúc Cẩn Niên quay trở lại văn phòng cầm sổ ghi chép, trong đó có một trang tràn ngập phân tích của cô về Tào Nghĩa Lê, quen đường quen lối tới văn phòng tổng giám đốc.

“Họp xong rồi à anh?” Cô đi vào, xuyên qua bức tường ngăn cách thấy anh đang ngồi trên ghế tổng giám đốc bằng da màu đen nhàn nhã đọc báo, không khỏi nói: “Chênh lệch giữa sếp và nhân viên lớn thế này đây, em nói khăn cả cổ suốt một ngày, còn anh thì ngược lại, một tháng khó lộ diện vài lần, lần gần nhất thì còn đang đọc báo.”

“Có nhân viên nào dám nói chuyện thế này với sếp không?” Nhiếp Vũ Tranh nhìn cô, Chúc Cẩn Niên mặc áo sơ mi tơ tằm màu hồng nhạt không tay phối với váy đuôi cá ngắn màu xám nhạt, trên cổ đeo một sợi dây chuyền bạch kim tinh tế, ở giữa có một viên trân châu, dáng vẻ đầy dịu dàng và duyên dáng, đúng là cảnh đẹp ý vui. Anh mỉm cười, thấp giọng nói: “... Chỉ có bà chủ mới so đo thế thôi.”

“Bà chủ cũng đi làm nhân viên cho người ta thôi, chuyện được sếp căn dặn thì không dám quên thứ gì.” Chúc Cẩn Niên kéo ghế, ngồi xuống trước bàn làm việc của anh, tỉ mỉ trình bày những thông tin có liên quan đến Tào Nghĩa Lê.

Nhiếp Vũ Tranh tập trung nghe cô nói hết, anh tựa người vào ghế ngồi phía sau, suy nghĩ vài giây mới lên tiếng, “Ngoài việc có các đặc điểm tâm lý và quá trình trưởng thành mà một tên cuồng theo dõi nên có thì thậm chí ông ta còn bị ái vật.” (1)

(1) Ái vật: sử dụng các vật vô tri hoặc các bộ phận không gọi cảm của người khác giới làm đối tượng gây hưng phấn tình dục, có thể nói điều này là một sự biến đổi của tâm lý. (Đây là chú thích của tác giả)

Một biến thể khác của rối loạn tình dục là bệnh ái vật. Mang bệnh này, người đàn ông thường bị kích thích dục tính bởi những thứ đồ dùng của phụ nữ như quần áo, đồ lót trong, tất chân, guốc dép...

“Anh cũng cảm thấy ông ta có khuynh hướng ái vật à?” Mắt Chúc Cẩn Niên sáng ngời, “Có lẽ từ trước đến giờ Trịnh Văn Tú không ý thức được việc Tào Nghĩa Lê thu gom những vật kia không phải bởi vì tình yêu mà xuất phát từ đam mê. Không phải ông ta không có hứng thú với người khác phái, nhưng rõ ràng ông ta hứng thú với đồ vật của người khác phái nhiều hơn.”

Nhiếp Vũ Tranh cup mắt suy nghĩ, “Những gì em nói là đoạn dây dẫn nỗ cuối cùng trong khuynh hướng ái vật của ông ta, trước đó nỗi lo lắng bị thiến và cảm giác cô độc xuất hiện do mẹ coi thường là cơ sở tâm lý để ông ta có chứng ái vật và theo dõi.”

“Lo lắng bị thiến?” Chúc Cẩn Niên khó hiểu, “Chẳng lẽ bố mẹ luôn hy vọng vài đứa con trai trở thành con gái khiến Tào Nghĩa Lê lo lắng về chuyện này à?”

“Một số nhà tâm lý học cho rằng lo lắng bị thiến là nguyên nhân đầu tiên khiến nhiều người đàn ông phát triển thành ái vật. Trong thời kỳ thơ ấu, con người không có khái niệm về giới tính, bố mẹ Tào Nghĩa Lê nhiều lần nhấn mạnh sự khác nhau giữa con trai và con gái trước mặt những đứa con, khiến Tào Nghĩa Lê cảm nhận được sự khác nhau giữa nam nữ, dẫn tới việc sẽ phát hiện ra điểm khác biệt lớn nhất về ngoại hình của hai giới tính, chính là bộ phận sinh dục. Khi bố mẹ tỏ ý hi vọng con trai biến thành con gái, ông ta càng thêm sợ hãi mình sẽ mất đi bộ phận sinh dục rồi biến thành một cô gái. Thật ra những đồ vật bị Tào Nghĩa Lê chọn làm đối tượng cho chứng ái vật đều là những thứ bù đắp cho lo lắng bị thiến của bản thân ông ta.” Nhiếp Vũ Tranh dứt lời, thấy Chúc Cẩn Niên đang múa bút ghi chép thì bỗng vươn tay xoa đầu cô, “Đừng ghi nữa, cuối kỳ không thi đề tài này đâu.”

Cô tức giận, như một con mèo bị trêu chọc xù lông, “Em đã nói em sẽ không đăng bài viết dự đoán đề thi của anh nữa mà!”

“Thật không thể?”

Cô hít một hơi thật sâu, có chút yếu ớt trợn mắt, “Thật mà, em chỉ thấy quan điểm này rất có ích nên ghi lại để sau này có thể sử dụng trong phân tích tâm lý thôi.”

“Kiểm tra em một câu nhé.” Nhiếp Vũ Tranh lập tức phản chiến.

Cô ngồi nghiêm chỉnh, “Anh nói đi.”

“Theo phân tích của em thì Tào Nghĩ Lê bị ái vật, vậy đồ vật đó là gì?”

“Anh kiểm tra đúng người rồi! Sau khi Trịnh Văn Tú về, em vẫn nghĩ mãi vấn đề này.” Chúc Cận Niên nở nụ cười tự tin, đôi mắt sáng bừng.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn đôi mắt của cô rồi dờ ra một giây, sau đó dờ trán, “Trả lời tử tế nào, đừng quyền rũ giám khảo.”

“Ai quyền rũ anh chứ?” Cô kinh ngạc, rõ ràng còn chưa nhìn anh cái nào.

“Tiếp tục đi.”

“... Ngay từ đầu em cũng cho rằng ông ta giống như những người có chứng ái vật khác, thích lén lút thu gom một số thứ mà con gái đã dùng như tất chân, hay quần lót... Nhưng mấy thứ này quá lớn, Trịnh Văn Tú đã nghi ngờ ông ta ngoại tình, vậy chỉ cần để ý chút thôi là có khi sẽ tìm thấy thứ ông ta sưu tầm. Em đã nghĩ, chắc chắn thứ ông ta thích không phải là những thứ mà người có chứng ái vật bình thường yêu thích, nó phải là thứ gì đấy nhỏ và dễ tìm hơn đồ lót, cho dù bị người ta phát hiện cũng sẽ không cảm thấy ông ta có khuynh hướng ái vật. Sigmund Freud từng nói, hầu hết những nguyên nhân về vấn đề tâm lý tình dục của một người có thể được

tìm thấy trong quá trình trưởng thành từ tuổi thơ của họ, vì thế em đã xem lại tuổi thơ của ông ta một lần nữa.” Chúc Cẩn Niên nói nửa vờ, cố ý dừng lại không nói, mỉm cười nhìn Nhiếp Vũ Tranh.

Trong lòng Nhiếp Vũ Tranh đã có đáp án nhưng để chiều theo sự hiếu thắng của Chúc Cẩn Niên nên anh cố ý giả vờ tò mò, “Em phát hiện được gì?”

Chúc Cẩn Niên chờ câu này của anh nãy giờ, cô không thể đợi được nữa mà đáp, “Những thứ mà ông ta thích sưu tầm nhất chính là đồ đã vứt đi của người khác phái.”

“Vậy à?” Hai người không bàn bạc mà trùng ý khiến Nhiếp Vũ Tranh có cảm giác sung sướng, có điều không thể hiện ra mà tỉnh bơ hỏi lại.

“Vé xem phim, vỏ kẹo còn thừa lại của bạn gái, khuy áo bị rơi, thời son dùng hết, móng tay đã cắt... Những thứ này trong mắt em đều là đồ bỏ đi, nhưng để lấy lòng Trịnh Văn Tú, Tào Nghĩa Lê đã phô bày những “bảo bối” này cho bà ấy xem, bà ấy không hiểu nên đương nhiên sẽ không nghĩ quá nhiều, nhưng với tư cách người ngoài thì em cảm thấy kỳ lạ. Sau khi bị bạn học nữ đặt biệt danh, ông ta vốn đã nhạy cảm và có phần tự ti nên sẽ xuất hiện bóng ma với con gái, nhưng vẫn chưa đến mức căm ghét, có lẽ là tâm lý “thích nhưng không bao giờ dám tiếp cận”. Là một người đàn ông có sinh lý bình thường, ông ta vẫn nảy sinh dục vọng với phụ nữ, nhưng kiểu dục vọng này đã có sự biến hóa. Kết hợp với chuyện để lại ấn tượng sâu sắc nhất ở quá trình trưởng thành trong tuổi thơ của ông ta, chắc chắn là chuyện lấy băng vải vệ sinh từ bãi rác về rồi bị đánh, em đoán rằng từ máu chót trong chứng ái vật của ông ta chính là “Đồ bỏ đi”.”

Chúc Cẩn Niên nghiêm túc nói xong thì rút cổ, thể hiện sự bài xích rõ ràng, “Cứ tưởng tượng như vậy, sở thích của ông ta thật sự khiến em rất buồn nôn.”

Nhiếp Vũ Tranh lắc đầu, nghĩ đến điều gì đấy rồi nói: “May mắn ông ta là một người ái vật nên có nhiều thứ chắc chắn không nỡ vứt đi, nói không

chừng còn giữ lại chứng cứ gì đó mang tính quyết định.”

Cô suy nghĩ rồi khó xử lên tiếng: “Trịnh Văn Tú không nhắc đến nơi mà ông ta cất giữ đồ đạc, nếu không bà ấy đã nắm được chứng cứ ông ta ngoại tình rồi. Với thân phận đó thì ông ta sẽ rất chú ý đến hình ảnh bản thân, không dễ gì để lộ đam mê của mình, nhất định nơi giấu những đồ vật kia vô cùng bí ẩn, để tìm ra được chỉ sợ khá khó khăn.”

“Anh biết ở đâu.”

Câu nói của anh khiến Chúc Cẩn Niên khiếp sợ, cô mở to mắt, “Ở đâu ạ?”

Nhiếp Vũ Tranh đứng dậy, vòng qua bàn ôm bả vai cô, cất giọng có lỗi, “Anh chỉ có thể nói với cảnh sát phá án thôi.”

“Cũng đúng...” Chúc Cẩn Niên tự cảm thấy mình đã lỡ lời, “Quả thật em không nên hỏi.”

“Em hiểu chuyện thế này bảo anh phải báo đáp thế nào đây?” Nhiếp Vũ Tranh hạ giọng nói bên tai cô.

“Lấy thân báo đáp... thì em thấy không cần đâu, đi dạo phố với em đi.” Chúc Cẩn Niên cười, đuổi lưng một cái.

Nhiếp Vũ Tranh giơ tay nhìn đồng hồ, cũng không đồng ý mà chỉ nắm tay cô đi ra ngoài.

Vào thang máy, anh không đi thẳng xuống bãi đỗ xe mà đưa chìa khóa cho cô, bảo cô lái xe sang bên đường đối diện chờ anh. Chúc Cẩn Niên khá tò mò nhưng vẫn làm theo lời anh, đến khi cô dừng xe xong thì thấy Nhiếp Vũ Tranh đi ra từ Sunday Brunch ở tòa nhà đối diện.

“Sandwich à anh?” Chúc Cẩn Niên thấy thứ trong túi thì hơi khó hiểu.

“Chúng ta lái xe khoảng hai tiếng rưỡi.” Anh đáp.

Cô lại càng không hiểu, thậm nghĩ không phải bây giờ anh định đi tìm nơi Tào Nghĩa Lê giấu đồ đấy chứ?

“Chúng ta đi đâu vậy anh?”

“Huyện Tây Úc.”

“Xa vậy à...” Chúc Cẩn Niên hỏi, “Đi đâu làm gì thế?”

Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái rồi mỉm cười, “Bí mật.”

“Thần bí quá nhỉ...” Chúc Cẩn Niên lẩm bẩm, “Dù sao cũng không đến mức lừa bán em, để em xem anh định làm gì.”

Sắc trời dần tối, khi hai người tới huyện Tây Úc thì đã là chín giờ tối, Nhiếp Vũ Tranh không có ý định dừng xe mà tiếp tục chạy về phía trước, qua một đoạn đường nhỏ xóc nảy thì anh dừng lại bên cạnh bờ đê.

Tây Úc là một huyện lớn về nghề đánh cá quanh thành phố Bằng, bãi biển Úc Loan cũng là thắng cảnh du lịch nổi tiếng của thành phố, vào mùa hè hằng năm, số lượng khách du lịch ở đây chỉ có nhiều hơn chứ không kém so với đảo Hải Nam. Mặc dù bờ đê chỗ Nhiếp Vũ Tranh dừng xe cũng thuộc phạm vi của Úc Loan nhưng số lượng du khách tương đối ít.

Chúc Cẩn Niên xuống xe, làn gió biển mang theo chút mùi tanh luôn vào cổ áo cô, cô túm gọn mái tóc bị cơn gió thổi loạn, nhìn mấy chiếc xe dừng bên cạnh, thậm nghĩ, chẳng lẽ đêm nay ở đây có chương trình gì đặc biệt à?

Mưa sao băng ư? Cô ngẩng đầu quan sát, trắng sáng sao thưa, cũng không thấy có ngôi sao băng nào xẹt qua.

“Đi theo anh nào.” Nhiếp Vũ Tranh quay đầu lại, vươn tay phải về phía cô.

Vẻ đẹp trai của anh cũng ập tới như cơn gió biển, cô khẽ giật mình, đành phải vươn tay, mười ngón tay đan vào nhau với anh, được anh dẫn dắt, cô cẩn thận trèo lên đê biển, khi vô tình nhìn ra biển, Chúc Cẩn Niên bỗng ngây người, tranh thủ thời gian chớp mắt mấy cái, sợ mình vì choáng váng bởi cơn gió biển mà sinh ra ảo giác.

Từng cơn sóng có ánh sáng màu xanh óng ánh từ từ dạt vào bãi cát, dưới màn đêm tối đen như mực, toàn bộ bờ biển giống như bầu trời đầy sao trong ngân hà rộng lớn, khiến con người cảm giác như mình rơi vào thế giới mộng ảo thần thoại. Các điểm ánh sáng màu xanh ở khắp mặt biển xa xa, ngẫu nhiên có một cơn sóng, ánh sáng màu xanh đột nhiên xuất hiện rồi tản ra khắp nơi, vài giây sau lại quay về bóng tối, màu xanh bí ẩn trắng lẹ này đẹp đến mức không thể nào tả xiết.

“Biển này... sao có thể như vậy?” Chúc Cẩn Niên ngẩn ngơ, thì thào hỏi.

Chương 83: Cậu thần thánh thế này bạn gái cậu có biết không? [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Mấy ngày nay em không đọc tin tức à?” Anh ôm eo cô, “Hôm qua anh vừa thấy tin tức đứng đầu là “Xảy ra thủy triều đỏ (1) do Noctiluca scintillans (2), nước mắt xanh (3) lại xuất hiện ở Úc Loan”, tới sớm không bằng tới đúng lúc, số của anh cũng may lắm.”

(1) Thủy triều đỏ là tên gọi chung cho những hiện tượng được biết đến như là những đợt bùng phát tảo biển nở hoa, nó gây ra bởi một số loại tảo sống và nở hoa mang đến màu đỏ hoặc nâu.

(2) Noctiluca scintillans là một loài tảo giáp sinh sống tự do ở biển có khả năng phát quang sinh học.

(3) Có thể xem thêm hình ảnh về hiện tượng nước mắt xanh tại đây: <https://bitly.com.vn/gdzcn>

“Thì ra đây là nước mắt xanh, lần đầu tiên em thấy đây... Thật sự... quá đẹp.” Chúc Cần Niên chấp tay trước ngực, vừa phấn khích vừa mới lạ ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi mắt Nhiếp Vũ Tranh trông về phía biển, xung quanh đá ngầm ở đằng xa tập trung ánh sáng màu xanh, từng chấm nhỏ theo cơn sóng nhấp nhô trên mặt biển, giống như ngân hà rơi xuống biển cả, quả thật đẹp không sao tả xiết.

Chúc Cẩn Niên cởi giày, chân trần giẫm trên bờ cát. Dọc đường cô chạy chậm, tay vẩy nước biển, một vài ánh sáng màu xanh chuyển động trong lòng bàn tay rồi lại lập tức dập tắt, cô vớt nước lên rồi cứ lặp lại như thế. Chúc Cẩn Niên dứt khoát thò tay vào trong nước khuấy mấy cái, ánh sáng màu xanh theo gợn nước nhấp nhô rồi tỏa ra, nhìn như ánh sáng thần bí phóng ra từ tâm là tay cô vậy.

“Ồ ơ... Wow!” Cô ra sức khuấy nước biển rồi vui vẻ kêu lên, “Em có cảm giác em là tiên nữ! Thủy thủ mặt trăng! Đại diện cho mặt trăng tiêu diệt anh! Pằng pằng chiu chiu...”

Nhiếp Vũ Tranh im lặng đứng bên cạnh, ra vẻ “anh sẽ yên lặng nhìn em nổi điên”.

Chơi một lúc lâu vẫn chưa đã thèm, Chúc Cẩn Niên mới nhận ra giày của mình không biết đã bị ném đi đâu, cô tìm xung quanh thì thấy Nhiếp Vũ Tranh đang cầm giày, anh nhìn cô với vẻ mặt vừa bất đắc dĩ vừa cung chiêu.

Rất ít khi Chúc Cẩn Niên thả lỏng như vậy, có thể thấy hôm nay cô thật sự thoải mái.

“Vũ Tranh!” Cô chạy nhanh về phía anh, khi sắp đến gần thì vươn tay lao về phía trước rồi ôm lấy cổ anh, Nhiếp Vũ Tranh thuận tay ôm cô xoay nửa vòng tròn.

“Em rất vui!!!” Cô nhấn mạnh từng chữ một.

Hai người vai kề vai ngồi xuống đê biển, mười ngón tay vẫn đan vào nhau, cùng nhau nhìn kỳ quan nước mắt xanh mộng ảo phía xa, sự lãng mạn nhẹ nhàng này lại khiến trái tim Chúc Cẩn Niên như hóa thành nước, cả đời đều khắc ghi khoảnh khắc này.

“Uống bia không?”

“Anh có à?” Chúc Cẩn Niên hỏi.

Nhiếp Vũ Tranh vỗ lưng cô, một mình đi xuống đê biển, chỉ lát sau đã thấy anh quay lại, trong tay cầm thêm mấy lon bia, “Từ trước đến nay anh chưa bao giờ ra trận mà không chuẩn bị trước cả.”

“Nhưng anh uống bia thì lái xe thế nào được?”

“Úc Loan thiếu taxi với khách sạn à?”

Chúc Cẩn Niên bật cười, hóa ra trước khi đến đây người này đã có kế hoạch xong xuôi cả rồi, “Em mà biết anh định thế này thì sẽ đóng gói một suất tôm hùm chua cay mang đến, hai ta không say không về.”

“Cạn ly.” Nhiếp Vũ Tranh mở hai chai bia, cùng với cô.

Chúc Cẩn Niên uống một ngụm nhỏ, “Vũ Tranh, anh...”

“Gọi chồng nào.”

Cô sặc bia, ngại ngừng dùng cùi chỏ huých anh một cái.

“Có gọi không? Không gọi anh sẽ ném em xuống biển cho rong biển ăn đấy.”

Anh vừa dứt lời, bỗng nhiên cô bất ngờ đặt hai tay lên miệng làm thành loa rồi hét to về phía trước: “Chồng ời em yêu anh!!!”

Lời thổ lộ đột ngột khiến Nhiếp Vũ Tranh đơ mắt một giây, sau đó nhanh chóng hôn cô. Cô như thần tình yêu rơi xuống thế gian, vì một mình anh mà đến, trở thành tình yêu và tất cả cuộc đời của anh, kiên định không thay đổi.

“Mỗi người đều có một vài vấn đề tâm lý, đương nhiên em cũng biết vấn đề của mình ở chỗ không dám biểu đạt, không dám thể hiện tình cảm. Trước kia em cảm thấy thừa nhận thích một người là chuyện rất mất mặt, nhưng sau khi gặp anh, em lại thấy đây là may mắn của mình.” Uống được hai lon bia, Chúc Cẩn Niên dám bày tỏ nhiều hơn, “Nói ra cũng không phải điều gì to tát lắm, ngay khi có thể cảm nhận được tiếng lòng chân thật của mình và đối phương, có dũng khí cất lời vẫn tốt hơn nhiều so với việc để thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, sau khi tình yêu tan biến mới nói một câu “đã từng thích anh”. Em rất thích bản thân bây giờ, cảm thấy mình thật hạnh phúc, có công việc yêu thích, có người mình yêu, có được cuộc sống dần dần trở nên tốt đẹp, em biết ơn tất cả! Vì nước mắt xanh, vì hôm nay, vì chúng ta, cạm ly!”

Nhiếp Vũ Tranh lặng lẽ nghe cô than thở, giơ tay cụng ly, một lần nữa trông về phía xa, đôi mắt cũng chất chứa niềm vui giống cô.

Qua quá trình điều tra mất ăn mất ngủ mấy ngày liền của các thành viên tổ chuyên án, đã xác định hung thủ sát hại Tào Nghĩa Lê là Tăng Đại Cường. Nơi chôn thi thể Tào Nghĩa Lê vừa đúng là khu vực Tăng Đại Cường phụ trách trông trọt, công nhân làm cùng hắn lúc đó từng nhìn thấy có một buổi sáng sớm thấy hắn lái xe ba gác từ trong Tiêu Dao Du ra, hắn nói vận chuyển phân hóa học bị bẩn nên phải rửa xe. Lúc đấy bọn họ cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ. Sau khi Tăng Đại Cường chết, chiếc xe ba gác kia được một người công nhân khác sử dụng, dùng luminol (4) để kiểm tra dấu vết thì đo lường được một lượng lớn phản ứng vết máu bên trong thùng xe.

(4) Luminol là một chất hóa học linh hoạt có thể phát quang, với ánh sáng xanh nổi bật, khi trộn với tác nhân oxy hóa thích hợp. được sử dụng bởi các nhà điều tra pháp y để phát hiện dấu vết của máu trái tại địa điểm phạm tội vì nó phản ứng với sắt trong hemoglobin.

Tào Nghĩa Lê từ nghi phạm trong vụ án Tăng Đại Cường biến thành người bị Tăng Đại Cường giết hại, cú xoay ngược quá lớn này đã khiến rất nhiều người khiếp sợ, trước đây những người biết chuyện đã từng chỉ trỏ hai mẹ con Trịnh Văn Tú, thoáng cái lại quay sang đồng cảm với hai người.

Trong cuộc họp phân tích vụ án lần thứ hai, Thẩm Tử Bình báo cáo kết quả điều tra của nhóm mình, việc Tăng Đại Cường tổng tiền Tào Nghĩa Lê kéo dài ít nhất sáu năm, ba năm đầu, mỗi tháng Tào Nghĩa Lê sẽ lấy 1000 tệ từ tiền lương trong thẻ, vài ngày sau khi ông ta lấy tiền, trong tài khoản của Tăng Đại Cường sẽ nhận được 1000 tệ, tiếp theo số tiền trở thành 2000 tệ, liên tục cho đến nửa năm trước khi Tào Nghĩa Lê bị sát hại. Không biết vì sao mà Tăng Đại Cường không thỏa mãn với “số tiền cố định” mỗi tháng, lần đầu tiên mở miệng đòi năm vạn, tiếp theo thì đòi mười lăm vạn. Đáng chú ý là khoảng cách giữa thời gian Tăng Đại Cường bắt đầu tổng tiền và thời gian Hòa Thi Nhụy mất tích là gần một tháng.

Còn việc rốt cuộc Tăng Đại Cường nắm trong tay nhược điểm gì thì trước mắt cảnh sát vẫn không thu hoạch được, hơn nữa không có bất cứ chứng cứ nào có thể chứng minh Hòa Thi Nhụy chính là nhược điểm kia.

Dường như bởi vậy mà vụ án rơi vào bế tắc, Nhiêu Tích nghĩ mãi không ra nên chậm chạp không sắp xếp công việc tiếp theo, anh ta mang theo chút hi vọng nhìn về phía Nhiếp Vũ Tranh, “Tổ trưởng Nhiếp, công tác phân tích tâm lý... có tiến triển gì không?”

“Tào Nghĩa Lê là một người ái vật.”

Nhiêu Tích vui vẻ ngồi thẳng người, kích động hỏi, “Đây chính là nhược điểm của ông ta à?”

“Không tính là nhược điểm nhưng sở thích này của ông ta rất có thể sẽ giữ gìn một số “thứ tốt” mà chúng ta không nghĩ đến. Ví dụ như thẻ nhớ trong máy ảnh bị tráo của Chương Tĩnh Minh, nếu là tôi thì chắc chắn tôi sẽ tiêu hủy nó đầu tiên, nhưng nếu như là Tào Nghĩa Lê thì không chừng ông ta vẫn còn giữ lại và cất giấu ở nơi nào đấy.”

Thẩm Tử Bình hít một hơi thật sâu, “Thật sao?”

Nhiếp Vũ Tranh liếc anh ta, “Không chắc chắn, chỉ có khả năng thôi.”

Anh ta chưa từ bỏ ý định truy hỏi: “Nhưng chúng ta không hề biết ông ta giấu ở đâu! Đã bí mật như vậy thì sẽ không công khai với đời sau, ngoại trừ Tào Nghĩa Lê và Tăng Đại Cường, trên thế gian này còn có người thứ ba biết sao?”

Mọi người nhìn nhau, ai nấy đều mang vẻ mặt mờ mịt, có thể thấy trong quá trình điều tra không có ai phát hiện cú điểm bí mật của Tào Nghĩa Lê.

Nhiếp Vũ Tranh thấp giọng nói: “Tôi biết.”

Thẩm Tử Bình sững sờ, có phần không rõ câu này của anh có ý gì.

“Tào Nghĩa Lê có sở thích gì? Bình thường hay đi chỗ nào?” Anh từ tốn hỏi.

“À...” Giả Á Liệt từng chịu trách nhiệm điều tra vụ án của Tăng Đại Cường, anh ta hắng giọng một cái mới nói, “Tôi nhớ Tào Nghĩa Lê thích bơi lội và đánh tennis, thời gian rảnh rỗi thường xuyên đến bể bơi trường học và sân tennis. Nhưng sau khi xảy ra vụ án của Tăng Đại Cường, để tìm kiếm nơi Tào Nghĩa Lê từng đi, chúng tôi đã đến hai nơi này rồi, cũng mở khóa ngăn tủ quần áo ở bể bơi và ngăn tủ để vợt trong khu nghỉ ngơi sân tennis của ông ta để điều tra, có điều không phát hiện được thứ gì đặc biệt.”

Nhiếp Vũ Tranh nhắc nhở: “Trong báo cáo điều tra năm đó có nói đến một chùm chìa khóa.”

“À, đó là đồ chúng tôi phát hiện trong tủ quần áo ở bể bơi của ông ta, từng kiểm tra đối chiếu với người nhà Tào Nghĩa Lê rồi, hai chìa để mở cửa

nhà, một chìa mở cửa văn phòng, hai chìa còn lại thì không biết là chìa khóa của chỗ nào.”

“Cầm chùm chìa khóa đó đi theo tôi.” Dứt lời, Nhiếp Vũ Tranh đứng dậy đi ra ngoài, tới cửa, anh dừng lại quay đầu mỉm cười: “Chuẩn bị tâm lý cho tốt nhé, cũng có khả năng không được gì đâu.”

Nhiều Tích đứng lên, ra hiệu bằng mắt cho Thẩm Tử Bình và Giả Á Liệt để hai người bọn họ nhanh chóng đi theo.

Xe cảnh sát chạy nhanh vào Đại học Chính Pháp Đông Nam, sau khi liên hệ với giáo viên của phòng giáo dục, bọn họ được một giáo viên họ Trương ở trung tâm khảo sát dẫn vào phòng hồ sơ.

“Cảm ơn thầy, phiền thầy mở cửa với ạ.” Nhiếp Vũ Tranh đứng trước một trong số những cánh cửa ra vào, ra hiệu “mời”.

Thầy Trương tìm được một cái chìa khóa trong chùm chìa khóa lớn, “Vào đi, bên trong khá nhiều bụi, các cậu chịu đựng chút nhé.”

Thẩm Tử Bình và Giả Á Liệt theo Nhiếp Vũ Tranh đi vào, trong căn phòng này chất đầy bài thi, lật bìa ngoài lên nhìn thì là bài thi từ sáu, bảy năm trước rồi.

Thầy Trương cũng không rõ bọn họ tìm gì, nhiệt tình giải thích: “Theo nguyên tắc ở trường chúng tôi thì bài thi cuối kỳ hằng năm sẽ được bảo tồn trong sáu năm, hai năm sau, khi mỗi khóa sinh viên tốt nghiệp thì bài thi sẽ được tiêu hủy một lượt. Máy đồng chí cảnh sát muốn tìm bài thi của sinh viên học viện nào thế?”

“Vũ Tranh?” Thẩm Tử Bình lên tiếng hỏi.

“Chúng ta không tìm bài thi.” Nhiếp Vũ Tranh chỉ tay vào tủ sách cực kỳ cũ kỹ sát tường, “Các cậu nhìn cái này đi.”

Thầy Trương nói: “Chiếc tủ này chuyển đến từ trường cũ, được sử dụng để đối phó với việc kiểm tạm thời năm ấy, vốn cũng không sử dụng mấy, nhiều ổ khóa đã gỉ hết rồi, lâu lắm không có ai mở ra. Có lần thanh tra đến kiểm tra tài sản cố định đã định vứt đi nhưng vẫn cứ kéo dài không xử lý. Tôi thật sự không biết chìa khóa chiếc tủ này ở đâu, các cậu xem...”

Nhiếp Vũ Tranh ra hiệu Giả Á Liệt lấy chìa khóa tìm thấy ở chỗ của Tào Nghĩa Lê ra, “Mười hai cánh tủ và hai chìa khóa, mặc dù lượng công việc không lớn nhưng vẫn đề nghị hai người phân công nhau nhé.”

Giả Á Liệt gật đầu, chọn ra hai chìa khóa không chủ rồi chia cho Thẩm Tử Bình một cái.

Thẩm Tử Bình cầm chìa khóa, hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, cẩn thận cắm vào ổ. Cánh tủ thứ nhất bên tay phải không đúng.

Cánh tủ thứ hai... không đúng.

Cánh tủ thứ ba... cách, âm thanh chuyển động của ổ khóa vang lên.

Tim của anh ta như trào lên cổ họng, dòn sức kéo cánh cửa ra.

Thấy cửa được mở thuận lợi, ánh mắt Nhiếp Vũ Tranh thấp thoáng niềm vui đã tính từ trước, nghiêng đầu nói: “Thầy Trương, tốt nhất thầy hãy tránh đi một lúc.”

“... Được.” Mặc dù thầy Trương rất ngạc nhiên nhưng dù sao cũng là việc phá án của cảnh sát, không nên nhiều lời, chỉ có thể bước ra ngoài.

Ở bên cạnh, Giả Á Liệt cũng thuận lợi mở được một cánh tủ.

“Tổ trưởng Nhiếp... anh...” Nhìn trong tủ chất đầy những chiếc túi nhỏ được gói kín, còn ghi rõ tên các đồ vật, Giả Á Liệt không thể khống chế được nội tâm khiếp sợ và kích động, nói năng cũng không lưu loát, “Rốt cuộc... rốt cuộc sao anh đoán được...”

“Wow!” Miệng Thẩm Tử Bình mở lớn, lên tiếng phụ họa, “Cậu thần thánh thế này bạn gái cậu có biết không?”

Nhiếp Vũ Tranh khẽ cười, “Cậu còn có tâm trạng trêu tôi à?”

Thẩm Tử Bình cẩn thận đeo găng tay, nhanh chóng cầm mấy chiếc túi trong ngăn tủ lật đi lật lại để quan sát, một lát sau lớn tiếng nói: “Hòa Thi Nhụy! Hai người xem đi! Trên đây viết: *Đây là móng tay bị gãy của Hòa Thi Nhụy!* Ngày được ghi trên đó là tháng 11 từ năm năm trước!”

Anh ta như bỗng dưng tìm được một hòm kho báu lớn, mở to hai mắt gom lấy gom để, “Còn cái này nữa! Khăn giấy Hòa Thi Nhụy đã dùng! Toàn bộ mấy thứ này đều là đồ của Thi Nhụy!”

Chương 84: Cậu thần thánh thế này bạn gái cậu có biết không? [4]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Vụ án xuất hiện tiến triển mang tính đột phá, vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy, vụ án của Tào Nghĩa Lê và vụ án của Tăng Đại Cường chính thức được gộp lại để điều tra.

Sắp xếp bộ sưu tập bí mật của Tào Nghĩa Lê thì thấy được rất nhiều đồ Hòa Thi Nhụy sử dụng sau khi mất tích, khăn tay, bao bì băng vệ sinh, lọ rỗng của mỹ phẩm dưỡng da, sợi tóc rơi khi tắm. Tất cả quần áo, dây chuyền mà cô ta đã mặc và đeo trong ngày mất tích đều được Tào Nghĩa Lê cất vào túi kín, đánh số thứ tự dựa theo ngày sưu tầm. Thứ sớm nhất có thể ngược thời gian về một tháng sau khi Hòa Thi Nhụy mất tích, thứ muộn nhất vào mấy ngày trước khi Tăng Đại Cường chết. Để xác minh chắc chắn những vật này đúng là đồ Hòa Thi Nhụy từng sử dụng, đội điều tra kỹ thuật đã chọn một số đồ vật có khả năng kiểm tra được ADN để xét nghiệm, cuối cùng tất cả đều hoàn toàn ăn khớp với thông tin NDA (1) của Hòa Thi Nhụy.

(1) NDA là từ viết tắt trong tiếng anh của từ Non — disclosure agreement. Đây là một loại thỏa thuận không tiết lộ thông tin giữa hai bên về tài liệu, kiến thức hay các thông tin bí mật mà các bên muốn chia sẻ với nhau vì mục đích chung nhưng cần hạn chế tiết lộ thông tin với bên thứ ba.

Không chỉ có như thế, thẻ nhớ bị tráo đổi của Chương Tĩnh Minh cũng nằm trong đó, thật ra trong những bức ảnh đều không có hình Tào Nghĩa Lê theo dõi Hòa Thi Nhụy. Tào Nghĩa Lê có tật giật mình nên mới tráo đổi, lại biến khéo thành vụng khiến bản thân bại lộ. Trong số những thứ mà ông ta

giấu, còn có ba đoạn video khó coi quay lại hình ảnh Hòa Thi Nhụy chịu đựng ông ta cưỡng hiếp, nhìn bối cảnh thì đều ở trong nhà Tăng Đại Cường, người quay cũng là Tăng Đại Cường. Nói cách khác, sau khi mất tích, Hòa Thi Nhụy không bị giết mà bị nhốt ở nhà Tăng Đại Cường, Tào Nghĩa Lê thường đạt được sự thỏa mãn tâm lý và sinh lý với những đồ vật Hòa Thi Nhụy vứt đi. Đây cũng là lý do vì sao gần như trong nhà Tăng Đại Cường không tìm ra được dấu vết sinh hoạt của phụ nữ, bình thường, hẳn không cho Hòa Thi Nhụy mặc quần áo phụ nữ, ép cô ta mặc quần áo của mình, mà một số thứ không thể không dùng đồ của phụ nữ thì hẳn đưa hết cho Tào Nghĩa Lê, hay phải nói là bán.

Cảnh sát suy đoán thêm một bước, thật ra quan hệ giữa Tào Nghĩa Lê và Tăng Đại Cường không phải quan hệ giữa người tông tiền và người bị tông tiền, mà có khả năng là quan hệ thuê và được thuê hơn. Chẳng qua sau đó quan hệ này bị phá vỡ, Tăng Đại Cường nổi lòng tham, hoặc có biến cố gì đó không muốn người khác biết mà đòi hỏi nhiều hơn.

Tâm trạng của Thẩm Tử Bình không nhẹ nhõm chút nào, câu đố về Hòa Thi Nhụy đang đi dần về hướng trời lên mặt nước thì vấn đề theo sau chính là hung thủ sát hại Tăng Đại Cường có phải là Hòa Thi Nhụy không?

Trong cuộc họp phân tích, mọi người ồn ào thảo luận.

“Cô ta có đủ mức độ căm thù để giết người phóng hỏa, cũng hoàn toàn không sợ người khác phát hiện thi thể của Tăng Đại Cường, bởi vì ngoại trừ Tào Nghĩa Lê, không ai biết cô ta vẫn luôn bị nhốt trong căn nhà nhỏ đó. Cô ta đốt ngôi nhà đó là để giải tỏa thù hận đồng thời cũng tiêu hủy dấu vết sinh hoạt của mình.”

“Tăng Đại Cường vừa tiêu diệt Tào Nghĩa Lê chưa đến hai tư tiếng đồng hồ thì mình cũng bị giết. Giết người xong chắc chắn hẳn sẽ vô cùng căng thẳng, vậy mà còn có tâm tư ăn uống thả cửa rồi say bất tỉnh nhân sự, chứng tỏ hẳn rất thả lỏng trước mặt hung thủ, vô cùng tin tưởng người này hoặc vốn không để người này vào mắt. Tăng Đại Cường chết vào buổi tối, thời

điểm đó người có thể ở cạnh hấn ngoại trừ Hòa Thi Nhụy đang bị nhốt thì còn ai vào đây?”

“Nếu không phải phạm vào trọng tội giết người thì vì sao sau khi lấy lại tự do, cô ta không lựa chọn báo cảnh sát và về nhà mà tiếp tục sắm vai một người mất tích chứ?”

“Còn một khả năng là Hòa Thi Nhụy cũng bị hung thủ giết, chỉ là thi thể vẫn chưa tìm được thôi.”

“Ngoại trừ Tào Nghĩa Lê, Tăng Đại Cường không cho bất cứ ai vào nhà hấn, vậy thì tại sao có thể dẫn người ngoài về nhà uống rượu được chứ? Chỗ đó không chỉ là nhà hấn mà còn là nơi nhốt người và nơi giết Tào Nghĩa Lê, nếu là tôi thì tôi tuyệt đối không cho người khác tới! Chết cũng không cho!”

“Lỡ như có ăn trộm hoặc kẻ cướp thì sao?”

“Anh nhìn nhà của hấn đi, nhìn có giống nơi ở của người có tiền không?”

Thấy chi đội trưởng Đới Hằng Tùng đến, Nhiều Tích lên tiếng ngăn cuộc thảo luận, “Được rồi được rồi, yên lặng đi.”

Sau khi Tào Nghĩa Lê từ nghi phạm trở thành người bị hại thì đến lượt Hòa Thi Nhụy từ người bị hại trở thành nghi phạm, việc điều tra sâu đã khiến vụ án đảo ngược lại lần nữa, quả thật khiến cho rất nhiều cảnh sát hình sự phá án có quá nhiều sự cảm thán muốn bùng nổ.

Nhiều Tích báo cáo tiến triển tình hình trước mặt với chi đội trưởng Đới Hằng Tùng, anh ta gõ bàn, vừa lòng gật đầu rồi nhìn về phía Nhiếp Vũ Tranh: “Tổ trưởng Nhiếp, bước đi này của cậu thật đúng là quỷ phủ thần công (2), à, thành ngữ này dùng đã đúng hay chưa thì khoan hãy nói, cậu hãy cho chúng tôi biết và cũng là để những người trẻ tuổi này học hỏi, vì

sao một phát đã trúng đích được thế? Có phải nghe được gì từ vợ và con gái của Tào Nghĩa Lê không?”

(2) Quĩ phủ thần công: ý chỉ tài năng tuyệt vời, không giống người thường.

Nhiếp Vũ Tranh lạnh nhạt đáp, “Tôi chỉ phân tích tâm lý, căn cứ vào chức vụ công việc mà thôi.”

“Mơ hồ quá... Không được, cậu nhất định phải giải thích rõ ràng.” Đới Hằng Tùng không buông tha.

Nhiếp Vũ Tranh im lặng vài giây sau đó mới nói: “Trong “Ba tiểu luận về lý thuyết tình dục” của Freud, ông ấy cho rằng ái vật chiếm một vị trí đặc thù trong nghiên cứu bệnh thần kinh và tình dục sai lệch. Với tính chất biến đổi, trên thực tế ái vật cũng là một loại tình dục sai lệch. Hầu hết các vấn đề gây ra tâm lý tình dục có thể tìm kiếm từ thời thơ ấu, theo tôi được biết, Tào Nghĩa Lê đã trải qua hai cú sốc và tạo nên ấn tượng sâu sắc với ông ta từ người khác phái, một lần là tìm được đồ dùng phụ nữ trong bãi rác rồi bị mẹ đánh, một lần khác đến tuổi dậy thì bị con gái đặt biệt danh khó nghe, vì vậy đối với người khác phái, ông ta mang tâm lý đứng xa mà trông. Trong tâm lý tình dục, có hai sự nguy hiểm, một là cố kết, hai là hồi quy. Không còn nghi ngờ gì nữa, nguyên nhân tạo thành điểm cố kết của Tào Nghĩa Lê chính là lần bị đánh vì nhật đồ của phụ nữ đã vứt trong bãi rác, đây cũng là ngọn nguồn cho việc ông ta thích thu gom đồ phụ nữ vứt đi trong tương lai.”

“Cố kết là gì?”

“Hồi quy nữa?”

Thoáng nhìn ánh mắt khó hiểu từ bốn phía, Nhiếp Vũ Tranh giải thích sâu hơn: “Tình dục xuyên suốt cuộc đời mỗi người, từng giai đoạn của hoạt động tình dục cũng có thể gặp trở ngại, trở ngại này gọi là cố kết. Hồi quy

có nghĩa là mặc dù tâm lý tình dục của một người đã phát triển đến giai đoạn trưởng thành nhưng vừa gặp phải trở ngại hoặc thất bại thì sự gia tăng của dục vọng không thể giải phóng được, sau đó sẽ lùi lại điểm cố kết trước kia.”

Thẩm Tử Bình chưa từng nghe Nhiếp Vũ Tranh nhắc đến chuyện này, giờ phút này tạm thời quên Hòa Thi Nhụy, nghiêm túc nghe mỗi câu của anh, “Tôi vẫn có chỗ không rõ lắm...”

Nhiếp Vũ Tranh cúi đầu, chạm vài cái vào màn hình di động rồi chiếu nội dung trên màn hình lên màn trắng để phân tích vụ án, “Để tôi nêu một ví dụ, mấy năm trước ở nước ngoài có tin tức một tên đàn ông bị khởi tố vì XX với bò mẹ của nhà hàng xóm.”

“Bần quá...” Một người cảnh sát hình sự nhỏ giọng mắng.

“Trong tin tức nói rằng ngày thường đương sự có hành vi bình thường, còn có một gia đình tương đối hoàn hảo. Anh ta tự kể bản thân sinh ra ở nông thôn, lúc còn bé khi chăn thả gia súc thấy dê bò giao phối nên lần thứ nhất nảy sinh kích thích đã quan hệ với một con bò và đạt được thỏa mãn. Sau này anh ta cũng đạt được thỏa mãn trên người khác phái nhưng khi gặp áp lực lớn thì vẫn lựa chọn bò. Khi còn bé đã từng xảy ra quan hệ với bò chính là cố kết trong giai đoạn phát triển tâm lý tình dục của anh ta, sau khi trưởng thành, mỗi lần gặp phải thất bại và áp lực thì sẽ nảy sinh hồi quy, trở lại điểm cố kết mới có thể đạt được thỏa mãn lần nữa.”

Thẩm Tử Bình hiểu ý, “Tào Nghĩa Lê cũng như vậy à?”

“Đúng thế. Dục vọng của ông ta với người khác phái chịu ảnh hưởng bởi tính cách và những gì mà ông ta trải qua, tình dục thường xuyên ở trong trạng thái áp lực, quá trình trưởng thành gặp trở ngại nhiều lần đã khiến ông ta phát triển thành một người có hai tâm lý thay đổi là cuồng theo dõi và ái vật. Khác với hành vi theo dõi của Chương Tĩnh Minh, thật ra ông ta theo dõi là để phục vụ cho chứng ái vật.”

Đới Hằng Tùng gật đầu rồi hỏi: “Nhưng tôi vẫn chưa hiểu tại sao cậu có thể phân tích nơi ông ta cất giấu đồ vật từ những tin tức này?”

“Rất đơn giản, hồi quy trong tâm lý tình dục đều lấy mục tiêu trốn tránh hiện thực để nhận được sự thoải mái và cảm giác an toàn, điểm cố kết của ông ta có hai từ mấu chốt, một là đồ vật của phụ nữ, cái này phát triển thành ái vật, hai là vút bỏ, cái này có lẽ là điểm làm ông ta cảm thấy thoải mái, dễ chịu và an toàn, bởi vì đồ dùng phụ nữ ở cụm từ đầu tiên khiến ông ta chú ý tới sự khác biệt giữa nam và nữ đến từ một nơi đầy đồ vút đi. Trong tiềm thức của mỗi cá nhân, có một thứ gọi là “phức hợp”, là nhóm tư tưởng cảm xúc tập hợp các áp lực tâm lý, quyết định định hướng tính cách và động lực phát triển. Trong tiềm thức của Tào Nghĩa Lê có một “phức hợp” mang tên vút bỏ mà chính bản thân ông ta không ý thức được, nhưng nó lặng lẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của ông ta, vậy nên nơi ông ta giấu đồ vật phụ nữ chắc chắn cũng phải có liên quan đến “vút bỏ”.”

Nói xong, Nhiếp Vũ Tranh đi tới bàn đặt chồng tài liệu điều tra, lấy một tập tài liệu, mở ra rồi tiếp tục giải thích: “Phạm vi hoạt động trong sinh hoạt và công việc của Tào Nghĩa Lê rất ổn định, vậy chỉ cần tìm một nơi vừa phải phù hợp với từ mấu chốt “vút bỏ”, vừa phải phù hợp với thân phận của Tào Nghĩa Lê trong phạm vi đó là được. Ví dụ, nếu như ông ta thường xuyên tới trạm thu gom phế liệu thì sẽ có vẻ cực kỳ không bình thường. Trước khi mất tích, với tư cách người lãnh đạo trong học viện, mỗi tháng thông thường sẽ có một cuộc kiểm tra bài thi của sinh viên được lưu trữ trong phòng hồ sơ, học viện khác khá qua loa và thực hiện có lệ với chuyện này, nhưng tôi từng nghe Trịnh Văn Tú nói rằng mỗi lần ông ta đều thực hiện theo như quy định. Sớm muộn gì bài thi trong phòng hồ sơ cũng bị tiêu hủy, gọi là phòng hồ sơ, chi bằng nói là một nhà kho để phế phẩm dự bị, rất phù hợp với tư duy logic của Tào Nghĩa Lê. Hơn nữa tôi nhớ, cuối năm ngoái khi tôi tới kiểm tra bài thi thì trùng hợp biết được trong phòng hồ sơ có mấy chiếc tủ được đưa đến từ trường cũ, nhiều năm không người sử dụng, vậy nên tôi mạnh dạn suy đoán việc Tào Nghĩa Lê kiểm tra phòng hồ sơ theo như quy định thật ra không phải vì chuyên nghiệp mà là mang đồ đã sưu tầm được đi “lưu trữ”.”

“Cuối năm ngoái...” Lâm Duệ nhỏ giọng nói với Trần Dục, “Bài thi mà tổ trưởng Nhiếp kiểm tra không phải là bài của Chúc Cẩn Niên đây chứ?”

“Có thể lắm.” Trần Dục lên bật cười.

“Nhưng có một vấn đề tạm thời tôi chưa nghĩ ra. Ngày sưu tầm quần áo Hòa Thi Nhụy mặc khi mất tích là vào một tháng sau khi cô ta mất tích, còn ngày sưu tầm dây chuyền thì lại cách rất nhiều năm so với quần áo, hơn nữa dây chuyền khá bản, trong kẽ hở còn một ít bùn đất. Theo lời bạn cùng phòng ký túc xá của Hòa Thi Nhụy thì dây chuyền là quà bà nội tặng cho cô ta trước khi học đại học, dây chuyền bạch kim và mặt dây chuyền rhinestone (3) nhân tạo, chắc hẳn rất đáng quý với cô ta, cho dù vô tình làm đứt thì sao có thể xem như rác rưởi mà vứt đi được? Nhưng chuyện như thế nào chắc chỉ có Hòa Thi Nhụy và Tào Nghĩa Lê biết.”

(3) Rhinestone: Một loại đá quý tạo thành từ đá quý nhân tạo, thường được dùng để cắt kim cương và các loại đá quý khác. Có thể gọi ngắn gọn là kim cương giả.

Đới Hằng Tùng lên tiếng khen ngợi: “Suy nghĩ của tổ trưởng Nhiếp rất rõ ràng, sử dụng kiến thức chuyên nghiệp thúc đẩy vụ án xuất hiện bước đột phá lớn, tôi thay mặt chi đội cảm ơn cậu. Nhưng mọi người không được lơ là, bởi vì hai đương sự Tào Nghĩa Lê và Tăng Đại Cường đều đã chết, vậy nên nếu như muốn khôi phục tất cả những chuyện đã xảy ra năm đó thì chắc chắn phải tìm được Hòa Thi Nhụy. Ban đầu chúng ta đều suy đoán cô ta mất tích đến mười năm thì có lẽ đã bị sát hại, nhưng bây giờ từ kết quả điều tra được cho thấy cô ta không chỉ không chết mà còn có thể có liên quan đến cái chết của Tăng Đại Cường. Sau khi hai tên đàn ông lần lượt bị giết thì cô ta đã đi đâu? Cô ta là hung thủ hay tòng phạm? Bây giờ cô ta còn sống không? Đây đều là những chuyện chúng ta phải biết rõ. Nhiều Tích, cậu sắp xếp công tác điều tra tiếp theo đi.”

Nhiều Tích xoa ấn đường, mặc dù cảm giác khó giải quyết nhưng vẫn sắp xếp theo quy trình bình thường: “Tử Bình, cậu dẫn một nhóm đến Lương Túc tìm hiểu về bố mẹ của Hòa Thi Nhụy, hỏi thăm từng thân thích

và bạn bè ngày trước của cô ta, nhưng không được để lộ kết quả điều tra mới nhất của chúng ta, chỉ được bảo là đang khởi động điều tra vụ án mất tích lần nữa. Á Liệt, cậu dẫn theo một nhóm xem từng camera theo dõi đường phố được lưu lại trong vụ án của Tăng Đại Cường, tôi nhớ số lượng không quá nhiều nên lượng công việc cũng không lớn. Lúc đó chúng ta không biết Hòa Thi Nhụy ở trong nhà hắt, hơn nữa quá chú ý vào Tào Nghĩa Lê nên cũng không để ý. Chú trọng tìm kiếm xem có hình ảnh về người nào có chiều cao, dáng người, vẻ ngoài giống cô ta hay không, có đeo túi hay cầm vật gì đó có thể đựng đồ không, hơn mười vạn tiền mặt không thể nào dễ dàng cầm tay không được.”

Đới Hằng Tùng nghiêm túc bổ sung: “Hòa Thi Nhụy là người biết rõ tình hình quan trọng nhất trong vụ án và cũng là nghi phạm nên nhất định phải chú ý, trước khi vụ án chưa được điều tra hoàn toàn rõ ràng, không ai được phép tiết lộ tiến triển vụ án, dù người nhà của người bị hại hỏi cũng không thể nói. Còn nữa, không được để truyền thông biết rõ chuyện này.”

Dứt lời, anh ta nhìn Nhiếp Vũ Tranh, sự nghiêm khắc đã dịu hẳn, “Tổ trưởng Nhiếp, nếu như cậu còn ý kiến gì mới thì nhất định phải kịp thời cho chúng tôi biết.”

Chương 85: Anh cũng có ngày hôm nay [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu, thoáng nhìn về mặt xám xịt của Thẩm Tử Bình thì khẽ thở dài, sau vài giây yên lặng mới hỏi: “Hướng truy đuổi của cảnh sát với nghi phạm bỏ trốn là gì vậy?”

Bất kỳ cảnh sát hình sự nào ở đây cũng đều đã được học những kiến thức liên quan đến truy tìm nghi phạm tại trường học, vấn đề này gần như không làm khó được bọn họ.

Hỏi về vấn đề chuyên môn, Nhiêu Tích trả lời rất chuẩn, “Nếu như vừa mới chạy trốn, ngoại trừ xem camera giám sát để tìm kiếm con đường bỏ trốn và có khả năng bỏ trốn, chúng tôi thường sẽ quan sát một số nơi như nhà ga, bến phà, lối ra cao tốc, đường quốc lộ cũng sẽ bố trí các trạm kiểm soát, về cơ bản 99% có thể bắt được, còn 1% những tên có thể thuận lợi thoát khỏi kiểm tra thì cũng không phải người bình thường nữa. Đối với loại người này thì lựa chọn đầu tiên chắc chắn là giám sát nhà bố mẹ, tiếp theo là người thân và bạn bè đáng tin cậy xung quanh, tiếp nữa, một vài tên có lòng trả thù sẽ đi tìm một số người từng có quan hệ với hắn. Chưa chạy thoát mà vẫn còn trong thành phố thì sẽ tới các quán internet, khách sạn nhỏ, nhà tắm hay một số nơi quản lý không quá nghiêm ngặt và dễ thoát thân. Con người phải ăn phải ngủ, ăn ngủ ở đâu ít bị cảnh sát phát hiện, không thu hút quá nhiều sự chú ý thì bọn chúng sẽ đến đây, đại loại như nhà kho bỏ hoang, nhà máy, gầm cầu, đường hầm dưới mặt đất, có tiền thì không nói, nếu như không có nhiều tiền thì không kiên trì được bao lâu, tâm lý rất dễ dàng sụp đổ. Trên thực tế, những tên tội phạm bị truy nã trốn đông trốn tây còn không bằng những người ăn mày, sau khi bị bắt bọn chúng lại thoải mái hơn ấy chứ.”

Thẩm Tử Bình thốt lên, “Hòa Thi Nhụy mà giống với bọn chúng sao?”

Nhiều Tích sững sốt, khó hiểu nhìn về phía anh ta.

“Ý của đội phó Thẩm là...” Nhiếp Vũ Tranh bình tĩnh giảng hòa thay anh ta, “Hòa Thi Nhụy khác với những kẻ vội vàng bỏ trốn sau khi gây án, mặc dù cô ta được tự do một lần nữa nhưng không có chứng minh thư, bằng lái xe hay các giấy tờ khác, cô ta cũng không có điện thoại và internet nên không thể đi những phương tiện giao thông như máy bay và tàu hỏa. Hơn nữa, kể từ khi vụ án xảy ra, cô ta đã đi được hơn ba năm, bây giờ mới bố trí kiểm soát và tìm kiếm trong thành phố thì chính là mất bò mới lo làm chuồng.”

Nhiều Tích gật đầu, “Hơn nữa lúc cô ta đi cũng không có người đuổi theo sau nên áp lực tâm lý không lớn, ung dung hơn nhiều. Nhưng cô ta có tiền, năm vạn lần đầu tiên và mười lăm vạn lần thứ hai mà Tào Nghĩa Lê đưa cho Tăng Đại Cường, hẳn đều chưa chuyển vào tài khoản, nếu như cô ta muốn đi thì không chỉ lo liệu được chi phí đi đường mà còn có cả tiền sinh hoạt, chi tiêu tiết kiệm thì duy trì trong hai ba năm không thành vấn đề. Trung Quốc lớn như vậy, trong tay có tiền thì đi đâu chẳng được, chúng ta chỉ có thể tìm manh mối theo từng bước thôi.”

Thẩm Tử Bình biết vừa rồi bản thân lỗ mắng, anh ta lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Bây giờ chúng ta cứ ngồi ở đây đoán cô ấy đi đâu, nhiều thành phố và vùng quê như thế thì đoán tới bao giờ? Những năm này, việc xây dựng đô thị của thành phố Bằng rất nhanh, khá nhiều nơi đã thay đổi chóng mặt, cô ấy ngăn cách với xã hội nhiều năm như vậy, không nói đến việc chắc chắn sẽ mất kết nối với xã hội mà chỉ riêng chuyện bỗng nhiên trở lại thế giới bên ngoài, chưa quen thuộc đường xá thì muốn chạy trốn đã là không dễ dàng.”

Thấy anh ta quay về quỹ đạo, Nhiếp Vũ Tranh tiếp lời: “Sau khi cô ta ra ngoài, nhu cầu về mặt an toàn mạnh hơn nhiều so với ăn, mặc và ngủ, đầu tiên cô ta sẽ tìm cách để trở lại nơi mà mình quen thuộc rồi mới suy nghĩ kỹ về việc tiếp theo sẽ đi đâu. Ví dụ những nơi như nhà ga và trường học thì

khả năng đổi vị trí trong vòng mười năm rất thấp, chỉ có quay lại những nơi này thì cô ta mới có thể bình tĩnh trở lại. Đổi thành những người khác thì cũng giống vậy.”

“Nơi quen thuộc...” Nhiêu Tích sờ cằm, “Sau khi đã bình tĩnh thì cô ta định đi đâu? Về quê ở Lương Túc à?”

Giả Á Liệt không đồng ý quan điểm này, “Quá nguy hiểm, lỡ như cảnh sát điều tra ra được Tăng Đại Cường nhốt cô ta thì bước tiếp theo sẽ tìm kiếm trong toàn thành phố, nếu không được thì sẽ tới Lương Túc.”

Nhiếp Vũ Tranh nói: “Bất kể thế nào thì chắc chắn cô ta sẽ nghĩ biện pháp quay về Lương Túc để gặp bố mẹ mình.”

Thẩm Tử Bình nghi ngờ: “Cô ấy sẽ làm vậy à?”

“Mọi người nhìn quan hệ gia đình của Hòa Thi Nhụy đi...” Nhiếp Vũ Tranh hất cằm về phía tài liệu điều tra trước đó, “Hoàn cảnh gia đình cô ta rất viên mãn, bố mẹ mặn nồng hài hòa, lớn lên thuận buồm xuôi gió, cô ta rất thân thiết với bố mẹ, gần như chưa từng có mâu thuẫn xung đột quá lớn, có thể nói là một nhà ba người kiểu mẫu, người ngoài đều rất hâm mộ. Con gái lớn lên từ gia đình như vậy thì đều ỷ lại vào bố mẹ, bị nhốt nhiều năm, nỗi nhớ và lo lắng về bố mẹ chắc chắn trở thành điều chống đỡ lớn nhất về mặt tình cảm của cô ta. Một lần nữa được tự do, những nơi an toàn ngoài thành phố Bằng với cô ta rất nhiều, mà nơi đứng ở vị trí đầu tiên chắc chắn là Lương Túc, nơi ở của bố mẹ.”

Anh thoáng dừng lại rồi nói thêm: “Nhưng nếu như không nhận được bất kỳ manh mối gì về chuyện Hòa Thi Nhụy trở về từ chỗ bố mẹ cô ta, vậy thì không cần thiết phải tìm người này nữa, bởi vì có thể cắt đứt quan hệ như thế thì chắc chắn sẽ không để cho người khác tìm được.”

Nhiêu Tích nghe xong, ngồi nghiêm chỉnh, chỉ vào Thẩm Tử Bình, “Cậu lập tức dẫn người tới Lương Túc, trước mắt không cần tiếp xúc chính diện

với bố mẹ cô ta, cứ tìm hiểu xung quanh về tình hình những năm gần đây của cặp vợ chồng này đã, phải kiểm tra cả hồ sơ du lịch và lịch sử điện thoại ngày lễ ngày tết nữa.”

Thẩm Tử Bình hơi ngập ngừng, nhất thời quên đáp lời.

“Cậu cũng sờ gì đấy hả?”

“À.. Rồi!” Anh ta đứng lên, chọn mấy người rồi vội vàng đi ra khỏi phòng họp.

Sau khi tan họp, Đới Hằng Tùng nhiệt tình giữ chặt Nhiếp Vũ Tranh, “Hôm nay có các lãnh đạo và chuyên gia ở một số cơ sở của tỉnh khác dẫn đội tới tham quan và học hỏi, trong đó có một chuyên gia nghiên cứu tâm lý tội phạm đấy, tổ trưởng Nhiếp cùng tới giao lưu trao đổi nhé.”

“Tôi chỉ là người nghiên cứu tâm lý, vẫn còn cách chuyên gia nghiên cứu tâm lý tội phạm rất xa, đêm nay sẽ không tới múa rìu qua mắt thợ đâu.” Anh khéo léo từ chối.

“Tổ trưởng khiêm tốn quá...” Đới Hằng Tùng tiếc nuối, thấy anh quả thật không có ý định tham gia bữa tiệc thì cũng từ bỏ.

Một cô gái với dáng người nhỏ bé và yếu ớt đi vào Sa Mạc Cam Tuyền, sắc mặt đau buồn, bi thương hỏi Kỳ Kỳ ở lễ tân, “Xin hỏi... Vũ Tranh có ở đây không ạ?”

“Mấy ngày nay Nhiếp tổng không đến, chị đến sở nghiên cứu tìm anh ấy thì dễ hơn đấy ạ.” Kỳ Kỳ mỉm cười, trả lời một cách máy móc, “Nếu chị chỉ muốn tư vấn thì em có thể giúp chị hẹn trước những chuyên gia tư vấn khác ạ.”

“Không cần, tôi chỉ muốn gặp anh ấy thôi.” Gương mặt cô gái không hề vui vẻ, còn có vẻ tái nhợt của người ốm, “Tôi không mang điện thoại, phiền cô giúp tôi gọi điện thoại báo cho anh ấy, tôi chờ anh ấy ở đây. Biết tôi đến, anh ấy sẽ tới.”

Kỳ Kỳ sững sốt, cảm nhận được chút kỳ lạ nhưng vẫn mỉm cười xác nhận: “À... Chị có hẹn trước với anh ấy chưa ạ?”

Cô gái dịu dàng nở nụ cười, đôi mắt mang theo vẻ say mê kỳ quái, “Không cần hẹn trước, tôi là vợ của anh ấy.”

“Giờ chị ngồi ở bên kia đợi một chút nhé, em sẽ liên hệ giúp chị.” Kỳ Kỳ giơ tay ra hiệu “mời”, đợi cô gái ngồi xuống ghế sofa bên cạnh thì lập tức gọi một cuộc điện thoại cho Đỗ Cách Trí, “Đỗ tổng ạ, có một cô gái tới đây tự xưng là vợ của Nhiếp tổng, nói muốn gặp anh ấy, anh...”

Đỗ Cách Trí im lặng một lúc rồi mới đáp, “... Tiếp đón cô ấy cho tốt, tôi sẽ gọi điện thoại cho Vũ Tranh.”

Kỳ Kỳ không rõ nguyên do, nghe vậy thì trợn trừng mắt, trong lòng khó chịu, sau khi cúp máy thì không khỏi suy nghĩ lung tung tới câu chuyện người đàn ông có vợ giấu chuyện kết hôn rồi hẹn hò với nhân viên nữ cấp dưới, bỗng nhiên cảm thấy tức giận và không đáng thay Chúc Cận Niên.

Tâm trạng sa sút, cô ấy rót cốc nước, miễn cưỡng nở một nụ cười, đặt lên bàn nhỏ trước mặt cô gái, giọng gạo nói: “Mời chị uống nước ạ.”

“Cảm ơn.” Cô gái lịch sự đáp.

Cái khéo chính là khách hàng của Chúc Cận Niên đã tư vấn xong, hai người đang cùng đi tới đây. Đồng thời, cửa thang máy mở, Nhiếp Vũ Tranh bước ra, rõ ràng là kết thúc cuộc họp phân tích vụ án nên tới đây đón Chúc Cận Niên tan làm. Điện thoại của anh rung lên, cuộc gọi của Đỗ Cách Trí đã đến nhưng lại chậm rồi.

“Chồng ơi!” Cô gái đứng lên, bước hai bước về phía trước.

Ngoại trừ vị khách, biểu cảm Chúc Cẩn Niên, Kỳ Kỳ và Nhiếp Vũ Tranh đều mờ ra. Kỳ Kỳ căng thẳng chạy tới chỗ Chúc Cẩn Niên định kể lại chuyện hồi nãy nhưng do sốt ruột quá, hơn nữa Nhiếp Vũ Tranh đứng ở đó nên không thốt ra được một câu nào.

Đôi mắt với việc Tào Tiểu Liễu đột nhiên xuất hiện, Nhiếp Vũ Tranh bất ngờ nhưng đồng thời cũng không kinh ngạc. Trịnh Văn Tú nhận được tin Tào Nghĩa Lê qua đời thì tinh thần sụp đổ, chắc chắn sẽ không trông nom Tào Tiểu Liễu được bằng trước kia.

Chúc Cẩn Niên nghe tiếng gọi này thì trong lòng cũng hiểu được ít nhiều, dù biết rõ nguyên nhân Nhiếp Vũ Tranh không muốn kích thích Tào Tiểu Liễu thì vẫn có phần không nhìn nổi. Cô ngược lên nhìn Tào Tiểu Liễu ốm yếu và gương mặt lạnh như băng của Nhiếp Vũ Tranh rồi quay người đi vào phòng âm nhạc, ừ, nghe nhạc thiếu nhi thư giãn một lúc vậy.

Đây là phương pháp thông minh nhất và cũng nhân từ nhất rồi.

Kỳ Kỳ há hốc mồm rồi chợt phản ứng kịp, nếu như cô gái này là vợ chính thức của Nhiếp Vũ Tranh thì chị Chúc nhà mình là kẻ thứ ba rồi, cô ấy không thể nào bên vực kẻ yếu thay chị Chúc được. Đồ Cách Trí gọi điện thoại không được nên đi tới, bảo cô ấy vào phòng làm việc của mình ngồi một lúc.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn bóng lưng của Chúc Cẩn Niên, đợi cô hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt thì cố gắng kiềm chế cảm xúc, lạnh nhạt hỏi Tào Tiểu Liễu: “Sao cô lại tới đây?”

“Chồng ơi, em nhớ anh...” Cô ta sợ hãi ngẩng lên, vẻ mặt buồn bã, giống như vợ anh thật vậy, “Em biết công việc của anh rất bận rộn, nhưng em chỉ hy vọng anh có thể về nhà và ở bên em nhiều hơn, có gì sai sao anh?”

Không nhìn thấy anh, không nghe được giọng nói của anh, em ăn không ngon, ngủ không yên, có thứ gì đấy luôn đè nặng trên đầu em, còn kéo em xuống, em cảm thấy máu thịt của mình đều bị nó tóm lấy hết rồi, cả người như trống rỗng, giống như thi thể bị ngâm trong formalin (1). Em không nhìn thấy đồ vật, cũng không cảm nhận được không khí, đầu đau nhói, em ghét hít thở, không muốn nói chuyện với ai cả...”

(1) Hóa chất formalin là loại chất lỏng không màu, trong suốt, có nồng độ cồn mạnh, có mùi hăng, làm cay mũi.

Nhiếp Vũ Tranh vô cảm nhìn cô ta rồi nhú mày, nghe cô ta nói liên tục không ngừng nghỉ, anh phát hiện từ sau lần tự sát thất bại lần trước, chứng trầm cảm và ảo tưởng yêu đương của cô ta không giảm bớt chút nào mà còn phát triển theo hướng nguy hiểm và cực đoan hơn, anh đoán dạo gần đây Trịnh Văn Tú không để ý dặn dò con gái uống thuốc đúng giờ.

Mặc dù không có tình cảm cá nhân với cô ta nhưng dù sao anh cũng không phải người có ý chí sắt đá, có thể trơ mắt nhìn người khác bước vào đường cùng.

Nhiếp Vũ Tranh tìm số điện thoại của Trịnh Văn Tú rồi gọi nhưng không ai nghe máy.

“Chồng...” Tào Tiểu Liễu bước lên, khẽ ôm cánh tay anh.

“Tôi có mấy lời cần nhắn nhủ với đồng nghiệp, cô chờ tôi ở đây.” Nhiếp Vũ Tranh sải bước tới văn phòng của Đỗ Cách Trí rồi gõ cửa, ra hiệu bằng mắt với Kỳ Kỳ. Cô ấy nghe được bệnh tình của Tào Tiểu Liễu từ Đỗ Cách Trí nên bây giờ đã khôi phục thiện cảm với Nhiếp Vũ Tranh, không chỉ thế mà còn cảm thấy anh cũng không thoải mái gì.

“Chị Nhiếp mau ngồi đi, nước lạnh rồi, chị có muốn đổi một cốc khác không ạ?” Cô ấy bước nhanh ra ngoài, tiếp đón vô cùng nhiệt tình.

Nghe xung hô như thế, mặc dù Nhiếp Vũ Tranh mang theo tâm trạng không thẹn với lòng nhưng lại không thể không chịu đòn nhận tội, bước chân đang đi về phòng âm nhạc của anh chợt dừng lại.

Kỳ Kỳ cảm thấy sau lưng ớn lạnh. Ồ? Có sát khí!

Chương 86: Anh cũng có ngày hôm nay [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Chúc Cận Niên nằm ngửa trên ghế, trong tai nghe đang phát khúc dương cầm của Bach (1), bài nào cũng rất hay, nhưng lại không thể nào tập trung để thưởng thức. Tai nghe chợt bị người khác tháo xuống, cô mở mắt thì thấy Nhiếp Vũ Tranh ngồi trên chiếc ghế cao bên cạnh cô, hình như có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng mãi không mở lời.

(1) Johann Sebastian Bach là một nhà soạn nhạc, nghệ sĩ organ, vĩ cầm, đại hồ cầm, và đàn harpsichord người Đức thuộc thời kỳ Baroque

Cô cười, nhướn mày nhìn anh, “Nhiếp tổng, vợ của anh về rồi à?”

Nhiếp Vũ Tranh đối diện với cô, cũng mỉm cười, “Vẫn còn ở ngoài cửa, chờ anh để “cùng về nhà”.”

Chúc Cận Niên yên lặng một lúc, nụ cười tươi biến mất, “Có một số lời em phải nhắc nhở anh. Tư vấn tâm lý không phải biện pháp giải quyết bệnh trầm cảm nặng mà phải dựa vào bác sĩ tâm lý và thuốc. Mặc dù anh đạt được giấy chứng nhận cấp mấy đi nữa thì cũng không có đủ quyền hạn của bác sĩ tâm lý. Anh có thể đồng cảm với cô ta, giúp đỡ cô ta, chú ý đến cảm xúc của cô ta nhưng những điều anh làm được rất có hạn, hơn nữa trị phần ngọn không trị được tận gốc. Lần này qua loa với cô ta thì lần sau vẫn thế, quan trọng nhất là với tư cách một người làm công việc tâm lý, em có thể hiểu cho cô ta, cũng có thể hiểu cho anh, em không hy vọng cô ta bước vào đường cùng, nhưng đồng thời em cũng không thích cô ta gọi anh là “chồng” hết lần này đến lần khác, việc này không liên quan đến chuyện em có tâm

địa thiện lương hay không, em đâu phải thánh mẫu, em không cho phép những người khác gọi như vậy.”

Anh cười tươi, lại còn có cả một sự đặc ý hiếm thấy.

Chúc Cận Niên lườm anh, “Nghiêm túc đi.”

“Dáng vẻ ghen tuông nghiêm túc của em quyền rũ quá.” Nhiếp Vũ Tranh cúi đầu dán sát vào, đôi mắt sáng ngời, “Anh muốn nhớ thật kỹ dáng vẻ bây giờ của em.”

Cô hung dữ đẩy anh, nổi giận: “Vợ của anh còn ở bên ngoài chờ anh đấy!”

Nhiếp Vũ Tranh thuận thế nắm chặt tay cô không buông, “Rõ ràng cô ấy đang ở trước mặt anh.”

Chúc Cận Niên nhe răng, hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra, thậm chí nghĩ thật ra anh cũng là người vô tội, bản thân cấu kỉnh buồn cười thật, chẳng mấy khi tức giận mà còn không đâu vào đâu thế này.

“Được rồi...” Cô phẩy tay, “Anh nghĩ cách đưa cô ta về nhà đi, nhưng đừng quá lâu nhé, nhớ cô ta đột nhiên nghĩ quần trong lòng rồi nhảy lầu từ cửa sổ bên ngoài thì Sa Mạc Cam Tuyền nổi tiếng luôn đấy.”

“Anh tới đón em mà.”

“Bây giờ không phải xảy ra tình huống bất ngờ à?” Cô nhìn về phía hành lang, không nhìn được chằm chọc anh, “Chẳng trách anh không tư vấn tâm lý, rất dễ dàng khiến cho khách hàng xảy ra chuyện chuyển dời tình cảm, tư vấn chưa được mấy lần mà vợ đã xuất hiện một đồng, hậu cung ba ngàn, lo lắng cho sức khỏe của anh thật đấy... ưm...”

Nụ hôn mạnh bạo qua đi, vẻ mặt Chúc Cẩn Niên đỏ bừng, quay đầu đi chỗ khác không nhìn anh.

Nhiếp Vũ Tranh véo gương mặt cô rồi gọi điện thoại cho Trịnh Văn Tú nhưng vẫn không được. Anh cảm giác có chuyện không đúng, đứng phắt dậy, kéo cô ra ngoài.

“Từ từ! Ấy! Đợi chút!” Chúc Cẩn Niên chật vật nói: “Giày...”

Nhiếp Vũ Tranh quay đầu lại nhìn, nhặt giày cao gót của cô rồi ngồi xổm xuống đi cho cô.

Chúc Cẩn Niên mềm lòng, vành mắt đỏ bừng nhìn anh, anh đứng lên, ôm chặt cô vào lòng, giờ phút này, anh không muốn để ý đến sự sống chết của bất kỳ kẻ nào khác.

Chúc Cẩn Niên bình tĩnh một lúc rồi lên tiếng, “Đi nhanh nào! Có phải anh nghi ngờ Trịnh Văn Tú đã xảy ra chuyện không?”

Anh không trả lời, nắm tay cô đi ra khỏi phòng âm nhạc

Thấy sắp đến khu vực lễ tân, Chúc Cẩn Niên buông tay anh, Nhiếp Vũ Tranh đi về phía Tào Tiểu Liễu, giọng nói không chứa bất cứ tình cảm nào, “Đây là chuyên gia tư vấn tâm lý của mẹ cô, bây giờ chúng tôi về nhà với cô.”

Tào Tiểu Liễu không tình nguyện lắm đứng lên, định nắm tay Nhiếp Vũ Tranh nhưng anh lại xoay người đi về thang máy.

Nói thật, Chúc Cẩn Niên rất thích dáng vẻ lạnh lùng, hờ hững, cao không thể chạm tới của anh trước mặt người khác.

“Chồng ời, đợi em với!”

Chúc Cẩn Niên trợn mắt, bắt đắc dĩ đi theo, Kỳ Kỳ che miệng cười trộm, cảm thấy vở kịch hôm nay rất đặc sắc.

Xuống bãi đỗ xe dưới lòng đất, Tào Tiểu Liễu lập tức ngồi vào ghế lái phụ, dọc đường đi tìm đủ loại chủ đề, không xem ai ra gì gọi chồng không ngừng, Chúc Cẩn Niên giống như kẻ độc thân ngồi ở ghế sau, mỉm cười, cố kìm nén sự không thoải mái trong lòng, nhìn phong cảnh chạy như bay ngoài cửa sổ, trong lòng thì không ngừng oán thâm, đó không phải chồng của cô mà là chồng của tôi!

Nhưng có thể thấy được, mặc dù giọng điệu của Nhiếp Vũ Tranh lạnh nhạt, đáp lại câu có câu không nhưng Tào Tiểu Liễu thật sự rất vui vẻ, hoàn toàn đắm chìm trong ảo tưởng hẹn hò với anh, không tự thoát ra được, cho dù đó là chuyện uống rượu độc để giải thoát.

Ba người tới nhà Trịnh Văn Tú bằng tốc độ nhanh nhất, Nhiếp Vũ Tranh nhìn Tào Tiểu Liễu, lần đầu tiên chủ động nói chuyện với cô ta, “Chìa khóa.”

Cô ta sững sờ, ánh mắt lập tức đại ra, ấp úng ngo ngẩn mắt một lúc, “Em... em không mang chìa khóa.”

“Trước khi cô đi, cô Trịnh đang làm gì?”

“Em... em không biết, mẹ...”

Người có bệnh trầm cảm nặng đúng là như vậy, khả năng chú ý và suy nghĩ đều rất kém, có người còn không thể tự lo liệu cho cuộc sống của mình.

Chúc Cẩn Niên nhấn chuông hai lần rồi gõ mạnh vài cái lên cửa nhưng bên trong không có động tĩnh gì, cô căng thẳng, kéo Nhiếp Vũ Tranh, “Tông cửa đi anh!”

“Em xem phim nhiều quá rồi, đúng là không thương anh.” Nhiếp Vũ Tranh lườm cô.

Chúc Cẩn Niên bình tĩnh lại, thoáng nhìn cánh cửa chống trộm bằng thép rồi tự biết xấu hổ cúi đầu.

Nhiếp Vũ Tranh đã liên hệ với người phá khóa gần đó nhất, mười phút sau, cánh cửa được mở. Anh là người đầu tiên đi vào, chưa đến một giây bỗng nhiên giơ tay ngăn cản Chúc Cẩn Niên và Tào Tiểu Liễu định đi theo.

“Đừng vào.”

Không cẩn thận nhìn thoáng thấy cảnh hai chân cách mặt đất một khoảng ở bên trong, Chúc Cẩn Niên hoảng hốt, vô thức lùi về phía sau vài bước. Trong lần tư vấn trước, cô phát hiện suy nghĩ “Tào Nghĩa Lê là người vô tội” là trụ cột tinh thần của Trịnh Văn Tú. Bà ấy đã có khuynh hướng trầm cảm, có lẽ bà ấy có thể chịu được việc chồng là hung thủ giết người, nhưng không thể chịu được sự thật mặc dù chồng đã thoát khỏi diện tình nghi nhưng lại chết vào hơn ba năm trước. Tin Tào Nghĩa Lê đã chết được thông báo thì trụ cột cuối cùng của bà ấy cũng theo đó mà đứt đoạn.

Tào Tiểu Liễu bỗng nhiên đẩy cô, xông thẳng vào bên trong.

“Không được!” Chúc Cẩn Niên túm quần áo của cô ta, sống chết kéo lại.

Tình huống bỗng nhiên hỗn loạn, Nhiếp Vũ Tranh lùi ra, “rầm” một tiếng đóng cửa lại, tách hai người đang giằng co ra, chắn trước người Chúc Cẩn Niên. Tào Tiểu Liễu sững sờ nhìn anh, chưa để cô ta có hành động gì, Nhiếp Vũ Tranh rút hai tờ tiền mặt đưa cho người phá khóa: “Trông chừng cô ta, tôi gọi điện thoại.”

Tình huống nguy cấp, có tiền thì dễ xử lý, vốn người phá khóa định thừa dịp hỗn loạn bỏ chạy lập tức ở lại, anh ta giữ Tào Tiểu Liễu, không để cô ta

đi. Nhiếp Vũ Tranh gọi điện thoại cho bệnh viện An Khang và 110 rồi quay lại nói với Chúc Cẩn Niên: “Lại muốn làm nữ anh hùng, vết thương trên tay không khiến em nhớ vào đầu đấy à?”

“Giờ em không sao, nhưng em cảm thấy anh có phiền phức rồi đấy.” Chúc Cẩn Niên đảo mắt về phía Tào Tiểu Liễu.

Dù không nhảy bén thế nào đi chăng nữa thì có lẽ Tào Tiểu Liễu cũng đã nhìn ra được lòng dạ của Nhiếp Vũ Tranh dành cho ai. Cô ta bỗng nhiên trở nên rất yên tĩnh, cặp mắt cúi đầu, dáng vẻ như chết lặng.

Người phá khóa không rõ chuyện, tưởng cô ta không động đây thì có nghĩa đã từ bỏ giấy giụa nên thoáng buông lỏng tay, không ngờ Tào Tiểu Liễu đang yên tĩnh bỗng đẩy tay anh ta ra, chạy tới bên cửa sổ, một bước giẫm lên bệ cửa, hai tay bám vào hàng rào bảo vệ bằng inox, muốn trèo lên bên trên.

Nhiếp Vũ Tranh nhanh chóng bước đến giữ tay cô ta, “Xuống ngay.”

Tào Tiểu Liễu cũng không kiên trì, đặt hai chân xuống đất rồi quay người lại ôm chặt eo Nhiếp Vũ Tranh, “Em biết anh thương em mà...”

Chúc Cẩn Niên không nhìn nổi, quay lưng thưởng thức bức tường. Người phá khóa thì ngây ra, lúc này chỉ đứng một bên không dám nhiều lời.

Nhiếp Vũ Tranh gỡ tay cô ta ra, lùi về phía sau, cô ta buống bình muốn lao tới.

Cảnh sát ở gần đó đã kịp thời chạy tới, chắn ở trước người Tào Tiểu Liễu.

Cô ta chợt trở nên uể oải, suy nghĩ không biết lại bay đến nơi nào, ngửa đầu, mở miệng, ánh mắt đại ra đầy tuyệt vọng.

Bệnh trầm cảm không phải suốt ngày rầu rĩ không vui như mọi người vẫn nghĩ, mà là không thể cảm nhận được tình cảm, hoặc phải nói là mệt mỏi với việc cảm nhận thế giới. Với Tào Tiểu Liễu, Tào Nghĩa Lê và Trịnh Văn Tú qua đời, cộng thêm thái độ của Nhiếp Vũ Tranh chỉ giống như vài giọt nước rơi vào biển cả sâu thẳm, không thể lập tức kích thích cô ta sụp đổ được, bởi vì cô đã tới giới hạn sụp đổ từ lâu rồi, chẳng qua những chuyện bi thảm này sẽ đẩy cô ta vào sâu trong biển cả mà thôi. Mất đi sự khống chế của thuốc và việc trông coi, cô ta cách điểm kết thúc của mình vền vẹn một lớp voan mỏng.

Âm thanh của xe cấp cứu vang lên từ xa đến gần, mấy người y tá khỏe mạnh lao đến, thay cảnh sát nhận lấy Tào Tiểu Liễu.

“Chú ý, gần đây khuynh hướng tự sát của cô ta rất mạnh.” Nhiếp Vũ Tranh xoay cổ tay, nói rõ tình huống với bác sĩ họ Trịnh.

Lúc gần đi, Tào Tiểu Liễu quay đầu lại nhìn Nhiếp Vũ Tranh, cất giọng dịu dàng, “Chồng à, em sẽ về nhà ngay, anh phải chờ em nhé.”

Lão Trình phát tay, các y tá đỡ hai cánh tay cô ta đi vào thang máy, ông ấy xoay người nói với Nhiếp Vũ Tranh, “Tiểu Nhiếp à, ôi! Tiếc thay cho cô bé này, thật ra ngay từ đầu bệnh tình hoàn toàn có thể khống chế được nhưng sau khi mẹ của cô bé dẫn cô bé đến một lần thì không chịu nằm viện, bảo sợ bị người ta nói xấu, nhất định phải chăm sóc ở nhà, bà ấy có thể chuyên nghiệp bằng bọn chú à? Thôi, người chết là chuyện lớn, chú không nói gì nữa. Chú nghi ngờ cô bé có vấn đề về tinh thần, chắc hẳn mấy năm nay cô bé đã mang đến cho cháu không ít phiền phức, cũng may bây giờ đã nhập viện, vẫn có thể khống chế được. Cháu yên tâm.”

“Cháu rất yên tâm về thầy Trình ạ.” Nhiếp Vũ Tranh mỉm cười, “Tình hình của Lư Thủ Chí thế nào ạ?”

Lão Trình lắc đầu, “Tiểu Chí tốt hơn nhiều rồi nhưng tư tưởng của bố cậu ấy thì vẫn chưa thay đổi, cứ nghĩ cách làm thế nào để cậu ấy quay về

trường đi học rồi tham gia kỳ thi đại học. Sức khỏe là thứ quan trọng nhất, thi đại học đã là gì? Nói không được, cũng hết cách.”

Chúc Cẩn Niên cười khỏ, thấp giọng thì thào, “Người không tự cứu mình thì không ai có thể cứu được.”

Nhiếp Vũ Tranh vỗ lưng cô, khẽ vuốt vài cái xem như lạng lẽ an ủi.

Lão Trình đi rồi, hai người bọn họ lấy lời khai đơn giản tại hiện trường, nghĩ đến việc đây đã là lần thứ hai trở thành người phát hiện thi thể, Nhiếp Vũ Tranh cũng không biết làm sao.

Chúc Cẩn Niên đứng ở cửa nhìn cảnh sát thu thập một số vật chứng, di thư, bút viết di thư, cảnh sát lấy một hộp bút và chồng giấy A4 trong phòng sách ra để đối chứng, xác định đúng là không phải giấy và bút do người ngoài đem vào. Từ hiện trường đã loại trừ khả năng bị giết.

Hoàn thành xong trình tự thì trời đã tối hẳn. Chúc Cẩn Niên mệt mỏi ngồi vào ghế lái phụ, Nhiếp Vũ Tranh và cô đan mười ngón tay vào nhau, bật đèn xe, hai người nhìn nhau, hiểu được cảm nhận từ ánh mắt đối phương.

“Có lẽ chúng ta cần một nơi yên tĩnh để hồi phục tâm trạng.” Chúc Cẩn Niên đề nghị.

Anh yên lặng vài giây mới trung cầu ý kiến của cô, “Đi đâu đây nhỉ?”

Chúc Cẩn Niên cười, “Trong lòng anh rõ ràng đã có địa điểm mà còn hỏi em à?”

“Nói cùng nhau nhé?”

“Được thôi, anh đếm một hai ba đi.”

“Ba.”

Chúc Cẩn Niên im lặng một lát rồi nhướn mày nói, “Qua loa quá rồi đấy!”

“Một, hai, ba...”

“Noah.” Hai người đồng thời lên tiếng.

Cuối cùng Chúc Cẩn Niên cũng thả lỏng gương mặt, nở nụ cười, “Anh muốn đi ngắm gái đẹp đấy à?”

Nhiếp Vũ Tranh vừa khởi động xe vừa nhẹ nhàng lắc đầu, “Anh đã nói từ lâu rồi, không bằng em, tất cả đều không bằng em.”

Chương 87: Ở đây, ở đó [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Tiểu khu Kim Quan thuộc khu Thông An, thành phố Lương Túc.

Cảnh sát Tiểu Lưu và lão Quan dẫn theo Thẩm Tử Bình, Lâm Duệ, Trần Dục tới nhà bố mẹ Hòa Thi Nhụy, vừa đi lên tầng vừa giới thiệu: “Hòa Học Đông và Lâm Tinh đã về hưu từ mấy năm trước, lúc Tiểu Hòa vừa mất tích, sau khi trở về từ thành phố Bằng thì gần như ngày nào hai người họ cũng tới cục cảnh sát một lần để hỏi có tin tức gì mới của con gái không. Cho dù chúng tôi liên tục cam đoan nếu có tin tức thì sẽ báo với bọn họ đầu tiên thì bọn họ vẫn thế... Bố mẹ mà, có thể hiểu cho họ được. Sau đó thì cách một, hai tháng còn đến hai, ba lần. Mấy năm gần đây thì không thấy nữa, có lẽ cũng đã chấp nhận sự thật rồi.”

Hai vợ chồng già ở tầng năm, Tiểu Lưu đi đầu gõ cửa nhưng mãi không thấy ai ra mở. Tiếp tục gõ thêm hai lần nữa thì hàng xóm ở đối diện mở cửa ra, đó là một người đàn ông cao to có giọng nói ồm ồm, “Không có ai không có ai đâu... Ồ, đồng chí cảnh sát đây à? Haha...” Người đàn ông nhìn thấy đồng phục cảnh sát thì lập tức đổi giọng điệu, còn mở cả cửa bên ngoài, “Tìm nhà lão Hòa à? Có phải thấy cô bé nhà họ rồi không?”

Lão Quan hỏi: “Hai người bọn họ đi đâu vậy?”

“Cái đó thì tôi không biết, cũng đã mấy ngày không thấy đâu rồi.” Anh ta vừa nói xong thì vợ của anh ta bước ra cướp lời, “Bọn họ đi du lịch rồi.”

Thẩm Tử Bình nhướn mày, “Đi du lịch?”

“Đúng vậy, nhà lão Hòa nghĩ thông suốt từ lâu rồi, làm sao mà tìm được con bé chỉ trong chốc lát chứ, cứ mày ỉ mặt ê suốt ngày như thế thì không cần sống nữa chắc?” Người phụ nữ trung niên mở radio, vừa gảy móng tay vừa nói: “Trước kia họ đáng thương lắm, chưa bao giờ cả hai người nhà họ đồng thời ra ngoài, nhất định phải có người ở nhà, bảo là sợ ngày nào đó con gái về gõ cửa lại không có ai mở. Con người phải hướng về phía trước, dù sao hai người bọn họ cũng không hy vọng gì nữa, tôi thấy họ buông bỏ được rồi, tích góp nửa đời người giờ đi chơi khắp nơi, quá tốt, lúc nào tôi mới có may mắn thế này nhỉ?”

“Phui phui cái mồm, đó mà là may mắn à?” Người đàn ông bất mãn đẩy bà ta một cái.

Người phụ nữ hậm hực bĩu môi, nói thêm: “Đồng chí cảnh sát à, bọn họ đi du lịch rồi, không có việc gì đâu. Lúc con bé vừa mất tích bọn họ cũng có sao đâu, bây giờ nghĩ thông rồi thì còn có việc gì nữa chứ? Lâm Tinh còn nhảy ở quảng trường với chúng tôi cơ mà, chơi mạt chược nữa. Máy ngày nữa họ sẽ về thôi, lúc đó các anh hãy đến.”

Lão Quan và Thẩm Tử Bình liếc nhau, hỏi thêm vài câu, sau khi cảm ơn thì về.

Bọn họ tìm những người nhảy ở quảng trường với Lâm Tinh để xác minh, lời người phụ nữ hàng xóm nói đúng là thật, chỉ cần ở nhà, mỗi tối Lâm Tinh đều tới nhảy ở địa điểm cố định, đã kéo dài khoảng ba năm. Máy chị em già thấy bà ta có thể nghĩ thông suốt thì đều an ủi, chỉ là trong lòng khó tránh được đồng cảm nên không nhắc đến con cháu mình trước mặt bà ta.

Trên đường quay lại chi đội cảnh sát hình sự Lương Túc, Thẩm Tử Bình gọi vào số điện thoại của Hòa Học Đông thì phát hiện điện thoại ở khu vực không có dịch vụ, điện thoại của Lâm Tinh cũng vậy. Chi đội cảnh sát hình sự kiểm tra thì được biết sáu ngày trước hai vợ chồng mua vé máy bay tới thành phố Xuân, chuyến bay về được đặt vào sáu ngày sau.

Thành phố Xuân là thành phố du lịch nổi tiếng nhất ở vùng Tây Nam, Lâm Duệ sờ cằm lên tiếng: “Bọn họ đi du lịch thật...”

Thẩm Tử Bình im lặng nghĩ thầm, ngay cả một người từng thăm mền Hòa Thi Nhụy như anh ta mà còn cần mẫn tìm cô ta, thân là bố mẹ ruột làm sao có thể nghĩ thông mà đi du lịch rồi nhảy nhót nữa chứ?

“Điều tra thêm về lịch sử đi lại của bọn họ đi.” Anh ta lên tiếng.

Một lát sau nhận được kết quả, gần ba năm qua, Hòa Học Đông và Lâm Tinh đi sáu tỉnh, trước đó vài năm thì không thấy ghi chép nào về việc đi máy bay hoặc tàu hỏa. Nhìn qua những nơi bọn họ đi, mỗi lần không giống nhau nhưng đều tập trung ở các tỉnh vùng Tây Nam.

“Tuyệt đối có vấn đề.” Trần Dục nhỏ giọng nói với Lâm Duệ.

Thẩm Tử Bình nói: “Thời gian hai vợ chồng “nghĩ thông”, hơn nữa bắt đầu nhảy nhót và du lịch gần như trùng hợp với thời gian Tăng Đại Cường lần Tào Nghĩa Lê đồng thời tử vong, sự thay đổi này quá mức đột ngột. Suy đoán của Nhiếp Vũ Tranh rất đúng, Hòa Thi Nhụy đã quay về tìm bọn họ, biết con gái không chết nên đương nhiên có thể buông bỏ rồi.”

Lâm Duệ khẽ gật đầu, “Máu mủ tình thân là điều khó dứt bỏ nhất, chẳng trách tổ trưởng Nhiếp nói nếu ngay cả bố mẹ mà còn tránh không gặp thì thật sự sẽ không tìm thấy, cũng may Hòa Thi Nhụy không lòng lang dạ sói như thế.”

Nghe anh ta hình dung như thế, Thẩm Tử Bình có phần mất hứng lườm anh ta, nhưng không thể hiện ra mặt mà chỉ nói: “Việc cấp bách là tìm được hai vợ chồng này, bây giờ cả hai rơi vào trạng thái mất liên lạc, hôm nào đấy mở máy khó tránh khỏi có người nhiều lời sẽ báo chuyện cảnh sát đã tới cho bọn họ biết.”

Lâm Duệ xoa tay, “Tới thành phố Xuân ạ?”

Thẩm Tử Bình phẩy tay, “Mấy năm nay bọn họ cứ đi mấy tỉnh ở vùng Tây Nam, bảo là đi du lịch, hàng xóm tin, chúng ta là cảnh sát mà tin được à? Những nơi điều tra được đều là ổ nguy trang, nếu thật sự đi du lịch thì tắt điện thoại và tháo pin làm gì? Không phải vì tránh để người khác kiểm tra được tín hiệu hay sao? Bọn họ đi gặp con gái đấy. Nhưng Hòa Thi Nhựt không thể định cư ở thành phố lớn có sân bay, ngay cả lắp đặt internet cũng cần chứng minh thư, dù cô ấy có thì dùng được à? Vùng Tây Nam không thiếu những thôn xóm nguyên thủy, đừng nói đến internet mà đường xá cũng không có nhiều, tôi mà là Hòa Thi Nhựt thì tôi cũng chọn những nơi đó.”

Trần Dục kích động, “Tốt quá, ít nhất chúng ta đã biết vị trí đại khái của Hòa Thi Nhựt rồi!”

“Đừng vui mừng quá sớm.” Lúc này Thẩm Tử Bình lại cực kỳ tỉnh táo, “Bây giờ chúng ta đang trong trận chiến với thời gian, bởi vì bố mẹ của cô ấy còn chưa biết cảnh sát đã tới, nhưng không thể chắc chắn bao giờ bọn họ sẽ khởi động máy, chúng ta phải tranh thủ trước lúc đó...” Anh ta thoáng do dự, “Hoặc là đứng trước mặt hai vợ chồng, nếu không phải đứng trước mặt Hòa Thi Nhựt!”

Trần Dục suy nghĩ rồi nói: “Em lập tức liên lạc với cảnh sát thành phố Xuân, nhờ bọn họ phối hợp để định vị địa điểm xuất hiện tín hiệu điện thoại của bọn họ! Một khi phát hiện thì lập tức ra quân!”

Lâm Duệ giội một gáo nước lạnh, “Lỡ hai người họ cứ khóa máy từ đầu đến cuối thì sao? Đến lúc về Lương Túc thì mở máy, ai hỏi thì cứ bảo đi du lịch, ai có chứng cứ chứng minh họ đi thăm con gái chứ?”

“Trước mắt tôi sẽ báo cáo tình hình này cho Nhiêu Tích đã.” Thẩm Tử Bình rầu rĩ nói.

“Thuận tiện báo luôn cho tổ trưởng Nhiếp đi ạ.” Lâm Duệ đề nghị, “Ngay cả nơi bí mật mà Tào Nghĩa Lê giấu đồ anh ấy cũng đoán ra được, nói không chừng có thể đoán được nơi Hòa Thi Nhụy ở ẩn thì sao?”

“Tây Nam lớn thế, dù Nhiếp Vũ Tranh có biết cô ấy ở ẩn trong một thôn xóm núi non khép kín thì cũng không thể bảo là thôn nào...” Thẩm Tử Bình bắt đầu dĩ vãng vai của anh ta, “Làm khó cậu ấy quá, dù sao cậu ấy cũng không có mắt thần.”

Lâm Duệ nhún vai, chỉ có thể từ bỏ.

Thẩm Tử Bình gọi điện thoại báo cáo với Nhiêu Tích xong, anh ta im lặng một lúc rồi vẫn báo một tiếng với Nhiếp Vũ Tranh.

“Tây Nam?”

“Ừ, mấy năm nay hai vợ chồng thường xuyên đến đó, chắc hẳn sẽ không sai.”

“Đi những đâu?”

Thẩm Tử Bình báo những nơi bọn họ đến, đặc biệt nhấn mạnh: “Trong đó tới thành phố Xuân hai lần.”

“Thời gian đi có cố định không?”

“Đều tập trung vào ba tháng 6, 7, 8, bảo rằng đi nghỉ mát. Nói thật, Lương Túc rất mát mẻ, mát hơn thành phố Bằng nhiều.”

“Tôi biết rồi.”

Thẩm Tử Bình đợi một lúc, thấy Nhiếp Vũ Tranh không nói tiếp thì chỉ có thể tạm biệt.

Lâm Duệ chưa từ bỏ ý định, hỏi anh ta: “Tổ trưởng Nhiếp nói gì ạ?”

“Quả nhiên không nói gì cả.” Thẩm Tử Bình miễn cưỡng nở nụ cười.

Chúc Cận Niên tháo kính 3D, nhỏ giọng hỏi: “Điện thoại của ai vậy anh? Nếu có việc gì thì anh đi trước đi.”

“Thẩm Tử Bình.” Trong đầu Nhiếp Vũ Tranh có một linh cảm sống động, nhưng mãi vẫn không nắm bắt được điểm quan trọng nhất, chỉ nhàn nhạt đáp, “Không có việc gì đâu em.”

Cô nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn lựa chọn tiếp tục xem phim, anh lên tiếng hỏi cô: “Phim đến đâu rồi?”

“Bọn họ mắc kẹt trong cỗ mộ, có một người mất tích và hai người đã chết.”

“Hung thủ là người mặc đồ màu vàng.”

“Này!” Phim mới chiếu được nửa tiếng, Chúc cận Niên không kịp che lỗ tai, “Anh xem bộ phim này rồi à?”

“Chưa xem nhưng anh có thể nhìn ra được.”

Chúc Cận Niên không còn gì để nói, một tiếng đồng hồ còn lại chỉ dùng để xác nhận xem hung thủ có đúng là kẻ mặc đồ màu vàng hay không. Cô quyết định từ giờ lúc chọn phim nhất định phải chọn phim hoạt hình không có tình tiết hồi hộp.

Một tiếng sau, bộ phim kết thúc, mọi người xôn xao đứng dậy khỏi ghế. Chúc Cần Nhiên đã sớm biết được thân phận hung thủ lặng lẽ ôm quyền với Nhiếp Vũ Tranh, xem như ca ngợi anh một cách bất đắc dĩ và yên lặng, “Em cảm thấy cô gái đó... chính là hung thủ ấy, cô ta thật sự rất đáng thương, chịu nhục lâu như vậy.”

Anh hỏi lại: “Sau khi chịu nhục nhất định phải giết người à?”

“Với cô ấy thì bản thân đã sớm không có ý nghĩa tồn tại nữa. Nhưng bất luận là người tốt hay kẻ xấu, cả đời đều đang theo đuổi sự tự hoàn thành thôi, ai quy định “tự hoàn thành” đều có ý nghĩa tốt đẹp cơ chứ? Giết người là cách mà cô ấy tự hoàn thành. Dù sao thì đây cũng không phải phim phổ cập giáo dục, em nghĩ biên kịch và đạo diễn cũng muốn thể hiện ý này.”

Linh cảm trong đầu Nhiếp Vũ Tranh bỗng hiện ra, “Tại sao em lại dùng từ “tự hoàn thành”?”

“Gần đây em đọc quyển sách “Bệnh thần kinh và sự trưởng thành của con người” của tác giả Karen Horney (1). Khái niệm có ích nhất trong quyển sách này là: Cuộc sống có khuynh hướng tự hoàn thành. Horney nói rằng, nếu như chương ngại được gỡ bỏ, con người tự nhiên sẽ phát triển thành một cá thể trưởng thành và có đầy đủ năng lực tự hoàn thành, tựa như một hạt sỏi mọc thành cây sỏi vậy.” (2)

(1) Karen Horney là một nhà phân tâm học người Đức.

(2) Đoạn này được trích dẫn từ "Món quà trị liệu: Bức thư ngỏ gửi đến thế hệ trị liệu mới và bệnh nhân của họ" bởi Irvin D. Yalom. (Đây là chủ thích của tác giả)

Nhiếp Vũ Tranh nhanh chóng hiểu ý, “Một số người dùng cách thức cực đoan để gỡ bỏ chương ngại trong quá trình trưởng thành của mình, để đạt được mục đích tự hoàn thành à?”

“Mỗi người đều có những cách tự hoàn thành, có những cách nghĩ khác nhau về mỗi một chuyện trong đời. Nếu như ai cũng tìm cách giống người khác thì còn cần cảnh sát làm gì?” Chúc Cẩn Niên sóng vai đi ra ngoài với anh, “Gặp phải một chuyện gì đó, anh cảm thấy nên làm thế này, em cảm thấy phải làm thế kia, mỗi người đều có những lý lẽ riêng, quá trình phát triển, tiềm thức và những nhân tố khác sẽ ảnh hưởng tới tư duy, không thể nào có các khuôn mẫu suy nghĩ giống nhau như đúc được.”

“Mặc dù chúng ta không có cách nghĩ giống nhau nhưng anh cảm thấy... em nói cái gì cũng đúng.” Nhiếp Vũ Tranh nắm tay cô, kéo cô đến gần hơn, thân mật không chút che giấu.

Chúc Cẩn Niên có phần ngượng ngùng, “Anh không châm chọc đả kích em thì em còn thấy không quen. Sao bây giờ miệng ngọt thế?”

“Ngọt à?” Nhiếp Vũ Tranh trêu cô, “Em nếm thử xem?”

Chúc Cẩn Niên không dao động, cố ý quay đầu đi chỗ khác.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Nhiếp Vũ Tranh không lập tức lái xe ngay, anh mở bản đồ quốc gia trên màn hình đi động, chỉnh đến góc Tây Nam, phóng to tỉ lệ lên rồi cẩn thận quan sát. Thấy anh như vậy, Chúc Cẩn Niên yên lặng ngồi một bên, cố gắng không làm đứt mạch suy nghĩ của anh. Bỗng nhiên, ánh mắt anh sáng lên rồi ngay lập tức thoát ra, vào danh bạ tìm tên của Vương Khiêm.

“Cậu kết hôn à?” Vương Khiêm vừa nghe máy thì đã hỏi dồn dập: “Cô dâu là bản sao của Hòa Thi Nhụy lần trước đấy hả? Chúc mừng chúc mừng nhé! Định đám cưới kiểu du lịch hay đám cưới truyền thống? Khoan đừng đáp! Để tớ đoán... đám cưới du lịch, đúng không? Nhưng cậu cũng nên làm một bữa tiệc nho nhỏ, tớ tài trợ mười hộp cá trích không hoàn lại...”

Nhiếp Vũ Tranh chờ người bạn tốt hào hứng nói hết mới mở miệng: “Cậu từng nhắc với tớ chuyện Hòa Thi Nhụy đăng ký tham gia hoạt động

giáo viên tình nguyện, thời gian cụ thể vào khi nào?”

Nghe giọng điệu xử lý việc công quen thuộc, Vương Kiêm đang ở nước ngoài xa xôi hoang mang, cố suy nghĩ hồi lâu rồi mới ử rữ trả lời: “Hình như là học kỳ hai năm ba đại học.”

“Tốt lắm. Tạm biệt.”

“Đội đã! Cậu... không có chuyện gì khác à?”

“Không.”

Vương Khiêm thở dài, mất hứng cúp điện thoại.

“Anh tới văn phòng trường một chuyến.” Nhiếp Vũ Tranh nghiêng đầu nói.

Chúc Cận Niên tò mò từ nãy đến giờ, không nhịn được hỏi: “Hòa Thi Nhụy... còn sống ạ?”

“Khả năng rất lớn.”

“Ôi trời...” Cô kinh ngạc thốt lên.

“Ngạc nhiên lắm à?”

Chúc Cận Niên cười lắc đầu, “Dù sao cô ta cũng có vẻ ngoài giống em, nếu có khả năng còn sống, được các anh tìm thấy thì có khi em sẽ có cơ hội trông thấy người thật, bây giờ có lẽ cô ta sẽ là dáng vẻ của em mười năm sau.”

“Để anh xem thử dáng vẻ mười năm sau của em sẽ ra sao nhé...” Nhiếp Vũ Tranh vươn hai tay ép má cô vào chính giữa.

Mặt bị biến dạng, cô dở khóc dở cười, tranh thủ thời gian đẩy anh ra, “Em mà thành như thế được à? Mau lái xe đi!”

Chương 88: Ở đây, ở đó [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Lâu lắm rồi, phiền anh chờ một lát nhé...” Tiểu Kỷ phụ trách quản lý hồ sơ và tài liệu của đại học Chính Pháp Đông Nam, anh ta vừa nghiêm túc tra sổ thứ tự văn bản vừa lên tiếng thứ lỗi.

Nhiếp Vũ Tranh gạt đầu, ra vẻ mình cũng không để bụng.

Sau một lúc lâu, Tiểu Kỷ như trút được gánh, từ từ rút một tập tài liệu màu vàng có tiêu đề đỏ ra, “Tổ trưởng, anh xem có phải phần “Thông báo về việc thực hiện tốt công tác giảng dạy tình nguyện của sinh viên thành phố Bằng năm 20XX” không?”

Nhiếp Vũ Tranh nhận tài liệu, lật vài tờ ra xem rồi mỉm cười, “Phiền cậu in một bản sao cho tôi nhé.”

“Được ạ.”

Tiểu Kỷ đi in, Nhiếp Vũ Tranh gọi điện thoại cho Thẩm Tử Bình.

“Làng Ô Lai, huyện Qua Cống, khu Xương Đóa.”

Đầu bên kia điện thoại, Thẩm Tử Bình vừa hiểu ý nghĩa của địa chỉ này thì kinh ngạc không nói thành lời, sau một lúc lâu mới lắp ba lắp bắp xác nhận: “Cô ấy... Cô ấy ở....”

"Tâm lý của Tào Nghĩ Lê thoái hóa, Hòa Thi Nhụy thì hoàn toàn trái ngược với ông ta, nhiều biểu hiện từ trong quá khứ của cô ta cho thấy cô ta yêu cầu rất cao với việc tự hoàn thành, tất cả hành động đều phản ánh mong muốn mãnh liệt hoàn thành và cải thiện bản thân của cô ta. Học kỳ hai năm ba đại học, cô ta từng xin làm giáo viên tình nguyện ở làng Ô Lai, huyện Qua Cống, nhưng vì bố mẹ ngăn cản nên không thực hiện được. Bảy năm sau, khi bước ra từ cuộc sống trong địa ngục, cô ta không thể về nhà, không thể sinh hoạt trong thành phố thì nơi tốt nhất để đến chính là những thôn xóm nhỏ bị ngăn cách. Lần nào bố mẹ cô ta cũng bay đến những tỉnh Tây Nam, cho thấy Hòa Thi Nhụy đang ở khu vực đó, ngoại trừ làng Ô Lai, tôi không nghĩ ra nơi nào khác. Mục đích của bọn họ vừa để che giấu, dù sao nếu bay thẳng đến Lhasa (1) thì mục đích quá mức rõ ràng, vừa để tiết kiệm thời gian, những thành phố mà mấy năm nay bọn họ đi đều là điểm dừng chân cuối cùng có thể ngồi máy bay đến khu Xương Đóa ở Tây Tạng, chỉ cần tới đó thì có thể dễ dàng tìm được một chiếc xe riêng để đi vào Tây Tạng. Tôi từng nghe một người thích thám hiểm nói rằng giao thông đến làng Ô Lai không tiện, chỉ có mùa hè thì đường núi mới dễ đi, nơi mùa hè hằng năm Hòa Học Đông và Lâm Tinh “nghỉ mát” chắc chắn chính là làng Ô Lai.”

(1) Lhasa là thủ đô của khu tự trị Tây Tạng.

“Tôi có một câu hỏi.”

“Cậu nói đi.”

“Vì sao cậu không làm giàu nhờ vào việc cung cấp thông tin của tội phạm truy nã thế? Bình quân một người có thể kiếm được mười vạn đấy.”

Vấn đề này khiến Nhiếp Vũ Tranh bó tay mất vài giây, “... Tiết kiệm tiền cho cảnh sát các cậu chứ sao.”

“Tổ trưởng, được rồi ạ.” Tiểu Kỷ cầm bản sao bước tới, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Tim Thẩm Tử Bình bỗng nhiên đập nhanh, hoảng hốt cúp điện thoại.

“Lập tức lên đường tới Xương Đóa.” Anh ta gõ rồi mở cửa phòng Lâm Duệ và Trần Dục, thay đổi giọng điệu đùa giỡn ban nãy, nghiêm túc nói.

“Xa vậy cơ à?” Lâm Duệ vừa thương lượng giải quyết bữa tối ở đâu với Trần Dục, bây giờ xoa bụng, hồi hận vừa nãy không mang mì tôm về, “Có cần liên lạc với cảnh sát bên kia không ạ?”

“Gửi email đi. Cậu nhấn người trong đội bỏ sung rồi bảo bọn họ gửi qua bên ấy.”

Thẩm Tử Bình vội vàng đi ra khỏi nhà khách công an, “Mặc dù không có căn cứ chính xác và cụ thể chứng minh cô ấy ở đó, nhưng tôi có một dự cảm mãnh liệt, chuyến đi này sẽ không uổng công đâu.”

Trên xe chạy tới sân bay, Thẩm Tử Bình kể về suy luận của Nhiếp Vũ Tranh, anh ta còn tưởng hai người họ sẽ hô to gọi nhỏ quỳ lạy bái phục một phen, ai ngờ hai người rất yên lặng, một lúc sau Lâm Duệ mới lên tiếng: “Hình như tôi từng nghe làng Ô Lai ở đâu rồi.”

“Cậu cũng thấy quen tai à?” Trần Dục vui mừng hỏi.

Lâm Duệ vỗ tay, “Anh chàng tên Khang Kiên Dương, còn nhớ không? Chủ ngôi nhà chôn Tào Nghĩa Lê trong vườn ấy. Tôi đã đọc lời khai của anh ta, anh ta mơ một giấc mơ trong khoảng thời gian dài, có người cứ đứng ở đầu giường của anh ta không nhúc nhích, Tiểu Chúc là chuyên gia tư vấn của anh ta. Anh ta từng nhắc mình đã đi bộ trên sông băng, định tới làng Ô Lai, khu Xương Đóa nhưng trên đường xảy ra một số chuyện, anh ta từng báo chuyện đó với cảnh sát rồi đấy.”

Trần Dục bỗng nhiên rụt người lại. “Tào Nghĩa Lê, Hòa Thi Nhụy, Khang Kiên Dương, làng Ô Lai... càng nghĩ càng thấy kinh khủng!”

“Đừng bày bộ dạng ấy, con mẹ nó tôi không tin ma quỷ đâu.” Thẩm Tử Bình không có hứng thú, châm một điếu thuốc lá.

Chiếc xe vận tải nhỏ của công ty chuyển nhà đỗ ngay ngắn trước cửa nhà Nhiếp Vũ Tranh, mấy người công nhân nhanh nhẹn bốc vác tất cả thùng lớn thùng nhỏ từ trong thùng xe vào sân.

Cuối cùng cũng quyết định chuyển tới đây sống chung với anh, ngày hôm qua hai người đã phân loại và đóng thùng tất cả đồ đạc, hôm nay Chúc Cẩn Niên chính thức rời khỏi tòa nhà Nhã Mai.

Chúc Cẩn Niên đang cố gắng ôm một thùng sách, chuẩn bị chuyển vào bên trong thì bị Nhiếp Vũ Tranh vươn tay ngăn lại.

“Anh đã nói cái gì nặng cứ để anh.”

Cô ngoan ngoãn đặt thùng xuống, chọn những thùng chứa đồ trang điểm nhỏ nhẹ, nhanh nhẹn đi vào trong. Ngày hôm qua, khi thu dọn và đóng gói, Nhiếp Vũ Tranh đã cảm thán rất nhiều về số lượng các loại mỹ phẩm chăm sóc da và đồ trang điểm của phụ nữ: “Mặt không lớn, vì sao phải bôi nhiều thứ lên đó vậy?”

“Vì đẹp chứ sao.” Chúc Cẩn Niên vừa bực xộp chống sóc vừa trả lời.

“Anh từng thấy em trang điểm rồi, em nói mục đích mình muốn đạt tới chính là trang điểm như không trang điểm.” Trai thẳng khiêm tốn xin chỉ bảo.

“Đó là cảnh giới cao nhất mà không phải ai cũng đạt tới được.”

“Thông qua việc bôi ít nhất sáu thứ lên mặt để đạt tới hiệu quả như không trang điểm...” Nhiếp Vũ Tranh ngẩng lên nhìn cô, khó hiểu lắc đầu, “Vậy nên khi đối tượng phân tích là nữ thì anh đều rất thận trọng.”

“Không phải tất cả phụ nữ đều trang điểm.” Chúc Cẩn Niên xé một tờ giấy để ghi chú, lấy bút đen viết “Bê nhẹ đặt khế” rồi nói: “Bình thường Lan Khiết Phi cũng không trang điểm, còn một số người hơi có tuổi một chút như chị Lưu phòng tài vụ, chị Kha phòng quản lý tài liệu thì bảo bài xích những thứ được pha chế hóa học...”

Nhiếp Vũ Tranh không đặt câu hỏi nữa, như nghĩ gì đấy khế gặt đầu một cái. Anh nhớ tới trong số những thứ Tào Nghĩa Lê thu gom có mấy mỹ phẩm dưỡng da đã sử dụng hết, nhìn nhãn hiệu thì có giá cả khá xa xỉ, mấy năm Hòa Thi Nhụy bị nhốt, có thể nói là hoàn toàn không nhìn thấy mặt trời, vì sao bọn chúng còn cung cấp mấy thứ ấy cho cô ta dùng? Chẳng lẽ đơn thuần chỉ vì để giữ gìn vẻ ngoài xinh đẹp à?

Đồ đạc Chúc Cẩn Niên chuyển tới cũng không nhiều, vền vện một buổi sáng đã thu dọn xong xuôi, rất nhiều đồ gia dụng cô mua qua mạng cũng phát huy tác dụng, Nhiếp Vũ Tranh giao “quyền hành” quản lý và sắp xếp đồ đạc cho cô, bảo cứ tiện cho cô là được.

Nhìn đồ đạc hai người được bày song song trên bồn rửa mặt, cô bỗng nhiên cảm nhận được hạnh phúc đầy hường phần.

“Đang nghĩ gì đấy?” Anh đi ngang qua, dừng lại nghiêng đầu hỏi.

“Không có gì, chỉ cảm thấy vui vẻ thôi.” Chúc Cẩn Niên gấp gọn khăn mặt rồi treo trên kệ phòng tắm.

“Ồ trong phòng tắm mà em cũng cảm thấy vui vẻ...” Nhiếp Vũ Tranh đi vào, nắm tay cô bước ra ngoài, “Vậy hãy cho phép anh dẫn em đi tham quan phòng ngủ nhé.”

“Đừng làm loạn, yêu tinh!” Chúc Cẩn Niên cất giọng tổng tài bá đạo.

“Ồ thành phố Bằng này không có ai dám nói chuyện với anh bằng giọng điệu này đâu.” Nhiếp Vũ Tranh còn bá đạo hơn cô.

“Giờ có rồi đây, làm sao?” Cô khiêu khích.

Anh xoa tay, “Trước kia đã nói rồi, anh sẽ ra tay.”

Còn chưa dứt lời, anh đã bế cô lên, sai mấy bước chân tới vị trí rộng hơn, quay mấy vòng tại chỗ. Chúc Cẩn Niên choáng váng đầu óc, giãy giụa muốn xuống, nhưng anh vác cô lên vai, cánh tay còn giữ chặt cô, dù làm thế nào cũng không chịu đặt xuống, lại còn quay thêm mấy vòng, cô dở khóc dở cười, kêu lên, “Anh coi em là bao xi măng đây à? Vác lên đùa vậy!”

Cuối cùng anh cũng đặt cô xuống, “Với từng ấy cân nặng thì cùng lắm chỉ là cỏ thôi.”

Ý anh là cô gầy à? Chúc Cẩn Niên vui vẻ, nhất thời rất hưởng thụ, nhưng lập tức phản ứng kịp, hóa ra anh hình dung cô là một bao cỏ! (2)

(2) Bao cỏ: ý chỉ những con người vô dụng, không có tài năng.

“Ôi, kệ anh.” Chúc Cẩn Niên lườm, “Anh không thể để em thắng một lần được à?”

“Trong cuộc đời này, giữa anh và em người thắng chỉ có một.” Nhiếp Vũ Tranh chỉ vào mình.

Cô ôm hai tay, “Tại sao lại là anh?”

“Bởi vì...” Bỗng nhiên anh không nói tiếp mà lại gần, kéo cô đến trước chiếc gương toàn thân rồi ôm bả vai cô. Thấy hình ảnh hai người trong cùng

một khung hình, anh nhìn cô trong gương rồi lại nghiêng đầu ngắm gương mặt cô, nụ cười thản nhiên và thỏa mãn.

Chúc Cẩn Niên lại khó hiểu, nói một câu sát phong cảnh: “Không phải anh đang so chiều cao với em đấy chứ? Em mãnh liệt yêu cầu so sánh độ dài của tóc!”

Nãi Bao đang nằm trên lan can cầu thang nhìn lên bọn họ, phần nộ kêu lên hai tiếng, giống như đang nói: “Anh ấy nói anh ấy có chị thì đã là người thắng trong cuộc đời này rồi, đồ ngốc!”

Sự chú ý của Chúc Cẩn Niên bị hấp dẫn, cô dịu dàng gọi: “Nãi Bao, đến đây nào!”

Nãi Bao chạy vụt xuống, nhanh nhẹn nhảy vào lòng Nhiếp Vũ Tranh, không ngừng gửi tay anh rồi kêu meo meo đòi ăn, xem ra trước đó nó đã ăn cá khô từ trong tay anh rất nhiều lần.

Anh cứ ôm mèo như thế rồi di chuyển đến gần cô, thì thầm bên tai: “Chào mừng em về nhà.”

Mặc dù còn chưa hiểu hết câu nói nửa vờ ban nãy của anh, Chúc Cẩn Niên vẫn nở nụ cười khẽ, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai anh.

“Vượt sông mà qua, bông sen ngàn đóa. Thơ đơn giản, lòng cũng giản đơn.” Trong phòng học lớp năm ở trường tiểu học làng Ô Lai, cô giáo vừa đọc diễn cảm vừa viết chữ lên trên tấm bảng đen thô ráp.

“Thơ hay quá ạ! Tên của cô Hà cũng ở đây đấy ạ.” Mấy em học sinh ngồi ở hàng đầu tiên lên tiếng khen bằng tiếng Trung không quá chuẩn.

Nói là lớp năm nhưng chỉ có bảy học sinh, năm nay đã là năm trường học có sĩ số cao nhất rồi.

Cô giáo mỉm cười, chợt thấy vị hiệu trưởng già nua dẫn mấy người đàn ông trẻ tuổi xuất hiện tại cửa sổ, biểu cảm trên mặt cứng đờ nhưng cô ta nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh, cầm sách tiếp tục giảng bài.

“Đây là tác phẩm của nhà thơ Tịch Mộ Dung mà cô rất thích, mỗi câu thơ của bà ấy đều rất gần gũi, dễ đọc, chỉ cần đọc qua thì đã biết có ý gì, để lại dư âm rất lâu nhưng cũng không có vẻ sâu xa gì lắm. Ngày mai thi cuối kỳ xong, các em sẽ được nghỉ hè, bài tập mà cô giao cho các em là đọc hết “Những bài thơ chọn lọc của Tịch Mộ Dung” và chép lại năm bài thơ mà các em thích nhất. Sau khi khai giảng, cô sẽ kiểm tra đấy nhé.” Dứt lời, cô ta đưa sách trong tay cho một cô bé, “Giống như trước đây, các em truyền nhau đọc nhé.”

Đứng ở ngoài cửa sổ nhìn cô ta hồi lâu, Thẩm Tử Bình đi vào phòng học, vốn cho rằng bản thân sẽ phản ứng rất mãnh liệt nhưng khi gặp được người thật thì tâm trạng lại vô cùng bình tĩnh.

Hơn mười năm rồi, vậy mà Hòa Thi Nhụy vẫn không thay đổi gì cả, tuy quần áo xám xịt mộc mạc nhưng vẫn khó giấu được đôi mắt cực kỳ xinh đẹp của cô ta.

Hiệu trưởng mặc trang phục dân tộc dẫn theo Thẩm Tử Bình và mấy người mặc thường phục tiến vào, cô giáo vẫn không có vẻ gì là sợ hãi.

“Cô ấy là giáo viên tình nguyện của trường chúng tôi, Hà Thi Tâm. Cô ấy rất tốt và có trách nhiệm, các em học sinh cực kỳ thích cô ấy.” Trong ánh mắt hiệu trưởng có vẻ đau thương, mặc dù không biết lý do những cảnh sát nơi khác đến đây, nhưng dường như ông vẫn dự cảm được có chuyện gì đó không ổn.

Các em học sinh lại càng không rõ, chúng tò mò quan sát những người xa lạ một lúc rồi ai về nhà này.

Hòa Thi Nhụy bước ra từ bàn gỗ trên bục giảng, nhận ra Thẩm Tử Bình từ trong mấy người nhưng cũng không thể hiện gì, chỉ nói một câu: “Cảm ơn các anh chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm tôi.”

Trong lòng Thẩm Tử Bình ngũ vị tạp trần (3), sau khi nhìn thấy người nọ và nghe được câu này xong, sự mệt mỏi của hai ngày tàu xe tan thành mây khói, chỉ mong mau chóng biết rõ chân tướng sự việc, sau đó tiếp tục làm một người cảnh sát bình thường. Cô ta vẫn là Hòa Thi Nhụy, anh ta vẫn là Thẩm Tử Bình, vẫn là hai đường thẳng song song, tiếp tục bước đi trên quỹ đạo của mỗi người.

(3) Ngũ vị tạp trần: Ngọt, chua, cay, đắng, mặn cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp hỗn độn

Về việc rút cuộc cảnh sát làm thế nào để điều tra được điểm dừng chân của Hòa Thi Nhụy, nhóm Thẩm Tử Bình không tiết lộ câu nào. Hòa Học Đông và Lâm Tinh bị ép rời khỏi làng Ô Lai trước thời hạn, họ hoàn toàn không thể ngờ việc mình thường xuyên “du lịch” và thái độ sinh hoạt bỗng nhiên thay đổi đã khiến cảnh sát phát hiện được manh mối.

Chương 89: Giác mơ sáng suốt [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Đã tìm được Hòa Thi Nhụy rồi, cô ta còn sống...

Trong vòng một đêm, tin tức này truyền khắp giới cảnh sát của thành phố Bằng, thậm chí kinh động đến cục cảnh sát của tỉnh. Cục trưởng Cung của cục cảnh sát tỉnh vốn là một thành viên nổi bật được thăng cấp từ vị trí cảnh sát hình sự tuyến đầu, dù chưa phụ trách vụ án này nhưng ông ấy đã nghe đến rất nhiều lần. Cục trưởng Cung phê duyệt chỉ thị suốt đêm, yêu cầu cục cảnh sát thành phố Bằng chú trọng vào vụ án, thẩm vấn cẩn thận, tìm ra sự thật.

Thẩm Tử Bình và Lâm Duệ phụ trách áp giải Hòa Thi Nhụy về thành phố Bằng, Trần Dục ở lại Xương Đóa tiếp tục điều tra. Trên đường, Thẩm Tử Bình biết được ngày thường cô ta làm giáo viên tình nguyện môn Văn tại trường tiểu học Ô Lai, một nửa nguồn sinh hoạt dựa vào sự giúp đỡ của gia đình, nửa còn lại dựa vào việc dẫn đường cho phượt thủ đi bộ qua sông băng. Đội phượt thủ duy nhất cô ta không dẫn vào làng đúng là đội mà Khang Kiên Dương tham gia, bởi vậy mà cô ta nhận được một vạn, toàn bộ số tiền quyên góp cho trường học, không chỉ mua thêm được rất nhiều sách vở cho các em nhỏ mà còn lắp đặt được cửa sổ mới cho phòng học. Vị hiệu trưởng già và toàn bộ các em học sinh trong trường đều hy vọng Hòa Thi Nhụy “xong xuôi mọi việc” ở thành phố Bằng thì có thể quay lại làng Ô Lai.

Tin tức đến tai Chúc Căn Niên, cô lại gọi điện thoại thăm hỏi Khang Kiên Dương. Khang Kiên Dương nói từ khi chuyển khỏi Tiêu Dao Du thì

không mơ thấy ác mộng kia nữa, cứ chắc chắn là do thi thể dưới mặt đất, thuận tiện còn chửi người chôn xác một trận.

Chúc Cẩn Niên lại nhớ tới câu “Trên đời này có linh hồn hay sao?” mà thím Tường Lâm hay lái nhải. Tuy nói chết rồi thì không thể nói, nhưng mỗi khi nghĩ tới chuyện này, cô vẫn cảm thấy ớn lạnh, cũng may bây giờ không sống một mình nữa, trong lúc sợ hãi dù bị Nhiếp Vũ Tranh chê bai đôi câu nhưng cũng không phải một thân một mình.

Buổi tối, cô tắm xong đi ra, Nhiếp Vũ Tranh tự nhiên cầm khăn tắm lau mái tóc ẩm ướt của cô, anh nói: “Ba giờ chiều bọn họ lên máy bay, bây giờ đã về thành phố Bằng rồi.”

“Đối với Hòa Thi Nhụy là... lấy lời khai hay thăm vấn thế anh?”

“Thăm vấn.” Anh nhấn mạnh.

Chúc Cẩn Niên hơi kinh ngạc, cô vuốt tóc, nháy mắt mấy cái rồi quay đầu nhìn anh.

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu nhưng không nói cho cô biết quá nhiều tiến triển về tình tiết vụ án. Trong mấy ngày Thẩm Tử Bình tới khu Xương Đóa thì những nhân viên phá án cũng tăng ca làm việc để thu thập chứng cứ.

Từ camera theo dõi các con đường vào ngày xảy ra vụ án Tầng Đại Cường, cảnh sát phát hiện có mấy người phù hợp với điều kiện của nghi phạm, trong đó có một người mặc bộ quần áo đàn ông không quá vừa người, cầm theo túi ni lông màu đen, mấy năm trước, người này cũng từng bị cảnh sát hình sự phụ trách kiểm tra camera theo dõi chú ý, chỉ có điều vì người này có dáng người hơi gầy yếu, dù là thẻ lực hay thẻ hình đều không thể đối đầu với Tầng Đại Cường nên bị loại bỏ.

Bố mẹ Hòa Thi Nhụy biết con gái bình an vô sự lại lựa chọn giữ im lặng, thái độ che giấu lấp lửng cũng khiến người ta nghi ngờ.

“Bị nhốt nhiều năm như vậy, giờ phải nhớ lại khoảng thời gian đen tối đó một lần nữa, tâm lý của cô ta có chịu đựng được không?” Chúc Cẩn Niên nghi ngờ hỏi.

“Mỗi ngày anh sẽ theo sát giai đoạn thẩm vấn và tiến hành đánh giá tâm lý lúc ấy của cô ta. Thời điểm tâm lý của cô ta khó có thể chịu đựng được nữa thì sẽ bảo tạm dừng.”

Bỗng nhiên Chúc Cẩn Niên nở nụ cười xấu xa, nằm trên đùi anh hỏi: “Ngày mai sẽ phải gặp lại hoa khôi giảng đường nổi tiếng một thời, tâm trạng của anh Nhiếp thế nào ạ?”

“Gánh nặng tâm lý rất nhiều, có lẽ đêm nay không ngủ được.”

“Anh mà cũng có gánh nặng tâm lý cơ á?”

Anh ra vẻ đau đầu xoa ấn đường, “Anh đang nghĩ, khi về nếu em chất vấn anh rằng “em và Hòa Thi Nhụy ai đẹp hơn” thì anh phải trả lời thế nào để vừa không nói dối mà lại có thể chú ý đến lòng tự trọng yếu ớt của em?”

Chúc Cẩn Niên im lặng một lúc mới đáp, “Em là loại người này à?” Vừa dứt lời cô đã thay đổi, “Nhiều nhất chỉ hỏi xem anh có hối hận khi năm ấy không theo đuổi cô ta hay không thôi.”

Nhiếp Vũ Tranh cười, coi thường câu nói của cô, im lặng tỏ vẻ “em thật nhàm chán”.

Ngày hôm sau, đại sảnh chi đội cảnh sát điều tra hình sự vốn yên ắng bỗng trở nên ồn ào rối loạn, không biết ai đã để lọt tin tức hoa khôi giảng đường mất tích mười năm, gần như bị tất cả mọi người cho rằng đã chết bỗng nhiên xuất hiện, tin tức có tính bùng nổ này đương nhiên thu hút rất nhiều phóng viên, tất cả mọi người đều muốn khai thác.

Mất công sức rất lâu thì mấy người Thẩm Tử Bình mới dẫn được Hòa Thi Nhụy vào.

Cân nhắc đến việc cô ta bị nhốt nhiều năm, quan tâm đến năng lực thừa nhận tâm lý của Hòa Thi Nhụy, chi đội còn đặc biệt sắp xếp căn phòng thẩm vấn rộng nhất cho cô ta để lấy lời khai. Đầy đủ những thiết bị cần có, đặt thêm hai bồn cây cảnh và một cuốn lịch phong cảnh treo tường, mang lại sự thoải mái hơn nhiều về mặt thị giác.

“Tổ trưởng Nhiếp, bên này ạ.” Một cảnh sát hình sự trẻ tuổi phụ trách dẫn đường, dừng lại trước cánh cửa rồi nói.

Nhiếp Vũ Tranh đẩy cửa bước vào, nhìn Hòa Thi Nhụy đang ngồi lệch về phía trước, thấy anh đến thì nghiêng đầu nhìn anh. Cô ta mặc váy dài nhuộm, mái tóc dài màu đen xõa sau lưng như thác nước. Về ngoài của hai người quả thật giống nhau đến bảy tám phần, chiếc cằm thon gầy, khóe mắt hơi xệch lên, trông cô ta cao ngạo và quyến rũ hơn người còn lại.

Năm đó cả Nhiếp Vũ Tranh và Hòa Thi Nhụy đều từng nghe đến nhau, nhưng gần như cũng chưa để lại cho đối phương ấn tượng sâu sắc gì.

Hòa Thi Nhụy quan sát Nhiếp Vũ Tranh một lượt từ trên xuống dưới rồi cup mắt, giấu cảm xúc vốn đã không trong sáng đi.

Trên bức tường trắng bên tay trái cô ta có bộ cảm biến âm thanh được hóa trang thành màu trắng, Thẩm Tử Bình và Giả Á Liệt ngồi phía sau bàn làm việc, đối diện với cô ta. Nhiếp Vũ Tranh ngồi xuống bên cạnh Thẩm Tử Bình, quá trình thẩm vấn chính thức bắt đầu, camera đặc tả và camera toàn cảnh ở phía sau cũng khởi động.

Theo thông lệ, Thẩm Tử Bình đọc qua một số chính sách, cuối cùng hỏi: “Cô đã nghe rõ chưa? Còn phải giải thích điều gì nữa không?”

“Tôi nghe rõ rồi. Tôi...” Hòa Thi Nhụy muốn nói lại thôi.

“Nói đi.”

“Bắt đầu từ tối hôm qua, tôi có phần không thoải mái, đầu hơi choáng và buồn nôn, có thể cho tôi một cốc nước ấm không? Vội lại ở đây sáng quá, có thể để đèn tối hơn chút không?”

Thẩm Tử Bình nhớ làng Ô Lai cao hơn 4000 mét so với mặt nước biển, cô ta vừa từ nơi có độ cao xuống, khó tránh khỏi chưa kịp thích nghi. Lúc đến, nữ đồng nghiệp Tiểu Ngô của anh ta còn nói từ tối hôm qua Hòa Thi Nhụy liên tục sốt nhẹ.

Thẩm Tử Bình thực hiện theo yêu cầu của cô ta, đổi nước khoáng trước mặt Hòa Thi Nhụy thành một cốc nước ấm. Cô ta cảm ơn rồi nói mình đã đỡ hơn nhiều rồi.

Thẩm Tử Bình lên tiếng: “Hòa Thi Nhụy, mời cô nói cho chúng tôi biết tại sao cô lại bị Tăng Đại Cường nhốt? Quan hệ giữa hắn và Tào Nghĩa Lê là quan hệ gì? Quan hệ đó được hình thành có liên quan đến cô không?”

Hòa Thi Nhụy nhìn quanh một lượt rồi cup mắt, “Lúc ở trường, tôi đã bị Chương Tĩnh Minh liên tục quấy rối. Trong suốt một khoảng thời gian dài không ai bảo vệ tôi, cũng không có ai ngăn cản được hắn. Mỗi ngày tôi đều rất sợ hãi, cảm giác hắn sẽ vồ ra bắt tôi từ một góc nào đó. Tôi không biết phải làm sao, có mấy nam sinh ở học viện nghĩ cách cho tôi, bảo nhân lúc buổi tối đánh hắn một trận, tôi sợ liên lụy và nợ ân huệ bọn họ nên dù chết cũng không đồng ý. Thật sự không có cách nào nữa nên chỉ có thể tìm người thực hiện công tác quản lý sinh viên lúc ấy là viện trưởng Tào Nghĩa Lê để phản ánh tình huống, hy vọng ông ta có thể thương lượng với lãnh đạo Học viện Luật để đưa ra hình thức cảnh cáo hoặc xử phạt Chương Tĩnh Minh, khiến hắn không được xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi tìm ông ta hai ba lần, lần nào ông ta cũng đồng ý với tôi, nhưng mà hình như không có hành động thực tế nào, Chương Tĩnh Minh vẫn làm theo ý mình, không hề có vẻ ăn năn hay e ngại. Khoảng tháng ba, tôi lại tìm tới Tào Nghĩa Lê và đã xảy ra tranh chấp. Ông ta cảm thấy tranh luận trong văn phòng với tôi sẽ

tạo ảnh hưởng không tốt, cố chấp bảo rằng tôi không có chứng cứ có thể chứng minh mình bị Chương Tĩnh Minh quấy rối. Tôi nghĩ tới mấy bài văn viết những lời bĩ ổi mà hần mới gửi cho mình, còn cả tấm ảnh chụp được lúc hần lẻ lười liếm ảnh của tôi nên trở về để tìm. Lúc quay lại văn phòng của Tào Nghĩa Lê thì đã quá giờ tan tầm, tôi khá nóng vội nên không nghĩ tới vấn đề nguy hiểm, chỉ muốn cho Tào Nghĩa Lê thấy mấy cái đó, dùng nó để chứng minh mình thật sự đã bị quấy rối.”

Nói tới đây, cô ta cực kỳ không thoải mái nôn khan rồi bung cốc nước lên uống mấy ngụm, hai tay chà xát ở thành cốc như để sưởi ấm.

“Tôi cho rằng... khi ông ta nhìn thấy những thứ đó thì có thể quyết định tới Học viện Luật thương lượng, ai ngờ... Ông ta giả danh người tốt thương lượng với tôi muốn xử phạt Chương Tĩnh Minh thế nào, tôi đưa ra yêu cầu đuổi học hần, ông ta thoải mái đồng ý. Tôi buông lỏng cảnh giác, sau khi uống hai chén trà mà ông ta pha sẵn thì cảm thấy mình mất hết sức lực nhưng vẫn khá tỉnh táo, không phản kháng được, cứ như vậy nhìn ông ta bộc lộ bản chất thật.”

Cô ta có phần phẫn nộ, hai gò má đỏ bừng, ngón trỏ cào vào thành cốc như để trút giận, phát ra từng tiếng cọ sát.

Thẩm Tử Bình nhíu mày, xác nhận: “Cô mất năng lực chống cự nhưng ý thức vẫn tỉnh táo sao?”

“Phải.” Hòa Thi Nhụy cắn răng đáp.

Giống như những điều đã dự đoán từ trước, cô ta bị Tào Nghĩa Lê cưỡng hiếp, bởi vì mất khả năng chống cự nên trên người không để lại dấu vết gãy gĩa kịch liệt.

Thẩm Tử Bình định tiếp tục hỏi thì Nhiếp Vũ Tranh giơ tay dè lại, “Phải chăng cô cảm thấy rất đột ngột với sự thay đổi của ông ta?”

“Giống như mơ thấy ác mộng, cơn ác mộng còn đáng sợ hơn bị Chương Tĩnh Minh quấy rối, so với ông ta, Chương Tĩnh Minh chẳng đáng là bao. Ông ta là một người cực kỳ biến thái, tôi rất khó để hình dung với các anh dáng vẻ ngay lúc đó của ông ta, ông ta hoàn toàn buông thả, như một con sói, nói ông ta yêu tôi thế nào, tôi sợ tới mức gần như muốn chết. Tôi thật sự cảm thấy mình không sống nổi. Ông ta lấy tất của tôi, ngay cả khăn giấy dính máu cũng không tha, xé thành hai nửa, đứng trước mặt tôi ăn một nửa, một nửa khác dính lên mặt mình, tự thẩm rất nhiều lần.”

Những đoạn video trong số những thứ Tào Nghĩa Lê sưu tầm hiện lên trước mặt Thẩm Tử Bình và Giả Á Liệt, sắc mặt hai người thay đổi.

Trong lòng cảm phần khó mà bình tĩnh nổi, Hòa Thi Nhụy dùng sức cào vào thành cốc tạo thành tiếng vang rất lớn, sự lạnh lùng toát ra từ trong đôi mắt cô ta, “Toàn bộ cuộc đời và cả thế giới của tôi sụp đổ vào ngày hôm đó, tôi cố gắng tự nói với bản thân không sao cả, sau này cẩn thận nhưng không thể tự lừa mình được. Trước đó tôi cứ cho rằng, ông ta chỉ ngại phiền phức, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, không ngờ bộ mặt thật của ông ta đáng sợ như thế... Gần như từ nhỏ đến lớn tôi không trải qua thất bại, cũng chưa từng làm chuyện gì xấu, ngay cả con kiến cũng không nỡ giẫm, sao lại gặp phải chuyện như vậy?”

Thẩm Tử Bình kìm nén lửa giận, “Vì sao cô không báo cảnh sát?”

“Tôi cũng rất hối hận vì đã không báo cảnh sát, nhưng tới bây giờ tôi vẫn không rõ, điều mà cảnh sát có thể đem lại cho tôi là sự bảo vệ hay những lời gièm pha âm ỉ? Tôi... thật sự rất nghi ngờ. Cho dù bây giờ đang ngồi trước mặt các anh thì tôi vẫn không thể chắc chắn, các anh... có phải thật sự sẽ đứng ở lập trường của tôi để nhìn nhận mọi thứ mà tôi đã trải qua hay không. Sự thật là tôi không dám nói cho bất cứ ai, kể cả bố mẹ.” Cô ta nhanh chóng đáp, sau đó lại im lặng.

Nghe những lời này, Nhiếp Vũ Tranh nhìn cô ta bằng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Thẩm Tử Bình muốn nói lại thôi, chỉ có thể mím môi. Miêu tả của Hòa Thi Nhụy rất ngắn gọn, nhưng cảnh tượng đó quả thật khá khó coi, mặc dù đã sớm điều tra được sở thích đặc biệt của Tào Nghĩa Lê thì anh ta vẫn cảm thấy cực kỳ buồn nôn.

Giả Á Liệt tiếp lời, “Sau đó thế nào?”

“Tôi như sống trong địa ngục, mỗi ngày sống không bằng chết, cảm giác mình là con chuột vừa cắn vừa thối trong cống nước, điều đáng châm chọc và buồn cười nhất là người khác vẫn tưởng tôi là nữ thần cao ngạo. Có một họa sĩ còn mời tôi làm người mẫu của anh ta, ôi... lúc ấy tôi có tài có đức gì cơ chứ? Bắn thủ không chịu nổi!” Cô ta hít một hơi thật sâu, để lộ hình dáng xương quai xanh rất sâu, “Chương Tĩnh Minh vẫn tiếp tục theo dõi và quấy rối tôi, lúc ấy tôi cảm thấy không đáng thay cho hắn, trong mắt tôi, hắn trở thành một đứa trẻ mẫu giáo, thật ra những ngày ấy ngoài việc hắn khiến tâm trạng tôi không tốt thì gần như cũng không chạm vào người. Tôi cũng có phần thông cảm cho hắn, có khi thậm chí còn nghĩ rơi vào tay hắn có phải vẫn tốt hơn không.”

Có thể thấy được sau chuyện đó, lòng tự tin của cô ta đã giảm xuống giới hạn thấp nhất, trước khi mất tích khoảng một tháng, cảm xúc bất ổn cũng không phải bởi vì Chương Tĩnh Minh. Nhưng tên hề Chương Tĩnh Minh vẫn luôn là thủ thuật che mắt lớn nhất trong vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy, khiến tên đầu sỏ gây chuyện ung dung tự tại thoát thân rất nhiều năm.

Nhiếp Vũ Tranh lại đặt câu hỏi: “Phải chăng cô đã nghĩ tất cả hoàn toàn không phải lỗi của mình?”

“Cảm ơn anh đã nói như vậy.” Cô ta nở một nụ cười buồn bã, trong mắt chất chứa buồn đau, không trả lời vấn đề này mà bỗng nhiên nhìn thẳng vào mắt anh và hỏi: “Anh nói thật đi, với tư cách một người đàn ông, trong lòng anh thật sự nghĩ như vậy sao? Nghe lời miêu tả mập mờ vừa nãy của tôi, chẳng lẽ các anh không liên tưởng tới tôi khi đó ư? Sao đàn ông các anh có thể chấp nhận được tôi như thế, cho dù tất cả đều không phải lỗi của tôi?”

Từ người bị hại yếu đuối cô ta bỗng nhiên trở nên gay gắt, khiến những người trong phòng đồng thời chấn động, điểm khác nhau chính là Thẩm Tử Bình và Giả Á Liệt xuất hiện sự xấu hổ, sau đó biến thành đồng cảm như bản thân mình cũng là người bị hại, mà Nhiếp Vũ Tranh đột nhiên ý thức được, thật ra người phụ nữ trước mắt này không hề đơn giản.

Chương 90: Giác mơ sáng suốt [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Một tiếng trôi qua rất nhanh, Nguyên Dung xoa lưng, trả bảy cái thẻ màu cầu vòng vừa rút ra cho Chúc Cận Niên, “Đúng rồi Tiểu Chúc à, chồng tôi bảo anh ấy sẽ đến đón tôi, hỏi cô và Nhiếp tổng có tiện không thì đi uống cà phê với nhau.”

Chúc Cận Niên cười, “Nhiếp tổng không hay đến văn phòng, hơn nữa bây giờ anh ấy đang có chuyện rất quan trọng nên có lẽ sẽ không có thời gian uống cà phê đâu.”

“Không khéo rồi nhỉ, thế phải để cô chịu thiệt làm bóng đèn của bọn tôi thôi vậy.” Nguyên Dung nói xong thì kéo Chúc Cận Niên ra ngoài.

Khang Kiên Dương thật sự đang chờ trong quán cà phê ở đối diện, Chúc Cận Niên và anh ta trò chuyện, cô hỏi cảnh sát tìm anh ta để hỏi chuyện người phụ nữ dẫn đường đi bộ qua sông băng. Anh ta vỗ đùi, phàn nàn: “Tôi còn tưởng chuyện Sọc Trắng Đen có tiến triển, ai ngờ bọn họ hỏi tôi chuyện người dẫn đường. Tôi đưa toàn bộ ảnh có lưu lại cho bọn họ, bọn họ xem hết thì rất thất vọng, hỏi tôi có phải người dẫn đường luôn che mặt trong toàn bộ hành trình không. Trong lòng tôi rất bức bối, hỏi bọn họ người phụ nữ dẫn đường có vấn đề gì à, chẳng lẽ có liên quan đến Sọc Trắng Đen sao? Họ cùng một nhóm ư? Nhưng bọn họ chỉ nói với tôi, cô ta là một người quan trọng trong một vụ án khác, nếu nhớ được nội dung gì mới thì hãy liên hệ với cảnh sát. Cô nói xem, tôi đã gặp những chuyện gì rồi, còn chưa đủ hay sao?”

Chúc Cẩn Niên ngồi vào chỗ của mình, trấn an anh ta vài câu theo thói quen rồi hỏi: “Lúc ấy tôi đã tò mò vì sao người dẫn đường lại là nữ. Theo lý thuyết thì sông băng kia rất nguy hiểm, cuộc sống thôn trang khép kín thì càng phải theo con đường truyền thống “đàn ông là lao động chính, phụ nữ chăm sóc gia đình” chứ, cho dù làm người dẫn đường kiếm thêm thu nhập thì cũng nên là đàn ông. Lúc các anh lập kế hoạch xuất phát thì có ai từng dị nghị hay lo lắng về khả năng của người dẫn đường không?”

“Không. Người dẫn đường này do một số bạn bè trên diễn đàn giới thiệu, tôi có quen chủ của một diễn đàn khác cũng ở thành phố Bằng, anh ấy giới thiệu cô ta, nói rằng rất đáng tin, là người tốt nhưng thích bắt bẻ, không phải tất cả các đoàn thám hiểm đều nhận mà còn phải xem “duyên phận”. Anh ấy đã nói như vậy đấy. Sự thật chứng minh anh ấy đã đúng, người ta còn từng cứu tôi một mạng.” Cầm menu, khí chất nhà giàu của Khang Kiên Dương nổi bật, anh ta gọi rất nhiều bánh ngọt, đừng nói trà chiều mà còn đủ ăn đến bữa sáng ngày mai.

Nguyên Dung lắc tay anh ta, “Gọi nhiều vậy anh...”

“Ăn nhiều đồ ngọt tâm trạng sẽ tốt, em ăn nó cũng ăn mà.” Anh ta cười, xoa cái bụng lớn của cô ấy.

“Phải xem “duyên phận”...” Chúc Cẩn Niên không thể tưởng tượng được mà lắm bầm, nghĩ bụng Hòa Thi Nhụy mai danh ẩn tích làm giáo viên tình nguyện ở làng Ô Lai, kiếm tiền để sống có thể hiểu được, nhưng dẫn đoàn tới sông băng mà còn chọn người thì rất kỳ lạ, có lẽ còn phải có tiêu chuẩn đặc biệt gì nữa.

“Cô ta tin Phật à? Sao cô ta biết có duyên phận hay không?” Cô giả vờ lơ đãng hỏi, “Nhìn vẻ ngoài sao?”

“Đúng vậy!” Khang Kiên Dương gật đầu, “Tôi phụ trách liên lạc với cô ấy, làng bọn họ không có internet, nhanh nhất cũng phải một tuần cô ấy mới trả lời. Cô ấy nói với chúng tôi cần danh sách thành viên tham gia, còn phải kèm theo những bức ảnh ngoài đời. Lúc chúng tôi xuất phát, cô ấy từng nói,

bảo cảm thấy có duyên phận đặc biệt với tôi nên dọc đường thường hay trò chuyện.”

“Nói chuyện gì?” Hai người phụ nữ đối diện anh ta đồng thời đặt câu hỏi, cô và Nguyên Dung nhìn nhau rồi bật cười.

“Tôi quên rồi, phần lớn đều về thành phố Bằng, tôi thấy cô ấy rất hứng thú nên còn mời cô ấy có rảnh thì tới đây du lịch, tôi sẽ chịu trách nhiệm tiếp đón nhưng không ngờ cô ấy lại từ chối, bảo cả đời cũng không định rời khỏi làng Ô Lai. Trước đây tôi cảm thấy cô ấy là người có đạo đức...” Khang Kiên Dương gãi ót, “Sau khi cảnh sát gặp tôi để tìm hiểu tình hình thì lại cảm thấy không phải cô ấy đang... trốn tránh đây chứ? Ôi! Không hiểu nổi.”

Giả Á Liệt thấy cảm xúc của Hòa Thi Nhụy vẫn ổn thì tiếp tục đặt câu hỏi: “Được, cô nói tiếp đi, sau chuyện kia, Tào Nghĩa Lê có quấy rối hoặc làm loạn lần nào với cô nữa không?”

Hòa Thi Nhụy cup mắt lắc đầu, thấp giọng nói: “Trong lòng tôi tràn ngập nỗi oán hận và đau khổ, Tào Nghĩa Lê thì lại giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Lúc ấy tôi thật sự quá ngu ngốc, hay phải nói là khi đã tuyệt vọng thì cái gì cũng dám làm, tôi bám lấy Tào Nghĩa Lê, yêu cầu ông ta, hoặc phải coi đó là uy hiếp ông ta, bắt ông ta thương lượng với Học viện Luật đười học Chương Tĩnh Minh. Có lẽ ông ta đoán được tôi không dám báo cảnh sát nên bắt đầu giả câm vờ điếc. Bởi vì ngay từ đầu không có ý định báo cảnh sát nên tôi không có chứng cứ trong tay, chuyện cũng đã xảy ra được vài ngày rồi, chỉ nói mà không có bằng chứng, dù muốn báo cảnh sát thì cũng vô dụng, chỉ khiến bản thân trở nên khó coi hơn mà thôi.”

Thẩm Tử Bình lên tiếng: “Sau khi cô mất tích, chúng tôi từng điều tra hoạt động ít nhất trước đó hai tuần, cũng không phát hiện cô và Tào Nghĩa Lê qua lại hay liên lạc.”

“Tôi hoàn toàn không muốn gặp lại ông ta mà đều liên lạc qua điện thoại, gọi bằng điện thoại của mình hai lần, ông ta cố ý tắt máy. Nhưng khi tôi tìm điện thoại khác gọi tới văn phòng của ông ta thì không quá khó khăn nữa.”

“Thì ra là thế.” Thẩm Tử Bình lấy điện thoại ra ghi chép, “Cô gọi bằng điện thoại của mình cho ông ta hai lần, một lần nghe máy còn một lần không. Hai người đã nói những gì?”

“Ông ta bảo tôi một điều nhin chín điều lành, đừng liên lạc với ông ta và vĩnh viễn không được nói chuyện ấy ra. Ông ta liên tục nhấn mạnh đó là vì yêu tôi, cũng nhất thời do mất khống chế, ông ta còn muốn đưa tiền cho tôi. Tôi kiên quyết không đồng ý. Tiền ư? Ông ta xem tôi là gì? Tôi không phải loại người như vậy. Tôi cảm thấy mình đã phải trả một cái giá lớn đến thế thì không thể cứ vậy mà bỏ qua, ít nhất Chương Tĩnh Minh cũng phải bị đuổi học. Lúc ấy tôi cũng không biết, chút mối quan hệ mà Chương Tĩnh Minh có lại liên quan với Tào Nghĩa Lê. Vì hai ba câu trong điện thoại không thể đạt được thỏa thuận nên ông ta hẹn tôi gặp mặt rồi nói chuyện, tôi nhớ đến chuyện cũ nên mua một con dao để trong túi, nếu ông ta có ý đồ bất chính thì tôi cũng có thứ đề phòng, chỉ bằng sức của tôi, cho dù có tỉnh táo thì cũng không thể đánh lại ông ta.”

Giả Á Liệt hỏi, “Dao gì?”

“Một con dao gấp.”

Giả Á Liệt rút ra một tấm ảnh, “Con dao này à?”

“Đúng vậy.”

Thẩm Tử Bình hỏi: “Hai người hẹn nhau ở đâu?”

Hòa Thi Nhụy chìm vào hồi ức, “Khi đó trường chúng tôi đang mở rộng về phía Bắc nên khu Bắc tiện hơn, việc xanh hóa cũng chưa hoàn thành,

ông ta hẹn tôi ở một nơi không người tại khu Bắc. Khu Bắc ít người nhưng với tôi cũng coi như quen thuộc, trước kia tham gia câu lạc bộ cứu trợ động vật nhỏ, tôi có nhặt được vài con mèo lang thang ở đó. Tối hôm đó, tôi mang theo dao tới, Tào Nghĩa Lê cũng không làm gì cả, chỉ không ngừng nói ông ta có được vị trí hiện tại không dễ dàng như thế nào, hoàn toàn không thấy việc mang đến cho tôi tổn thương lớn như vậy là sai, bởi vì ông ta cực kỳ say mê tôi. Tôi rất tức giận, uy hiếp ông ta, nếu như không đuổi Chương Tĩnh Minh thì tôi sẽ công khai chuyện đó. Thật ra tôi không dám, cá chết lưới rách cũng không phải kết cục tốt đẹp gì với tôi. Ông ta vẫn muốn cho tôi tiền, giá cả tăng lên gấp đôi. Tôi thật sự không cần tiền nên vẫn không thể đạt được sự thống nhất như trước. Nhưng không ngờ, chuyện ngày đó bị Tăng Đại Cường nghe thấy, hắn vừa kết thúc công việc được một lúc nên nghe thấy hết rồi...”

Nhắc tới Tăng Đại Cường, cô ta co rúm lại, có vẻ rất sợ hãi, mắt rơm rớm. Một lát sau, cô ta nhẹ nhàng vén tay áo lên. Những vết sẹo lớn nhỏ trải rộng trên cánh tay cô ta, phần lớn là những vết sẹo bị bỏng do thuốc lá. Kế tiếp là bả vai, bắp chân, đủ loại vết thương hiện ra trước mặt mọi người, không tiếng động kể lại khoảng thời gian tàn bạo kia. Một cô gái bị nhốt rồi bị ngược đãi là chuyện quá quen thuộc, nhưng với người trong cuộc thì từng vết sẹo đại diện cho một khoảng ký ức thâm trầm và đau đớn.

Thẩm Tử Bình nhíu mày, “Những cái này...”

Hòa Thi Nhụy che mặt, không ngừng lắc đầu rồi òa khóc nức nở, ngón tay cũng run rẩy, gần như không nói thành lời. Khóc một lúc, cô ta liên tục nôn ọe, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Thẩm Tử Bình dùng ánh mắt hỏi ý kiến Nhiếp Vũ Tranh, anh khẽ gật đầu một cái.

Hòa Thi Nhụy lau nước mắt, đứng dậy đi gần tới cửa thì bỗng đứng lại, nhìn Nhiếp Vũ Tranh rồi hỏi: “Anh là Nhiếp Vũ Tranh của Học viện Tâm lý và Xã hội năm đó sao?”

Anh gạt đầu.

“Anh là cảnh sát à?”

“Không phải.”

“Không phải cảnh sát nhưng xuất hiện ở đây?” Hòa Thi Nhụy nhìn thoáng qua Thẩm Tử Bình.

Thẩm Tử Bình hắng giọng một cái, “Tổ trưởng Nhiếp đảm nhận vị trí chuyên gia tâm lý ở tổ chuyên án, cũng có thể nói là một thành viên trong tổ.”

Hòa Thi Nhụy cúi đầu, im lặng bước đi.

Thẩm Tử Bình cũng bước ra ngoài, mở cánh cửa sổ ở hành lang rồi đốt một điếu thuốc, chua xót nói: “Xem ra cô ấy vẫn nhớ cậu.”

Nhiếp Vũ Tranh không để ý, đứng bên cạnh anh ta ngắm nhìn tán cây tuyết tùng ở phía xa. Làn gió khô nóng thổi vào, tiếng ve kêu không dứt bên tai, ở công viên có mấy phóng viên chưa từ bỏ ý định đang canh gác.

Đồng nghiệp bên đội điều tra đi ngang qua, nói chuyện mấy câu với anh ta về chuyện vợ Tào Nghĩa Lê tự sát, có di thư, cũng có người thân và bạn bè cung cấp bằng chứng “tâm lý bất ổn”, kết quả kiểm tra thi thể chứng minh bà ấy treo cổ tự tử, người nhà của bà ấy sẽ nhanh chóng xử lý chuyện hậu sự.

Di động của Nhiếp Vũ Tranh rung lên, anh đi sang một bên nghe máy, nghe Chúc Cận Niên nói tin tức mà Khang Kiên Dương cung cấp. Cúp máy, anh quay lại hỏi, “Còn cảnh sát ở làng Ô Lai nữa không?”

Thẩm Tử Bình hoàn hồn, gạt tàn thuốc, “Có, sao thế?”

“Điều tra hai chuyện, xem như thử vận may. Làng Ô Lai không có internet nhưng Hòa Thi Nhụy thỉnh thoảng sẽ lên mạng, nếu như tìm được máy tính cô ta dùng để lên mạng thì kiểm tra lịch sử truy cập, nói không chừng sẽ có một vài thu hoạch. Còn một chuyện khác, mấy năm nay những đoàn thám hiểm mà cô ta lựa chọn dẫn đường đều có điểm đặc biệt hoặc điểm giống nhau nào đó, tốt nhất có thể tìm được vài người trong số bọn họ để hỏi xem có ý kiến hay ấn tượng gì với người dẫn đường hay không.”

Thẩm Tử Bình ngạc nhiên, “... Có ích gì không?”

“Không biết.” Nhiếp Vũ Tranh nhìn anh ta, “Tôi nhắc nhở cậu, bởi vì hai người khác có liên quan đến vụ án đều đã chết nên với tư cách người duy nhất biết rõ chuyện, bản thân cô ta tồn tại điểm đáng ngờ rất lớn. Sự xuất hiện của cô ta tuyệt đối không phải chằm dứt, mà trái lại, đó mới là bắt đầu.”

Thẩm Tử Bình gật đầu, lập tức gọi điện thoại cho đồng nghiệp ở khu Xương Đóa, sau đó nói: “Bọn họ cũng chú ý tới chuyện thỉnh thoảng Hòa Thi Nhụy tiếp xúc với internet, trước mắt đã hỏi thăm được nơi mà cô ấy mượn máy tính, đó là ở nhà một người thân thích của ông hiệu trưởng ở huyện Qua Cống, con trai người nọ ra ngoài làm công, trong nhà có một cái máy tính cũ, mấy năm nay, lúc Hòa Thi Nhụy cần dùng đều đến đó mượn. Bọn họ đã chuyển máy tính về, tin rằng rất nhanh sẽ điều tra ra. Còn chuyện thứ hai mà cậu nói là phương hướng mới với chúng tôi, cũng sẽ được điều tra luôn.”

“Phải hết sức nhanh chóng, tốt nhất việc bổ sung tin tức và thẩm vấn nên tiến hành song song.”

Thẩm Tử Bình híp mắt, “Có vẻ cậu... không quá tin tưởng Hòa Thi Nhụy, có thể nói cho tôi biết lý do không?”

Nhiếp Vũ Tranh im lặng, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh Hòa Thi Nhụy trả lời câu hỏi, cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu.

Chương 91: Giác mơ sáng suốt [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Nghe nói triệu chứng thiếu oxy của Hòa Thi Nhụy vẫn còn tiếp diễn, nhưng sáng ngày hôm sau, việc thăm vấn vẫn tiến hành như thường lệ.

Hòa Thi Nhụy mặc bộ váy dài ngày hôm qua, mái tóc dài được búi gọn ra sau, nhìn rất đoan trang và yên tĩnh.

Giả Á Liệt sửa lại cổ áo đồng phục, hắng giọng, nghiêm túc lên tiếng: “Hòa Thi Nhụy, chúng tôi biết cô đã phải chịu nỗi đau khổ mà người bình thường khó có thể chịu đựng được. Nhưng tất cả đều đã qua, bây giờ cô vô cùng an toàn, vậy nên không cần sợ. Tào Nghĩa Lê phát huy tác dụng gì trong quá trình Tăng Đại Cường nhốt cô, cô hãy kể lại với chúng tôi.”

Hòa Thi Nhụy mấp máy môi rồi khẽ nhếch miệng, cô ta không quá sẵn lòng để nhớ lại chuyện cũ lần nữa.

“Lúc ấy tôi không biết Tăng Đại Cường từng nghe lén cuộc nói chuyện của chúng tôi. Hành vi theo dõi tôi của Chương Tĩnh Minh vẫn chưa dừng lại, vì thế tôi thường xuyên cảm thấy chán nản, tính tình cũng trở nên tệ đi. Tất cả mọi người đều đang tìm việc, có mấy công ty để tôi trực tiếp tới phỏng vấn nhưng tôi không có tâm trạng. Khoảng ngày 11 tháng 4, từ người bạn ở Học viện Luật, tôi biết được trong danh sách sinh viên tốt nghiệp ưu tú có tên Chương Tĩnh Minh, tôi rất tức giận, cảm thấy mình là tên hề buồn cười nhất thiên hạ. Ngày 12, tôi và bạn cùng phòng tới thư viện, hần lại xuất hiện quấy rối tôi, tôi mất hết lý trí, có suy nghĩ cá chết lưới rách nên rút dao vẫn giấu trong túi ra. Nếu không phải bạn cùng phòng cố gắng giữ chặt tôi thì tôi đã đâm vào mặt hắn rồi. Cũng chính bởi vậy mà bạn cùng

phòng của tôi bị thương. Tôi hốt hoảng nên đến bệnh viện trong trường với cô ấy, trên đường đi cô ấy cứ khuyên tôi, thật ra tôi không nghe vào đầu chữ nào cả. Tôi có một quyết định vô cùng to gan, đó là muốn đi tìm Tào Nghĩ Lê, nếu như ông ta tiếp tục thờ ơ thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

Quyết định đánh cược tất cả, vậy nên không để ý đến vết thương và khả năng bạn cùng phòng sẽ bắt mất, cô ta bỏ lại Hủy Toàn, đi tìm Tào Nghĩ Lê. Bởi vì so với sự bắt mất của bạn cùng phòng thì nỗi phẫn nộ và áp lực trong lòng Hòa Thi Nhụy càng cần được giải tỏa hơn.

“Giống với tình huống mà chúng ta nắm giữ ngay từ đầu.” Thẩm Tử Bình khẽ nói với Nhiếp Vũ Tranh, giơ ngón tay cái khen anh.

Giả Á Liệt nói, “Ngày cô mất tích, chúng tôi đã xem toàn bộ camera theo dõi có thể tìm được ở trường mà vẫn không thấy cô.”

“Đúng vậy, tôi cũng không ngờ mình chưa đi được quá xa thì gặp phải Tào Nghĩ Lê, cụ thể là ông ta và xe của ông ta. Tôi không nghĩ nhiều mà lên xe luôn, trên xe còn một người đàn ông nữa, sau này tôi mới biết, đó là Tăng Đại Cường. Ác mộng của tôi... đã bắt đầu từ khi đó.” Cô ta rụt cổ, có vẻ như rất lạnh, bung cúc nước ấm uống một ngụm, lại bắt đầu cào lên thành cốc, “Ở sau xe của Tào Nghĩ Lê, Tăng Đại Cường khiến tôi... hấn ra tay rất nặng, thậm chí tôi còn nghĩ mình sẽ bị hấn đánh chết.”

Cô ta run rẩy, lại uống mấy ngụm nước, hai tay che mặt, ra sức hít sâu, bả vai nhô lên hạ xuống.

Nhiếp Vũ Tranh ra hiệu nghỉ ngơi, vài phút nữa tiếp tục.

Cốc của Hòa Thi Nhụy được đổ thêm nước ấm, cô ta siết chặt cốc, khoảng năm phút sau, sắc mặt mới khôi phục bình thường. Vài phút nữa trôi qua, cô ta nói tiếp: “Tôi hôn mê rất lâu, sau này mới biết Tăng Đại Cường đã tìm Tào Nghĩ Lê để tổng tiền từ lâu rồi, không biết hai người bọn họ thỏa thuận được gì. Khi tôi tỉnh lại thì trời đã tối, không biết mấy

giờ, chỗ đó hoàn toàn lạ lẫm với tôi, tôi bị nhốt. Các anh có thể tưởng tượng đó là một nơi thế nào không?...”

Trong phòng thăm vấn rất yên tĩnh, chỉ có tiếng cánh điều hòa chuyển động, ai cũng nín thở chờ cô ta nói tiếp.

“Đó là một căn phòng chỉ cần nhìn thôi đã khiến người ta tuyệt vọng! Vách tường không phải màu trắng, mà là kiểu đã mọc nấm mốc xanh trắng, ở các cạnh tường còn có những vết bẩn màu vàng, tạo thành rất nhiều vết chảy xuống dọc mặt tường. Mái nhà như một cái nồi úp ngược, trong góc toàn là mạng nhện tối tăm, trên đó còn có cả xác những con côn trùng khô khốc, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Rèm cửa sổ cũ rách bần thỉu, được treo trên vòng sắt rồi móc vào cột sắt. Không có các đồ dùng trong nhà, trên bàn được phủ bằng một chiếc khăn trải bàn bằng nhựa dẻo, dính đầy dầu mỡ, mùi tanh và mùi gia vị trộn lẫn vào nhau. Trong bồn rửa đều là bát đĩa chưa rửa, không biết ăn gì mà cạnh bát đen sì.”

Giả Á Liệt lắng nghe, có cảm giác kỳ lạ như bị kéo vào một màn sương đen, trái tim cũng không ngừng nhói đau, cảm thấy khó chịu, không khỏi nhớ tới lúc mình còn nhỏ: khoảng tầm sáu bảy tuổi, bố mẹ bận rộn công việc, sợ anh ta ra ngoài chơi sẽ gặp chuyện nên mỗi lần đi làm đều nhốt anh ta ở trong nhà, có một lần anh ta va phải thứ gì đó rồi giẫm chân lên nó, máu chảy đầy đất, nhưng làm thế nào cũng không thể mở được cửa, khóc đến mức khàn giọng. Khi đó còn bé nên anh ta sợ sắp ngất. Kể từ đó, anh ta rất ghét những không gian kín và nhỏ hẹp, bình thường cố gắng không đi thang máy nhiều nhất có thể, ngay cả nhà cũng mua ở tầng thấp.

Vẻ mặt của Thẩm Tử Bình cũng trở nên ngưng ngập, không khỏi nghĩ người nghĩ đến tin tức gần nhất mà mình đọc được rồi toát mồ hôi lạnh: một cặp bố mẹ đáng chết lại có thể quên đứa con 3 tuổi của mình ở ghế sau xe, đến khi nhớ ra, vội quay lại thì đứa bé đã không còn thở, trên trán có vết thương do va đập, thì ra đứa bé ở bên trong xe không chịu được nên trong một phút cuối cùng của sinh mệnh, bản năng muốn sống đã thúc đẩy nó đập đầu vào cửa sổ xe...

Anh ta nhớ tới việc mình luôn đi sớm về trễ, khi về thì con trai 2 tuổi đã ngủ từ lâu, nhắm tịt mắt, đã gần một tháng con trai không nhìn thấy mặt bố lúc còn thức rồi. Trong lòng anh ta bỗng áy náy, đứa bé đáng thương ở ghế sau xe và đáng về khi con trai ngủ cứ quanh quẩn trong lòng khiến anh ta mất hồn mất vía, cảm thấy bản thân không xứng làm người!

Hòa Thi Nhụy hạ giọng, giảm tốc độ nói chuyện, vừa miêu tả tỉ mỉ vừa quan sát biểu cảm của ba người, ánh mắt cẩn thận từng li từng tí nhìn gương mặt Nhiếp Vũ Tranh, thấy anh vô cảm như đã rơi vào cõi thần tiên thì nói tiếp, “Tôi giầy giụa, cố gắng liều mạng xông về hướng cửa sổ, không thể mở cửa chính nên tôi định mở cửa sổ, kéo bức rèm ra, bên ngoài tối om, bụi trên tấm rèm phả vào mặt tôi, còn có rất nhiều xác ruồi chết trên bệ cửa sổ...”

“Tiểu Tranh, mẹ của con... cô ấy.” Trong đầu Nhiếp Vũ Tranh vang vọng tiếng nói khàn đặc đau khổ của bố mình năm đó, nhân viên y tế đi lại như những bóng trắng di chuyển trước mặt anh, nhìn anh có vẻ bình tĩnh nhưng lòng bàn tay đã bị móng tay đâm chảy máu từ bao giờ. Mẹ đột ngột bị thuyên tắc nước ối (1), khiến mọi người trở tay không kịp. Túi máu không ngừng được vận chuyển tới phòng phẫu thuật, tựa như dòng máu đang không ngừng xông thẳng lên não anh, một cuộc chạy đua độ sức với thần chết, thế mà anh lại chỉ có thể ngồi ở bên ngoài trong sự chờ đợi vô tận và không biết nên cầu nguyện với vị thần linh nào. Cuộc phẫu thuật kéo dài mười tám tiếng đồng hồ, anh và bố không ngủ không nghỉ, nhìn y tá đưa tổng cộng năm mươi ba túi máu vào bên trong, cuối cùng nhận được tin tức mẹ biến nguy thành an, theo sau là tin em gái mới sinh vì thiếu oxy dẫn đến co giật không ngừng, toàn thân sưng vù, sống chết chưa biết...

(1) Thuyên tắc nước ối đề cập đến các biến chứng nghiêm trọng trong khi sinh, trong đó nước ối đột nhiên xâm nhập vào tuần hoàn máu của mẹ và gây ra tắc mạch phổi cấp tính, sốc phản vệ, đông máu nội mạch lan tỏa, suy thận hoặc tử vong đột ngột. Tỷ lệ mắc là 4/ 100.000 đến 6/ 100.000.

Ký ức hoảng sợ và đau đớn khiến tinh thần của Nhiếp Vũ Tranh hỗn loạn, anh nghĩ đến một ngày nào đó trong tương lai, Chúc Căn Niên cũng sẽ

phải đối mặt với nỗi đau đớn và nguy hiểm không biết trước khi sinh con, cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có xuất phát từ nội tâm như vi khuẩn nhanh chóng sinh sôi nảy nở, lan ra toàn thân, cảm giác bất lực rất lớn bủa vây trái tim anh, trong lòng bàn tay như đang nắm lấy cát mịn, không thể không chế, để mặc chúng chảy qua kẽ tay, lý trí cũng như cát, biến mất hầu như không còn.

Màu đỏ tươi và trắng bệch dần dần biến thành bóng tối, từng chút một mở rộng trước mắt, không nắm được hạt cát, không giữ lại được Chúc Căn Niên, anh sắp mất đi cô, cuối cùng sẽ vĩnh viễn mất cô...

Bóng tối vô tận trước mắt bỗng xuất hiện một chút màu xanh óng ánh.

“Chồng ơi em yêu anh...”

Lời tỏ tình chứa toàn bộ sức lực của Chúc Căn Niên vang lên phía xa, thình lình xuyên qua không gian lao tới, như một tia chớp xé ngang màn đêm, cứ thế kéo lý trí của anh về.

Nhiếp Vũ Tranh mở mắt, anh hiểu ra, nhìn đôi mắt Thẩm Tử Bình và Giả Á Liệt đang không có tiêu cự, bỗng nhiên đẩy mạnh cái cốc trên bàn xuống mặt đất.

“Choang!” Tiếng thủy tinh vỡ rất chói tai.

Thẩm Tử Bình và Giả Á Liệt bị âm thanh này đánh thức, đột nhiên hoàn hồn, tìm kiếm âm thanh, thấy mình như vừa tỉnh từ một giấc mơ, cũng không biết vừa nảy bản thân bị làm sao.

“Xin lỗi.” Dù nói thế nhưng Nhiếp Vũ Tranh không hề có vẻ xấu hổ. Khôi phục lý trí, anh nhìn Hòa Thi Nhụy, ánh mắt sắc bén khác thường, như giám thị trong cuộc thi phát hiện học sinh gian lận.

Hòa Thi Nhụy hít một hơi thật sâu, khẽ cắn chặt răng.

Một cảnh sát trẻ tuổi chờ ở bên ngoài cầm đồ lau nhà bước vào, dọn dẹp xong mặt sàn thì rót thêm một cốc nước nữa.

“Có cần hoãn vài phút không?” Nhiếp Vũ Tranh nhìn Thẩm Tử Bình và Giả Á Liệt.

Hai người họ đồng thời sững sờ, vội lắc đầu.

Trong văn phòng của cục cảnh sát khu tự trị Xương Đóa, mấy cảnh sát đến từ chi đội thành phố Bằng chia thành hai nhóm, một nhóm xem xét máy tính cũ mà Hòa Thi Nhụy thường dùng để lên mạng, một nhóm khác do Trần Dục dẫn đầu, thu thập tài liệu và hỏi từng thành viên trong đoàn thám hiểm từng thuê cô ta làm người dẫn đường.

Cảnh sát hình sự Tiểu Chu của đội hai vừa mới đến Xương Đóa ngày hôm qua, nghiên cứu cả buổi thì phát hiện được một vài điểm mâu chốt, “Những đoàn mà cô ta từng dẫn đường, bất kể là số lượng nhiều hay ít thì đều có một hai người đến từ thành phố Bằng chúng ta. Hơn nữa trong tài liệu cần gửi để cô ta “xem có duyên phận hay không” lại bao gồm cả trường đã tốt nghiệp, từng có một người từng tốt nghiệp ở đại học Chính Pháp Đông Nam nhưng không cùng khóa với cô ta, người đó tổ chức một đội thám hiểm nhưng bị cô ta từ chối, dù tăng giá gấp đôi thì vẫn không đồng ý.”

Trần Dục ừ một tiếng, “Rõ ràng cho thấy cô ta sợ bị bạn cùng trường nhận ra.”

“Những người đến từ thành phố Bằng đều nói, lúc trò chuyện với bọn họ, người dẫn đường từng hỏi thăm về chuyện ở thành phố Bằng, ví dụ như những chuyện hot, giá nhà các kiểu, còn hỏi vị trí của các khu nhà cao cấp... anh xem người có nickname là “Trúng ngâm trà tại giang hồ” này

đi...” Tiểu Chu chỉ vào một bản ghi chép, “Anh ta nói cô gái dẫn đường rất hứng thú với nhà ở thành phố Bằng, nhất là khu nhà cao cấp, anh ta hỏi vì sao thì cô ta đáp thành phố Bằng là một trong những thành phố có giá nhà cao nhất toàn quốc nên cô ta tò mò.”

“Vừa sợ người khác nhận ra vừa nói chuyện với người ở thành phố Bằng về giá nhà đất... Dù cô ta cầm hai mươi vạn mà Tào Nghĩa Lê mang đến hai lần thì việc muốn mua nhà ở thành phố Bằng đã là chuyện không thực tế, lại còn rất nguy hiểm, hơn nữa còn là khu nhà cao cấp...” Trần Dục nhỏ giọng lầm bầm, bỗng nhiên trong đầu sáng lên, "Không phải điều mà cô ta muốn nghe chính là khu nhà cao cấp Tiêu Dao Du xảy ra chuyện gì lớn, sau đó ảnh hưởng tới giá nhà hay không đấy chứ? Sau khi có tin đào được thi thể Tào Nghĩa Lê trong vườn ở khu nhà cao cấp của Khang Kiên Dương, nghe nói những người nhà giàu định vào đó sống chẳng những không chịu mà còn muốn bán nhà nữa ấy, giá còn thấp hơn giá trung bình hiện tại ở Tiêu Dao Du.”

“Những người làm ăn rất kiêng kỵ điều này.” Tiểu Chu ra vẻ có thể hiểu được, sau đó nói: “Nếu như mấy năm trước Hòa Thi Nhụy đã bắt đầu nghe ngóng chuyện này thì chứng tỏ cô ta biết nơi chôn thi thể Tào Nghĩa Lê, hơn nữa rất quan tâm việc ông ta có bị người khác phát hiện không. Giả sử chúng ta biết Tào Nghĩa Lê đã chết từ vài năm trước và có xác định mới về cái chết của Tăng Đại Cường thì có khi đã tìm được cô ta từ lâu rồi.”

“Trước mắt, người duy nhất có thể làm giả hiện trường Tăng Đại Cường bị giết chỉ có Hòa Thi Nhụy, chỉ cần thi thể Tào Nghĩa Lê chưa bị phát hiện thì cô ta vẫn an toàn.” Trần Dục mắng chửi, “Người phụ nữ này mưu mô lắm, khó trách cô ta và Tiểu Chúc giống nhau đến vậy mà năm đó tổ trưởng Nhiếp lại không theo đuổi cô ta...”

“Hả? Liên quan gì đến tổ trưởng Nhiếp nữa vậy?” Tiểu Chu mờ mịt hỏi.

“À... ha ha ha ha!” Trần Dục cười gượng cho qua.

Một thành viên khác của tổ kỹ thuật kiểm tra máy tính cũng có phát hiện mới, bọn họ đã tìm thấy các từ “thành phố Bằng”, “Tiêu Dao Du”, “Hải cốt”, “Hung án” trong số các từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất, còn cả một vài thư mục về tâm lý học như “tâm lý giáo dục”, “tâm lý học thực nghiệm”, “tâm lý sinh học” vân vân...

Trần Dục nhìn kết quả kiểm tra rồi nói: “Phiên các anh lập tức gửi những nội dung này đến hòm thư điện tử của tổ chuyên án.”

Chương 92: Giác mơ sáng suốt [4]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Đã không có ai bảo dừng thì thăm vẫn vẫn tiếp tục.

“Nhà Tăng Đại Cường như thế nào, chúng tôi cũng biết.” Nhiếp Vũ Tranh quay sang nhìn Hòa Thi Nhụy với ánh mắt nghiêm túc và quan sát kỹ, “Cô từng thử kêu cứu, chạy trốn hoặc... nói chuyện với Tăng Đại Cường chưa?”

Hòa Thi Nhụy ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Vũ Tranh, ánh mắt tràn ngập sự căm ghét và đề phòng, cô ta nhếch môi, có vẻ khá nôn nóng.

Thẩm Tử Bình nhìn cô ta, bỗng nhiên cảm thấy cô ta và Hòa Thi Nhụy trong ấn tượng không giống nhau. Vừa rồi chắc chắn Nhiếp Vũ Tranh sẽ không vô duyên vô cớ làm rơi cốc, có lẽ anh đã ý thức được điều gì chẳng? Hiện tại, đầu tiên anh ta là cảnh sát, tiếp theo là Thẩm Tử Bình, sau đó là một người chồng và một người bố, còn cô ta là nút thắt tình cảm nhiều năm của anh ta, chính bởi vì thế nên anh ta càng phải tự tay tìm ra chân tướng.

Giả Á Liệt rót nửa chai nước khoáng để lau miệng rồi lên tiếng: “Mời cô trả lời vấn đề tổ trưởng Nhiếp mới hỏi.”

“Kêu cứu hay gào to đều vô dụng, chỉ khiến hấn ra tay độc ác hơn mà thôi. Đừng nói kêu cứu, tôi chỉ khóc lớn một chút thì hấn sẽ tát tôi, đánh tới khi tôi không khóc nữa mới thôi. Bố mẹ tôi đều là người văn minh, từ trước đến nay tôi chưa từng bị đánh, có thể nói mấy ngày đây gần như đã là tất cả nỗi đau da thịt hai mươi mấy năm qua của tôi.” Hòa Thi Nhụy nhìn sang

một bên, có lẽ quá mức đau khổ nên giọng nói đã nghẹn ngào, “Tôi bị nhốt ở nơi có thể miễn cưỡng gọi là phòng bếp trong nhà hắn, tay chân đều bị trói, hắn cũng bắt đầu không đi làm mà phụ trách trông coi tôi, uy hiếp tôi, nói nếu tôi kêu lớn thì hắn sẽ cắt mũi và lưỡi tôi, hắn còn nói, xung quanh không có nhiều nhà dân lắm, cho dù bóp chết tôi chìm trong bồn rửa thì cũng sẽ không bị ai phát hiện. Thật sự rất đáng sợ... tôi không muốn chết... Tôi nhận ra chỉ cần mình không khóc không gào thì hắn thật sự sẽ không đánh nữa. Cũng không biết bao nhiêu ngày trôi qua, có lẽ khoảng gần hai tháng, mỗi ngày tôi đều mong cảnh sát phá cửa, bước vào đưa hắn đi, cứu tôi ra, nhưng ngoài cửa im lặng, đến cả tiếng bước chân cũng không có. Tôi tuyệt vọng, mọi người chắc chắn cho rằng tôi đã chết, sẽ không tới tìm tôi nữa. Hơn nữa có ai mà nghĩ được tôi đang ở trong nhà một người như vậy cơ chứ? Trước đây tôi chưa từng tiếp xúc với hắn, cho dù cảnh sát muốn điều tra cũng không điều tra được.”

Giả Á Liệt hỏi: “Trong khoảng thời gian đó cô có gặp Tào Nghĩa Lê không?”

“Không, Tăng Đại Cường đòi tiền từ ông ta, cụ thể bao nhiêu thì tôi không rõ, mỗi ngày không những không cần lo ăn uống mà còn được ăn khá ngon.”

Thẩm Tử Bình nhú mày, “Hắn cho cô ăn gì?”

“Ban đầu bỏ đói tôi, cộng thêm tôi cũng không có khẩu vị nên gần như sắp chết đói... Sau đó thì gần như hắn ăn gì thì cũng cho tôi ăn đấy. Yêu cầu của hắn với tôi chỉ là không được kêu to, trừ điều đó ra thì cũng không đánh tôi.” Hòa Thi Nhụy đáp, “Mỗi ngày tôi chỉ có thể ngồi xồm hoặc ôm gối ở cạnh bồn rửa trong phòng bếp như nhà tù. Sau đó cũng không muốn bỏ chạy nữa mà thích ứng với cuộc sống như vậy, hắn gọi tôi là “vợ”, tôi cũng mê man coi hắn thành chồng của mình. Hắn thử ra ngoài một lúc, thấy tôi ngoan ngoãn ở trong nhà nên thời gian ra ngoài càng ngày càng dài rồi đi làm, đương nhiên chút tiền đó không đủ dùng, hắn nói mỗi tháng Tào Nghĩa Lê sẽ mang một ít tiền tới.”

Thẩm Tử Bình chấn động, “Cô... chưa từng thử chạy trốn?”

“Chưa từng.” Cô ta thản nhiên đáp.

“Hội chứng Stockholm (1).” Giả Á Liệt nhỏ giọng nói.

(1) Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc.

Thẩm Tử Bình thả lỏng, thấp giọng đáp lại: “Có thể lắm. Cậu... theo cậu thì sao?” Nói xong thì nhìn Nhiếp Vũ Tranh như để xác minh.

“Giống.” Anh lời ít ý nhiều. Hòa Thi Nhụy bị nhốt trong thời gian dài, còn từng bị ngược đãi, cắt đứt tất cả liên lạc với bên ngoài, hoàn toàn hết hy vọng chạy thoát, nảy sinh tâm lý như vậy cũng chẳng có gì lạ. Rất nhiều con tin bị bắt cóc cũng chính vì tâm lý này gây ra mà khi được giải cứu, trái lại còn giúp đỡ bọn cướp đôi đầu với cảnh sát.

Giả Á Liệt hỏi tiếp: “Cô biết Tăng Đại Cường và Tào Nghĩa Lê thực hiện giao dịch ngầm gì không?”

“Tăng Đại Cường vẫn xem tôi là lợi thế để tống tiền Tào Nghĩa Lê. Tôi cảm thấy rất hả giận, hẳn như keo chó dính chặt lấy Tào Nghĩa Lê, dù có ném đi thế nào cũng không được, là một cái động không đáy, chỉ cần ngày nào tôi vẫn còn thì ngày đấy Tào Nghĩa Lê sẽ không được yên, cả đời bị quản thúc bởi Tăng Đại Cường. Ông ta đáng đời, tự mình hại mình, làm gì có đôi giày nào đi ven sông mà không ướt.”

Nhiếp Vũ Tranh lên tiếng, ngôn từ sắc bén: “Trong chuyện tống tiền, hình như cô đứng về phía Tăng Đại Cường.”

Hòa Thi Nhụy ngồi ngay ngắn, suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Đương nhiên, từ trước đến nay Tào Nghĩa Lê chỉ để ý đến bản thân ông ta, sau khi tôi nghe lời, có lẽ bởi vì kiếm được tiền từ tôi nên Tăng Đại Cường đối xử với tôi cũng ồ.”

Nhiếp Vũ Tranh lấy mấy chai lọ đã hết được để trong túi kín, “Hắn rất tốt với cô, những thứ cô dùng đều là hàng hiệu nước ngoài, không hề kém với những người phụ nữ cùng tuổi khác.”

“Những thứ này...” Hòa Thi Nhụy sững sốt, nhìn chằm chằm vào chúng, “Sao các anh lại...”

Anh không đáp, lạnh lùng nói: “Mời cô giải thích.”

“Đây đúng là đồ Tăng Đại Cường mua cho tôi, hắn nhận được không ít tiền từ Tào Nghĩa Lê, hơn nữa hắn xem tôi như vợ mình nên nói với tôi, hy vọng tôi đừng thay đổi.”

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu, không hỏi lại, chỉ là niềm vui vẻ như có như không trong mắt anh lại khiến Hòa Thi Nhụy cảm thấy ớn lạnh, phải nhìn sang chỗ khác, cố gắng không đối mặt với anh.

Thấy anh không đặt câu hỏi nữa, Giả Á Liệt nhận lấy quyền chủ động: “Tào Nghĩa Lê tới nhà Tăng Đại Cường mấy lần? Cô có nhớ không?”

“Khoảng bốn năm lần.” Nói đến đây, cô ta lại bắt đầu bất an, “Vừa để nói chuyện giá cả, và còn... còn... với tôi...”

Bởi vì siết chặt nên các đốt ngón tay cô ta trắng bệch, gương mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ và giận dữ.

Mọi người đều biết chuyện nên không truy hỏi chi tiết nữa.

“Tạm dừng mười lăm phút nhé?” Giả Á Liệt thấy trạng thái Hòa Thi Nhụy không quá tốt nên hỏi ý kiến của hai người còn lại.

[Nhiếp Vũ Tranh]: Nhớ em.

Trong lúc vô tình nhìn thoáng qua điện thoại, Chúc Cẩn Niên nhìn thấy tin nhắn này xuất hiện trên màn hình, cô có phần ngạc nhiên và vui vẻ, tự dưng cô nghĩ tới một vị khách nữ mà mình từng tiếp đón có nói, lúc bạn trai ngoại tình sẽ gửi cho cô ấy một câu “Nhớ em”, lúc đó cô ấy chẳng biết gì, sau khi biết được chân tướng hai chữ kia chẳng qua chỉ là thủ đoạn bịt tai trộm chuông của tên đàn ông khốn nạn đó thì thấy rất buồn nôn.

Mấy ngày nay để theo sát tình hình thăm vấn Hòa Thi Nhụy và ứng phó với tình huống đột ngột bất cứ lúc nào, Nhiếp Vũ Tranh ở lại ký túc xá gần chi đội cảnh sát với các thành viên của tổ chuyên án. Từ trước đến giờ anh không thể thể hiện tình cảm với cô, nhưng đang trong giờ làm việc bỗng nhiên ngọt ngào thì cũng rất bất ngờ.

“*Thăm vấn xong rồi hả anh?*” Cô trả lời, còn gửi kèm biểu tượng cảm xúc “xấu hổ che mặt”.

[Nhiếp Vũ Tranh]: Nghỉ giữa giờ.

Cô đang gõ chữ thì anh đã gọi điện thoại đến. Ôi, quả nhiên là người đàn ông không thích nói chuyện bằng tin nhắn...

“Cô ta và em có giống nhau không thế...” Cô vừa nghe máy đã nhiều chuyện hỏi anh.

“Không giống.”

“Em cũng nghĩ thế, nếu không mấy ngày nay anh nhìn cô ta suốt thế, theo lý thuyết thì sẽ không nhớ em mới đúng.”

“Sai rồi, có chuyên gia ẩm thực đã nếm hầu hết tất cả món quý và lạ trên thế giới, nhưng món ăn khiến ông ấy nhớ nhất vẫn là món sườn xào chua ngọt của bà nội khi còn bé, em nói xem, những món sườn xào chua ngọt khác mà ông ấy từng ăn không phải là sườn à?”

So sánh kiểu này khiến Chúc Căn Niên dở khóc dở cười, “Nói vậy thì em chính là sườn xào chua ngọt của anh à?”

“Em là hộp cá trích của anh.”

Chúc Căn Niên bỗng nhiên hừ một tiếng thật dài, “Còn không bằng xương sườn! Hộp cá trích à... Anh được lắm! Chờ anh về xem em xử lý anh thế nào.”

“Cứ việc xử lý, tuyệt đối khi ra tay đừng nương tay nhé.” Nhiếp Vũ Tranh thấp giọng nói, “Anh chờ còn không kịp...”

“Không đứng đắn, lát nữa mời anh quay lại trạng thái lạnh lùng điên cuồng với công việc đi ạ.”

Đầu bên kia điện thoại, Nhiếp Vũ Tranh không khỏi bật cười rồi lắc đầu, trong phòng thẩm vấn anh ít nói ít cười, chỉ khi nói chuyện với Chúc Căn Niên thì mới khác. Thẩm Tử Bình và Giả Á Liệt tận dụng thời gian nghỉ ngơi để hút thuốc, thoáng nhìn Nhiếp Vũ Tranh đang cúi đầu gọi điện thoại, biểu cảm dịu dàng thì đều ngâm hiểu, Thẩm Tử Bình cảm thán: “Tôi thấy lại sắp có một tên bị vợ quản lý nghiêm ngặt ra đời rồi.”

Chúc Căn Niên cúp điện thoại, vừa định tiếp tục ghi lại lịch sử tư vấn thì thấy màn hình sáng lên lần nữa, Nhiếp Vũ Tranh gửi một bao lì xì cho cô, mở ra thì thấy ba con số 770 xuất hiện.

Cô nhận tiền mà rơi nước mắt, rất thích tình yêu đơn giản như vậy... nhưng 770 có ý gì? Chẳng lẽ 770 là thuật ngữ mới phổ biến trên mạng à?

Cô sợ mình tụt hậu nên vội vào Baidu tìm kiếm nhưng không thu hoạch được gì cả, con số xuất hiện với tần suất nhiều nhất liên quan đến tình yêu vẫn là 520, sao lại nhiều hơn 250 nhỉ?

Khoan đã.

Anh yêu em đồ ngốc?

“Em hận anh.” Chúc Cẩn Niên nhấn tâm trả lời, còn trả lại 250 tệ cho anh.

Một chàng trai chạy tới, “Đội phó Thẩm, đội phó Giả, đây là tài liệu mới được gửi từ Xương Đóa.”

Hai người họ nhận lấy, đọc một lúc rồi đều nhíu chặt mày.

Nhiếp Vũ Tranh cúp điện thoại, cũng cầm lấy một bản.

“Không ngoài dự đoán.” Nhiếp Vũ Tranh chỉ nói bốn chữ với tiến triển điều tra mới.

Thẩm Tử Bình đấu tranh một lúc rồi không nhịn được hỏi, “Vừa nãy cậu cố ý làm rơi cốc à?”

“Nếu như cố ý thật thì phải bồi thường giá gốc hả?” Nhiếp Vũ Tranh đắc ý cười, rõ ràng cuộc điện thoại vừa nãy đã khiến anh thả lỏng từ trạng thái công việc căng thẳng.

“Được thôi, bồi thường cho chúng tôi một hộp cốc đi.” Thẩm Tử Bình lườm anh. “Nói xem, vì sao?”

“Dẫn dụ tâm lý tiêu cực.” Nhiếp Vũ Tranh khẳng định, “Lợi dụng cảm xúc tiêu cực trong tập thể tiềm thức con người, tạo ra các kích thích có hại cho não bộ, huy động những cảm xúc tiêu cực nhất trong tiềm thức một người ra, sau đó lợi dụng cảm giác bất lực và tuyệt vọng để điều khiển người này... sử dụng thủ đoạn này để can thiệp tâm lý tương đương với phép thuật hắc ám Hogwarts, tuyệt đối cấm sử dụng đối với người hành nghề tâm lý.”

Dù hai người kia không hiểu được hết, nhưng nhớ tới tâm lý không ổn định của mình trước khi chiếc cốc vỡ tan thì không khỏi hít một hơi thật sâu

Anh giải thích sâu hơn, “Trong quá trình tiến hóa của nhân loại đã hình thành một loại cảm xúc tiêu cực. Lấy một ví dụ, đối với tổ tiên của chúng ta, trên một ngọn núi có nhiều hoa quả đại bao nhiêu cũng không thu hút sự chú ý bằng trên ngọn núi có một con hổ đói, chính việc chú ý “chuyện xấu” đã khiến loài người được an toàn và tiếp tục khả năng sinh sôi nảy nở. Tuy nhiên cảm xúc tiêu cực là vì sinh tồn, nhưng sinh tồn không phải là đạt được hạnh phúc. Cảm xúc tiêu cực có thể gây ra cho con người rất nhiều mặt trái của cảm xúc tương ứng như khủng hoảng, lo âu, thậm chí là trầm cảm. Dẫn dụ cảm xúc tiêu cực chính là kéo những mặt trái của cảm xúc trong tiềm thức mỗi người ra, triệt tiêu những “năng lượng cảm xúc tích cực” chiếm vị trí chủ đạo ban đầu, khiến tâm lý của con người mất cân bằng, dù nóng lòng muốn khôi phục sự cân bằng đó, lúc này, người dẫn dụ chỉ cần thêm một cán cân thì có thể khiến đối phương cảm thấy tâm lý đã cân bằng trở lại, nhưng sự cân bằng này là giả tạo, bởi vì nó dựa vào người dẫn dụ chứ không phải năng lượng tâm hồn mà bản thân cho phép, kể từ đó, người dẫn dụ sẽ thành người khống chế tâm lý của đối phương.”

Thẩm Tử Bình giật mình hoảng sợ, thời gian mười năm thẩm thoát trôi qua, ngày tháng vẫn vậy nhưng dáng vẻ của một số người đã hoàn toàn thay đổi.

Anh ta truy hỏi: “Bây giờ là thẩm vấn, quyền chủ đạo nằm trong tay cảnh sát chúng ta! Không thể để cho cô ấy muốn nói gì thì nói, muốn làm gì

thì làm!”

Giả Á Liệt gật đầu, “Toàn bộ câu trả lời của cô ta đều về nội dung câu hỏi chúng ta đặt ra, cũng không mang công cụ gì đến để mê hoặc chúng ta, rốt cuộc...”

Nhiếp Vũ Tranh có vẻ đã khám phá ra được, “Cô ta đã tiến hành thôi miên nông với chúng ta liên tục trong hai ngày rồi, nhất là vừa rồi, trước khi cái cốc vỡ, chúng ta đều rơi vào giấc mơ mà cô ta sắp đặt trong trạng thái tỉnh táo. Trạng thái này gọi là “giấc mơ sáng suốt” (2), là bước đầu tiên của dẫn dụ tâm lý, nếu như không bị cắt đứt, cô ta có thể tùy ý tăng giảm hai đầu cán cân cân bằng tâm lý, chuyện này vô cùng nguy hiểm với chúng ta. Trong tư vấn tâm lý cũng thường xuyên sử dụng phương pháp này, nhưng mục đích của chuyên gia tư vấn không phải để điều khiển khách hàng, cho nên sẽ không để họ rơi vào giấc mộng do chuyên gia tư vấn sắp đặt, mà là để khách hàng đi vào thế giới nội tâm của mình, biểu đạt trạng thái tâm lý của họ, giúp chuyên gia tư vấn hiểu rõ hơn về tình trạng tâm lý của họ.”

(2) Giấc mơ sáng suốt (Lucid Dream) là một giấc mơ mà trong đó người mơ biết rằng mình đang mơ. Thuật ngữ này được đặt ra bởi nhà văn, bác sĩ tâm thần người Hà Lan Frederik (Willem) van Eeden (1860 - 1932). Trong một giấc mơ sáng suốt, người mơ có thể sử dụng một vài cấp độ trong việc kiểm soát vai trò của mình bên trong giấc mơ hoặc có thể điều khiển những kinh nghiệm tưởng tượng của mình trong môi trường mơ. Những giấc mơ sáng suốt có thể rất thực tế và sống động.

Giả Á Liệt ngạc nhiên, “Nghe như thôi miên ấy.”

“Bàn về chiều sâu thì chưa bằng thôi miên.”

“Giấc mơ sáng suốt... sao... sao cô ấy làm được?” Thẩm Tử Bình thì thào hỏi.

Chương 93: Thần tình yêu của tôi [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Nhiếp Vũ Tranh im lặng vài giây, sau đó đáp: “Bước đầu tiên, cô ta nguy trang thành kẻ yếu, nhận được sự tin tưởng và làm giảm mức độ cảnh giác của chúng ta. Bước thứ hai, cô ta nhấn mạnh sơ suất của cảnh sát trong quá trình điều tra vụ án mất tích khiến chúng ta áy náy. Cảm giác áy náy chính là nền tảng tình cảm để rơi vào việc dẫn dụ tâm lý tiêu cực. Kế tiếp, lặp lại động tác và âm thanh giống như thôi miên, chúng ta khó phát hiện ra động tác nhỏ này, nhưng nó lặng lẽ đi vào tiềm thức: cô ta muốn một cốc nước ấm, vừa uống nước vừa cào móng tay lên thành cốc, động tác của ngón tay không ngừng lặp lại, giống như nhà thôi miên lắc lư đồng hồ quả quýt trước mặt, tiếng ma sát tạo ra khá nhỏ nhưng rất quy luật, bào mòn ý thức của chúng ta từng chút một. Sở dĩ muốn đổi nước khoáng là bởi vì âm thanh từ chai nhựa không có quy luật, hơn nữa quá mức thường xuyên sẽ khiến cho người khác bức bối, không đạt được hiệu quả.”

Nghe mỗi một câu của anh, trong lòng Thẩm Tử Bình lại hiện ra một dấu chấm than thật to.

“Khác với thôi miên thật sự, động tác để đi vào tiềm thức không phát huy tác dụng quá nhanh, vậy nên cô ta cho chúng ta những khoảng thời gian rất dài để “nhớ kỹ”. Vừa rồi, phối hợp với câu hỏi của chúng ta, cô ta lợi dụng việc miêu tả nơi Tầng Đại Cường nhốt mình để dẫn dắt chúng ta vào giấc mơ sáng suốt. Phải biết rằng, nhà Tầng Đại Cường gần như đã bị trận hỏa hoạn lớn hủy hoại trong thời gian ngắn, rốt cuộc bên trong như thế nào, ngoại trừ cô ta thì không ai biết. Vậy nên lúc cô ta miêu tả, chúng ta sẽ bắt giác triển khai tưởng tượng, sự tưởng tượng này vô cùng chủ quan, gắn bó chặt chẽ với những gì mà chúng ta trải qua và gặp phải suốt nhiều năm qua. Cùng là cửa, nhưng tôi có thể nghĩ nó màu xám, mà có khi các cậu tưởng

tượng là màu đen hoặc màu trắng. Chỉ cần bắt đầu tưởng tượng thì chúng ta sẽ trúng kế, thật ra mỗi cảnh tượng mà cô ta miêu tả đều đại diện cho nơi bắt nguồn của cảm xúc tiêu cực trong sinh hoạt hằng ngày. Cô ta không biết chúng ta nên chỉ có thể áp dụng hình thức quăng lưới, từ những nơi bắt nguồn tạo thành một cảnh tượng, giống như con đường có nhiều ngã rẽ, hiển nhiên chúng ta sẽ lựa chọn hình ảnh đánh trúng nội tâm của mình, bởi vì cảm xúc tiêu cực trong lòng chúng ta cần một lối ra như vậy. Rất khó tưởng tượng, nếu cho cô ta thời gian để hiểu bất cứ ai trong số chúng ta thì sẽ có thể căn cứ vào đó để tạo ra cảnh trong mơ với người đó, để toàn bộ cảm giác tiêu cực của người đó bộc lộ và thay đổi.”

“Thật á?” Giả Á Liệt trợn mắt.

“Lấy mấy ví dụ nhé, vách tường đại diện cho cảm giác an toàn, bàn và khăn trải bàn mang ý nghĩa gia đình, khung sắt treo rèm cửa đại diện cho quan hệ hai giới tính, mái nhà và cửa sổ đại diện cho sự xung đột của giấc mơ với hiện thực trong lòng mỗi người, rèm cửa sổ đại diện cho sự vô nhân đạo, xác ruồi đại diện cho tử vong... Chỉ cần cảm xúc tiêu cực của chúng ta liên quan tới một trong số đó thì những miêu tả của cô ta sẽ như mỗi như trên đây câu, câu được cảm xúc tiêu cực trong tiềm thức lên. Vậy nên, các cậu nói xem, lúc ấy trong lòng hai người nghĩ đến chuyện gì?” Nhiếp Vũ Tranh mỉm cười, ra hiệu “mời”.

Hai người họ kể lại suy nghĩ lúc ấy.

“Cô ta đánh trúng vào nguy cơ về cảm giác an toàn khi còn nhỏ của cậu.” Nhiếp Vũ Tranh nhìn Giả Á Liệt, sau đó quay sang Thẩm Tử Bình, thích thú nói, “Còn cậu thì chính là cảm giác tội lỗi với gia đình.”

Thẩm Tử Bình vỗ ngực, “Nói thật, trong lòng tôi rất khó chịu. Đúng rồi... tôi khá tò mò, lúc đấy cậu nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ đến lý do vì sao tên ở nhà của em gái tôi là Tráng Tráng.” Anh không nói hết.

“Ha ha ha.” Hai người họ bật cười, nhìn có vẻ không tin cho lắm.

Nhiếp Vũ Tranh giơ tay nhìn đồng hồ, hình như thời gian nghỉ ngơi giữa giờ cũng sắp hết, “Tôi chợt ý thức được, trong thẩm vấn, những chi tiết này nói cũng được không nói cũng chẳng sao, nếu nói nhiều hơn còn có thể tạo thành gánh nặng tâm lý cho mình, bình thường có thể sơ lược. Từ trước tôi đã nói, một số câu có vẻ vô nghĩa của đương sự thường cất giấu cảm xúc chân thực và mục đích thực sự của họ. Tôi luôn suy nghĩ tới hai vấn đề, đó là cô ta học điều khiển tâm lý từ đâu và tại sao lại tiến hành dẫn dụ tâm lý tiêu cực với chúng ta. Kết quả điều tra của Trần Dục gửi về đã giải đáp cho vấn đề thứ nhất của tôi. “Tâm lý học thực nghiệm” và “Tâm lý sinh học” không phải sách nhập môn của khoa tâm lý học, nhất là “tâm lý sinh học”, đây là một nhánh trong lĩnh vực chuyên nghiệp của tâm lý học, không có nền tảng tích lũy kiến thức nhất định về tâm lý học thì không thể đọc hết mà không gặp khó khăn, điều này chứng tỏ trước khi định cư ở làng Ô Lai, cô ta đã có nền tảng tâm lý học nhất định. Tôi đoán, suốt bảy năm bị nhốt, cô ta không phải chịu khổ từng ấy thời gian, hội chứng Stockholm của cô ta khiến Tăng Đại Cường buông lỏng cảnh giác, mua mỹ phẩm dưỡng da cao cấp cho cô ta, đồng thời có khả năng Tăng Đại Cường cho phép cô ta đọc một số sách, hoặc là đồng ý theo yêu cầu của Hòa Thi Nhụy, mua một ít sách cho cô ta tiêu khiển.”

Giả Á Liệt thở dài, “Còn nghi vấn thứ hai cậu đã hiểu chưa?”

“Vào hỏi tiếp thì có lẽ sẽ hiểu thôi.” Nhiếp Vũ Tranh chỉ đồng hồ trên tường, ý bảo bọn họ thời gian nghỉ ngơi chính thức kết thúc, “Giờ là thời điểm nên hỏi quá trình tử vong của Tăng Đại Cường và Tào Nghĩa Lê, nghe xem cô ta sẽ nói như thế nào.”

Trở lại phòng thẩm vấn, Giả Á Liệt và Thẩm Tử Bình nhìn Hòa Thi Nhụy với vẻ đề phòng hơn rất nhiều, thậm chí Giả Á Liệt còn lấy một lọ dầu gió, bôi một ít vào dưới mũi mình để nâng cao tinh thần, “Hòa Thi Nhụy, theo tình huống mà chúng tôi nắm được, Tăng Đại Cường từng có hai lần đòi Tào Nghĩa Lê phí bịt miệng lớn hơn bình thường, một lần năm vạn, một lần mười lăm vạn. Cô có biết không?”

Hòa Thi Nhụy nhẹ nhàng gật đầu, “Tăng Đại Cường là một kẻ hết ăn lại nằm, cũng không có mong muốn học kỹ năng kiếm sống, nhiều năm như thế vẫn sống dựa vào nghề công nhân làm vườn ở công ty trồng cây, tiền lương không quá ổn định. Một công nhân ở chỗ hắn mua xỏ số trúng hơn mười vạn nên mua một chiếc xe, có lẽ hắn cảm thấy bất công nên lập tức đòi Tào Nghĩa Lê năm vạn, ông ta đồng ý rất dễ dàng. Hắn nếm được mùi ngon ngọt, bỗng nhiên giờ công phu sư tử ngoạm (1) đòi mười lăm vạn. Hai lần đều do Tào Nghĩa Lê tự đưa tiền tới.”

(1) Công phu sư tử ngoạm: nghĩa là đưa ra những giá cắt cổ, cũng để hình dung người có lòng tham.

Thẩm Tử Bình hít một hơi thật sâu, hỏi cô ta một vấn đề quan trọng: “Lần cuối cùng Tào Nghĩa Lê tìm Tăng Đại Cường đã xảy ra chuyện gì, cô có thấy không?”

Hòa Thi Nhụy ngẩng đầu, quan sát biểu cảm của ba người đối diện, bỗng nhiên hai mắt tròn tròn, “Bởi vì vấn đề tiền bạc, hai người bọn họ đánh nhau, Tăng Đại Cường giết chết ông ta.”

Nhiếp Vũ Tranh bình tĩnh lên tiếng: “Kể lại chuyện đã xảy ra đi.”

Cô ta hít sâu một hơi, ngực phập phồng mãnh liệt, chậm rãi thở ra, cụp mắt, “Tăng Đại Cường liên tục đòi hai khoản tiền lớn như vậy nên có lẽ trong lòng Tào Nghĩa Lê đã không còn kiên nhẫn nữa. Lúc đưa mười lăm vạn tới, ông ta nhiều lần nói năng đầy kiêu ngạo, bảo Tăng Đại Cường không biết phải trái, không coi trọng chữ tín các thứ. Tăng Đại Cường bắt đầu cúi kính, đầu tiên hai người họ chửi bới nhau, cũng không biết ai vươn tay đẩy ai một cái rồi đánh nhau. Tào Nghĩa Lê rất cao, Tăng Đại Cường bị ông ta đè xuống đánh, tôi rất sợ, muốn giúp Tăng Đại Cường nên tìm một cái búa rồi đập Tào Nghĩa Lê...”

Giả Á Liệt lên tinh thần, “Đập vào đâu?”

“Đầu.”

“Sau đó thì sao?”

“Tào Nghĩa Lê ôm đầu kêu lớn, Tăng Đại Cường đẩy tôi, cướp lấy búa rồi đập cho ông ta không động đậy gì nữa, máu chảy rất nhiều. Xong xuôi hẳn mới nhận ra mình đã làm chuyện gì nên vô cùng sợ hãi, đi tới đi lui trong nhà. Tôi không dám nói câu nào, cũng không biết phải làm sao. Đã lâu Tăng Đại Cường không trối tôi lại, nhưng hôm đó bỗng nhiên hẳn lại trối tôi vào bên cạnh bồn rửa, còn bịt miệng tôi, thu gom mấy thứ đồ linh tinh dưới mặt đất. Sau khi trời tối, hẳn lấy hai tấm ga giường bọc Tào Nghĩa Lê lại, khiêng ông ta ra ngoài, sáng hôm sau mới về, trên giày toàn là máu và còn có cả bùn đất. Tôi hỏi hẳn đã mang Tào Nghĩa Lê đi đâu, hẳn không nói, chỉ uống rượu liên tục. Tôi đoán hẳn đã mang Tào Nghĩa Lê đi chôn, khi đó nhóm công nhân của hẳn đang trồng cây ở một tiểu khu có tên là Tiêu Dao Du, đào không ít hố to đợi cây được vận chuyển đến. Loại người như hẳn cũng không nghĩ ra được biện pháp xử lý thi thể thông minh gì, có lẽ... đã chôn ở đó.”

Thẩm Tử Bình ngược mắt nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lùng trước nay chưa từng thấy, “Vậy còn Tăng Đại Cường chết như thế nào?”

“Hắn nói hình như lúc về bị người khác nhìn thấy, hơn nữa nhân vật như Tào Nghĩa Lê mất tích sang ngày thứ hai thì chắc chắn sẽ được chú trọng, cảnh sát sẽ nhanh chóng điều tra ra hẳn. Buổi trưa, hẳn ra ngoài mua rất nhiều thứ về, còn có rượu nữa rồi cởi sợi dây trên người tôi, bảo tôi nấu vài món ăn. Hẳn uống rất nhiều rượu, vừa hút thuốc vừa gào khóc, đó là lần đầu tiên tôi thấy hẳn khóc, hẳn khóc rồi như nổi điên mà đánh tôi, oán trách tôi, nói nếu không phải tại tôi thì sẽ không có chuyện như vậy. Đã lâu rồi tôi không bị đánh, chỉ có thể trốn khắp nơi, khóc lóc cầu xin hẳn đừng đánh nữa. Nhưng hẳn càng đánh càng tức giận, ôm một thùng xăng dৌঁ khắp nơi, sau đó kéo một sợi dây thừng ghì chặt cổ tôi, nói cùng nhau chết. Tôi bắt đầu giãy giụa. Có lẽ bởi vì khắp nơi đều là xăng nên hẳn trượt một cái, đập vào bụng và nôn, tôi giật sợi dây trên cổ xuống, thấy hẳn định đứng lên bắt mình nên mới liều lĩnh lồng sợi dây vào cổ hẳn, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hẳn... bất động. Tôi còn chưa kịp nghĩ gì nhiều thì chợt nghe

được âm thanh lớp bốc, thuốc lá của hắn rơi cách đó không xa đã đốt cháy xăng, lửa chọt bùng lên. Tôi mặc kệ tất cả, chạy ra ngoài. Đây là lần thứ nhất tôi bước chân ra khỏi nhà Tầng Đại Cường qua nhiều năm như vậy, vừa đi ra ngoài tôi đã hồi hận, định lùi về nhưng bên trong có lửa cháy, tôi rất do dự, trong lúc vô tình nhìn thấy túi đựng tiền của Tào Nghĩa Lê nên tiến lên cầm lấy, lửa lan rất nhanh, tôi sắc khói nên vẫn chạy ra ngoài. Tôi cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng và sợ hãi, càng không biết phải đi đâu, chỉ có thể tìm một chỗ ngồi xuống trước.”

Mấy người nhìn nhau, không khỏi nhú mày.

Tất cả đều hợp tình hợp lý, không có điểm gì mâu thuẫn với dấu vết còn sót lại tại hiện trường hay kết quả kiểm tra thi thể. Nhưng nếu như chân tướng như Hòa Thi Nhụy miêu tả, vậy lúc này cô ta tốn hết tâm tư tiến hành điều khiển tâm lý với những người thẩm vấn mình để làm gì? Trả thù cảnh sát vì nhiều năm qua đã không giải quyết được bí ẩn trong vụ án mất tích của mình à?

Giả Á Liệt hỏi thêm vài chi tiết, cô ta đều trả lời rành mạch.

Nhiếp Vũ Tranh nhìn cô ta, làm như vô tình hỏi: “Dây chuyền bạch kim của cô đâu rồi? Khi mất tích cô vẫn đeo nó.”

Hòa Thi Nhụy thấp giọng đáp: “Không biết rơi mất ở đâu, đã không thấy từ lâu rồi.”

“Nghe nói đó là quà bà nội tặng cô. Sau khi cô mất tích, bà ấy không thể chịu đựng được cú sốc nên không đến một năm đã bị bệnh rồi qua đời.”

“... Đúng vậy.” Giọng cô ta nhỏ như tiếng muỗi kêu, hốc mắt lại đỏ lên.

Nhiếp Vũ Tranh không hỏi nữa.

Cuộc thẩm vấn kéo dài ba tiếng, Hòa Thi Nhụy có vẻ rất mệt mỏi, cô ta lại xuất hiện tình trạng sốt nhẹ nên chỉ có thể dừng thẩm vấn, để cô ta về điều trị.

Tổ chuyên án không nghỉ ngơi mà mở một cuộc họp ngắn, Thẩm Tử Bình và Giả Á Liệt báo cáo tình hình lần thẩm vấn đầu tiên, Nhiều Tích suy nghĩ rất lâu mới lên tiếng, “Nhìn thì có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng lại khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được, sao tất cả lại trùng hợp như vậy chứ? Tăng Đại Cường trùng hợp uống say, đúng lúc hấn trượt chân rồi tàn thuốc vừa khéo rơi vào chỗ có xăng? Còn có, với sức của tên Tăng Đại Cường, tay không bóp chết đàn ông cũng có thừa thì sao còn dùng dây thừng làm gì? Quan trọng nhất là, nếu sự thật đúng như vậy thì Hòa Thi Nhụy không có lỗi, hoàn toàn là phòng vệ chính đáng khi mạng sống bị uy hiếp, rất hợp pháp. Nếu thật sự phải truy cứu thì chỉ phải chịu một số trách nhiệm vì cô ta đánh Tào Nghĩa Lê, nhưng cần nhắc đến việc cô ta bị nhốt, tâm lý lại mắc hội chứng Stockholm thì có thể được xử lý giảm nhẹ.”

Dứt lời, Nhiều Tích im lặng một lúc, cuối cùng hỏi: “Tổ trưởng Nhiếp có ý kiến gì không?”

Nhiếp Vũ Tranh không nghĩ ngợi đã đáp: “Chuyện Tăng Đại Cường mua mỹ phẩm giá cao cho Hòa Thi Nhụy đáng để điều tra thêm.”

Giả Á Liệt tán thành: “Sau khi Tăng Đại Cường chết, giới hạn điều tra của chúng ta chỉ trong khoảng thời gian trước khi tử vong, vì vậy chuyện hấn và Tào Nghĩa Lê có tranh chấp tiền bạc đã gây chú ý lớn với người ngoài, cho nên chúng ta không để ý đến sự thật trong nhà hấn còn giấu một người. Với tư cách là người tiếp xúc nhiều nhất với Hòa Thi Nhụy, muốn chứng minh xem Hòa Thi Nhụy nói thật hay không thì phải bắt đầu từ hấn. Tôi đề nghị tiến hành điều tra đợt hai với Tăng Đại Cường, thời gian phải mở rộng từ ngày Hòa Thi Nhụy mất tích đến ngày hấn chết, tổng cộng trong bảy năm, hấn có hành động gì bất thường, từng nói những gì không giống những câu hấn có thể nói... đều phải hiểu rõ ràng.”

Nhiều Tích gật đầu, “Theo lời các cậu đi, tiếp tục điều tra. Hành động phải nhanh.”

Sau khi tan họp, mọi người bắt tay vào hành động, ý chí chiến đấu sục sôi. Trong thang máy xuống tầng một, Thẩm Tử Bình vươn vai, anh ta nhìn đồng hồ, nói chuyện với các đồng nghiệp đi cùng thang máy, “Giữa trưa cũng chưa ăn gì ngon đúng không? Đi thôi, tôi mời các cậu ăn thịt xiên nướng, xong rồi lại bắt đầu làm việc. Đúng rồi Vũ Tranh, cậu cũng nể mặt chứ nhỉ?”

“Không được, ở ký túc xá của quý đơn vị hai ngày nên tôi hơi nhớ nhà rồi.” Nhiếp Vũ Tranh mỉm cười từ chối.

Thẩm Tử Bình che ngực, vẻ mặt không thể chịu đựng khi anh thể hiện tình cảm mặn nồng, “Người khắp thiên hạ đều biết thứ mà cậu nhớ vốn không phải là nhà!”

Chương 94: Thần tình yêu của tôi [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Chị Chúc ơi, vị khách cuối cùng của hôm nay là anh Nghê vào khoảng năm giờ ạ.” Kỳ Kỳ cầm cốc trà sữa tựa vào cửa, mỉm cười nhắc nhở.

Chúc Cận Niên sững sốt, mở máy tính ghi lịch làm việc, “Chị nhớ trong lịch hôm nay không có người này mà.”

Kỳ Kỳ thần bí thấp giọng nói, “Hình như người này có quan hệ nên cố ý chen vào đây ạ.”

“Được...” Chúc Cận Niên biết lắng nghe, “Lát nữa anh ta đến thì em dẫn vào phòng tư vấn A3 nhé.”

Chúc Cận Niên nghĩ có lẽ vị khách này cùng một giới với Khang Kiên Dương, với kiểu khách này, có nhu cầu thì tất nhiên phải đáp ứng nhiệt tình chu đáo. Thời gian tư vấn một tiếng, phục vụ xong vị khách này thì cũng nên tan tâm thôi, không biết tình hình thăm vấn bên phía Nhiếp Vũ Tranh thế nào rồi.

Năm giờ mười phút, hơi nước màu trắng bay ra khỏi ấm nước, lượn lờ xung quanh, Chúc Cận Niên rút điện của ấm nước, nghe thấy tiếng bước chân, theo bản năng cô nhìn ra cửa.

Thân hình cao lớn và gương mặt anh tuấn xuất hiện ở cửa.

“Tại sao lại là anh?” Thấy người đến là Nhiếp Vũ Tranh, Chúc Cẩn Niên vừa vui mừng vừa kinh ngạc.

Nhiếp Vũ Tranh bước nhanh đến, đặt tay lên vai cô, ôm cô tới gần rồi dùng giọng điệu khởi binh vấn tội: “Sao nào, thất vọng lắm à?”

Trên người anh có mùi hương trong lành, cánh tay siết chặt bờ vai cô, lòng bàn tay nóng rực như trái tim cô đang rung động vì anh vào giờ phút này.

Cô kìm nén mong muốn lao vào lòng anh làm nũng, chỉ phụng phịu nhắc nhở, “Một vị khách hẹn trước vào lúc năm giờ, có lẽ sắp đến rồi, hay anh đến phòng nghỉ đợi em một lúc nhé?”

“Anh Nghê à?”

“Anh biết anh ta hả?” Chúc Cẩn Niên trầm nghĩ không phải vị khách có quan hệ này do anh dẫn tới đây chứ?

“Chẳng lẽ anh không phải tiên sinh của “em” (1) à?” Nhiếp Vũ Tranh vươn tay vuốt chóp mũi cô.

(1) Từ Anh Nghê (Ní xiānshēng) và tiên sinh của em (Nǐ xiānshēng) có phát âm gần như giống nhau, cụm từ tiên sinh của em thường được gọi với tư cách chồng của một cô gái.

“Thì ra...” Chúc Cẩn Niên lập tức phản ứng kịp, sau khi biết mình bị trêu, vẻ mặt cô rất bất đắc dĩ, lườm Nhiếp Vũ Tranh, “Anh không thấy mình rất nhàm chán à?”

“Lúc bước vào thấy dáng vẻ ngoan ngoãn chờ đợi của em, chẳng những không nhàm chán mà ngược lại còn rất thú vị.” Anh ngồi xuống chiếc sofa đơn đối diện với Chúc Cẩn Niên, thoải mái tựa lưng vào ghế, hai tay đan vào nhau đặt trên bụng, nhìn cô, “Em cho rằng anh đã mạnh đến mức không

cần khơi thông tâm lý nữa rồi à? Kết thúc cuộc thẩm vấn ba tiếng rưỡi, anh đã đến chỗ giáo sư Tôn trước đây làm giám sát tâm lý, mất khoảng một tiếng, hiệu quả rất tốt, nhưng anh thấy mình còn cần một tiếng nữa để tâm sự với cô Chúc Cẩn Niên của Sa Mạc Cam Tuyền.”

Chúc Cẩn Niên sững sốt, vội rót cho anh một cốc nước, “Rốt cuộc Hòa Thi Nhụy đã nói gì mà đến nỗi anh cũng không chịu được vậy? Có phải người nhốt cô ta mất hết tính người, ngược đãi cô ta vô cùng thâm hiểm không? Anh đã đến chỗ giáo sư Tôn rồi, vậy bây giờ anh muốn... nghe nhạc không? Hay là.... à, đúng rồi, em có một bộ bài hướng dẫn từ các thiên thần bảo vệ. Anh có muốn thử không?”

“Có vẻ em rất căng thẳng.” Nhiếp Vũ Tranh xoa đầu cô, “Em là lính mới hử?”

“Em không phải là lính mới, nhưng khách hàng của em không chỉ là người cùng ngành, hơn nữa còn là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.” Cô nhún vai, lấy bài ra trao lên, “Theo quy tắc thì nên rút bài vào buổi sáng, sau đó suy nghĩ theo hướng dẫn của thiên thần khoảng một ngày, nhưng bây giờ anh đang áp lực nên có thể phá lệ rút bài vào chiều tối.”

“Liệu pháp ám thị tâm lý, tốt lắm.” Nhiếp Vũ Tranh cười, nói thẳng ra.

Chúc Cẩn Niên cười lắc đầu, “Anh xem đi, em đã nói khó đối phó nhất là người cùng ngành đúng không? Chả trách em lại căng thẳng. Nhưng anh đã đến đây rồi thì nghe em đi, rút nhanh nào.”

Anh cầm xấp bài trong tay cô, “Rút giúp anh một cái đi.”

“Gặp phải khách hàng khó chơi, hơn nữa còn chống đối không phối hợp như này, xem như em không may vậy.” Dù nói thế nhưng Chúc Cẩn Niên vẫn ngoan ngoãn rút bài cho anh.

Nhiếp Vũ Tranh lật bài lên thì thấy trên đó in hình thiên thần nhỏ xinh đẹp đang thổi bong bóng tình yêu, tấm bài viết:

Cupid:

Chúng ta gửi những làn sóng tình yêu đến trái tim và tâm trí của bạn, để đánh thức tình yêu trong sinh mạng bạn. Bạn mình mãi quyết định đón nhận lẫn tận hưởng sự lãng mạn, và thúc đẩy cho sự thức tỉnh này. Cho phép bản thân vui vẻ chào mừng tất cả vẻ đẹp của tình yêu.

Nhiếp Vũ Tranh im lặng, nhớ lại ánh sáng màu xanh khi mình sắp trốn vào bóng tối dưới sự dẫn dắt cảm xúc tiêu cực của Hòa Thi Nhụy.

Chúc Căn Niên thấy anh như đang suy nghĩ, có lẽ đã nhận được năng lượng tâm lý từ tấm bài nên cũng không mở miệng quấy rầy.

Sau một lúc lâu, Nhiếp Vũ Tranh ngược mắt lên nhìn cô.

Cô thật sự ở đây, xinh đẹp ngồi đằng kia, vô cùng tin tưởng và quan tâm đang chăm chú nhìn anh.

“Lại đây nào, anh ôm em một cái.” Anh nắm lấy tay phải của cô.

Chúc Căn Niên cười nhìn anh, cố ý nói: “Anh Nghê à, Sa Mạc Cam Tuyền của chúng tôi không cung cấp “phục vụ đặc biệt” như vậy.”

“Thế thì em không hiểu rõ công việc rồi, vậy mà không biết kiểu phục vụ này chỉ chuyên cung cấp cho anh.” Nhiếp Vũ Tranh ôm cô ngồi lên đùi mình.

“Xem ra lượng điện của anh đã đầy rồi.” Chúc Căn Niên vươn ngón trỏ, chỉ vào vị trí ngực anh.

“Còn thiếu một cái nữa.” Anh chỉ môi mình, đòi hôn một cách rõ ràng.

Chúc Cận Niên lại gần hôn anh một cái.

Nhiếp Vũ Tranh hưởng thụ híp mắt, “Nếu sớm biết chuyên gia tư vấn và trợ lý của mình cung cấp phục vụ này thì chắc chắn mỗi ngày anh sẽ đến làm việc đúng giờ.”

“Xin lỗi anh, em không muốn nhìn thấy anh mỗi ngày.” Chúc Cận Niên đáp trả, rõ ràng hai người đã sống chung rồi.

“Nhưng anh muốn.”

“À.”

Giữa bầu không khí dịu dàng, điện thoại của Nhiếp Vũ Tranh vang lên.

“Alo.” Anh nghe máy, giọng điệu thản nhiên, Chúc Cận Niên cực kì bội phục việc trong một giây, anh có thể hoàn thành việc hoán đổi trạng thái từ trêu chọc con gái sang điên cuồng vì công việc.

“Tôi biết rồi. Tôi sẽ đến đúng giờ.”

Nhiếp Vũ Tranh khẽ di động sang một bên, “Lễ truy điệu của Trịnh Văn Tú được ấn định vào ba ngày sau, chúng ta đi tiễn bà ấy đoạn đường cuối cùng nhé.”

“Chuyện nên làm mà.” Nói đến đây, biểu cảm của Chúc Cận Niên khá nặng nề.

“Anh tưởng đeo kính râm thì Tào Tiểu Liễu sẽ không nhận ra anh đây à?” Chúc Cận Niên nghiêng đầu nhìn Nhiếp Vũ Tranh, vừa bị vẻ đẹp trai của anh thu hút, đồng thời không nhận được mà châm biếm.

“Với sự hiểu biết của anh về bệnh viện An Khang thì chưa chắc cô ta đã được đến trong trường hợp này.” Nhiếp Vũ Tranh giơ tay tháo kính râm của Chúc Cận Niên, “Thế nên em không cần có tật giật mình.”

“Ai có tật?” Cô cướp kính râm về, vừa xuống xe, đi chưa được mấy bước, chợt một giọng nói quen thuộc đã lâu không nghe thấy vang lên phía sau cách đó không xa: “Tiểu Niên?”

Cô sửng sốt, theo bản năng xoay người thì thấy Hách Dịch Kỳ và cô gái lần trước mình nhìn thấy ở cổng trường đang đi tới đây.

Dường như Hách Dịch Kỳ hơi hồi hận vì nhất thời kích động chào hỏi cô, nhìn Nhiếp Vũ Tranh bên cạnh cô, anh ta khá xấu hổ, mỉm cười một cách công thức hóa, “À... Bạn gái của tôi, Cao Vũ. Đây là một người bạn học cũ của anh, Tiểu Chúc.”

Quan sát “đối tượng thích hợp để kết hôn” bây giờ của Hách Dịch Kỳ ở khoảng cách gần thì thấy bất kể dáng người hay vẻ ngoài đều thua kém Chúc Cận Niên, nhưng khí chất dịu dàng và nghe lời lại là thứ mà cô không có, quả thật Cao Vũ thích hợp với anh ta hơn Chúc Cận Niên.

“Đã lâu không gặp.” Chúc Cận Niên bình tĩnh hơn nhiều, lúc mới chia tay, gặp lại Hách Dịch Kỳ, lòng cô còn có thể dâng lên chút gợn sóng về hồi ức, hiện tại bên cạnh ai cũng đã có người khác, ngược lại cô thấy thân nhiên, thật sự giống như anh ta nói, chỉ là bạn học cũ.

Vốn dĩ đã không được coi là khắc cốt ghi tâm thì cứ để chuyện cũ bay theo gió đi.

“Thầy hướng dẫn luận văn của tôi là viện trưởng Tào, mấy ngày trước nghe nói chuyện nhà thầy ấy... cho nên, tôi đến... không ngờ cô...” Hách Dịch Kỳ mấp máy môi như có hàng ngàn lời cất giấu trong lòng. Có lẽ ở bên “đối tượng thích hợp để kết hôn” lâu rồi, cuối cùng anh ta cũng hiểu được một đạo lý, không phải tất cả người thích hợp để kết hôn đều phù hợp với anh ta.

Chỉ là cảm thấy chán nản.

“Tôi là chuyên gia tư vấn tâm lý của cô Trịnh Văn Tú.” Chúc Cẩn Niên nghiêng người lùi lại một bước, Nhiếp Vũ Tranh đỡ xe xong mới đi đến cạnh cô, hai người nắm tay, cô bình tĩnh giới thiệu: “Bạn trai của tôi.”

“Vị hôn phu, Nhiếp Vũ Tranh.” Anh sửa lại cho đúng, hơi trừng phạt mà siết chặt tay cô, sau đó tháo kính râm xuống tạm thời bỏ vào túi.

Nhiếp Vũ Tranh? Hách Dịch Kỳ ngân người nhớ lại quá khứ, anh ta vẫn nhớ rõ, sau khi trượt môn Chúc Cẩn Niên đã mắng người này không biết bao nhiêu lần, việc đòi thay đổi trong chớp mắt, hai người họ lại ở bên nhau, trong lúc đó có bao nhiêu chuyện mà mình đã bỏ lỡ?

Trái ngược với bản thân anh ta, Cao Vũ rất quy củ, cuộc tình này gió êm sóng lặng, người ngoài thấy anh ta đã kết thúc được một mối tình không xứng đôi và bước vào quỹ đạo, nhưng thật ra mỗi lần ném thử thì anh ta lại cảm thấy thiếu chút gì đó.

Hách Dịch Kỳ cười cho qua, “Chào anh.”

“Chào anh Hách, rất vui vì được gặp anh.” Nhiếp Vũ Tranh cong môi, đắc ý nói.

Chúc Cẩn Niên thảm kinh ngạc, cô có nhắc mình từng có một người bạn trai nhưng cụ thể là ai thì không nói, sao... anh biết? Thấy hai người này không có ý định vô tình nói chuyện rồi trở thành bạn bè, cô mở ô che nắng,

kịp thời kết thúc cuộc nói chuyện này, “Trời nóng quá, chúng tôi đi trước nhé. Lát nữa gặp.”

Tuy gia đình Tào Nghĩa Lê đã sụp đổ nhưng dù sao của cải và mối quan hệ vẫn còn đó, cộng thêm việc Tào Nghĩa Lê đã xóa được nghi ngờ giết người nên họ hàng và bạn bè tổ chức lễ truy điệu của Trịnh Văn Tú rất phô trương. Chúc Cẩn Niên lấy danh nghĩa cá nhân ghi vào sổ viếng là kính biểu một vòng hoa, nhìn quanh một lượt thì thấy Tào Tiểu Liễu không đến thật.

Sau khi cô và Nhiếp Vũ Tranh ngồi xuống vị trí gần cuối thì vội vàng hỏi anh: “Anh biết anh ta à?”

“Ai?” Nhiếp Vũ Tranh giả ngu, nhướn mày nhìn cô.

“Được rồi, không có ai hết.” Chúc Cẩn Niên cũng thăm dò được tính tình của anh, càng gấp gáp thì Nhiếp Vũ Tranh càng vui vẻ trêu chọc mình, cố ý ngó lơ thì ngược lại anh sẽ đứng đắn hơn.

Thấy Chúc Cẩn Niên lập tức kết thúc đề tài, quả nhiên anh lại nhắc tới, “Hách Dịch Kỳ à?”

“Trước kia anh quen biết anh ta sao?”

“Hôm nay là lần đầu gặp.”

“Vậy sao anh.... ai nói cho anh thế?”

“Anh đã đồng ý với cô ấy là không bán đứng cô ấy rồi.” Tuy nói vậy nhưng anh lại bán đứng triệt để.

Chúc Cẩn Niên vừa nghe đã hiểu, “Lan Khiết Phi đúng không? Cậu ấy không nghĩa khí gì cả, lại vạch trần không sót chuyện gì của em...”

“Đừng hiểu lầm cô ấy. Anh nhận lời tham gia chương trình của cô ấy, đương nhiên muốn xin cô ấy chỉ bảo về khó khăn của bản thân, cô ấy tìm được ảnh của Hách Dịch Kỳ để chứng minh rằng anh hoàn toàn có thể theo đuổi được em. Anh nghĩ, với tư cách là một người làm công việc nửa tâm lý, chỉ vì để anh tự tin hơn, cô ấy mới giúp anh vượt qua khó khăn tâm lý.” Anh cây ngay không sợ chết đứng bẻ cong sự thật, còn nói vớ nói vẩn.

Chúc Căn Niên lườm anh.

“Lúc này anh quên cảm ơn và chúc mừng anh Hách, buông tha cho Tiểu Niên của anh, tìm được bạn đồng hành khác thích hợp để kết hôn.” Nhiếp Vũ Tranh nhìn bóng lưng của Hách Dịch Kỳ ở phía xa, “Với anh, đời này chuyện mạo hiểm nhất là lỡ như lúc ấy anh ta không buông tay.”

Nể tình những câu này, cô không so đo với Lan Khiết Phỉ nữa.

“Anh ta có buông tay hay không cũng không ảnh hưởng đến quyết tâm từ bỏ của em, quả thật em là một người thích hợp để kết hôn, nhưng không phải với anh ta.” Chúc Căn Niên khẽ lắc đầu, “Chưa nói tới ai đúng ai sai, không cùng chí hướng, không chung tiếng nói thì chắc chắn sau này cũng thành người lạ.”

Chương 95: Thần tình yêu của tôi [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Lễ truy điệu bắt đầu trong không khí trang nghiêm. Lúc nhìn người đã khuất, Chúc Cẩn Niên cầm một đóa hoa cúc trắng, đi theo hàng người dài tiến lên phía trước. Di thể của Trịnh Văn Tú được đặt đóa trang và yên lặng, nhìn như đang ngủ, gương mặt được che lại bởi một tấm lụa trắng, đôi tay đan vào nhau đặt trên bụng, quanh người là hoa cúc vàng và hoa cúc trắng.

Chúc Cẩn Niên khom lưng nhẹ nhàng đặt đóa hoa cúc trắng xuống, khẽ thở dài. Cô cúi chào thật sâu với di thể, không khỏi nghĩ tới quá trình tư vấn ngắn ngủi của Trịnh Văn Tú. Nhìn thoáng qua tay bà ấy, Chúc Cẩn Niên bỗng nhớ lại, trong lần tư vấn ấy vẫn còn một nghi vấn nhưng dạo này có quá nhiều chuyện nên nhất thời cô quên mất.

Lễ truy điệu kết thúc, cô và Nhiếp Vũ Tranh rời khỏi hội trường, “Tào Tiểu Liễu nằm viện, di vật của cô Trịnh do ai chịu trách nhiệm sắp xếp lại thể anh? Có lẽ bà ấy sẽ có một vài ghi chép, hay nói là nhật ký. Em nghĩ, nếu không thì hỏa táng chung với bà ấy, hoặc là chờ Tào Tiểu Liễu ổn định hơn thì giao cho cô ta xử lý.”

Nhiếp Vũ Tranh dừng chân, “Ghi chép và nhật ký? Lúc tư vấn bà ấy có nhắc tới à?”

“Cái này chỉ là phán đoán của em thôi.” Chúc Cẩn Niên vươn tay phải, duỗi năm ngón tay ra, “Lúc đi học, vì mỗi ngày phải cầm bút làm bài tập nên đốt thứ nhất ở ngón giữa của em có một vết chai rất rõ. Em thấy nhiều người xung quanh đều vậy, anh cũng thế. Không chỉ vậy, ngón trỏ và trước

ngón tay cái cũng có vết chai mỏng, nhưng không rõ như ở ngón giữa. Mấy năm nay không cầm bút nữa mà đổi sang dùng máy tính nên vết chai từ từ mờ đi. Nhưng Trịnh Văn Tú không giống thế, lúc bà ấy đến tư vấn thì em đã phát hiện ngón tay giữa của bà ấy có vết chai rất dày, vết chai ở ngón trỏ và ngón cái cũng khá rõ. Cầm dao điêu khắc hay bút đều có khả năng, nhưng em thấy xác suất cầm bút lớn hơn, với cảm xúc của bà ấy thì không thể nào hoàn thành mấy việc như điêu khắc. Ngoại trừ thường xuyên cầm bút, em không nghĩ ra được việc gì trong cuộc sống hằng ngày có thể hình thành vết chai đó.”

“Em nói tiếp đi.” Nhiếp Vũ Tranh dứt khoát dừng lại, ánh mắt sáng quắc.

“Sau khi Tào Nghĩa Lê mất tích, áp lực mà bà ấy phải chịu lớn hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng, bà ấy chịu đựng hai, ba năm, khuynh hướng trầm cảm nhẹ hơn so với dự đoán của em, em nghi ngờ bà ấy có một vài cách để giải tỏa. Em nhớ hôm bà ấy qua đời, lượng mực trong bút máy để viết di thư chỉ còn lại một phần ba, cảnh sát còn tìm thấy một hộp ruột bút máy. Sau khi em tốt nghiệp, đến tận bây giờ mấy chiếc bút máy để ở nhà vẫn chưa dùng hết, hoàn toàn không cần mua một số lớn ruột bút để dự bị. Em cảm thấy hần là bà ấy viết gì đó để giải tỏa tâm trạng, nếu không sẽ không thể giải thích vì sao trên tay bà ấy có những vết chai đó và lý do vì sao chuẩn bị nhiều ruột bút như vậy.” Chúc Cẩm Niên lại thể hiện khả năng suy luận với các chi tiết nhỏ của mình, dứt lời, cô phẩy tay, tự giễu: “Có thể do em nhiều chuyện, nếu bà ấy viết gì đó thật thì dù sao cũng coi như đồ đặc riêng tư, không đưa nó cho những người không thân thiết có lẽ sẽ tốt hơn.”

“Khó khăn của bọn anh nằm ở chỗ Tào Nghĩa Lê và Tăng Đại Cường đều đã chết, tất cả những chuyện xảy ra đều dựa vào lời nói một phía của Hòa Thi Nhụy, cô ta nói gì thì bọn anh phải chứng minh nó đúng nên rất bị động. Anh không biết những thứ mà Trịnh Văn Tú viết có tác dụng gì với việc này không, nhưng có còn hơn không.” Nhiếp Vũ Tranh không che giấu sự ca ngợi trong mắt.

Nghe anh nói vậy, Chúc Cẩn Niên suy nghĩ kỹ, “Tư tưởng của cô Trịnh khá bảo thủ, tính cách hướng nội, suy đoán từ thái độ về việc Tào Nghĩa Lê mất tích thì bà ấy là người sẽ đặt tất cả trứng gà vào trong một giỏ. Em đoán, nếu bà ấy có viết gì thì cũng sẽ khóa nó trong phòng ngủ hoặc phòng sách, rất có thể được đặt chung với sổ tiết kiệm và tiền mặt.”

“Cũng không biết tiền mặt trên người anh có đủ không...” Bỗng nhiên Nhiếp Vũ Tranh nói một câu không đầu không đuôi.

Suýt nữa Chúc Cẩn Niên không kịp phản ứng, ngo ngác chớp mắt mấy cái, “Anh muốn mua gì à?”

Nhiếp Vũ Tranh nắm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, “Anh định gửi tiền mừng cưới cho Hách Dịch Kỳ trước, cảm ơn anh ta đã thể hiện tất cả những điều không thích hợp trước mặt em.”

“Lần đầu tiên anh nghe hết phân tích của em mà không đưa ra kết luận trái ngược đây, em thật sự vừa mừng vừa lo.”

“Lần này em thắng.”

Chúc Cẩn Niên nhướn mày, được anh khích lệ thì bắt đầu không nề mặt, “Có lẽ lúc ấy lòng dạ anh đều dành cho Tào Tiểu Liễu nên mới không chú ý đến những chi tiết vốn không nên lơ là ấy.”

Nhiếp Vũ Tranh không đáp, bỗng nhìn ra sau lưng Chúc Cẩn Niên, “Anh Hách có chuyện gì à?”

Hách Dịch Kỳ đi theo ra đây hả? Chúc Cẩn Niên hơi giật mình, quay người lại nhìn thì phát hiện phía sau trống trơn, chiếc ô che nắng trong lòng bàn tay cũng biến mất, anh rút nó khỏi tay cô, bước nhanh về bãi đỗ xe.

“Nhiếp Vũ Tranh, đồ khốn kiếp! Anh quay lại đây! Trả ô cho em!” Cô tức giận giậm chân.

Nhiếp Vũ Tranh làm như không nghe thấy, sai bước về phía trước, trong lòng lại lẩm bẩm: anh và bạn trai cũ của em oan gia ngõ hẹp gặp mặt, anh đã cố gắng không thể hiện sự ghen tuông rồi, thế mà em còn trêu chọc ngược lại anh.

Thấy việc lấy lại ô che nắng đã vô vọng, vẻ mặt Chúc Cẩn Niên đầy đau khổ nhìn ánh mặt trời rực rỡ, bản thân trở nên hồ đồ vì mấy câu dỗ ngon dỗ ngọt của Nhiếp Vũ Tranh, lại quên mất anh chính là tên cầm thú tính toán chi li.

“Em phơi nắng đến đen luôn rồi!” Vào trong xe, gáy cô đỏ mồn hôi, trợn mắt nổi giận quát Nhiếp Vũ Tranh.

“Đen đâu? Anh thấy em vẫn rất trắng đấy chứ.” Anh liếc Chúc Cẩn Niên, đầu ngón tay lướt qua cánh tay cô, “Không có việc gì thì phơi nắng nhiều hơn đi, thúc đẩy hấp thụ canxi, giúp ghi nhớ lâu nữa.”

Cô ghen lời, quay đầu đi chỗ khác không để ý tới anh.

“Cẩn Niên.”

“Không để ý tới anh nữa.”

“Giận thật đấy à?” Nhiếp Vũ Tranh cười hỏi.

“Hừ.”

“Để về anh giúp em bôi...” Hiển nhiên anh đã quên mất danh từ kia, thử hỏi, “Kem dưỡng da nhé?”

“Chữa trị sau phơi nắng!” Chúc Cẩn Niên giận quá thành cười.

Đúng như suy đoán của Chúc Cẩn Niên, ngăn kéo thứ nhất ở tủ quần áo trong phòng ngủ của Trịnh Văn Tú để sổ tiết kiệm và hộ chiếu của bà ấy, ngăn kéo thứ hai có mấy quyển nhật ký. Trong một, hai quyển ban đầu, độ dài nhật ký mỗi ngày đều rất ngắn, ghi lại một số việc vặt trong cuộc sống và cảm nhận cá nhân, về sau dần dần nhiều hơn, nhất là trong mấy năm Tào Nghĩa Lê mất tích, gần như ngày nào bà ấy cũng viết kín một trang, nội dung về quá khứ từng có rồi lại bức tức với tình trạng bây giờ của mình.

Hóa ra Trịnh Văn Tú đã biết chuyện Tào Nghĩa Lê bị Tăng Đại Cường tống tiền từ lâu, ông ta nói với bà ấy rằng Tăng Đại Cường tình cờ phát hiện giao dịch ký tên luận văn của ông ta và sinh viên, lợi dụng chuyện này để thỉnh thoảng đòi ông ta phí bịt miệng, thường đòi một đến hai ngàn. Trịnh Văn Tú tin tưởng không nghi ngờ chuyện này, nhiều lần muốn báo cảnh sát nhưng đều bị chồng mình ngăn lại. Sau này, bà ấy nghi ngờ chồng mình có người phụ nữ khác ở bên ngoài, cuối cùng tìm được cơ hội nghe lén điện thoại của Tào Nghĩa Lê, thế nên nghe trộm được hai lần bọn họ nói chuyện.

Cuộc trò chuyện đầu tiên, giọng điệu của Tào Nghĩa Lê rất mất kiên nhẫn, than phiền rằng mua gì đấy quá đắt, nhưng vẫn bắt buộc sẽ trả tiền rồi lại bảo Tăng Đại Cường đóng gói những thứ gì đó đã dùng hết.

Cuộc trò chuyện thứ hai, Tào Nghĩa Lê có vẻ rất tức giận, trách cứ tâm trí Tăng Đại Cường đã bị mất phương hướng, chất vấn rốt cuộc hắn đứng ở phe nào, còn mắng hắn là con rối và tay sai của “tā” (1), bảo muốn cùng nhau chết.

(1) Trong tiếng Trung, anh ta và cô ta đều phát âm là “tā”, khi nghe, Trịnh Văn Tú không xác định được giới tính nên chỉ viết cách phát âm.

Trịnh Văn Tú còn viết, có lần Tào Nghĩa Lê uống say đã phàn nàn chuyện của Tăng Đại Cường với bà ấy, nói rằng, nếu không phải muốn bảo vệ danh dự của mình thì ông ta tuyệt đối sẽ không qua lại với loại người này. Vì vậy mà Trịnh Văn Tú cũng vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Tào

Nghĩa Lê. Nhưng lúc đó Tào Nghĩa Lê cam đoan với bà ấy, an toàn không phải vấn đề mà là chuyện tiền nong.

Khi cảnh sát điều tra nguyên nhân cái chết của Tăng Đại Cường, Trịnh Văn Tú đều không tiết lộ những chuyện này, lúc ấy trong lòng bà ấy vẫn có ảo tưởng, tin chắc Tào Nghĩa Lê sẽ không giết người, cố gắng hết sức giữ gìn danh dự của ông ta, không chịu nói vì sao ông ta bị tổng tiền. Bà ấy cố chấp cho rằng chỉ cần cảnh sát không thể tìm được chứng cứ mang tính quyết định từ Tào Nghĩa Lê thì sẽ điều tra người khác.

Nhiếp Vũ Tranh đã mất một tuần chỉ để đọc hết những quyển nhật ký này. Anh kết luận, trong quá trình nhốt Hòa Thi Nhụy, không phải Tăng Đại Cường vẫn luôn sắm vai người không chế, hằn đối xử với Hòa Thi Nhụy tuyệt đối không phải đơn giản là “buông lỏng cảnh giác” và “lương tâm xuất hiện”. Một danh từ tâm lý học xuất hiện trong đầu Nhiếp Vũ Tranh, loại tâm lý này cực kỳ hiếm thấy, tư liệu có thể tìm được trên toàn thế giới khá ít ỏi, không có mấy, Tăng Đại Cường thật sự sẽ xuất hiện tâm lý dị dạng này sao?

Nhóm cảnh sát hình sự điều tra khoảng thời gian bảy năm trước khi Tăng Đại Cường chết cũng đã có kết quả. Một công nhân làm cùng nói rằng tính cách hằn lập dị, rất nóng nảy, từng bị bắt hai, ba lần vì đánh nhau, sau đó “cải tà quy chính”. Hằn không chăm chỉ làm việc, không kiếm được nhiều tiền lắm nhưng cuộc sống lại không gặp khó khăn gì. Mọi người từng nói đùa, hỏi hằn có phải có tiền ở chỗ nào khác nữa không, hằn nói mình có tiền do đánh bài khi rảnh rỗi. Có một thời gian bỗng nhiên hằn hỏi thăm khắp nơi xem có ai muốn nhận con nuôi không, bảo là người thân trong nhà thật sự không nuôi nổi đứa con mới sinh nên chuẩn bị mang cho. Mọi người đoán đó là con riêng của hằn, nhưng hằn vẫn luôn sống một mình, cũng không bao giờ có bạn gái cố định nên suy đoán kiểu này không thể tin được. Sau đó, hằn không hỏi nữa nên mọi người cũng quên dần, chuyện này không có kết quả, chỉ nghe nói vì liên quan đến tính cách nên hằn và người thân không còn qua lại, cũng không biết người thân nào nhờ hằn hỏi chuyện này. Có người phản ánh, Tăng Đại Cường từng bị đánh, người khác hỏi thì hằn chỉ nói chơi bài quýt nợ nên bị đánh. Kể từ đó, trạng thái tinh thần của hằn không quá tốt, rất sa sút, làm việc càng lười biếng hơn.

Giả Á Liệt hừ một tiếng, “Khi điều tra vụ án của Tăng Đại Cường, chúng tôi đã đến hỏi thăm người thân ở quê, không có ai khó khăn đến mức không nuôi nổi đứa bé.”

Biểu cảm của Thẩm Tử Bình đông cứng, “Chẳng lẽ Hòa Thi Nhụy từng mang thai? Đúng rồi.... bị nhốt nhiều năm như vậy cũng không phải không có khả năng này. Nhưng trong nhà Tăng Đại Cường không có bất kỳ đồ đạc nào của trẻ con, hoặc là đứa bé không được sinh ra, không thì sinh ra nhưng vứt đi hoặc...”

Nhiếp Vũ Tranh nhớ lại hoàn cảnh nguy hiểm khi mẹ mình sinh, đối với người bên ngoài mà nói đã là sự kích thích tinh thần cực lớn mà cả đời khó quên, huống chi là người trong cuộc. Anh lấy lại bình tĩnh, lên tiếng: “So sánh mốc thời gian trong nhật ký và mốc thời gian được đồng nghiệp của Tăng Đại Cường cung cấp, có thể thấy sau vài tháng Tăng Đại Cường hỏi thăm khắp nơi, hắn bắt đầu mua mỹ phẩm đắt tiền cho Hòa Thi Nhụy, sau đó có nghi vấn bị đánh, Tào Nghĩa Lê mắng hắn là con rôi và kẻ phản bội, tinh thần của hắn trở nên sa sút, một năm sau thì tử vong. Tôi nghĩ, điều thúc đẩy sự thay đổi này không phải tiền của Tào Nghĩa Lê, mà là sự tự thức tỉnh của Hòa Thi Nhụy và việc cô ta điều khiển tâm lý hắn, khiến hắn từ đồng đội biến thành kẻ thù của Tào Nghĩa Lê. Bị nhốt dẫn đến hội chứng Stockholm, điều này rất hợp lý. Nhưng trong tình huống vẫn bị tội phạm khống chế, hội chứng Stockholm có rất ít khả năng tự khỏi. Nếu Hòa Thi Nhụy từng có một đứa bé thì đứa bé không biết tung tích này rất có thể là một điểm quan trọng trong sự thay đổi tâm lý của cô ta.”

Chương 96: Vĩnh biệt quá khứ [1]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

“Hòa Thi Nhụy không nói với chúng ta chuyện đứa bé.” Giả Á Liệt nhú mày.

Nhiếp Vũ Tranh thoải mái, “Nếu như cô ta từng có con thật thì sẽ không dễ dàng khai ra đâu, đây là điểm yếu của cô ta.”

“Đề con tin đột nhiên thức tỉnh từ hội chứng Stockholm cần một kích thích rất lớn về tâm lý. Ở nước ngoài từng có một vụ án, vài người phụ nữ bị cầm tù đều mắc hội chứng Stockholm, không nói đến việc tranh giành tình nhân của nhau mà thậm chí còn giúp tội phạm ngược đãi những người phụ nữ khác, cho dù mấy người phụ nữ đó bị giết thì vẫn không thể thức tỉnh. Như vậy thì sau khi bị kích thích lớn, ý thức của Hòa Thi Nhụy mới trở lại quỹ đạo. Suy đoán của tôi là đã sinh đứa bé, nhưng Tăng Đại Cường sợ tiếng trẻ con khóc quá to sẽ bị người khác nghe thấy nên lựa chọn vứt bỏ hoặc... giết hại.”

“Tồn thương thân thể và tinh thần mà Hòa Thi Nhụy phải chịu đựng lớn hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng...” Nhiêu Tích thở dài, có phần không đành lòng.

Thẩm Tử Bình ép tất cả nỗi thương cảm và đồng tình xuống, cắn răng nói: “Sống phải thấy người chết phải thấy xác. Chúng ta nên tìm đứa bé này, nếu đây là điểm yếu của Hòa Thi Nhụy thì tin chắc có thể khiến cô ấy nói thật!”

Một cảnh sát hình sự trẻ tuổi vội vàng vào phòng họp, “Quầy rầy một chút ạ, cái đó... bên ngoài xảy ra chút chuyện, tổ phó Thẩm, anh xuống xem sao ạ?”

Khoảng bảy giờ, chị Hồng ở công ty giúp việc gia đình mới dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ xong thì nghe thấy tiếng mở cửa, chị ấy đi ra chào hỏi, “Tiểu Chúc về rồi à? Cậu Nhiếp vẫn chưa về đâu.”

Chúc Cẩn Niên cười. Lúc cô vừa chuyển tới đây, chị Hồng gọi cô là “cô Nhiếp”, cô rất ngại nên bảo chị ấy đổi thành Tiểu Chúc.

Chị Hồng cho mèo ăn, dọn dẹp một lúc rồi dặn dò vài câu thì ra về. Chúc Cẩn Niên vào phòng bếp nhìn nồi canh, hôm nay chị Hồng nấu canh gà nấm thông, bây giờ đang đun bằng lửa nhỏ, mùi hương bay khắp nơi. Trên TV chiếu bức ảnh giới thiệu bộ phim nhiều tập về đề tài mỹ thực, văn án “Một bát canh, một bát cơm, một người, một mái nhà” đánh trúng vào cảm nhận giờ phút này của Chúc Cẩn Niên.

Sau khi tốt nghiệp, cô ở lại thành phố Bằng, một lòng phấn đấu thành chuyên gia tư vấn cấp hai, mỗi ngày đều rất phong phú nhưng vẫn cứ thiếu gì đó. Bạn bè đều nói thành phố Bằng là đặc khu kinh tế phát triển nhất cả nước, có thể khiến con người dốc sức liều mạng nhưng lại không thấy bản thân thuộc về nó, trước kia cô cũng thường cảm thấy như vậy. Nhưng sau khi chuyển tới đây, cảm giác thân thuộc ngày càng khắc sâu.

Cô từng nói với Nhiếp Vũ Tranh, ở nơi mình sống lúc còn nhỏ có một cây dâu tằm rất cao, thàng tư và thàng năm hàng năm, trên cây sẽ treo đầy quả dâu tằm nhỏ, một vài cậu nhóc trèo lên cây hái, còn bảo quả ngọt lắm, cô và mấy cô bé khác chỉ có thể nhặt mấy quả rơi ở dưới để ăn, vậy mà vẫn rất vui vẻ. Sau này lớn lên, mặc dù mua được dâu tằm khá đắt được nhập khẩu trong siêu thị cũng thấy không ngon bằng những quả mình ăn lúc còn bé. Không ngờ ngày hôm sau Nhiếp Vũ Tranh lập tức chuyển một cây dâu

tầm về trồng, anh nói là đặc biệt nhờ người tìm một gốc cây giống tốt, đợi năm sau là ra quả rồi.

Có lẽ vì gần sông nên buổi tối ở đây rất mát mẻ. Hai người bọn họ ăn tối xong thì ngồi hóng gió trên chiếc ghế mây ở góc sân nhỏ, vừa ngắm trăng vừa vuốt lông cho Nãi Bao, còn kể một vài chuyện không đâu vào đâu.

Lúc học cấp hai, khi cùng nhau tưởng tượng cuộc sống lý tưởng sau khi trưởng thành, bạn cùng bàn của cô nói rằng: “Sau bữa tối được tản bộ và nói chuyện phiếm với người mình thích”, còn bản thân cô thì toàn lên mạng, xem phim, du lịch linh tinh gì đấy, chưa từng có sự tham gia của người yêu. Cô chia sẻ chuyện thú vị này cho Nhiếp Vũ Tranh, anh hỏi: “Hiện tại thì sao? Sau khi có anh tham gia, em có cảm giác thế nào?”

“Cũng không tệ.” Cô cắn một miếng dưa hấu mát lạnh, nở nụ cười.

Lúc hóng gió, cô còn tra hỏi lịch sử tình trường của anh, anh thì hay lảm, nhất định phải kể từ lúc mẫu giáo, đến giờ vẫn chưa kể xong năm lớp hai tiểu học, cô càng nghe càng thấy không giống lịch sử tình trường mà trái lại như nghe tiểu sử cá nhân.

Đang nghĩ ngợi thì Nhiếp Vũ Tranh cũng đã về.

“Bảy giờ rồi.” Chúc Cận Niên nhìn đồng hồ, “Không phải buổi chiều anh tham gia cuộc họp ngắn của chi đội hả? Sao thế, bắt đầu từ một giờ đến hơn sáu rồi cơ à?”

“Bốn giờ đã kết thúc rồi, gặp chút việc nhỏ xen giữa nên muộn hơn hai tiếng.” Nhiếp Vũ Tranh đi vào phòng bếp, ôm cô từ phía sau, “Em đoán xem đã xảy ra chuyện gì?”

“Không phải Hòa Thi Nhụy nghĩ quẩn đấy chứ?”

“Chương Tĩnh Minh đến.”

Cái tên này đã lâu không xuất hiện trong cuộc sống của Chúc Cẩn Niên, cô cũng sắp quên hẳn luôn rồi, “Hắn tới làm gì? Đã không thể đi được nữa, hắn còn làm được chuyện xấu gì nữa vậy?”

“Truyền thông đưa tin Hòa Thi Nhụy xuất hiện, Chương Tĩnh Minh làm loạn ở chi đội, nói anh ta là luật sư của Hòa Thi Nhụy, yêu cầu Thẩm Tử Bình dẫn mình đi gặp cô ta.” Nhiếp Vũ Tranh nói xong, đeo găng tay nhà bếp rồi mở nắp nồi, hơi nước nóng hổi bay ra, mang theo mùi hương đặc biệt của nấm thông.

Chúc Cẩn Niên ngẩn ra, truy hỏi: “Vậy đã gặp chưa?”

“Có thể để anh ta gặp chắc?” Nhiếp Vũ Tranh hỏi lại, mỉm cười nhìn cô.

“Hắn cũng chẳng phải người dễ dàng bị tổng cổ đi như vậy đâu.”

“Lấy cái chết ra đe dọa, nào là dao găm nào là thuốc sâu, như một người đàn bà chanh chua vậy.” Nhiếp Vũ Tranh lắc đầu, bình luận: “Buồn cười mà lại... đau thương.”

“Hắn bị điên à? Hòa Thi Nhụy thấy hắn, không liều mạng với hắn mới là lạ ấy.” Chúc Cẩn Niên hoàn toàn không có chút đồng cảm và khách sáo nào: “Dù sao thì bởi vì lúc trước cô ta không chịu được việc Chương Tĩnh Minh quấy rối nên mới đi tìm Tào Nghĩ Lê, không có hắn thì sẽ không phải gặp những chuyện sau đó. Mặc dù tạm thời anh không thể nói chi tiết với em, nhưng chỉ cần là người có chỉ số thông minh, không có vấn đề đầu óc thì đều tưởng tượng được cô ta bị đối xử như thế nào trong mấy năm này, đổi lại là em, chỉ cần có thể còn sống quay về thì em sẽ giết hắn.”

“Xem ra không thể tùy tiện đắc tội với em.”

“Đương nhiên, nếu không anh cứ chờ mà xem.” Chúc Cẩn Niên trợn mắt, đe dọa anh.

“Không đẹp bằng em (1).” Anh trêu cô.

(1) Trong câu nếu không anh chứ chờ mà xem có ba chữ “ 你好看”, không đặt trong ngữ cảnh câu này thì nó có nghĩa là anh đẹp nên Nhiếp Vũ Tranh mới đáp như vậy.

“Được rồi được rồi, em đói meo rồi.” Chúc Cẩn Niên đặt thức ăn lên bàn, gọi anh đến ăn cơm.

“Lâu lắm rồi anh không tới Sa Mạc Cam Tuyền, vẫn thuận lợi chứ?” Cuối cùng sếp lớn cũng quan tâm đến tình hình phát triển và mở rộng nghiệp vụ.

“Rất tốt. Nhiệm vụ tư vấn dài hạn ở trường học của chúng ta đã có hiệu quả, nhân dịp nghỉ hè, có rất nhiều phụ huynh dẫn theo con cái sắp lên lớp mười hai tới để học tập phương pháp giảm sức ép và điều chỉnh tâm lý, đồng thời ký thỏa thuận trọn gói.”

“Em thì sao, có gặp trường hợp nào khó giải quyết không?” Sếp lớn lại quan tâm đến tình hình công việc của trợ lý.

Chúc Cẩn Niên nghĩ đến vị khách nam mà hôm nay mình tiếp đón thì không khỏi xấu hổ. Anh ta nói mình thích chó cưng, cũng đã nhiều lần xảy ra quan hệ, bây giờ vừa cảm thấy tội lỗi vừa không không chế được bản thân. Cô cười, trả lời đơn giản: “Có thể đối phó được.”

“Tốt lắm.” Sếp lớn tỏ vẻ hài lòng.

Thành viên tổ chuyên án thẩm vấn Hòa Thi Nhụy lần nữa, cô ta luôn chắc chắn mình chưa từng có con. Không tìm được bước đột phá từ cô ta,

cảnh sát căn cứ vào nhật ký của Trịnh Văn Tú và lời khai của đồng nghiệp Tăng Đại Cường để xác định một khoảng thời gian chung chung, sau đó gửi thông báo cho các tổ chức thu nhận và bệnh viện trong toàn bộ thành phố để tìm kiếm những đứa trẻ mới sinh bị vứt bỏ lần được cứu trong khoảng thời gian đó, tuy tìm được mấy đứa, nhưng không ai có quan hệ huyết thống với Hòa Thi Nhụy.

“Tạm thời không có chứng cứ mới chứng minh Hòa Thi Nhụy cố ý giết người phóng hỏa.” Nhiều Tích giờ hai tay, buồn bực nói, “Nhật ký của Trịnh Văn Tú và một vài lời khai từ đồng nghiệp của Tăng Đại Cường chỉ chứng minh được Tăng Đại Cường và Tào Nghĩa Lê cãi nhau ầm ĩ, vốn dĩ hai người họ cũng đã có mâu thuẫn về tiền bạc nên không tính là tình huống gì mới, cho dù Hòa Thi Nhụy từng sinh con thì cũng không thể được tính là một dây xích trong chuỗi bằng chứng. Tôi phải cảm ơn trời đất vì cô ta đã không nộp giám định pháp y tâm thần (2), bị nhốt bảy năm, là tôi thì tôi cũng phát điên mất!”

(2) Pháp y tâm thần là một bộ phận của Tâm thần học, phát triển cùng với sự phát triển chung của ngành Tâm thần học, chủ yếu nghiên cứu mối liên hệ đặc biệt của các trạng thái rối loạn tâm thần đối với những vấn đề dân sự và hình sự. Công tác giám định PYTT có mối liên quan mật thiết giữa các ngành Y tế, Công an, Viện kiểm sát, Tòa án.

So với việc hết đường xoay xở của các thành viên khác trong tổ chuyên án, Nhiếp Vũ Tranh lại có vẻ thảnh thơi: “Lần trước, mỗi khi vụ án trong tay tôi rơi vào ngõ cụt thì đều có người thân bí gửi thư gợi ý, lần này người đó chậm chạp mãi không ra tay, không biết bởi vì nội dung điều tra của chúng ta được giữ bí mật quá hay do người đó cũng không có manh mối nhỉ?”

Thẩm Tử Bình dờ khóc dờ cười, “Cậu nói thế làm tôi lại nghĩ... không phải cậu đang đợi ai gợi ý đấy chứ? Không đáng tin cậy chút nào hết. Tôi đã bảo người nọ có lẽ là một người dân nhiệt tình nào đó trong thành phố, đọc tiểu thuyết trinh thám nhiều quá nên muốn ra về thân bí thôi.”

“Cậu nói đúng, vẫn phải dựa vào bản thân thôi.” Anh mỉm cười, “Kiểm tra những đồ mà Tào Nghĩa Lê sưu tầm nhé... còn nhớ dây chuyền bạch kim chứ? Ngày sưu tầm của nó trùng khớp với khoảng thời gian nghi vấn Hòa Thi Nhụy sinh con. Tôi nghĩ điều này không phải chỉ là trùng hợp đâu.”

Giả Á Liệt đập bàn, “Chính là sợi dây chuyền mà cậu nói cậu nghĩ mãi không ra à? Sợi dây chuyền cực kỳ bản ấy!”

“Nó rất quan trọng với Hòa Thi Nhụy, nhưng lần trước tôi hỏi thì cô ta lại có vẻ chẳng hề để ý. Sau khi thoát ra khỏi nhà Tăng Đại Cường, cô ta vẫn nghĩ cách quay về nhà, chứng minh sức nặng của tình thân trong lòng cô ta rất lớn, vậy sao có thể lạnh lùng với đồ vật có thể nói là di vật của bà nội như thế? Cô ta nói vô ý làm mất, nhưng nó lại xuất hiện trong bộ sưu tập của Tào Nghĩa Lê, vì sao? Ngày sưu tầm sợi dây chuyền từ tận sáu năm trước, nói cách khác, Hòa Thi Nhụy bị nhốt bốn năm thì dây chuyền mới rơi vào tay Tào Nghĩa Lê.”

“Ngày sưu tầm của nó trùng khớp với khoảng thời gian nghi ngờ Hòa Thi Nhụy sinh con. Tôi nghĩ điều này không đơn giản là trùng hợp.” Nhiếp Vũ Tranh suy đoán, “Có khả năng nào cô ta đeo sợi dây chuyền vào người đứa con xem như vật kỷ niệm, nhưng Tăng Đại Cường lại bán nó cho Tào Nghĩa Lê, để nhận được một khoản tiền không?”

“Nhưng vì sao nó dính đầy bùn đất vậy?” Thẩm Tử Bình khó hiểu lên tiếng, “Như mới được đào ra từ trong đất ấy!” Nói xong, chính anh ta cũng ý thức được điều gì, hoảng hốt thốt lên: “... Không thể nào?!”

Nhiếp Vũ Tranh gật đầu, khẳng định suy nghĩ trong lòng anh ta: “Từ góc độ tâm lý tội phạm, tội phạm có kế hoạch từ trước thường chọn thủ đoạn xử lý thi thể mà mình quen thuộc nhất và nắm chắc nhất. Sở trường của Tăng Đại Cường chính là đào hố và chôn vùi, hẳn đã làm vậy với Tào Nghĩa Lê, và với một đứa trẻ tuyệt đối không thể phát ra âm thanh, không thể để cho người ngoài phát hiện, có phải cũng thế không?”

Mọi người âm ỉ, cực kỳ phẫn nộ: “Ra tay tàn nhẫn với con của mình vậy ư?”, “Có phải người nữa không! Vô tình quá mức!”

“Chưa chắc đã là của hắn, cũng có thể là của Tào Nghĩa Lê.” Thẩm Tử Bình nói, “Xác suất 50%, Tăng Đại Cường lựa chọn tự bảo vệ mình.”

“Lập tức tiến hành phân tích thành phần vi lượng của dây chuyền, nhất là bùn đất bám trên đó, nhận được kết quả thì tìm chuyên gia địa chất, thổ nhưỡng nhờ họ đánh giá giúp.” Nhiêu Tích lên tiếng.

Thẩm Tử Bình giận dữ đốt một điếu thuốc, bước ra hành lang hút vài cái, tâm trạng vẫn chưa ổn định được.

Nhiếp Vũ Tranh cầm cặp công văn, anh là người cuối cùng đi ra khỏi phòng họp.

“Tôi chấp nhận đề nghị tới Sa Mạc Cam Tuyền của cậu, nếu không thì tôi phát điên mất.” Thẩm Tử Bình gọi anh lại.

Nhiếp Vũ Tranh vỗ vai anh ta, xem như ngầm đồng ý.

“Có thể giảm giá 50% cho tôi không?”

“Đánh cho gãy xương (3).” Nhiếp Vũ Tranh vươn tay rút điếu thuốc anh ta đang hút, thuận tiện dụi tắt nó.

(3) Từ giảm giá và đánh đồng âm khác nghĩa.

“Cậu... ôi!”

Chương 97: Vĩnh biệt quá khứ [2]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Hai người đi với nhau đến tòa nhà Tùng Hải, Thẩm Tử Bình vừa lẩm bẩm lặp lại dòng chữ quảng cáo của Sa Mạc Cam Tuyền vừa nghe ngóng những vấn đề liên quan đến tư vấn tâm lý. Vì anh ta nhất thời hứng lên nên không hẹn trước, tạm thời lễ tân không sắp xếp được chuyên gia tư vấn.

“Đi theo tôi.” Xem ra Nhiếp Vũ Tranh định tự mình ra trận.

Thẩm Tử Bình cũng không có vấn đề tâm lý nghiêm trọng gì, chẳng qua dạo này bên ba điều tra vụ án quá mức mệt nhọc, cộng thêm tích lũy khá nhiều năng lượng tiêu cực nên cần giải tỏa thôi. Gào thét đập phá trong phòng phát tiết một trận đến mức kiệt sức, gánh nặng trong lòng đã giảm được hơn nửa.

Anh ta ngậm một điều thuốc, yếu ớt ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc của Nhiếp Vũ Tranh, uống mấy ngụm cà phê có bỏ nhiều đường thì tâm trạng đã khá hơn nhiều.

Nói chuyện được một lúc, Nhiếp Vũ Tranh bỗng nhiên nhìn thẳng vào mặt anh ta, đôi mắt trở nên sắc bén, “Lần này không gửi ảnh cho tôi vì đã chấp nhận sự thật rồi à?”

Anh ta ngồi thẳng lưng, “Ảnh... ảnh gì?”

“Bức thư thứ nhất có ảnh Diệp Hân Tuyết được cắt từ báo và ảnh Hòa Thi Nhụy mà tôi nhận được một cách khó hiểu đều do cậu gửi.” Nhiếp Vũ

Tranh mỉm cười đắc ý, trong mắt lộ vẻ thoải mái vì hiểu rõ tất cả, “Trước kia tôi không muốn kiên trì theo đuổi vì cho rằng đó là một người biết chuyện nhiệt tình hoặc có ý đồ riêng. Mãi đến khi tôi nhận được ảnh Hòa Thi Nhụy...”

Thẩm Tử Bình nín thở, mím môi.

“Tử Bình, chỉ cần liên quan đến cô ta, cậu sẽ mất kiên nhẫn. Sau đó tôi nghĩ, nếu không phải cậu thì tôi không tin có người có thể vượt qua hàng loạt camera theo dõi dày đặc ở chi đội và hành lang người đến người đi, để đặt những thứ được cắt từ báo trên bàn các cậu, còn không điều tra được bất cứ dấu vết gì. Với cậu thì có được ảnh của Diệp Hân Tuyết rất dễ dàng, cậu biết tôi đang điều tra cái gì, chỉ cần đi sâu vào hỏi cảnh sát thành phố Lương Túc một chút thì có thể có được ảnh của Diệp Hân Tuyết. Cậu sợ bị tôi phát hiện nên cố ý viết chữ bằng tay trái, càng chứng minh người gửi thư chính là người quen bên cạnh tôi, nếu như chỉ là một người dân nhiệt tình trong thành phố thì có gì phải sợ tôi điều tra? Nhưng mặc dù dùng tay trái, sự căm ghét khi cậu viết tên Chương Tĩnh Minh vẫn có thể nhìn ra từ nét chữ, cảm xúc này hoàn toàn khác với ba chữ Diệp Hân Tuyết mà cậu viết.”

Thẩm Tử Bình cứng đờ tại chỗ, một lúc lâu sau mới lắc đầu, “Thật sự không thể lừa được cậu chuyện gì... Trong cuộc họp lần trước, cậu cố ý thuận miệng nhắc tới người nhiệt tình gửi thư kia, rõ ràng là đang dò hỏi tôi.”

“Có thể nói cho tôi biết tại sao không?”

“Lần đầu tiên Chúc Cẩn Niên tới chi đội đã gặp Chương Tĩnh Minh, tôi dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết chắc chắn hắn sẽ lặp lại chiêu cũ, coi cô ấy thành mục tiêu mới. Tôi cũng chỉ thử vận may, muốn giúp đỡ thêm thôi, vì thế ném mồi nhử trước, biến tin tức cắt từ báo thành thư nặc danh. Sau đó, quả thật vì Chúc Cẩn Niên mà cậu muốn điều tra chuyện của Hòa Thi Nhụy, tôi đứng ở giữa tự nguyện chịu thiệt. Tôi thấy cậu đang điều tra “Hân Tuyết” nên đã tìm kiếm rồi gửi ảnh của Diệp Hân Tuyết cho cậu, thu hút sự chú ý của cậu, muốn cậu có ấn tượng rằng “hể là đồ tôi gửi cho cậu

thì nhất định sẽ có giá trị”. Nhưng cậu lại cố gắng theo đuổi vợ, không toàn tâm toàn ý xử lý vụ án mất tích của Hòa Thi Nhụy, chậm chạp mãi không tìm được manh mối mới của vụ án, tôi không kiềm chế được, có phần nóng vội nên lại gửi ảnh cho cậu...”

“Cậu muốn dùng thư nặc danh để tạo tâm lý quán tính cho tôi, đồng hóa cách suy nghĩ của tôi để tiến tới việc nhấn mạnh chuyện điều tra phân tích với Chương Tĩnh Minh.”

Thẩm Tử Bình thở dài, “Xấu hổ quá...”

“Chấp niệm.” Nhiếp Vũ Tranh lên tiếng.

Anh ta lại thở dài, “Người con gái đầu tiên mình thích, vụ án đầu tiên không phá được... là một loại nút thắt tâm lý, cũng là chấp niệm. Nhưng cậu yên tâm, tôi không có tình cảm khác với Hòa Thi Nhụy, dù sao hiện tại đã có vợ con, hơn nữa tôi là cảnh sát, khi giải quyết sự việc sẽ thấy không đành lòng nhưng tuyệt đối không bao che dung túng.”

Tiếng chuông sáu giờ vang lên từ phía xa.

“Tiểu Chúc tan làm rồi ấy nhỉ.” Thẩm Tử Bình đứng dậy, “Không quấy rầy cậu hẹn hò nữa, hiếm khi tôi được về nhà sớm với vợ con như thế này, đi đây.”

Anh ta vừa dứt lời, Chúc Cẩn Niên đã ngó nghiêng nhìn vào trong phòng làm việc, cô cất giọng trêu chọc: “Chẳng mấy khi Nhiếp tổng đến văn phòng, muốn hẹn hò với ai vậy ạ?”

“Dù sao cũng không phải tôi.” Thẩm Tử Bình nhướn mày, vẫy tay xem như tạm biệt.

“Em nói xem anh với ai?” Nhiếp Vũ Tranh đứng dậy bước vài bước, tiện tay đóng cửa lại, đồng thời cánh tay kia ôm lấy eo Chúc Cẩn Niên, còn khẽ

vỗ mông cô một cái.

“Hiếm lắm mới thấy anh rảnh đến đón em tan làm.”

“Thỉnh thoảng cũng phải tạo cảm giác tồn tại chứ.”

Chúc Cận Niên nghiêng đầu giả vờ không hiểu, “Chẳng lẽ không phải đặc biệt tới đây để hẹn hò với em à?”

Nhiếp Vũ Tranh hỏi cô: “Hẹn hò đâu rồi? Gọi nó ra đây, để anh nói chuyện với nó.”

“Nói đến hẹn hò... Đạo này Lan Khi Phiết cũng yêu đương rồi, bạn trai kém cậu ấy bảy tuổi, vừa mới lên đại học. Ngày hôm qua cậu ấy hẹn em tối nay cùng đi ăn cơm, còn gào khóc muốn khoe tiểu thýt tươi của mình, cậu ấy bảo em dẫn theo thýt đông lạnh của em nữa.”

“Không phải “thịt đông lạnh” là chỉ anh đây chứ?” Nhiếp Vũ Tranh nhướn mày.

“Ặc...” Chúc Cận Niên cười xấu hổ, vui vẻ quá nên nhất thời lại để lộ biệt danh các cô lén lút gọi bạn trai mình.

Nhiếp Vũ Tranh tạm thời bình tĩnh, “Hẹn mấy giờ?”

“Bảy giờ ạ.” Chúc Cận Niên lấy lòng, hỏi gì đáp nấy, “Gần đây lắm, là quán lẩu cua ở đối diện.”

“Còn một tiếng nữa.” Anh chậm rãi gật đầu, bỗng nhiên cười khuy cổ áo polo, “Cũng đủ cho miếng “thịt đông lạnh” là anh khiến em nếm được mùi vị đồ tươi.”

“Này! Không phải anh định ở đây...” Nét mặt Chúc Cẩn Niên thay đổi rồi chậm rãi đỏ ửng, người này không vừa ý là lại giờ trò!

“Bọn họ vẫn chưa tan làm đâu!”

“Vậy nên...” Nhiếp Vũ Tranh đặt thẳng ngón trỏ lên môi cô, “Em nhỏ giọng chút nhé.”

“Anh điên rồi... Á!” Chúc Cẩn Niên bị anh đè lên sofa, vừa bắt đắc dĩ ngượng ngùng, vừa lo lắng sợ hãi.

Bảy giờ kém năm phút, tay chân Chúc Cẩn Niên luống cuống đứng trước gương tô son, Nhiếp Vũ Tranh quan tâm giúp cô kéo khóa sau lưng của chiếc váy lên, dù bận vẫn ung dung đứng trước cửa sổ sát đất chờ cô trang điểm lại.

Cuối cùng hai người tới nơi đã hẹn lúc bảy giờ mười lăm phút, Lan Khiết Phỉ và tiểu thị tươi rạng rỡ tới từ lâu rồi, nhìn thì gương mặt trẻ con của cô ấy rất xứng đôi với tiểu thị tươi, vừa thấy hai người bọn họ, cô ấy chỉ vào đồng hồ: “Các cậu đến muộn mười lăm phút nhé, Tiểu Niên cao su quá, biết thế đã hẹn bảy rưỡi.”

“Tớ có cao su đâu...” Bị cô ấy nói thế, Chúc Cẩn Niên muốn khóc.

“Đề nghị của em được đấy, muộn hơn nửa tiếng thì bọn anh đã không phải vội vàng, qua loa kết thúc như vậy.” Nhiếp Vũ Tranh vẫn cái kiêu một câu không sợ chết người.

Chúc Cẩn Niên lườm anh một cái, cũng may Lan Khiết Phỉ không phát hiện ẩn ý trong câu nói ấy, cho rằng bọn họ tiếp đón khách hàng nên cả đôi mới tới muộn.

Khoan hăng nói cặp chị em yêu nhau này hết sức mặn nồng, trước mặt tiểu thít tươi, bé thỏ trắng Lan Khiết Phi lập tức trở thành gà mẹ như chị cả, tiểu thít tươi rạng rỡ ở trước mặt cô ấy lại thể hiện sự ỷ lại. Lan Khiết Phi kể lại những lời phản đối với mối tình của mình, cảm thấy khá tổn thương, ai ngờ một câu “Dù tương lai ra sao, anh nhất định phải lấy em” của tiểu thít tươi đã khiến cô ấy cảm động đến nỗi mắt ngấn lệ, lại còn phàn nàn lời cầu hôn của cậu ấy không đủ thành ý.

Dưới bàn, Nhiếp Vũ Tranh nắm tay Chúc Cẩn Niên, ghé vào tai cô hỏi: “Lần trước em gọi anh là “chồng”, có phải đại biểu anh có thể giảm bớt bước cầu hôn không?”

“Nghĩ hay quá nhỉ.” Chúc Cẩn Niên nở nụ cười nghịch ngợm với anh.

Không biết có phải để chứng minh câu nói lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó thoát hay không mà kiểm tra đo lường được vết máu bên trong dây chuyền bạch kim, nhưng vì cách quá nhiều năm nên hồng cầu trong vết máu đã mất, không thể kiểm tra được ADN. Kết quả phân tích thành phần vi lượng trong bùn đất cũng đã có, hàm lượng kim loại nặng cadimi (1) và chì vượt quá mức bình thường. Kim loại nặng ít có khả năng di chuyển trong đất, không tan trong nước, không bị phân hủy bởi vi sinh vật, thành phần có tính ổn định.

(1) Cadimi là nguyên tố hóa học trong bảng tuần hoàn các nguyên tố có ký hiệu Cd và số nguyên tử bằng 48. Là một kim loại chuyển tiếp tương đối hiếm, mềm, màu trắng ánh xanh và có độc tính, cadimi tồn tại trong các quặng kẽm và được sử dụng chủ yếu trong các loại pin.

Năm năm trước, ban lãnh đạo nhiệm kỳ mới của thành phố Bằng đã đề xuất nội dung xử lý nguồn đất bị ô nhiễm trong kế hoạch năm năm. Sau đó tiến hành một cuộc khảo sát kiểm tra tình trạng đất, căn cứ theo mức độ ô nhiễm nặng nhẹ để xác định khu vực trọng điểm cần xử lý đầu tiên.

Tình hình cụ thể của cuộc khảo sát nguồn đất thuộc về bí mật quốc gia, không thể công bố với bên ngoài, do đó cảnh sát hình sự của tổ chuyên án đã mang theo báo cáo kiểm tra và đo lường tới ban bảo vệ môi trường chịu trách nhiệm kiểm tra đất để tìm hiểu tình hình. Lão Hạng phụ trách hạng mục năm đó nói cho bọn họ biết, đúng là đã phát hiện được lượng kim loại nặng cadimi và chì vượt chỉ tiêu ở đất đai trong khu vực của thành phố Bằng, ba nhà máy tinh luyện kim loại vi phạm các quy định bị bắt buộc ngừng kinh doanh để chỉnh đốn và cải cách, kết quả kiểm tra bùn đất trong dây chuyền rất giống với báo cáo mức độ ô nhiễm khu vực đó. Về cơ bản, có thể nói sợi dây chuyền này có “liên quan mật thiết” với đất ở khu vực ấy, trùng hợp là nó chỉ cách nhà Tăng Đại Cường 5km.

Một cảnh sát hình sự hỏi: “Lúc các anh lấy mẫu đất có phát hiện được gì không, ví dụ như đồ trang sức hoặc quần áo chẳng hạn?”

“Không có, nhưng mà...” Lão Hạng nghiêm túc nói, “Chúng tôi phát hiện một hài cốt được bọc bằng vải, từ đầu tưởng rằng là thú cưng của nhà nào đó, nhưng lúc sau càng nhìn càng giống người nên lập tức báo cảnh sát. Tuy nhiên sau đó cục cảnh sát phản hồi rằng kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy đứa bé ấy đã chết trước khi được chôn xuống đất, giống như sinh ra mà không còn sống, dù sao cũng không phải bị giết. Việc này đã trôi qua như vậy.”

Tổ chuyên án lập tức liên lạc với cục cảnh sát thuộc khu vực và tiến hành liên lạc với cục cảnh sát ở huyện. Báo cáo lúc ấy vẫn còn, kết quả khám nghiệm tử thi của đứa bé cũng được đưa vào hồ sơ. Pháp y Tiểu Lương của đội điều tra nói giới tính của đứa bé này là nữ, phổi phát triển không đầy đủ, tắc nghẽn đường hô hấp, vừa sinh ra đã xuất hiện hội chứng suy hô hấp nặng nên bất hạnh qua đời, thuộc loại tử vong bình thường, thời gian tử vong ước tính vào khoảng nửa năm trước. Bố mẹ không rõ, không có người nhận nên đã được hỏa táng theo quy định. Nhà tang lễ xử lý theo kiểu tro cốt vô chủ, chôn nó vào khu vực riêng trong nghĩa trang công cộng.

“Đúng rồi, cái này...” Tiểu Lương tìm được mấy bức ảnh trong máy tính, “Đây là thứ phát hiện được cùng với thi thể, hình như là một đoạn của dây chuyền hoặc vòng tay đã bị đứt, bạch kim đấy.”

Đoạn bạch kim khoảng 4cm hoàn toàn trùng khớp với hình dạng dây chuyền của Hòa Thi Nhụy, thông tin ADN trên báo cáo của thi thể cũng chứng minh có quan hệ người thân với cô ta. Từ đó cảnh sát kết luận, bé gái được sinh ra đã bất hạnh chết non chính là con của Hòa Thi Nhụy.

Hòa Thi Nhụy ngồi vào phòng thẩm vấn lần nữa, lúc này Nhiều Tích, Giả Á Liệt và Nhiếp Vũ Trang ngồi đối diện cô ta.

Cô ta hít một hơi thật sâu, biết rõ ba người này chắc chắn có chuẩn bị khi đến đây, vẫn bình tĩnh cười, “Chào các anh.”

“Chào cô, chúng tôi sẽ hỏi cô thêm mấy vấn đề, mời cô trả lời theo đúng sự thật.” Giọng nói của Nhiều Tích là kiểu giải quyết công việc, rất có uy nghiêm của người lãnh đạo. Trước khi thẩm vấn, ba người đã mở một cuộc họp ngắn, lập kế hoạch về các vấn đề muốn hỏi, bây giờ anh ta đã có dự định trước.

“Cô tốt nghiệp đại học Chính Pháp Đông Nam, hơn nữa thành tích học tập tốt như vậy, chắc chắn biết phòng vệ chính đáng sẽ không phải chịu hình phạt. Cô đã trốn khỏi nhà Tăng Đại Cường, vì sao không lựa chọn báo cảnh sát mà lặng lẽ quay về quê hương?”

“Tôi bị nhốt bảy năm, bỗng lấy lại được tự do, trong lúc nhất thời không thể suy nghĩ vấn đề theo tư duy của người bình thường. Tôi chỉ muốn cách xa chỗ đó, tôi sợ tất cả mọi người, kể cả cảnh sát. Tôi chỉ nhớ trời không lạnh nhưng cả người mình đang run rẩy, cứ đi thẳng đến nơi có đường thì liều mạng đón xe, lên một chiếc xe khách nông thôn nhỏ, đúng lúc có thể đến bến xe thị trấn, sau đó lại tới bến xe thành phố Bằng. Nhiều năm như thế, bến xe vẫn còn, không thay đổi gì, tôi mua một vé quay về Lương Túc, khi mua vé tôi cũng không nói được rõ ràng, các anh biết không, đã lâu lắm rồi tôi không nói chuyện với người khác. Về đến nhà, giây phút bố mẹ nhìn thấy tôi, cả đời này tôi sẽ không thể quên! Hai người họ trực tiếp quỳ xuống trước mặt tôi, kéo tay tôi, ba chúng tôi khóc đến mức không thở nổi.”

Hòa Thi Nhụy thở hắt ra, khẽ lau nước mắt trào ra ở khóe mắt, tiếp tục nói: “Tôi nói không ngừng, khi đó tôi có cảm giác mình điên rồi, không ngủ không nghỉ, nói suốt mấy ngày mấy đêm, cổ họng chảy cả máu. Bố mẹ tôi cũng muốn báo cảnh sát nhưng tôi không đồng ý. Tôi không dám đối mặt với người lạ, không muốn nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong mấy năm đó. Hai người họ bận chăm sóc tôi, luôn ở nhà với tôi, tạm thời cũng không đến cục cảnh sát nữa. Tôi và mẹ mình ngủ chung giống như hồi nhỏ, tôi cảm thấy rất an toàn.”

Hai tay cô ta ôm lấy bản thân, dường như nhớ lại khoảng thời gian ấm áp khi còn bé.

Chương 98: Vĩnh biệt quá khứ [3]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Im lặng hồi lâu, Giả Á Liệt không thể không cắt ngang hồi ức tốt đẹp của cô ta: “Cô ở nhà bao lâu?”

“Khoảng ba, bốn tháng, tôi chưa từng ra ngoài, cũng không dám ra ngoài. Cảm xúc... hay phải nói là tinh thần của tôi dần trở lại bình thường, cũng không gặp ác mộng nữa. Tôi bắt đầu suy nghĩ đến chuyện sau này, bởi vì cũng không thể không ra ngoài cả đời.”

Nhiều Tích nói, “Cô có thể lựa chọn báo cảnh sát, tiếp tục đi học, trở về cuộc sống bình thường.”

Hòa Thi Nhụy cười khổ lắc đầu, “Tôi không biết cuộc sống bình thường mà anh nói là gì, mọi người đều cho rằng tôi đã chết rồi, mà tôi cũng không muốn giải thích quá khứ của mình cho những người biết tôi hoặc muốn biết tôi. Tôi hiểu rõ, khi internet và công nghệ phát triển, một người đã mất tích bảy năm còn sống và xuất hiện như tôi chắc chắn sẽ thu hút giới truyền thông, như vậy chẳng phải những thứ mà tôi gặp phải sẽ bị toàn bộ người trên thế giới biết sao? Tôi không muốn bị chú ý nữa, tôi không muốn đối mặt với ánh mắt và những tiếng bàn tán của người khác về mình.”

Nhiếp Vũ Tranh bình tĩnh nhìn cô ta, “Vậy nên cô quyết định mai danh ẩn tích, đến làng Ô Lai ở khu Xương Đóa làm giáo viên tình nguyện à?”

Hòa Thi Nhụy ngược mắt lên, “Đúng vậy, hồi đại học tôi từng đăng ký nhưng khi ấy chỉ vì muốn tới nơi gian khổ để rèn luyện, cống hiến một thời

gian rồi quay về. Mà ba năm trước, suy nghĩ của tôi là đi thì sẽ ở lại đó. Làng Ô Lai rất đẹp, bốn phía đều là sông băng núi tuyết, chỉ có điều đường đi nguy hiểm nên ít người tới. Cái gọi là điều kiện gian khổ đều là cảm nhận chủ quan, với tôi thì nơi đó giống như thiên đường vậy, không nhiều người lắm, ai cũng chân chất thật thà, không ác độc xảo trá, không có thị phi, tôi dạy các em nhỏ viết chữ Hán, đọc sách, nói cho các em ấy cái gì là tốt đẹp, nhưng chưa bao giờ nhắc đến quá khứ của mình, bởi vì ở nơi đó, tôi cũng sắp quên rồi.”

Căn cứ vào lịch sử tìm kiếm của cô ta thì trên thực tế cô ta hoàn toàn không quên.

Kết quả điều tra tiếp theo được gửi về từ Xương Đóa có nói, trong quá trình dạy học, Hòa Thi Nhụy dùng tên giả Hà Thi Tâm, cô ta rất tận tâm với các em học sinh, cũng chưa từng đòi một đồng tiền nào từ phía nhà trường, các em nhỏ đều rất thích cô ta và nhiệt tình học tập, hiệu trưởng lại nhấn mạnh Thi Tâm là giáo viên tốt nhất mà mình từng gặp, hi vọng cô ta có thể quay trở lại.

Một Hòa Thi Nhụy lợi dụng việc dẫn dụ tâm lý tiêu cực như ma pháp hắc ám, suýt nữa kéo ba thành viên thâm vấn vào bẫy khổng chế tâm lý lại tới làng Ô Lai dốc hết tấm lòng với các em nhỏ, cô ta thật sự là một người cực kỳ phức tạp.

Nhiều Tích có vẻ hơi xúc động, lấy lại bình tĩnh, anh ta hỏi: “Cô đối xử tốt với các em nhỏ ở làng Ô Lai như vậy là vì từng mất con sao?”

“Vấn đề này lần trước các anh đã hỏi tôi rồi.” Hòa Thi Nhụy quan sát biểu cảm của ba người đối diện, cắn răng kiên trì nói: “Tôi không có con.”

Giả Á Liệt lấy hai cái túi còn đóng kín ra, một cái chứa đoạn dây bạch kim đã đứt, cái kia chứa phần còn lại của sợi dây chuyền.

Hòa Thi Nhụy ngẩn người, nhìn chăm chăm vào chúng, đôi môi run rẩy hơi nhếch lên.

Giả Á Liệt giải thích: “Tào Nghĩ Lê có đam mê sưu tầm đồ vật đã bị vứt của phụ nữ, mấy năm đó, Tăng Đại Cường đều đưa những đồ mà cô từng dùng cho ông ta. Sợi dây chuyền này cũng là một trong số đó, ngày sưu tầm vào bốn năm hai tháng sau khi cô mất tích. Một đoạn dây chuyền khác được phát hiện từ một thi thể bé gái được đào lên khi tiến hành lấy mẫu kiểm tra nguồn đất ô nhiễm toàn thành phố vào tháng chín cùng năm, trải qua so sánh thì bé gái và cô có quan hệ mẹ con, mà bố của đứa bé là...”

“Đừng nói nữa!” Hòa Thi Nhụy bỗng nhiên nói to.

“Hòa Thi Nhụy, xin cô không chế cảm xúc của mình!” Nhiêu Tích lạnh lùng nói, “Khi cảnh sát thẩm vấn không phải cô nói dừng là dừng.”

Cô ta bắt đầu lo lắng, không thể ngồi yên, không ngừng hít sâu, nhìn khắp nơi không có tiêu cự, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, sự ác độc trong mắt đột ngột tăng lên.

Nhiếp Vũ Tranh nói đúng, đứa bé đã chết quả thật là điểm yếu của cô ta, phòng tuyến tâm lý của cô ta có dấu hiệu buông lỏng.

Giả Á Liệt nói tiếp: “Căn cứ vào tình hình mà chúng tôi nắm giữ, mâu thuẫn của Tào Nghĩ Lê và Tăng Đại Cường bắt đầu từ năm đó, điểm này không khớp với câu “bởi vì số tiền năm vạn và mười lăm vạn mà hai người có mâu thuẫn” của cô. Cũng bắt đầu từ lúc ấy, Tăng Đại Cường đối xử với cô rất tốt, còn mua cho cô mỹ phẩm đắt tiền, gần như đồng ý tất cả các yêu cầu của cô. Cô hãy nói cho chúng tôi biết, có phải vì cô sinh con cho Tăng Đại Cường, nhưng đứa trẻ bất hạnh chết non nên Tăng Đại Cường mới động lòng trắc ẩn với cô không?”

Sắc mặt Hòa Thi Nhụy trắng bệch, cất giọng nói sắc bén, “Vậy thì sao? Hấn động lòng trắc ẩn với tôi chỉ là nhất thời! Tôi là người chứng kiến hấn giết Tào Nghĩa Lê! Hấn còn định giết tôi diệt khẩu!”

Nhiếp Vũ Tranh giơ tay lên đề xuống, ý bảo cô ta chú ý kiểm chế cảm xúc, anh nhìn cô ta: “Dây chuyền bạch kim là vật tùy thân quý báu nhất trong giai đoạn cô bị nhốt. Lần trước tôi từng hỏi cô về nó, cô nói mất rồi. Thật ra cô đeo nó cho đứa con rồi bảo Tăng Đại Cường mai táng. Nhưng cô biết hấn chôn đứa bé ở đâu không? Một mảnh đất hoang ở khu nhà máy công nghiệp nặng rộng lớn, xung quanh là các hố lớn để chôn phế liệu, ngay cả màu đất vốn có cũng không nhìn ra nữa. Đất đai ô nhiễm kim loại nặng, bị liệ vào khu vực trọng điểm cần xử lý đầu tiên, nếu không phải lấy mẫu đất thì không biết đứa bé còn nằm lẻ loi trong đó bao lâu nữa.”

“Hiện tại thì sao? Con bé... con bé ở...”

“Đã được an táng ở nghĩa trang công cộng ở ngoại thành thành phố.”

Hòa Thi Nhụy che mặt, nước mắt giàn giụa.

Nhiếp Vũ Tranh cố ý kích động lửa giận của cô ta, “Sinh ra mà chết non vốn dĩ đã đủ bất hạnh, tại sao phải để cô bé an nghỉ ở nơi như thế? Cô cho cô bé đồ trang sức tùy thân của mình thì sao? Cô hoàn toàn không phải một người mẹ đủ tư cách!”

“Anh biết cái gì?! Anh không biết gì cả, dựa vào đâu mà nói tôi như vậy?” Hòa Thi Nhụy hoàn toàn bị chọc giận, cô ta khóc lóc, gần như gào thét: “Anh biết tôi sống thế nào trong nhà Tăng Đại Cường không? Tôi không bị tra tấn thành một kẻ điên đã quá tốt rồi! Lúc đầu, chỉ mấy con muỗi hút máu tôi cũng là trụ cột tinh thần của tôi! Tôi tự nói với mình, nhất định không thể đánh mất ý thức! Nhất định không thể chết! Tôi phải sống! Bởi vì ít nhất vẫn còn những con muỗi này cần tôi! Sau đó tôi mang thai, Tào Nghĩa Lê và Tăng Đại Cường không dám chắc chắn đứa bé có phải là của mình không, không kẻ nào bằng lòng chịu trách nhiệm với nó! Nhưng đứa bé này là trụ cột tinh thần của tôi trong khoảng thời gian đó! Khi đó tôi

đã hoàn toàn khuất phục bọn chúng, bọn chúng chính là ông trời của tôi! Tôi bằng lòng sinh con, bằng lòng chăm sóc con, nhưng bọn chúng không muốn! Các anh đều là đàn ông, không biết tự sinh con đau đớn thế nào đâu! Chỉ cần trải qua nỗi đau đó thì bất cứ điều gì khác cũng không bằng! Nhưng đứa con tôi sinh ra lại không khóc, cũng không hô hấp, toàn thân trắng bệch! Tôi cầu xin Tăng Đại Cường đưa con đến bệnh viện xem thế nào, cứu đứa bé! Nhưng hắn không chịu! Hắn không chịu!”

Nói đến đây, cô ta bắt đầu gào khóc khiến Nhiều Tích căng thẳng nhìn Nhiếp Vũ Tranh, anh khẽ lắc đầu, ý nói không cần làm phiền cô ta phát tiết cảm xúc.

“Đứa bé nhỏ như vậy! Mềm như thế! Tay chân nhỏ nhắn, mắt nhắm, không hít thở! Cũng không khóc, càng không mở mắt nhìn tôi! Nhìn mẹ của nó!” Hòa Thi Nhụy nghẹn ngào, thở không ra hơi, “Tôi liều mạng cầu xin! Tôi quỳ xuống! Dập đầu! Tôi thề mấy đời đều làm nô lệ hầu hạ hắn! Cầu xin hắn đưa con vào bệnh viện! Để các bác sĩ cứu đứa bé! Nhưng nói gì hắn cũng không chịu, hắn nói đứa bé không khóc thì rất tốt! Sau đó... sau đó tôi trơ mắt nhìn con mình bất động, tôi ôm đứa bé, nó càng ngày càng lạnh! Tăng Đại Cường cướp đứa bé, hắn nói chết thì chôn, chôn ở nghĩa trang phía sau núi, tôi dùng hết sức lực cuối cùng của mình giật dây chuyền xuống vôi đeo cho đứa bé rồi ngắt đi... Đến khi tỉnh lại, Tăng Đại Cường trở về rồi, hắn nói đã xử lý xong, không có việc gì. Không có việc gì... Làm sao có thể không có việc gì... Tôi nhìn thấy rõ hắn, tôi...”

Cô ta chợt nhận ra điều gì, khép miệng lại, đôi môi đỏ mọng mím chặt, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Tôi không biết vì sao dây chuyền lại rơi vào tay Tào Nghĩa Lê... Thậm chí chút đồ vật như vậy mà hắn cũng không giữ lại cho con...”

Nhiếp Vũ Tranh đứng dậy, đặt một hộp khăn giấy lên bàn trước mặt cô ta, “Cô không thấy những câu mình nói mâu thuẫn với nhau sao?”

Bàn tay đang cầm khăn giấy thoáng khựng lại, cô ta ngẩng đầu nhìn anh.

“Trong miêu tả của cô, Tăng Đại Cường là người lòng lang dạ sói, ngay cả đứa trẻ có 50% xác suất là con gái của mình mà cũng vô tình vô nghĩa như vậy, nhưng tại sao sau đó lại đối xử cực kỳ tốt với cô? Cô chắc chắn...” Anh hỏi, “Minh không bỏ sót gì à?”

“Không!” Hòa Thi Nhụy đáp rất nhanh.

Nhiếp Vũ Tranh không cho cô ta cơ hội ngụy biện, lập tức nói: “Bởi vì con chết non, thật ra cô rất căm hận Tăng Đại Cường, nổi oán hận này thay đổi hội chứng Stockholm của cô, cô theo tâm lý thoát khỏi sự khống chế của hắn. Khi đó, cô có thể nhân dịp hắn ra ngoài đi làm để cầu cứu hoặc chạy trốn, nhưng cô không làm thế!”

“Tôi... tôi không có, tôi...”

“Năm thứ tư đã nhìn rõ Tăng Đại Cường, khôi phục ý thức của mình, vì sao đến năm thứ bảy cô mới “phòng vệ chính đáng” giết Tăng Đại Cường rồi chạy trốn trong một trận hỏa hoạn? Hắn hại chết con gái cô, chẳng lẽ cô còn có thể nghe lời mà sống chung với hắn những ba năm sau đó ư? Nếu thật là vậy thì cái chết của con gái có ý nghĩa gì với cô? Chỉ là một chút chuyện nhỏ chẳng có gì lạ xen vào giữa hay sao? Con bé không nên tới, do con bé tự chuốc lấy à? Sau khi con bé chết non, mẹ con bé vẫn hòa thuận vui vẻ với người đàn ông, trì hoãn việc cầu cứu ư?”

“Tại sao các người phải ép tôi?” Phòng ngự tâm lý của Hòa Thi Nhụy hoàn toàn sụp đổ dưới sự áy náy và uất ức về đứa con gái chết non, cô ta khóc không thành tiếng, “Tôi không giết hắn, tôi trốn ra được chắc? Những cảnh sát vô năng như các anh sẽ tìm được tôi sao? Các anh tìm được tôi sớm, tôi có thể như vậy ư?”

Nhiều Tích thay đổi giọng điệu nói chuyện, nhẹ nhàng lên tiếng: “Chân tướng cái chết của Tăng Đại Cường mà cô nói, nghe thoáng qua thì có bài bản hẳn hoi, nhưng nghiên cứu kỹ thì thấy quá nhiều sơ hở, cứ tiếp tục kéo dài như vậy không hề tốt cho cô. Nói sự thật với chúng tôi, dừng cảm đối diện với những việc mình làm ra và gây nên, chính bởi vì cô phải chịu

nhiều đau khổ như vậy, cũng có lý do bất đắc dĩ nên pháp luật sẽ không hà khắc với cô. Chẳng lẽ cô không muốn chấm dứt sớm hơn, tới nghĩa trang công cộng thăm con gái mình sao? Con bé đã lẳng lặng đợi ở đó nhiều năm rồi, con bé cũng trông mong mẹ có thể tới thăm nó, nói chuyện với nó, để nó biết mình không cô độc, mặc dù trên thế giới này người biết đến sự tồn tại của con bé không nhiều lắm nhưng có người yêu nó như vậy, vẫn luôn yêu nó.”

“Tôi sẽ nói... Tôi nói hết cho các anh...” Cô ta ngẩng đầu, vội vàng nói, “Sau khi tôi nói, cầu xin các anh dẫn tôi đi gặp con bé... đi thăm con bé...”

Nhiếp Vũ Tranh trợ giúp đánh tan phòng tuyến tâm lý của cô ta bằng nhiên đứng dậy, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi phòng thẩm vấn, hiển nhiên anh không muốn tiếp tục nghe nữa.

Phụ nữ vô cùng mềm yếu nhưng lại cực kỳ kiên cường. Biết điểm yếu của họ nhưng điểm yếu ấy cũng là áo giáp của chiến binh sắt đá, là ngọn giáo sắc bén nhất trên thế giới và là tấm khiên có thể chặn mọi đòn tấn công.

Anh không cần nghe Hòa Thi Nhụy nói thật, cô ta làm gì, anh đã hiểu rõ trong lòng. Cô ta vẫn rung chuyển trời đất như Hòa Thi Nhụy của năm đó, xinh đẹp mà cao ngạo, sự can đảm và nhẫn nhịn khi tự cứu mình, nổi căng thẳng tâm lý cực lớn khi chiến đấu với hai người đàn ông mạnh khỏe đều khiến người ta rúng động. Cô ta là một tội phạm IQ cao, một nạn nhân đáng thương, một người vừa đáng thương vừa đáng hận đã phải trả giá đắt cho sự non nớt của mình khi trước.

Thế nhưng ai có thể đòi hỏi một người còn quá trẻ phải trưởng thành trong bất kỳ việc gì chứ?

Có lẽ đây là trần gian muôn màu.

Chương 99: Vĩnh biệt quá khứ [4]

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Ngày hôm sau, sở nghiên cứu can thiệp khủng hoảng cộng đồng vẫn yên tĩnh như thế, ánh mặt trời loang lổ trên bề cửa sổ, bên ngoài bóng cây um tùm, từng tiếng ve kêu khiến thời tiết càng thêm nóng nực. Hồng Viễn Lam mới tới chi đội lấy tài liệu về, cả mặt đầy mồ hôi, anh ta đứng bên ngoài phòng làm việc của Nhiếp Vũ Tranh cố ý lau mặt, còn lấy khăn ra cẩn thận lau mắt kính rồi mới gõ cửa đi vào.

Nhiếp Vũ Tranh bỏ chồng tài liệu dày vào ngăn tủ, “Lấy được rồi à?”

“Vâng, đây là ghi chép chi tiết.” Hồng Viễn Lam đặt một túi tài liệu lên bàn làm việc của anh, “Nghe nói tháng sau sẽ mở phiên tòa, nếu anh muốn viết báo cáo phân tích tâm lý thì thời gian rất gấp đấy ạ.”

Anh gật đầu, đọc lướt qua rồi khẽ thở dài, có cảm giác khá kinh ngạc và tiếc nuối.

Hòa Thi Nhụy nói đùa con qua đời đã mang lại kích thích rất lớn với tinh thần của cô ta, sự căm hận này cũng khiến cảm giác ỷ lại trong hội chứng Stockholm của cô ta với Tăng Đại Cường sụp đổ. Cô ta xem xét hoàn cảnh của mình và quan hệ giữa Tăng Đại Cường lẫn Tào Nghĩa Lê một lần nữa, hiểu ra rằng hai người bọn họ không phải người có thể nương tựa, mấy năm trước mình rơi vào ảo tưởng dài như vậy, bỗng nhiên hoàn toàn tỉnh ngộ.

Có lẽ đúng là đứng bên bờ vực sụp đổ tinh thần nên cô ta mới càng bình tĩnh để nhìn thẳng vào vực sâu. Hòa Thi Nhụy giữ vững niềm tin của bản thân, phân tích ưu điểm và khuyết điểm về sức lực lẫn trí lực của Tăng Đại Cường, nhận ra đối phó với kẻ đầu óc ngu si như Tăng Đại Cường dễ dàng hơn, còn Tào Nghĩa Lê là một tên khó chơi.

Cũng giống như muốn phá hủy ngôi nhà thì phải chặt đứt xà nhà mới khiến nó đổ, dù gỡ mái ngói nhiều thế nào đi chăng nữa thì tối đa cũng chỉ lật tung được nóc nhà mà thôi. Muốn đi ra ngoài, trước hết phải diệt Tào Nghĩa Lê rồi hẵng diệt Tăng Đại Cường. Nghĩ đến những điều mà mình và con gái gặp phải, ngoại trừ đi ra ngoài, cô ta càng muốn trả thù hai người này hơn.

Hòa Thi Nhụy không thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cũng hoàn toàn không thể đấu sức với Tăng Đại Cường, chỉ có thể đánh vào tâm lý. Cô ta nhớ lại những điều mình gặp phải mấy năm trước, đúng là bởi vì cảm xúc hỗn loạn nên vô tình ám thị bản thân, không tin mình có thể thoát ra ngoài nên mới có thể yên lặng chấp nhận hiện thực. Khả năng nhận thức của Hòa Thi Nhụy vốn đã mạnh, vì vậy cô ta tự hiểu ra một cách, đó là khống chế người khác bằng cảm xúc, tại thời điểm đối phương tồi tệ nhất thì gây ảnh hưởng xấu hơn, khiến người này tiếp tục chìm vào những cảm xúc tồi tệ, càng ngày càng rụt sâu vào mai rùa.

Thật ra cô ta cũng không biết điều mà mình tự hiểu ra lại chính là ma pháp hắc ám trong tâm lý học.

Hòa Thi Nhụy bắt đầu thử dẫn dụ cảm xúc tiêu cực với Tăng Đại Cường, lúc mới bắt đầu cũng không thành công, cô ta từ từ nghiên cứu và chỉnh sửa, ăn mòn tư tưởng của hắn như nước chảy đá mòn. Khi hắn chán nản, cô ta oán trời trách đất, tạo thêm nhiều năng lượng tiêu cực cho hắn, khi hắn tức giận, cô ta đổ thêm dầu vào lửa, khiến lửa giận của hắn bùng lên đến mức lớn nhất, hướng dẫn hắn tùy tiện dùng bạo lực để trút giận. Tiếp theo, Hòa Thi Nhụy thử liên kết các đồ vật trong nhà với một thứ gì đó khủng khiếp và liên tục ám thị, khiến khi hắn nhìn thấy chúng thì đều có những hồi ức không thoải mái.

Tính cách Tăng Đại Cường trở nên càng ngày càng kỳ lạ, vui giận thất thường, không có mấy người vừa mắt hắn. Mà Hòa Thi Nhụy lại giả vờ hoàn toàn phục tùng hắn, để hắn chỉ có thể nhận được lời khen từ cô ta. Cô ta dần phát huy tài ăn nói kinh người vốn có, thâm nhuần cho hắn những quan niệm xấu, thâm nhập vào đầu óc của hắn, từ từ đảo ngược sự đề phòng của hắn với mình.

Tăng Đại Cường dần dần bị Hòa Thi Nhụy tẩy não, trở thành con rối, cảm giác ỷ lại với cô ta càng mạnh, do đó nảy sinh tâm lý bài xích Tào Nghĩa Lê. Khi cảm thấy thời cơ đã đến, Hòa Thi Nhụy liên tục giật dây Tăng Đại Cường đòi tiền Tào Nghĩa Lê bằng nhiều lý do. Cô ta yêu cầu Tăng Đại Cường mua mỹ phẩm đắt tiền cho mình, thậm chí khi có cơ hội cầm được điện thoại di động của hắn, cô ta không những không lựa chọn cầu cứu mà còn lặng lẽ tải không ít sách vở về tâm lý học, đi sâu vào hệ thống các phương pháp điều khiển tâm lý con người.

Dưới sự cố ý châm ngòi của Hòa Thi Nhụy, mâu thuẫn giữa Tào Nghĩa Lê và Tăng Đại Cường càng lúc càng lớn, cuối cùng phát triển đến mức như nước với lửa, sớm hay muộn cũng phải tàn sát lẫn nhau. Hòa Thi Nhụy phán đoán tình hình, cảm thấy nên để Tào Nghĩa Lê đi trước một bước, chia làm hai lần yêu cầu Tăng Đại Cường đòi ông ta tới hai mươi vạn tiền mặt, rốt cuộc cũng ép Tào Nghĩa Lê cầm theo tiền đến đàm phán.

Dĩ nhiên Tăng Đại Cường đứng về phía Hòa Thi Nhụy, không đồng ý với đề nghị mua đứt “một giá” của Tào Nghĩa Lê, cuối cùng hai người đã đánh nhau. Thấy Tăng Đại Cường gặp bất lợi, Hòa Thi Nhụy đánh Tào Nghĩa Lê trước. Việc Hòa Thi Nhụy bồi dưỡng con đường trút giận trong nhiều năm với hắn đã có hiệu quả, trong cơn thịnh nộ, Tăng Đại Cường cướp búa trong tay cô ta, đánh mấy cái khiến Tào Nghĩa Lê chết.

Lúc ấy chỉ có Hòa Thi Nhụy mới biết, một khi Tào Nghĩa Lê xong đời thì Tăng Đại Cường cũng không sống được bao lâu.

Cô ta an ủi hắn, phân tích lợi và hại cho hắn nghe, đầu độc Tăng Đại Cường nên chôn thi thể của Tào Nghĩa Lê một cách ôn hòa. Tăng Đại

Cường chọn thủ đoạn mà hắn am hiểu nhất, chôn sâu thi thể vào hố trồng cây đã được đào sẵn từ ban ngày, còn rải một lượng vôi lớn lên, hết lớp này đến lớp khác nhằm che giấu khả năng bốc mùi trong tương lai.

Chính vào buổi tối Tăng Đại Cường đi chôn thi thể, Hòa Thi Nhụy giữ lại những chứng cứ Tào Nghĩa Lê từng tới đây để sau này đổ tội cho ông ta.

Khi Tăng Đại Cường mất hồn mất vía về nhà, Hòa Thi Nhụy đã sắp xếp xong tất cả, cô ta khuyên hắn uống không say không nghỉ, hắn thật sự uống đến bất tỉnh nhân sự. Hòa Thi Nhụy lấy đoạn dây điện đã chuẩn bị từ lâu, quấn vào cổ hắn...

Sau đó, cô ta tìm một thùng xăng nhỏ trong nhà Tăng Đại Cường, đổ nó rồi quăng tàn thuốc chưa tắt trong gạt tàn về phía đó...

Bùng! Ngọn lửa như con rắn nhỏ, nhanh chóng theo vết xăng lan rộng ra, trong phút chốc đã trở thành một trận lửa lớn.

Cứ như vậy đốt sạch bảy năm giam cầm và hành hạ.

Nhiếp Vũ Tranh không ngờ Hòa Thi Nhụy có thể tự hiểu được kỹ thuật hiểm độc dẫn dụ cảm xúc tiêu cực này, rốt cuộc là do bản năng muốn sống của con người hay do khả năng tiềm tàng to lớn của đầu óc?

“Vụ án này...” Tay anh gõ vào túi hồ sơ, “Có thể tiến hành làm bài nghiên cứu trọng điểm của năm nay. Rất hiếm thấy hội chứng Stockholm và hội chứng Lima (1) cùng tồn tại trong một vụ án. Hơn nữa, giữa hai bọn họ đã có quan hệ tráo đổi. Sau khi con tin xuất hiện hội chứng Stockholm, tên bắt cóc sinh ra cảm giác ỷ lại vào con tin, trở thành hội chứng Lima, bị con tin làm hại, có thể nói trên cả thế giới không tìm ra trường hợp thứ hai.”

(1) Hội chứng Lima là hiện tượng những tên tội phạm bắt cóc bị con tin đồng hóa, gần như nhất trí với lập trường của con tin, thay đổi tâm lý tấn công của chúng. (Đây là chú thích của tác giả)

Hồng Viễn Lam đang thiếu luận văn, nghe vậy thì cực kỳ vui vẻ, hai mắt tỏa sáng, “Tiếp theo phải tăng ca làm thêm giờ, nếu không sẽ không đủ thời gian mất!”

“Quả thật thời gian không đợi ai.” Nhiếp Vũ Tranh cúi đầu suy nghĩ, “Có một chuyện tôi phải xin cậu chỉ bảo.”

“Không dám không dám ạ!” Hồng Viễn Lam được hỏi mà vừa mừng vừa lo, sao cơ? Trong học thuật cũng có lúc Nhiếp Vũ Tranh khiêm tốn không ngại học hỏi kẻ dưới mà hỏi mình cơ á?

“Nghe nói Tết Nguyên Đán năm trước cậu cầu hôn bạn gái thành công, xin hỏi cậu dùng cách gì vậy?”

“Dạ?” Hồng Viễn Lam sửng sốt, vừa nãy bọn họ còn đang nghiêm túc thảo luận bài nghiên cứu trọng điểm năm nay cơ mà? Sao lại bỗng nhiên nhảy sang chuyện này rồi? Anh ta cười xấu hổ, sờ gáy, “Cũng không phải cách gì quá đặc biệt đâu ạ, chỉ là xếp những ngọn nến thành một hình trái tim dưới nhà cô ấy, sau đó gọi điện thoại cho cô ấy, tôi cầm hoa hồng tặng cô ấy...”

“Xếp ngọn nến thành một hình trái tim ở dưới nhà?” Nhiếp Vũ Tranh không thể tưởng tượng được lặp lại, “Tôi nhớ Tết Nguyên Đán năm ngoái ở thành phố Bằng có đợt rét đậm nhất trong vòng mười năm, sao cậu đảm bảo được ngọn nến nhỏ sẽ không bị dập tắt trong cơn gió mạnh thế?”

Hồng Viễn Lam tưởng chừng như bị hồi ức đau khổ trêu chọc, “Anh đừng nói nữa, viết được một đề toán luôn ấy ạ: thấp một ngọn nến cần hai mươi giây, thấp đủ năm ngọn nến thì sẽ bị gió thổi tắt bốn ngọn, hỏi bao lâu có thể thấp được toàn bộ năm mươi ngọn?”

Nhiếp Vũ Tranh không bị chút trò ấy hù dọa, anh lắc đầu đồng cảm, nhìn trợ lý của mình, “Nói cách khác, thật ra ở trên nhà cô ấy hoàn toàn

không nhìn thấy cái gọi là “xếp ngọn nến thành một hình trái tim”.”

“Cô ấy có nhìn thấy.” Về mặt Hồng Viễn Lam rất buồn bực, “Anh đừng quên chỉ một tia lửa nhỏ cũng có thể thành một đám cháy lớn, tôi đốt lửa dưới nhà cô ấy, suýt thì bị cảnh sát bắt. Hành động lớn như vậy, sao cô ấy không nhìn thấy được chứ? Lúc xuống, cô ấy vừa khóc vừa cười, còn mắng tôi, hỏi tôi có phải nếu cô ấy không đồng ý thì tôi sẽ lập tức đốt nhà cô ấy không.”

“Xem ra đó cũng không phải biện pháp hay.” Nhiếp Vũ Tranh nghiêm túc tổng kết.

Anh ta gật đầu, còn nói thêm: “Một người bạn của tôi đặt nhẫn cầu hôn trong món ăn mà bạn gái thích nhất, hy vọng lúc cô ấy ăn thì có thể nhận được bất ngờ.”

“Sau đó thì sao?” Nhiếp Vũ Tranh khiêm tốn hỏi.

“Bạn gái của cậu ấy là một người ham ăn, thấy món ăn mình thích nên ăn ngẫu nhiên, cuối cùng đã chứng minh một sự thật bằng bài học đẫm máu: kim cương cứng hơn răng nhiều.”

Nhiếp Vũ Tranh đổ mồ hôi, “Người bạn đó của cậu... vẫn ổn chứ?”

“Còn sống ạ.” Hồng Viễn Lam cười, “Không ngờ tổ trưởng cũng phải hao tâm tổn trí với chuyện này nhỉ?”

Nhiếp Vũ Tranh từ chối cho ý kiến, với anh, dường như sự phiền não này là một trách nhiệm ngọt ngào.

Vùi đầu sắp xếp rất nhiều chi tiết đáng giá nghiên cứu, khi Nhiếp Vũ Tranh ngẩng đầu lên thì đúng lúc kim phút chia mặt đồng hồ thành hai nửa vòng tròn có diện tích bằng nhau. Anh đẩy tài liệu sang một bên, đứng dậy định đi thì nghe thấy tiếng giày cao gót quen thuộc vang lên trên hành lang.

Đôi mắt của anh chất chứa niềm vui, lảng lảng ngồi tại chỗ, đợi bóng hình người kia đi vào rồi nở nụ cười đắc ý, “Kiểm tra công tác đấy hả?”

Trong khi nói, Nhiếp Vũ Tranh đã đứng dậy đón cô.

“Buổi chiều có hẹn với khách hàng ở ngay gần đây. Với lại em còn tới lớp đào tạo chuyên gia tư vấn cấp hai nữa.” Một ngày gần đây Nhiếp Vũ Tranh bận rộn công việc, nghe báo cuối cùng hôm nay đã điều tra được manh mối vụ án nên thuận đường tới tìm anh, Chúc Cẩn Niên cũng muốn trải qua một buổi tối nhàn nhã hiếm có này với anh.

“Em nhớ anh.” Anh nói thẳng ra.

“Xem như em được nhìn thấy một mặt tham công tiếc việc của anh vậy.” Chúc Cẩn Niên nhún vai.

“Có thể làm anh kiên trì không chỉ có công việc mà còn có...” Nhiếp Vũ Tranh véo mũi cô, thấy cô thoải mái đắc ý nhướn mày thì mới nói tiếp: “Còn có chuyện quốc gia đại sự.”

Chúc Cẩn Niên đang nhướn mày thì xụ mặt.

“Nhưng chuyện quốc gia đại sự vẫn còn nhiều người quan tâm, anh đành phải dành hết lòng dạ ngoài chuyện công việc cho em.” Nhiếp Vũ Tranh xuống nước làm hòa.

“Em không nghe em không nghe.” Chúc Cẩn Niên che tai, cố ý tranh cãi với anh.

“Vậy thì không nghe.” Nhiếp Vũ Tranh nắm chặt tay cô, hôn nhẹ lên đầu ngón tay cô.

Chúc Cẩm Niên tựa đầu lên vai anh cộ cộ, cảm giác thân thuộc nhất vẫn đến từ anh.

Chương 100: Kết thúc

Editor: Hà Vĩ

Beta: Mạc Y Phi

Một tháng sau, Nhiếp Vũ Tranh gửi báo cáo phân tích tâm lý đương sự trong vụ án Hòa Thi Nhụy, lấy làm tài liệu đính kèm trong báo cáo điều tra của cảnh sát và được công tố viên nộp lên tòa án.

Trong báo cáo có nhắc tới việc bị ngăn cách, giam cầm, ngược đãi và đe dọa đã khiến Hòa Thi Nhụy xuất hiện hội chứng Stockholm, chấp nhận để Tào Nghĩa Lê và Tăng Đại Cường thực hiện các loại hành vi phạm tội với mình, sau khi sinh con ngoài ý muốn, Hòa Thi Nhụy xuất hiện rối loạn stress sau sang chấn (1) điển hình, biểu hiện chủ yếu là sự kích động và tính công kích tăng cao. Hành vi này thường xuyên xảy ra, kéo dài việc lảng tránh với các kích thích liên quan đến chấn thương, cô ta lựa chọn phương pháp sai lầm để thực hiện việc tự giải thoát và phòng vệ. Chịu sự ảnh hưởng của cô ta, Tăng Đại Cường xuất hiện một trạng thái tâm lý hiếm gặp trái ngược với hội chứng Stockholm là hội chứng Lima, nhưng hắn vẫn chịu sự điều khiển của lợi ích kinh tế nên không chủ động thả con tin, dẫn đến hành vi phạm tội cuối cùng của Hòa Thi Nhụy. Trong bảy năm bị giam cầm, Hòa Thi Nhụy phải chịu rất nhiều tra tấn về thể xác và tinh thần, mất khả năng suy nghĩ theo logic thông thường, thực hiện thủ đoạn trả thù dưới tác dụng của rối loạn stress sau sang chấn.

(1) Hậu chấn tâm lý hay Rối loạn stress sau sang chấn (tiếng Anh: Posttraumatic Stress Disorder- PTSD) là một rối loạn tâm lý, tổn thương về mặt tinh thần, biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với sự kiện gây tổn thương và vẫn tiếp tục kéo dài sau đó khi sự kiện đã kết thúc từ lâu. Bệnh hay gặp ở những người từng trải qua các biến cố gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe tinh thần hoặc/và thể chất

như thiên tai, chiến tranh, bạo hành(bạo hành gia đình, bạo hành tình thân,...), tai nạn.

Trải qua ba tháng thẩm tra xử lý vụ án dài dòng, cuối cùng tòa án thành phố Bằng cũng đã đưa ra phán quyết sơ thẩm, cân nhắc đến việc Hòa Thi Nhụy bị nhốt nhiều năm, người chết Tăng Đại Cường đã nhiều lần đe dọa, cưỡng hiếp và ngược đãi tàn khốc với cô ta, Hòa Thi Nhụy bị kết án thời hạn ba năm tù, hoãn thi hành hình phạt năm năm.

Tin tức được truyền thông đưa tin lại dấy lên một cuộc thảo luận rầm rộ trong xã hội, nhưng theo thời gian trôi qua cũng dần dần bị cho vào quên lãng. Cuộc sống vẫn phải tiếp tục như đoàn tàu vĩnh viễn không dừng lại, dẫu phong cảnh ngoài cửa sổ có đẹp hay không thì đều chỉ lướt qua trong chớp mắt, sẽ không ở lại lâu dài trong lòng của những người không liên quan.

Sau khi Khang Kiên Dương dọn ra khỏi Tiêu Dao Du thì thật sự không gặp ác mộng kia nữa. Chuyện này thật sự không biết nên giải thích như thế nào.

Sáng sớm tinh mơ, Nãi Bao không ngừng cào cửa ở bên ngoài, không biết vì đói hay vì cô đơn. Phòng ngủ truyền ra một vài tiếng động, giọng của Chúc Cẩn Niên vang lên, “Đừng làm loạn nữa, Thiên Huệ bảo em đi làm thì đến phòng làm việc của cô ấy ngay...”

Nhiếp Vũ Tranh vẫn không buông tay, dưới tấm chăn mỏng, anh ôm chặt lấy cô. Chiếc váy ngủ mỏng của cô không ngăn cản được nhiệt độ từ cơ thể anh, lưng cô chạm vào bụng anh, chỉ cảm thấy nóng rực.

“À, đúng rồi, em chợt nhớ ra hình như bắt giác chúng ta đã quen nhau hơn một năm rồi...” Chúc Cẩn Niên không giãy giụa nữa.

Nhiếp Vũ Tranh cất giọng khàn khàn, dường như ngày này cũng không trở thành ngày quan trọng trong đầu anh, “Một năm trước, em có nghĩ đến

một năm sau mình sẽ nằm cạnh người mà em luôn mồm mắng là “ông già ra đề” không?”

“Quả thật không dám nghĩ.” Chúc Cẩn Niên che mắt, “Vậy nên anh nhất định phải sống cho tốt, ai biết tương lai sẽ xảy ra chuyện mừng gì chứ?”

“Đúng đấy, ai biết được?” Anh thích thú bật cười, buông lỏng tay, “Nhưng anh biết nếu em mà còn không dậy thì nhất định sẽ đến muộn.”

Chúc Cẩn Niên bật dậy khỏi giường rồi vội vàng rửa mặt. Khi đến Sa Mạc Cam Tuyền, cô bước vào phòng làm việc của tổng giám đốc Thiên Huệ.

Thiên Huệ phóng khoáng vuốt lộn tóc, “Chuyện là thế này, mấy hạng mục phân tích tâm lý mà chúng ta thực hiện đã gây được tiếng vang không tệ, mấy hôm trước, chúng ta nhận được thư mời của một văn phòng tư vấn tâm lý ở Phần Lan, họ muốn thảo luận và nghiên cứu với chúng ta về ứng dụng thực tế của quá trình tư vấn phân tích tâm lý. Vốn dĩ nên do tổng giám đốc giám định tâm lý Nhiếp Vũ Tranh của chúng ta đi, nhưng tôi đã hỏi cậu ấy rồi, gần như một, hai tháng nay không thể đi được. Cô là trợ lý của cậu ấy, hơn nữa tôi xem thành tích tiếng Anh của cô rồi, đã vượt qua cấp sáu, khẩu ngữ cũng ổn, cô có muốn đi không?”

“Thế nhưng Phần Lan...”

“À, vấn đề ngôn ngữ cô không cần lo đâu, chắc chắn sẽ có người phiên dịch riêng đi cùng.”

Chúc Cẩn Niên vừa mừng vừa lo, cảm thấy điều này hoàn toàn là vì bọn họ nể mặt Nhiếp Vũ Tranh, thuận đường cho mình một chuyến công tác nước ngoài tốt đẹp, “Nhưng trình độ của tôi vẫn chưa đủ, các nhà tư vấn tâm lý chính trong văn phòng cũng có thể đi thay Nhiếp Vũ Tranh mà.”

“Tất cả các trường hợp có thể được sử dụng để giao lưu với họ đều do cô và Vũ Tranh cùng nhau thực hiện. Tôi nghĩ cô có tiếng nói hơn những người khác.” Giọng điệu của Thiên Huệ rất kiên quyết, “Coi như một lần ra nước ngoài để phát triển... Đại khái vào khoảng tháng mười hai, tổng cộng thời gian đi đi về về mất một tuần. Cô về xin phép Vũ Tranh đi, để cậu ấy trải qua cuộc sống độc thân một tuần... Cũng không biết cậu ấy có thích ứng được không, nhưng đừng tới tìm tôi hỏi tội đấy nhé.”

Chúc Cẩn Niên đành phải đồng ý, “Vâng... Cẩn chuẩn bị tài liệu gì không ạ?”

“À...” Thiên Huệ suy nghĩ vài giây, dường như vấn đề này nằm ngoài suy nghĩ của cô ấy, “Để Vũ Tranh đưa cho cô mấy báo cáo phân tích kia là được.”

“Chỗ đó... chắc rất lạnh nhỉ?” Chúc Cẩn Niên bỗng nhiên rụt vai.

Thiên Huệ nở nụ cười, “Tin tôi đi, chắc chắn không lạnh lắm đâu.”

Phần Lan... Thực sự quá xa. Chúc Cẩn Niên vừa vui mừng nhảy nhót vừa có phần căng thẳng, cô kể việc này với Nhiếp Vũ Tranh, còn nói bóng nói gió hỏi anh rằng đến lúc đó có thể dành thời gian đi cùng cô không.

“Nếu anh bớt được thời gian thì còn cần em đi thay à?” Giọng Nhiếp Vũ Tranh đầy vui vẻ, “Tháng mười hai là lúc anh bận nhất, anh phải ra đề thi đấy em yêu.”

“Được rồi...” Chúc Cẩn Niên tiếc nuối đáp.

Giữa tháng mười hai, Chúc Cẩn Niên xin nghỉ đông, lên máy bay tới Helsinki (2). Sau khi người phiên dịch tiếng Trung lên máy bay thì đi cùng cô đến cơ quan tư vấn tâm lý đã gửi lời mời, trao đổi kinh nghiệm với giáo sư Virtanen - một nhà tâm lý học nổi tiếng ở Phần Lan, đồng thời cũng học

tập các khái niệm nâng cao, nhưng để phổ cập những cái này ở trong nước vẫn cần thời gian rất dài.

(2) Helsinki là thủ đô của Phần Lan.

Hành trình mấy ngày chấm dứt, Chúc Cẩn Niên tận dụng kỳ nghỉ đông để tới Saariselka (3), cô muốn ngắm cực quang trong truyền thuyết. Khi xe đi qua khu rừng ở Lapland, nhìn phong cảnh núi non tuyết trắng, cô chụp một bức ảnh gửi cho Nhiếp Vũ Tranh, còn nói: “*Phong cảnh đẹp như vậy, rất muốn ở bên anh để cùng nhau ngắm nhìn.*”

(3) Saariselka là một ngôi làng nằm ở một vùng núi phía bắc Phần Lan. Đây là một điểm du lịch nổi tiếng, cung cấp các hoạt động như trượt tuyết, đi bộ đường dài và spa.

“*Yêu tâm, đã nói anh sẽ không bỏ qua cơ hội để thưởng thức cảnh đẹp với em một lần nào nữa.*” Anh trả lời rất nhanh.

“*Vâng, lần sau đi với nhau nhé.*” Chúc Cẩn Niên nhìn chỗ ngồi trống trơn bên cạnh, vẫn cảm thấy khá tiếc nuối.

Theo lời khuyên của người phiên dịch tiếng Trung, cô ngồi xe đến cánh đồng bát ngát ở phía Đông Lapland. Đây là nơi lý tưởng để thưởng thức cực quang, tuy có không ít du khách, nhưng so với các danh lam thắng cảnh trong nước thì đã xem như ít người rồi. Những bụi cây nhỏ xung quanh mang lại cảm giác hoang dã, giống như một nhóm người lùn quây quần kiên cường chống lại cái lạnh, những ngôi nhà kính như con bọ rùa phát sáng, các vệt ánh sáng vàng rơi vãi trên nền tuyết.

Vào ban đêm, cô quấn chiếc áo khoác dày nhất vào người mình như bánh chưng, giẫm lên băng tuyết, nhìn bầu trời xanh. Cực quang màu xanh như bộ váy uốn lượn khi nàng tiên múa khúc nghệ thuật vũ y (4), vung vẩy đến từ chân trời, toàn bộ bầu trời như sân khấu, thay đổi liên tục, mỗi giây có một màu sắc khác nhau, kỳ diệu nhưng rất chân thật.

(4) “Khúc Nghệ thường” còn có tên gọi đầy đủ là “Nghệ thường vũ y khúc” hay “Nghệ thường vũ y vũ”, gọi tắt là Nghệ thường. Khúc Nghệ thường là khúc nhạc trên tiên cảnh, đã bị thất truyền từ hơn nghìn năm về trước và mới được phục hồi gần đây...

Chúc Cẩn Niên khẽ hé môi, hai tay nắm chặt đặt lên ngực, cô ngưỡng mộ, kinh ngạc và thán phục ngược mắt nhìn thẳng cảnh trên bầu trời, chợt cảm thấy trời đất mênh mông to lớn, còn mình thì nhỏ bé.

Cô quay video hơn mười giây gửi cho Nhiếp Vũ Tranh.

Anh trả lời: *"Kích thích anh à?"*

"Hết cách rồi, gây chuyện với học trò là chuyện khá quan trọng." Cô đáp trả.

"Chia sẻ cho em một câu chuyện ngụ ngôn: Nhà triết học Hy Lạp cổ đại Thales đứng trên bãi cỏ nhìn lên bầu trời đầy sao, không ngờ trước mặt có một cái hố sâu, khi ông ấy bước lên thì đã ngã xuống đó."

Cô không để ý lắm, *"Câu chuyện ngụ ngôn này nói về đạo lý gì?"*

"Đừng mãi nhìn lên trên."

Một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên sau lưng, Chúc Cẩn Niên ngạc nhiên, theo bản năng xoay người nhìn, đúng lúc một đường cực quang chợt mở rộng từ phía chân trời, xẹt ngang qua trời cao, Nhiếp Vũ Tranh bất ngờ xuất hiện như đứng ngay dưới sân khấu của màn cực quang, khoảnh khắc đó rung động đến nỗi khiến người ta nghẹt thở.

"Anh..." Mũi Chúc Cẩn Niên cay sè, bỗng nhiên muốn khóc, "Sao anh lại tới đây?"

"Anh sẽ không bỏ qua cơ hội để thưởng thức cảnh đẹp với vợ của mình một lần nào nữa." Nhiếp Vũ Tranh cởi găng tay, lấy một tảng băng bằng nắm tay từ trong túi của mình ra, dùng hai tay bung đến trước mặt Chúc Cẩn Niên, giờ cô mới nhìn rõ, đây là một tảng băng có hình dạng kim cương, chỉ tại thời tiết lạnh như vậy mới giữ nguyên không thay đổi.

"Anh tới đây trên chuyến bay trễ hơn em một ngày. Lúc em thay mặt Sa Mạc Cam Tuyền tham gia giao lưu, anh không nhàn rỗi mà bắt tay vào làm cái này." Nhiếp Vũ Tranh đặt tảng băng vào lòng bàn tay cô, hai tay cô đã đông cứng từ lâu nhưng vẫn cẩn thận nâng nó đến trước mặt để xem.

"Tất cả đều là kế hoạch của anh!" Rốt cuộc Chúc Cẩn Niên cũng hiểu ra, "Từ lúc bắt đầu Thiên Huệ để em đi công tác, chính là do anh bày mưu tính kế đúng không?"

Nhiếp Vũ Tranh cười thần bí, "Anh chỉ có thể tiết lộ một chút thôi. Giáo sư Virtanen giao lưu với em là một người bạn cũ anh quen trên diễn đàn tâm lý Skinner."

"Em như bị anh sắp xếp một lượt vậy..." Chúc Cẩn Niên đỡ trán, tuy bắt đầu khó chịu nhưng trong lòng lại thấy rất ngọt ngào.

"Bên ngoài lạnh quá." Nhiếp Vũ Tranh chỉ vào một căn nhà kính hình bán nguyệt ở phía xa.

"Anh đặt phòng rồi á?" Chúc Cẩn Niên kinh ngạc, cô không muốn xem cực quang cả đêm nên chỉ đặt phòng khách sạn bình thường.

"Cầu hôn cơ mà, sao có thể không lên kế hoạch hoàn chỉnh chứ?" Nhiếp Vũ Tranh chột bết cô lên, ánh mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm vào cô, "Em nặng quá, nhưng may mà anh vẫn bế đi được, cả đời anh sẽ không buông tay."

Trước kia Chúc Cẩn Niên luôn không hiểu vì sao các cô gái khác khi được cầu hôn lẳng mạn lại khóc bù lu bù loa, hôm nay việc này xảy ra với mình, thật sự cô cũng không kìm nén nổi nước mắt.

Chúc Cẩn Niên giống như một con thú cưng tựa đầu vào vai Nhiếp Vũ Tranh, để anh ôm mình đi về phía nhà kính, nhỏ giọng nghẹn ngào vì sự đề tâm của anh và vì may mắn của bản thân.

Hai phút sau...

"Không phải anh nói bế em đi, cả đời không buông tay sao?" Chúc Cẩn Niên nằm hình chữ đại (大) trên đồng tuyết, chớp mũi đỏ ửng.

"Ý anh là ở trong nước." Nhiếp Vũ Tranh buông tay đứng một bên, rõ ràng vừa nãy anh đã không cẩn thận buông lỏng tay làm vợ mình rơi xuống đất.

"Vẫn may tuyết dày." Chúc Cẩn Niên tự bò dậy, vỗ tuyết trên người, cũng không so đo, vẫy tay với anh, bỗng nhiên cười gian, "Thì ra trong chuyện gì đó anh hoàn toàn không kiên trì được hai phút."

"Cho anh thêm một cơ hội để chứng minh bản thân nhé." Nhiếp Vũ Tranh nghiêm túc nói.

"Được."

Một phút sau...

Chúc Cẩn Niên rơi xuống lần nữa, lại ngã chổng vó.

"Trong việc chuyển gạch (5), em hoàn toàn biết được anh đang ở trình độ nào, xin phép để em tự đi đến nơi đến chốn nhé." Chúc Cẩn Niên chấp tay trước ngực.

(5) Chuyển gạch: Ý chỉ việc vận chuyển các viên gạch. Theo ngôn ngữ mạng, chuyển gạch còn có nghĩa khác là chỉ những công việc vất vả, lặp lại một cách cứng nhắc và không kiếm được nhiều tiền từ công việc đó.

Nhiếp Vũ Tranh không nói gì, nắm tay cô tiếp tục bước đi. Áo khoác của hai người ma sát tạo ra âm thanh sột soạt, để lại hai hàng dấu chân và cái bóng nắm tay nhau bước đi hạnh phúc.

Nhiệt độ trong nhà kính cao hơn, tảng băng kim cương đặt trên chiếc bàn sứ chậm rãi tan đi. Chúc Cẩn Niên nằm xem cực quang, cơn buồn ngủ dần kéo đến, bỗng nhiên trên tay nóng lên, Nhiếp Vũ Tranh nâng tay trái của cô, lấy một chiếc nhẫn từ trên bàn sứ đeo lên ngón áp út của cô. Trên nhẫn còn dính nước đá vừa tan lúc nãy, cực quang quanh co uyển chuyển, cảm giác mát mẻ và ánh sáng rực rỡ của kim cương âm thầm kể về tấm lòng trong sáng với tất cả tình yêu của người đàn ông này.

Mỗi người đều rất nhỏ bé, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc chúng ta nhận được hạnh phúc thuộc về mình.

TOÀN VĂN HOÀN